

Giới thiệu Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

Thể loại: Cổ Đại

Số chương: 71 chương

Edit & Beta: Quýt Đường

Văn án 1:

Triệu Đan vốn là một thiên chi kiều nữ, sinh ra đã mang thân phận tôn quý, bao người ao ước cũng không thể với tới được. Nàng là nữ nhi của Nam An Vương, dì của nàng là Chu Thái Hậu, biểu ca là Thiên Hạo đế, ba vị ca ca còn là muội khổng, hết mực cưng chiều nàng. Số mệnh tốt như vậy, có lòng ghen ghét cũng không thể làm gì được. Vốn tưởng cuộc sống nhung lụa, không phải ưu sầu gì nhưng lại khổ vì tình, cũng vì thế mà hiểu ra được thế nào là ngũ vị tạp trần...

Văn án 2:

Thị vệ Liễu Ly xinh đẹp, xuất thân tôn quý nhưng lưu lạc giang hồ từ nhỏ, lớn lên trong sự giết chóc tối tăm, lạnh băng khát máu, nhưng mà bánh Hấp nhỏ làm cho hắn thay đổi, đeo lên trên mặt nạ ôn nhu cười mở, một khi đeo chính là hai mươi năm. sự tình bắt đầu thay đổi sau khi bọn hắn kết hôn được ba năm...

Nhắc nhở: đây là ngọt sủng văn a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đại Kim Quốc quyền uy nhất trời là Nam An Vương cùng thê tử Chu Vương phi liên tiếp sinh ra ba con trai, về sau dưới sự chờ mong của mọi người, rốt cuộc sinh ra được một vị tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa nhũ danh gọi là Bánh Hấp nhỏ, đại danh gọi Triệu Đan.

Lúc này, đương triều Chu thái hậu sắc phong Minh Châu quận chúa, Triệu Đan vừa đầy một tuổi đang tiến hành cai sữa.

Triệu Đan do cậu Liễu Liên kiêm chức vú em ôm, được bao thành 1 bọc tiến vào ngoại viện Trúc viên.

Nam Cương vào mùa đông, tuy rằng bên ngoài trời đông giá rét nước đóng thành băng, nhưng vì xen lẫn vách tường được đặt bếp lò, nên trong phòng ấm áp như mùa xuân.

Bánh Hấp nhỏ được Liễu Liên đặt trên giường La Hán gần cửa sổ trong phòng ngủ.

Nàng thích nhất trên nằm trên giường La Hán bò qua rồi bò lại, cho nên cần phải có người ở bên cạnh xem thật kỹ mới được.

Liễu Liên hai tay vây quanh ở trước ngực, thân hình cao gầy ngọc thụ lâm phong đứng ở một bên nhìn xem nàng, thường thường mang theo ý cười trong đôi mắt hoa đào, đồng thời cũng tràn đầy ưu sầu cùng bất đắc dĩ.

Bánh Hấp nhỏ có ba ca ca Bánh Bao nhỏ Triệu Từ, Mãn Thầu nhỏ Triệu Sam cùng Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương, đều là chưa đến một tuổi liền biết nói chuyện, vừa tròn một tuổi sẽ biết đi.

Thế nhưng, Bánh Hấp nhỏ xinh đẹp đáng yêu, Bánh Hấp nhỏ làm cho người ta thương yêu, Bánh Hấp nhỏ nhu thuận hiểu chuyện, đến nay đã đầy một tuổi, nhưng lại ngay cả "Cha" cùng "Mẹ" hai chữ này cũng sẽ không nói. May mắn nàng sẽ phát ra "A a" "YAA.A.A.. Nha", bằng không, thực sự bị người ta xem là người câm!

Nếu như nói đầu óc ngu si, kia tứ chi có lẽ phát triển a?

không, Bánh Hấp nhỏ cho đến nay cũng không biết đi, chỉ nằm ở trên giường, trên mặt đất bò qua bò lại, như một tiểu cầu cầu đáng yêu mà thôi.

Cho nên, thân là vú em kiêm chức cậu, Liễu Liên rất ư là thất vọng, nhìn Bánh Hấp nhỏ cực giống như Vương Phi mất to đen lúng liếng, con mắt Liễu Liên có điểm ẩm ướt: Bánh Hấp nhỏ như thế nào lại đáng thương như vậy? Trường thành mà còn cái dạng này sẽ không gả ra được, vậy thì làm sao bây

giờ đây?

Liều Liên là ai? Liều Liên là thiên hạ đệ nhất sát thủ Vô Ảnh đao của Đại Kim, là tinh Vệ Thống lĩnh của Nam An Vương phủ, hẳn có thể nghĩ không ra biện pháp?

Liều Liên như có điều suy nghĩ mà đánh giá tiểu đồ đệ mười hai tuổi Liều Ly.

Liều Ly với biệt hiệu "Tiểu Liều Liên", là một tên ăn mày nhỏ được Liều Liên nhặt được từ chợ đêm Diên Khánh phùng, ngày thường cực giống như sư phụ Liều Liên, tóc đen mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa trắng vừa mềm, đôi mày đen nhánh, đôi mắt hoa đào sâu thẳm như biết nói, bờ môi không son mà đỏ, trên mặt thường mang theo nụ cười ngọt ngào, bình thường lạnh lợi lại nhu thuận, tuyệt đối không phải thiếu niên khô khan thiếu trí tuệ.

Lúc này, trên mặt tiểu hồ ly Liều Ly đang treo chiều bãi ngọt ngào, nụ cười ngọt như mật, tựa hồ tại rất chuyên chú trông coi tiểu bò sát Bánh Hấp nhỏ trên giường La Hán, nhưng lại là vì sư phụ Liều Liên quá mức chú ý, hẳn sắp duy trì không nổi nữa, nụ cười càng ngày càng cứng ngắt, càng ngày càng giả tạo.

Liều Liên sóng mắt lưu chuyển, mắt hoa đào có chút nheo lại, khóe miệng hướng lên cong lên —— hẳn nghĩ đến biện pháp!

Nụ cười Liều Liên thật âm áp, thanh âm Liều Liên rất ôn hòa, thế nhưng là ý tứ trong lời nói cũng rất lừa bịp: "Tiểu Liều Ly, về sau Bánh Hấp nhỏ liền giao cho người chiếu cố! một tháng sau, ta muốn thấy nàng trong phòng đi tới đi lui, nghe được nàng nũng nịu gọi ta "Cậu" oi!"

Mỹ thiếu niên Liều Ly thấy đầu xám xịt, oán giận tràn đầy như muốn ngưng tụ thành thực thể —— tên ngu ngốc Bánh Hấp nhỏ này, ngu như vậy, có nhiều người sùng ái che chở như vậy, rốt cuộc muốn dạy dỗ như thế nào đây! Sư phụ, sao người không chăm sóc mà lại lừa gạt ta như vậy!

Nghĩ đến Bánh Hấp nhỏ muội muội không chế 4 vị ca ca hung mãnh, trong đó còn bao gồm cả một vị tiểu hoàng đế cùng một vị Nam An Vương thế tử, mỹ thiếu niên Liều Ly đã cảm thấy nhân sinh từ nay về sau tràn đầy vẻ lo lắng, không còn có ánh mặt trời nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mỹ nữ đi tiểu - Thiếu niên ngượng ngùng

Liều Liên đi ra thư phòng bên ngoài rồi, Liều Ly vẫn còn nhìn xem Bánh Trôi nhỏ trên giường La Hán bỏ qua bỏ lại chơi đùa rất vui vẻ, cảm thấy nghĩ mãi vẫn không ra.

Làm cách nào để cái tiểu đồ đệ này một tháng sau học được đi tới đi lui trong phòng, còn có thể nũng nịu kêu sư phụ là "Cậu" đây?

Đây quả thật là một nhiệm vụ rất gian khổ, rất dài dòng buồn chán a!

Buổi trưa, Đại nha hoàn Vương Phi là Hàn Thu mang theo tiểu nha đầu vội tới đưa cơm cho tiểu quận chúa.

Liều Ly vừa nhìn, phát hiện đồ ăn cai sữa của Bánh Trôi nhỏ thật là muốn khen cũng chẳng có gì mà khen —— một ít bát vú trâu tuyết trắng (món gì mình cũng chả biết), một chén cháo rau kỳ lạ.

Bánh Trôi nhỏ leo trèo cả buổi, đã sớm đói bụng, chẳng qua là nàng từ trước đến nay không khóc lóc, cho nên một mực chịu đựng. Nhìn thấy Hàn Thu bưng đồ ăn tới rồi, Bánh Trôi nhỏ lập tức nhanh nhẹn mà trở mình ngồi ngay ngắn ở trên giường, thò tay muốn ăn.

Hàn Thu bưng lên bát, cầm lấy thìa bắt đầu đút ăn.

Liều Ly ở bên cạnh nhìn xem.

Bánh Trôi nhỏ cũng không kén ăn, rất nhanh đem vú trâu uống đến sạch sẽ, đem cháo rau quả thoát nhìn xấu xí cũng đã ăn xong.

Liều Ly cười hỏi Hàn Thu: "Tiểu quận chúa thoát nhìn còn giống như chưa ăn no a?"

Hàn Thu nhìn thoáng qua mỹ thiếu niên, nói: "Tiểu quận chúa mà ăn quá no bụng, dễ dàng bị đầy bụng đấy."

Liều Ly cười đến rất đắc ý, hẳn có linh cảm rồi.

Bánh Trôi nhỏ sau khi ăn xong, giống như có chút buồn ngủ rồi, nàng cũng không khóc cũng không làm khó, chơi đùa rồi nằm ở trên giường La Hán liền ngủ mất.

Liều Ly tới đây vừa nhìn, phát hiện Bánh Trôi nhỏ mặt trắng trắng mềm mềm, lông mi rất dài, miệng nhỏ hồng hồng chu lên, đang ngủ say.

hắn đem Bánh Trôi nhỏ bế lên, vốn muốn đưa đến trên giường sư phụ, sau lại nghĩ, Bánh Trôi nhỏ lúc ngủ nếu là chảy nước miếng, sư phụ thích sạch sẽ sẽ phát điên đấy.

Nghĩ tới đây, Liễu Ly ôm Bánh Trôi nhỏ đi phòng ngủ của mình.

Liễu Ly đem Bánh Trôi nhỏ đặt lên giường, lại đắp chăn, sau đó chính mình ngồi ở bên cạnh bắt đầu tu luyện nội công.

Bánh Trôi nhỏ ngủ một giấc thật lâu, ngủ thẳng một mạch tới lúc mặt trời chiều ngã về tây.

Nàng vừa tỉnh liền tự chống hai tay trở mình ngồi dậy, mở mắt to ngơ ngác, tựa hồ không có tiêu cự.

Liễu Ly đi tới, nhìn Bánh Trôi nhỏ cười tủm tỉm.

Bánh Trôi nhỏ rất có phong thái giống nhị ca Bánh Bao nhỏ, hai mắt vốn ngơ ngác, đang nhìn Tiểu Mỹ nam lúc sau lập tức trở nên sáng lóng lánh, bàn tay béo mập hướng Liễu Ly, trong miệng gọi "Y y nha nha".

Liễu Ly xoay người cười nhìn nàng: "Tiểu Hoa Quyển, tiểu quận chúa, có muốn ăn cái này không?"

Tay của hắn vươn hướng Tiểu Hoa Quyển, cầm trong tay một miếng bánh xốp nhỏ tinh xảo.

Bánh Trôi nhỏ mắt to sáng lên, di chuyển cái miệng béo liền hướng bên này di chuyển.

Liễu Ly điềm mặt, cười ngọt ngào, một bên hấp dẫn Tiểu Hoa Quyển, một bên cực kỳ nhanh lấy ra sợi dây lụa, cột cho Tiểu Hoa Quyển.

Khi trời tối, Liễu Liên mới mang theo nhị ca bánh bao nhỏ Triệu Sam cùng Tam ca Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương trở về Trúc viên.

Liễu Liên có việc gấp, rất nhanh lại đi ra ngoài rồi.

Bánh bao nhỏ cùng Bánh Trôi nhỏ bước nhanh đi về hướng chánh đường đi tìm muối muối.

Hai người bọn họ tiến đến chánh đường, liền chứng kiến Liễu Ly một tay dắt lấy dây lụa được cột vào người Tiểu Hoa Quyển, một tay giơ một cái bánh xốp nhỏ, đang dụ dỗ Bánh Trôi nhỏ học đi.

"Tiểu quận chúa, đi về phía trước a, đi đến nơi này liền cho ngươi ăn!"

Bánh Trôi nhỏ mắt to đáng yêu chuyên chú nhìn chăm chăm vào bánh xốp nhỏ phía trước, hai chân nhỏ béo chậm rãi di chuyển về phía trước.

Bánh bao nhỏ cùng Bánh Trôi nhỏ vốn là cười to: "nguyên lai như vậy có thể để cho muối muối học đi a!"

Bánh bao nhỏ Bánh Trôi nhỏ tiếp theo liền từ trong tay Liễu Ly đem muối muối Bánh Trôi nhỏ giải cứu đi ra, đem Bánh Trôi nhỏ đặt ở trên mặt ghế.

Bánh Trôi nhỏ đau lòng mà xoa bả vai mập của muối muối cùng phần lưng thịt, vẻ mặt thương tiếc.

Bánh Bao nhỏ cũng là cực kỳ đau lòng bộ dáng, trong miệng lầm bầm: "Tiểu mỹ nhân của ta bị liên lụy rồi, có mệt không đó?"

Liễu Ly xem như đã rõ rồi, vì cái gì Bánh Trôi nhỏ đã đến một tuổi còn không biết đi, thuần túy là bị mấy cái ca ca này sùng.

Bánh bao nhỏ ôm lấy Tiểu Hoa Quyển, hôn lên mặt Bánh Trôi nhỏ vài tiếng "Chặc chặc chặc", sau đó mân mê miệng Tiểu Hoa Quyển: "Tiểu hôn nhẹ, đến hôn nhẹ nhị ca!"

Bánh Trôi nhỏ bị các ca ca hôn như vậy đã quen, tạo thành phản xạ có điều kiện, lập tức cũng vểnh môi lên nhắm ngay bờ môi ca ca dùng sức hôn một cái.

Bánh Trôi nhỏ không vui, cũng vội vàng lách đi vào, cầm lấy khăn lụa kỹ càng chấm nước ẩm, kỹ càng mà lau bờ môi Tiểu Hoa Quyển, lúc này mới vểnh môi chạm vào môi Tiểu Hoa Quyển.

Bánh Trôi nhỏ chưa bao giờ xem nặng bên này nhẹ bên kia, cũng áp vào môi Tam ca "Ba" một phát.

Sau khi Bánh Trôi nhỏ được muối muối thom môi, lại dùng khăn lụa kỹ càng lau môi muối muối, sợ ai đó thông qua muối muối cùng mình gián tiếp hôn môi —— không có biện pháp a, Bánh Trôi nhỏ thật sự là rất được hoan nghênh, Bánh Trôi nhỏ không thể không phòng a!

Liễu Ly mỉm cười đứng ở bên cạnh.

Bánh Trôi nhỏ hôn nhị ca cùng Tam ca phía sau, thấy Liễu Ly bên cạnh, cảm thấy giống như bỏ sót hắn rồi, lúc này liền từ trong ngực nhị ca hướng thân thể Liễu Ly cọ sát, đối diện với mặt Liễu Ly "Ba" một phát.

Liễu Ly có công phu vốn có thể né tránh, thế nhưng là bất thành linh bị Bánh Trôi nhỏ sáp tới, thoáng cái sợ ngây người, vì vậy kết quả là mỹ thiếu niên bị

Bánh Trôi nhỏ cướp đi nụ hôn đầu tiên.

hắn chỉ cảm thấy môi Bánh Trôi nhỏ mềm ẩm ướt, tựa hồ là đem nước miếng khác ở trên môi chính mình, vô thức mà muốn dùng tay áo lau đi.

Bánh Bao nhỏ trừng lên mắt phượng: "Ồ, Liễu Ly người ghét bỏ Bánh Trôi nhỏ xinh đẹp của ta?"

Liễu Ly bị ép buông xuống ống tay áo, vẻ mặt cười khổ: "Tại hạ không dám!"

Đào mắt thừa dịp Bánh Bao nhỏ cùng Bánh Trôi nhỏ không chú ý, Liễu Ly lau miệng nhanh cực kỳ.

Bánh Trôi nhỏ phân phó gã sai vặt chuẩn bị nước sôi để ấm, dùng chén bạc khắc hoa đựng, sau đó cầm lấy thìa nhỏ một muỗng lại một muỗng mà đút cho Tiểu Hoa Quyên.

Bánh Trôi nhỏ đi theo Liễu Ly đến trưa, Liễu Ly cũng không có cho nàng uống nước, cho nên lúc này một mực đem chén nước uống hết mới thôi, làm Bánh Trôi nhỏ cùng Bánh Bao nhỏ đau lòng muốn chết.

Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương vẫn chưa biết nói chuyện quan tâm chăm sóc, thế nhưng là Mãn Thâu nhỏ Triệu Sam nhưng là lái nhai không ngừng: "Ta nói sư đệ a, người thế nhưng là ngược đãi Bánh Trôi nhỏ của ta rồi, không thể làm như vậy được, còn như vậy, cẩn thận ta đánh người..."

Liễu Ly ngược lại hết sức có giáo dục, đi đến bên người Bánh Trôi nhỏ buộc dây lụa, vừa cười nói: "Ai nha, sư huynh giáo huấn đúng!"

Bánh Trôi nhỏ đang bị nhị ca Bánh Bao nhỏ ôm vào trong ngực, tìm ra manh mối sờ chân, nhìn xem có hay không đã bị khác ngược đãi, đại ca Nam An Vương thế tử Triệu Từ tới đây nhìn muội tử.

Triệu Từ tên thật là Bánh Bao nhỏ, là lão đại của 3 kẻ tham ăn, năm nay đã mười bốn tuổi, dáng người cao nhòng, tướng mạo tuấn mỹ, Mãn Thâu nhỏ Triệu Sam cùng Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương đều rất giống hắn, tam huynh đệ này có cùng 1 nhân hiệu “mắt phượng” là kẻ thừa từ phụ thân Nam An Vương Triệu Trinh, rất ưa nhìn.

Triệu Từ đã bắt đầu giúp đỡ phụ thân Nam An Vương xử lý chính vụ rồi, thật vất vả tranh thủ lúc rảnh rồi thoát thân đến xem muội muội Tiểu Hoa Quyên, sau lưng được một đám tùy tùng theo hầu.

hắn để cho tùy tùng ở bên ngoài đứng chờ, chính mình vào phòng.

Triệu Từ vừa tiến đến, không kịp bỏ ra áo choàng gấm đen phía ngoài cùng lễ phục thế tử trên người, ôm lấy Bánh Trôi nhỏ miệng đối miệng hôn xuống vài cái.

Bánh Trôi nhỏ bị ba cái ca ca hôn đã quen, đại ca ca hôn hết chính mình, vui vẻ từ trên mặt, trên trán trên cằm đại ca hôn xuống vài cái.

Liễu Ly ở bên lặng yên nhìn xem, trên mặt mang ý cười, trong nội tâm thì thổ huyết: lão từ đây là đang cùng mấy tên đàn ông thô thiển này hôn môi gián tiếp sao? Nôn ọe, thật buồn nôn! Muốn ói mà!

Triệu Từ đang ôm muội muội thôn, bỗng nhiên phát hiện muội muội đang tóm mái tóc dài của mình, gấp rút kêu lên: "Nhanh cầm chậu, muội muội muốn đi tiểu rồi!"

Hai cặp mắt phượng của Mãn Thâu nhỏ Triệu Sam cùng Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương ngay ngắn hướng nhìn về phía Liễu Ly, Bánh Bao nhỏ: "Địa đầu xa, đi tìm cái chậu tiểu đi a!"

Liễu Ly lập tức nghĩ đến mình và sư phụ ở trong Trúc viên không có bồn đại a, thế nhưng là Triệu Từ ôm Bánh Trôi nhỏ một bộ dáng sốt ruột lắm rồi, hắn vội vàng đi ra ngoài, rất nhanh cầm một cái chậu trắng sứ đẹp đẽ mà sư phụ dùng để cắm hoa Thủy Tiên vào.

Lúc này Triệu Từ đã được hai đệ đệ hỗ trợ tháo quần bông của muội muội, cảm hai chân béo nhỏ, tron nhãn của muội muội chờ đại. Gặp Liễu Ly bung chậu tiến đến, Triệu Từ lập tức nghênh đón tiếp lấy, ôm muội muội nhắm ngay chậu sứ trắng trong tay Liễu Ly.

Liễu Ly cảm thấy dị thường lúng túng, thế nhưng từ trước đến nay đây là lần đầu tiên hắn ở khoảng cách gần như vậy mà xem xét bộ vị *một vị tiểu cô nương a, Bánh Bao nhỏ, Bánh Bao nhỏ, Bánh Trôi nhỏ các người không lo lắng trình tiết của muội muội sao?

Nhưng lại đây là một cái tiểu nữ nhi, hắn cũng không có gì để nói, chỉ có thể lặng yên chờ Bánh Trôi nhỏ đại xong.

Triệu Từ tựa hồ là thường thường đem muội muội đi tiểu, Bánh Trôi nhỏ đi tiểu xong, hắn ôm Bánh Trôi nhỏ rung vài cái, lúc này mới giúp đỡ muội muội mặc quần bông vào.

Liễu Ly ngừng thở bụng chậu, đang muốn đi ra ngoài, lại bị Mãn Thâu nhỏ Triệu Sam ngăn cản rồi.

Triệu Sam nhìn vẻ mặt hắn cứng ngắc, đã biết rõ trong lòng của hắn nghĩ cái gì, thò tay tiếp nhận chậu nói: "Sư đệ a, người tại sao lại có vẻ mặt này? Chẳng lẽ người ghét bỏ nước tiểu muội muội ta?"

Liễu Ly vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: "Chẳng lẽ người cảm thấy nước tiểu của Hoa Quyên rất dễ chịu?"

Màn Thầu nhỏ Triệu Sam đôi mi thanh tú hất lên như khiêu khích, vẻ mặt biểu cảm "Ca chính là cho rằng như vậy đấy, ngươi có nghĩ vẫn sao".

Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương đi tới, rất bình tĩnh mà đem chậu để sắt vào cái mũi, cố sức ngửi thấy hai cái.

Liễu Ly: "..."

Hai vị ca ca, ta phục các ngươi, các ngươi tuy rằng so với ta nhỏ hơn, nhưng ta từ nay về sau thừa nhận các ngươi là sư huynh của ta!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hắc hắc ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Một ngày kia Liễu Liên u buồn

Bầu trời tối đen, sư phụ Liễu Liên vẫn chưa về, thế tử Triệu Từ ôm muội muội cùng hai đệ đệ đã đi về.

Liễu Ly sau khi đưa tiễn bọn họ rời khỏi, một người ngây ngốc trong sân, sung sướng đến cơ hồ muốn hát vang rồi!

hắn biết rõ, ngày mai còn phải đưa Bánh Hấp nhỏ tới đây, mà sao lúc này thấy nhẹ nhõm rồi?

Ngày hôm sau, thời điểm dụ dỗ Bánh Hấp nhỏ học đi, Liễu Ly cầm trong tay không còn là bánh xốp nhỏ nữa, mà là bánh điểm tâm trứng sữa xốp giòn.

Liễu Ly trước tiên đem bánh điểm tâm trứng sữa xốp giòn đặt ở trước mũi của Bánh Hấp nhỏ làm cho nàng ngửi một cái, trước khi móng vuốt béo của Bánh Hấp nhỏ vuron ra bắt lấy thì đột nhiên rút tay về. Sau đó hắn lui về sau một bước, khom người cười hì hì nhìn xem Bánh Hấp nhỏ, đừng đưa bánh điểm tâm trứng sữa xốp giòn trong tay.

Bánh Hấp nhỏ căn bản bị bánh trứng sữa xốp giòn dụ dỗ, bắt đầu thử bước ra bước nhỏ, một bước, hai bước, nàng rút cuộc nhào tới trong ngực Liễu Ly, cướp được bánh trứng sữa xốp giòn.

Liễu Ly trong lòng thở dài một hơi, cảm thấy sư phụ giao cho nhiệm vụ của mình rút cuộc đã có một khởi đầu tốt đẹp. Trong lòng của hắn cao hứng, đôi mắt Bánh Hấp nhỏ cũng nhiệt tình hơn vài phần, ôm Bánh Hấp nhỏ đặt trên mặt ghế ngồi xuống. Đợi Bánh Hấp nhỏ gặm xong bánh sữa xốp giòn, hắn lại cho nàng uống chút nước, sau đó không ngừng cố gắng tiếp tục luyện tập.

Buổi chiều, thời điểm Triệu Sam cùng Triệu Dương lại đến đón muội muội, mới vừa vào cửa, liền phát hiện muội muội đang vịn cái ghế đứng vững vàng.

Màn Thầu nhỏ Triệu Sam cùng Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương vừa mừng vừa sợ, Màn Thầu nhỏ Triệu Sam vội hỏi: "Bánh Hấp nhỏ, không nên cử động, ngã bây giờ!"

Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương trực tiếp tiến lên, muốn đi ôm muội muội.

Bánh Hấp nhỏ nhìn hai ca ca, bộ dạng tựa hồ rất vui vẻ, lưng la lưng lay liền hướng ca ca đi tới.

Màn Thầu nhỏ Triệu Sam cùng Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương lập tức đỡ một thân mồ hôi lạnh, Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương trực tiếp nhào tới đem muội muội ôm vào trong ngực.

Hai mươi lăm ngày sau, vô số bánh trứng sữa xốp giòn, tiểu bánh xốp, bánh hương hoa mai, bánh hoa hồng xốp giòn cộng thêm mỹ thiếu niên Liễu Ly nét mặt tươi cười dụ dỗ, Bánh Hấp nhỏ cuối cùng là học thành tài.

Hôm nay, Liễu Ly đem Bánh Hấp nhỏ dẫn tới trước mặt sư phụ Liễu Liên, đem cái khối như ý đưa cho sư phụ, sau đó đem Bánh Hấp nhỏ ôm ra hai bước xa, thả trên mặt đất.

Bánh Hấp nhỏ bị thả trên mặt đất, quay đầu nhìn xem Liễu Ly ca ca xinh đẹp, ngẩng đầu lại nhìn cậu Liễu Liên xinh đẹp một chút, trong nội tâm rất xoắn xuýt rất mâu thuẫn —— ca ca xinh đẹp cùng cậu xinh đẹp, ta rút cuộc muốn người nào đây?

Nhìn bộ dáng Bánh Hấp nhỏ do dự khó quyết đáng thương đáng yêu, Liễu Liên rú xuống tầm mắt, gạt mình, hắn lén lút đem khối như ý trong tay mình đối với Bánh Hấp nhỏ quơ quơ.

Bánh Hấp nhỏ liếc nhìn món điểm tâm ngon, vì vậy không do dự nữa, bước chân béo nhỏ nhào vào trong ngực Liễu Liên, miệng ngọt ngào kêu lên: "Cậu —— cậu ——"

Liễu Liên đem nàng ôm vào trong ngực, chăm chú ôm, mắt hoa đào lập tức tràn đầy nước mắt, thanh âm của hắn có chút nghẹn ngào: "Bánh Hấp nhỏ của ta ——"

Liễu Liên sợ Liễu Ly bên cạnh nhìn ra hần roi lệ, đem mặt vùi vào áo bông mềm mại tiểu của Bánh Hấp nhỏ, nửa ngày không nói chuyện.

Vì Bánh Hấp nhỏ không biết nói chuyện không biết đi, chẳng những Cao Thái Phi, Vương gia cùng Chu Tử bắt đắc dĩ hao tâm tổn trí, ngay cả Liễu Liên cùng Tứ huynh đệ tham ăn đều có điểm gấp phát hỏa rồi.

Liễu Liên biết có người ở sau lưng nói Bánh Hấp nhỏ là một cái tiểu nhi không biết nói, là tiểu đồ đàn, trong lòng hần khổ sở nhưng cũng không biết làm thế nào cho phải, hiện tại tốt rồi, nguyên lai Bánh Hấp nhỏ một chút cũng không ngu ngốc, chỉ là bọn hần cùng tất cả mọi người không có tìm đúng phương pháp.

Liễu Ly chứng kiến sự phụ roi lệ.

hần giờ mới hiểu được, nguyên lai Bánh Hấp nhỏ không chỉ quan trọng đối với tổ mẫu, cha mẹ, các ca ca của nàng, mà đối với sự phụ cũng đồng dạng quan trọng.

Liễu Ly rũ tầm mắt xuống, cùng Liễu Liên cực kỳ giống nhau chính là trên mặt thu liễm đáng tươi cười, không có chút nào biểu lộ.

Với hần mà nói, sự phụ là người quan trọng nhất; sự phụ yêu Bánh Hấp nhỏ, vậy hần cũng yêu Bánh Hấp nhỏ nhất rồi!

Liễu Liên khôi phục trấn tĩnh, ngừng đầu, cười tươi như hoa: "Liễu Ly, sự phụ đêm nay bắt đầu dạy ngươi đao pháp a?"

"thật sự?" Liễu Ly trong mắt hiện ra kinh hi, "thật tốt quá!"

Vô Ảnh đao là độc môn tuyệt học thiên hạ nghe tiếng của sự phụ Liễu Liên, Liễu Ly vẫn luôn ngóng trông học lâu rồi, thế nhưng sự phụ một mực ngại dạy cái này quá tiêu phí thời gian, ngay cả Mãn Thầu nhỏ Triệu Sam cùng Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương cũng không có dạy đâu!

Liễu Liên ôm lấy Bánh Hấp nhỏ vẫn còn gặm bánh như ý, đi gặp Vương gia Vương Phi.

Mùa hè hai năm rưỡi sau đó, Bánh Hấp nhỏ lão đảo sau lưng mẫu thân mà tản bộ, còn có thể gọi ba ca ca "Bánh bao mản thầu chè trôi nước" gọi Liễu Liên "Liên cậu", cũng sẽ nói vài câu đơn giản—— có trời mới biết, nàng lần đầu tiên nói ra câu đầy đủ, đã làm cho bao nhiêu người thân vui đến phát khóc!

Bánh Hấp nhỏ tuy rằng vẫn là mập mạp, thế nhưng là vóc dáng cao lớn hơn một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mờ ra, trắng trắng mềm mềm môi hồng răng trắng khỏi phải nói đáng yêu biết bao nhiêu.

Liễu Ly đối với nàng rất tốt, rất chiều cô nàng. Bất quá bây giờ Bánh Hấp nhỏ đều do nha hoàn Vương Phi Lập Xuân dắt đi, Liễu Ly cũng khó nhìn thấy nàng.

Nửa năm trước, Nam An Vương Triệu Trinh dâng tấu triều đình, lấy lí do bệnh cũ, muốn triều đình chuẩn thế tử Triệu Tử kế vị Nam An Vương, triều đình rất nhanh gửi tới phúc đáp, chuẩn tấu cho Nam An Vương, Triệu Tử mười sáu tuổi đã thành Nam An Vương.

Mới vừa làm lão Vương gia Triệu trinh, thật là nhân rồi, đang chuẩn bị mang theo Nam An Thái phi Chu Tử đi du lịch một phen, kim kinh lại truyền tin đến ngoại tổ phụ Cao lão đại qua đời. hần mang theo Nam An Thái phi Chu Tử, cùng mẫu thân lão tổ tông đi Kim Kinh vội về chịu tang.

Bánh Hấp nhỏ là tri kỷ tiểu áo bông của phụ vương Triệu Trinh, không nỡ mang nàng đi đường dài, đặt ở Vương Phủ để cho nha hoàn hầu hạ thì lại lo lắng, cuối cùng suy nghĩ, Triệu trinh đem Bánh Hấp nhỏ nhờ cậy Liễu Liên.

Hai vợ chồng Triệu Trinh Chu Tử cùng ba con trai, có hai cái đều là Liễu Liên nuôi lớn, nhưng hôm nay Bánh Bao nhỏ Triệu Tử đã thành Nam An Vương, ngày ngày bề bộn nhiều việc chính vụ cần xử lý; lão nhị Mãn Thầu nhỏ Triệu Sam mười bốn tuổi vừa mới lra Liễu Liên một số bạc lớn, chạy đến cửa hàng Diên Khánh phường buôn bán; lão Tam Bánh Trôi nhỏ mười hai tuổi hăm võ thành tính, quán quít lấy Liễu Liên học được nội công khẩu quyết, bỏ chạy đến văn trạch biệt viện bế quan luyện công.

Mỹ nam tử Liễu Liên nhỏ hơn Triệu trinh một tuổi, sau khi ba đứa trẻ rời đi, nếm mùi vị cô độc.

Cũng may còn có Bánh Hấp nhỏ, tri kỷ Bánh Hấp nhỏ.

Cho nên, Liễu Liên đem Bánh Hấp nhỏ đến nơi chính mình cư trú Trúc viên, mỗi ngày dẫn theo bắt đầu cuộc sống hàng ngày, ngay cả mình ra đi làm việc, cũng đem Bánh Hấp nhỏ mang theo.

Vợ chồng Triệu Trinh Chu Tử cùng lão tổ tông vừa ngồi thuyền ly khai thủ phủ đất phong Nam Cương nhuận mặt trời, Thất vương gia nước Ô Nôn láng giềng của Đại Kim Văn Noon Văn Vương Gia mang theo chất nữ Văn Thái Nghiên lại đi tới Nam An Vương phủ.

Văn Thái Nghiên mười ba tuổi là Ô Nôn nước trường nữ của quốc quân Văn Hàn, do hoàng hậu sinh ra, được phụ vương mẫu hậu sủng ái, đi theo thúc thúc đi vào Nam An Vương phủ làm khách.

Thời điểm Văn Thái Nghiên tám tuổi đã tới Nam An Vương phủ, bởi vì đồng thời coi trọng kẻ tham ăn tam huynh đệ Triệu Tử, Triệu Sam cùng Triệu Dương, hơn nữa nói muốn lưu lại làm chủ nhân Trúc viên, bởi vậy đã thành trò cười Nam An Vương phủ.

Lần này thoáng qua một cái, mọi người vốn cho rằng sẽ thấy một cái điều ngoa bốc đồng tiểu công chúa, ai biết thiếu nữ mười tám thay đổi, Vân Thái Nghiên rõ ràng biến thành một tiểu cô nương xinh đẹp đầm đìa nho nhã đáng yêu, nói đến sự tình trước kia, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Vân Thái Nghiên lập tức đỏ bừng, người khác cũng liền không có ý tứ nhắc lại tai nạn xấu hổ trước kia của nàng.

Hôm nay chàng vạng tối, Liễu Liên hết bận công sự, mang theo Bánh Hấp nhỏ từ vùng ngoại ô biệt viện trở về Vương Phủ, đang nắm tay Bánh Hấp nhỏ tản bộ ở bóng rừng bên ngoài thư phòng, liền gặp được một vị thiếu nữ xinh đẹp thướt tha đi tới.

Liễu Liên nhận ra thiếu nữ xinh đẹp đúng là chất nữ Vân Thái Nghiên, lại không có lên tiếng.

Vân Thái Nghiên hành lễ với Liễu Liên, nói: "Liễu đại ca!"

Liễu đại ca? Đại ca? Liễu Liên hơi nhíu mày không thể nhận ra, theo như bối phận nên gọi Liễu thúc thúc a?

Bất quá từ trước đến nay hắn mang theo một bộ mặt nạ, đối với mọi người đều là vẻ mặt ôn hoà, mỉm cười gật đầu, nắm bàn tay nhỏ bé Bánh Hấp nhỏ Triệu Đan, tiếp tục chậm rãi đi lên phía trước.

Vân Thái Nghiên thực sự quay người đi theo.

Nàng ngày thường xinh đẹp, lại trêu chọc Bánh Hấp nhỏ, rất nhanh sẽ đem Bánh Hấp nhỏ lừa gạt rồi.

Liễu Liên hai tay vây quanh ở trước ngực, lẳng lặng yên nhìn xem Bánh Hấp nhỏ ba tuổi vui vẻ mà đuổi theo Vân Thái Nghiên chạy tới chạy lui chơi, trong miệng "Khanh khách" cười không ngừng, trong nội tâm không khỏi có chút mất mát.

Chẳng lẽ Bánh Hấp nhỏ một ngày kia cũng sẽ bỏ hắn mà đi sao?

Nghĩ trong đầu mình một ngày nào đó sẽ đến "một ngày kia", hiếm thấy được trên khuôn mặt tuấn mỹ Liễu Liên mà hiện ra vài phần u buồn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mỹ nữ bắt trai đẹp ngủ cùng

Trước khi tạm biệt, mắt Bánh Hấp nhỏ sáng như sao nhìn Vân Thái Nghiên, cả lăm nói: "Tỷ tỷ, ngày mai còn cùng nhau chơi đùa không?!"

Vân Thái Nghiên cúi người cười tủm tỉm, duỗi ra ngón tay giống như hành tây non, điểm trên chóp mũi nàng một cái, mỉm cười nói: "được! Ngày mai buổi sáng gặp ở chỗ này!"

Bánh Hấp nhỏ rất chân thành: "Ân!"

"không gặp không về a!" Vân Thái Nghiên thò tay sờ soạng dây lụa quấn trên đầu Bánh Hấp nhỏ một lát.

Bánh Hấp nhỏ khờ dại cười: "cậu Liễu Liên chải đầu cho ta, nhìn rất đẹp đúng không?"

Vân Thái Nghiên liếc mắt nhìn Liễu Liên, cười nói: "Nhìn rất đẹp!"

Liễu Liên tựa hồ không thấy được, chuyên chú nhìn xem Bánh Hấp nhỏ, mắt hoa đào cong cong nhìn rất đẹp.

Buổi tối, Lập Xuân mang theo hai tiểu nha hoàn đi vào Trúc viên chăm sóc tiểu quận chúa, Liễu Liên cự tuyệt.

Lão nhân gia kêu gã sai vặt chuẩn bị nước trong phòng ngủ, tự mình cho tắm rửa cho Bánh Hấp nhỏ.

Thân thể Bánh Hấp nhỏ đầy thịt lại mềm mềm, ngồi ở trong thùng tắm nho nhỏ, vẩy nước chơi đùa rất vui vẻ.

Liễu Liên một thân áo trắng, ngồi ở trên ghế im lặng mức nước, giúp đỡ Bánh Hấp nhỏ cọ rửa thân thể.

Con mắt Bánh Hấp nhỏ vừa đen vừa tròn, lông mi thật dài dính nước, ướt sũng, trên gương mặt mập mạp, hai lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, miệng nhỏ đỏ tươi tròn bóng, trên người cũng là thịt béo ục, cánh tay mập mạp trên mặt nước vỗ nhẹ nhẹ, vui vẻ cực kỳ.

Liễu Liên nhìn Bánh Hấp nhỏ đến xuất thần, nghĩ đến Bánh Hấp nhỏ đáng yêu một ngày kia phải xa rời mình, trong nội tâm liền khó chịu.

hắn đang nghĩ ngợi tâm sự, bỗng nhiên trên mặt một mảng ẩm ướt, nguyên lai là bàn tay nhỏ bé mềm mại của Bánh Hấp nhỏ đang sờ cái cằm của hắn.

Liễu Liên tuy rằng đã ba mươi tuổi rồi, nhưng mà giống như hắn tu luyện nội công có quan hệ a, thoạt nhìn so với bạn cùng lứa tuổi không lớn lắm, như

cũ là một bộ dáng mỹ thiếu niên, mắt hoa đào sóng sánh chọc người, da thịt trắng nõn, ngay cả cái cằm cũng là đầy đặn.

Bàn tay nhỏ bé Bánh Hấp nhỏ nắm cái cằm Liễu Liên, mắt to rất chân thành mà xem kỹ Liễu Liên, nũng nịu nói: "Cậu Liễu Liên, cậu thực sáng sủa!"

"Sáng sủa?" Liễu Liên nhìn xem nàng, "Là xinh đẹp a?"

Bánh Hấp nhỏ đầu lưỡi có chút lớn, nàng cố gắng khiến cho chính mình phát âm rõ ràng: "Cậu Liễu Liên, là hình thức á!"

Liễu Liên mỉm cười, hoa đào mắt cong cong: "Cậu rất đẹp?"

"Ân, " Bánh Hấp nhỏ dùng sức găt đầu, tóc còn có chút ẩm ướt theo động tác của nàng đung đưa, "Cậu Liễu Liên gả cho Bánh Hấp nhỏ nhé, con sẽ đối xử tốt với cậu!"

Liễu Liên: "..."

Liễu Ly canh gác cho sư phụ ở bên ngoài, nghe vậy không khỏi "PHỐC" một cái cười ra tiếng.

Liễu Liên múc một gáo nước ấm tưới lên lưng béo Bánh Hấp nhỏ lộ ra trên mặt nước, sau đó rất kiên nhẫn nói: "Cậu Liễu Liên quá già rồi, không thể gả cho con, con đòi người đi!"

Bánh Hấp nhỏ nghiêng đầu, rất chân thành mà tự hỏi: "Mẫu thân nói bốn ca ca huyết thống quá thân cận, không thể gả cho con, vậy hồ ly ca ca có thể hay không gả cho con?"

Liễu Liên mỉm cười: "Có thể a!"

Ngoài cửa sổ lắng nghe Liễu Ly, nụ cười trên mặt lập tức đông cứng lại: "..."

Sư phụ, không thể bán đứng đồ đệ như vậy chứ!

Bánh Hấp nhỏ rất vui vẻ, ngưỡng mặt lên nhìn xem Liễu Liên, mắt to nháy nháy: "Cậu nói lời giữ lời?"

Liễu Liên trịnh trọng găt đầu: "Giữ lời!"

Bánh Hấp nhỏ lòng tràn đầy vui mừng, mặt có chút đỏ lên, nhưng vẫn là một bộ không có tôm cá, khẩu khí nói: "Vậy được rồi! Chính là hồ ly ca ca tốt rồi! Ai bảo hần ngày thường như vậy bộ dáng, giống như Cậu Liễu Liên đây?"

Ngoài cửa sổ Liễu Ly: "..."

hần như thế nào cảm giác mình chẳng qua là lựa chọn thứ ba của Bánh Hấp nhỏ đây? Hình như là bốn cái ca ca không được, sư phụ cũng không được, buộc phải tuyển chọn mới chọn hần a?!

Nghĩ tới đây, Liễu Ly khòe miệng lại ức chế không nổi mà trở lên cong cong, cúi đầu rất muốn cười.

Đúng lúc này, Mân Thầu nhỏ Triệu Sam đã đến.

Phía sau hần còn đi theo hai gã sai vặt, trong tay tất cả bung lấy một chồng chất đầy đồ vật.

Triệu Sam hôm nay mười bốn tuổi, dáng người vừa ốm vừa cao, giống như Thanh Trúc đang nhỏ giò, tướng mạo càng thêm tuấn mỹ, mặc áo bào hoa râm mùa hạ màu tối, bộ dạng rất là tiêu sái, tay áo như gió đã đi tới.

Liễu Ly cười chỉ chỉ cửa sổ, nói: "Sư phụ tự tay tắm rửa cho Bánh Hấp nhỏ !"

"Ồ? thật sự?" Triệu Sam mỉm cười, như gió xuân lướt nhẹ, "Ta đã hơn nửa năm không thấy thân thể khỏe thân của Bánh Hấp nhỏ rồi!"

hần lúc không nói chuyện, bộ dáng tuấn mỹ lãnh ngạo bức người mặt không biểu tình, Thần Tiểu lão Vương gia Triệu Trinh, thể nhưng hể há miệng ra, liền hèn mọn bi ối vô cùng.

Liễu Ly im lặng mà nhìn hần, trên mặt mang theo một vòng bất đắc dĩ.

Mân Thầu nhỏ Triệu Sam từ trong tay tên đầy tớ nhỏ tiếp nhận hai chồng chất đầy đồ vật, thò tay đang muốn đẩy cửa, lại ngừng lại, con mắt mỉm cười nhìn xem Liễu Ly: "Sư đệ, nếu không cùng đi?"

Liễu Ly khinh bỉ nhìn hần.

Triệu Sam lại cười nói: "Ca là sợ người rình coi muối muối ta, thăm dò thăm dò người!"

Dứt lời, Triệu Sam dương dương đắc ý mà đẩy cửa tiến vào, còn tỉ mỉ giữ cửa cho kín. Liễu Ly đứng ở bên ngoài, nghe được bên trong vang lên thanh âm cửa phòng bị cài then, đầu không khỏi xám xịt —— muối từ người mới ba tuổi rồi? Ta đã mười bốn tuổi, cũng không phải yêu thích trẻ con!

Triệu Sam vừa nhìn thấy muội muội liền mặt mày hớn hớn, vội vàng đem đồ vật trong tay đều đặt ở trên giường sư phụ, từng kiện từng kiện đưa cho muội muội nhìn.

"Bánh Hấp nhỏ, ngươi xem, đây là váy Hàm Hương Bách Hoa, đây là áo Tố La xanh nhạt, đây là..."

Bày ra hết quần áo váy gì đó, Triệu Sam lại lấy ra một hộp đựng trang sức khảm vàng thật to, nhẹ nhàng một ấn một cái, nắp hộp đồ trang sức mở ra, bên trong đều là phục trang đẹp đẽ cùng đồ trang sức quý giá.

Triệu Sam từng kiện từng kiện mà hiến vật quý, Bánh Hấp nhỏ nỗ lực mà cười, nhu thuận mà tán thưởng ca ca: "Cảm ơn ca ca, thực hình thức!"

Tuy rằng "Xinh đẹp" bị Bánh Hấp nhỏ nói dóc nói thành "hình thức", thế nhưng là Triệu Sam vẫn đang cảm thấy hạnh phúc cực kỳ, quệt mồ hôi tới miệng Bánh Hấp nhỏ một tiếng "Ba" hôn một cái, sau đó cầm lấy khăn lụa giúp đỡ Bánh Hấp nhỏ lau tóc còn có chút ẩm ướt.

Hắn một bên vừa lau, vừa hướng Liễu Liên lái nhai: "Sư phụ a sư phụ, ngươi cũng trưởng thành rồi, nên tìm cho ta sư mẫu kiêm mợ rồi! Nữ nhân nha, cái kia chẳng phải chuyện quan trọng! Hơn nữa, "Lưu thủy bất hủ" ngươi như vậy hao tổn, cái kia của ngươi sẽ xảy ra nhỏ giọt..."

Hắn không có cơ hội nói xong, tay trái Liễu Liên nắm chặt thắt lưng của hắn đem hắn xách đến bên cửa sổ, đưa tay phải ra mở ra cửa sổ.

Triệu Sam tay dài chân dài không ngừng giãy giụa, thế nhưng là công phu mèo ba chân, Liễu Liên giống như là cùng tiểu hài tử chơi đùa, căn bản không để vào mắt.

Liễu Ly trở mắt nhìn cửa sổ bị mở ra, một vật thể màu trắng bị ném đi ra, tiếp theo "Ầm" một tiếng, cửa sổ bị đóng lại rồi.

Triệu Sam phản ứng cực nhanh, thời điểm thân thể sắp chạm đất, hai tay khẽ chống, lộn nhào một cái nhảy lên rồi đi ra ngoài.

Liễu Ly ở bên ngoài đã nghe được toàn bộ, không khỏi nâng trán thở dài: Triệu Sam này, như thế nào cái miệng lại dễ tiện như vậy?

Sau đó Liễu Ly liền cười, thật ra đây là lời hắn đã sớm muốn nói rồi, không nghĩ tới Triệu Sam giúp hắn nói ra.

Sau khi Liễu Liên đem Triệu Sam ném ra ngoài, vội vàng an ủi Bánh Hấp nhỏ: "Cậu với nhị ca ngươi nói giỡn thôi!"

Bánh Hấp nhỏ lại nghiêm túc nói: "Cậu làm đúng, mẫu thân của ta nói miệng nhị ca quá dễ tiện, phụ vương cũng đem hắn ném ra nhiều lần!"

Liễu Liên cười: "Vẫn là Bánh Hấp nhỏ của ta biết nghe lời!"

Liễu Liên mang theo Bánh Hấp nhỏ đi ngủ, bên ngoài thư phòng gã sai vặt lại đưa tới mật báo, cần Liễu Liên qua đi xử lý.

Liễu Liên đành phải đem Bánh Hấp nhỏ giao cho Liễu Ly, mình thì đi theo gã sai vặt.

trên người Bánh Hấp nhỏ chỉ mặc trung y màu trắng, tóc rối bù chân trần ngồi ở trên giường, đang chờ cậu Liễu Liên kể chuyện trước khi ngủ, cậu Liễu Liên lại rồi đi, vốn đang không vui, nhưng khi nhìn đến ca ca Liễu Ly xinh đẹp đi đến, lập tức nheo mắt lại cười: "Hồ ly ca ca!"

Liễu Ly đi lên ôm lấy nàng, vừa đi vừa nói: "Đêm nay hồ ly ca ca ngủ cùng ngươi, được không vậy?"

"Tốt lắm tốt lắm!" mặt trái táo của Bánh Hấp nhỏ hồng đỏ bừng, bộ dáng vô cùng vui mừng.

Liễu Ly nhìn nàng vui mừng như vậy, trong nội tâm cũng thật cao hứng.

Liễu Ly cùng Liễu Liên giống nhau, rất yêu sạch sẽ, so với sư phụ còn cao hơn —— Liễu Liên là khiết phích, hắn nhưng là thích sạch sẽ.

Đại khái là vào thời điểm lúc làm tiểu ăn mày bị cái gì kích động, Liễu Ly tức nước vỡ bờ, vô cùng thích sạch sẽ. Trong phòng của hắn như một hang động trắng, đồ chơi gì đó đều không có, giường chiếu cũng là màu trắng, cái chăn, ra giường, gối đầu cũng màu trắng.

Liễu Ly đem Bánh Hấp nhỏ đặt ở bên giường, thò tay nhấc chăn màn lên, đem Bánh Hấp nhỏ thả vào, sau đó đắp kín mền. Mặc dù là mùa hè, nhưng Trúc viên nằm trong rừng trúc rậm rạp, ngược lại là mát mẻ vô cùng, thậm chí vào thời điểm ban đêm còn hơi lạnh.

Liễu Ly sắp xếp cho Bánh Hấp nhỏ xong, ngồi xếp bằng bên giường, một bên trông coi Bánh Hấp nhỏ, một bên nhắm mắt thổ nạp (吐纳 ta ko dịch được chỗ này), tu luyện nội công.

Sau nửa ngày, hắn nghe được âm thanh rụt rè của Bánh Hấp nhỏ: "Hồ ly ca ca, Cậu Liễu Liên trước khi ngủ đều kể chuyện xưa cho Bánh Hấp nhỏ đấy!"

Ách? Liễu Ly sửng sốt, suy nghĩ một chút mới nói: "Vậy ca ca cũng kể chuyện cho Bánh Hấp nhỏ nha, kể chuyện a!"

hắn nghiêng người nằm ở trên giường, liếc nhìn tròn mắt căng tròn của Bánh Hấp nhỏ, bắt đầu chậm rãi kể: "Ngày xưa, có một đứa bé trai, khi còn bé đã bị cha mẹ ném đi, giống như con chó ở ven đường, nhặt đồ ăn trong đồng rác để ăn..."

hắn kể rồi kể, thời gian qua rất lâu.

Đêm rất yên tĩnh. Thanh âm của hắn bình tĩnh như nước, không hề gợn sóng. Bánh Hấp nhỏ đang ngủ gục bỗng vùng dậy, vừa cố hết sức chống lại cơn buồn ngủ, vừa nói: "Hồ ly ca ca, đứa bé đó sau này như thế nào?"

"Về sau, hắn gặp được một sư phụ rất tốt, sư phụ rất có bản lĩnh, đã dạy hắn rất nhiều thứ..."

"Àn, thật sự là một câu chuyện hạnh phúc!" Bánh Hấp nhỏ nhắm mắt lại, "Hồ ly ca ca, chúc ngủ ngon!"

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn Bánh Hấp nhỏ cong lên rất đáng yêu, Liễu Ly tràn đầy yêu thương, cúi người lung túng hôn lên môi Bánh Hấp nhỏ.

"không đủ vang!" Bánh Hấp nhỏ mở to mắt cho ý kiến.

Liễu Ly nhìn Bánh Hấp nhỏ lại cong lên cái miệng nhỏ nhắn, suy nghĩ một chút, rút cuộc tạo ra một cái hôn ngủ ngon có thể phát ra âm thanh "Ba".

Liễu Ly gõ gõ ngón tay, nên "Xùy" một tiếng liền tắt.

Bánh Hấp nhỏ rất nhanh ngủ rồi.

Liễu Ly tại nằm xuống bên cạnh nàng.

Ban đêm, hắn tỉnh dậy, phát hiện một cái chân béo Bánh Hấp nhỏ gác trên người mình.

Liễu Ly bình tĩnh mà lấy chân Bánh Hấp nhỏ ra, rồi nhanh chóng ngủ lại.

Lúc trời hừng sáng, Liễu Ly tỉnh lại lần nữa —— Bánh Hấp nhỏ nghiêng người nằm ngủ đối diện với hắn, mặt chôn ở trước ngực của hắn đang ngủ say.

Chính hắn cũng nghiêng người ngủ đối mặt với Bánh Hấp nhỏ.

Vấn đề ở chỗ, bàn chân béo trơn bóng của Bánh Hấp nhỏ lại đạp ngay bộ vị của hắn.

Sáng sớm thiếu niên mười lăm tuổi bị đạp bộ vị nhạy cảm, Liễu Ly bối rối trở mình, quay lưng lại với Bánh Hấp nhỏ.

Từ nhỏ đi theo cha mẹ ngủ, khi cha mẹ rời nhà thì Bánh Hấp nhỏ đi theo phía sau cậu Liễu Liên ngủ, theo thói quen chen người ngủ.

Nàng trong giấc mộng tiếp tục tới gần Liễu Ly, chân béo lần nữa đạp bờ hông Liễu Ly, lúc này mới hài lòng ngủ.

Liễu Ly tròn tròn mắt, rút cuộc ngủ không được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có người ngại dài dòng, thế nhưng là mạc mạc viết rất rất sung sướng ~ hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sinh nhật đến mỹ nhân vờn quanh

Lúc Liễu Ly mang theo Bánh Hấp nhỏ đi đến bóng rừng, Vân Thái Nghiên đã mang theo một đứa nha hoàn đợi tại đó rồi. Hôm nay nàng mặc áo xanh ngọc, quần lụa mỏng màu trắng, cài đầu kiểu nụ hoa dùng dây lưng lụa màu xanh ngọc quấn quanh trông rất đẹp, thoát nhìn rất là đáng yêu thân thiết.

Nàng nhìn thấy Liễu Ly mang theo Bánh Hấp nhỏ tới, cười cười, nắm tay Bánh Hấp nhỏ đi chơi.

Bánh Hấp nhỏ cực kỳ hưng phấn, trên mặt có điểm đỏ lên. Những người nhìn đẹp mắt bên cạnh nàng đều là một vài nam hài tử, rất ít khi có vị tỷ tỷ nào xinh đẹp như vậy lại nguyện ý cùng mình chơi đùa, đương nhiên vui vẻ.

Liễu Ly không có đuổi theo, chẳng qua là dựa vào cây Bạch Dương, nhìn như nhân nhả ki thực hết sức chăm chú mà chú ý Bánh Hấp nhỏ Triệu Đan.

Vân Thái Nghiên là trưởng công chúa Ô Nôn, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, người nàng phải gả không phải tiểu hoàng đế Triệu Đồng thì chính là Nam An Vương Triệu Tử rồi, chính mình không cần tới gần.

Bánh Hấp nhỏ cùng với Vân Thái Nghiên ở cạnh ao sen Biên Hoà cùng ngắm hoa sen.

hiện tại đúng là mùa hạ, lúc này hoa sen đã nở rộ rồi, phát ra mùi thơm.

Vân Thái Nghiên hái một đóa sen, đưa cho Bánh Hấp nhỏ, ôn nhu hỏi: "Tiểu quận chúa, Cậu Liễu Liên của người đâu?"

Bánh Hấp nhỏ một bên ngửi ngửi hoa sen, vừa nói: "Cậu Liễu Liên buổi tối đi ra ngoài, đến bây giờ vẫn chưa về!"

Vân Thái Nghiên vuốt ve tóc Bánh Hấp nhỏ rủ xuống, lại hỏi: "Cậu Liễu Liên có hay không ưa thích người a?"

"Cậu Liễu Liên ưa thích Bánh Hấp nhỏ a!" Bánh Hấp nhỏ ngẩng đầu khờ dại nhìn Vân Thái Nghiên.

Vân Thái Nghiên lập tức nở nụ cười, xoay người lại hôn trên mặt Bánh Hấp nhỏ một cái: "Tỷ tỷ đã biết, người Cậu Liễu Liên yêu nhất chính là Bánh Hấp nhỏ!"

Bánh Hấp nhỏ cảm thấy Vân tỷ tỷ giống như là không tin mình, ủy khuất mà cãi: "thật sự, chính miệng Cậu Liễu Liên nói!"

Nụ cười trên mặt Vân Thái Nghiên ngày càng sâu, ôm lấy Bánh Hấp nhỏ, hướng trên đồng cỏ đi đến: "đã biết, Minh Châu quận chúa!"

Liễu Ly đã nghe cuộc đối thoại giữa Vân Thái Nghiên cùng Bánh Hấp nhỏ, có chút muốn cười —— mị lực sư phụ thật là cao, từ thiếu nữ mười hai tuổi tới lão thái thái tám mươi tuổi, không thể nào theo kịp a, Ô Nôn đại công chúa Vân Thái Nghiên này tựa hồ hướng về sư phụ rồi!

Vân Thái Nghiên cùng thúc thúc đợi gần một tháng, không có đợi được Liễu Liên cùng Nam An Vương Triệu Từ trở về, liền cùng trở về Ô Nôn. Bánh Hấp nhỏ đợi Cậu Liễu Liên cùng đại ca Nam An Vương Triệu Từ đóng quân từ biên giới Nam Cương trở lại, là đã qua mùa Hạ.

Bánh Hấp nhỏ ngày ngày đi theo Liễu Ly, ăn ngon, ngủ ngon, lại mỗi ngày ở bên ngoài chơi, chẳng những ngày càng mập, cũng rậm đen, toàn bộ trên dưới là một cô nương vừa đen lại vừa béo.

Liễu Liên cùng Triệu Từ vừa về tới Vương Phủ, không kịp thay quần áo, trực tiếp trở về Trúc viên. Đến cửa sân, bọn hắn liền chứng kiến đang ngồi trong lòng Liễu Ly là một tiểu nha đầu vừa đen lại vừa béo, xoay vòng vòng chơi tại rừng trúc bên cạnh.

Hắc nha đầu vừa thấy Liễu Liên cùng Triệu Từ, quát to một tiếng: "Cậu —— đại ca —— "

Tay chân luống cuống muốn từ trên người Liễu Ly trượt xuống.

Liễu Ly vội vàng đem nàng ôm vào trong ngực, nhanh đi tới đưa cho Triệu từ.

Triệu Từ ôm lấy muội muội, kỹ càng đánh giá một phen, rút cuộc xác định cái nha đầu xấu xí này thực sự là muội muội của mình. Nhìn muội muội mập mề bờ môi mình, Triệu Từ hưng hăng "Ba" hai cái.

Bánh Hấp nhỏ hết hôn đại ca, lại dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Liễu Liên, Liễu Liên kiên trì đi vào phòng, nhắm tâm mà cự tuyệt hôn Bánh Hấp nhỏ .

Triệu Từ cùng Liễu Liên trở về, mang về cho Bánh Hấp nhỏ rất nhiều vật mới lạ.

Bánh Hấp nhỏ hôn chưa bao giờ đáng giá, nằm ở trên giường chơi đồ chơi trong chốc lát, rút cuộc trên gương mặt Cậu Liễu Liên thành công hôn lên môi một cái.

Nhìn xem bộ dáng sư phụ xoắn xuýt, tâm tình Liễu Ly rất tốt rất tốt, không uống công hấn bị Bánh Hấp nhỏ gây đau khổ thời gian dài như vậy.

Rời nhà hơn một tháng, Nam An Vương Triệu Từ ở trong phòng ngủ Cậu Liễu Liên quan sát chốc lát, cau mày lại thông thả bước đến phòng ngủ Liễu Ly điều tra một phen, rất nhanh liền sai người gọi quản gia Triệu Hùng tới: "Hùng thúc, kêu người đem Đông Suong phòng chính dọn một chút, đem đến hai giường một lớn một nhỏ!"

Triệu Hùng liếc mắt nghiêm túc nhìn Tiểu vương gia, nhìn lại vẻ mặt ngây thơ tiểu quận chúa một chút, đã minh bạch: "Vâng."

Buổi tối nổi lên bão.

Gió thu đánh vào lá trúc, phát ra thanh âm "BA~ BA~".

Liễu Ly nằm ở trên giường, nghe cái thanh âm đơn điệu này.

Hơn một tháng qua, lúc ngủ, bên cạnh hắn có một cái thân thể nho nhỏ đầy thịt ấm áp, hôm nay chợt một không có, hắn ngược lại không quen rồi.

Liễu Ly rút cuộc ngủ không được, đứng dậy mở cửa sổ ra, đứng ở phía trước cửa sổ ra bên ngoài nhìn.

Trúc viên bên trong rừng trúc những năm này càng tươi tốt, trong đêm mưa, gió thu ùn ùn kéo đến, lướt qua rừng trúc tới tấp.

Bên trong gió Thu lạnh lẽo, Liễu Liên nhắm mắt điều tức, bắt đầu vận công.

hắn nghe được thanh âm bên cạnh.

Tiểu vương gia Triệu từ kể chuyện cho muội muội trước khi ngủ: "... Quận chúa xinh đẹp nhìn kỹ, nguyên lai cái gọi là Vương tử là một con cóc biến

thành! Nàng lập tức liền nỡn nữa. Nàng không bao giờ hướng đến thế giới bên ngoài nữa rồi, từ nay về sau cùng phụ vương mẫu phi còn có các ca ca sống cuộc sống hạnh phúc, sung sướng lớn lên trong rừng rậm."

Bánh Hấp nhỏ mang theo thanh âm theo buồn ngủ vang lên: "Đại ca, bên ngoài Vương tử đều là cóc quái dị sao?"

"Ấn." Triệu tử nói rất khẳng định. Thanh âm hân mười sáu tuổi trong trẻo, rất có sức thuyết phục.

"A." Bánh Hấp nhỏ đáp ứng, rất nhanh liền ngủ rồi.

Giường nhỏ xinh đẹp thoải mái để chịu Triệu tử an bài cho nàng tự nhiên không dùng.

Liễu Ly nhìn đêm đen như mực, khóe miệng nhin không được cong lên.

Có ca ca lừa đảo như vậy, Bánh Hấp nhỏ là may mắn? Hay vẫn là bất hạnh đây?

Tiết Trung thu, vợ chồng Triệu Trinh cùng Chu Tử chưa có trở về Vương Phủ, tam huynh đệ tham ăn Triệu Gia lão nhị Mãn Thầu nhỏ Triệu Sam cùng lão Tam Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương đã trở về. Tổ mẫu cùng cha mẹ đều không ở nhà, tam huynh đệ bọn hân liền chen lấn vào Trúc viên của Liễu Liên trải qua đêm Trung thu.

Hôm nay Bánh Hấp nhỏ Triệu Đan được các ca ca trang điểm vô cùng xinh đẹp.

Tóc của nàng là Triệu Sam chải. Triệu Sam vốn là muốn chải cho nàng hai búi tóc đáng yêu, dùng dây lưng lụa hồng nhặt vắn ở phía sau, bên cạnh cài lên một cái Kim Hoàn Thượng (金环上 đây là cái gì chẳng biết), Kim Hoàn Thượng là một cặp hồng bảo thạch nạm thành hoa mai. Tóc còn lại đều bị hân chải về phía sau, như ý mà rủ xuống dưới.

Lễ phục quận chúa đã được Triệu tử sớm sai người chuẩn bị xong.

Hoa phục nho nhỏ, cao quý chính là chất liệu, toàn là cẩm tú, mặc ở trên người Bánh Hấp nhỏ Triệu Đan, làm tăng thêm vài phần cao quý

Bánh Hấp nhỏ ngoan ngoãn đứng trên giường, mặc cho ca ca trêu chọc.

Triệu tử đứng trên mặt đất, nhìn nhìn Bánh Hấp nhỏ, lại lấy ra một khối ngọc bội Loan Phượng tinh xảo treo bên hông đai lưng Bánh Hấp nhỏ.

Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương đứng ở bên cạnh nhìn muội muội.

Triệu thị tam huynh đệ đều giống như phụ thân Triệu Trinh, tự nhiên đều là tuấn mỹ dị thường. Chỉ có điều Triệu tử nhiều năm qua sắm vai thế tử, trên người đều có một cỗ uy nghiêm, mà Triệu Sam mấy năm qua trà trộn nhiều cửa hàng, nhiều thêm vài phần láu cá, chỉ có lão Tam vũ sĩ Triệu Dương, ngày ngày si mê với võ đạo không để ý tới thế sự, lại không thích nói chuyện, dần dần biến thành một vị thiếu niên áo trắng khí chất như tuyết như tiên trong trẻo nhưng tuấn mỹ lạnh lùng.

hân nhìn trong chốc lát, đi lên phía trước, đem một tấm sa mỏng bằng tơ lụa màu trắng đang khoác trên vai quần quanh trên người muội muội.

Triệu tử Liễu Ly Triệu Sam đang cùng ngồi ở một bên uống trà đều là cả kinh.

Triệu Sam nhanh nhất, lập tức hỏi: "Bánh Trôi nhỏ, người từ đâu lấy được băng tấm sa?"

Băng tấm sa là chỉ bảo thiên hạ, Triệu Sam, Triệu Dương cùng Liễu Ly đi theo Liễu Liên học được Vô Ảnh đao, băng tấm sa là binh khí tốt nhất, so với hắc nhuyễn đao của sư phụ còn thích hợp hơn.

Triệu Dương tầm mắt rủ xuống nhìn muội muội, mắt phượng xinh đẹp dao động dồn dập: "Ta đã bái đạo nhân môn hạ Côn Lôn Sơn Thanh Hàn, đây là sư phụ cho ta!"

Triệu Sam nhíu mày nói: "Cậu Liễu Liên có biết hay không?"

Triệu Dương nhẹ gật đầu

Triệu Sam lúc này không nói gì, lấy ra một cái hộp đàn gỗ nho nhỏ, bân cái nắp ra phía sau, bên trong chỉ có bốn ngăn, một ngăn hương phấn, một ngăn son phấn, một ngăn phấn lông mày, một ngăn thả bốn cái bàn chải nhỏ. Triệu Sam dùng bàn chải nhỏ chấm son phấn, ở giữa lông mày Bánh Hấp nhỏ vẽ lên một đóa hoa mai nho nhỏ, sau đó đem hộp đàn gỗ đưa cho Bánh Hấp nhỏ.

Tiểu cô nương nào mà không thích son phấn? Bánh Hấp nhỏ vui vẻ cực kỳ, dùng bàn chải nhỏ chấm son phấn hướng ba cái mặt ca ca quét lên, Triệu Sam ba người vây quanh nàng cười toe toét chơi đùa không ngừng.

Liễu Ly bùng ly, nhìn xem Bánh Hấp nhỏ bị vây quanh bởi ba cái ca ca, Bánh Hấp nhỏ, tuổi còn nhỏ trang phục đẹp đẽ, quý giá dị thường, trong đầu thoáng hiện lên bốn chữ —— thiên chi kiều nữ.

Bánh Hấp nhỏ quả thật là thiên chi kiều nữ, ông trời dường như cực kỳ ưu ái nàng, cho nàng phụ thân Triệu trinh tuấn mỹ cường hân quyền cao chức trọng, cho nàng mẫu thân Chu Tử mỹ mạo ôn nhu, yêu con gái vô cùng, cho nàng ba cái ca ca thiết tình yêu thương nàng, cho nàng Cậu Liễu Liên -xinh

đẹp như hoa, lòng dạ độc ác lại đối với nàng vô cùng yêu thương... Nàng thật là thiên chi kiêu nữ a!

trên khuôn mặt tuần tú của Liễu Ly hiện lên một nụ cười khổ, lòng hơi chua xót mà nghĩ, ngay cả mình, cũng không phải đem nàng trở thành thân muội muội bình thường yêu thương đấy sao?

Trước hôm sinh nhật bốn tuổi của Bánh Hấp nhỏ, bầu trời tuyết rơi nhiều.

Nhìn trời tuyết rơi đầy, Triệu tử tam huynh đệ như trước ý lại Trúc viên, đứng ở nhà chính phía trước cửa sổ, không khỏi rất là phiền muộn: "Tổ mẫu cùng phụ thân mẫu thân sợ là sẽ không trở về rồi!"

Bởi vì kẹp giữa vách tường là than lỗ, nên trong phòng rất ấm áp.

Liễu Liên Triệu tử bọn hắn đều có thân công phu, một chút cũng không sợ lạnh, nhưng lại là vì Bánh Hấp nhỏ Triệu Đản, trong phòng vẫn là dùng tới lò than.

Lúc này Bánh Hấp nhỏ đang đứng trước giường La Hán chơi trò chơi.

Nhị ca Triệu Sam vừa rời từ trong tiệm trở lại, cho nàng đem theo một bao bảo thạch, có hồng bảo thạch, ngọc bích, Ngọc Phi Thụy, Miêu Nhân bảo thạch, bích ti (ngọc ti), lục lòng thạch cùng thanh kim thạch, mỗi cái thoát nhìn tinh xảo đặc sắc óng ánh dị thường.

Nghe được các ca ca nói, Bánh Hấp nhỏ quay đầu lại nói: "Ca ca, ta nhớ tổ mẫu cùng cha mẹ rồi, còn có Sùi Cáo ca ca!"

"thật sự nhớ ca ca ta?" Bên ngoài truyền tới một thanh âm trong trẻo.

Bánh Hấp nhỏ tập trung nhìn vào, không khỏi quát to một tiếng, ném bảo thạch trong tay, bỏ nhào một cái chạy ra ngoài.

Chỉ thấy một người mặc áo choàng màu đen là Sùi Cáo nhỏ Triệu Đồng bước tới.

Triệu tử Triệu Sam Triệu Dương cùng Liễu Ly đều đứng lên, ra đón.

Bánh Hấp nhỏ hướng về Triệu đồng xông ra ngoài.

Triệu Đồng cực kỳ nhanh bỏ đi áo choàng, ném cho thị vệ cung đình đi theo đằng sau, thoáng cái đem Bánh Hấp nhỏ bế lên.

Vừa đi đến hành lang, hắn liền thừa dịp Bánh Hấp nhỏ nhắm mắt vĩnh viễn lên.

Bánh Hấp nhỏ đối với các ca ca đòi hôn, sớm thành thói quen, ôm mặt Triệu Đồng, trước tiên ở môi Triệu Đồng "Ba" một cái, sau đó một trái một phải trên gương mặt Triệu Đồng dùng sức hôn một cái.

Triệu Đồng mừng rỡ hắc hắc cười, ôm Bánh Hấp nhỏ đi vào nhà chính.

Triệu Tử mang theo Triệu Sam, Triệu Dương cùng Liễu Ly đang muốn đi hành lễ, lại bị Triệu Đồng đã ngăn lại.

Triệu Đồng cùng Bánh Hấp nhỏ thường ngày rất giống nhau, đều là mắt to hai mí, trên má mang theo hai cái lúm đồng tiền nhỏ, hắn hôm nay mười lăm tuổi rồi, đã thành một thiếu niên đáng người cao gầy, chỉ là bởi vì khuôn mặt em bé, nhìn xem tựa hồ so với Triệu Sam Liễu Ly tuổi còn muốn nhỏ hơn một chút.

hắn ở trên giường La Hán ngồi xuống, sau đó lại để cho mặt Bánh Hấp nhỏ đối diện giang chân ngồi lên chân của mình, cười hỏi: "Tối sinh nhật Minh Châu quận chúa rồi, muốn lễ vật gì đây?"

Bánh Hấp nhỏ rất ưa thích cái ca ca một năm mới gặp một lần này, đã xinh đẹp lại hào phóng, mặt mày hơn hờ nói: "Ca ca thưởng cho hai mươi bánh bột mì hình dáng được không?"

Triệu Đồng mí mắt chau lên: "Tỷ tỷ bánh bột mì phải đẹp làm cái gì?"

Bánh Hấp nhỏ nghiêng đầu, khinh bỉ nhìn Triệu đồng: "Cùng bánh bột mì chơi cùng bánh bột mì ngủ a! Lão là theo chân các ca ca ngủ, phiền người chết á!"

Triệu Đồng cau mày quyết miệng trông như muốn khóc - chực khóc: "Người còn không có cùng sùi cáo ca ca ngủ đâu? anh anh anh anh..."

Bánh Hấp nhỏ giống như bất đắc dĩ thở dài, thò tay vỗ vỗ trên mặt Triệu Đồng bánh bao, nói: "Ài, vậy trước cùng người ngủ một đêm a, nhớ cho kỹ hình dáng tỷ tỷ Bánh Hấp nhỏ a!"

Triệu đồng: "..."

Cao lão thái phi bởi vì tuổi già thân thể yếu, mang theo Hoàng Oanh cùng Nhữ Yến lưu tại kim kinh Vương Phủ.

Triệu Đồng cùng Vợ chồng Triệu Trinh ngồi thuyền cùng một chỗ tới.

Bánh Hấp nhỏ vừa cùng một chỗ với các ca ca thỉnh an cha mẹ, chợt nghe Lập Xuân hồi báo: "Tiểu quận chúa, phần thưởng hai mươi người đẹp của Hoàng Thượng đã đến, thu xếp ở nơi nào đây?"

Bánh Hấp nhỏ bất chấp cùng cha mẹ thân mật, lập tức hỏi: "Các mỹ nhân tỷ tỷ ở nơi nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bị hấp dẫn mới vào Hoàng Cung

Triệu Tử tam huynh đệ không biết Triệu Đồng chơi cái trò hề gì, liền trì hoãn chạy theo Bánh Hấp nhỏ ra nội viện.

Triệu Đồng một thân cẩm bào màu trắng thêu hoa, bên ngoài mặc áo lông da cáo màu đen, khuôn mặt em bé đáng yêu mỉm cười, một bộ dáng công tử nhẹ nhàng, mang theo hai thị vệ đứng bên ngoài cửa viện.

Phía sau bên cạnh hần, hai hàng cung trang "Mỹ nhân" đứng đầy —— mỗi cái cao lớn thô kệch, trên đầu búi tóc chải xiêu xiêu vẹo vẹo, trăm cái ngón ngang lộn xộn, trên mặt trang điểm đậm, biểu lộ cứng nhắc —— cái này rõ ràng là thị vệ Triệu Đồng cải trang thành hai mươi tiểu mỹ nhân mà!

Triệu Tử Triệu Sam cùng Triệu Dương giờ mới hiểu được Triệu Đồng là ở trên chợ Bánh Hấp nhỏ, không khỏi mỉm cười.

Nhìn hai mươi tiểu mỹ nhân mắt hướng mình hành lễ, Bánh Hấp nhỏ nhũn nhũn, bộ dáng mất hứng.

Triệu Đồng đi tới, mỉm cười ôm lấy Bánh Hấp nhỏ, ôn nhu hỏi: "Bánh Hấp nhỏ, những tỷ tỷ này như thế nào?"

Bánh Hấp nhỏ tâm hồn thuần khiết bị hần lừa gạt, rất tức giận, thò tay muốn đập vào mặt Triệu Đồng, sắp vỗ tới rồi, lại cảm thấy mặt Sùi Cáo ca ca trắng trắng mềm mềm, không nỡ đánh xuống. Nàng liếc ca ca, bày ra một bộ dạng cao ngạo.

Triệu Đồng đem miệng áp vào lỗ tai nàng, thấp giọng nói ra: "Bánh bột mì, mỹ nhân đều ở trong cung rồi, mỗi cái đều là tỷ tỷ xinh đẹp, còn có thể chơi thật nhiều trò chơi, cái gì móng vuốt á..., nhảy dây á..., đá cầu, đáng tiếc các nàng không thể đơn giản xuất cung..."

Bánh Hấp nhỏ nhìn Sùi Cáo ca ca, có chút hướng tới tiểu mỹ nhân tỷ tỷ trong nội cung.

Triệu Sam đi tới, cướp đi Bánh Hấp nhỏ, cười nói: "Sùi cáo, đừng nghĩ đến việc bắt cóc Bánh Hấp nhỏ của chúng ta!"

Triệu Đồng đối với Bánh Hấp nhỏ hai mắt mở to, bày ra tư thế ngằm hiểu lẫn nhau.

Thái Phó Hồ theo Triệu Đồng đến phủ Nam An Vương phủ làm khách nhân nhưng chuẩn bị lại bị bỏ rơi, nguyên lai Triệu Đồng mỗi lần tới, đều là cùng bọn Triệu Sam hần chen chúc vào tại từng bách viện, hiện bởi vì tham gia náo nhiệt nên cũng đi theo tiến vào Trúc viên.

Tứ huynh đệ tham ăn hiện tại cư trú ở Trúc viên, hơn nữa còn có Liễu Liên cùng Liễu Ly, tự nhiên là có chút chật hẹp rồi, thế nhưng là Tứ huynh đệ tham ăn đều có biện pháp sắp xếp. Triệu Tử chính mình ở một gian; Triệu Sam cùng Triệu Dương chen chúc vào một cái phòng, một cái giường ngủ; một cái giường ngủ La Hân; Triệu Đồng mang theo Bánh Hấp nhỏ ở một gian phòng.

Đêm hôm nay, tuyết rơi nhiều, tuy rằng trong phòng có lò than, nhưng mà nằm ở trên giường, nghe tiếng gió vù vù bên ngoài, vẫn có thể cảm nhận được gió lạnh rét thấu xương.

Bánh Hấp nhỏ còn chưa ngủ, nàng mặc trung y lụa trắng mềm, vui trong chăn bông, nghe Sùi Cáo ca ca kể chuyện trước khi ngủ.

Triệu Đồng rất biết kể chuyện xưa.

Bắt đầu từ sáu tuổi, Chu thái hậu liền tuân theo tổ chế, để Triệu Đồng một mình ở Thanh Vân Điện, nơi đây là chánh điện nơi hoàng đế các đời cư trú. Hằng năm ngoại trừ trong khoảng thời gian này đến Nam An Vương phủ, Triệu Đồng đều là một thân một mình ở trong chánh điện này. Năm ở trong tâm điện rộng lớn, nghĩ đến chính mình nằm trên giường lớn, mà chỗ này ông cô, tổ phụ, phụ thân đã chết đi đều ngủ ở đây, Triệu Đồng càng nghĩ càng khủng bố, càng nghĩ càng không dám ngủ. Triệu Đồng bắt đầu nhắm mắt lại sáng tác câu chuyện, sáng tác câu chuyện ôn hòa ấm áp đáng yêu, trong chuyện xưa có một cái tiểu công chúa đến cứu vớt hần. Cho nên hần rất biết kể chuyện xưa.

Hiện tại hần đang kể cho Bánh Hấp nhỏ nghe một câu chuyện khủng bố, kể về một nam hài ở một nơi hoang vu cô đơn lạnh lẽo.

"... đã đến đêm khuya, tất cả người hầu hạ lui ra rồi, toàn bộ trong phòng ngủ trống rỗng, tiểu nam hài nằm ở trên giường, cảm thấy rét lạnh cực kỳ. Đúng lúc này, một tiểu công chúa có hai cái cánh xinh đẹp xuất hiện, ánh mắt của nàng như những ngôi sao, môi của nàng như cánh hoa... Tiểu quận chúa cùng tiểu nam hài cùng nhau chơi đùa, hai người bọn họ đều rất vui vẻ, nơi hoang vu cổ xưa cũng không không thấy hoang vu nữa. Thế nhưng là, có một ngày..."

Chuyện xưa của hán rất khủng bố, Bánh Hấp nhỏ cực sợ, tiểu thân thể mập mạp chăm chú tựa sát Sủi Cáo ca ca, nghe nghe liền ngủ mất rồi.

Triệu Đồng giúp đỡ Bánh Hấp nhỏ sửa sang lại ổ chăn, sau đó cũng nhắm mắt lại. thân thể Bánh Hấp nhỏ vừa ấm vừa nóng, mềm núc ních sát bên cạnh hán, hán rất nhanh cũng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau chính là sinh nhật Bánh Hấp nhỏ rồi.

Nàng nhận được vô số lễ vật.

Trong đó lễ vật bắt mắt nhất là của Triệu Đồng tặng, một bộ mô hình Hoàng Cung kim kinh bằng vàng, các ca ca giúp nàng lắp ghép, hoàn toàn chiếm cứ hết cái phòng nội viện.

Lễ vật Bánh Hấp nhỏ thích nhất là Cậu Liễu Liên tặng, một tiểu Chủy thủ xinh đẹp cùng hồ ly ca ca tặng một cái váy Không Tước xinh đẹp.

Tiểu Chủy thủ vừa tinh xảo vừa đáng yêu, là thời điểm Cậu Liễu Liên đi kinh đô đông xu quốc đặc biệt vì nàng mang về.

váy Không Tước là hồ ly ca ca tự mình đến Diên Khánh phường mua, bên ngoài một tầng chỉ dùng lông vũ Không Tước để khảm nam mà thành, sắc thái rực rỡ chói mắt chói mắt, dị thường xinh đẹp, tiêu hết thật nhiều bạc của hồ ly ca ca.

Ban đêm, Nam An Vương phủ phóng pháo hoa, pháo hoa xinh đẹp tại bầu trời đêm nở rộ, là vì Triệu Đàn thiên chi kiều nữ sinh ra ở thời đại thịnh thế chúc mừng sinh nhật bốn tuổi.

Tết âm lịch rất nhanh đã trôi qua rồi.

Triệu Tử với tư cách Nam An Vương, bắt đầu bận rộn sự vụ bên trong bên ngoài phủ, Triệu Sam cũng bắt đầu bề bộn việc buôn bán của hán, Triệu Dương xuất phát đi Côn Lôn Sơn. một cái mùa đông náo nhiệt, Trúc viên thoáng cái không còn ai, có chút điều hiu.

Buổi sáng Triệu Đồng cùng với Triệu Tử cùng một chỗ đi theo Thái Phó Hồ đọc sách, buổi chiều đi theo Bạch Tử Xuân luyện công, chỉ có đến buổi tối mới trở lại Trúc viên.

Bánh Hấp nhỏ ban ngày đi theo mẫu thân theo hoa tán tản bộ, cùng phụ thân xem sách vui đùa món đồ chơi một chút, buổi tối mới tới Trúc viên ngủ.

Bánh Hấp nhỏ hứa hẹn cùng Sủi Cáo ca ca ngủ một đêm, Triệu Đồng tận lực làm nũng khoe khoang hai mươi tiểu mỹ nhân ở Hoàng Cung kim kinh hấp dẫn xuống, biến thành vô số buổi tối.

Bánh Hấp nhỏ vừa lúc mới bắt đầu có chút miễn cưỡng, dù sao từ khi mẫu thân từ kim kinh trở về, nàng còn không có cùng phụ thân mẫu thân ngủ chung. Thế nhưng là, Triệu Đồng chẳng những là một ca ca làm nũng khoe khoang đáng yêu, có rất nhiều tiểu mỹ nhân tỷ tỷ ca ca, lại thêm câu chuyện trước khi ngủ của ca ca, hán kể câu chuyện về tiểu nam hài ở nơi hoang vu cổ xưa, biến thành một loạt câu chuyện huyền thoại, mỗi đêm đều giữ lại lo lắng, mỗi đêm đều lấy đi tâm của Bánh Hấp nhỏ .

Cho nên, mãi cho đến khi mùa đông rồi đi, mùa xuân tới nhuận Dương Thành, Bánh Hấp nhỏ một mực ngoan ngoãn cùng Sủi Cáo ca ca ngủ.

Thời điểm qua ba tháng, Triệu Đồng phải về kim kinh, hán dùng mẫu thân Chu thái hậu tưởng niệm Bánh Hấp nhỏ lí do đưa ra muốn dẫn Bánh Hấp nhỏ đi kim kinh.

vợ chồng Triệu Trinh Chu Tử đang chuẩn bị đi Chung Nam sơn du ngoạn, Liễu Liên muốn đi cùng bọn hán, cho nên muốn Bánh Hấp nhỏ lựa chọn, là theo chân cha mẹ đi du ngoạn, hay là cùng Sủi Cáo ca ca đi kim kinh vẫn an thái hậu cùng tổ mẫu.

Bánh Hấp nhỏ tuổi còn nhỏ muốn làm ra lựa chọn như vậy, tự nhiên rất là khó xử. Nàng muốn cùng cha mẹ cùng với Cậu Liễu Liên ở cùng một chỗ, lại muốn cùng cô độc Sủi Cáo ca ca đi vẫn an tổ mẫu đã lâu không gặp

Triệu Đồng cùng Chu Tử rất giống nhau ở đôi mắt sáng nước xinh đẹp, con mắt hấp lại, mỉm cười nói: "Bánh Hấp nhỏ, trong hoàng cung có rất nhiều tỷ tỷ xinh đẹp, hơn nữa hồ ly ca ca cũng cùng chúng ta cùng đi kim kinh a!"

"thật sự?" Bánh Hấp nhỏ rất kinh hi, "Cái kia đi kim kinh a!"

Liễu Ly với tư cách áp đảo lạc đà cuối cùng một căn bản rom rả, thúc đẩy Bánh Hấp nhỏ Triệu Đàn đi theo Sủi Cáo ca ca Triệu Đồng vào kinh.

Hành lý Bánh Hấp nhỏ rất nhiều, nhiều đến nỗi đại bộ phận khoang trên thuyền lớn Triệu Đồng đều bị hành lý nàng chiếm hết.

Bánh Hấp nhỏ vẫn như cũ vẫn cùng Sủi Cáo ca ca ở tại phía trên khoang thứ nhất. Liễu Ly với tư cách Bánh Hấp nhỏ thiếp thân thị vệ, lại được an bài tại phía dưới cùng khoang.

Bọn hán đến kim kinh, đã là đầu hạ năm sau.

Bánh Hấp nhỏ bị Triệu Đồng mang vào Hoàng Cung.

Nàng lần đầu tiên gặp được di Chu thái hậu.

Chu thái hậu là một cung trang mỹ nhân chừng ba mươi tuổi, tú lệ đoan trang, một đôi mắt - vẻ mặt hưng phấn, vừa thấy rất giống tỷ tỷ Bánh Hấp nhỏ , nàng lập tức trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ôm vào trong ngực hôn một cái.

Triệu Đồng nhìn mẫu thân cùng Bánh Hấp nhỏ thân mật, nhưng trong lòng thì không khỏe.

trên mặt của hấn nở nụ cười sáng lạn, thế nhưng là đáng tuổi cười lại còn chưa đạt tới đáy mắt.

Tại Nam An Vương phủ, Bánh Hấp nhỏ là của mọi người; đã đến trong nội cung, Bánh Hấp nhỏ nên thuộc về mình, mẫu thân lại muốn đoạt với mình.

Chu thái hậu đem Bánh Hấp nhỏ đặt ở trên đùi của mình, nhìn lại nhìn, đem mặt dán trên mặt Bánh Hấp nhỏ , vuốt ve không ngừng. Nàng thật sự không biết như thế nào biểu hiện sự vui mừng, liền hỏi Bánh Hấp nhỏ : "Bánh Hấp nhỏ , nghĩ muốn lễ vật gì, di đều tặng cho người!"

Bánh Hấp nhỏ suy nghĩ một chút, lại không nghĩ ra được.

Chu thái hậu đứng lên: "Ta đây dẫn người đi kho xem, chính người tùy tiện chọn!"

Chu thái hậu dắt Bánh Hấp nhỏ đi bên trong kho, Triệu Đồng lúc này mới trở về chánh điện lớn—— hành lý Bánh Hấp nhỏ đã sớm bị hấn đưa đến chánh điện lớn.

Liễu Ly cũng không có tiền cung, hấn đã trở về Vương Phủ kim kính.

Cao lão thái phi bởi vì tang phụ rất đau khổ, rất là tiêu điều, gần đây mới nhận lời mời của một vị tỷ muội trẻ tuổi, cùng đi sơn trang ở phương Bắc kim kính nghĩ mát, bóng cây phủ kín Vương Phủ kim kính thành một mảnh tịch liêu.

Mãi đến đêm, Bánh Hấp nhỏ cũng không có trở về.

Liễu Ly một mực trông coi Bánh Hấp nhỏ , hôm nay đột nhiên yên tĩnh trở lại, rất không thích ứng. hấn thả bước chân đến rừng cây ngoài viện, lặng yên suy nghĩ.

Đột nhiên, hấn nghe được trên đỉnh đầu lá cây phát ra thanh âm "Sa sa sa cát", tựa hồ là cao thủ giấu ở trên lá cây phát ra thanh âm, Liễu Ly vừa muốn rút ra nhuyễn đao bên hông, đã cảm thấy cổ đau xót, thân thể mềm nhũn, rất nhanh cũng chưa có ý thức.

Liễu Ly khi...tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên một cái giường lạ lẫm, một cái thanh y thiếu niên đứng ở bên giường, mỉm cười nói: "Liễu thị vệ, hoan nghênh đi vào Thanh y Vệ!"

Triệu Đồng từ bên ngoài thư phòng quay về chánh điện lớn, liền mang thái giám thân tín đi đón Bánh Hấp nhỏ rồi.

Quả thật, chờ hấn trở lại chánh điện lớn, Bánh Hấp nhỏ đã ngồi trong tấm điện ăn điểm tâm rồi.

Chánh điện lớn quả thật rất lớn, mái vòm rất cao, Kim Long quán quanh trên cây cột cao lớn dị thường dữ tợn, lư hương góc tường tỏa mùi đàn hương nồng đậm, yên ắng bao phủ, khắp nơi đều là hoa văn trang trí trang nghiêm, khắp nơi đều là màn che cầm tú sắc sảo, vén lên trùng trùng điệp điệp màn che, giường mà Triệu Đồng ngự lễ loi troi nằm tại chỗ sâu nhất của đại điện.

Ngủ trên giường rất lớn, phía trên là tấm đệm màu vàng sáng tỏ lụa chế thành, sáng loáng, làm cho người cảm giác âm lãnh.

Bánh Hấp nhỏ đã hỏi hấn đến nơi đây của Sui Cáo ca ca ngủ, vẻ mặt đưa đám nói: "Sui Cáo ca ca, nơi đây quá dọa người rồi, ta nghĩ quay chỗ về đi ngủ! Ta nghĩ muốn hồ ly ca ca!"

Triệu Đồng nghĩ đến thái giám dòm Tiền Liễu Đức bên cạnh mẫu thân, trong nội tâm trăm vị trần tạp. hấn đã sớm biết Tiền Liễu Đức này là thân tín của đương Nam An Vương đóng giả, cũng biết hấn cùng mẫu thân mình có quan hệ đặc thù.

hấn oán ghét, bởi vì hấn cướp đi mẹ của mình, đem mình một người ở lại chánh điện tịch liêu vắng vẻ này; hấn lại không có biện pháp đi hận cái người này, bởi vì hấn đối với mẫu thân mình đều là tuyệt đối trung thành, vô số lần đã cứu mạng của mình.

hấn ôm lấy thân thể béo núc Bánh Hấp nhỏ ôn hòa, tại thái dương nàng hôn một cái, khuôn mặt em bé xinh đẹp làm thành bộ dáng cực kì ủy khuất: "Bánh Hấp nhỏ , người muốn vứt bỏ Sui Cáo ca ca sao..."

Bánh Hấp nhỏ Triệu Đan nho nhỏ, nhìn ánh mắt ngập nước của Sui Cáo ca ca, rất là không đành lòng, đành phải trái lương tâm nói: "Cái kia, được rồi!"

Tuy là mùa hè, thế nhưng là Bánh Hấp nhỏ chỉ mặc quần áo trong đắp chăn của vua ngủ, nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Nàng thấy cung nữ trợ giúp Sui Cáo ca ca cởi quần áo: "Ca ca, nhớ rõ ngày mai đem hai mươi tiểu mỹ nhân tỷ tỷ cho Bánh Hấp nhỏ a!"

Triệu Đồng phát tay cung nữ lui, vén chăn lên nằm xuống bên cạnh Bánh Hấp nhỏ

Màn lụa rủ xuống dưới, hấn bắt đầu kể chuyện xưa cho Bánh Hấp nhỏ .

Trong chuyện xưa của hần, tiểu nam hài kia đã lớn lên, bên người khắp nơi đều là nguy hiểm, hần một mực kiên cường mà chống đỡ, đưa ra phán đoán có lợi nhất cho mình, từng bước một tiến về phía trước.

Ngày hôm sau Bánh Hấp nhỏ đang muốn truy vấn hồ ly ca ca, Triệu Đồng đồng ý cho hai mươi vị tiểu mỹ nhân tỷ tỷ đi tới chánh điện lớn.

Lần này Sui Cáo ca ca không có lừa gạt nàng, đều là chân chính tiểu mỹ nhân, không có so với Triệu Đàn lớn hơn bao nhiêu, có mười lăm mười sáu tuổi, hoàn mạp yểu gãy, nam bắc mỹ nhân mà son phấn tất cả chủng loại đều có, càng thêm y phục hoa lệ mờ hương phấn đậm đặc, chẳng những đối với Bánh Hấp nhỏ hòa ái dễ gần, còn vui vẻ mà cùng Bánh Hấp nhỏ đá cầu ném đá nhảy dây cùng chơi với Lão Ưng bắt con gà con.

Bánh Hấp nhỏ không biết, hồ ly ca ca từ Vương Phủ kim kinh đã biến mất, đã thành ám vệ Thiên Hạo Đế mới xây dựng, Thanh y Vệ một thành viên.

Về sau, mỗi lần nàng muốn hồ ly ca ca, đều bị Sui Cáo ca ca khéo léo mà dời đi chủ đề, dần dà, bốn tuổi nàng đã học được đem hồ ly ca ca để ở trong lòng, mà không phải nói ra ở bên miệng rồi.

Từ khi Bánh Hấp nhỏ tiến vào chiếm giữ, tẩm điện Triệu Đồng dần dần phát sinh biến hóa.

Hôm nay, Chu thái hậu mang theo đại thái giám Tiền Liễu Đức cùng nữ quan Ngọc Hương đi vào chánh điện lớn, ngạc nhiên phát hiện tẩm điện Chánh điện lớn nghiêm trang đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Nguyên bản trang nghiêm trau chuốt đã đổi thành hoa cỏ màu đỏ rồi, nguyên bản sắc thái trang trọng có khí: nguyên liệu vải màn che nặng nề đều đổi thành lụa mỏng hồng phấn xanh nhạt phấn tím rồi, nguyên bản minh hoàng song sa đều biến thành thiên phần sa mỏng.

Trong tẩm điện không còn cái ly bằng gỗ từ đàn được chạm trổ để trên bàn ở tẩm điện, không còn cái chặn giấy các loại mà thay thế vào đó là các loại điểm tâm tinh xảo cùng các loại nước uống mà các cô nương ưa thích

Trước giường phủ lên tấm thảm mềm dày, kế tiếp từ mái vòm rủ xuống bàn đầu dây làm từ dây thừng tơ vàng.

trên cái giường ấy, để thật nhiều con rối để tiểu cô nương chơi đùa.

Chu thái hậu tại giường ngồi xuống, thân thể lập tức hõm vào —— cái này thể hiện giường thế nhưng là được bố trí đủ mềm đó a!

Nàng thậm chí nghe thấy được một cỗ hương hoa nhàn nhạt —— là trên góc màn trướng rủ xuống tỏa hương ra không khí.

Đêm khuya thanh vắng, toàn bộ cung lâm vào tĩnh lặng.

Thanh Vân Điện trong chỉ có tẩm điện thái hậu còn có ngọn đèn.

Chu thái hậu không có ngủ, đang dựa vào gối mềm trên giường, lặng yên suy nghĩ tâm sự.

Chu thái hậu mặc dù biết chính hần một nhi tử trước sau như một yêu thương muội muội duy nhất Triệu Đàn, thế nhưng là không nghĩ tới Triệu Đồng lại có thể biết khoa trương như vậy.

Nàng nhú mày ngồi ở chỗ kia, đợi Từ Liên Ba tiến đến, mới hỏi: "Liên Ba, ngươi cũng nhìn thấy tẩm điện đồng nhi rồi, hần cuối cùng là chuyện gì xảy ra a? Chẳng lẽ hần muốn trở thành nữ hài tử?"

Từ Liên Ba suy nghĩ một chút rồi nói: "Hoàng Đế ngày thường nhìn xem rất có khí khái nam tử hần, là không phải là bởi vì huynh đệ quá nhiều, mà muội muội quá ít, cho nên mới phải như thế yêu thương, đem tẩm điện bố trí thành bộ dạng muội muội ưa thích?"

hần lại nói: "Có lẽ là bởi vì Hoàng Đế quá cô độc, không có đối tượng chú ý, yêu thương đều trút xuống cho muội muội?"

Chu thái hậu như có điều suy nghĩ nói: "Vậy có phải hay không nên cho hần an bài một lần chọn thanh tú rồi hả?"

Từ Liên Ba đã đi tới, trên vai nàng vỗ một cái: "Đồ ngốc! Hoàng Đế mới mười bốn tuổi, còn không có định hình, chờ một chút đi!"

Chu thái hậu vẫn là mất hứng, Từ Liên Ba đã đi tới, đem nàng đẩy ngã, cười nói: "Ngươi thật sự suy nghĩ nhiều quá!"

Thời điểm cuối thu, Cao lão thái phi cuối cùng từ son trang nghiêm mát trở về —— Triệu Đồng giống như vô tình mà đối với nàng phong tỏa tin tức, nàng căn bản không biết Bánh Hấp nhỏ đi vào kim kinh.

Cao lão thái phi hồi kinh chuyện đầu tiên, chính là tiến cung đi đón Bánh Hấp nhỏ hồi phủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: muốn biết đại thái giám Từ Liên Ba (Tiền Liễu Đức) cùng Chu thái hậu quan hệ sao? Nhìn 《 nam an thái phi truyện 》 a! Ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tổ tiên gặp nhau Liễu Ly trở về

Cao lão thái phi trở lại Vương Phủ kim kinh, nha hoàn cùng bà tử cùng đi theo tiểu quận chúa vào kinh vội đi bẩm báo sự tình tiểu quận chúa mấy tháng này ở trong cung.

Các nàng vào kinh, bởi vì thái giám thân tín bên người Thiên Hạo Đế Tần Ngọc uy hiếp, không ai dám đi báo Cao Thái Phi sự tình quận chúa vào kinh; đội Cao Thái Phi trở về, nhao nhao tiến đến mật báo.

Cao lão thái phi nghe xong, lập tức muốn tiến cung đi đón Bánh Hấp nhỏ, lại bị nữ quan thân tín bên người Hoàng Oanh ngăn cản rồi.

Hoàng Oanh nhiều năm qua một mực đi theo Cao lão thái phi, tuy rằng đã qua tuổi ba mươi, như trước chưa từng kết hôn. Nàng khuyên: "Lão tổ tông, người lại sốt ruột, cũng phải trình tâu bái kiến cung a! Nào có cứ như vậy cứ xông vào cung hay sao? Hơn nữa, Minh Châu quận chúa là đường ruột ruột thịt Hoàng Đế, là Chu thái hậu đích thân ngoại sinh nữ, thân còn không kịp đâu, như thế nào sẽ lạnh nhạt?"

Cao lão thái phi nghe xong những lời này của Hoàng Oanh, lúc này tinh thần mới bình ổn, bắt đầu phân phó Hoàng Oanh mang người đi thu thập hành lý Bánh Hấp nhỏ, dự bị lại để cho tiểu quận chúa cùng mình ngủ chung.

thiếp thân quần áo Bánh Hấp nhỏ gì gì đó đều mang vào trong nội cung, thế nhưng là kiện lớn hành lý vẫn bị đưa đến kim kinh Vương Phủ.

Hành lý lúc trước đến thời điểm chiếm nửa con thuyền, hôm nay thu thập tự nhiên phiền toái, Hoàng Oanh sớm có chuẩn bị tâm lý, mang theo mười mấy nha hoàn bà tử đi.

Hoàng Oanh lĩnh mệnh sau khi ra ngoài, Cao lão thái phi lại sai người tuyên hệ đại nha hoàn Lập Xuân cùng thiếp thân thị vệ Liễu Ly của tiểu quận chúa tiến đến.

Tiểu quận chúa nha hoàn Lập Xuân cùng thị vệ Liễu Ly tiến đến hành lễ.

Liễu Ly lộ khai trong phủ mấy tháng, mấy ngày hôm trước chính mình lặng lẽ đã trở về. Bởi vì hần là Liễu Thống lĩnh đệ tử, sợ là đi chấp hành cái gì mệnh lệnh, cho nên hần không nói, cũng không có ai xin hỏi hần.

Cao lão thái phi chẳng qua là hỏi tình huống tiểu quận chúa vào kinh, sau đó liền mạng Lập Xuân chuyển vào chính viện Vương Phủ cư trú, mạng Liễu Ly chuyển vào chính viện phía ngoài, để hần thuận tiện chiếu cố tiểu quận chúa.

Cao Thái Phi nói rõ xong, rất nhanh liền để cho bọn họ đi ra.

Triệu Đồng đã đã biết tin tức Cao lão thái phi hồi kinh.

hần sau khi thượng triều, từ chỗ mẫu thân đón Bánh Hấp nhỏ, sau đó mang theo Bánh Hấp nhỏ trở về chánh điện.

Bánh Hấp nhỏ một ngày không gặp Sui Cáo ca ca rồi, tự nhiên rất vui mừng, quần quít lấy ca ca cùng chính mình chơi.

Triệu Đồng cầm một quyển võ lòng thi tập dạy Bánh Hấp nhỏ làm thơ.

Bánh Hấp nhỏ cũng không thông minh, đầu óc đơn giản 《mẫn nông》, Triệu Đồng mang theo nàng đọc năm sáu lượt, thế nhưng là chính nàng đọc xong liền quên, còn chắc là sẽ không thuộc. Bánh Hấp nhỏ khổ sở cực kỳ, nhìn xem Triệu Đồng, đập đầu nói lắp: "Sui Cáo ca ca, bánh bột mì quá ngu ngốc..."

Triệu Đồng thuở nhỏ thông minh lĩnh ngộ, còn chưa thấy qua hài tử, đàn như vậy kém cỏi như vậy, cảm thấy rất là thương tiếc, hần đem Bánh Hấp nhỏ ôm vào trong ngực, mặt dán mặt Bánh Hấp nhỏ, nhẹ giọng an ủi: "Bánh Hấp nhỏ không ngu ngốc, một chút cũng không ngu ngốc, Bánh Hấp nhỏ là tiểu quận chúa Đại Kim thông minh nhất đáng yêu nhất xinh đẹp nhất!"

hần mỉm cười nhìn Bánh Hấp nhỏ, đôi mắt sáng nước mùa thu giống như con mắt nước trong và gọn sòng, thanh âm dịu dàng nhu hòa: "Bánh Hấp nhỏ, ai nói ngươi đần hả?"

Bánh Hấp nhỏ mắt to sáng long lánh mà nhìn hần, suy nghĩ một chút mới nói: "không có người nói a, là Bánh Hấp nhỏ chắc là sẽ không thuộc, chính mình cho rằng như vậy đấy!"

Trước kia, có một cái tỷ tỷ mỹ nhân hầu hạ sau lưng nói nàng là cái tiểu heo mập, Bánh Hấp nhỏ đã nghe được rất thương tâm, liền nói cho Sui Cáo ca ca, kết quả Sui Cáo ca ca rõ ràng đáp ứng không nói cho người khác biết đấy, thế nhưng là ngày hôm sau, nàng liền không có gặp vị tỷ tỷ kia, về sau cũng không có nhìn thấy qua.

Nàng tựa hồ vĩnh viễn mà từ trong nội cung biến mất.

Nụ cười trên mặt Triệu Đồng hơi ngưng, híp lại con mắt, thu liễm tinh quang, nhìn con mắt Bánh Hấp nhỏ.

Bánh Hấp nhỏ có chút chột dạ, cúi đầu, đem mặt vùi vào trong ngực ca ca, không dám cùng ca ca đối mặt, nhưng là quyết không nói ra là ai.

Triệu Đồng nhìn Bánh Hấp nhỏ như một chim nhỏ giống nhau chui vào trong lòng ngực của mình, trong nội tâm vừa chua xót lại chất.

Bánh Hấp nhỏ tựa như một cái tiểu cầu cầu đáng yêu ôn hòa, là hắn cô đơn lạnh lẽo an ủi duy nhất trong sinh hoạt của hắn, là trên cái thế giới này ngoại trừ mẫu thân bên ngoài người thân cận nhất, thậm chí so với mẫu thân còn muốn thân cận —— mẫu thân còn có Từ Liên Ba rồi, chính mình chỉ có Bánh Hấp nhỏ !

hắn độc chiếm rất mạnh, di dưỡng cùng bánh bao màn thầu chè trời nước, là Bánh Hấp nhỏ thân nhân, cũng là thân nhân của mình, đành phải cùng bọn họ chia sẻ Bánh Hấp nhỏ rồi, nhưng mà, người khác tuyệt đối không được.

Triệu Đồng ôm Bánh Hấp nhỏ đứng ở trước gương, nhìn mình trong kiếng cùng Bánh Hấp nhỏ .

Hai người ngày thường cực kỳ tương tự, đều là mặt tròn cái cằm thon, mắt to óng ánh sáng chói dường như kính thể bảo châu, lại dường như ngọc bích rất sáng ngời ánh sao sáng, là địa phương bắt mắt nhất trên mặt.

thái giám thiếp thân Giang Nam đưa lên điểm tâm tinh xảo cùng hoa quả phía nam tiến cống đến, rồi lui xuống.

Triệu Đồng cùng Bánh Hấp nhỏ cùng một chỗ lau tay, sau đó Triệu Đồng cho Bánh Hấp nhỏ ăn điểm tâm cùng hoa quả.

Bánh Hấp nhỏ trong nhà thời điểm, trước là theo chân mẫu thân, nuông chiều thành tính, đến nỗi tròn một tuổi còn sẽ không chính mình ăn cái gì; cai sữa thì đi theo phía sau Liên cậu, càng là y phục đưa đến tay cơm đưa đến miệng; về sau đi theo hồ ly ca ca, mới bắt đầu bị giáo huấn, luyện chính mình cầm chiếc đũa ăn cái gì, tự mình rửa tay rửa mặt, chỉ có chải đầu tắm rửa gì gì đó là Liễu Ly làm thay thôi.

Hôm nay đi theo Sui Cáo ca ca tiến cung, ban ngày đi theo di thái hậu, rửa tay ăn cơm gì gì đó đều là đi giúp nàng rửa tay cho ăn nàng ăn cơm; buổi tối trở về chánh điện, ca ca cho ăn nàng ăn cái gì, giúp nàng rửa mặt tắm rửa thay quần áo, kể chuyện xưa cho nàng, cùng nàng ngủ.

Mấy tháng sau, Bánh Hấp nhỏ đã thành tiểu đồ dầm mười đủ mười, cái gì cũng không biết, chỉ biết làm nũng cùng chơi xấu.

Chu thái hậu cùng Triệu Đồng tâm đều là thiên vị tới cực điểm, thiết tình cảm thấy bánh bột mì nhỏ như vậy đáng yêu nhất, càng thêm cưng chiều dung túng.

Cao lão thái phi đón Bánh Hấp nhỏ trở về lần đầu tiên vào một buổi tối, Triệu Đồng mất ngủ. Bình thường nằm ở bên cạnh làm bạn không có Bánh Hấp nhỏ , Chánh điện lớn thoáng cái lại trở nên trống rỗng, yên tĩnh được tựa hồ một cây châm đến rơi xuống đều có thể nghe thấy.

Kim kinh trong vương phủ nhưng là trái lại.

Cao lão thái phi từ khi phụ tang, tâm tình một mực sa sút, hôm nay đem cháu gái nhỏ nhận được bên người, hơn nữa là mặc quần áo ăn cơm cái gì cháu gái nhỏ cũng không biết, Cao lão thái phi lập tức tinh thần phấn chấn, vui đùa vào nghiệp lớn nuôi dưỡng Bánh Hấp nhỏ .

Bánh Hấp nhỏ nhìn tổ mẫu, vốn là có chút sợ hãi, thế nhưng là tổ mẫu yêu thương cùng săn sóc rất nhanh khiến nàng quên mất lạ lẫm, cùng tổ mẫu thân mật tăng lên.

Chẳng qua là đến lúc ngủ buổi tối, Bánh Hấp nhỏ nhớ tới Sui Cáo ca ca còn không có nhớ nói tiểu nam hài trải qua nguy hiểm, trong nội tâm có chút lo lắng.

Cuối thu, mùa đông bắt đầu vào kim kinh, gió Bắc dần dần thổi, trời đã hơi lạnh.

Bánh Hấp nhỏ ngày hôm sau dậy rất sớm —— nàng một mực không thể nào yên ngủ nướng, cảm thấy thời gian không cần đến chơi đùa dùng để ngủ nướng, không khỏi quá lãng phí.

Cao lão thái phi cho nàng ăn mặc thật dày, nàng mặc cảm bào thêu hoa tinh xảo, khoác áo choàng da Bạch Hồ, ủ tay trong áo Bạch Hồ, quả thực biến thành một cái màu viên cầu nhung trắng.

Lập Xuân mang theo hai cái tiểu nha đầu từ chính viện đi ra, chuẩn bị đi xem Tùng Đào Uyển nơi trước kia cha mẹ Bánh Hấp nhỏ ở.

Bánh Hấp nhỏ vừa ra cửa chính viện, liền nhìn thấy đứng bên cạnh cửa trúc tùng là một cái thiếu niên mặc áo đen, gầy teo cao cao đáng người giống như mảnh liễu, mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, sống mái không ai phân biệt được, một đôi mắt hoa đào âm u song nước, mang theo mỉm cười, nhìn Bánh Hấp nhỏ .

Bánh Hấp nhỏ ngẩn người, rất nhanh phản ứng: "Hồ ly ca ca ——" nàng đập đập đập chạy tới, nhào vào Liễu Ly trong ngực.

Liễu Ly cho là mình không có tâm tình đấy, thế nhưng là Bánh Hấp nhỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn trong nháy mắt đó, ánh mắt của hắn lại cũng có chút ẩm ướt.

hắn chăm chú mà đem Bánh Hấp nhỏ ôm vào trong ngực.

Khoảng cách tết âm lịch không xa, Bánh Hấp nhỏ sinh nhật năm tuổi cũng nhanh đã tới rồi, Cao Thái Phi hào hứng bưng bưng mà chuẩn bị tết âm lịch cùng sinh nhật Bánh Hấp nhỏ .

Ngày hôm đó, Mân Thầu nhỏ Triệu Sam đã đến kim kinh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Triệu Sam đến đây đi đánh xì dầu (*đánh đấm giả bộ cho có khí thế) rồi ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mân Thầu vào kinh Sủi Cảo xuất cung

Triệu Sam là đi cùng với Phàn Duy Bân.

Phàn Duy Bân là thủ lĩnh kỵ binh đứng mệnh dưới trướng Nam An Vương, bởi vì thu được tin tức Hoàng Đế Đông Xu bệnh nặng, không biết là thật hay giả, chuẩn bị lên vào Đông Xu tiến hành điều tra, cùng một chỗ với Triệu Sam cưỡi ngựa vào kinh, để tiếp ứng Triệu Sam.

Hơn nửa năm không thấy, dáng người Triệu Sam lại cao lớn một ít, cũng gầy không ít, trên mặt hình dáng càng thêm rõ ràng, dung mạo thư sinh một đôi mắt phượng sóng nước, lộ ra áo gấm lông cáo, cực kỳ tuấn mỹ.

hắn vốn định tặng cho tổ mẫu một lễ lớn.

Cao lão thái phi còn chưa kịp cho phép hắn đứng lên, Triệu Sam liền ngẩng đầu nhìn tổ mẫu, cười hi hi nói: "Lão tổ tông, lão nhân ngài gia vui đến quên cả trời đất không muốn trở về Nhuận Dương, cháu trai đành phải đến kim kinh bồi người!"

Cao lão thái phi vui vẻ cực kỳ, cười mắng: "Thằng khi gió, còn không qua đây để cho tổ mẫu nhìn xem!"

Triệu Sam thông dong mà đi lại trước mặt tổ mẫu, tựa sát trên giường gạch tổ mẫu ngồi xuống.

Cao lão thái phi ôm cháu trai nhìn kỹ, vuốt ve một hồi, biết rất rõ ràng Triệu Sam trở mã đẹp hơn, nhưng như cũ vẫn chưa thỏa mãn nói: "Càng ngày càng đẹp mắt rồi, nhưng gầy quá!"

Triệu Sam tu mi chau lên, dương dương đắc ý nói: "Ta - cháu trai người anh tuấn tiêu sái cao quý bức người ra tay hào phóng, được người tặng ngoại hiệu —— "Công tử nhà giàu " thể nhưng là có tiếng tăm ở thành Nhuận Dương a!"

Ban đầu Cao lão thái phi nghe thì thấy tốt đấy, nhưng lát nữa lại nghe được " Công tử nhà giàu ", lập tức cười ha hả. Bà một bên cười, một bên thò tay vỗ lưng Triệu Sam: "Ai nha, đứa trẻ bướng bỉnh này!"

Triệu Sam vừa tiến đến, liền quét mắt toàn bộ phòng, không nhìn thấy muội muội, lúc này lại hỏi: "Tổ mẫu, Bánh Hấp nhỏ đâu?"

Cao lão thái phi đang vừa vận chỉ thị nha hoàn Tiểu Thiên bưng lên cho cháu trai, một chén trà Bát Bảo nghe vậy nói: " không phải sắp đến sinh nhật năm tuổi của Bánh Hấp nhỏ sao, buổi sáng thái hậu phái người tới đón nàng, nói là trước sinh nhật một ngày sẽ đưa nàng trở về!"

Triệu Sam bộ dáng ủ rũ: "Ài, ta nhớ Bánh Hấp nhỏ rồi, đem không ít lễ vật cho nàng đâu!"

Cao lão thái phi nhìn cháu trai mắt húng, vội vàng nói sang chuyện khác: "Ngươi lần này đến kim kinh là làm cái gì đấy?"

Triệu Sam lúc này mới nghiêm chỉnh lại, tiếp nhận bát trà nhấp một miếng, nghiêm mật nói: "Cháu dẫn theo mấy tiểu nhị tới đây, chuẩn bị mở chi nhánh tại kim kinh!"

Cao lão thái phi nghe xong, thực quan tâm hỏi: "Chọn được chỗ chưa?"

Triệu Sam nói: "Chuẩn bị ở trạng nguyên phường tìm chỗ làm mặt tiền cửa hàng."

"Đúng, chỗ đó vô cùng phồn hoa, không còn gì tốt hơn rồi!"

Sau khi bố trí ổn thỏa chỗ tổ mẫu xong, Triệu Sam kêu sư đệ Liễu Ly đi ra bên ngoài chơi đùa.

Liễu Ly nghe đi phố trạng nguyên phường phía tây, biết là *, cũng không phải là rất muốn đi, cười tủm tỉm nói: "Ta sợ sư phụ biết sẽ phạt ta!"

Triệu Sam lại nói: "Sư đệ, ngươi muốn đi nơi nào? Ta chỉ là mời ngươi uống rượu! Thuần túy uống rượu! Đừng nghĩ sai!"

Liễu Ly ním cười cùng một chỗ với Triệu Sam cưỡi ngựa ra Vương Phủ.

Phố trạng nguyên phường phía tây có một tiệm cũ gọi là Mỹ Nhân Cư, người đẹp dùng rượu nguyên chất mà ra tên. Triệu Sam chẳng qua là được nghe kỳ danh chứ chưa bao giờ đi qua.

Đến trước lầu Mỹ Nhân Cư, Triệu Sam cùng Liễu Ly cùng một chỗ xuống ngựa.

Hai người cùng một chỗ tiến vào viện.

một vị mỹ nhân chừng hai mươi ba hai mươi bốn chạy ra đón chào, con mắt mỉm cười vốn là nhìn về phía Liễu Ly, sau đó mới nhìn hướng Triệu Sam, âm thanh róc rách nói: "Ồi, hai vị đại gia là người mới tới " mời lên trên lầu "

Liễu Ly đang muốn hướng về thang lầu bước ra một bước, tâm tư khẽ động, hơi lui ra phía sau, mỉm cười ý bảo Triệu Sam lên trước.

Triệu Sam cũng không hề nhường, cười híp mắt tiên phong bước lên.

hắn ngày thường tuấn mỹ, quần áo lại đẹp đẽ quý giá, quả nhiên là đáng đáp của kẻ phong lưu.

Nhìn hắn như thế, trong nội tâm Liễu Ly cười thầm.

Lão Vương gia Triệu trình dạy dỗ quá mức nghiêm khắc, Triệu Sam nhìn như phóng đảng không bị trói buộc, kỳ thật cũng là người đoan chính.

Quả thật, Triệu Sam chẳng qua là chọn hai ca sĩ nữ đàn hát, cũng không muốn người bồi rượu, bất quá là uống chút rượu nghe một khúc nhạc mà thôi.

Liễu Ly cùng hắn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người đều có ăn ý, cũng biết nếu mà chơi gái thanh lâu, bị sư phụ biết, sợ không phải chỉ đơn giản là bị đánh, cho nên tay trái chống má, tay phải cầm chén rượu, nghe khúc, ngẫu nhiên nhấp môi hai phần mà thôi.

Hai ca sĩ nữ một người hát một người gảy Tỳ Bà.

Người con gái hát ca khúc có giọng khàn khàn, âm điệu hát du dương; Người con gái gảy Tỳ Bà mắt hạnh đầy nước, rất quyến rũ.

Liễu Ly lờm Triệu Sam, thấy con mắt Phụng thâm thúy, sáng mắt như nước, thấy hắn ngà ngà say, liền giống như thuận miệng hỏi thăm: "Sư huynh, hôm nay ta gặp Phan thống lĩnh trong phủ?"

Triệu Sam bung chén lên nhấp một miếng rượu, lúc này mới nói: "Phan thống lĩnh muốn đi hướng Đông Bắc!"

"Đông Xu quốc?" Liễu Ly híp mắt nhìn trực diện về phía người đang gảy Tỳ Bà.

Ca sĩ nữ lập tức nhìn về phía đây.

Liễu Ly không có tiếp nhận, Triệu Sam cũng híp híp mắt, trêu chọc làm cho khuôn mặt nhỏ của nữ ca sĩ mười sáu mười bảy tuổi kia đỏ lên, chậm rãi hạ thấp đầu xuống.

Triệu Sam lúc này mới nói: "có lẽ a!"

hắn biết rõ Liễu Ly cũng giống như mình, mặc dù là đệ tử cậu Liễu Liên, nhưng đều không có tham dự vào việc của Nam An Vương phủ. Cho nên hắn nặc dù biết mục đích của Phan Duy Bản, thực sự không muốn nói ra.

Liễu Ly nhìn hắn không muốn nói ra, cũng không bắt buộc, bắt đầu chuyển tâm nghe hát.

Bánh Hấp nhỏ là bị Tàn thái giám trong hậu cung của thái hậu đón vào cung. Trong nội cung phải tới một chiếc xe bằng gỗ đàn hương cùng một đội thị vệ.

Bởi vì thị vệ trong nội cung đã đến, cho nên Cao lão thái phi sẽ không cho thị vệ bên người nàng là Liễu Ly cùng nàng tiến cung, chỉ là cho đại a đầu Lập Xuân đi theo.

Bánh Hấp nhỏ cùng Lập Xuân ngồi vào trong xe rời Vương Phủ.

Sau khi tiến cung về sau, chiếc xe đi rất lâu mới ngừng lại.

Tàn thái giám xóc màn kiệu lên, cất cao giọng nói: "Minh Châu quận chúa giá lâm —— "

Lập Xuân hầu hạ Bánh Hấp nhỏ xuống xe, vừa mới đứng lại, chỉ thấy một đám cung nữ mỹ mạo ra đón, khom mình hành lễ nói: "Nô tài bái kiến Minh Châu quận chúa —— "

Bánh Hấp nhỏ trong nội tâm vẫn còn nghi hoặc: không phải nói muốn tới Thanh Vân Điện của di thái hậu sao? Như thế nào lại đến chánh điện Giáo Túc của Súi Cảo ca ca?

Nhưng khi nghĩ, gần đây mình luôn chơi đùa cùng các tỷ tỷ tiểu mỹ nhân kia, nàng lập tức quên mất nghi ngờ của mình, cười nghênh đón.

Những cung nữ mỹ mạo này như gió đem Minh Châu quận chúa cuốn vào chánh điện, lúc này mới lặng lẽ lui xuống.

Lúc này Triệu Đồng một thân thường phục xanh ngọc xuất hiện ở trước mặt Bánh Hấp nhỏ, mắt to đầy ứ khuất cùng lên án: "Bánh Hấp nhỏ ngươi không để ý Sủi Cáo ca ca!"

Bánh Hấp nhỏ lúc này mắc lừa, chạy như bay về phía Triệu Đồng, cách áo choàng xanh ngọc Triệu Đồng ôm chân dài Triệu Đồng, an ủi: "Sủi Cáo ca ca, Bánh Hấp nhỏ mấy ngày bồi ngươi!"

Triệu Đồng ôm lấy Bánh Hấp nhỏ, trong mắt mỉm cười, khoe miệng hai lúm đồng tiền nhỏ lúc ẩn lúc hiện: "một lát ngươi ăn một chút gì thôi, buổi tối ca ca dẫn ngươi đi bên ngoài chơi!"

Nghe cùng với Sủi Cáo ca ca cùng đi ra ngoài chơi, Bánh Hấp nhỏ vui vẻ cực kỳ, lập tức nói: "Ca ca, ta muốn ăn cơm!"

Bữa trưa bày xong rất nhanh, Triệu Đồng cho thái giám cùng cung nữ lui ra, đưa cho Bánh Hấp nhỏ một cái bánh hình dạng giống như màn thầu, để cho nàng tận, sau đó chính mình cầm lấy chiếc đĩa ngồi ở một bên nàng dùng bữa.

sau khi ăn màn thầu xong, hân lại bưng lên một chén cháo Bát Bảo bắt đầu cho Bánh Hấp nhỏ ăn.

Huynh muội hai người dùng qua bữa trưa, Bánh Hấp nhỏ đi ngủ, Triệu Đồng rất hào phóng nói: "Bánh Hấp nhỏ, ca ca cùng ngươi đi ngủ!"

Bánh Hấp nhỏ tự nhiên rất vui vẻ rồi.

Huynh muội hai người một lớn một nhỏ rúc vào giường ngủ.

Màn đêm buông xuống, Triệu Đồng đánh thức Bánh Hấp nhỏ.

Sau đó hân cải trang, mang theo Bánh Hấp nhỏ cùng hai thị vệ võ công cao cường xuất cung, đi thẳng đến trạng nguyên phường.

Lập Xuân bị những cung nữ kia dẫn tới nhà kẻ nghỉ ngơi.

Nàng là lần đầu tiên tiến cung, khăn trang vô cùng, cũng không biết mình nên làm cái gì, cũng liền theo những cung nữ kia đi.

Hai cung nữ mười bảy mười tám tuổi từng trải hơn một chút đến bồi Lập Xuân nói chuyện, nói đến thái hậu, cung nữ tuổi nhỏ một chút, mặt tròn một chút cười nói: "Thái hậu bệnh nhẹ, do Tiên Đại Bạt phụng bồi, đến tuổi nước nóng ở núi hành cung nghỉ dưỡng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bánh Hấp biến mặt Màn Thầu ghét bỏ

Triệu Đồng sai người tìm cho Bánh Hấp nhỏ một tấm áo choàng liền thân mỏng thấu hoa cỏ mùa xuân sắc sỡ màu hồng phấn nhìn rất lọt lầy, ôm Bánh Hấp nhỏ cười lên ngửa.

Chính hân cũng mặc một bộ áo choàng màu đen, sau đó cười lên ngửa, đem Bánh Hấp nhỏ bao bọc bên trong áo choàng của mình, thúc vào bụng ngửa, "Giá" một tiếng, chạy về phía trước.

đã đến đầu phố trạng nguyên phường, Triệu Đồng ôm Bánh Hấp nhỏ xuống ngựa, đem dây cương ném cho thị vệ Phàn Thanh đi theo ở phía sau.

Đêm nay nhiệm vụ của Phàn Thanh chính là lưu lại nhìn ngựa.

Phàn Thanh là con trai trưởng của thống lĩnh kỵ binh dũng mãnh Phàn Duy Bân của Nam An Vương phủ, năm nay mới mười lăm tuổi, tuy rằng võ công cao cường, thế nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, bị ở tại chỗ này nhìn ngựa tự nhiên là có chút mất hứng, nhìn một người thị vệ khác đi theo Thiên Hạo Đế tiến vào trạng nguyên phường đầu phố, không khỏi đẩy bụng u oán, ôm đầu ngựa cọ cọ

Chợ đêm Trạng nguyên phường rất phồn hoa, nơi này là triều đình đặc biệt quy hoạch mà thành, tuy là ban đêm, thế nhưng là quầy hàng bán đồ ăn trên cơ bản đều treo đèn lồng hơi gió, chiếu lên trên đường phố sáng loáng.

Quán rượu, cửa hàng hai bên đường phố cũng đều mở cửa buôn bán.

trên chợ đêm quá nhiều người, Triệu Đồng không dám đem Bánh Hấp nhỏ buông ra, vẫn ôm vào trong ngực.

hắn sợ người khác ra mình, cho dù là đạo phố, áo choàng cũng không có bỏ ra

Bởi vì mùa đông rất lạnh, cho nên Bánh Hấp nhỏ nhiều lần muốn giặt mũ áo choàng xuống, đều bị hấn ngăn cản.

Chợ đêm có đủ các loại đồ cùng rất nhiều quầy hàng, tiếng người huyên náo, tiếng rao hàng hỗn hợp, còn có mùi thơm đồ ăn đập vào mặt. Buổi trưa Bánh Hấp nhỏ bị Sủi Cáo ca ca đút ăn thật nhiều thứ, lại ngủ đến trưa, nhưng thật ra là không đói. Thế nhưng vừa nghe thấy được những mùi thơm này, nàng không khỏi cũng có chút muốn ăn.

Nàng còn không có lên tiếng, Triệu Đồng liền cười hỏi: "Bánh Hấp nhỏ muốn ăn cái gì? Ca ca mua cho ngươi!"

Bánh Hấp nhỏ ở chợ đêm ăn một xâu hồ lô đường, lại ăn một khối bánh trắng hạt vừng cùng một phần thịt dê nướng, bánh bao không nhân, tiếp đó Triệu Đồng cố hết sức giới thiệu, nên cùng Sủi Cáo ca ca chia nhau uống một chén trà hạnh nhân. Ngây ngốc ở trong ngực ấm áp của Sủi Cáo ca ca, cái mũ lại nửa che nửa đẩy mắt to rạng rỡ lấp lánh, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng đỏ bừng lên.

Triệu Đồng cũng là hào hứng bừng bừng, đem Bánh Hấp nhỏ ôm vào trong ngực, vừa chơi vừa đi dạo.

Bánh Hấp nhỏ là một nha đầu béo nho nhỏ, tuổi tuy nhỏ nhưng thể trọng lại quả thực không hề nhẹ, ôm lâu rồi cánh tay Triệu Đồng cũng có chút mỏi, nhưng lại hấn lại không cho phép thị vệ đi theo ôm Bánh Hấp nhỏ, suy nghĩ một chút, liền giơ Bánh Hấp nhỏ lên, cho phép Bánh Hấp nhỏ cười trên cổ của mình. Triệu Đồng mấy năm này bắt đầu vóc dáng cao rồi, thân thể giống như mảnh liễu vừa ốm vừa cao, Bánh Hấp nhỏ ngồi ở trên cổ của hấn, thoáng cái tầm mắt rộng rãi nâng lên, không khỏi ôm đầu Sủi Cáo ca ca, cao hứng bừng bừng mà nhìn chung quanh.

Hai thiếu niên trẻ trung Liễu Ly cùng Triệu Sam không để ý đến cái liếc mắt nhu tình của nữ ca sĩ như muốn níu kéo họ lại, vẫn cứ đi ra khỏi Mỹ Nhân Cư. Hai người đều hơi say, có chút chóng mặt. Lúc này trên đường phố chen chúc người, bọn hấn đành phải dắt ngựa đi lên phía trước.

trên cây đại thụ bên đường treo một cái đèn khí đá, dưới đèn là một cái mặt quán. Tại ngọn đèn chiếu rọi, Liễu Ly thấy phía đối diện là tiểu cô nương ngày thơ đáng yêu khuôn mặt tươi cười đang cười trên cổ một người áo đen, thoáng cái rượu tỉnh, lập tức chạy tới.

Triệu Sam lập tức đi theo. Triệu Đồng có chút kinh ngạc nhìn Liễu Ly, lại nhìn về mặt tươi cười Triệu Sam một chút, giấu ở bên trong mũ áo choàng là khuôn mặt tuần tú, vẻ mặt bình tĩnh, rất bình tĩnh mà chào hỏi: "Sủi Cáo hồ ly, xin chào hai người!"

Bánh Hấp nhỏ cười trên cổ hấn đã rất lâu không gặp Mãn Thâu ca ca, vội giẫy giụa muốn Triệu Sam ôm. Triệu Đồng duỗi cánh tay đem Bánh Hấp nhỏ từ trên người chuyển xuống dưới, rồi ôm ở trong ngực

Triệu Sam thò tay nhận lấy muối muối, hai huynh muội kề sát mặt vào nhau, sau đó miệng đối miệng "Ba" một cái, lúc này mới ngay ngắn nhìn về phía Triệu Đồng cùng Liễu Ly.

Lông mi Triệu Đồng cùng Liễu Ly đều thâm thúy nhũn lại mà không thể nhận ra, cảm giác thật không tốt, trong nội tâm lặng lẽ tìm cách làm thế nào để Bánh Hấp nhỏ không thể tùy tiện dán lên mặt người khác mà hôn mặt rồi hôn môi, tuy nhiên trên mặt lại buồn lóng.

Triệu Đồng luôn luôn là bộ dáng vân đạm phong khinh (vân đạm phong khinh: mây trời nước chảy), mỉm cười nhìn Bánh Hấp nhỏ cùng Triệu Sam thân mật; Liễu Ly càng ngày càng giống như sư phụ Liễu Liên mỹ mạo tuyệt trần, mặt hấn lúc nào cũng cười ngọt ngào như mặt

Lúc này Triệu Sam ước lượng Bánh Hấp nhỏ, nhũn mảy nói: "Bánh Hấp, ngươi lại mập, mập coi chừng tương lai không gả ra được!"

Bánh Hấp nhỏ có chút mất hứng, bĩu môi không nói lời nào.

Triệu Sam vội vàng cười làm lành, đang muốn an ủi, bên kia Triệu Đồng đã nói tiếp: "Bánh Hấp mới không mập! Bánh Hấp bây giờ là vừa vặn, không mập không ốm!"

Triệu Sam không muốn trái lương tâm nói dối muội muội, liền thò tay véo véo mặt Bánh Hấp, nói: "Bánh Hấp tuy rằng rất mập, bắt quá cũng không cần lo lắng, tương lai không gả ra được, nhị ca nuôi ngươi!"

Liễu Ly nhìn hai ca ca lừa bịp này, không thêm phản ứng. Trong nội tâm âm thầm quyết định, đợi sau khi muội muội gạt bỏ các ca ca, hấn đến giúp đỡ Bánh Hấp nhỏ giảm béo.

Bốn người cùng một chỗ đi dạo một lát.

Lúc này đêm đã khuya.

Triệu Đồng kiên trì muốn dẫn Bánh Hấp nhỏ hồi cung, Triệu Sam nghiêm mặt cũng muốn đi theo tiến cung, lại bị Triệu Đồng cự tuyệt: "không được, nam nhân bên ngoài không được đi vào hậu cung!"

Triệu Sam cười làm lành: "Ngươi không phải còn chưa có phi tử sao, sợ cái gì, cho phép đệ đệ đi cùng Bánh Hấp nhỏ a!"

Triệu Đồng về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói ra lại ghen chết người: "Cung nữ xinh đẹp ở hậu cung nhiều như vậy, lỡ như ngươi dâm loạn hậu cung vậy thì phải làm sao bây giờ?"

Triệu Sam: "..."

hắn đang muốn nói chuyện, Liễu Ly kéo Triệu Sam một cái, Triệu Sam vừa nhìn, nguyên lai Phàn Thanh dắt ngựa chờ ở đầu phố rồi. hắn lúc này mới không nói nữa.

Hôm nay là sinh nhật Bánh Hấp nhỏ, sáng sớm Triệu Đồng gọi Bánh Hấp nhỏ dậy, tự mình làm rửa mặt, thay đồ cho Bánh Hấp nhỏ, ôm Bánh Hấp nhỏ đi ra ngoài, thẳng đến khi Bánh Hấp nhỏ được đưa đến trong kiệu, lúc này mới chỉ thị Phàn Thanh mang theo một đội thị vệ cùng với Tàn thái giám hộ tống Minh Châu quận chúa trở về Vương Phủ.

Cao lão thái phi đang trong chính viện gặp khách, Triệu Sam Liễu Ly liền đội bên ngoài viện đón Bánh Hấp nhỏ.

Bánh Hấp nhỏ mặc áo khoác lông chim có mũ trùm đầu màu xanh ngọc bích mới từ trong kiệu đi ra, đã bị Triệu Sam ôm vào trong lòng.

Triệu Sam cau mày ôm muội muội, vuốt ve cảm thụ một phen sau đó nói với Liễu Ly: "Hò ly, vài ngày không thấy, Bánh Hấp lại mập!"

Liễu Ly vừa nhìn, phát hiện mặt Bánh Hấp nhỏ đầy thịt, đôi mắt thật to, cũng không có mập lắm, liền lắc đầu nói: "không có a!"

Triệu Sam rất không khách khí đem tay vờn vào trong áo thêu hoa của muội muội, trên lưng mập của Bánh Hấp nhỏ véo nhẹ một cái, nói: "thật sự mập!"

Bánh Hấp nhỏ ngẩng mặt lên không có phản ứng đến hắn, bộ dáng cao ngạo.

Triệu Sam bị coi thường, tay lại trên mông béo Bánh Hấp nhỏ ngất một cái.

Rốt cuộc Bánh Hấp nhỏ cũng bị chọc giận, giãy giụa từ trong ngực Triệu Sam tuột xuống, hằm hừ mà duỗi ra bàn tay nhỏ bé, cách cầm bảo màu trắng của Triệu Sam, trên cái mông Triệu Sam hung hăng nhéo một cái.

Tay của nàng tuy nhỏ, nhưng lần này dùng hết toàn lực, Triệu Sam cũng không khỏi có chút đau, trọng yếu hơn là, bởi vì là bên ngoài viện, thời điểm lúc này Lam Điền Hầu phu nhân mang theo cháu gái Vương Ngọc Xuyên đang từ trong kiệu đi ra.

Hầu phu Tôn tiểu thư Vương Ngọc Xuyên năm nay cũng là mười lăm tuổi, ngày thường chân mày lá liễu, mắt hạnh, thân thể thướt tha, là quý nữ số một kim kinh.

Triệu Sam tự khoác lác mình là công tử dịu dàng, lại bị mỹ nữ thấy mình bị muội tử vờn bờ mông, không khỏi mặt già đỏ lên, vội vàng đi ngăn cản muội muội.

Ai biết Bánh Hấp nhỏ bình thường tuy tính tình tốt, lần này bị nhị ca Mãn Thâu liên tiếp nhục nhã, khó có được mà bùng nổ một phen, hai tay cùng lên, nhe răng trợn mắt hung hăng mà nhéo bờ mông ca ca, quyết tâm làm tiểu cầu cần con mồi, cho dù thế nào cũng không buông.

Liễu Ly đứng ở một bên cười vui vẻ, đợi đến lúc nhìn đã đủ rồi, lúc này mới thân nhiên đi tới, ôn nhu nói: "Bánh Hấp nhỏ, ca ca dẫn ngươi đi chơi!"

Bánh Hấp nhỏ từ sau lưng Triệu Sam thò cái đầu ra, nhìn hò ly ca ca xinh đẹp mỉm cười, lúc này mới bỏ qua cho ca ca, nắm tay Liễu Ly ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

Lập Xuân nhìn Liễu Ly mang theo tiểu quận chúa đã rời đi, liền đi chính viện bẩm báo Cao lão thái phi.

Hầu phu Tôn tiểu thư Vương Ngọc Xuyên đi sau lưng tổ mẫu Lam Điền Hầu phu nhân, cúi đầu mỉm cười rời đi.

Triệu Sam nhìn Vương ngọc xuyên che miệng mỉm cười, dù mặt dày cũng không khỏi đỏ lên.

Bánh Hấp nhỏ nắm tay Liễu Ly, đi vòng vòng trong hoa viên một lát.

Hoa viên vào mùa đông, bên trong một mảnh khô héo xanh biếc, không có gì đáng xem.

Tay Bánh Hấp nhỏ đầy thịt núc ních, tay Liễu Ly thon dài nắm tay béo của nàng, cảm thấy ấm áp mềm mại cũng rất thích.

đi đến trước một cây mai vàng, Liễu Ly ngừng lại, ôm lấy Bánh Hấp nhỏ làm cho nàng ngửi thấy mùi thơm mai vàng.

Bánh Hấp nhỏ nghe thấy lại nghe thấy, nhìn lại nhìn, nói: "Hò ly ca ca, mùa đông nơi đây giống như chỉ có hai loại hoa là nở thôi đấy."

Liễu Ly yêu thương mà giúp nàng vén tóc trên trán, nói: "có 2 loại hả?"

Bánh Hấp nhỏ làm như có thật mà nắm chặt lấy đầu ngón tay nói: "Di Thái hậu nói những hoa cỏ trái mùa quá xa xỉ lãng phí, cho nên trong nội cung cùng trong phủ chúng ta giống nhau, phía ngoài phòng nở ra chính là mai vàng, trong phòng nở ra chính là Thủy Tiên."

Mắt nàng to cùng mẫu thân cùng tiểu hoàng đế rất giống, vừa lớn vừa tròn, hơn nữa còn đen láy, lại lộ ra lông mi thật dài, cười rộ lên đáng yêu cực kỳ.

Liễu Ly cười hỏi: "Bánh Hấp nhỏ ưa thích mai vàng còn ưa thích Thủy Tiên?"

Bánh Hấp nhỏ lại nhìn Liễu Ly, nghiêm túc hỏi: "Hò ly ca ca, ngươi thích gì?"

"Đều ưa thích!"

"Ta đây cũng đều ưa thích!" Bánh Hấp nhỏ vươn cánh tay ôm cổ Liễu Ly, đem mặt béo dán lên mặt Liễu Ly, "Hồ ly ca ca thật là đẹp mắt, da thực mềm a!"

Liễu Ly: "..."

hắn mặc dù có chút lung tung, bất quá Bánh Hấp nhỏ thân mật mà kề sát mặt của mình, thật là vừa uất ức lại vừa thoải mái.

Trong nháy mắt, Liễu Ly quyết định không uốn nắn thói quen cùng người khác mặt dán mặt của Bánh Hấp nhỏ nữa.

Sinh nhật năm tuổi của Minh Châu quận chúa của Nam An Vương phủ, Cao lão thái phi lần này rộng rãi phát thiệp mời, mời tất cả các lão tỷ muội tốt, đồng thời dặn dò khách nhân nhớ mang theo tiểu cô nương trong nhà tới đây.

Cho nên, hôm nay Vương Phủ khách đông như trẩy hội.

Trong chính viện Cao lão thái phi tụ họp rất nhiều tiểu cô nương. Những tiểu cô nương này tuổi tuy nhỏ, nhưng đều là xuất thân thế gia, mỗi người đều là tinh anh, thấy Minh Châu quận chúa đã tới, nhao nhao xông tới, thi nhau nịnh bợ.

Bánh Hấp nhỏ bình thường có rất ít bạn gái cùng tuổi, bên người luôn luôn chỉ có một đám ca ca, hôm nay liếc thấy nhiều tỷ tỷ muội muội như vậy, lập tức được sủng ái mà lo sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, lắp bắp nói: "Bên kia có mai vàng đẹp lắm, ta mang bọn người đi nhìn a!"

một đám tiểu cô nương, hạnh phúc kích động vây quanh Minh Châu quận chúa, cùng bọn nha hoàn đồng hành, trùng trùng điệp điệp hướng hoa viên mà đi.

đi đến cửa sân, Bánh Hấp nhỏ thấy một người thị vệ đang nói chuyện cùng với Liễu Ly, vẫy tay muốn nói chuyện, thì vị Hậu phủ đích Tôn tiểu thư Lí Phụng hoạt bát đáng yêu bên cạnh đã mở miệng hỏi: "Minh Châu quận chúa, vị đại thúc này là người thế nào của người a?"

Đại thúc? Ta già như vậy sao? Liễu Ly còn chưa đến mười sáu tuổi đang thù người ra cộng thêm đứng trong gió nhìn vô cùng xốc xếch: "..."

Bánh Hấp nhỏ vội vàng giải thích: "Đây không phải đại thúc, là hồ ly ca ca xinh đẹp nhất của ta á!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cái này chương đủ mập a ~ hặc hặc ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thế to lớn trở về Nhuận Dương

Trong nội tâm Bánh Hấp nhỏ thích nhất hồ ly ca ca, nghe Lí Phụng nói hồ ly ca ca là đại thúc, trong nội tâm có chút không vui, đối đãi Lí Phụng sẽ không nhiệt tình nữa. Bất quá tính cách năng nường hòa, mặt hứng Lí Phụng cũng nhìn không ra, cùng nường vui vẻ như trước. Bánh Hấp nhỏ rất nhanh đem điểm không vui ấy để qua sau tai rồi.

Tiệc sinh nhật tiệc này, phi thường náo nhiệt.

Thiên Hạo Đế phái tổng quản thái giám Tần Ngọc Y tới đây tuyên chỉ, ban cho Minh Châu quận chúa Triệu Đan một tòa phủ đệ bên cạnh Hoàng Cung, Thiên Hạo Đế còn tự mình viết tám biển " phủ Minh Châu quận chúa ", sai Tần Ngọc Y đưa tới.

Bánh Hấp nhỏ đối với mấy cái này đều không để trong lòng, bởi vì nường còn không hiểu, nường chẳng qua là biết mình lại thêm có một tòa nhà, là Sủi Cáo ca ca cho mình.

Ngày hôm nay Bánh Hấp nhỏ cùng đám tiểu quý nữ chơi đùa quá mệt mỏi, đến buổi chiều, Bánh Hấp nhỏ liền duy trì không nổi, cùng Lạp Xuân ngủ hơn một canh giờ, lại bị kêu tới bởi khách.

thật vất vả khách khứa đều về hết, lúc này cả nhà mới buông lỏng xuống

Sau khi đã ăn cơm tối, Cao lão thái phi tinh thần mệt mỏi, muốn đi ngủ, Bánh Hấp nhỏ dựa sát vào tổ mẫu nói: "Tổ mẫu, ta muốn đi gặp hồ ly ca ca!"

Được Cao lão thái phi đồng ý, Bánh Hấp nhỏ liền đi ngoại viện gặp Liễu Ly.

Liễu Ly đang trong phòng đọc sách, nghe gã sai vặt hồi báo nói rõ châu quận chúa đã đến, vội vàng đứng dậy nghênh đón. Bánh Hấp nhỏ mặc áo choàng gấm đỏ nhạt thêu hoa, đội mũ trùm đầu đỏ thẫm, khuôn mặt hồng hồng, con mắt trong suốt lóe sáng, đứng bên ngoài cửa sân, phía dưới đèn lồng chờ

Liều Ly.

Thấy Liều Ly, nàng vội vàng đi lên nghênh đón, dịu dàng nói: "Hồ ly ca ca!"

Liều Ly mỉm cười, ấm giọng nói: "Bánh Hấp, có chuyện gì?"

Bánh Hấp nhỏ nhìn gương mặt ôn hòa của Liều Ly, trong nội tâm có một loại trực giác, cảm thấy hắn giống như không có thật sự cười. Cái này làm lòng của nàng có một chút khô sở. Nàng ngửa đầu nhìn Liều Ly, nghiêm túc nói: "Hồ ly ca ca, hôm nay Lí Phượng nói không đúng!"

Chân mày Liều Ly chau lại nhìn nàng.

Bánh Hấp nhỏ ngẩng mặt lên nhìn Liều Ly, mắt to tròn tròn, rất nghiêm túc rất chân thành mà giải thích: "Nàng nói sai rồi, hồ ly ca ca rất trẻ tuổi, rất đẹp, rất có bản lĩnh, căn bản là ca ca, không phải đại thúc!" Liều Ly: "..."

Bánh Hấp nhỏ nói xong, có chút thẹn thùng, cũng mặc kệ Liều Ly phản ứng, quay người liền chạy.

Lập Xuân vội vàng đi theo.

Liều Ly đứng tại nguyên chỗ, nhìn xem Bánh Hấp nhỏ tròn vo chậm rãi rồi đi, tầm mắt rũ xuống.

Nguyên lai, Bánh Hấp nhỏ năm tuổi đã có ý nghĩ của mình.

Nghĩ tới đây, khóe miệng của hắn liền nhin không được vênh lên, tiểu nha đầu bắt đầu trưởng thành rồi!

Hai ngày sau, Bánh Hấp nhỏ lại bị Thiên Hạo Đế Triệu Đồng phái người đón vào trong cung.

Ngày hôm đó, Triệu Đồng thay đổi y phục hàng ngày, chuẩn bị mang theo Bánh Hấp nhỏ đi phủ Minh Châu quận chúa hắn mới ban cho.

Vừa ra đến trước cửa, Triệu Đồng lại kỹ càng nhìn nhìn Bánh Hấp nhỏ, cảm thấy nàng tuy rằng mang theo mũ trùm đầu, thế nhưng là cái mũi miệng như trước lộ ở bên ngoài, một chút nữa ngồi trên lưng ngựa sợ là sẽ lạnh.

Triệu Đồng chỉ thị cung nữ cầm một cái khăn lụa lớn xưa nay Minh Châu quận chúa hay dùng tới.

hắn đem khăn lụa quấn quanh mặt Bánh Hấp nhỏ, vậy cái mũi cùng miệng Bánh Hấp nhỏ, chỉ chừa đôi mắt to lộ ở bên ngoài.

Bánh Hấp nhỏ cũng như có điều suy nghĩ nhìn hắn, sau đó chạy vào tắm điện, lục tung rồi tìm ra một cái khăn lụa mình rất ưa thích tới y, chạy đến trước người Triệu Đồng: "Ca ca, Bánh Hấp cho người quấn lên!"

Bánh Hấp nhỏ nói một câu rất bình thường, tuy nhiên lại làm cái mũi Triệu Đồng có chua xót: Bánh Hấp nhỏ của ta biết quan tâm ca ca rồi!

hắn ngồi chồm hổ xuống, con mắt có chút ướt át nhìn Bánh Hấp nhỏ, đợi Bánh Hấp nhỏ quấn khăn lụa cho mình.

Bánh Hấp nhỏ bắt chước phương pháp Triệu Đồng mới vừa rồi giúp mình quấn khăn lụa, dùng khăn lụa quấn cái mũi cái miệng Triệu Đồng, quấn quanh một vòng rồi cột lại, nàng còn đặc biệt cột nơ con bướm mà lúc trước Lập Xuân dạy——chẳng qua là nàng học nghệ không thông, nơ con bướm một bên cánh lớn, một bên cánh nhỏ, tại chỗ mũi bị nổi vênh lên, nhìn quái dị vô cùng.

Vì vậy, Thiên Hạo Đế Triệu Đồng mười lăm tuổi, mặc áo choàng liền mũ màu đen chất liệu cao quý, trên mặt quấn khăn lụa màu hồng lục, mang theo muội muội một thân áo choàng đồ thẩm, cưỡi con ngựa cao to, thị vệ vây chặt chẽ xung quanh, hưởng phủ Minh Châu quận chúa cách cửa cung không xa đi tới.

Phủ đệ Minh Châu quận chúa thật sự cách Hoàng Cung không xa.

Ra khỏi cửa cung đi không xa, Triệu Đồng liền ghì ngựa, chỉ vào cổng chính màu đỏ, kêu Bánh Hấp nhỏ nhìn và nói: "Đây là phủ đệ quận chúa ca ca chuẩn bị cho người!"

Mùa đông qua đi rất nhanh. Mùa xuân rút cuộc đi vào nhân gian.

Thời tiết ấm áp khiến cho Bánh Hấp nhỏ hoạt động cũng nhiều hơn.

Do Cao lão thái phi dần hết tâm trí an bài xuống dưới, Bánh Hấp nhỏ cũng có mấy người bạn tốt, lúc ban đầu cùng nàng là Minh Viễn Hậu phủ đích Tôn tiểu thư Lý Phượng cùng với thứ xuất muội muội Lý Thẩm, về sau lại thêm Tứ tiểu thư Hồ Mạn.

Lúc này bốn nữ hài tử ở bên trong, Hồ Mạn là lớn nhất, bắt quá cũng mới chín tuổi.

Bánh Hấp nhỏ thích nhất chính là Hồ Mạn, còn không có chơi đùa đến hai lần, mà bắt đầu suốt ngày Hồ Mạn tỷ tỷ ơi Hồ Mạn tỷ tỷ à.

Hồ Mạn đã trở thành tỷ tỷ Bánh Hấp nhỏ thích nhất.

Ở chỗ đi thái hậu, ở chỗ tổ mẫu, ở chỗ Triệu Đồng, ở chỗ Triệu Sam, ở chỗ Liễu Ly, Bánh Hấp nhỏ đều là thỉnh thoảng mà nhắc đến Hồ Mạn tỷ tỷ, Hồ Mạn tướng mạo xinh đẹp, khí chất thanh tao lịch sự, tính cách ôn trọng, ôn nhu hiền thực, nguyện ý mang theo Bánh Hấp nhỏ chơi, là một tỷ tỷ tốt nhất.

Triệu Đồng không phục lắm: "Hồ Mạn tỷ tỷ so với Sui Cáo ca ca thì sao?"

Bánh Hấp nhỏ liền rất chân thành mà nói cho hắn biết: "Sui Cáo ca ca, Hồ Mạn tỷ tỷ cùng người đều đẹp mắt giống nhau!"

Triệu Đồng: "..."

Bánh Hấp nhỏ miêu tả làm cho Triệu Đồng cùng Chu thái hậu chưa thấy qua Hồ Mạn, đối với đệ nhất quý nữ Đại Kim Hồ Mạn tràn đầy chờ mong.

Chu thái hậu sủng ái cháu ngoại nữ Bánh Hấp nhỏ, liền đặc biệt mỗi lần trong cung tụ hội, liền mời tất cả đám quý nữ kim kinh cùng tuổi Bánh Hấp nhỏ cùng đám quý công tử vào cung du ngoạn, còn đặc biệt cho phép Bánh Hấp nhỏ viết thiệp mời cho Tứ tiểu thư Hồ Mạn.

Tụ hội ngày đó, Triệu Đồng đặc biệt tới, chuẩn bị nhìn Hồ Mạn tỷ tỷ được muối muối tôn sùng hình dáng ra sao.

Trước khi hắn đến, tận lực kêu thái giám nghe ngóng điều tra. Cho nên, Triệu Đồng trên đường liền vừa vận dụng phải Bánh Hấp nhỏ.

Bánh Hấp nhỏ đang cùng Hồ Mạn, Lí Phượng, Lý Thắm một đám nữ hài tử ngồi ở trên đồng cỏ đầu cây cỏ, từ xa trông thấy Sui Cáo ca ca đến, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Đám nữ hài tử cũng đứng dậy chào Hoàng Đế

Triệu Đồng mỉm cười liếc nhìn những nữ hài tử này, cúi người nhỏ giọng hỏi Bánh Hấp nhỏ: "Người nào là Hồ Mạn tỷ tỷ người thích nhất?"

Bánh Hấp nhỏ đem miệng tiến đến bên tai hắn nói ra: "Sui Cáo ca ca, Hồ Mạn tỷ tỷ chính là tỷ tỷ xinh đẹp mặc áo váy vàng nhạt!"

Triệu Đồng ngồi thẳng lên, nói: "Đều đứng dậy đi!"

Mấy nữ hài tử đều cúi đầu đứng ở nơi đó.

"Ngẩng đầu lên!" Triệu Đồng trầm giọng nói.

Đám nữ hài tử tuy rằng ngẩng đầu lên, nhưng cũng không dám nhìn thẳng Hoàng Đế, đều rũ mi xuống nhìn rất mắt tự nhiên.

Triệu Đồng mắt nhìn nữ hài tử áo vàng nhạt váy lụa đứng ở chính giữa. cô bé kia đại khái cảm giác được Hoàng Đế đang nhìn chính mình, vô thức mỉm cười.

Tiêu chuẩn quý nữ kim kinh hiện nay là cười lộ ra bốn cái răng, thế nhưng Thiên Hạo Đế Triệu Đồng chỉ thấy tiểu cô nương Hồ Mạn hé mở môi đỏ, một cái hang động lớn màu đen, lại không thấy được hàm răng!

Nguyên lai cái gọi là "Cùng một dạng với hắn Hồ Mạn tỷ tỷ xinh đẹp" là một tiểu cô nương miệng còn hôi sữa đang thay răng!

Triệu Đồng u oán mà liếc mắt Bánh Hấp nhỏ, tiền hô hậu ủng rời đi.

Đến buổi tối, chuẩn bị đi ngủ, Triệu Đồng hỏi Bánh Hấp nhỏ: "Người không còn răng cửa chính là tỷ tỷ mà người gọi là Hồ Mạn tỷ tỷ? Cùng ca ca ta giống nhau đẹp mắt ở chỗ nào?"

Bánh Hấp nhỏ giao hoạt che miệng mà cười.

Triệu Đồng thế mới biết bản thân mình trở thành trò cười của tiểu nha đầu này, cũng không khỏi mỉm cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nức ních thịt của Bánh Hấp nhỏ nhẹ véo nhẹ một cái.

Phượng bác mùa xuân rất ngắn, thời điểm hoa hồng mới nở rộ, mùa hạ đã đến rồi.

Cửa hàng Triệu Sam đã sớm mời được chương quây tốt, đã đi vào quỹ đạo, chỉ còn chờ Phan Duy Bán từ Đông Xu trở về liền cùng một chỗ quay về Nhuận Dương thôi.

Phan Duy Bán cuối cùng đã tới kim kinh.

Triệu Sam muốn dẫn Bánh Hấp nhỏ Triệu Đan quay về Nhuận Dương, Liễu Ly với tư cách thị vệ thiếp thân của Bánh Hấp nhỏ, tự nhiên cũng là muốn cùng một chỗ trở về.

Triệu Đồng năm nay mười sáu tuổi rồi, năm sau muốn tự mình chấp chính, hắn quyết định năm nay lại đi Nhuận Dương một lần. Họ Hồ sau nhiều lần khuyên bảo không có kết quả, liền mang theo con gái Hồ Mạn cũng đi theo.

Phan Thanh mang theo thị vệ cung đình tự nhiên cũng là hộ tống Triệu Đồng, mà tổng quản thái giám Tần Ngọc Y cũng muốn đi theo Triệu Đồng, những thân tín thái giám cũng đi theo hộ tống.

Đoàn thuyền khổng lồ uốn lượn chạy trên sông, hai bờ sông cắm vệ quân mặc áo giáp tươi sáng rõ nét chạy bằng ngựa hộ vệ, mỗi khi đến một bến tàu, đều có quan viên địa phương đến đây yết kiến... Bánh Hấp nhỏ Triệu Đà lần này quay về Nhuận Dương thật sự thanh thản to lớn, thực sự phiến toái chết rồi.

Đã đến bến tàu Tô Dương, Triệu Đồng cười thuyền rồng ngừng lại, đám quan chức Tô Dương sau khi trải qua kiểm tra chặt chẽ lên thuyền yết kiến Thiên Hạo Đế.

Toàn bộ đoàn thuyền bị ép ngừng lại.

Bánh Hấp nhỏ Triệu Đà cùng Triệu Sam Liễu Ly đứng trên một cái thuyền, đứng xa xa trên mạn thuyền nhìn về phía thuyền rồng của Triệu Đồng một cảnh tượng trang nghiêm.

Triệu Sam cùng Liễu Ly đều rất yên tĩnh lặng yên.

Khi còn bé bọn hắn thường cùng Triệu Đồng cùng nhau chơi đùa cùng một chỗ, khi đó ranh giới tựa hồ cũng không rõ ràng.

Ngày Triệu Đồng tự mình chấp chính dần dần tới gần, giữa bọn họ khe rãnh càng ngày càng rõ ràng, đối với Triệu Sam mới mười sáu tuổi cùng Liễu Ly mà nói, không thể không nói là một loại kích thích.

Lúc này, Bánh Hấp nhỏ mở miệng nói: "Sủi Cáo ca ca thật đáng thương!"

Triệu Sam Liễu Ly ngay ngắn hướng nhìn về phía nàng, kính sợ nhìn nàng ngón loạn.

Bánh Hấp nhỏ cau mày nói: "Sủi Cáo ca ca rất thích cùng ta cùng nhau chơi đùa, thế nhưng là đoạn đường này đều có người vây quanh hắn, hắn cũng không thể hào hào cùng ta chơi một lần, trong nội tâm nhất định rất không vui, tự nhiên đáng thương!"

Triệu Sam Liễu Ly: "..."

Triệu Đồng đã có quyền lực, lại không có tự do.

Cuộc sống của bọn hắn biết bao nhiêu tự do, biết bao nhiêu sinh động.

Trong mắt Triệu Sam cùng Liễu Ly đều đã có chút ít vui vẻ. Chỉ có Bánh Hấp nhỏ, vẫn còn ngấm nhìn Sủi Cáo ca ca trên thuyền rồng bị người người vây quanh, mày nhíu lại, trong nội tâm tràn đầy yêu thương đối với Sủi Cáo ca ca.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Thầy trò đoàn tụ chia lìa lần nữa

Sau khi đội tàu đến Nhuận Dương, Nam An Vương Triệu Từ dẫn đầu quan viên Nam Cương nghênh đón ngự giá Thiên Hạo Đế tại bến tàu, trên bến tàu một cảnh tượng cực kì nghiêm trang.

Triệu Sam, Liễu Ly cùng Bánh Hấp nhỏ cười thuyền lớn từ lúc đến Nhuận Dương liền có ý rơi xuống đội tàu cuối cùng, lúc này liền chuyển qua thuyền nhỏ gần bờ.

Liễu Liên sớm phái thủ hạ là Tinh Vệ chạy đến chỗ xe ngựa tại địa điểm ước định đợi bọn hắn rồi. Hành lý đem về sau, Triệu Sam Liễu Ly liền mang theo Bánh Hấp nhỏ đi về Vương Phủ trước.

Ngồi ở trên xe ngựa, Triệu Sam vẫn còn vui mừng: "May mắn tổ mẫu không có cho phép chúng ta đem hành lý giống như núi nhỏ của Bánh Hấp nhỏ về, bằng không bây giờ cũng không biết làm sao nha!"

Bánh Hấp nhỏ trên thuyền đến Nhuận Dương rất là hưng phấn, sáng sớm đã thức dậy, kết quả ngồi lên xe ngựa đi không bao xa mà bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Nhìn đầu Bánh Hấp nhỏ nghiêng tới nghiêng lui, Triệu Sam đang muốn đem nàng ôm vào, Liễu Ly cũng đã vươn cánh tay đem Bánh Hấp nhỏ ôm vào lòng, đặt ở trên đùi.

Bánh Hấp nhỏ bị hắn lấy ôm vào trong ngực, đầu chui vào trong ngực Liễu Ly, rút cuộc cũng tìm được một vị trí dễ chịu thoải mái, cánh tay đặt ở trên lưng Liễu Ly, nhéo nhéo, rất nhanh ngủ say.

Xe ngựa đứng tại cửa sau Nam An Vương phủ, tinh vệ tiếp ứng cầm lấy hành lý, Liễu Ly ôm Bánh Hấp nhỏ đã tỉnh ngủ, Triệu Sam theo sát phía sau, từ

cửa sau tiến vào Vương Phủ, thẳng đến Diên Hi Cư.

Đại nha hoàn Hàn Lộ của Chu thái phi mang theo mấy tiểu nha hoàn từ trong viện đi ra nhìn ba người Triệu Sam, lập tức kinh hãi, mang theo đám tiểu nha hoàn chạy ra đón, khom mình hành lễ nói: "Nô tài bái kiến Nhị công tử, tiểu quận chúa cùng Liễu thị vệ!"

Bánh Hấp nhỏ đã tỉnh, còn có chút buồn ngủ, vẫn đang ý lại trên người Liễu Ly không chịu xuống, nàng không thấy nóng, đem đầu đặt trên vai Liễu Ly, má dán vào cổ Liễu Ly, bộ dạng vô lực hỏi Hàn Lộ: "Cha ta mẹ ta cùng cậu Liễu Liên ta đâu?"

Hàn Lộ nhủ thầm nói: "Bẩm quận chúa, lão Vương gia cùng thái phi từ Chung Nam sơn chưa trở về, bảo là muốn ẩn cư ở đó rồi. Liễu Thống lĩnh đang chờ người tại Trúc viên đó!"

Bánh Hấp nhỏ vốn là nghe nói cha mẹ mình không có hồi phủ, trong nội tâm rất là thất vọng, lắc lắc thân thể ôm cổ Liễu Ly, buồn bực đem mặt dán vào cổ Liễu Ly; ai biết chút nữa nghe xong, nguyên lai cậu Liễu Liên đã trở về, lập tức chuyển đau buồn thành vui mừng, trượt xuống khỏi người Liễu Ly, hướng Trúc viên chạy tới.

Nàng vừa vượt qua tường xây làm bình phong ở cổng Trúc viên, liền thấy một cậu Liễu Liên thân áo trắng thẳng tắp đứng trên bậc thang ở bên ngoài nhà chính, đang mỉm cười nhìn mình.

Bánh Hấp nhỏ kêu một tiếng "Cậu Liễu Liên", vội chạy tới.

Liễu Liên ôm lấy nàng một chút, trên khuôn mặt Bánh Hấp nhỏ hôn một cái, sau đó nhìn về phía Triệu Sam cùng Liễu Ly theo sát Bánh Hấp nhỏ đi tới, mỉm cười: "Các người đều trở về rồi!"

Triệu Sam thấy sư phụ, trong nội tâm tất nhiên là vui mừng vô hạn, thế nhưng trong miệng lại nói ra như cũ vô cùng ti tiện: "Sư phụ a sư phụ, thời gian dài như vậy không gặp người, người như thế nào càng ngày càng trẻ tuổi? Người thật sự có thuật trú nhan hay vẫn là giỏi về thái bộ —— "

Rút cuộc hẳn không có cơ hội nói xong, cánh tay trái Liễu Liên ôm Bánh Hấp nhỏ, ngón tay phải nhắm ngay Triệu Sam nhẹ nhàng bắn một cái, Triệu Sam lập tức im miệng, miệng mở rộng lại nói không ra lời, đành phải khua tay bày tỏ đáy lòng lo lắng.

Liễu Ly nhìn Liễu Liên, tình cảm chân thành, nhìn cực kỳ giống Liễu Liên chính là đôi mắt hoa đào tựa hồ như phủ một tầng sương: "Sư phụ, người khỏe không?"

Liễu Liên nhìn Liễu Ly, có vui mừng, cũng có kì quái —— đứa nhỏ này như thế nào càng ngày càng giống chính mình? Vốn là Phàn Duy Bán, Bạch Tử Xuân bọn hắn hoài hẳn là con riêng của mình, giờ càng thêm rối loạn rồi!

hắn nhìn Liễu Ly, nghi hoặc lóe lên, híp mắt hoa đào lại nói: "Ta rất khỏe. Liễu Ly Hoan nghênh về nhà!"

Liễu Ly nhìn sư phụ, mở to hai mắt, ý đồ che giấu càng ngày càng nhiều —— sư phụ nói, Liễu Ly hoan nghênh về nhà! Sư phụ nói rất đúng hoan nghênh về nhà!

Mắt hoa đào bất chước theo bộ dáng sư phụ có chút nhíu lại, cười nói: "Vâng, sư phụ, ta đã trở về!"

Triệu tử mới trở thành Nam An Vương, lão nhị Triệu Sam liền chủ động chuyển ra viện Tùng Bách, cũng tiến vào Trúc viên của sư phụ, lão Tam Triệu Dương lại ở Côn Lôn Sơn, viện Tùng Bách liền trở thành sân nhỏ của Nam An Vương Triệu tử, bắt đầu cuộc sống hàng ngày.

Bởi vì tiếp giá, toàn bộ Nam An Vương phủ lâm vào rối ren chưa từng có, chỉ có Trúc viên dường như đã trở thành chốn bồng lai tiên cảnh, tại đây cảnh vật vô cùng u nhã tĩnh mịch.

Trong đình giữa rừng Trúc viên xếp đặt mấy món điểm tâm đơn giản, Liễu Liên, Triệu Sam, Liễu Ly ngồi vây quanh uống rượu nói chuyện phiếm.

Ánh trăng mờ mờ, Bài hát chốn phồn hoa từ xa tự hồ như thổi đến đây, thời điểm truyền tới Trúc viên, trở nên giống mây mù, mờ ảo.

Bánh Hấp nhỏ lúc chiều ngủ một đờ trên xe ngựa ồ ồ, giờ rất có tinh thần, ngồi ở bên cạnh Liễu Liên, cho phép Liễu Liên đút nàng ăn.

Liễu Liên mỉm cười nhìn Bánh Hấp nhỏ, cầm lấy tay Bánh Hấp nhỏ sờ lên, cảm thấy lòng bàn tay nàng ấm lên, liền nói: "Bánh Hấp, người ăn ít một chút, coi chừng bị đầy bụng!"

Bánh Hấp nhỏ không biết cái gì là đầy bụng, nhưng mà nàng xưa nay nghe cậu Liễu Liên nói, cho nên ngồi ở trên ghế trúc gật đầu liên tục.

Liễu Liên phân phó gã sai vặt bồi cho Bánh Hấp nhỏ thêm một chén cháo đậu xanh nữa,... Nàng ăn xong chắc chắn sẽ không ăn nổi thứ khác nữa.

Bánh Hấp nhỏ ngoan ngoãn nhìn cậu Liễu Liên, nhị ca cùng hồ ly ca ca uống rượu, nàng đứng ở bên cạnh bàn, xem rượu trong chén ai uống xong, liền bưng bầu rượu qua rót rượu.

Trận uống rượu rất là vui vẻ, Liễu Liên ba người đều rất tận hưởng.

Lúc này đêm khuya thanh vắng, phía trước cũng dần dần yên tĩnh trở lại.

Tối lúc đi ngủ, Liễu Liên cười hỏi Bánh Hấp nhỏ: "Bánh Hấp, đêm nay người tự mình ngủ?"

Bánh Hấp nhỏ lập tức phản bác: "Ta đương nhiên là cùng cậu Liễu Liên ngủ!"

Triệu Sam cùng Liễu Ly đều là cười cười.

Triệu Sam giả bộ một bộ dáng u oán: "Bánh Hấp nhỏ, lúc người trên thuyền, không phải nói về đến nhà cùng với ca ca ta cùng một chỗ ngủ sao?"

Bánh Hấp nhỏ cười híp mắt chạy tới bên người Liễu Liên, tựa sát Liễu Liên nói: "Ca ca không đủ xinh đẹp, ta muốn cậu Liễu Liên cùng ta ngủ!"

Mọi người nhao nhao nở nụ cười.

Lập Xuân mang theo nha hoàn cùng gã sai vặt đã sớm đem hành lý đưa tới.

Lúc tắm rửa cho cho Bánh Hấp nhỏ trước khi ngủ, Liễu Liên phát hiện cổ Bánh Hấp nhỏ, dưới nách cùng cổ chân béo núc, đều dơ rồi, cực kỳ đau lòng, phái người đi tới chỗ đại phu Vương Phủ là Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cừ, xin một lọ tinh dầu Bạc Hà, nhỏ giọt trong nước, cho phép Bánh Hấp nhỏ ngâm mình.

Bánh Hấp nhỏ yêu nhất cậu Liễu Liên, lấy nước treu chọc chơi, cậu Liễu Liên bên cạnh nói chuyện phiếm, nói đến việc vui trong kinh, biết những người bạn tốt.

Liễu Liên mang một cái ghế ngồi ở bên thùng tắm, một bên nhìn Bánh Hấp nhỏ tắm rửa, nghe Bánh Hấp nhỏ lải nhải, một bên cầm lấy một lọ rước cát Ngọc Lê xuân cách một chút lại uống một ngụm.

Bánh Hấp nhỏ tắm rửa trong chốc lát, chợt im lặng g, Liễu Liên uống đến mắt hoa đào thâm thụy, cười hỏi: "Bánh Hấp nhỏ, làm sao vậy?"

Bánh Hấp nhỏ ngồi trong nước, mắt to ướt sũng nhìn Liễu Liên, tràn đầy lo lắng: "Cậu Liễu Liên, tâm tình người không tốt sao?"

Liễu Liên nhìn về phía nàng, cong lên khóe miệng nở nụ cười.

Bánh Hấp nhỏ từ trong nước đứng lên, túm lấy cái chai bạch ngọc trong tay Liễu Liên ném ra ngoài, cái chai bạch ngọc vỡ thành nhiều mảnh, phát ra thanh âm "Đình linh linh", rượu còn lại bên trong vung đầy đất, mùi rượu tinh khiết phả vào mặt.

Liễu Liên không có tức giận, hần lúc này mới ý thức tới Bánh Hấp nhỏ đã không phải là một cái đứa bé rồi, bắt đầu có tiểu tánh khí, cũng biết quan tâm chính mình rồi. Liễu Liên trong nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ôn nhu nhìn Bánh Hấp nhỏ, còn chưa kịp nói chuyện, Triệu Sam cùng Liễu Ly đã đẩy cửa vào.

Hai người bọn họ mới vừa tắm rửa xong, mặc trên người áo tắm màu trắng, tóc dài đen bóng ẩm ướt, rối tung, một là mắt phượng, một là mắt hoa đào, thật là 2 thiếu niên xinh đẹp

Triệu Sam thấy tình hình trong phòng, đại khái đoán được chuyện gì xảy ra, cười nói: "Sur phụ cũng bị người khi dễ? Sur phụ cũng sợ người! Ha ha ha ha ha!"

hần cười đến vui vẻ cực kỳ.

Liễu Liên tuy rằng không nở phát giận đối với Bánh Hấp nhỏ, nhưng tại Triệu Sam ở đây, từ lúc Triệu Sam ba tuổi bắt đầu nói chuyện trôi chảy, hần liền khắc chế tính tình nóng nảy của mình, lúc này nghe Triệu Sam nói chuyện không muốn nghe, lập tức trừng mắt, quét mắt liếc Triệu Sam, rừ mắt nhìn ngón tay thon dài của mình.

Từ nhỏ đến lớn, Triệu Sam vô số lần bị sur phụ cầm lên ném ra bên ngoài, lúc này đã hiểu ý của sur phụ, lập tức nói sang chuyện khác, như không có việc gì nói: "Muội muội hôm nay mập a!"

Liễu Liên nghe xong, lại nhủ mảy lo lắng cho Bánh Hấp nhỏ, trong nội tâm bắt đầu tính toán như thế nào cho Bánh Hấp nhỏ giảm béo, tránh cho nàng trải qua mùa hè không vui vẻ.

Triệu Sam thừa dịp sur phụ dời đi lực chú ý, lập tức tiến vào phòng ngủ sur phụ tìm kiếm, sờ soạng một lọ Ngọc Lê Xuân tốt nhất rồi đi ra.

Liễu Ly vừa tiến đến liền nhìn xuống đất thấy mảnh vỡ bình ngọc, nghĩ đến đế giày mùa hè Bánh Hấp nhỏ mỏng, sợ đâm vào Bánh Hấp nhỏ, vội gọi gã sai vặt tiến vào quét dọn lại sợ bất tiện cho Bánh Hấp nhỏ, liền tự mình cầm lấy chổi thu thập.

Thu thập xong, hần cũng tìm được một lọ Ngọc Lê Xuân, cùng ngồi uống với Triệu Sam.

Liễu Liên nhìn hai đệ tử trắng trợn uống trộm rượu mình ủ, trong nội tâm rất là phiền muộn, nhưng mình lại bị Bánh Hấp nhỏ nhìn nên không thể uống, đành phải trong lòng yên lặng thờ dài.

hần cầm lấy khăn lụa lớn, đang muốn bọc Bánh Hấp nhỏ đem ôm ra, chợt nghe bên ngoài đường hành lang Trúc viên truyền đến tiếng bước chân chinh tề, công phu Liễu Liên đã đạt đến trình độ tuyệt hảo, biết là Triệu tử cùng Triệu Đồng mang theo thị vệ sắp đi đến Trúc viên rồi, tốc độ liền nhanh hơn, đem Bánh Hấp nhỏ đặt ở phòng ngủ trên giường trúc, bắt đầu chà xát người nàng.

Đội Triệu tử một thân y phục mùa hạ hàng ngày cùng Triệu Đồng đẩy cửa tiến vào, Bánh Hấp nhỏ đã mặc vào áo tắm thêu hoa bằng lụa trắng, ngồi ở trên giường cho cậu Liễu Liên lau tóc!

Triệu Đồng vừa tiến đến, liền thấy Bánh Hấp nhỏ trên giường. Nghĩ đến bộ dáng trần truồng của Bánh Hấp nhỏ bị nhiều người như vậy nhìn thấy, trong nội tâm không rõ là tư vị gì, đi qua cầm lấy khăn lụa lớn cùng sự phụ cùng một chỗ giúp đỡ Bánh Hấp nhỏ lau tóc.

Tóc Bánh Hấp nhỏ từ lúc mới sinh đến giờ chưa từng cắt qua, hôm nay đã rất dài rồi, ẩm ướt uốn lượn rồi tung trên giường trúc, tản ra mùi thơm Bạc Hà nhàn nhạt.

Triệu Đồng một bên lau sạch, một bên nhìn tóc tơ tằm của nàng.

Dinh dưỡng Bánh Hấp nhỏ cho tới bây giờ đều rất đầy đủ, tóc dài cũng đen bóng tỏa sáng, xõa xuống nhất định rất đáng yêu, tương lai sau này làm lễ chải đầu, phải dùng cây tram bạch ngọc mới xứng.

Triệu tử thấy Triệu Sam cùng Liễu Ly uống rượu mà sự phụ ừ, cũng hiền lành không khách khí đi vào, rất nhanh liền lục được hai bình, đưa cho Triệu Đồng một bình.

Liễu Liên nhìn con mắt Bánh Hấp nhỏ đều có chút sụp rồi, liền ôm lấy nàng quay về phòng ngủ đi ngủ.

Triệu tử bốn người ngồi ở trong phòng khách, tựa hồ xa xa đã nghe thanh âm Liễu Liên kể chuyện xưa cho Bánh Hấp nhỏ, đều không nói gì.

Lại một năm trôi qua, bọn hắn có thể lần nữa tụ họp cùng một chỗ như vậy, thật sự rất khó có được. Chẳng qua là Bánh Trôi nhỏ Triệu Dương không có ở đây, không khỏi có chút tiếc nuối nhỏ nhỏ.

đã đêm, tất cả mọi người tản đi ngủ, Liễu Liên ngồi ở bên giường nhìn Bánh Hấp nhỏ trong chốc lát.

Bánh Hấp nhỏ đang ngủ say, mặt trái táo tròn tròn trắng hồng, lông mi thật dài mang theo hô hấp của nàng có chút rung động.

Liễu Liên cúi người trên khuôn mặt của nàng khẽ hôn một cái, đứng dậy ra cửa phòng —— hẳn phát hiện Liễu Ly ở ngoài cửa sổ phòng ngủ mình.

Liễu Ly đêm nay uống nhiều rượu, ngược lại ngủ không yên, hẳn nghĩ đến tìm sự phụ nói chuyện.

Thầy trò hai người tương đối ngồi ngay ngắn ở trong đình trúc, trước mắt Liễu Ly bày biện một bình Hoàng Mao Sơn cùng hai cái chén sứ trắng, nghe gió đêm thổi qua rừng trúc thanh âm sần sật, trên mặt đều toát ra một tia mê mải Liễu Ly đột nhiên hỏi: "Sự phụ, năm đó cuộc chiến Ngọc Sơn người tham dự sao?"

trên khuôn mặt tuần mỹ của Liễu Liên không mang theo nụ cười: "Tham dự!"

Liễu Ly tiếng hít thở trì trệ, thanh âm có chút thay đổi: "Sự phụ, năm đó cuộc chiến Ngọc Sơn oanh động thiên hạ, trong đó người chủ quản Đông Xu chính có phải hay không gọi là Khiếu Trúc Hành?"

Liễu Liên quét mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục xem hướng rừng trúc: "đúng vậy."

Thân thể Liễu Ly có chút cứng, hẳn dừng một chút, rút cuộc hỏi tiếp, thanh âm thậm chí có chút run rẩy: "Trúc Hành chết, ai cầm đầu?"

Liễu Liên nở nụ cười, nội công của hắn đúng là thần kỳ, rõ ràng hơn ba mươi tuổi, nhưng khi nhìn thật giống như bị năm tháng quên đi, như cũ là bộ dáng hơn hai mươi tuổi, phía dưới ánh trăng nhu hòa, bình thường tuần mỹ giống như thần linh.

hắn vô tình nói: "sự tình nhiều năm như vậy, ai còn nhớ rõ đây!"

Liễu Ly nhìn hắn, con mắt âm u cuối cùng trở nên nhu hòa.

Liễu Liên nhìn về phía hắn, hỏi: "Liễu Ly, người có tính toán gì không, có thể cùng sự phụ nói một chút."

Liễu Ly nhìn về phía sự phụ.

Liễu Liên nhìn hắn, trên khuôn mặt không tính là cười, hiển nhiên rất là chăm chú: "Triệu Đồng muốn làm hoàng đế, Triệu tử muốn làm hộ giá hộ tống Hoàng Đế, làm trụ cột vững vàng của vương triều Đại Kim, Triệu Sam muốn làm thương nhân thành công, Triệu Dương muốn theo đuổi võ thuật, người thì sao?"

hắn dừng một chút, nói: "Nếu như người nguyện ý phát triển con đường làm quan, sự phụ có thể an bài."

Liễu Ly suy nghĩ một chút, nói: "Ta làm thiếp thân thị vệ Minh Châu quận chúa, thay thế sự phụ bảo hộ nàng!"

Liễu Liên trong mắt rừng mình, nhìn chằm chằm vào Liễu Ly.

Liễu Ly cười thâm nói: "Sự phụ, người nghĩ rằng chúng ta nhìn không ra sao! Người muốn rời khỏi, rồi lại không yên lòng ta cùng Bánh Hấp nhỏ, đứng

hay không?"

Nhìn hần quật cường, ánh mắt Liễu Liên nhu hòa xuống, hần lại không thừa nhận, cũng không có phủ nhận, chẳng qua là cảm chén sứ trắng lên uống một ngụm trà.

Những năm gần đây này, là hần chiếu cố Liễu Ly, cũng là Liễu Ly chiếu cố hần.

Cũng chỉ có Liễu Ly, mới biết được hần thích nhất uống loại trà này.

Liễu Ly lại rót hần thêm chén trà đầy, lặng yên nhìn ánh mắt của hần: "Ta lúc này thề, ta Liễu Ly, nhất định phải như cha như huynh, chiếu cố tốt Triệu Đan, nếu làm trái lời thề này, heo chó không bằng!"

Liễu Liên không có nhìn hần, phối hợp bung lên chén sứ trắng uống trà. Hồ Thái Phó không phải thân tín là Triệu Trinh, nhìn trời giáo dục Triệu Đồng rất là tận tâm, hần nếu như đã đến Nam An Vương phủ, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua An Vương Triệu tử mười bảy tuổi Nam rồi, vì vậy, vào buổi trưa, Triệu Đồng cùng Triệu tử đã bị cường bức đứng ở bên ngoài thư phòng, nghe hồ Thái Phó giảng giải đạo lý trị quốc.

Triệu Sam lấy cớ đi xem việc làm ăn buôn bán của mình, vội vàng chạy đi mất.

Liễu Ly đã cùng sư phụ nói, muốn làm thiếp thân thị vệ cho Bánh Hấp nhỏ, cho nên vẫn đi theo Bánh Hấp nhỏ.

Bánh Hấp nhỏ mang theo Lập Xuân cùng hai tiểu nha hoàn, cùng Hồ Mạn cùng một chỗ tại trong vương phủ chạy chơi. Hồ Mạn nếu như ngậm miệng mà nói, đúng là một cái tiểu cô nương dung mạo tú lệ, năng biết mình đang tại thay răng niềng cười rộ lên khó coi, cho nên một mực là hé miệng mà cười, rất rụt rè.

Hai người bọn họ chơi cùng một chỗ, Liễu Ly một mực xa xa mà nhìn.

Nội công của hần được Liễu Liên chân truyền, tương đối đã có thành tựu.

Nhanh đến buổi trưa, Liễu Ly nghe được Hồ Mạn hỏi Bánh Hấp nhỏ: "Tiểu quận chúa, người giữa trưa đi nơi nào dùng cơm trưa?"

Bánh Hấp nhỏ nghe vậy, lập tức nhiệt tình mà mời: "Hồ Mạn tỷ tỷ, người cùng ta đến nội viện Duyên Hi Cư dùng a, tay nghề Khuru ma ma trong phòng bếp nhỏ nơi này rất cao!"

nói xong, Bánh Hấp nhỏ nhìn thoáng qua Hồ Mạn, mắt to híp cười rất đáng yêu: "Vốn ta chuẩn bị đến Trúc viên cùng sư phụ cùng Sủi Cáo ca ca, nhưng lại là vì cùng người, ta sẽ không cùng bọn họ!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ của Hồ Mạn tựa hồ cứng đờ.

Nàng vẫn cho là Minh Nguyệt quận chúa này có chút ngốc đầu rồi, hiện tại cũng rõ là nàng rút cuộc là khờ thật hay vẫn là giả ngu đây.

Liễu Ly ở bên cạnh nghe được hiểu ý cười cười: Bánh Hấp nhỏ tại kim kinh không có phí công ngốc.

Bánh Hấp nhỏ kỳ thật vẫn là rất thiện lương, nàng tuy rằng trong miệng nói như vậy, cuối cùng vẫn là mang theo Hồ Mạn tỷ tỷ đi Trúc viên dùng cơm trưa.

Chẳng qua là Triệu Đồng Triệu Tử tuy rằng đều ở đây, nhưng ánh mắt của bọn hần đều nhìn Bánh Hấp nhỏ, cũng không có ai chú ý tới tiểu cô nương chín tuổi bên người Bánh Hấp nhỏ, hay còn gọi là tiểu cô nương đang thay răng.

Mùa đông, hàm răng Hồ Mạn đã mọc hoàn toàn tố rồi, đôi mắt sáng thiện lươn, hàm răng tuyết trắng chỉnh tề, quả nhiên là một vị tiểu thiếu nữ xinh đẹp.

Nàng cùng Bánh Hấp nhỏ mỗi ngày như hình với bóng, đã thành một đôi bạn khuê phòng nhỏ.

Bánh Hấp nhỏ do Liễu Liên tận lực an bài xuống, cũng gầy đi một tí, cái cằm cũng có chút nhọn rồi, ngoại trừ Thiên Hạo Đế Triệu Đồng dùng bên ngoài, mỗi người đều cảm thấy nàng so với lúc trước dễ nhìn hơn.

Thiên Hạo Đế phải về kim kinh, Bánh Hấp nhỏ muốn theo hần đi kim kinh làm bạn với tổ mẫu Cao lão thái phi, trải qua một phen ly biệt, liền giá Thiên Hạo Đế rút cuộc xuất phát.

Liễu Ly với tư cách thiếp thân thị vệ, một mực chiếu cố Bánh Hấp nhỏ.

Bọn họ là ngồi thuyền trở về, thế nhưng là lúc rời đi, mặt kênh đào đã đóng tảng một băng, cho nên từ đường bộ hồi kinh.

Đoàn xe đi ra thật xa rồi, Liễu Ly một mực ở khắc chế chính mình không nhìn đằng sau. Đại khái chỉ có hần biết rõ, sư phụ sợ là hạ quyết tâm, từ lần từ biệt này, về sau khó gặp lại!

Thế nhưng, bởi vì sao sư phụ cuối cùng phải rời đi? Rời đi nơi hần sinh sống hơn hai mươi năm Nam An Vương phủ?

Bánh Hấp nhỏ thương yêu sư phụ nhất, không bỏ xuống hải tử này, thế nhưng nàng cái gì cũng không biết, nàng ngồi trong xe ngựa, cùng Hồ Mạn cùng

Lập Xuân cùng một chỗ cầm lấy cữu liên hoàn chơi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Lúc xa giá Thiên Hạo Đế sắp đến kim kinh, bầu trời bắt đầu đã nổi lên bông tuyết.

Triệu Đồng thật vất vả xử lý xong chính vụ, sai Tàn Ngọc Y đi đi kêu Minh Châu quận chúa tới.

Tàn Ngọc y rất mau đã trở về, lại không mang theo Bánh Hấp nhỏ tới.

Triệu Đồng nhân nhật quét mắt nhìn hấn một cái, Tàn Ngọc Y khom mình hành lễ nói: "Bẩm báo Hoàng Thượng, Liễu thị vệ mang theo Minh Châu quận chúa đi nhìn tuyết rồi."

Triệu Đồng vén rèm xe lên, nhìn bông tuyết tung bay, đôi mắt lạnh lẽo, không nói gì.

hấn đồ kỵ Liễu Ly có thể tự do tự tại cùng Triệu Đàn đi khắp nơi, tùy ý chơi, mà hấn Triệu Đồng, với tư cách Đế Vương, lại chỉ có thể ngồi ở trong liễn xe, nhìn bọn họ ở bên ngoài chơi.

Hoan nghênh Minh Châu quận chúa hồi kinh, Chu thái hậu tổ chức một cuộc thưởng mai trong, lần lượt mời các quý nữ kim kinh, nhất là người nhà quan viên Tam phẩm trở lên, quý nữ tròn mười bốn tuổi không hôn ước, hầu như đều nhận được thiệp mời.

Tại cuộc thưởng mai, Bánh Hấp nhỏ chẳng những gặp được bạn tốt của mình Hồ Mạn, hai tỷ muội Lí Phụng đến Lý Thẩm, còn gặp được người có thực lực nhất mưu đồ đoạt quyền Đại Kim, ngồi phía sau Lam Điền hầu đích trưởng cháu gái Vương Ngọc Xuyên, thứ nữ Minh quốc công Nghiêm Lập Thành Nghiêm Thanh Oánh cùng trưởng nữ Điền Tề tướng Điền Linh Hải.

Đầu hạ năm thứ ba, Thiên Hạo Đế chính thức tự mình chấp chính, kim kinh cử hành hoạt động chúc mừng long trọng, lão Nam An Vương Triệu Trinh mang theo thê tử Chu thái phi tử Chung Nam sơn về tới kim kinh, Nam An Vương Triệu tử cũng đem người vào kim kinh châu mừng.

Cùng cha mẹ đoàn tụ ngắn ngủi ở bên trong, Triệu Đàn đã được biết tin tức cậu Liễu Liên ly khai Nam An Vương phủ.

Lúc ấy Chu Từ đang hỏi Triệu Trinh: "Vì tránh né một nữ tử, Liễu Liên cứ xa cách ta mọi người như vậy?"

Triệu Trinh không nói chuyện.

Triệu Đàn vội vàng nghiêng tai lắng nghe, thế nhưng cha mẹ lại không muốn nhiều lời.

Buổi tối trở lại chính viện, Triệu Đàn bảy tuổi cảm thấy khó có thể nói ra chưa xót trong lòng, nguyên lai, cậu Liễu Liên yêu dấu đã ra đi.

Trong tâm linh nhỏ nhỏ của nàng, nàng nguyện ý người bên cạnh vĩnh viễn cùng một chỗ, nàng sợ chia lìa, nàng không muốn người quen mình ly khai chính mình.

Đêm đã khuya.

Lập Xuân đã ngủ say.

Triệu Đàn lặng lẽ đi ra, dựa vào cây ngô đồng trong nội viện ngồi xuống, bụm mặt bắt đầu rơi lệ.

Cậu Liễu Liên xinh đẹp, đối với nàng mà nói, không chỉ là cậu, hay vẫn là người dẫn dắt nàng lớn lên, là thân nhất người của nàng.

Nàng vẫn luôn cho rằng, cậu Liễu Liên yêu dấu sẽ một mực ở Trúc viên, một mực chờ đợi mình, mỗi lần trở về, nàng đều có thể thấy cậu Liễu Liên.

Cùng ở một viện Liễu Ly cũng không có ngủ.

hấn biết rõ tin tức sớm hơn so với Bánh Hấp nhỏ, là Triệu Sam nói cho hấn biết.

Thời điểm Triệu Đàn từ trong phòng đi ra, Liễu Ly đang dựa vào một gốc cây ngô đồng không xa, đang uống Ngọc Lê.

hấn đi đến bên người Triệu Đàn.

Triệu Đàn ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn hấn: "Hồ ly ca ca, người không bỏ ta mà đi, được không?"

Liễu Ly cúi đầu nhìn nàng, mắt hoa đào tại ngọn đèn chiếu rọi bảo sáng ngời: "Ta sẽ một mực cùng ngươi, cho đến khi ngươi thành thân!"

Triệu Đan ngâm lấy nước mắt nở nụ cười: "Ta đây gả cho ngươi, như vậy ngươi liền vĩnh viễn không sẽ rời xa ta!"

Liễu Ly không khỏi nở nụ cười, dùng ống tay áo màu trắng lau nước mắt trên mặt Triệu Đan, thờ dài nói: "thật là nha đầu khờ!"

Triệu Đan cúi đầu tựa sát hân.

Nàng đã hạ quyết tâm, di thái hậu nói Sui Cáo ca ca đang chọn phi, đại ca Triệu Từ cũng sẽ lấy Vương Phi, nhị ca tương lai cũng sẽ có thể tử của mình, như vậy nàng muốn gả cho hồ ly ca ca, như vậy hồ ly ca ca có thể vĩnh viễn ở cùng mình rồi.

Bảy năm sau. Nam An Vương phủ Kim kinh.

Khí trời cuối xuân, mùi thơm thoang thoang trong không khí. Mặc dù là sáng sớm, cũng không có hề lạnh.

Lập Xuân đã thành hôn trở thành mẹ, đang chỉ huy hai đại nha hoàn Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc chải tóc dài cho Minh Châu quận chúa Triệu Đan.

Triệu Đan năm nay mười bốn tuổi.

Nàng đã trưởng thành thành một thiếu nữ mảnh khảnh cao gầy, đôi mắt to mi thanh tú cái cằm nhọn nhọn, da thịt trắng nõn như ngọc, mỉm cười, khoe miệng một đôi lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện.

Triệu Đan xưa nay không thích hoa lệ, cho nên Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc chẳng qua là dùng dây lụa màu xanh thắt hai nụ hoa một trái một phải trên đỉnh đầu cho nàng, toàn bộ tóc dài còn lại xỏa ra. Triệu Đan cầm lấy lược, một bên chải tóc dài, vừa nói: "Hồ ly ca ca vẫn chưa về sao?"

Tiểu Tùng cười nói: "Quận chúa người hỏi qua một lần rồi, nô tài đã đi Thanh Liễu cư nhìn rồi, Liễu công tử vẫn chưa về đây!"

Triệu Đan trong nội tâm rất là thất vọng, lại không biểu hiện ra ngoài, đứng dậy đi ra phòng.

Hồ ly ca ca tuy rằng cùng mình ở tại trong vương phủ, nhưng lại hân cũng có chuyện của mình, đôi khi sẽ ra ngoài một đoạn thời gian, bất quá đều không có quá một tháng. Lần này không biết là xảy ra chuyện gì, đầu mùa xuân hân rồi đi rồi, hiện tại mùa xuân đều qua hết rồi, hân như trước chưa có trở về.

Triệu Đan chỉnh đốn sẵn sàng, vừa ý định đi chính viện thăm hỏi tổ mẫu, đại thái giám Tân Ngọc Y trong nội cung liền mang theo xa giá tới đón nàng.

Thiên Hạo Đế Triệu Đồng hai mươi tư tuổi, vừa mới lên triều.

hân thay đổi một thân thường phục màu trắng, ngay tại trong chánh điện chờ Triệu Đan.

Lúc Triệu Đồng còn là thiếu niên, đôi mắt sâu sắc, tướng mạo giống như mẹ mình, cùng Bánh Hấp nhỏ Triệu Đan rất là giống nhau, nhưng mà khi tuổi lớn lên, hân dần dần đã thay đổi chút ít, lông mày giống như bức tranh thủy mặc, đường cong trời chảy, như trên trời dựng tâm phác họa ra, rất tinh xảo xinh đẹp, dáng người cao gầy, quả nhiên là một vị ngọc thụ lâm phong thanh niên tuấn mỹ.

hân cầm trong tay một quyển sách, con mắt xem sách, tâm tư lại bách chuyển thiên hồi (suy nghĩ đủ kiểu).

Thị vệ thiếp thân Triệu Đồng Phàn Thanh cùng Lương Loan đang đứng yên ở bên cạnh.

Sau nửa ngày, Triệu Đồng mới hỏi: "Xác định Đông Xu không có có khác thường?"

Phàn Thanh tập trung tư tưởng suy nghĩ trả lời: "tân hoàng Đông Xu Trúc Thanh Hàn mặc dù đã đăng cơ thành công, nhưng bởi vì sự kiện hành thích lần trước, đến nay nằm trên giường không dậy nổi, thân thể suy yếu, trong thời gian ngắn sợ không có cái gì khác thường!"

Triệu Đồng trầm ngâm một chút, đang muốn nói chuyện, tiểu thái giám tới đây hồi báo, nói rõ châu quận chúa đã đến.

Phàn Thanh cùng Lương Loan lặng lẽ lui ra ngoài.

Triệu Đồng trong mắt như mực mỉm cười, lập tức đứng dậy, chuẩn bị nghênh đón muội muội.

hân vừa đi ra chánh điện, liền chứng kiến một đám cung nữ vây quanh thiếu nữ một vị áo trắng hướng chính mình đi tới.

Triệu Đồng mỉm cười, tiến ra đón.

Triệu Đan vừa muốn hành lễ, đã bị Triệu Đồng nắm tay kéo lên. Huynh muội hai cái cùng một chỗ hướng trong điện đi đến.

Triệu Đồng đánh giá muội tử, phát hiện vóc dáng nàng giống như lại cao lớn một chút, đã đứng đến cằm của mình, không khỏi thò tay nắm ở eo Triệu Đan nói: "Bánh Hấp —— "

"không nên gọi ta là Bánh Hấp, khó nghe muốn chết!" thiếu nữ Triệu Đan không được tự nhiên cắt ngang ca ca mà nói.

Triệu Đồng không ngang ngược, liếc Triệu Đan: "Minh Châu quận chúa —— "

"không nên gọi ta là Minh Châu quận chúa, tầm thường muốn chết!" Triệu Đan lần nữa cắt ngang Triệu Đồng.

Triệu Đồng biết rõ Triệu Đan là bị chính mình làm hư rồi, lập tức nóng nảy mà đổi giọng: "Được rồi, Triệu Đan, từ Tây Vực vừa tiến cống một sập băng hoàn sa, ca ca sai người làm cho người một đám quần áo, người theo ta đi xem a!"

Triệu Đan biết rõ băng hoàn sa đắt so với hoàng kim, làm quần áo mùa hạ mặc lên người mát lạnh không đổ mồ hôi, lúc này mới đã hài lòng, lười biếng mà đáp ứng, theo Triệu Đồng tiến vào tẩm điện.

Tẩm điện Triệu Đồng Triệu Đan từ nhỏ thường ngủ ở bên trong, liền xem như phòng ngủ của mình quen thuộc giống nhau. Nàng bỏ qua tay Triệu Đồng, tự mình dẫn trước đi vào.

Tuy rằng nàng rất ít khi ở tẩm điện của Triệu Đồng, thế nhưng khắp nơi trong tẩm điện như trước vẫn còn đồ dung hằng ngày của nàng.

Bốn cung nữ xinh đẹp trong tẩm điện đang chờ Minh Châu quận chúa, gặp nàng liền tiến đến, vội vàng hành lễ.

Các cung nữ đem tất cả quần áo lấy ra, khoác lên giá áo cho Minh Châu quận chúa nhìn.

Triệu Đan muốn thử y phục, thế nhưng nhìn lại, phát hiện ca ca Triệu Đồng ý tứ rồi đi đều không có, mà ngồi ở trên giường, trên mặt tuấn mỹ như vẽ biểu lộ như có điều suy nghĩ.

Triệu Đan đứng dậy đi qua, túm lấy Triệu Đồng, đem hăn đẩy ra bên ngoài: "đi thôi! Ta đã trưởng thành người còn xem ta thay quần áo!"

Triệu Đồng một bên đi ra ngoài, một bên lẩm bẩm: " đáng người cứng nhắc như vậy, cũng không phải chưa thấy qua, có cái gì đẹp đâu, nhìn xem thì thế nào..."

Sau khi Triệu Đan đem hăn đuổi ra ngoài, chỉ thị cung nữ canh giữ ở ngoài điện, mình thì mặc thử những quần áo kia.

Sau khi thử vài món, Triệu Đan đã chọn một bộ áo váy mùa hạ màu xanh nhạt làm bằng chất liệu băng hoàn sa (lụa mỏng mịn), bộ quần áo này gồm áo ngực xanh nhạt thêu phong lan màu trắng, dưới áo xanh nhạt thêu lên phong lan màu trắng ở mép váy.

Triệu Đan coi hết đồ trên người chỉ chưa lại áo ngực cùng váy bên trong, đứng hướng về phía giường, đợi đám cung nữ giúp mình thay đổi bộ quần áo này.

Bên trong tẩm điện vốn có mấy cung nữ, thế nhưng bất tri bất giác nguyên một đám liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Triệu Đan bởi vì có tâm sự, không có chút cảm giác nào.

một đôi bàn tay thon dài mềm mại đến trước người của nàng, đang giúp nàng gỡ áo ngực xuống.

Tay cung nữ tuy rằng ôn nhu, nhưng vẫn là chạm đến bộ ngực đang trở mã của nàng, Triệu Đan đau đến "Ai ôi!!!" Rồi một tiếng, hít một hơi, nhìn lại, phát hiện là Triệu Đồng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không tính tục tĩu a?! Hắc hắc ~ thú vị a ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cảm thấy nguy cơ chuẩn bị rời đi

Từ khi Triệu Đan bắt đầu lớn lên, nàng liền xác định nam nữ khác biệt, bắt đầu không muốn cùng các ca ca thân cận quá mức, Triệu từ Triệu Sam cùng hồ ly mặc dù có chút mất mát, cũng đã chậm rãi tiếp nhận, chỉ có Triệu Đồng luôn không muốn tiếp nhận sự thật, thường thường làm ra vài chuyện kích thích nàng. Chẳng những kích thích, còn thường thường cười nhạo sự trở mã của Triệu Đan, khiến cho Triệu Đan rất là phiền não.

Những năm này, vợ chồng Triệu Trình Chu Tử đều muốn Triệu Đan hàng năm đến kim kinh ở cùng tổ mẫu một thời gian ngắn.

Nàng hàng năm đều là cao hứng mà đến, lại bị Triệu Đồng kích thích một lần, sau đó mất hứng mà về.

Triệu Đan vô cùng có kinh nghiệm với việc này, bình tĩnh mà dùng sức vỗ Triệu Đồng một phát, hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Đồng, từ trên giá áo gỡ xuống áo ngực cùng quần áo, cầm lấy quần áo rồi đi vào phía sau bình phong, mặc quần áo xong mới đi ra.

Lúc nàng đi ra, Triệu Đồng đang chờ nàng.

Triệu Đán đi đến trước người Triệu Đồng, nghiêm túc ngẩng mặt lên nhìn hắn: "Ca ca, ngươi thật sự là cực kì bi ối!"

Bị muội muội đánh giá là "Nam nhân bi ối" Triệu Đồng một chút lúng túng cũng không có, áo trắng như tuyết ngọc thụ lâm phong đứng đó khẽ mỉm cười, nhân tiện nhìn Triệu Đán.

Triệu Đán rất là phiền não, cau mày: "Ca ca, ta đã trưởng thành, không nên làm như vậy nữa!"

Triệu Đồng trên mặt cười có chút cổ quái: "Đã biết, Triệu Đán đã trưởng thành rồi!"

nói xong, hắn đi lên phía trước, đi không tới vài bước, Triệu Đán liền nghe được tiếng cười trầm thấp của hắn.

Triệu Đán quay người che mặt: "..."

Có ca ca bi ối như vậy, thật là áp lực rất lớn a!

Triệu Đán đi ra bên ngoài điện.

Bên ngoài sớm đã dọn lên điểm tâm trái cây Triệu Đán thích ăn.

Buổi sáng căn bản không có ăn cái gì, lại rồi ren nửa ngày, Triệu Đán đã sớm đói bụng, ngồi xuống liền bắt đầu ăn.

Triệu Đồng ngồi đối diện nàng, tay phải đỡ má, thỉnh thoảng nhìn trước ngực Triệu Đán một chút, mặt mày như vẽ tràn đầy vui vẻ.

Triệu Đán bị hắn nhìn trong lòng tức giận, nói: "Có cái gì hay mà cười!"

Triệu Đồng vui vẻ càng sâu: "Muội muội thật sự muốn ta nói?"

Triệu Đán hít sâu một hơi, nói: "Ngươi vẫn là không nên nói!"

Nàng cúi đầu tiếp tục ăn uống thả cửa.

Triệu Đán từ trước đến nay rất thân với Triệu Đồng, lúc nhỏ còn thường thường ở trong tầm điện của Triệu Đồng, chẳng qua là sau khi nàng bắt đầu dậy thì, Triệu Đồng đột nhiên bắt đầu đối với thân thể của nàng cảm thấy hứng thú, luôn ôm lấy tinh thần khoa học thăm dò, thế nhưng nhìn hắn liền nhìn a, xem hết còn muốn giẫm cọt nàng. Khiến cho Triệu Đán rất phiền hắn, đơn giản không muốn tiến cung.

Triệu Đán vừa ăn điểm tâm, vừa nghĩ sự tình hôm nay.

Triệu Đồng tuy rằng quan tâm nàng, nhưng hôm nay lấy tay đi đụng chạm như vậy là lần đầu tiên, cho dù là ca ca, có phải hay không cũng có chút quá đáng?

Nàng liền không rõ, Triệu Đồng ca ca luôn luôn nghiêm trang như vậy, như thế nào cũng có thời điểm bi ối như vậy?

cô bé nào không xấu hổ lúc dậy thì?

Lúc Hồ Mạn tỷ tỷ bắt đầu dậy thì, cũng là cái dạng này đó a!

Triệu Đán bực bội rồi đi, nhưng như cũ bảo trì lễ nghi quý nữ kim kinh, ngẩng đầu ưỡn ngực bước nhanh mà đi.

Triệu Đán vừa trở lại Vương Phủ, kim kinh mà bắt đầu mưa. Trận mưa này dai dẳng hơn nửa tháng, thẳng đến đầu hạ mới bắt đầu tạnh. Triệu Đán mỗi ngày cùng tổ mẫu, gặp gỡ khách khứa, thưởng hoa, đọc sách, ngày ngày vui vẻ.

Lập hạ ngày hôm đó, Hồ Mạn và Hòa cùng Hồ Uẩn cùng đi đến Vương Phủ bái phỏng.

Hồ Mạn mười sáu tuổi dung mạo xuất chúng, đáng người uyển chuyển, vừa cao quý vừa tao nhã, có tri thức hiểu lễ nghĩa, là danh môn khuê tú trong kim kinh, nhưng vẫn chưa hứa hôn.

Triệu Đán suy đoán nàng cùng cha và anh nàng sợ là chờ vị trí hậu cung kia. Trước kia, nàng cũng không quan tâm những chuyện này, thế nhưng là hôm nay Triệu Đồng ca ca càng ngày càng quái dị, không biết có phải hay không là bởi vì hậu cung còn không có nữ nhân.

Ca ca Hồ Mạn Hồ Uẩn năm nay mười tám tuổi rồi, bởi vì Hồ gia không phải là thân tín của phụ thân Triệu Trinh, hai nhà có thông gia là chuyện tốt, luôn luôn là thường xuyên qua lại, không có gì cấm kỵ.

Sau khi dùng cơm, Triệu Đán mang theo Hồ Mạn cùng Hồ Uẩn du ngoạn trong hoa viên.

Triệu Đán cùng Hồ Mạn song song phía trước, Hồ Uẩn một mình ở phía sau.

Phía trước góc rẽ có một lùm phong lan dị chủng. Triệu Đan cùng Hồ Mạn ngừng lại trước lùm lan, một bên ngắm hoa, một bên nói chuyện phiếm.

Hồ Uẩn tại cách đó không xa nhìn các nàng.

Minh Châu quận chúa chiếu theo quan điểm hiện thời, cũng không tính là mỹ nhân chân chính.

Sắc mặt của nàng trắng trẻo gần như trong suốt, mắt của nàng lại quá lớn quá đen; thân hình của nàng rất là gầy yếu, tứ chi của nàng vô cùng thon dài; ngũ quan cực kỳ tinh xảo, lại thiếu sự quyến rũ của thiếu nữ... Thế nhưng, nàng là quý nữ cao quý nhất Đại Kim, phía sau của nàng là Chu thái hậu, Thiên Hạo Đế, Nam An Vương...

Vô luận là ai cưới nàng, đều sẽ một bước lên trời!

Hồ Uẩn nhìn về phía muội muội, ánh mắt chớp lên, muội muội đáp ứng phải giúp hần việc này.

Hồ Mạn tiếp nhận được tín hiệu ca ca gọi tới, tự nhiên cười nói, hỏi Triệu Đan mùa hạ năm nay có trở về Nhuận Dương hay không.

Triệu Đan vốn là chuẩn bị cùng tổ mẫu đi nghỉ mát, căn bản không có ý định quay về Nhuận Dương, thế nhưng là bị Triệu Đồng quấy rối, nàng lúc này lại có chút chần chừ. Triệu Đan suy nghĩ một chút, cười nói: "Đội hồ ly ca ca về đến, chúng ta liền cùng một chỗ quay về Nhuận Dương."

Hồ Mạn cười nói: "Người đối với thiếp thân vệ này ngược lại thật là tốt!"

Triệu Đan nghe được lời của nàng, không để ý nói: "Hồ ly ca ca là đệ tử của cậu Liễu Liên, là người nhà của ta, tự nhiên thân cận!"

Hồ Mạn vô cùng lạnh lợi, lập tức nói sang chuyện khác: "Ca ca ta cũng muốn đi Nhuận Dương gặp Vương gia, đến lúc đó nói không chừng còn phải đi cùng thuyền với quận chúa người đây!"

Hồ Uẩn nghe xong lời của muội muội, vội vàng thừa cơ đi tới hành lễ nói: "Hồ Uẩn trước tạ ơn quận chúa!"

Đúng lúc này, Hồ Uẩn bỗng nhiên nói: "Hoàng Thượng đã tới!"

Hồ Mạn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cuối đường mòn một thanh niên tuấn mỹ, thân hình cao gầy mặc hạ bào xanh đậm đi nhanh đến, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, không phải Thiên Hạo Đế là ai?

Tim nàng lập tức đập như hươu chạy, khuôn mặt tú lệ nhỏ nhắn trở nên đỏ ửng xinh đẹp, mắt hạnh như nước nhìn về phía Thiên Hạo Đế.

Triệu Đan cau mày nhìn Triệu Đồng đáng ghét, huynh muội hai người vốn đang chiến tranh lạnh, thế nhưng là trước mặt người khác nàng cho hần mặt mũi.

Triệu Đồng sai bước đi tới.

Triệu Đan cùng Hồ Mạn phía trước ngồi xổm thân hành lễ, Hồ Uẩn cất cao giọng nói: "Hạ quan Hồ Uẩn bái kiến Hoàng Thượng!"

Triệu Đồng đã sớm thấy Hồ Uẩn rồi, mơ hồ đoán được đây là một trong những người theo đuổi Triệu Đan.

hần nhàn nhạt mà liếc Hồ Uẩn, không nói gì.

Hồ Uẩn tuy rằng cúi đầu, lại cảm thấy hần ý bức người đến từ Thiên Hạo Đế, thân thể không khỏi có chút cứng ngắc.

Triệu Đồng dời ánh mắt, thuận miệng nói một tiếng "Bình thân", con mắt lập tức mang theo vui vẻ nhìn về phía Triệu Đan.

Triệu Đan không có nhìn hần, trực tiếp quay người đi về phía sau.

Triệu Đồng vội vàng đi theo.

Hồ Mạn cùng Hồ Uẩn theo ở phía sau, huynh muội hai người nhìn nhau, cũng có chút ít nghi hoặc: Minh Châu quận chúa đối với Hoàng Thượng như thế nào lãnh đạm như vậy?

Triệu Đồng biết...nhất là diễn kịch, sắm vai một thiên tử trẻ tuổi thận trọng thập phần đúng chỗ, rút cuộc đội được Hồ Uẩn Hồ Mạn hai huynh muội cáo từ rồi đi, Triệu Đồng mới khôi phục rồi nguyên trạng, cười xin lỗi nói: "Muội muội, lần trước nguyên là ca ca lỡ mạng rồi, tha thứ ca ca a!"

Triệu Đan cũng định lãnh đạm không để ý đến ca ca rồi, thế nhưng lại sợ hần ngăn trở chính mình quay về Nhuận Dương, liền nghiêm mặt nói: "Vậy người về sau còn có muốn hay không lại đụng chạm ta?"

Triệu Đồng thu liễm đáng tươi cười, bộ dáng rất nghiêm túc: "Cam đoan không đụng chạm bậy bạ!"

Triệu Đan nhìn chằm chằm hần, vẫn là chưa tin: "Cũng không nói hưu nói vượn?"

Triệu Đồng về mặt bị thương hỏi hận: "không bao giờ nói hươu nói vượn nữa!"

Triệu Đan lúc này mới nói: "Ta đây tha thứ ngươi!"

Triệu Đồng ngày mai đi Hán Dương kiểm duyệt lính mới rồi, thật vất vả rút ra thời gian nửa ngày, nghĩ đến tối khuyên Triệu Đan cùng đi với mình.

Triệu Đan lần này nhưng là quyết định chủ ý, vô luận Triệu Đồng như thế nào hấp dẫn, nàng đều không đáp ứng, chỉ nói mình tại kim kinh chờ Triệu Đồng trở về.

Triệu Đồng không cách nào, lại không thể trối Triệu Đan lại cùng mình đi, đành phải rời đi.

Ngày hôm sau, toàn thành giới nghiêm, Thiên Hạo Đế liền giá rời kim kinh.

Ngay trong đêm đó, Triệu Đan đang ngủ say, đột nhiên cảm giác được trong phòng giống như thêm một người, nàng bỗng dưng mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ly khai kim kinh bắt đầu lớn lên

Triệu Đan thử thăm dò hỏi: "Hò ly ca ca?"

Bóng đen kia khẽ cười một tiếng, rất nhanh đi tới trước giường Triệu Đan ngồi xuống.

Hương vị trúc xanh nhàn nhạt quen thuộc truyền đến, Triệu Đan xác định đúng là Liễu Ly, lúc này mới yên lòng lại, duỗi tay nắm chặt tay Liễu Ly.

Tay Liễu Ly âm áp khô ráo, mang theo vết chai mỏng, nắm tay Triệu Đan.

Trong lòng Triệu Đan vừa mới hoảng loạn thoáng cái trấn định lại, nàng cầm chặt tay Liễu Ly không chịu buông.

Liễu Ly nhẹ nhàng buông lỏng, không có gãy gục, những ngày này hấn bồn ba ngàn dặm, thật sự là cực kỳ mệt mỏi, Triệu Đan làm hấn cảm thấy buông lỏng. Liễu Ly dựa sát tay Triệu Đan, leo đến cuối giường Triệu Đan, co rúc ở chỗ đó, rất nhanh liền ngủ.

Triệu Đan không muốn ngủ, nàng kéo một cái chăn mỏng che trên người Liễu Ly, sau đó lại nằm xuống, nghe tiếng hít thở của hò ly ca ca ở giường đều đều, trong nội tâm bỗng nhiên trở nên rất yên tĩnh rất yên tĩnh, mấy ngày nay bởi vì Hoàng Đế ca ca sinh ra bối rối cùng luống cuống tựa hồ cũng cách xa nàng đi.

Nàng rất nhanh cũng ngủ.

Luồng ánh mặt trời đầu tiên xuyên thấu qua song màn cửa sổ tiến vào, Triệu Đan liền tỉnh.

Nàng vừa tỉnh dậy, lập tức mở to mắt ngồi dậy, vội vàng tìm kiếm Liễu Ly, sợ đêm qua chẳng qua là một giấc mộng.

Thấy ở cuối giường Liễu Ly cuộn mình ngủ say, cái nhung nhan bình tĩnh ngủ trong nháy mắt đó, Triệu Đan thoáng cái buông lỏng xuống, nàng chậm rãi leo đến cuối giường, nhìn Liễu Ly.

Nàng thấy hò ly ca ca gằn trong gang tấc.

Liễu Ly như trước đang ngủ say.

hấn tựa hồ là cực kỳ mệt mỏi, lông mi thật dài rung động a rung động, lại thủy chung không có tỉnh.

Triệu Đan nhìn hấn, nàng biết rõ đôi mắt này mở ra có bao nhiêu đẹp, sóng nước tối tăm sâu thẳm.

Nhìn trong chốc lát, Triệu Đan xốc cái chăn Liễu Ly lên, nằm xuống sát với lưng Liễu Ly.

Liễu Ly vóc dáng mặc dù cao, thế nhưng là khung xương không lớn, trên tay chân dài nhỏ bao vây lấy cơ bắp mềm dẻo, mặc quần áo xong mà nói thủy chung là một bộ dáng thiếu niên. Hôm nay co rúc ở chỗ đó, thoát nhìn chẳng qua là một khối nhỏ nhỏ.

Triệu Đan nằm cách một lớp quần áo, tựa hồ có thể cảm nhận được thân thể của hấn tản mát ra nhiệt lực, làm cho người ta cảm giác an toàn vô hạn.

Liễu Ly đã tỉnh.

hắn mặc dù thích ngủ, thế nhưng đôi mắt Triệu Đàn trắng trợn quấy rối như thế hắn bất tỉnh mới là lạ.

Thân thể Liễu Ly khẽ động, thân thể đã cách Triệu Đàn khoảng cách hai ngón tay. Hắn nhanh chóng ngồi xuống, xốc lên chấn mền trên người, toàn bộ bọc lại trên người Triệu Đàn, sau đó nhìn Triệu Đàn, mắt hoa đào trong suốt sáng sủa: "Hồng nha đầu, lại bướng bỉnh rồi!"

Triệu Đàn trông thấy hắn liền vui vẻ, cũng không đáp lời, chẳng qua là cười tủm tỉm nhìn hắn.

Liễu Ly đưa tay xoa nhẹ tóc nàng, quay người xuống giường, xoay người nhặt lên trang phục màu đen chính mình ném xuống đất, mở ra cửa sổ chạy ra ngoài —— chỗ ở Liễu Ly ngay tại đằng sau viện Triệu Đàn, đây là lúc trước đặc biệt an bài để tiện cho hắn bảo hộ Triệu Đàn.

Triệu Đàn thình an tỏ mẫu, ở chỗ tỏ mẫu dùng điểm tâm, lúc này mới rút ra thời gian tìm Liễu Ly.

Thanh Liễu cư của Liễu Ly là một cái sân nhỏ nhỏ, bởi vì Liễu Ly thường thường bên ngoài, hắn lại không muốn sử dụng gỗ sai vật, cho nên đại bộ phận thời điểm là đóng cửa.

Lúc Triệu Đàn đi tới đây, Thanh Liễu cư như trước treo một ổ khóa.

Bất quá cái này không làm khó được Triệu Đàn, nàng từ chỗ nhị ca Triệu Sam học được một môn cực kỳ hữu dụng.

Hai nha hoàn bên người Triệu Đàn là Tiểu Trúc cùng Tiểu Tùng mang theo hộp com đứng ở nơi đó, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hành vi không hề cao quý của Minh Châu quận chúa cao quý trang nhã.

Triệu Đàn từ trên tóc lấy xuống một cây tram hoa mai quý giá, đem mũi nhọn của thân tram cắm vào ổ khóa khều vài cái, chỉ nghe "Rắc rắc" một tiếng, khóa được mở ra.

Triệu Đàn dương dương đắc ý đẩy ra đại môn, đi vào.

Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc vội vàng đi vào theo.

Cửa nhà chính khép, đẩy liền mở ra.

Triệu Đàn chỉ thị Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc bày bữa sáng, chính mình vén rèm lên tiến vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ trống rỗng không có người, nhưng mà trên bình phong của phòng tắm mặc mấy bộ y phục, Triệu Đàn biết rõ Liễu Ly nhất định là đang tắm, trông mặt chuyển lòng vòng, lập tức nảy ra ý hay —— hồ ly ca ca chú trọng nhất trinh tiết, có thể lấy cái này đến áp chế hắn!

Triệu Đàn cố ý đập mạnh bước chân, hướng phòng tắm đi đến, vừa đi vừa nói chuyện: "Hồ ly ca ca, ta đến rồi! Ta muốn xem ngươi * rồi! Nếu không muốn ta nhìn, ngươi liền lên tiếng a!"

Liễu Ly một mực không có trả lời, trong phòng tắm cũng không có một thanh âm.

Triệu Đàn nói nửa ngày, không nghe thấy phản ứng, dứt khoát cầm lên quần áo khoác trên bình phong, lớn tiếng nói: "Hồ ly ca ca, y phục của ngươi ta cầm đi đó!"

Cửa phòng tắm thoáng cái bị đẩy ra, Liễu Ly một thân áo lụa màu đen eo nhỏ được buộc chặt chỉnh tề đứng ở nơi đó, nếu không phải tóc dài hàm thủy ẩm ướt rồi tung sau lưng, căn bản nhìn không ra hắn vừa rồi đang tắm.

Liễu Ly cau mày nhìn Triệu Đàn: "Triệu Đàn, ngươi quá mức bướng bỉnh rồi!"

Triệu Đàn cười hi hi cầm lấy khăn lụa lớn trên kệ, ý định giúp đỡ Liễu Ly lau khô tóc.

Liễu Ly vốn muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn ánh mắt khát vọng của Triệu Đàn, đành phải thỏa hiệp. Hắn đem Triệu Đàn trở thành tiểu hài tử, cũng liền thuận theo nàng đi.

Liễu Ly ăn điểm tâm, Triệu Đàn ngồi ở bên cạnh, bắt đầu nói muốn quay về Nhuận Dương. Liễu Ly tự nhiên sẽ không phản đối, chẳng qua là nhìn nhìn màu da Triệu Đàn trắng gần như là trong suốt cùng thân hình gầy yếu, rất là không quen nhìn, liền nói: "Thân thể của ngươi quá yếu, ta mang ngươi cười ngựa quay về Nhuận Dương a!"

Triệu Đàn nghe vậy mừng rỡ, mắt mở thật to: "thật sự?"

Liễu Ly "Àn" rồi một tiếng: "Vậy ngươi phải nghe lời!"

"Đó là tự nhiên!" Triệu Đàn vui vẻ cực kỳ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kết cục là Bánh Hấp nhỏ cùng Liễu Ly, nhưng mà Triệu Đồng xác thực đối với Bánh Hấp nhỏ có khuynh hướng luyện muội...

Chương 15: Bắt đầu rèn luyện nghỉ đêm ở trạm dịch

Liễu Ly đi gặp Cao lão thái phi.

không biết hẳn như thế nào lừa dối đây, dù sao Cao lão thái phi cũng đồng ý hẳn mang theo Triệu Đàn cưỡi ngựa quay về Nhuận Dương rồi.

Triệu Đàn thật cao hứng, tại Lê Hương viện lần qua lần lại, chỉ huy Lập Xuân, Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc thu thập hành lý, rất nhanh liền chỉnh đốn dọn ra một đồng lớn hành lý.

Đúng lúc này, Hồ Mạn mang theo nha hoàn Thanh Mai cùng Lục Ý sang đây xem nàng.

Triệu Đàn vội vàng nghênh đón Hồ Mạn đi vào.

Hồ Mạn thấy Triệu Đàn bận rộn như vậy, vội hỏi: "Bây giờ phải lên đường?"

Triệu Đàn trước hết mời nàng ngồi xuống, sai Tiểu Trúc đi pha trà đãi khách, sau đó mới giải thích: "Ta ngày mai cùng với Liễu đại ca cùng lúc xuất phát quay về Nhuận Dương, lần này cưỡi ngựa trở về, không ngồi thuyền, ca ca người nếu đồng ý, có thể cùng chúng ta xuất phát!"

Tuy là nói như vậy, nhưng trong nội tâm Triệu Đàn hy vọng Hồ Uẩn không muốn đi theo nàng, miễn cho quấy rầy nàng cùng hồ ly ca ca một chỗ.

Ánh mắt của nàng sáng lóng lánh mà nhìn Hồ Mạn, cầu nguyện trong lòng: không nên cùng đi! không nên cùng đi!

Lần này, trời cao nhận được Triệu Đàn cầu nguyện.

Hồ Mạn xin lỗi nhìn Triệu Đàn: "Quận chúa, thật sự là xin lỗi, ca ca ta sợ phải không thể cùng các người đồng loạt xuất phát!"

"Tại sao vậy?" Triệu Đàn trong nội tâm rất không có phúc hậu mà hả hê, trên mặt lại hết sức giả bộ lo lắng, "không phải nói muốn cùng lúc xuất phát sao?"

Hồ Mạn thở dài nói: "Ta đứng là vì chuyện này đến đây."

Triệu Đàn mắt to nhắm nhắm mà nhìn Hồ Mạn, vẻ mặt nghi hoặc cần giải đáp.

Nguyên lai hôm qua sau khi Hồ Uẩn cùng Hồ Mạn rời Vương Phủ ề sau, Hồ Uẩn đem Hồ Mạn đưa về nhà, mình thì cưỡi ngựa đi Quốc Tử Giám bái phỏng nhà thông thái Trương Kỳ, ai ngờ mới vừa đi tới đầu phố nhỏ, ngựa liền chịu kinh sợ, Hồ Uẩn thoáng cái bị ngã xuống, chân bị trật rồi.

Tâm Triệu Đàn rất hiếu kỳ đã nhận được thỏa mãn, đồng tình chiêm được thượng phong, vội hỏi: "Tìm đại phu xem có sao không? Hồ Vĩ Sĩ đại phu trong phủ chúng ta là đệ tử thân truyền của thần y Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, cho phép hẳn đi nhìn ca ca người một cái?"

Hồ Mạn lúc này mới mở ra nét mặt tươi cười, cười nói: "Ta đây trước cảm ơn mọi người rồi!"

Nàng đến Triệu Đàn nơi đây, kỳ thật là muốn mời Hồ Vĩ Sĩ qua xem bệnh cho huynh trưởng, chẳng qua là cái vị Hồ Vĩ Sĩ này cá tính quái gở, người bình thường khó mời được, cho nên mới ra hạ sách này.

Bởi vì chính mình có thể cùng Liễu Ly một mình ở chung được, Triệu Đàn cũng rất vui sướng, nói: "Người một nhà, đừng khách khí a!"

Nàng đứng dậy sai người đi mời Hồ Vĩ Sĩ.

Xuất phát trước, Liễu Ly đi vào Lê Hương viện đón Triệu Đàn. Khi hẳn thấy một đồng hành lý của Triệu Đàn, mặt mũi không khỏi xám xịt, che mặt không nói.

Triệu Đàn ở một bên quan sát nét mặt, lúc này thấy thế từ từ đi đến trước người Liễu Ly, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Hồ ly ca ca, có phải hay không hành lý nhiều quá?"

Liễu Ly liếc nàng một cái, đem một cái gói nhỏ đưa cho nàng, đầu tiên là nhìn nhìn cái đồng lớn hành lý này một tí, sau đó bắt đầu thay Triệu Đàn tiến hành chọn lựa —— đương nhiên, đó là một công trình to lớn.

Cũng may hẳn có Tiểu Trúc cùng Tiểu Tùng vạm vỡ.

Liễu Ly ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế, trong tay bưng lấy một ly trà xanh Triệu Đàn tự tay hiếu kính, một bên thưởng thức trà một bên chỉ huy Tiểu Tùng

cùng Tiểu Trúc chỉnh đốn.

"Quần áo trong ba bộ, quần lót sáu cái."

"Áo xuân hai kiện, váy hai cái."

"Quần áo mùa hạ, hai bộ."

"Khăn lụa mười cái."

"Dây cột tóc mang mười cái."

"Xà bông thơm hai cục."

"Khăn lụa lau người một cái."

"..."

Triệu Đàn mở ra cái bọc xem xét, phát hiện bên trong là một bộ nam trang vải xanh, rất đúng đầy đủ hết, liền đai lưng giầy bó vớ gì gì đó đều chuẩn bị xong, còn đều là số đo của nàng. Triệu Đàn vui mừng, giữ lại Liễu Ly, Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc cùng hành lý của nàng chiến đấu hăng hái, chính mình chạy vào phòng ngủ thay quần áo.

Dưới sự chỉ huy của Liễu Ly, Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc rất nhanh đem hành lý Triệu Đàn thu thập xong, rõ ràng một đồng hành lý lớn, thoáng cái liền biến thành một cái bọc không tính là lớn.

Liễu Ly đang muốn đứng dậy, đúng lúc này, chỉ thấy trong phòng ngủ đi ra một vị thiếu niên thanh tú.

Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc lần đầu gặp quận chúa mặc nam trang, đều rất là hiếu kỳ, không khỏi quan sát kỹ càng.

Hai người bọn họ nhìn Triệu Đàn —— mặt trắng nõn có chút trong suốt, lông mày thon dài, con mắt vừa tròn vừa lớn, môi nhàn nhạt, vóc dáng gầy teo, rõ ràng là một vị mười bốn mười lăm tuổi thiếu niên suy nhược.

Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc đứng ở phía trước cửa sổ qua sát Liễu thị vệ của quận chúa Liễu Ly, chỉ thấy hân da thịt non mịn mềm nhẵn, chân mày lá liễu như vẽ, mắt hoa đào sáng ánh sáng, môi đỏ tươi, tóc đen thật dài như thác nước rối tung tại sau lưng.. Nhìn qua ngược lại rất là giống nữ giả nam trang tuyệt thế giai nhân.

Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc nhìn không được che miệng mà cười —— quận chúa rất giống nam hài tử, Liễu thị vệ lại rất giống giai nhân xinh đẹp, thấy thế nào như thế nào buồn cười a!

Triệu Đàn thấy các nàng cười, vội vàng đi đến trước gương thủy tinh bên cạnh bình phong, phát hiện mình mặc nam trang vào rõ ràng không có một cái địa phương nào như là nữ hài tử, không khỏi có chút nhụt chí, liền bĩu môi.

Nhìn Triệu Đàn mặc nam trang, Liễu Ly cũng buồn cười.

Chu thái phi mất to môi dày đáng người xinh đẹp, đến nay vẫn xinh đẹp như trước; lão Vương gia mắt phượng thanh tú, trước mắt vẫn đang tuần mỹ; ba cái ca ca Triệu tử, Triệu Sam cùng Triệu Dương cũng đều là mỹ nam tử khó có được, thế nhưng là Triệu Đàn không biết chuyện gì xảy ra, khi còn bé mập mạp vô cùng đáng yêu, cho tới bây giờ, ngược lại có chút giống nam hài tử rồi!

hắn muốn cười, nhưng nhìn Triệu Đàn biểu lộ bi thương, vội vàng lên tiếng an ủi: "Triệu Đàn a, người xem người rất anh tuấn!"

"Phốc ——" Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc cười lộn ruột, "anh tuấn..."

Triệu Đàn mặt đỏ lên, hung dữ trừng Liễu Ly, lại dùng ánh mắt cảnh cáo quét Tiểu Trúc cùng Tiểu Tùng một vòng, không biết làm sao nàng hay nóng nảy mỗi người đều biết, Liễu Ly mỉm cười nhìn nàng, Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc cố gắng mà nghẹn cười.

Lúc chiều, Triệu Đàn đi tạm biệt tổ mẫu, hai bà cháu dính nhau một hồi.

Cao lão thái phi ôm nàng cọ qua cọ lại, đem một cái hủ bao nhỏ nhỏ ra, đưa cho Bánh Hấp nhỏ, âm giọng nói: "Bánh Hấp nhỏ, trên đường phải nghe Liễu đại ca nói, không nên bướng bỉnh, chú ý thân thể, không nên kiêng ăn, nhanh đến Nhuận Dương mang cho cha mẹ ca ca người một ít lễ vật thơm thảo..."

"đã biết, tổ mẫu!" Bánh Hấp nhỏ mặc nam trang đem đầu vùi vào trong ngực tổ mẫu, đối với tổ mẫu tự nhiên sinh ra lưu luyến không rời.

Cao lão thái phi lại nói: "Người không nên lo lắng cho ta, cha mẹ người muốn cho huynh muội các người đều trôi qua tự tại, ta không sao, chỉ cần người cao hứng là tốt rồi! Tổ mẫu ngóng trông người nhanh lớn lên, tìm cho tổ mẫu một vị hôn phu anh tuấn sẵn sóc người!"

đang chìm trong cảm xúc biệt ly, nghe được tổ mẫu nói ra "anh tuấn" một từ, thoáng cái đen mặt, đầy ngập ngừng hận lập tức không thấy tăm hơi.

Mãi cho đến giờ Thân, Liễu Ly cùng Triệu Đán mới mang theo bao bọc, song song cưỡi ngựa ra Vương Phủ.

Lúc này Thiên Hạo Đế Triệu Đồng, đã tới Hán Dương hành cung.

hắn mặc quần áo trong màu vàng sáng, đứng trước gương thủy tinh ở trong đại điện, hai tiểu thái giám đang giúp Thiên Hạo Đế thay đổi áo giáp màu vàng kim, Tần Ngọc Y tới đây gấp hân.

"sự tình làm được thế nào?" Thiên Hạo Đế mặt không thay đổi hỏi.

Tần Ngọc Y cúi đầu hành lễ, bẩm báo nói: "Thanh y Vệ hồi báo nói là khiến Hồ Uẩn ngã một cái, bị trật chân rồi."

trên mặt Thiên Hạo Đế rút cuộc hiện ra thần sắc vui sướng.

hắn Bánh Hấp nhỏ mới mười bốn tuổi, vẫn còn con nít, ai dám đánh chủ ý nàng, khiến cho ai được chút giáo huấn!

Tần Ngọc Y trộm nhìn coi Thiên Hạo Đế, phát hiện trên mặt Thiên Hạo Đế thần sắc rất là nhẹ nhõm, tranh thủy mặc giống như trong con người lóe mỉm cười, đã biết rõ vị này Hoàng Đế tính trẻ con lại tái phát.

hắn tiếp tục bẩm báo nói: "Minh Châu quận chúa cùng Liễu thị vệ cùng một chỗ cưỡi ngựa ra khỏi cửa thành, theo ám vệ hồi báo, bảo là muốn cưỡi ngựa quay về Nhuận Dương."

Triệu Đồng không nói gì, giống như đang suy tư.

Hai tiểu thái giám đều là hầu hạ đã quen, phối hợp mà tiếp tục giúp hắn mặc.

Tần Ngọc Y nhìn áo giáp đã mặc không sai biệt lắm, tiến lên cẩn thận cầm lấy mũ chiến đầu màu vàng, đi đến bên cạnh Thiên Hạo Đế.

Triệu Đồng thò tay đề cho bằng tóc dài, sau đó tiếp nhận mũ chiến đầu đeo trên đầu.

Tần Ngọc Y đứng ở sau lưng Thiên Hạo Đế, nhìn thoáng qua trong kính thủy tinh tuần mỹ như thiên thần là Thiên Hạo Đế, chậm rãi cúi đầu.

"Cho phép ám vệ một đường hộ vệ, đừng cho Minh Châu quận chúa xảy ra chuyện gì!"

"Vâng."

"Phái Thủy Thất cùng Thủy Thập Tứ đi đi!"

"Vâng."

"Đem phủ đệ Minh Châu quận chúa ở phương Bắc cùng tòa nhà phía nam nghỉ biện pháp bay lên không, toàn bộ nhập vào phủ Minh Châu quận chúa!"

"Vâng."

Hành trình thám hiểm của Triệu Đán, ra khỏi ngoài cửa thành kim kinh phía Nam trạm dịch, đã không còn hưng phấn chỉ còn lại có mỗi mệt.

Ngực của nàng cùng bờ mông bị ngựa giằng mạnh cực kỳ khó chịu, mặc trang phục màu xanh bện đùi cũng bị mài sưng lên, đau vô cùng.

Triệu Đán toàn thân khó chịu, con mắt mang theo khăn cầu, liếc Liễu Ly, lại liếc liếc mắt Liễu Ly.

Liễu Ly biết rõ Triệu Đán lần đầu cưỡi thời gian dài như vậy, vốn không có ý định tiếp tục chạy đi. hắn giữ im lặng mà cùng Triệu Đán mà đi ngang nhau, chờ Triệu Đán chủ động đưa ra nghỉ ngơi.

Triệu Đán rất muốn kiên trì, cho hồ ly ca ca thấy rõ chính mình kiên cường như thế nào, đối với chính mình lau mắt mà nhìn, cho nên một mực nhẫn nại.

Lúc này đã là chạng vạng tối, màu vàng trời chiều mang theo một tia ôn hòa dư vị, chiếu vào trên quan đạo.

trên quan đạo người đi đường tuy nhiều, nhưng có rất ít người ra khỏi thành, đều là vội vã mà hướng trong kinh thành.

Triệu Đán cố gắng di chuyển lực chú ý, nhìn loạn bốn phía.

Phía trước cây xanh vờn quanh, tựa hồ có một lá cờ màu son cao cao bay ra, trên đó viết ba chữ to "Nam Môn dịch trạm".

Triệu Đán vui mừng quá đổi, vội vươn tay giữ chặt ống tay áo Liễu Ly: "Hồ ly ca ca —— "

Liễu Ly mỉm cười nhìn về phía nàng.

Mặt hắn xinh đẹp dưới trời chiều màu vàng, như là mạ lên tầng một kim quang, Triệu Đán thoáng cái nhìn ngây người, đã quên chính mình muốn nói cái gì.

Triệu Đan thường thường nhìn hấn ngẩn người, Liễu Ly sớm thành thói quen, tay hấn trên đầu nàng nhẹ vỗ một cái, hé miệng mỉm cười nói: "thật là hài tử khờ!"

Triệu Đan bị Liễu Ly vuốt đầu, ngây ngô mà cười.

Liễu Ly đau lòng Triệu Đan lần đầu đi ra ngoài, nghĩ đến cho dù là rèn luyện cũng phải từng bước một, lòng của hấn sớm mềm nhũn, trên mặt nhưng như cũ là một mảnh nghiêm túc, mắt hoa đào tình mạch không có sóng mà nhìn Triệu Đan, hỏi: "Còn có thể kiên trì sao?"

Triệu Đan cúi đầu xuống, không nói gì.

Liễu Ly nhìn bộ dạng nàng tội nghiệp, tâm thoáng cái mềm nhũn ra, trở nên mềm mại như nước: "Đêm nay sẽ ngủ ở trạm dịch thành nam a!"

"thật tốt quá!" Triệu Đan hoan hô lên.

Triệu Đan cùng Liễu Ly đi vào trạm dịch, không xuất ra dự kiến mà được rất nhiều người nhìn chăm chú —— cùng hồ ly ca ca xinh đẹp cùng một chỗ, không bị người chú ý mới là lạ chứ! Nàng dương dương đắc ý mà nhìn lướt qua trạm dịch trong sân người, thật bất ngờ mà thấy được một đôi tuấn nam mỹ nữ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, những thứ khác không nói rồi, mạc mạc sẽ cố gắng lên đôi mới giọt

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đêm khuya bị tập kích

Sân viện đầy kín người giữa trời chiều, đôi nam nữ quả thực xuất chúng, làm hai mắt Triệu Đan tỏa sáng.

Nhị ca Triệu Đan là Triệu Sam thích xem mỹ nhân, hơn nữa luôn nhìn quang minh chánh đại. Tên của hấn nói chính là: "Xem mỹ nhân như nhìn danh hoa, cần gì che che lấp lấp?" Triệu Đan bị hấn ảnh hưởng, nhìn mỹ nhân cho tới bây giờ đều là bọc trực vô tư lay động cũng không che lấp. Nàng đi theo bên cạnh Liễu Ly hướng vào trong sân, vừa nhìn đôi nam nữ. Triệu Sam trước tiên là nhìn nữ, lại nhìn nam; Triệu Đan cùng hấn trái lại, trước nhìn nam, lại nhìn nữ.

Chỉ thấy nam tử kia tuổi chừng hai mươi hai ba, thân mặc hạ bào màu đen, lộ ra da thịt màu nâu nhạt, mày kiếm mắt sáng cùng dáng người cao gầy, cho người cảm giác tức giận bùng bùng.

Nàng kia khoảng hai mốt hai hai, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, mặc một thân váy hồng, mặc màu đỏ kiêu ngạo mềm mại đáng yêu cùng ngọt ngào.

Triệu Đan đối với nam tử kia chẳng qua là nhìn lướt qua, đối với người nữ kia lại nhìn vài lần.

Liễu Ly mặt không đổi sắc mà tiếp tục đi lên phía trước, tay phải lại lặng lẽ dắt tay trái Triệu Đan, đi phía trước kéo một cái, Triệu Đan lao đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã, lúc này mới không nhìn nữa.

Lúc này tay Liễu Ly nắm thật chắc tay của nàng, nắm nàng đi về phía trước, nàng nhìn Liễu Ly một chút, cảm thấy đôi nam nữ này bất quá chỉ như vậy, còn hồ ly ca ca của mình xinh đẹp, cười híp mắt mặc cho Liễu Ly lôi kéo tiến vào đại sảnh trạm dịch.

đã đến đại sảnh, Liễu Ly buông lỏng tay Triệu Đan ra, nói với tiểu nhị trạm dịch: "Hai gian phòng liền nhau."

hấn ngày thường quá đẹp, làm cho người hoài nghi hấn là nữ nhân cải trang đấy, thế nhưng thanh âm trong sáng kia là trong mang theo chút ít khàn khàn, rõ ràng là thanh âm nam tử.

Tiểu nhị đáp ứng, liếc nhìn hấn và Triệu Đan, cười nói: "Tiền thê chấp năm lượng bạc!"

Liễu Ly gờ nhẹ tay phải lên, đem một khối bạc vụn đặt ở trên quầy.

Triệu Đan đứng ở một bên tường mắt to, cảm thấy hết thảy đều là như vậy, động tác hồ ly ca ca thả bạc đều tiêu sái như vậy.

Tiểu nhị mang bọn hấn đi lên trên lầu, Liễu Ly đi theo, lại phát hiện Triệu Đan vẫn còn nhìn loạn, hấn không khỏi mỉm cười: đứa nhỏ này, lòng hiếu kỳ quá mạnh mẽ!

hấn tự tay nắm Triệu Đan, lôi kéo nàng đi lên.

Triệu Đan lần này phản ứng có chút hơi nhanh, nắm tay Liễu Ly nhảy lên hai cấp, sau đó bên mặt đối với Liễu Ly tự nhiên cười nói: "Hồ ly ca ca, bên

ngoài chơi thật vui!"

Liễu Ly nhìn nàng cười sáng lạn, trong nội tâm cũng vui sướng cực kỳ, vỗ vỗ đỉnh đầu của nàng, nói: "Ngoan, lần sau còn mang người đi chơi!"

"thật sự?" Triệu Đan thật sự là thật cao hứng, "Người cần phải giữ lời nói a!"

Liễu Ly nhẹ gật đầu, lại trên đỉnh đầu nàng vỗ một cái.

Triệu Đan bụm lấy đỉnh đầu, cảm giác thật sự là đau nhức cũng vui vẻ!

Trong phòng nghỉ ngơi trong chốc lát, Triệu Đan chạy tới đại sảnh chơi.

Vào bữa tối, trong hành lang tất cả đều là người, bàn trống cũng không có. Nghe thấy mùi thơm đồ ăn, Triệu Đan mới cảm giác được chính mình đói bụng, nàng đứng ở thang lầu bên cạnh tìm tìm, lại không có tìm được một cái bàn trống.

Đúng lúc này, cách đó không xa một vị Tiểu ca dựa vào tường vẩy cái tay cười nói: "Vị tiểu ca kia, tìm cái bàn sao? Chúng ta nơi đây còn có hai cái vị trí!"

Triệu Đan nghe vậy vừa nhìn, phát hiện bọn họ trên mặt bàn ngồi hai người, là hai thiếu niên tuấn tú giống như đúc, vội vàng đi tới.

Triệu Đan trước nói cảm ơn, sau đó mới ngồi xuống.

hai huynh đệ thoạt nhìn mười sáu mười bảy tuổi, ngày thường giống như đúc, xem ra là huynh đệ sinh đôi, Triệu Đan giỏi về quan sát, rất nhanh liền phát hiện hai huynh đệ khác nhau rồi —— bọn hắn nếu là cười lộ lên mà nói, một cái má lúm đồng tiền tại má trái, một cái má lúm đồng tiền trên má bên phải!

Hai huynh đệ lúc đồ ăn đã bắt đầu dọn lên, má lúm đồng tiền trên má bên phải bắt chuyện Triệu Đan, kêu cùng bọn họ dùng bữa cùng một chỗ, Triệu Đan vội nói: "Các người trước dùng, ta đây chờ ca ca ta!"

Nàng đứng lên nhìn hướng lầu hai, vừa hay nhìn thấy Liễu Ly vừa thay một thân áo đen đi xuống, vội vàng vẫy tay nói: "Hồ ly ca ca, ta ở chỗ này đây!"

Liễu Ly đã sớm đã gặp nàng rồi, đối với nàng cười cười, đã đi tới.

Tại cả sảnh đường dưới ánh đèn màu da cam, hắn cười giống như Quan âm niêm hoa cười cười, thánh khiết mà xinh đẹp, trong nháy mắt hắn cười đó, đại sảnh nhộn nhịp trong chớp mắt yên tĩnh, rất nhanh liền khôi phục huyền ảo.

Chứng kiến Liễu Ly tới đây, huynh đệ sinh đôi ngồi cùng bàn trầm mặc lại, không hề đến gần Triệu Đan.

Dùng qua bữa tối, Triệu Đan muốn lên lầu, Liễu Ly lại nói: "đi ra ngoài tản bộ a!"

Triệu Đan ngậm lại bờ miệng đau buốt cùng đùi bị mài hồng, có chút do dự.

Liễu Ly đứng ở nơi đó, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng bởi vì nội tâm mâu thuẫn giằng giụa trên mặt đối峙 đối lui bộ dáng, cảm thấy thú vị cực kỳ. Cuối cùng nhìn đã đủ rồi, hắn bước nhanh ra ngoài đi đến, ném ra một câu: "Còn không đuổi kịp?"

hắn vừa phát lời nói, Triệu Đan cũng không xoắn xuýt, vội vàng hấp tấp đi theo.

Trạm dịch tọa lạc tại bên cạnh quan đạo, khoảng cách thôn trang rất xa, bên cạnh đều là ruộng lúa mạch cùng rừng cây.

Cuối xuân đầu hạ, ruộng lúa mạch xanh mon mon, trong không khí tràn ngập một cỗ lúa mạch non chỉ mỗi hắn có mùi thơm ngát, trong bụi cỏ truyền đến con sâu nhỏ kêu to, ban đêm yên lặng phối hợp tuyệt diệu âm nhạc.

Triệu Đan từ nhỏ sống ở Vương Phủ, mặc dù thường tại kim kinh cùng Nhuận Dương vắng lai, nhưng bên người nha hoàn thị vệ một đồng lớn, cũng đều là ngồi thuyền, ở đâu có trải qua qua như vậy?

Nàng cực kỳ vui mừng, cũng không để ý trên người đau buốt, theo sát Liễu Ly, trên đường nhỏ đồng ruộng đi tới.

Tại trong ánh trăng bao la mờ mịt, nàng tựa hồ thấy hai người đối diện đi tới, hai người kia càng đi càng gần, nàng lúc này mới nhìn rõ ràng, nguyên lai là chàng vạng tối thấy tuấn nam mỹ nữ trong sân.

Bốn người càng đi càng gần, đôi nam nữ đối diện con mắt ngay ngắn hướng nhìn Liễu Ly, lại bỗng dừng dòi tầm mắt.

Đường nhỏ quá hẹp, chỉ cho một người đi.

Liễu Ly không có chút ý tứ nào nhường đường, thân thể thẳng tắp mà đi lên phía trước.

Khó khăn lắm lúc tiếp cận, đối diện với thân thể đôi nam nữ một bên, cúi đầu đứng ở ven đường, cho Liễu Ly cùng Triệu Đan nhường ra con đường.

Liều Ly không nói gì tiếp tục đi lên phía trước.

Triệu Đoàn quay đầu nhìn nhìn, phát hiện đôi nam nữ đã bắt đầu đi về phía trước. Nam phía trước, nữ ở phía sau, lưng cũng đều rất rất thẳng.

Triệu Đoàn quay đầu lại nhìn Liều Ly phía trước, bóng lưng gầy cao ngất như một cây trúc xanh, trực giác khẩn cảm nói cho nàng biết: hồ ly ca ca mất hứng.

Cho nên chỉ chạy theo chân Liều Ly, cũng không nói lời nào.

Trở lại gian phòng trạm dịch, Triệu Đoàn sau khi tắm rửa đang muốn ngủ, cửa lại bị gõ vang.

"Ai nha?"

"Ta." Bên ngoài truyền đến thanh âm bình tĩnh của Liều Ly.

Triệu Đoàn mang giày vào, đứng dậy mở cửa.

Liều Ly xem ra cũng là chuẩn bị ngủ, trên mặt tinh xảo mang điểm ướt át, tựa hồ cũng là vừa rửa mặt.

hắn tiến đến bốn phía kiểm tra một lần, lúc này mới quay đầu lại nhìn Triệu Đoàn.

Triệu Đoàn trên người chỉ mặc quần áo trong tuyết trắng, lộ ra yếu đuối nhỏ gầy.

Liều Ly nhìn nàng, thò tay lấy dây cột tóc: "Lúc ngủ phải cời ra!"

hắn vóc dáng rất cao, khoảng cách hai người quá gần, Triệu Đoàn mười bốn tuổi chỉ tới cái cằm của hắn, chỉ có thể ngửa đầu nhìn hắn: "Ta sẽ không chải đầu..."

Chân mày lá liễu Liều Ly chau lên: "Ngủ đi, sáng mai ta giúp ngươi!"

Liều Ly rời đi, Triệu Đoàn ngủ ở trong chăn, trong nội tâm rất vui vẻ: hồ ly ca ca nói phải giúp ta chải tóc!

Sáng sớm, Liều Ly đứng dậy đi đến trước phòng Triệu Đoàn, phát hiện cửa phòng Triệu Đoàn đóng chắc đang ngủ say.

Liều Ly gõ cửa, Triệu Đoàn như trước không có động tĩnh.

Liều Ly biết rõ nàng yêu nằm ý, thò tay tại vị trí then cửa nhẹ nhàng dùng lực, tại một hồi "Khanh khách" âm thanh, hắn nhẹ nhàng đẩy, cửa liền mở ra.

Triệu Đoàn cuộn thành một cái viên cầu, cuộn mình lấy đang ngủ say!

Liều Ly đem chăn màn mở ra, cầm khăn lụa dính nước lau trên mặt Triệu Đoàn một vòng, nháy mắt Triệu Đoàn lập tức ngồi dậy.

Nhìn Triệu Đoàn mơ mơ màng màng, Liều Ly cảm thấy giờ phút này Triệu Đoàn rất giống nàng trước kia nuôi dưỡng qua một con chó nhỏ, trong nội tâm mềm nhũn, thế nhưng là trên mặt lại là không có gì biểu lộ, cầm quần áo Đoàn ném vào trên giường: "một phút đồng hồ sau ta tới nữa!"

một phút đồng hồ sau, Liều Ly lại đẩy cửa đi vào, phát hiện Triệu Đoàn đã rửa mặt hoàn tất, cũng thay xong trang phục rồi, tóc đen thật dài rối tung sau lưng, đang liếc trông mắt ngồi ở chỗ kia chờ hắn.

Liều Ly cầm lấy lược, bắt đầu giúp nàng chải đầu.

Tóc Triệu Đoàn quá nhiều quá dài, hắn chải toàn bộ lên đỉnh đầu phía sau rồi một búi cái búi tóc lớn, sau đó mang lên cho nàng một cái khăn màu xanh, đứng trước người Triệu Đoàn xem xét kỹ càng tường tận, hắn lại giúp Triệu Đoàn chỉnh khăn cho ngay ngắn.

Triệu Đoàn vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia, mặc cho Liều Ly giúp nàng chải tóc.

Ngón tay Liều Ly thon dài xuyên thẳng qua tóc của nàng, một cổ cảm giác tê dại từ lọn tóc thẳng đến da đầu, tiếp theo khuếch tán đến toàn thân, Triệu Đoàn lặng lẽ nhắm mắt lại, trên người Liều Ly tràn ngập hương vị trúc xanh nhàn nhạt bốn phía, làm nàng âm áp nhưng muốn say.

Mặt trời mới vừa ở phương Đông thò đầu ra, Liều Ly liền mang theo Triệu Đoàn xuất phát.

Vừa lúc mới bắt đầu, sáng sớm không khí dị thường tươi mát, mặt trời mới lên nhu hòa mà chiếu khắp nơi.

Thế nhưng là đợi đến lúc mặt trời dần dần lên cao, thời tiết càng ngày càng nóng, Triệu Đoàn bị phơi nắng có chút không chịu nổi. Nàng nhìn xem Liều Ly bên cạnh, Liều Ly căn bản không sợ ánh nắng này chút nào, vẫn ung dung mà cời ngựa, một bộ dạng thoải mái nhàn nhã.

Triệu Đoàn đành phải đau khổ chống cự.

Buổi trưa, Liều Ly cùng Triệu Đoàn nghỉ tại một khu rừng nhỏ.

Ném qua lương khô, Triệu Đà có chút mệt mỏi, ngồi ở trên đồng cỏ, dựa vào tàng cây không nói lời nào.

Liễu Ly cởi áo ngoài, trải trên mặt đất: "một lát thôi a!"

Triệu Đà nằm ở phía trên, rất nhanh ngủ say.

Liễu Ly nhìn trong chốc lát, từ trong tay nải lấy ra một kiện áo ngoài, trùm lên trên người Triệu Đà.

Triệu Đà khi... tỉnh lại, phát hiện bên cạnh hơn nhiều bốn người —— tuần mỵ nam nữ kia cùng với hai cái huynh đệ sinh đôi.

Bốn người hai hai phân tán, ngồi ở trong rừng cây, tựa hồ cũng đang nghỉ ngơi.

Buổi tối, Triệu Đà đi theo Liễu Ly tiến vào khách sạn.

Tại đại sảnh lúc ăn cơm tối, Triệu Đà không có gì bất ngờ xảy ra mà thấy được bốn người quen.

Triệu Đà xuất ra trang kính, nhìn mình bị phơi nắng mặt đỏ lên, Liễu Ly đi vào, đem một cái khăn lụa ướt đầm đưa cho Triệu Đà: "Dán lên trên mặt!"

Khăn lụa dán trên mặt mang theo một cỗ hương vị Bạc Hà, rất dễ chịu, rất thoải mái.

Triệu Đà nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng mà ngủ.

Liễu Ly tắt đèn, cũng không có rời đi. hấn ở trên ghế phía trước cửa sổ nằm xuống.

Đêm đã khuya.

Triệu Đà ngủ được rất quen thuộc, phát ra tiếng hít thở đều đều.

Liễu Ly giống như cũng ngủ, một điểm thanh âm đều không có.

"Khanh khách" một hồi nhẹ vang lên, then cửa tựa hồ đang di động.

Liễu Ly bỗng dưng mở mắt.

"Ầm" một tiếng, cửa bị đẩy ra, mấy đạo hàn quang hiện lên, hai hắc y nhân chụp một cái tiến đến.

Liễu Ly thân thể nổi lên, hai chân như tia chớp đá ra, tiếp theo một hồi âm thanh kim loại rơi xuống đất.

Tiếng đánh nhau đánh thức Triệu Đà, nàng ngẩn ngơ, rất nhanh liền trấn định lại, đem gối đầu nhét vào trong chăn đoàn thành một đoàn, từ trên giường tuột xuống, chui vào đáy giường —— nàng không biết võ công, đương nhiên không thể liên lụy hồ ly ca ca rồi!

Hai hắc y nhân bị Liễu Ly gạt ngã, lại có mấy hắc y nhân tràn vào.

Liễu Ly dần dần chuyển qua trước giường, thông dong ứng đối lấy, nhuyển đao bên hông hấn đều không có rút ra.

Đúng lúc này, lại có hai cái Bạch y nhân xông vào, cùng những hắc y nhân kia quần đấu.

Hắc y nhân cho thấy công phu cũng là cực cao, gặp đối phương nhiều người, lực không thể địch, "Huýt" một tiếng, nhảy lên rồi đi ra ngoài.

Liễu Ly vốn là xoay người đem Triệu Đà từ dưới giường kéo đi ra, vỗ vỗ bụi bặm, đặt lên giường, mảnh nhìn kỹ nhìn, phát hiện Triệu Đà cũng không có gì dị trạng, lúc này mới đi mời đến cái kia hai huynh đệ.

Triệu Đà lặng lẽ hỏi thăm Liễu Ly trong đêm cuối cùng là chuyện gì xảy ra, lại bị Liễu Ly vỗ đầu một cái: "Tiểu hài tử không nên biết không nên hỏi!"

Lúc dùng điểm tâm, huynh đệ sinh đôi cùng Triệu Đà, Liễu Ly ngồi cùng một chỗ rồi.

Triệu Đà cùng bọn họ cùng tuổi, trò chuyện rất vui vẻ.

Nàng đã biết rõ hai huynh đệ này, trên má phải có má lúm đồng tiền gọi là Tô Dung, là ca ca; trên má trái có má lúm đồng tiền gọi là Tô Ngưng, là đệ đệ.

Ba người thiếu niên thì thậm chí không ngừng, Liễu Ly chẳng qua là ngồi ở một bên nhìn bọn họ, mang trên mặt nhàn nhạt cười, nhìn về phía Triệu Đà ánh mắt mang theo một tia yêu thương chính hấn cũng không có phát hiện.

Tô Dung cùng Tô Ngưng phải đi Nhuận Dương nương nhờ họ hàng, bốn người vừa vịn đồng hành.

Lúc đi đến ngã ba đường, bọn hấn lại gặp tuần nam mỵ nữ.

Lần này, nam tử kia cỡi ngựa tiến lên chào, tự giới thiệu —— hần gọi Chu Khanh, nữ hài tử là đường muội của hần Chu Thuyền, hần là hộ tống biểu muội quay về Nhuận Dương.

Chu Khanh thỉnh cầu cùng Liễu Ly Triệu Đàn bọn hần đồng hành, Liễu Ly từ chối cho ý kiến, Triệu Đàn không nói lời nào, Chu Khanh liền đương nhiên mà cho rằng bọn hần đều đồng ý rồi, đi theo đám bọn hần cùng nhau lên đường.

Triệu Đàn cùng Tô Ngưng Tô Tan tuổi tương tự, song song cưỡi ngựa phía trước, vừa đi vừa nói chuyện cười, rất là vui vẻ.

Liễu Ly cùng Chu Khanh Chu Thuyền biểu huynh muội ở phía sau, Liễu Ly không nói gì, Chu Khanh Chu Thuyền cũng rất yên lặng.

Chạng vạng tối, bọn hần đã tới Thượng Dương phủ.

Thượng Dương phủ lân cận với kênh đào, trên bến tàu xây dựng có bến tàu Nam An Vương cùng ụ tàu, quy mô rất lớn chiếm diện tích rất rộng.

Liễu Ly mang theo Triệu Đàn tiến vào khách sạn lớn nhất ngoài thành —— Phúc Ký khách sạn.

Phúc Ký khách sạn đằng sau chính là kênh đào mệnh môn, phía đông bên cạnh chính là bến tàu.

Triệu Đàn mỗi một cực kỳ, rửa mặt xong ngã xuống giường muốn ngủ, bị Liễu Ly kéo lên một chút: "cởi bỏ dây cài đầu!"

Triệu Đàn không để ý hần, dúm đầu vào trong chăn, thân thể chui vào a chui vào, rất nhanh tìm vị trí thoải mái để chịu gục ở chỗ này ngủ rồi.

Liễu Ly đứng ở bên giường nhìn Tiểu Trư giống như Triệu Đàn, than nhẹ một tiếng, mở ra cái chăn, mơ hồ trên đầu Triệu Đàn, thò tay nhẹ nhàng cởi bỏ dây cột tóc, dùng ngón tay đem tóc của nàng tản ra.

Liễu Ly mở cửa đi ra ngoài, phía ngoài lan can bên cạnh đưa lưng về phía Liễu Ly một người đứng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Phát sinh ngoài ý muốn, dừng lại Thượng Dương

Nghe được tiếng bước chân của Liễu Ly, người kia xoay người qua, nhìn Liễu Ly.

Đây là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp, trang điểm đậm —— nguyên lai là Chu thuyền!

Nàng nhìn Liễu Ly: "Ngươi tình nguyện ở chỗ này làm bảo mẫu một đứa bé, cũng không muốn trở về sao?"

Liễu Ly rũ xuống tầm mắt, cúi đầu không nói.

Đôi mắt Chu Thuyền được trang điểm tỉ mỉ nhưng lại mang theo một cỗ hung ác: "Mẫu thân cùng ta từng ấy năm tới nay bỏ bao công sức như vậy, không phải là vì hôm nay? Hôm nay hần triển miên trên giường bệnh, Thái Tử Trúc Tranh vây cánh chưa thành, đang là cơ hội của chúng ta?"

Nàng càng ngày càng kích động, con mắt xinh đẹp dần dần tỏa sáng, lóe hào quang: "Cung điện nguy nga cao lớn, diện tích lãnh thổ bao la, cảm giác mọi người quý lạy... Chẳng lẽ ngươi không muốn có? Dựa vào cái gì cũng là huyết mạch của hần, có người từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp, nô dịch tỷ châu bao vây thúy lượn quanh lớn lên, mà ngươi đang ở dị quốc tha hương trên đường phố, bên đường ăn xin dựa vào ăn canh thừa thịt nguội, đồ ăn thừa cơm thừa sống sót? Dựa vào cái gì?"

Liễu Ly nhìn về vùng quê phía phương xa dưới ánh trăng, trong mắt ẩn chứa thống khổ thật sâu, hần thủy chung không có nhìn nàng: "nói đi, lần này ngươi muốn làm cái gì?"

Nàng nở nụ cười, cặp môi đỏ mọng tươi đẹp cong lên: "Ta muốn ngươi đi theo ta quay về Đông Xu! Chúng ta tỷ đệ đồng lòng, lo gì Trúc Tranh cùng tiện nhân Hoàn Nhan Hoàng Hậu kia!"

Liễu Ly rút cuộc nhìn về phía nàng, con mắt gọn sáng không sợ hãi: "Ta sẽ không giúp ngươi!"

Chu Thuyền nhìn hần: "Ngươi có thể không giúp đỡ, nhưng phải đáp ứng ta, cùng ta trở về! Nếu không, vị tâm can tiểu bảo bối kia..."

Liễu Ly quay người muốn đi gấp, rồi lại quay đầu, hần nhìn nàng, chậm rãi nói: "Để cho ta đi theo ngươi trở về, giúp ngươi tranh quyền đoạt lợi, ngươi biết đó là không có khả năng!"

Mắt hoa đào có chút nheo lại, mang theo khí lạnh "Về phần Triệu Đàn, nàng là người ta bảo vệ, nếu như ngươi còn dám quấy rối nàng, chớ có trách ta vô tình!"

Dứt lời, hắn quay người đẩy cửa phòng Triệu Đàn ra, đi vào, đóng cửa lại.

Nhìn cửa phòng trước mắt đóng chặt, Chu Thuyên cười cười, cười hào hoa phong nhã như mộng như ảo: "Đệ đệ của ta, vậy ngươi đợi đến tốt đẹp đi!"

Buổi sáng Triệu Đàn thức dậy rất sớm.

Nàng ở trên giường lật đi lật lại trong chốc lát, lúc này mới bò lên, ngồi ở trên giường dụi mắt.

Ồ? Hồ ly ca ca rõ ràng ở trong phòng?

Triệu Đàn không thể tin được mà lại dụi dụi con mắt, lần nữa xác định Liễu Ly đúng là ngủ trên ghế dài phía trước cửa sổ trong phòng mình.

hắn nghiêng thân thể đối mặt với Triệu Đàn nằm ở trên ghế, tựa hồ đang ngủ say, trên người cái gì cũng không có che.

Triệu Đàn lặng lẽ đi qua, trên mặt đất ở trước mặt hắn ngồi xuống, lẳng lặng nhìn hắn.

Hồ ly ca ca thật là đẹp mắt, da thịt vừa trắng vừa mịn, lông mi con mắt đường cong tựa như dùng mực phác hoạ lên, cái mũi cũng đẹp như thế, bờ môi cũng là đỏ tươi trơn bóng đầy...

Triệu Đàn thường thức mỹ nam trong chốc lát, nghĩ đến mình mấy ngày mặt bị rám đen, mày rậm mắt to ngây thơ, mặt môi nhạt sắc, cảm thấy từng đợt nhụt chí: lúc nào mới có thể trở thành nữ nhân xứng đôi với hồ ly ca ca?

Hồ ly ca ca ngủ rất sâu, Triệu Đàn nhìn hồi lâu, hắn còn không có tỉnh. Triệu Đàn suy nghĩ một chút, đứng dậy cầm lấy một kiện áo ngoài khoác lên Liễu Ly trên người, lén lút lấy gót chân mở cửa đi ra.

Bởi vì mấy ngày trước đây gặp phải tập kích, nàng cũng không dám đi xa, liền đứng ở trước cửa trên lan can hướng xa xa nhìn quanh.

"Chu Đàn! Chu Đàn!"

"Chu Đàn! Chu Đàn!"

Triệu Đàn cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện Tô Ngưng cùng Tô Dung đang dưới lầu gọi mình, nàng lúc này mới nhớ tới chính mình thuận miệng dùng tên giả đúng là "Chu Đàn".

Triệu Đàn làm động tác chó có lên tiếng, chỉ chỉ sau lưng.

Tô Ngưng Tô Dung vội vàng cũng dựng thẳng lên đầu ngón tay làm cái động tác chó có lên tiếng, con mắt quay tít một vòng, chạy vội lên lầu hai.

Ba người đứng ở trước cửa phòng trên lan can nói chuyện phiếm.

Hồ ly ca ca cũng không phản đối nàng cùng Tô thị huynh đệ lui tới, ngược lại có chút ý tứ ngầm đồng ý, cho nên hắn mới nguyện ý cho bọn hắn tiếp cận mình.

Tô Dung cười hỏi: "Tiểu Chu huynh đệ, cái vị kia là đại ca của ngươi...?"

Đáp án đầu tiên trong đầu Triệu Đàn là "Vị hôn phu", thế nhưng trong đầu qua một lần về sau, nàng vẫn là rất bảo đảm mà đáp "biểu huynh bên cạnh" —— Liễu Ly là đệ tử cậu Liễu Liên, không phải chính là biểu huynh hay sao!

Tô Ngưng cười nói: "Vừa nhìn thấy ngươi, ta còn tưởng rằng biểu huynh ngươi là nữ giả nam trang đấy!"

Triệu Đàn cong lên con mắt nở nụ cười: "Àn, biểu ca ta rất đẹp a?!"

Tô Ngưng: "..."

Ý của ta là biểu ca ngươi eo là được không!

Tô Ngưng thất bại, Tô Dung hỏi tiếp: "Biểu ca ngươi so với ngươi lớn hơn mấy tuổi a?"

Triệu Đàn cười thật ngọt ngào: "không nhiều không ít, vừa vặn lớn mười tuổi!"

Tô Dung: "..."

Mười tuổi chênh lệch còn chưa đủ lớn sao?

Tô thị huynh đệ không lời nào để nói, đành phải thay chủ đề: "Nghe nói kênh đào Thượng Dương phủ bên cạnh có một cái Nguyệt Minh Tuyền rất nổi danh, buổi tối có ánh trăng sẽ phát ra âm nhạc để nghe!"

Triệu Đan lập tức rất cảm thấy hứng thú, cùng Tô Dung Tô Ngưng đàm luận.

Trò chuyện trong chốc lát, Tô Dung Tô Ngưng chợt nghe một tiếng trầm đục "cô", không khỏi nghi ngờ nhìn nhau, cũng hoài nghi là có thanh âm phát ra một bên Triệu Đan cười mỉa nói: "Hắc hắc, là ta đói bụng rồi!"

Tô Dung lập tức nói: "Cái kia xuống dưới ăn một chút gì a!"

Đàn lắc đầu: "không được, hồ ly ca ca đang ngủ, ta muốn thủ hộ lấy hắn, không thể rời đi!"

Tô Ngưng nói: "Ta xuống dưới chuẩn bị cho ngươi ít đồ ăn!"

Hai tay của hắn ấn trên lan can, thân thể chạy như bay vượt qua trụ lan can, bay bổng rơi trên mặt đất.

Triệu Đan liú lười: "thật lợi hại!"

Triệu Đan kỳ thật chẳng qua là khách sáo, dù sao cậu Liễu Ly, hồ ly ca ca cùng với Bánh trôi ca ca võ công đều cao như vậy, nàng nhìn đã quen mắt.

Tô Dung liếc trông mắt nở nụ cười: "Ta so với hắn còn lợi hại hơn đây!"

Triệu Đan: "... Ngươi lợi hại hơn!"

Tô Ngưng rất nhanh cầm lấy một cái bánh kẹp thịt dê trở về.

Triệu Đan đói là, lập tức nhận lấy bắt đầu ăn.

đang ăn, bỗng nhiên nghe thấy cửa phía sau vang lên, nhìn lại, nguyên lai hồ ly ca ca cùng một chỗ đi lên.

Liễu Ly tóc đen như mây một thân áo trắng đứng ở trước cửa, nhìn Triệu Đan giờ bánh lớn lên ăn, không khỏi nở nụ cười: "Nha đầu ngốc, đói thành cái dạng này rồi! xuống dưới ăn cơm đi!"

hắn dẫn đầu đi thẳng về phía trước.

Triệu Đan vội vàng đuổi theo, chân chó mà nịnh bợ: "Hồ ly ca ca, ngươi cắn một cái đi, ăn thật là ngon!"

Liễu Ly dừng bước lại, nhìn bánh bị Triệu Đan cắn bừa bãi lộn xộn, nhàu mảy.

Triệu Đan vội vàng đem bánh dạo qua một vòng, đem chỗ bên kia mình không có cắn qua đưa tới.

Liễu Ly từ chối thì bắt kính, đành phải cắn một cái.

Triệu Đan rất vui vẻ, một mực hỏi: "Ăn ngon không?"

Liễu Ly nhẹ gật đầu, qua loa nói: "Ăn thật ngon!"

Triệu Đan vui mừng: "Vậy ngươi lại cắn một cái a!"

"Ngươi buổi sáng muốn ăn cái gì?" Liễu Ly cố ý nói sang chuyện khác.

"Bánh bao và cháo a!" Triệu Đan kiên nhẫn, tiếp tục làm nũng, "Hồ ly ca ca, lại cắn một cái đi!"

"..."

Hai anh em Tô Ngưng Tô Dung cũng đi theo sau lưng Triệu Đan đi xuống.

Tô Ngưng thấy đồ mình tặng cho Triệu Đan "Hao phí", lại bị Triệu Đan liêu mạng nịnh bợ tặng cho "Hồ ly ca ca", trong nội tâm thiệt tình không dễ chịu a!

Lúc ăn điểm tâm, Triệu Đan hỏi Liễu Ly: "Hồ ly ca ca, chúng ta có thể hay không ở Thượng Dương chơi vài ngày?"

Liễu Ly không nói gì, hết sức chuyên chú mà uống cháo, tựa hồ như không có nghe Triệu Đan nói.

Nàng vốn cho rằng Liễu Ly sẽ không đáp ứng, tâm tình đang sa sút, ai biết Liễu Ly đem chén cháo buông xuống, nhìn Triệu Đan: "Được!"

Triệu Đan lập tức chuyển đau buồn sang vui mừng, nhìn Liễu Ly cười vui vẻ: "Hồ ly ca ca ngươi thật tốt!"

Liễu Ly rú tằm mắt xuống, gấp một miếng gà xé phay, bánh bao nắm hương đưa cho Triệu Đan: "không nên kiêng ăn!"

Triệu Đan không thích ăn thịt, thực tế không thích ăn thịt gà, cùng tổ mẫu ở cùng một chỗ cho tới bây giờ sẽ không ăn thịt, một mình ngồi ăn kiêng.

Nàng không muốn ăn, trông mong mà nhìn Liễu Ly.

Liễu Ly nghiêm túc: "Phải ăn!"

Triệu Đan sợ Liễu Ly tức giận, không dám phản kháng, cầm lấy bánh bao bắt đầu ăn.

Ngồi ở một bên huynh đệ Tô Dung Tô Ngưng, trợn mắt há hốc mồm: mặc khác huynh đệ Thanh y Vệ nói rõ Minh Châu quận chúa điều ngoa khó chơi, nguyên lai lão nhân gia nàng lại sợ Liễu thị vệ a!

Ăn xong điểm tâm, Liễu Ly trở về phòng uống trà, hân đường như rất yên tâm để Triệu Đan cùng Tô thị huynh đệ ở cùng một chỗ.

Triệu Đan cùng Tô Ngưng Tô Dung đến bên ngoài khách sạn chơi.

Mới ra khách sạn, Tô Dung lên đường: "Chu Đan huynh đệ, biểu huynh người như thế nào không giống biểu huynh a?"

Triệu Đan nghiêng qua liếc hắn: "không giống biểu huynh như thế nào?"

Tô Ngưng: "Như cha!"

Triệu Đan "PHỐC" một tiếng nở nụ cười: "Hồ ly ca ca muốn giống ta cha như vậy sùng ta thì tốt rồi!"

Nàng nhớ tới phụ thân Triệu trình xưa nay đoan nghiêm của mình, nhưng thấy mình hiền lành vạn phần xin gì được nấy, trong nội tâm có chút nhớ nhung cha cùng mẹ.

Cha cùng mẹ mấy năm này mùa hè thường thường ở tại Chung Nam sơn, nhanh đến mùa hè, bọn hắn sợ là lại muốn đi Chung Nam sơn rồi.

Cậu Liễu Liên đến cùng đi nơi nào, nhị ca Triệu Sam nói hắn đã ở Chung Nam sơn, không biết là thật hay giả, cha mẹ cũng không mang mình đi theo.

Ài, đại ca ánh mắt cao như vậy, không biết hiện tại tại kết hôn chưa, miệng nhị ca thì quá ti tiện, việc hôn nhân sợ là không thành; Tam ca đã nhiều năm không gặp, hắn nếu là còn trong trẻo như vậy nhưng cộng thêm giả vờ giả vịt lạnh lùng mà nói, Tam tẩu không biết phải chờ tới năm nào tháng nào rồi...

Triệu Đan đang suy nghĩ lung tung, Tô Dung nói: "Chu Đan huynh đệ, phía trước có quán trà, chúng ta đi vào ngồi một chút, thuận tiện nghe ngóng về Nguyệt Minh Tuyên một chút đi!"

Ba người tiến vào quán trà ngồi xuống.

Sau thời gian uống cạn tuần trà, ba người đi ra, trên mặt đều có chút hưng phấn.

Tô Ngưng nhìn Triệu Đan, hỏi: "Đêm nay hành động như thế nào?"

Tô Dung cũng nhìn Triệu Đan.

Triệu Đan vốn là muốn đáp ứng, nhưng nghĩ đến Liễu Ly, lại do dự: "Để ta còn suy nghĩ đã!"

"Được!" Tô Dung nói, "Người từ từ suy nghĩ, huynh đệ chúng ta chuẩn bị vật phẩm cần thiết, dù cho người không dám đi, chúng ta cũng là muốn đi xem!"

hắn nói rất đúng "Dù cho người không dám đi", Triệu Đan háo hức thoáng cái bị kích thích...mà bắt đầu: "đi thì đi, ai không đi là con chó nhỏ!"

"đi!" huynh đệ Tô Ngưng Tô Dung nhìn nhau vừa nhìn, vừa nói: "Chúng ta xem ai là chó nhỏ!"

Giữa trưa ăn cơm trưa, Liễu Ly cho Triệu Đan một chén trà ô mai, nhìn Triệu Đan uống, liền sắp xếp cho nàng ngủ trưa.

Lúc Triệu Đan ngủ, hắn cầm quyển sách ngồi ở bên cạnh giường nhìn.

Triệu Đan vừa nằm trong chốc lát, còn chưa ngủ, đột nhiên cảm giác được bụng dưới đau đến khó chịu, đau như muốn té xuống, nàng không khỏi rên rỉ đứng lên: "Hồ ly ca ca, ta đau bụng muốn chết!"

Liễu Ly vội vàng đứng dậy, lo lắng hỏi: "Rút cuộc là đau ở đâu?"

Triệu Đan nằm ở trên giường, vỗ bụng của mình: "Nơi đây đau!"

Liễu Ly đang muốn hỏi thăm kỹ càng, Triệu Đan lại đột nhiên nhảy lên rồi, không kịp đi giày con liền chạy tới phía sau giường, rất nhanh phía sau giường liền truyền đến tiếng nước.

Liễu Ly có chút lúng túng, đang muốn đi ra ngoài, lại nghe đến tiếng khóc Triệu Đan: "Hồ ly ca ca, ta, ta..."

Liều Ly vừa nghe nàng khóc, lòng nóng như lửa đốt, muốn xông qua, thế nhưng là Triệu Đan lại là đang tiểu tiện, đành phải hỏi: "Triệu Đan, cuối cùng làm sao vậy?"

Triệu Đan thanh âm đều run rẩy: "Hò ly ca ca, ta, ta giống như dê non rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Nguyệt tín mới tới, do thám bến thuyền

Nghe Triệu Đan nói xong, Liều Ly chỉ cảm thấy tim đập đột nhiên nhanh hơn, nhanh như muốn từ lồng ngực bắn ra, huyết thái dương giật giật, lỗ tai ông ông, tu dưỡng nhiều năm qua lập tức không thấy tăm hơi, thấp giọng phần nộ quát: "Ai làm? Rút cuộc là ai làm đây!"

Trong chớp mắt, trong đầu của hắn như tia sét xẹt qua đem hình ảnh người kia bầm thây, đao chém vạn đoạn, hóa thiêu.

"Ách ——" tiếng khóc Triệu Đan đã ngừng lại, "Làm... Làm gì?"

Liều Ly đứng ở cột giường bên cạnh, tay trái đặt ở trên cột giường: "Hài tử là của người nào?"

"... Hài tử?"

"Người không phải dê non sao?"

"Đúng vậy a..."

Lý trí Liều Ly dần dần trở về, rút cuộc ý thức được không đúng, bình tĩnh lại, sửa sang suy nghĩ lại một chút, lúc này mới hỏi: "Người từ đâu biết dê non?"

Thanh âm Triệu Đan sợ sệt mà mềm mại: "Lí Phượng nói cho ta biết đấy, nàng nói nha hoàn thông phòng Thanh Trà của đại ca nàng dê non, phía dưới liên tục ở đổ máu..."

Liều Ly đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra rồi, nhắm mắt lại thở ra một hơi thật dài: rất tốt Triệu Đan không có xảy ra việc gì, nếu là Triệu Đan ra chuyện...

hắn đang tự hỏi làm sao bây giờ, phía sau giường lại truyền tới thanh âm Triệu Đan: "Hò ly ca ca, làm sao bây giờ, bụng dưới vẫn rất đau?"

Liều Ly vội hỏi: "Người đừng cử động, chờ ta!"

hắn nhanh chóng cầm hành lý Triệu Đan, lấy ra một mảnh khăn lụa, suy nghĩ một chút, chồng lên thành mảnh dài, đi đến cuối giường đưa tới.

Triệu Đan hai chân kẹp lấy nhau đi ra, trên mặt vẫn còn mang theo vệt nước mắt, ủy ủy khuất khuất ngồi xuống giường, mắt to hồng hồng ngăn nước mắt nhìn Liều Ly, thoạt nhìn đáng thương cực kỳ.

Liều Ly cực kỳ đau lòng, vén chăn lên, đỡ Triệu Đan nằm xuống, lại giúp đỡ Triệu Đan đắp chăn, chính mình kéo cái ghế qua ngồi xuống nhìn Triệu Đan.

Triệu Đan nhìn hắn, trong mắt to nước mắt chuyển a chuyển, rút cuộc theo chảy ra: "Hò ly ca ca, làm sao bây giờ đây? Lí Phượng nói nữ hài tử dê non mà bị chảy máu, về sau cũng sẽ không sinh con được!"

Liều Ly nhìn Triệu Đan, lại là thương tiếc, lại là đau đầu, cuối cùng ngồi ở bên giường che mặt không nói.

Triệu Đan nhìn Liều Ly phiền não như vậy, cho là tình huống của mình rất nghiêm trọng, sợ tới mức thút tha thút thít khóc lên.

Liều Ly vội vàng cầm lấy khăn một bên giúp nàng lau nước mắt, một bên an ủi: "Triệu Đan, người không phải dê non, đừng khóc!"

"không phải dê non?" Triệu Đan nước mắt thoáng cái đã ngừng lại, vẻ mặt không dám tin, "Cái kia Lí Phượng nói đấy..."

"Lí Phượng..." Liều Ly cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc.

Triệu Đan chu môi: "Chính là người mà người kêu 'Đại thúc' Lí Phượng đấy!"

Liều Ly: "... Cái kia Lí Phượng, miệng nói hươu nói vượn, về sau không nên cùng nàng lui tới!"

Triệu Đan mắt to ướt sũng tối tăm, trên lông mi thật dài vẫn còn treo giọt nước mắt óng ánh: "Ta đây bị bệnh gì?"

Liều Ly rũ xuống tầm mắt: "Ngươi chẳng qua là trưởng thành!"

"Trưởng thành?" Triệu Đan theo dõi hắn, vẻ mặt nghi hoặc cần giải thích.

Liều Ly rũ tầm mắt xuống, trên lông mi thật dài ở mí mắt rớt xuống một miếng: "Nữ hài tử đến mười bốn mười lăm tuổi, cách một đoạn thời gian phía dưới sẽ đổ máu, cái này nói lên nữ hài tử đã trưởng thành."

"Trưởng thành? Là có thể lập gia đình sao?" Triệu Đan tiếp tục ham học hỏi.

Liều Ly nhíu mày nhìn nàng: "Khoảng cách lập gia đình còn sớm lắm!"

"Ách ——" Triệu Đan thiết tình cảm giác mình hiện tại có thể gả cho hồ ly ca ca rồi.

Liều Ly ý thức được chính mình đơn giản thô bạo, vội vàng lại đổi thành đồ dành ngữ khí tiểu cô nương: "Bụng của ngươi còn có đau hay không hả?"

nói đến cái đề tài này, ủy khuất Triệu Đan lại tới nữa: "thật giống như có cái gì tại đó, rồi xuống lại đau!"

Liều Ly nhìn nhìn Triệu Đan, mặt không chút thay đổi nói: "Cái này ta có biện pháp, bất quá ngươi không thể nói ra."

Triệu Đan mắt sáng rực lên: "Hồ ly ca ca, ta tuyệt đối sẽ không nói ra, liền Sui Cáo ca ca ta cũng không nói!"

Nàng ngoại trừ Liều Ly, cùng với người thân nhất là Triệu Đồng rồi, cho nên liền lấy Triệu Đồng để làm vật tham khảo.

Khỏe miệng Liều Ly khẽ rút: đứa nhỏ này đâu có biết sợ là gì...

hắn xóc lên chặn mông che trên người Triệu Đan, đưa bàn tay phải ra, nhắm ngay bụng dưới Triệu Đan, chậm rãi hạ thấp xuống, áp đến vị trí cách bụng dưới Triệu Đan khoảng ba đốt ngón tay, đứng ngay tại chỗ đó.

Triệu Đan cảm giác được một dòng nước ấm từ trên xuống dưới rót vào bụng dưới của mình, đau đớn lập tức giảm bớt rất nhiều.

Bàn tay Liều Ly đậu ở chỗ đó, dòng nước ấm thủy chung vây quanh bụng dưới Triệu Đan đảo quanh.

Sau khi chuyển động một vòng, Liều Ly thu bàn tay về, hỏi Triệu Đan: "Còn có đau hay không?"

Triệu Đan lắc đầu: "không đau."

Liều Ly giúp đỡ Triệu Đan đứng lên chặn mông, đang chuẩn bị rời đi giúp đỡ Triệu Đan chuẩn bị khăn lụa, chợt nghe Triệu Đan hỏi: "Hồ ly ca ca, vì cái gì không thể nói ra?"

Liều Ly đứng trong phòng, cảm thấy trên lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Suy đi nghĩ lại, hắn quyết định tiến hành giáo dục tri thức an toàn thiếu nữ một lần đối với Triệu Đan.

Liều Ly ngồi xuống ghế, nhìn Triệu Đan, vẻ mặt nghiêm túc: "Triệu Đan, ngươi đã trưởng thành, về sau, từ cổ trở xuống bộ vị, trừ ngươi ra, ai cũng không thể đụng đến, nếu ai đụng đến, ngươi liền nói cho ta biết!"

Triệu Đan mở trừng hai mắt: "Đụng đến mà nói sẽ như thế nào?"

Liều Ly không hiểu được Triệu Đan trong mắt chờ đợi, rất chân thành mà nhìn nàng: "Vậy ngươi nhất định phải gả cho hắn rồi!"

Triệu Đan mắt to rạn vỡ tia chớp: "thật sự?"

"thật sự!" Liều Ly rất nghiêm túc nhìn nàng, "Ta chính là đuổi tới chân trời, cũng phải đem hắn bắt trở về!"

Triệu Đan cười tủm tỉm: "đã biết!" Kéo cao chặn mông phủ lên mặt.

Liều Ly cho rằng nàng mệt mỏi cần nghỉ ngơi, liền ôn nhu an ủi nói: "Ta sai người ta mua ít đồ, ngươi trong phòng nghỉ ngơi một chút!"

Liều Ly sau khi rời khỏi, đoán chừng hắn đã xuống lầu, bên dưới chặn truyền đến tiếng Triệu Đan rầu rĩ cười.

Triệu Đan vui vẻ cực kỳ, ở bên dưới chặn hoa chân múa tay vui sướng, bỗng nhiên "Ồi" một tiếng, không dám hoạt động nữa —— cái khăn lụa kê lót phía dưới di động khỏi vị trí rồi.

Huỳnh đệ Tô Dung Tô Ngưng từ chỗ Liều Ly biết được Triệu Đan bị bệnh, vội vàng tới thăm. Bọn hắn ngồi ở trong phòng, một bộ dáng đứng đắn, Tô Ngưng hỏi thăm nói: "Chu huynh đệ, nghe lệnh biểu huynh nói ngươi bị bệnh, không biết là bệnh gì a? Có nghiêm trọng hay không?"

Triệu Đan tựa vào giường, trong tay bưng cái bát hồi nãy Liều Ly đưa vào, cau mày nhìn thuốc đắng màu nâu đậm trong bát tản ra cay nóng, thờ dãi nói: "Đau bụng mà thôi, không nghiêm trọng."

Tô Dung không nói gì, hắn nghe thấy được thuốc trong bát tản mát ra hoa hồng, rẽ sô đồ cùng hương vị cây diên hồ, tâm tư liền chuyển, lập tức minh bạch vị tự xưng Chu Đan huynh đệ uống là thuốc trị liệu cho nữ tử bị đau bụng kinh.

Tô Ngưng cười nói: "Vậy tối nay còn có muốn hay không đêm dò xét Nguyệt Minh Tuyền?"

Triệu Đan nghe xong, trong nội tâm cực kỳ mâu thuẫn, cuối cùng nói: "Nếu không đợi nữa mấy ngày?"

Tô Ngưng Tô Dung nhất tề gật đầu: "được!"

Buổi tối, Triệu Đan rời giường ăn cơm chiều.

Ăn cơm tối xong, nàng đứng ở cuối giường, nhìn thủ ấn thật sâu trên cột giường, cảm thấy rất là kinh hãi, vội vàng mời Liễu Ly đến ngồi ở phía trước cửa sổ uống trà: "Hô ly ca ca, người xem nơi này có cái thủ ấn?"

Liễu Ly bung chén trà ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt tuấn tú không có chút nào biểu lộ: "không biết là ai lưu, cùng chúng ta không có quan hệ."

"A..."

Triệu Đan để mắt sát vào quan sát một chút, cuối cùng kết luận: cái người tạo ra thủ ấn này, võ công nhất định rất cao a!

Triệu Đan trên giường buồn ngủ, Liễu Ly như trước ngồi ở trên mặt ghế phía trước cửa sổ uống trà.

"Hô ly ca ca, bụng ta lại đau!" Mãn trong truyền đến thanh âm e lệ nhút nhát của Triệu Đan.

Liễu Ly buông cái chén trong tay, đi tới, vén màn lên, phát hiện chấn mông trên người Triệu Đan đã xóc lên rồi.

hắn đưa bàn tay phải ra, nhắm ngay bụng dưới Triệu Đan, tiếp tục dùng nội lực vì Triệu Đan giảm bớt đau đớn.

Triệu Đan nhìn hắn.

Đầu giường ánh nền đánh lên cho bên trái của hắn một tầng vàng sáng mông lung mờ nhạt, tinh xảo xinh đẹp mặt mày ngày thường đã kinh diễm, lại nhiều hơn một phần bình tĩnh yên lặng.

Môi hắn đỏ tươi mím thật chặt.

Triệu Đan nhớ rõ khi mình còn bé thường thường hôn bờ môi hô ly ca ca, nhưng là bây giờ đã quên mất cảm giác hôn môi hô ly ca ca.

Môi của hắn nhất định rất mềm rất mềm rất thơm rất thơm.

Triệu Đan rất muốn cắn một phát thử xem, nhìn xem có phải hay không như chính mình phỏng đoán như vậy mềm thơm như vậy.

"Triệu Đan!"

"Ăn."

"Người có thể cùng Tô Dung Tô Ngưng huynh đệ tiếp cận, nhưng mà không nên vô cùng thân cận, người dù sao cũng là nữ hài tử."

"đã biết, hô ly ca ca."

Liễu Ly không nói thêm gì nữa, giúp đỡ Triệu Đan đắp chăn lên rồi buông màn xuống.

"Phốc ——" hắn đập tắt ánh nến, trong phòng lâm vào bóng tối.

Nguyệt tín lần này của Triệu Đan đã đến hai ngày.

đã đến ngày thứ ba, xác định nguyệt tín đã sau khi rời khỏi, Triệu Đan lập tức trở nên sinh khí dồi dào đứng lên, bắt đầu cùng Tô Ngưng Tô Dung thương nghị chuyện dò thám Nguyệt Minh Tuyền.

Liễu Ly đã biết, chỉ nói: "có thể đi chơi, nhất định phải theo sát Tô thị huynh đệ!"

Dù sao cái gọi là Nguyệt Minh Tuyền nằm ngay bên thuyền bên cạnh khách sạn, một khi có cái gì ngoài ý muốn, hắn lập tức có thể đuổi qua.

buổi tối, cũng không có ánh trăng, đêm một mảnh đen kịt.

Triệu Đan cùng Tô Ngưng Tô Dung đều là trang phục màu đen, ngay ngắn hướng ra khách sạn, đi tới bến thuyền ngoài tường.

Tô Ngưng Tô Dung đem Triệu Đan kẹp ở giữa, thân thể phi lên, dễ dàng vượt qua tường cao, đã rơi vào bên trong bến thuyền.

cái mũi Triệu Đà được gọi là mũi chó, nàng tựa hồ nghe thấy được một cổ hương vị là lạ, vội vàng thấp giọng: "Các người nghe một chút, hương vị nơi đây giống như không hợp lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kinh biến chợt sinh trở lại Nhuận Dương

Ban ngày người người đi bến thuyền, hôm nay một mảnh yên tĩnh, trong phòng bóng đêm cao lớn lẳng lặng đứng sừng sững, bởi vì gần tới kênh đào, một chút ít mùi tanh từ trên sông được gió thổi tới, làm cho đêm đầu hạ mang đến một cảm giác mát mẻ.

Lúc này, gió lại mang theo một cổ khí tức ngai ngái sền sệt, làm cho người nghe cảm thấy buồn nôn muốn ói.

Tô Dung Tô Ngưng cũng nghe thấy được.

Huỳnh đệ sinh đôi tâm hữu linh tê, lập tức đồng thời tới gần Triệu Đà, ba người cùng một chỗ hướng gió tanh phương hướng đi đến.

Gió là từ bờ sông thổi tới, chỗ đó có một chỗ sắp xếp phòng ở, Tô Ngưng bọn hắn ban ngày đều điều tra, biết là phòng thiết kế của bến thuyền.

Khoảng cách đến phòng thiết kế càng gần, khí tức ngai ngái lại càng đậm đặc, Triệu Đà nhìn không được bưng kín cái mũi. Nàng chỉ lo đi lên phía trước, lại không cẩn thận đá trúng một cái đồ vật mềm mềm, thân thể ngã về phía trước.

Tô Ngưng kéo lại nàng, Tô Dung liền châm lửa.

Nhìn thi thể người chèo thuyền ngổn ngang lộn xộn nằm trên mặt đất ngay trước mắt, ba người đồng thời ngây dại.

Tô Ngưng Tô Dung chỉ là có chút kinh ngạc, Triệu Đà lại là lần đầu tiên trông thấy người chết, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy một đám hắc y bịt mặt từ trong phòng tấn công đi ra, ánh sáng ở cây đuốc lửa hơi thấp xuống, Triệu Đà thấy trên mũi đao sáng như tuyết kia đầm đìa máu tươi.

Triệu Đà hét lên một tiếng.

Tô Ngưng vội vàng bịt miệng nàng lại.

Tô Dung ném đi hộp quẹt, rút ra nhận linh đao ngăn trước người Triệu Đà.

Triệu Đà sau khi rời khỏi, Liễu Ly vẫn đứng ở lầu hai trên lan can nhìn nàng. Nghe được âm thanh kinh hô, lập tức phi thân lướt tới.

Liễu Ly kịp thời đi đến, thành công cản được người bịt mặt nhào đầu về phía trước.

Tô Dung cùng Tô Ngưng cùng một chỗ che chở Triệu Đà đứng ở một bên, huỳnh đệ bọn họ nhìn Liễu Ly nhuyển đao màu đen như một đạo sấm sét, bỏ về phía trước mấy cái, người bịt mặt lập tức ngã xuống đất.

Đêm không ánh sáng, Triệu Đà cái gì đều nhìn không rõ, chỉ biết là Liễu Ly ca ca chạy tới, giúp nàng cản được những người bịt mặt kia.

Giải quyết xong những người bịt mặt này, Liễu Ly không có quản Tô Ngưng cùng Tô Dung, suốt đêm mang theo Triệu Đà rời đi.

một mực đi đến biên cương Nam Cương Tô Dương, bọn hắn mới ngừng lại ở trạm dịch, ăn điểm tâm bị trễ.

Trạm dịch này cung ứng bữa sáng là Mãn Thầu, điểm tâm cùng cháo bí ngô.

Mãn Thầu là bánh bao chay, điểm tâm là cháo màu đỏ cùng cây cải dầu xanh biếc, cháo bí ngô là màu vàng kim óng ánh.

Triệu Đà ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn Liễu Ly đẩy Mãn Thầu ra, dùng chiếc thìa kẹp cháo màu đỏ quệt lên trên bánh bao, sau đó đưa cho mình. Nàng vừa cắn một cái, lập tức nhớ tới đêm qua trên đao đầm đìa máu tươi, không khỏi buồn nôn muốn ói.

mắt hoa đào Liễu Ly tĩnh mịch như hồ sâu, yên lặng nhìn nàng, ôn nhu nói: "Triệu Đà, tận lực ăn nhiều một chút, ăn xong chúng ta liền xuất phát!"

Triệu Đà nghe xong, vội vàng cầm lấy Mãn Thầu, dùng sức cắn một cái, nhai nhai nuốt xuống.

Liễu Ly bụng lên chén cháo đưa cho nàng.

Triệu Đán tiếp nhận chén cháo, liền một mạch uống hết, liền thấy Tô Ngưng cùng Tô Dung thần nhiên đã đi tới, về mặt kinh hi: "thật sự thật là đúng dịp! Lại gặp mặt!"

Liễu Ly không nói gì, chẳng qua là nhìn Triệu Đán, chờ Triệu Đán ăn xong xuất phát.

Triệu Đán trên mặt mang lúng túng cười.

Tô Dung Tô Ngưng trên mặt cười đều muốn cứng lại, Liễu Ly mới nhìn bọn hắn: "Tần công công Thanh y Vệ?"

Tô Ngưng Tô Dung nhìn nhau, sau đó cùng nhau gật đầu: "Thủy Thất Thủy Thập Tứ bái kiến Liễu công tử!"

Dứt lời, hai người móc ra thẻ bài đưa tới: "Liễu công tử mời kiểm tra!"

"Ta ở chỗ Tần công công gặp qua các ngươi, " Liễu Ly đem khăn đưa cho Triệu Đán n, ý bảo nàng lau miệng sạch sẽ, sau đó mới nhìn Tô Ngưng Tô Dung, "Cùng lúc xuất phát a!"

Tô Ngưng Tô Dung cùng nói: "Vâng!"

Dựa theo ước định, công công Tần Ngọc Y phái ám vệ ở Nhạn Hồi tiếp ứng Tô Ngưng Tô Dung, mà Nam An Vương Triệu Từ gửi tin hồi báo địa điểm tiếp ứng cho Liễu Ly cũng là Nhạn Hồi.

Phía trước là rừng cây rậm rạp, Liễu Ly ghì ngựa, thần nhiên nói: "Trong rừng cây có mai phục!"

hắn trở lại nói với Tô Ngưng Tô Dung: "Mục tiêu của bọn hắn là ta, các ngươi mang Minh Châu quận chúa quay về Nhuận Dương!"

Tô Ngưng Tô Dung đáp ứng âm thanh "Vâng", Triệu Đán vừa muốn kháng nghị, một đám Hắc y nhân đã từ trong rừng rậm xuất hiện.

đi ra cuối cùng chính là Chu khanh cùng Chu Thuyên.

Hai người bọn họ cũng là một thân trang phục màu đen, lại không che mặt.

Chu Thuyên cười tươi như hoa đi đến phía trước: "Liễu công tử của ta, vẫn là cùng tỷ tỷ ta cùng một chỗ quay về Đông Xu a!"

Chu khanh cười nhạt một tiếng: "thật sự là đang tìm không được, nguyên lai vị Chu đàn tiểu công tử này rõ ràng chính là Minh Châu quận chúa, đã có Minh Châu quận chúa, chúng ta còn lo lắng Liễu công tử không nghe lời sao!"

Liễu Ly lạnh lùng nhìn hắn, đột nhiên khẽ quát một tiếng: "Chạy!"

Cùng lúc đó, hắn rút ra nhuyễn đao màu đen vắn quanh bên hông.

Hầu như là song song, Tô Dung phi thân nhảy đến sau lưng Triệu Đán, ôm lấy eo nhỏ Triệu Đán, khống chế ngựa của nàng, quay đầu ngựa lại hướng bên bờ bên cạnh chạy đi; Tô Ngưng rút ra nhạn linh đao, hộ vệ ở phía sau.

Triệu Đán dốc sức liều mạng quay đầu, tro mắt nhìn Liễu Ly, lớn tiếng kêu lên: "Hồ ly ca ca —— "

Liễu Ly quay đầu lại nhìn nàng một cái thật sâu, nhưng sau đó xoay người, tay phải chém ra một mảnh đao ảnh, ngăn trở những Hắc y nhân có ý đồ đuổi theo Triệu Đán.

Tô Ngưng Tô Dung mang theo Triệu Đán không ngừng đánh ngựa, chạy nhanh như bay đã đến bến phà của kênh đào.

Bọn hắn mang theo Triệu Đán phi thân xuống ngựa, tiếp ứng người điều khiển thuyền nhỏ đợi ở bến phà.

Đội Tô Ngưng ba người rơi trên thuyền, lập tức các mũi tên giống nhau từ thuyền nhỏ bắn ra.

Triệu Đán bị Tô Ngưng Tô Dung ôm lấy, nhìn bến phà càng ngày càng xa, không ngừng giẫy giụa: "Chờ một chút! Hồ ly ca ca còn chưa đến! Chờ một chút!"

Tô Ngưng nhìn Tô Dung, Tô Dung nhẹ gật đầu. Tô Ngưng nâng bàn tay lên, một cái cổ tay chém vào cổ Triệu Đán.

Triệu Đán đang tại giây giữa hôn mê bất tỉnh.

Triệu Đán khi... tỉnh lại, phát hiện mình tựa hồ đang trên xe ngựa, thân thể theo xe ngựa lung la lung lay, nàng mở mắt, thấy được nhị ca Triệu Sam đem mình ôm vào trong ngực.

Nàng vội vàng giằng co: "Nhị ca, nhanh đi cứu hồ ly ca ca! hắn vì cứu ta, ở bến phà Thái Dương bị rất nhiều người bịt mặt bao vây!"

Triệu Sam đã từng mang theo nụ cười trên mặt, hôm nay không có gì biểu lộ, hắn ôm chặt Triệu Đán, ôn nhu nói: "Triệu Đán, đại ca tự mình mang theo

người đi qua!"

Nghe nói là đại ca Nam An Vương Triệu Tử mang theo người đi qua, Triệu Đàn lúc này mới yên lòng lại, dựa sát vào trong ngực nhị ca, thân thể gầy yếu vẫn lạnh run.

Triệu Sam tiếp tục an ủi nàng: "Nhận được tin báo về Liễu Ly, ta cùng đại ca liền mang theo người dựa theo ước định chờ ở Nhạn Hồi, vừa vặn gặp ám vệ kim kinh Tần Ngọc Y, mới biết được sự tình có biến, ta mang theo người trở về, đại ca mang theo Tinh Vệ đi cứu Liễu Ly!"

"Yên tâm đi, đại ca làm việc người còn lo lắng cái gì!"

Triệu Sam nhẹ lời an ủi.

Triệu Đàn cũng biết đại ca Triệu Tử của mình làm chuyện gì đều là phi thường đáng tin cậy, bắt đầu cố gắng đem sự tình hướng phương diện tốt nhất, nói không chừng đến buổi tối, đại ca có thể cứu được hồ ly ca ca quay về Vương Phủ rồi!

Nàng không ngừng mà an ủi chính mình.

Lão Vương gia Triệu Trinh cùng Chu thái phi không có ở Vương Phủ, bọn hắn sớm xuất phát đi Chung Nam sơn.

Triệu Đàn bị nhị ca Triệu Sam mang về Trúc viên.

Ban đêm giờ Tý, Nam An Vương Triệu Tử suất lĩnh Tinh Vệ trở về Nam An Vương phủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trùng trùng điệp điệp sương mù phía sau cất giấu cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Mới gặp gỡ, Đông Xu cầu thân

Đêm khuya ở Trúc viên, rừng trúc xanh um, hành lang treo đèn lồng, thế nhưng là trong đình viện bóng đen lay động như trước.

Nghe nha hoàn hồi báo tin tức Vương gia trở về, Triệu Đàn vội vàng đứng dậy đi ra ngoài đón.

Triệu Tử mang theo mấy cái tùy tùng, đi nhanh mà đến. Hắn như cũ là một thân áo đen, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ phong trần, xem ra không có rửa mặt thay quần áo cứ tới đây gặp nàng.

Nhìn con mắt muối muối tràn ngập khát vọng sau ánh đèn lồng mờ nhạt nơi cửa ra vào Trúc viên, Triệu Tử im ắng thờ dài, tiến lên đem thân thể muối muối đơn bạc ôm vào lòng: "Triệu Đàn, ca ca vô dụng, không tìm được Liễu Ly!"

Hắn dùng lực ôm chặt Triệu Đàn: "Lúc chúng ta đi đến, chỗ đó một người cũng không có. Ám vệ trong phủ chúng ta cùng Tinh Vệ đã tìm kiếm tung tích đuổi theo."

Triệu Đàn không nói gì.

Mặt của nàng chôn vào trước ngực đại ca, yên lặng rơi lệ.

Triệu Tử cảm thấy nước mắt Triệu Đàn nóng ướt sưng áo mỏng trước ngực của mình, lòng của hắn dường như cũng bị nước mắt muối muối thiêu đốt đau nhức, từng đợt co rút —— hắn cũng không biết buồn vì sao vì tư vị muối muối, muối muối yêu kiều mềm mại, hôm nay nước mắt cũng chảy xuống.

Huỳnh muối gắt gao ôm lấy nhau ở trước cửa Trúc viên.

Người hầu cận Triệu Tử là Phàn Huyền cùng Bạch Giác như cây lao đứng ở phía sau, trông mắt không chuyển.

Triệu Tử đem Triệu Đàn bế lên, hướng Trúc viên đi đến.

Đội Triệu Đàn ngủ say, hắn mới từ phòng ngủ Triệu Đàn đi ra.

Nha hoàn Tiểu Lan cùng Tiểu Vân hầu hạ Triệu Đàn cúi đầu đứng ở trong chánh đường, chờ Vương gia răn dạy.

"Chiếu cố quận chúa thật tốt." Triệu Tử nhìn thoáng qua hai nha hoàn, mắt phượng ẩn hàm uy thế.

Tiểu Lan cùng Tiểu Vân vội vàng hành lễ.

Vương gia xưa nay là vẻ mặt ôn hoà, chẳng qua là lần này liên lụy tới Minh Châu quận chúa, Vương gia mới để trong lòng a?!

Tin tức Liễu Ly liên tiếp truyền đến.

Tin tức mới nhất là hần tiến nhập kinh đô Đông Xu.

Tin tức tháng tám mới nhất là hần nhận tổ quy tông, khôi phục thân phận Úy Vương Trúc Hành mồ côi từ trong bụng mẹ của Đông Xu, kế thừa vị trí Úy Vương Trúc Hành, hần hôm nay tên là Trúc Sanh.

Từ chỗ đại ca biết được tin tức hồ ly ca ca an toàn, Triệu Đàn lại khôi phục hình tượng con gái ngoan ngoãn, mỗi ngày đứng ở trong Trúc viên, viết viết chữ, thêu thêu hoa tán bộ, một bộ dạng nhu thuận.

Triệu Tử nhưng như cũ là lo lắng, hần phái người đưa tin cho cha mẹ, lão Vương gia Triệu Trinh nhận được tin, lập tức mang theo Chu thái phi từ Chung Nam sơn trở về.

Hai vợ chồng nhìn Triệu Đàn cao lớn không ít nhưng đơn bạc như cũ, thương yêu không dứt.

không ai ở trước mặt Triệu Đàn nhắc lại Liễu Ly, chính nàng cũng không nhắc lại.

Liễu Ly dường như sẽ không tồn tại ở Nam An Vương phủ.

Ban ngày, Triệu Đàn đi theo phụ thân Triệu Trinh tán bộ, cùng một chỗ cưỡi ngựa, cùng nhau đi học; buổi tối, Triệu Đàn theo mẫu thân học thêu thùa may vá, ăn thức ăn ngon mẫu thân tự tay làm.

Đại ca Triệu Tử cùng nhị ca Triệu Sam cũng thường xuyên tới đây cùng nàng, đưa nàng lễ vật, hoặc là mang nàng đi ra ngoài du lịch.

Thiên Hạo Đế phái thân tín tới nhiều lần, ban cho Triệu Đàn không ít lễ vật quý giá.

Triệu Đàn phẳng phất là khôi phục lại vẻ sáng sủa ngày xưa, mặt trở nên khỏe mạnh hồng nhuận mịn màng thường thường mỉm cười thân nhiên, vóc dáng tựa hồ lại cao lớn hơn một chút, thân thể cũng không đơn bạc như trước.

Cha mẹ của nàng cùng hai vị ca ca vui mừng trong lòng.

Đào mất, thời gian đã hơn một năm trôi qua rồi.

Mùa đông đã đến, đông chí ngày ấy tuyết rơi nhiều. Mãn đêm buông xuống, Nam An Vương Triệu Tử xử lý xong công sự, đến Trúc viên gặp Triệu Đàn.

Triệu Đàn đã mười sáu tuổi rồi, nàng từ Duyên Hi Cư chuyển ra, ở lại Trúc viên nơi cậu Liễu Liên cùng Liễu Ly năm đó sống.

Triệu Tử kêu tùy tùng đợi ở bên ngoài, một thân một mình tiến vào Trúc viên.

Trúc viên trên mặt đất rơi xuống một tầng tuyết thật dày.

Triệu Tử đứng khoanh tay ở hành lang, nhìn muội muội Triệu Đàn cách một cái sân.

Triệu Đàn không nhìn thấy hần, nàng lẻ loi lơ lửng đứng ở ngoài phòng ngủ trước hành lang, mắt to tinh mịch nhìn tuyết ngoằn ngoèo trong rừng trúc, mang trên mặt một loại ưu thương. Thấy ca ca, Triệu Đàn mặt ngay lập tức mỉm cười, hô: "Đại ca!"

Triệu Tử dọc theo hành lang đi tới, ngừng lại ở bên người muội muội, cầm chặt bàn tay của muội muội, phát hiện có chút mát mẻ, nắm bàn tay của muội muội liền đi vào trong phòng.

Nha hoàn Tiểu Lan cùng Tiểu Vân nhìn thấy Vương gia đến, vội vàng hành lễ.

Triệu Đàn sai Tiểu Lan châm trà cho đại ca, sau đó lại cười nói: "Đại ca mấy ngày nay đính hôn rồi, muốn muội muội đưa lễ vật gì a?"

Vương Phi tương lai của Triệu Tử là trưởng nữ của Tổng đốc Tôn gia phía đông biên cương Tôn Tổ Nhã, là một vị cô nương có tu dưỡng vô cùng đoan trang, phụ thân của nàng Tôn gia đại quan một phương, tay cầm quyền hành quân chính phía đông biên cương, ba mươi năm vẫn đối với Nam An Vương phủ trung thành và tận tâm.

Lão Vương gia Triệu Trinh đối với hôn sự này phi thường hài lòng.

Triệu Tử cười cười, mắt phượng híp lại, nhìn muội muội: "Đại ca mang người đi ra ngoài chơi, được chứ?"

Triệu Đàn nhẹ gật đầu.

Hai khắc sau, huynh muội hai người mặc áo choàng mũ trùm đầu, cưỡi ngựa ra phủ Nam An Vương.

Phản Huyền cùng Bạch Giác cỡi ngựa theo phía sau.

Triệu Tử lên ngựa trước, phóng ngựa như bay trong tuyết.

Triệu Đan thúc vào bụng ngựa, bắt kịp đại ca rồi.

Trải qua hơn nửa năm rèn luyện, kỹ thuật cỡi ngựa của Triệu Đan đã có tiến bộ nhảy vọt, nữ tử như vậy cũng được cho là rất lợi hại rồi.

đi đến đầu phố Diên Khánh phường, Triệu Tử ghì ngựa, thân thể thẳng tắp, nhìn về phía trước.

Triệu Đan theo ánh mắt của hắn, thấy phía trước cây hòe lớn đầu đường treo một cái đèn hoa đăng, bên cạnh treo một cái chiếu bài làm bằng vải bố màu vàng, đề sáu chữ "canh chua sủi cào Tân kí", Triệu Đan nhận ra là bút tích của ca ca mình.

Phía dưới đèn hoa đăng là một cái lều vải rất đơn sơ, trước lều vải đặt nồi đun nước nóng hôi hổi, tay cầm muôi rõ ràng là một cô nương đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, mặc vải thô Thanh y may thành áo váy, nhìn qua khoảng hai mươi hai một tuổi, ngũ quan nhìn rõ ràng rất là bình thường, thể nhưng tổ hợp cùng một chỗ liền đặc biệt sinh động, trên mặt thủy chung nhộn nhạo một cỗ ôn hòa vui vẻ, làm mặt của nàng trở nên sinh động.

Triệu Tử xuống ngựa, đem dây cương ném cho Phản Huyền, đi đến trước ngựa Triệu Đan vươn hai tay.

Triệu Đan trở mình xuống ngựa, bị Triệu Tử ôm lấy, thả trên mặt đất.

Nàng đi theo Triệu Tử hướng cái sạp hàng canh chua sủi cào kia đi tới.

Vị Thanh y cô nương kia thấy Triệu Tử gỡ mũ trùm đầu xuống, con mắt tựa hồ sáng lên, vẻ mặt không che giấu được kinh hi, cười hô: "Ngươi đã đến rồi!"

Lại nói: "Ngươi hơn nửa tháng không có tới!"

Triệu Tử mỉm cười: "Gần đây trong nhà có việc bận."

Vị cô nương kia hí mắt nở nụ cười: "Đêm nay muốn ăn chút gì không?"

"Hai chén canh chua sủi cào, một chén thả nhiều ớt, một chén một chút cũng không nên thả!"

"Hai chén?" Thanh y cô nương có chút kinh ngạc.

"Hai chén đều thả nhiều ớt!" Triệu Đan từ sau lưng Triệu Tử nhô đầu ra.

Thanh y cô nương thấy sau lưng Triệu Tử đột nhiên chui ra một cô nương xinh đẹp, mắt to cặp môi đỏ mọng, lập tức giật mình.

Triệu Tử rũ tầm mắt xuống, nắm tay Triệu Đan tiến lều trại, tìm cái bàn nhỏ ngồi xuống.

Lúc này có tuyết rơi, trong lều vải không có thực khách khác, chỉ có hai huynh muội Triệu Tử.

Sau khi ngồi xuống, Triệu Tử mới có hỏi: "Chi nương, thức phụ ngươi đâu?"

Cái nữ tử được gọi là chi nương đưa lưng về phía bọn hắn, tựa hồ như đang làm Sủi Cào, thanh âm nghe có chút chát chát: "Hôm nay không có buôn bán, thức phụ ở nhà nghỉ ngơi!"

Miệng nàng nói chuyện, nhưng thân thể vẫn không có quay lại.

Triệu Đan tựa hồ nhìn ra thứ gì đó.

Nàng trầm mặc mà ngồi ở chỗ kia, nhìn ca ca, lại nhìn vị gọi là chi nương cô nương kia một chút.

Triệu Tử buông tầm mắt xuống, lông mi thật dài che ở sóng mắt, nhìn không ra tâm tình của hắn.

Triệu Đan nhưng là hiểu rõ ca ca đã.

Triệu Tử từ nhỏ đã gọi là "Tiểu thế tử", trong phủ từ trên xuống dưới một mực bị phụ thân bồi dưỡng với tư cách Nam An Vương tương lai, hắn mọi thứ đều cân nhắc lợi hại, áp lực mình đã thành thói quen.

Triệu Đan thò tay qua kéo tay phải ca ca, đặt ở trên đầu gối của mình.

Triệu Tử không nói gì, hắn ngừng đầu dừng ở bóng lưng chi nương.

Chi nương như trước không quay đầu lại, thanh âm từ trong hơi nóng truyền tới: "Chỉ cần hai chén bánh sủi cào sợ là không đủ, có muốn thêm hai cái bánh nướng kẹo hạt vùng không?"

Triệu Tử cười nói: "Xá muối gần đây thân thể đang lớn, sức ăn tăng nhiều, hay vẫn là bốn cái a!"

Chi nương bưng đang bát đựng Sủi Cảo, nghe vậy thân thể của nàng tựa hồ định bất định, sau đó động tác bưng Sủi Cảo liền trở nên nước chảy mây trôi.

Đem hai chén bánh sủi cảo đặt ở trên bàn, chi nương cười tủm tỉm nhìn Triệu Đan: "cô nương dùng từ từ thôi, đợi tí nữa hãy ăn hạt vừng kẹo này!"

Tay nghề Chi nương xác thực rất tốt, da Sủi Cảo lại mỏng, nhân bánh Sủi Cảo lại thơm ngon, tròn trịa đẹp mắt, một lớp rau hẹ trên nước Sủi Cảo nóng cùng nước ép ớt màu hồng hồng, vào đêm đông rét lạnh, ăn được một chén bánh sủi cảo chua cay như vậy, thật là vô cùng hưởng thụ.

Triệu Đan ăn nhiều, chi nương bưng một cái giỏ trúc đặt ở trên mặt bàn, bên trong lấy bốn cái bánh nướng hạt vừng nho nhỏ, nghe đã cảm thấy rất thơm ngọt.

Chi nương không đợi Triệu Tử phân phó, giúp Triệu Tử thêm một muôi nước nóng, sau đó nói: "Triệu đại ca, biết ngươi đã nhiều năm rồi, thường thường nghe ngươi nhắc tới muối muối, đêm nay nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy lệnh muối a! Quả nhiên là một vị cô nương duyên dáng yêu kiều mỹ mạo!"

Triệu Đan nhìn nhìn chi nương, nhìn lại đại ca một chút lại vui đầu ăn canh.

Nàng rành mạch nghe được miệng chi nương trong nói "Triệu đại ca" "đã nhiều năm" "Lệnh muối" cùng "Duyên dáng yêu kiều".

Xem ra, vị chi nương này cùng đại ca nhận thức đã lâu rồi, cũng rất quen thuộc, nhưng lại không biết thân phận đại ca; nàng tuy rằng bày quầy bán hàng bán bánh sủi cảo, lại nói rất nhỏ nhả "Lệnh muối" "Duyên dáng yêu kiều"...

Triệu Đan nhìn chi nương: "Tỷ tỷ, thêm một chén nữa nước canh chua sủi cảo a, ăn quá ngon rồi!"

Chi nương nghe vậy, vẻ mặt cười, vội vàng đi tới mức Sủi Cảo.

Triệu Đan nhìn bóng lưng chi nương nhanh nhẹn mà làm việc.

Chi nương làm cho người ta cảm giác thật sự thật ấm áp, rất giống cảm giác của mẫu thân.

Triệu Tử rất chân thành mà uống nước nóng canh, mí mắt cũng không có chớp một cái.

Chén Sủi Cảo thứ hai của rất nhanh đã tới rồi, chi nương đi tới, vừa cầm chén đặt ở trước mặt Triệu Đan, Triệu Tử liền nhìn về phía nàng, mắt phượng tinh mạch: "Cùng ngồi một chỗ đi!"

Chi nương ngồi ngồi xuống.

Mặt của nàng bởi vì hơi nóng mà trở nên đỏ hồng, con mắt lóe sáng trong suốt, môi phấn hồng mím thật chặt, trên mặt không che giấu được vui mừng.

Triệu Tử nhìn nàng, Triệu Đan nhìn Triệu Tử.

Triệu Tử rút cuộc nở nụ cười.

hắn ngày thường rất tuấn mỹ, nụ cười này như mây mở mặt trời mọc, Hoa Xuân chợt thả: "Chi nương, ta sắp kết hôn rồi!"

Chi nương dường như ngây dại, trên mặt cái vui tươi kia, nụ cười ngọt ngào tựa hồ như cứng lại, khóe miệng co giật hai cái, rất nhanh liền kéo ra rồi một cái đáng tươi cười cứng ngắc: "Chúc mừng Triệu đại ca! Chúc mừng Triệu đại ca rồi..."

Nàng cúi đầu xuống, vội vàng đứng lên nói: "Ta đi lấy mấy cái Sủi Cảo!"

Triệu Tử nhìn bóng lưng của nàng.

Triệu Đan đã rõ rồi, nàng thấy lưng chi nương có chút phát run, một cổ thương tiếc tự nhiên sinh ra.

Trước khi đi, Triệu Đan nhìn mặt đại ca không biểu tình không nói một lời, vội vàng móc ra một thỏi bạc đưa tới: "Chi nương, chúng ta đi đây!"

Con mắt Chi nương có chút hồng, tựa hồ như phủ kín tầng một hơi nước, nàng cố gắng cười, đẩy tay Triệu Đan ra: "Triệu đại ca là ân nhân cứu mạng của ta, bạc này ta không thể nhận!"

Vô luận Triệu Đan nhún nhường như thế nào, chi nương thủy chung không lấy.

đang giằng co, Triệu Tử đã đi nhanh ra ngoài.

Triệu Đan vội vàng đem cái thỏi bạc kia nhét vào trong tay chi nương, đuổi theo.

Cối ngựa rời đi rất xa, Triệu Đan nhìn lại, chỉ thấy bông tuyết bay tán loạn ở bên trong, trong ngọn đèn mờ nhạt, chi nương nắm bạc, thân ảnh nhỏ nhắn

xinh xắn vẫn không nhúc nhích, tựa hồ như ngừng lại chỗ đó.

Triệu Tử đem Triệu Đan đưa về Trúc viên, nhìn Triệu Đan nằm ngủ, lúc này mới chuẩn bị rời đi.

Triệu Đan nằm ở trên giường, nhìn ca ca chuẩn bị rời đi, cố lấy dũng khí nói: "Ca ca, người đây vì tội gì!"

Triệu Tử đứng ở nơi đó nhìn nàng, vóc người cao gầy tựa hồ dẫn theo chút ít âm đạm: "Triệu Đan, ta chỉ hy vọng người hạnh phúc!"

hắn quay người muốn đi gấp, lại xoay người lại: "Ta vừa nhận được tin báo, hoàng thái tử Đông Xu Trúc Tranh cùng Ủy Vương Trúc Sanh đã từ kinh đô xuất phát, bọn hắn chuẩn bị đến Đại Kim tham gia đại điển giao thừa, cũng cầu lấy quận chúa Đại Kim làm vợ, cũng cố vững chắc bang giao hai nước."

Triệu Đan trừng mắt: "Như thế nào ta không có nhận được thánh chỉ?"

"Đó là Hoàng Đế giúp người áp xuống dưới, hắn không muốn người lấy chồng ở xa, "Triệu Tử nhìn Triệu Đan, "Triệu Đan, người muốn đi, ca ca cùng người đi; không muốn đi, chúng ta liền không rời Nhuận Dương!"

Dứt lời, Triệu Tử quay người đi ra.

hắn chỉ có một người muội muội là Triệu Đan, cho nên Triệu Đan nhất định phải hạnh phúc.

Triệu Đan yên lặng tiêu hóa tin tức này: Đông Xu Ủy Vương Trúc Sanh, thật là hồ ly ca ca sao...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ài, Triệu Đan mười sáu tuổi rồi mười sáu tuổi rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Suy đi nghĩ lại bắt đầu hành động

Triệu Tử đã rời đi.

Trước khi đi hắn còn cẩn thận giúp Triệu Đan khép cửa phòng lại.

Nha hoàn Tiểu Lan hầu hạ Triệu Đan ngủ trên giường La Hán.

Trong phòng rất yên tĩnh, gian ngoài Tiểu Lan có thể nghe tiếng hít thở rõ ràng.

Triệu Đan tựa hồ có thể nghe được tuyết rơi ngoài cửa sổ, phát ra âm thanh tuôn rơi.

Nàng có tâm sự suy nghĩ, trước là của mình, sau đó là đại ca Triệu Tử.

Triệu Đan nghĩ: đại ca đối với mình thương yêu như vậy, mình nhất định phải giúp đỡ đại ca.

Nàng là cái loại nhìn rất đơn thuần rất dễ dàng đẩy ngã, nhưng mà nếu như kiên trì một sự việc thì sẽ như nữ hài tử đầu óc rất cố chấp.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong nội tâm Triệu Đan dần dần đã có kế hoạch, nàng bắt đầu suy nghĩ như thế nào áp dụng kế hoạch của mình.

Sáng ngày thứ hai, Triệu Đan liền đi Duyên Hi Cư thăm hỏi cha mẹ.

Triệu Tử cùng Triệu Sam đã tới, bọn hắn muốn cùng đi ra ngoài nhìn tòa nhà Triệu Sam mới mua, sáng sớm liền đi ra ngoài.

Lúc ăn sáng, Triệu Đan bắt đầu dỗ dành phụ thân vui vẻ. Nàng biết rõ lúc phụ thân húp cháo thích ăn kèm với thức ăn chua cay, đã giúp phụ thân gấp nhiều lần; nhìn chén cháo phụ thân sắp hết, vội vàng cướp đi bới cho phụ thân thêm một chén nữa.

Triệu Trinh thân nhiên hưởng thụ nữ nhi hầu hạ, trên mặt như trước không có gì biểu lộ, thế nhưng Chu Tử vẫn là từ trong ánh mắt của hắn thấy được vui mừng, thừa dịp Triệu Đan đi múc cháo, nhỏ giọng nói: "Triệu Trinh, Triệu Đan như vậy hiếu thuận, người làm cha vui vẻ à?"

Triệu Trinh không có gạt đầu, mà là nhìn về phía Triệu Đan, thấp giọng nói: "khuê nữ ta tuyệt đối là đối với ta có thành tâm."

Chu Tử nở nụ cười.

Mấy hài tử kia của nàng cùng Triệu Trinh có tất cả đặc điểm, Triệu Tử thành thực ẩn nhẫn, Triệu Sam tiêu sái không bị trói buộc, Triệu Dương cố chấp quạnh quẽ, rất động lòng người thương yêu nhưng là Triệu Đan, biết điều như vậy, thiện lương như vậy, thật sự là tiêu áo bóng làm cha mẹ vui vẻ.

Ăn xong, Triệu Đàn nắn nỉ phụ thân cùng mình tản bộ trong hoa viên: "Phụ thân, cùng con đi dạo trong hoa viên một chút, được chứ!"

Nhìn tiểu nữ cười nói tự nhiên nét mặt tươi cười, Triệu Trinh đương nhiên đáp ứng. Hắn đối với ba con trai tuy rằng nghiêm khắc, thế nhưng đối với tiểu nữ duy nhất này là yêu thương cực kỳ. Liều Ly mất tích, tinh thần Triệu Đàn sa sút một đoạn thời gian, Triệu Trinh mỗi ngày cùng Triệu Đàn tản bộ, dạy Triệu Đàn dùng đao kiếm, huấn luyện Triệu Đàn thuật cưỡi ngựa, cùng Triệu Đàn vượt qua đoạn thời gian gian nan kia.

Lúc rạng sáng tuyết rơi nhiều liên ngừng, hôm nay Nam An Vương phủ biến thành Thế Giới Băng Tuyết. trên đường tuyết đọng sớm đã bị dọn sạch sẽ, đi trên đường gạch xanh một chút cũng không trượt.

Triệu Đàn dịu lấy cánh tay phụ thân, tựa sát phụ thân chậm rãi đi trên đường nhỏ ở bên hồ.

Bởi vì cũng rèn luyện không gián đoạn, thân hình Triệu Trinh như trước cao gầy lạnh lùng, Triệu Đàn vóc dáng mặc dù cao, ở bên cạnh phụ thân cũng là y như là chim non nép vào người.

Rời đi một đoạn đường, Triệu Đàn bắt đầu gọi đề tài: "Phụ thân, người thật sự là thiên vị quá!"

Triệu Trinh sững sờ, nhướng mi nhìn Triệu Đàn.

Triệu Đàn dùng khẩu khí oán trách nói: "Phụ thân, nhị ca, tam ca đều không có đính hôn, người làm sao lại định ra việc hôn cho đại ca? Đây không phải bất công là cái gì?"

Triệu Trinh nở nụ cười.

Nhìn hắn hướng về nhà sàn phía trước, chậm rãi nói: "Ta và người mẹ không có cho ba người các người định ra việc hôn nhân, mặc cho chính các người làm chủ, đây mới là bất công cho các người!"

Triệu Đàn cố ý nói: "Vậy người vì cái gì cho đại ca đính hôn đây? Người không thích đại ca sao?"

Triệu Trinh trầm tư một chút, sau đó mới nói: "Năm đó Tôn gia kiên quyết kết hôn, hắn uống chút rượu, nghiêm mặt cầu ân điển, nói tương lai sinh ra trưởng nữ, liền hứa cho tiểu thế tử. Ta nghĩ lấy Tôn gia kiên quyết nếu như đề nghị, không thể bôi mặt mũi của hắn, nên đáp ứng a, ai biết gia hỏa này dần như vậy, kết hôn bảy tám năm mới sinh ra trưởng nữ Tôn Tú Nhã, hôn sự đại ca người cũng không thể chậm trễ, làm cho đến bây giờ hai mươi bảy hai mươi tám rồi còn không có kết hôn."

Nhớ tới khi còn bé cực kỳ buồn bực, tuy nhiên khi trưởng thành con trai trưởng Triệu Từ làm chuyện gì cũng rất đáng tin cậy, Triệu Trinh cũng là đau lòng, thở dài nói: "Cho nên Triệu Sam, Triệu Dương cùng hôn sự của người, vô luận người khác nói như thế nào, ta cùng mẹ người đều không có đáp ứng!"

Triệu Đàn đem đầu tựa ở trên người phụ thân, nàng nói khẽ: "Tú Nhã tỷ tỷ năm nay mới mười sáu tuổi, ca ca hắn..."

Nàng cố lấy dũng khí nói: "Nếu là ca ca đã có người trong lòng?"

Triệu Trinh chợt nghe tin tức này, trong lòng hơi chấn động, mắt phượng hắn híp lại, nhưng như cũ lặng lẽ nói: "Ca ca người đã có người trong lòng? cô nương nhà nào?"

Triệu Đàn vội vàng làm nũng nói: "con chỉ là nói đại thôi! Đại ca có chuyện gì, làm sao sẽ cùng muội muội nói chuyện!"

Triệu Trinh cúi đầu nhìn con gái, nói: "Nếu thật là thích, cưới vào trong phủ làm Trắc Phi cũng được!"

Triệu Đàn bĩu môi nghiêng qua liếc phụ thân: "Người dám đem những lời này ở trước mặt mẫu thân nói một lần?"

Triệu Trinh nở nụ cười.

hắn thật không dám

Chu Từ tính cách tuy rằng mềm mại, thế nhưng là ở trong chuyện một chồng một vợ này, vô cùng cố chấp.

Chu Từ luôn luôn cảm thấy, những người khác nàng không quản được, nhưng là con gái của mình nàng cũng đã sớm nói, một chồng một vợ sống là được rồi, thế thiếp nhiều hơn, sự tình liền có hơn, thực phiền toái.

Phụ tử hai người đều không nói thêm gì nữa, hướng rừng tùng bên kia đi đến.

Rừng tùng ngày xuân xanh nhạt, hôm nay biến thành xanh biếc, lộ ra tuyết trắng, có một phen hứng thú.

Triệu Trinh liếc nhìn con gái, mắt phượng tinh mịch thâm thúy, mang theo một vòng vui vẻ: "Nghe đại ca người nói, người muốn cùng hắn vào kinh tham gia giao thừa?"

"Ân." Triệu Đàn cười nhìn phụ thân, "Sùi Cáo ca ca muốn cưới Hoàng Hậu rồi, ta đương nhiên muốn đi tham gia rồi!"

Triệu Trinh cố ý nói: "Hoàng Đế cũng không có mời ngươi đi a, trong thánh chỉ nói cũng không có mời Minh Châu quận chúa!"

Triệu Đan buông tay phụ thân ra, nhảy trên mặt đất hai cái, cười quay đầu lại nói: "Dù sao ta chính là muốn đi, ta muốn nhìn một chút cái kia Úy Vương Trúc Sanh đến cùng phải hay không hồ ly ca ca!"

Triệu Trinh mỉm cười nhìn con gái, ngược lại cũng không nói gì.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Triệu Tử, Triệu Sam cùng Triệu Dương tam huynh đệ cho tới bây giờ chưa bao giờ cùng hấn đấu tranh giành thắng lợi, thế nhưng là Triệu Đan lại có thể...nhất hạ thấp ở hấn cái này làmcha đây!

Trong nội tâm phụ thân Triệu Đan lưu lại tin tức, cho phép phụ thân có chỗ ý tưởng, liền thay đổi nam trang, mang theo hai thị vệ ra Vương Phủ, thẳng đến Diên Khánh phường —— hai cái nha đầu cũng không có biết cười ngạo, thật sự không có cách nào mang theo.

Sạp hàng canh chua sủi cảo Tần kí như trước vẫn nằm tại đó, một lão Hán áo bào xám đội cái mũ sạch sẽ đang đứng ở trước tấm thớt bóp mặt, chỉ nương đứng ở bên cạnh cúi đầu làm văn thân.

Triệu Đan học ca ca, đem dây cương ném cho thị vệ, chính mình đi tới.

"Tỷ tỷ!" đi đến trước quán Sủi Cảo, Triệu Đan mới mở miệng gọi chi nương.

Chi nương mãnh liệt ngừng đầu, phát hiện là một thiếu niên mỹ mạo lạ lẫm, đang nhíu mày suy tư, cái kia mỹ mạo thiếu niên mỉm cười, lơ lơ có chút quen mặt. Nàng lập tức nghĩ tới, kinh hi nói: "Ngươi là muội tử Triệu đại ca!"

Triệu Đan nhẹ gật đầu: "Ta đi ngang qua nơi đây, ghé thăm ngươi một chút!"

Chi nương quần áo rất sạch sẽ vừa người, chẳng qua là mí mắt có chút sưng, khuôn mặt thanh tú cũng có chút tiều tụy, thế nhưng là con mắt nhìn Triệu Đan, nhưng là lòng tràn đầy vui mừng, vội vàng vàng vàng đi ra, mời Triệu Đan đến trong lều ngồi xuống: "Triệu Gia muội muội, vào ngồi xuống!"

Rồi hướng thúc phụ bên cạnh vội vàng giới thiệu nói: "Thúc phụ, đây là muội tử Triệu đại ca!"

Tần đại thúc hướng Triệu Đan nói một tiếng, nói: "Chi nương, ngươi chiêu đãi Triệu cô nương, không cần phải xen vào sạp hàng!"

Chi nương nhẹ gật đầu, thân mật mà lôi kéo Triệu Đan tiến vào lều, kéo qua một cái băng, dùng khăn vải lau sạch sẽ, mới mời Triệu Đan ngồi xuống.

Triệu Đan ngồi vào chỗ của mình, chi nương hỏi nàng: "Muốn ăn chút gì không? một chén nước sủi cảo?"

Thấy Triệu Đan gật đầu, chi nương vui mừng nói: "Ăn bánh nướng hạt vừng không?"

Triệu Đan lập tức nở nụ cười, hí hóp mắt to lại gật đầu một cái.

sạp hàng Chi nương bọn họ chẳng những bánh sủi cảo ăn ngon, bánh nướng cũng ăn thật ngon, lại xốp giòn vừa mê vừa say, Triệu Đan vốn không đói bụng, thế nhưng chi nương vừa nói, nàng liền thật sự muốn ăn rồi.

Chi nương qua thúc phụ nói một tiếng, lúc này mới tới đây cùng Triệu Đan.

Hai người hàn huyên vài câu, Triệu Đan liền thẳng vào chủ đề nói: "Đường huynh ta ở kim kinh muốn thành hôn, đại ca cùng ta chuẩn bị đi, đại khái mười ngày phía sau liền xuất phát!"

Con mắt Chi nương liền âm trầm, đang muốn nói chuyện, đối diện bên ngoài rạp Triệu Đan lại thấy được hai cái thân ảnh quen thuộc hướng về bên này đã đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bố trí an bài trước khi rời đi

Cách hơn một năm không gặp mặt, Tô Dung Tô Ngưng cũng tựa hồ thay đổi không ít, vóc dáng bọn hắn cao lớn không ít, hình dáng trên mặt cũng rõ ràng hơn, thoạt nhìn rất là tuấn tú.

Bọn hắn vừa tới Nhuận Dương, bởi vì mang ý chỉ Thiên Hạo Đế, càng nghĩ, dứt khoát trực tiếp đến đây gặp Minh Châu quận chúa Triệu Đan.

Tô Dung Tô Ngưng càng chạy càng gần, nhìn Triệu Đan ngồi ở lều vải phía dưới, trên mặt bọn hắn mang theo dáng tươi cười quen thuộc.

Căn cứ vào vị trí má lúm đồng tiền trên gương mặt bọn hắn, Triệu Đàn lập tức phân rõ ràng cái nào là Tô Ngưng, cái nào là Tô Dung.

Thấy huynh đệ bọn họ, Triệu Đàn liền nhớ lại đoạn lộ trình từ kim kinh đến Nhuận Dương, trong nội tâm tự nhiên sinh ra một cảm giác chua xót—— gần hai năm thời gian không gặp hồ ly ca ca, đối với nàng mà nói, cái đoạn thời gian kia dường như đã thành một giấc mộng đẹp, nếu không có Tô thị huynh đệ chứng kiến, nàng quả thực không thể tin được cái kia là sự thật.

Nàng đưa mắt liếc qua một cái, ý bảo Tô thị huynh đệ ở phía trước chờ mình, Tô thị huynh đệ ngẫm hiểu, thân nhiên đi về phía trước.

Triệu Đàn tiếp tục hỏi chi nương: "Người cùng ta đại ca tại sao lại biết nhau?"

trên mặt Chi nương hiện ra một tia buồn vô cớ: "Điều biết bốn năm năm rồi... Khi đó ta cùng thúc phụ vừa tới đến Nhuận Dương, chưa quen cuộc sống nơi đây, ở chỗ này bày một cái sạp hàng bánh sủi cảo, bị du côn lưu manh quấy rối, vừa hay được Triệu đại ca cứu được..."

Nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt của nàng rạng rỡ tia chớp, luôn luôn nói chuyện thanh thúy ngắn gọn nàng cũng trở nên tối nghĩa khó tả, thanh âm cũng trở nên lưỡng lự: "Về sau, Triệu đại ca liền thường đến đây, thường là một chén nước canh chua sủi cảo một cái bánh nướng hạt vừng..."

Triệu Đàn nhìn chi nương, chuyên chú nghe. Nàng thế mới biết, nguyên lai chi nương vẫn cho rằng đại ca Triệu Từ nàng tên gọi Triệu đại lang, là một vị Bách phu trưởng đóng giữ ở Nam Cương.

Chi nương ngẩng đầu nhìn Triệu Đàn, trên mặt mang nụ cười, thế nhưng là trong ánh mắt che 1 tầng hơi nước: "Triệu đại ca sắp kết hôn rồi a, đến lúc đó ta sợ là không thể đi chúc mừng rồi!"

Triệu Đàn đuổi tay nắm chặt tay của nàng, trong mắt mang theo nghi vấn nhìn qua nàng.

Chi nương hít sâu một hơi: "Nhà của ta nguyên ở ngõ nhỏ kim kinh, hiện nay còn có mấy gian phòng ở, hôm nay lộ phí hồi hương đã tích lũy đủ rồi, ta mấy ngày nay muốn cùng thúc phụ quay về kim kinh!"

Tay Chi nương non mềm, thật ấm áp, trên mặt gắng sức cười, cong cong trên ánh mắt che một tầng sương: "Muội muội, đợi người đi kim kinh, nhất định phải đi ngõ nhỏ gặp ta, ta làm cho người ăn, người khác cũng chưa từng ăn ngon như vậy đâu!"

Triệu Đàn nở nụ cười, mắt to cong cong: "Chi nương tỷ tỷ, vậy chúng ta định rồi, đêm mừng một ta nhất định đi thăm người!"

Mắt Chi nương có chút ướt át mang theo ý cười: "một lời đã định!"

Cùng chi nương và Tần đại thúc cáo biệt, Triệu Đàn hướng góc đường đi tới.

Duổi đi hai thị vệ đi theo nàng, nàng đứng ở phía trước dưới đại thụ đợi Tô thị huynh đệ.

Tô Ngưng cùng Tô Dung đứng ở bên đường dưới cây đại thụ, có chút nhàm chán.

một năm nay, kỳ thật bọn hắn lui tới kim kinh Nhuận Dương đã vài chuyến.

Tần công công chi thị bọn hắn cùng một tổ ám vệ khác Thủy Tứ Thủy Lục lần lượt thủ hộ Minh Châu quận chúa Triệu Đàn, bảo hộ an toàn của nàng.

Tô Dung cùng Tô Ngưng bởi vì lần trước thành công liên hợp lực lượng quận chúa Đông Xu Thọ Sơn, đem Liễu thị vệ cùng Minh Châu quận chúa tách ra, một bước lên trời đã lấy được Thiên Hạo Đế ưu ái, thoắt cái đã thành người tâm phúc Thiên Hạo Đế. Lần này xuất phát đến Nhuận Dương, Thiên Hạo Đế tự mình ở Ngọc Lê các gọi bọn họ.

một thân thường phục màu trắng là Thiên Hạo Đế, dáng người ngay thẳng mà đứng ở phía trước cửa sổ màu xanh lá cánh ve sần khắc hoa, không nói một lời, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Tô Ngưng Tô Dung hành lễ, đứng ở một bên, chờ ý chỉ Thiên Hạo Đế. Hai người bọn họ đứng ở bên cửa khắc hoa, làm cho vị trí đứng yên vừa vặn có thể thấy bên mặt Thiên Hạo Đế.

Thiên Hạo Đế tuấn xinh đẹp, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, lông mi như cánh quạt, mắt như mực họa, cặp môi đỏ mọng, ngọc thụ lâm phong, thoát nhìn như Thần Tiên trên trời, không thể không tôn trọng.

Thiên Tiên cuối cùng mở miệng: "Minh Châu quận chúa tuổi tác còn nhỏ, còn không thể phân biệt thị phi. một khi phát hiện có người nhà ngoại trừ nam tử tới gần, mặc kệ có ý đồ hay không, hết thảy phá hư! Nếu là có ý đồ làm loạn, thiên!"

Tô Ngưng Tô Dung nhìn Thiên Hạo Đế kính ngưỡng như thần "RẮC...A...Ặ...!! Kéo" vỡ vụn rồi, tâm tình có chút sa sút, trầm giọng nói: "Vâng!"

Thiên Hạo Đế xoay người, ánh mắt lưu chuyển, đánh giá Tô Ngưng Tô Dung trong chớp lát, hần ý thức được hai vị trước mắt này cũng coi là mỹ nam tử khó có được, trong nội tâm không khỏi chua chát, một mực xem trọng Tô Ngưng Tô Dung trên lưng toát ra mồ hôi lạnh, mới trầm giọng nói: "Hai người các ngươi... không cho phép đánh chủ ý Minh Châu quận chúa của trẫm!"

Tô Ngưng Tô Dung huynh đệ sinh đôi tâm ý tương thông, lập tức cùng nói: "Thuộc hạ không dám!"

Nghĩ tới đây, Tô Ngưng Tô Dung vừa nhìn nhau, trong nội tâm suy nghĩ giống nhau, nhẹ gật đầu, nhìn về phía Minh Châu quận chúa ăn mặc giống thiếu niên chậm rãi đi tới.

Huynh đệ bọn họ nhìn lại nhìn, vẫn cảm thấy Minh Châu quận chúa bắt quá chi như vậy, đẹp thì đẹp, nhưng mà mỹ nhân kim kinh còn nhiều mà, Hoàng Đế bệ hạ người quá lo lắng!

Triệu Đàn cùng Tô Ngưng Tô Dung song song hướng Nam An Vương phủ phương hướng đi đến.

Triệu Đàn không muốn nói nhảm, nói ngay vào điểm chính: "Thủy Thất Thủy Thập Tứ thế nhưng là Thanh y Vệ Tàn công công an bài, Hoàng Thượng chỉ thị huynh đệ các người đến Nhuận Dương làm cái gì?"

Tô Ngưng Tô Dung bờ môi khẽ nhúc nhích, ý chỉ Thiên Hạo Đế giao cho bọn hắn, theo cá nhân mà nói vô cùng hèn mọn bi ối, thật sự nói không nên lời.

Tô Ngưng nghiêng mắt liếc nhìn Tô Dung, ý bảo Tô Dung trả lời. Càng nghĩ, Tô Dung nói: "Hoàng Thượng chỉ thị huynh đệ ta bảo hộ an toàn quận chúa, nghe theo quận chúa phân phó!"

"thật sự?" Triệu Đàn giống như cười mà không phải cười nhìn bọn hắn, "Ta đây nhờ các người một việc được chứ?"

Tô Dung Tô Ngưng khom người nói: "Thuộc hạ nghe theo quận chúa sai khiến!"

Triệu Đàn thấp giọng nói vài câu.

Tô Ngưng Tô Dung tuy rằng cảm thấy chuyện này áp lực có chút lớn, nhưng vẫn đồng ý.

Triệu Đàn trước sai người đi tìm đại ca Triệu Tử cùng nhị ca Triệu Sam, nói là mẫu thân mời bọn hắn đến nội viện Duyên Hi Cư dùng bữa tối, sau đó mình cũng đi qua.

Giờ Dậu vừa qua khỏi, Triệu Tử Triệu Sam hai huynh đệ dắt tay nhau mà đến.

Nhìn hai nhi tử tuổi mới cao gầy, nam an thái phi Chu Tử không khỏi rất là vui mừng, sờ lên Triệu Tử, nhéo nhéo Triệu Sam, hỏi han ân cần âu yếm một phen, lúc này mới thả hai đứa con trai.

Triệu Đàn ở một bên, cố tình hăm hại nhị ca Triệu Sam, nàng vốn là sai người châm trà cho hai ca ca, chính mình thôi g một ly cho đại ca Triệu Tử, cười hỏi: "Đại ca, nhà mới của nhị ca như thế nào?"

Triệu Tử tiếp nhận nước trà, nhấp một miếng mới nói: "Vị trí vừa vặn, có chút thanh nhã."

Triệu Đàn đem một chén nước trà khác đưa cho Triệu Sam, cười nói: "Nhị ca, không biết cái này nhà mới này chuẩn bị cho vị hồng nhan tri kỷ nào ở đây?"

Triệu Sam nghe vậy, lông mày nhướng lên, một bên cùng muội muội mặt mày kiện tụng, một bên liếc mẫu thân, phát hiện mẫu thân đang cùng phụ thân nói hôn sự đại ca, không có chú ý tới bên này, lúc này mới yên lòng lại, thò tay vặn chặt lỗ tai Triệu Đàn, hung ác nói: "Hừ nha đầu, cánh cứng cáp rồi, dám đến vuốt râu hùm nhị ca của người hà!"

Lỗ tai Triệu Đàn bị Triệu Sam nắm chặt, sợ đau không dám giãy giụa, thực sự thò tay vặn chặt eo nhỏ Triệu Sam, miệng nói: "Nhị ca, người lại khi dễ ta nhưng ta lại muốn nói cho cha cùng mẹ!"

Triệu Sam cùng Triệu Đàn cười đùa, Triệu Tử bưng nước trà dương dương tự đắc mà uống, hắn thật ra là có tâm sự, chẳng qua là xưa nay vui buồn không hiện ra, mang mặt nạ đã quen, cho nên thoát nhìn vẫn là một bộ dạng nhẹ nhõm tự tại.

Triệu Đàn cùng Triệu Sam cười đùa trong chốc lát, trải qua vô số lần cò kè mặc cả, Triệu Đàn mục đích đạt thành, lúc này mới hài lòng thả nhị ca đáng thương, còn thò tay giúp đỡ Triệu Sam sửa sang lại dây cột tóc khảm ngọc bích, phong phạm quan tâm ca ca muội muội.

Triệu Sam bị muội muội bấm véo vài cái, bắt chẹt rồi một phen, vốn có chút đầy bụi đất, thế nhưng là muội muội phen này hầu hạ, lập tức vui thích, vẻ mặt cười đắc ý.

Triệu Sam xưa nay thông minh tháo vát, hắn quý trọng hàng đệ tử cùng xa xỉ phẩm buồn bán khắp Đông Phương đại lục Tam quốc, tuy nhiên lại luôn bị Triệu Đàn uy hiếp —— Triệu Sam tự xưng là phong lưu phóng khoáng, không muốn vì một đóa Tiểu Hoa buông tha cho cả hoa viên, mà mẫu thân đại nhân hắn nam an thái phi lại ghét nhất nam tử phong lưu.

Cho nên, Triệu Sam ở nơi đây bị muội tử duy nhất Triệu Đàn thường thường kinh ngạc, bị bắt chẹt rồi một lần lại một lần.

Bắt quá, với tư cách ở ngoài đứng xem Triệu Tử, cảm thấy Nhị đệ này đối với bảo bối muội muội bắt chẹt, ngược lại là có chút ngọt ngào.

Dùng qua bữa tối, huynh muội ba người lại cùng cha mẹ ngồi xuống uống trà.

Phụ thân Triệu Trinh không thích nói chuyện, cho nên Triệu Tử bọn họ đều là cùng mẫu thân nói chuyện phiếm, đem phụ thân Triệu Trinh lạnh lùng bị bỏ

roi qua một bên.

Bữa này trà uống trọn vẹn một canh giờ, Triệu Trinh đã bị vắng vẻ ở một bên một canh giờ. Hắn muốn đi thư phòng, không nỡ bỏ bọn nhỏ khó được đoàn tụ, muốn ở lại chỗ này, thật sự là bị bốn người mẫu tử kia bỏ qua thể diện mất sạch.

Triệu Đàn ba người thấy phụ thân trên mặt tuy rằng mây trôi nước chảy, nhưng mà lông mi càng nhíu càng nhanh, trong nội tâm đều là cười thầm. Đợi phụ thân Triệu Trinh trên mặt rõ ràng không kiên nhẫn, Triệu Tử Triệu Sam lúc này mới đẩy muội muội, phái muội muội làm đại biểu đến chỗ phụ thân.

đã có tri kỷ tiểu áo bông thân cận, Triệu Trinh lập tức vui mừng, cảm thấy mỹ mãn mà nghe con gái thì thầm nói không ngừng.

Mãi cho đến rồi giờ Hợi, huynh muội ba người lúc này mới đã đi ra Duyên Hi Cư.

Cùng đại ca tách ra trước, Triệu Đàn giống như vô tình ý nói: "Hôm nay ta đi chỗ chi nương tỷ tỷ nước ăn sủi cảo, nghe nàng nói phải về kim kinh!"

Triệu Tử dừng một chút, nhẹ gật đầu, vội vàng rời đi.

Ngày hôm sau, Triệu Đàn giả trang nam trang, không có mang thị vệ, một thân một mình đã đến địa điểm ước định cùng Tô Dung Tô Ngưng.

Tô Ngưng Tô Dung sớm chờ ở nơi đó.

Bọn hắn hành lễ, ba người đồng loạt đi lên phía trước, một bộ dạng nhàn nhã tản bộ.

Tô Ngưng vừa đi vừa thấp giọng nói: "Huynh đệ của ta không có làm nhục sứ mạng!"

Mắt Triệu Đàn sáng lên, chuyên chú nhìn về phía Tô Ngưng.

Tô Ngưng hơi trầm ngâm, nói: "Vương gia giờ Hợi một khắc cười ngựa ra Vương Phủ, hai vị thiếp thân thị vệ Phàn Huyền cùng Bạch Giác đi theo bên người."

Triệu Đàn một bên chậm rãi đi tới, vừa nói: "Đại ca bọn hắn đi nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Xuất phát vào kinh gặp lại Liễu Ly

Tô Ngưng nói: "Nam An Vương đi Diên Khánh phùng đầu phố quán “canh chua sủi cảo Tần kị”, sau đó cùng chi nương cùng một chỗ đi ra!"

Triệu Đàn thuận miệng hỏi một câu: "Sau đó thì sao?"

Huynh đệ Tô Ngưng Tô Dung trên mặt hiện ra vẻ xấu hổ, không nói gì.

Huynh đệ bọn họ tự phụ võ công cao cường, đêm qua đi theo Nam An Vương tiễn đưa nữ tử được kêu là chi nương trở về, vừa nghe được chi nương lớn mật hướng Nam An Vương thổ lộ, lại bị ám vệ Nam An Vương vây quanh, song phương đánh nhau một trận.

Triệu Đàn nhìn bọn hắn, phát hiện mắt phải Tô Ngưng có chút xanh, cái cằm Tô Dung có một đạo vết đao nhàn nhạt, liền đoán rằng hai anh em này là bị ám vệ đại ca Triệu Tử đánh, cười nói: "Bị đánh rồi hả?"

Tô Dung Tô Ngưng vội hỏi: "Đúng vậy a! Đúng a!"

Hai huynh đệ ngay ngắn xoa xoa thái dương đỏ mề hời.

Chủ đề không thích hợp với thiếu nhi nhưng lại là không thể đề cập ở trước mặt Minh Châu quận chúa, bị Hoàng Đế bệ hạ biết, vết thương nhỏ đau nhức này chỉ là chuyện nhỏ, vạn nhất nếu như bị thiên, lão Tô gia nhưng là phải tuyệt hậu rồi sao!

Ba người giả bộ tản bộ, dọc theo Nam An Vương phủ rồi đi một vòng, lại vòng trở về.

Hồi phủ trước, Triệu Đàn hỏi Tô Dung Tô Ngưng: "Ta nhớ được các ngươi đã từng nói qua, bệ hạ cho các ngươi nghe ta phân phó?"

Tô Ngưng Tô Dung im lặng gật đầu.

"Ta đây muốn nhờ các ngươi một sự việc!" Triệu Đàn mắt to cong cong cười đến sáng lạn, "Điều kiện tiên quyết là không hại người bị thương, làm cho nghi thức đính hôn đại ca của ta sửa đến mùa xuân sang năm!"

Nàng không muốn can thiệp chuyện của đại ca, thế nhưng nếu như đại ca mang nàng đi gặp Tần chi nương, đại khái là trong nội tâm cũng đang do dự, nàng có thể nào không giúp đỡ ca ca của mình đây?

Ca ca có lẽ là cần có thời gian nhìn rõ ràng lòng của mình a!

Tô Ngưng Tô Dung cúi đầu: "Vâng!"

Bọn hần không rõ, năm đó Minh Châu quận chúa nhu thuận đáng yêu như thế nào biến thành một cái lão điều ngoa nữ như vậy muốn phá hư hôn sự của đại ca mình!

không đợi Tô Ngưng Tô Dung hành động, ngày hôm sau, Triệu Tử chính mình bẩm báo với phụ thân Triệu Trinh, nhận được thánh chỉ lập tức vào kinh, nghi thức đính hôn kéo dài thời hạn cử hành.

hần một mực không muốn tiếp nhận việc phụ thân thuận miệng đáp ứng hôn ước với Tôn gia, chuẩn bị thừa dịp kéo dài thời hạn, cùng Tôn gia kiên quyết hảo hảo nói một chút, đem chuyện này giải quyết hoàn mỹ.

Triệu Trinh cũng hiểu được lúc này đính hôn vô cùng vội vàng, vì vậy đồng ý thỉnh cầu của Triệu Tử.

Giải quyết xong chuyện này, Nam An Vương Triệu Tử mang theo Nhị đệ Triệu Sam cùng muội muội Triệu Đàm xuất phát đi kim kinh —— để bảo đảm đón kịp giao thừa, cử hành là Thiên Hạo Đế phía sau đại điển, bọn hần cầm roi thúc ngựa chạy tới kim kinh.

Chạng vạng tối hai mươi tám tháng chạp ngày hôm đó, huynh muội Nam An Vương Triệu Tử tới trạm dịch Nam Môn ngoài cửa kim kinh, bao hết một cái Thượng viện, chuẩn bị nghỉ ngơi rửa mặt tìm hiểu tình hình trong thành.

Lúc này Liễu Ly, đang cùng đường đệ hoàng thái tử Đông Xu Trúc Tranh cùng một chỗ cưỡi ngựa ra Hoàng Cung Tây Môn, một cỗ xe đẹp đẽ quý giá theo ở phía sau, bên trong ngồi ngay ngắn chính là tỷ tỷ của hần Trúc Thuyền cùng thiếp thân thị nữ Oanh Oanh.

Đánh xe trên đá vuông màu xanh rải liên trên mặt đất, tiếng vó ngựa, âm thanh xe ngựa lộc cộc, hướng vào tây thành đợi sứ giả ngoại quốc Linh hải khách quán.

Liễu Ly —— hiện tại đã đổi tên là Trúc Sanh —— ngồi trên lưng ngựa, thủy chung ngồi ngay ngắn. hần đã từng mang theo cười yếu ớt trên mặt, hôm nay không có vẻ tươi cười, tựa hồ mang theo tảng một lãnh ý.

Thời điểm đi ngang qua phủ Minh Châu quận chúa, Liễu Ly không khỏi nhìn thoáng qua, nhớ tới Triệu Đàm, trong mắt toát ra một tia âm áp —— đáng yêu nhưng lại đau lòng Bánh Hấp nhỏ, không biết hôm nay ra sao...

Sương mù vào buổi hoàng hôn rất nhanh đã bỏ lại hành cung ở sau lưng.

Bọn hần đến Linh hải khách quán lúc màn đêm buông xuống nửa đêm.

Vừa mới vào cửa chính của khách quán, còn chưa đi đến sân nhỏ nơi bọn hần cư trú, Liễu Ly bọn hần liền gặp một đoàn người Thất vương gia Vân Âm của Ô Nôn.

Vân Âm lần này là cùng cháu trai là Thái Tử Ô Nôn Vân Đoan cùng Nhị đệ nữ Vân Thụy Nghiễn đến kim kinh, bọn hần lần này tới đây, một là vì tham gia đại điển phong hào của Thiên Hạo Đế Đại Kim, mặt khác cũng là muốn cùng Đại Kim quan hệ thông gia, không thể để cho Đông Xu giành trước.

Thủ lĩnh song phương ra mặt, sau giả vờ giả vệt một phen liên đường ai nấy đi. Ô Nôn là Vân Đoan ra mặt, Đông Xu là Trúc Tranh ra mặt, hai vị thiếu niên sống ở cung đình khéo giả cười mang trên mặt, một chút hàn huyền liền phản mình mà đi. Mục tiêu của bọn hần lần này thế nhưng là nhất trí, đều là muốn cầu thân Đại Kim thiên chi kiều nữ Minh Châu quận chúa, coi như là tình địch.

Ngày hôm sau, Thiên Hạo Đế Triệu Đồng luôn luôn trầm ổn vội vàng hạ triều sớm, mang theo Tần Ngọc Y cùng Phàn Thanh đi vào cửa cung cửa trên lầu, không để ý giá lạnh, đứng ở lan can cửa lầu phía sau nhìn qua quảng trường bên ngoài cửa cung, trông trông đợi đợi.

Trước mắt hai nước Ô Nôn cùng Đông Xu đều là do Thái Tử đi vào kim kinh cầu hôn, mục tiêu của bọn hần đương nhiên là thiên chi kiều nữ Minh Châu quận chúa Triệu Đàm rồi, cho nên Thiên Hạo Đế không muốn Triệu Đàm vào kinh lúc này, thế nhưng là từ khi biết được tin tức Triệu Đàm đi theo Triệu Tử Triệu Sam xuất phát, hần vẫn ngóng nhìn, thẳng đến hôm qua nhận được tin báo một đoàn người Nam An Vương Triệu Tử đến dịch trạm Nam Môn, lúc này tâm mới thấy an toàn.

Lúc này đứng là lúc đại thần sau khi hạ triều xuất cung, tốp năm tốp ba đám đại thần xuất hiện ở cửa cung, đội xe ngựa ở bên ngoài cửa cung lập tức xông tới.

Dòng xe cộ hối hả rút cuộc tản ra, thế nhưng Minh Châu quận chúa xe ngựa thủy chung chưa từng xuất hiện.

Trong ánh mắt Thiên Hạo Đế Triệu Đồng sáng rọi càng ngày càng mờ nhạt, toàn thân bị thất vọng thất lạc bao phủ, ừ ừ như mất cái gì, giống như tiểu cầu bị ném bỏ.

Nhìn Thiên Hạo Đế từ vừa mới bắt đầu cao hứng bừng bừng tràn ngập chờ mong, biến thành bộ dáng ừ ừ hiện tại bị vứt bỏ, Tần Ngọc Y cùng Phàn

Thanh nhiều năm qua một mực hầu hạ ở bên cạnh Thiên Hạo Đế, trong nội tâm đều minh bạch Thiên Hạo Đế cần làm chuyện gì, đều đều cảm thấy không ổn, nhưng mà cũng biết chỉ cần liên quan đến Minh Châu quận chúa, Thiên Hạo Đế sẽ không bình tĩnh, cho nên đành phải bình tĩnh.

Lúc này, một cái tiểu thái giám lên cửa lầu, lặng lẽ đối với Tàn Ngọc Y nói vài câu.

Tàn Ngọc Y hơi suy nghĩ một chút, tiến lên khuyên giải nói: "Bệ hạ, Hồ Quý Tàn chỉ thị tiểu Mạnh tử tới vấn an người!"

Hồ Quý Tàn là nữ nhi của Thái Phó Hồ, chính là bạn khuê phòng của Minh Châu quận chúa, Tàn Ngọc Y muốn mượn nàng đến để dời đi lực chú ý của Thiên Hạo Đế.

Thiên Hạo Đế cũng nghĩ đến rồi, đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên liền thấy phía cuối quảng trường xuất hiện một cái đội kỵ mã, tinh thần Thiên Hạo Đế chấn động, nhìn chăm chú hướng đi, lại phát hiện chỉ có ngựa không có xe, thoáng cái lại bị thất vọng bao phủ.

Đội kỵ mã càng chạy càng gần, Triệu Đồng đột nhiên cảm giác được người giả thiếu niên cười ngựa đỏ thắm kể bên Triệu Tử Triệu Sam nhìn qua có chút quen thuộc, mày rậm mắt to, không phải Triệu Đan thì là ai?

Lòng của hắn lập tức bị kinh hỉ bao phủ, xung ngựa lên trước chạy xuống cửa cung.

Thấy Thiên Hạo Đế ra đón, Triệu Tử Triệu Sam từ lập tức đến ngay, đang muốn hành lễ, lại phát hiện Thiên Hạo Đế vẻ mặt tươi cười đã đi tới, đối với Triệu Đan lập tức mở ra hai tay.

Đạp chân đang chuẩn bị trở mình xuống ngựa, Triệu Đan nhìn Sui Cáo ca ca mở ra hai tay, có chút quýnh. Thế nhưng là nhìn lại một chút, ánh mắt, cõi lòng Sui Cáo ca ca tràn đầy chờ mong, đành phải vươn cánh tay, cho phép Sui Cáo ca ca đem mình ôm xuống.

Thiên Hạo Đế ôm lấy Triệu Đan, liền phát hiện Triệu Đan so với lúc rời kim kinh nặng không ít, nhìn lại Triệu Đan một chút, phát hiện sắc mặt nàng hồng nhuận, da thịt non mềm mịn màng, chân dài eo nhỏ, trong nội tâm lập tức cũng rất là vui mừng, ôm muội muội còn nhảy lên một cái.

Triệu Tử Triệu Sam nhìn nhau cười cười: bệ hạ còn không có ý thức được Triệu Đan đã là đại cô nương!

Triệu Đan mười sáu tuổi bị Sui Cáo ca ca dùng tư thế ôm công chúa ôm vào trong ngực, cảm giác không tốt chút nào, nàng nhủ mảy mỗ lên người Thiên Hạo Đế một cái, ý bảo hắn đem mình buông xuống.

Triệu Đan luôn luôn là khắc tinh của Thiên Hạo Đế, nàng mất hứng, Thiên Hạo Đế mặc dù có chút lưu luyến không rời, nhưng vẫn là lập tức đem nàng để xuống, lại kỹ càng đánh giá một phen, vui vẻ nói: "Bánh Hấp, người cao lớn cũng hấp dẫn hơn rồi!"

Triệu Đan luôn luôn là nhu thuận hiểu chuyện đấy, thế nhưng là vừa đến nơi có Triệu Đồng nàng liền không chế không nổi tính tình của mình, trở nên điều ngoa.

Nàng bị Sui Cáo ca ca ôm lâu như vậy, thẹn quá hoá giận rồi, được nghe hắn còn gọi mình "Bánh Hấp", lập tức cong miệng lên, căm tức nhìn Triệu Đồng.

Triệu Đồng vô cùng lạnh lợi, lập tức sửa lời nói: "Minh Châu quận chúa, trăm thể nhưng là lưu lại cho người không ít thứ tốt!"

Triệu Tử Triệu Sam biết rõ Triệu Đan như vậy thật là cây sừng sinh hư, thế nhưng là Triệu Đan cùng Thiên Hạo Đế là chung hình thức, lần lượt một cái nguyện đánh một cái nguyện sùng, bọn hắn cũng không có cách nào, chẳng qua là trong nội tâm đều có ý định đợi trở về Vương Phủ kim kinh, muốn hảo hảo mà cùng Triệu Đan nói một chút như thế nào quân thần chỉ đạo (đạo làm vua-thần tử).

Thiên Hạo Đế nắm tay Triệu Đan, có chút đau đầu Triệu Tử Triệu Sam theo ở phía sau, ở thái giám thị vệ vây quanh, hướng chánh điện lớn mà đi.

Đến chánh điện lớn, Thiên Hạo Đế chỉ thị cung nữ dẫn Minh Châu quận chúa đi tắm điện phía sau Ôn Tuyền Trì thay y phục, hắn và Triệu Tử Triệu Sam ở lại trong Thiên Điện uống trà đàm luận.

Triệu Đan biết rõ ba cái ca ca này là cố ý ly khai mình, sợ là có chuyện muốn thương nghị, tuy rằng không vui, cũng chỉ theo cung nữ đi Ôn Tuyền Trì của Thiên Hạo Đế.

Trong chánh điện giữ lại phần lớn số lượng quần áo trước kia của Triệu Đan, tắm rửa hoàn tất, nàng mặc tùy ý một bộ áo màu trắng có đường viền váy nhỏ là nhũ kim loại, cho phép cung nữ hầu hạ mình chải đầu ăn diện, choàng áo choàng bằng áo lông Bạch Hồ ở bên ngoài mà Thiên Hạo Đế vừa mới ban cho, lúc này mới đi ra Ôn Tuyền Trì đi tới Thiên Điện.

Thấy muội muội xinh đẹp non mịn, Thiên Hạo Đế vừa vui mừng vừa kiêu ngạo, kêu Triệu Đan đến ngồi ở bên cạnh mình.

Triệu Đan vừa mới định ngồi trên ghế đôn bằng gỗ trầm hương ở bên cạnh Thiên Hạo Đế, Tàn Ngọc Y canh giữ ở ngoài điện liền tiến đến bẩm báo nói: "Bệ hạ, sứ giả hai nước Ô Nôn và Đông Xu cầu kiến!"

Thiên Hạo Đế vô thức muốn cự tuyệt, vừa muốn mở miệng, Triệu Đan lôi kéo ống tay áo của hắn, một đôi đôi mắt - đẹp nhìn hắn, khẽ gật đầu.

Hắn lập tức sửa lời nói: "Đề cho bọn họ ở Ngọc Lê các chờ!"

Triệu Đàn đi theo Thiên Hạo Đế, nhìn ra nghênh tiếp sứ giả Ô Nôn và Đông Xu, trong nội tâm "thình thịch" trực nhảy.

một đồng người Đông nghị đứng ở nơi đó, ngay ngắn hướng khom mình hành lễ, thế nhưng là, Triệu Đàn vẫn là liếc nhìn Đông Xu Quận Vương mặc lễ phục đồ thẩm thấu Tỳ Hưu, dáng người cao ngất hồ ly ca ca.

Nàng mắt to tinh mịch không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Liễu Ly cảm nhận được Triệu Đàn nhìn mìnhchăm chú, đối với Triệu Đàn, mắt hoa đào ôn hòa vui vẻ, mờ trũng hai mắt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [2] dang ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tranh thủ yến hội tiếp nhận tình cảm

Tầm mắt Liễu Ly rất nhanh rủ xuống dưới, lông mi thật dài che ở sóng mắt, trên mặt như cũ là bộ dáng bình tĩnh không có sóng.

Triệu Đàn thậm chí hoài nghi, vừa rồi là ảo giác của mình.

Triệu Đàn nhìn Liễu Ly, Thiên Hạo Đế Triệu Đồng cũng đang nhìn Liễu Ly. hắn cảm giác, cảm thấy Triệu Đàn đối với Liễu Ly không muốn xa rời đến quá phận rồi, cho nên mới phải chỉ thị Thanh y Vệ Tô Dung Tô Ngưng liên hợp tỷ tỷ Trúc Thuyên của Liễu Ly, đem Liễu Ly đi Đông Xu.

Vừa rồi Liễu Ly đối với Triệu Đàn chính là nháy mắt, thiếu chút nữa đem Triệu Đồng tức chết —— người tuổi lớn như vậy rồi, có thể nào ngáp nghé muội tử nhỏ tuổi của ta!

Triệu Đồng hận đến nghiến răng, trong lòng chửi bới Liễu Ly vô số lần, hận không thể làm cho Liễu Ly ở trước mắt biến mất. hắn một bên dùng "nhỏ không nhận đại mưu sẽ bị loạn" tự an ủi mình, một bên làm ra vẻ tươi cười hòa ái dễ gần, đối với Ô Thổ cùng Đông Xu sứ bầy ra vẻ mặt ôn hoà mà hơi han ân cần.

Thái Tử Ô Nôn Vân Đoan năm nay mới mười sáu tuổi, mặt tròn mắt sâu sắc sảo, lông mày đen và lông mi dày, bờ môi đỏ tươi, dáng người nở nang, nhìn qua càng giống nữ hài tử. hắn biết đối tượng mình cầu hôn là Minh Châu quận chúa Triệu Đàn, con mắt lớn đen lũng lừng hướng Triệu Đàn bên này ngó nhiều lần, lại phát hiện con mắt vị Minh Châu quận chúa xinh đẹp này lạng lẽ liếc về phía chỗ ngồi Đông Xu Thái Tử Trúc Tranh, nhìn một chút, không bao lâu lại nhìn một chút.

Vân Đoan háo thắng thoáng cái bị kích thích. . .

Đông Xu Thái Tử Trúc Tranh là một thiếu niên trắng nõn cao gầy, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, dung mạo tuấn mỹ dị thường, thêm vai rộng eo nhỏ chân dài, nhìn qua khí khái hào hùng bùng bùng.

hắn và Đông Xu Úy Vương Trúc Sanh đứng chung một chỗ, đường huynh đệ hai người đều là ngoại hình xuất chúng tuấn mỹ cao gầy, ngũ quan nhìn qua lại không biết ở đâu có chút ít tương tự, bởi vậy rất là gây chú ý ánh mắt của người ngoài.

Buổi tối, tự nhiên là yến hội cung đình long trọng.

Lần này yến hội chia chỗ ngồi nam và nữ.

Chỗ ngồi nam bên kia do Thiên Hạo Đế làm chủ, ăn uống linh đình phi thường náo nhiệt.

Triệu Đàn ngồi chỗ ngồi nữ, cũng là hoa khoe màu đua sắc, ganh đua sắc đẹp.

Ngoại trừ mấy cái sủng phi của Thiên Hạo Đế, trên ghế còn có bốn vị quận chúa Đại Kim, Ô Thổ nhị công chúa Vân Thụy Nghiên cùng Đông Xu Thọ Sơn quận chúa Trúc Thuyên.

Triệu Đàn lần đầu tiên thấy mấy vị đường tỷ muội.

Mọi người đều biết, Thiên Hạo Đế Đại Kim không có tỷ muội ruột thịt, cũng không có con gái, cho nên Đông Xu cùng Ô Thổ cầu thân là Đại Kim quận chúa. Gia gia Thiên Hạo Đế có con nối dõi đa dạng, phân tán ở từng dãy đất phong, quận chúa cũng nhiều vô số kể, vừa độ tuổi chừng một hai chục người, cho nên Thiên Hạo Đế sai người ở vừa độ tuổi quận chúa chọn lựa bốn vị phù hợp, cùng nhau lên kim kinh dự tuyển.

Lúc này dự hợp yến hội ngoại trừ quận chúa Minh Châu, còn có Xạ Dương quận chúa Triệu Lệ Nhã, An Dương quận chúa Triệu Miêu, Kỳ Dương quận chúa Triệu Thụy Hà cùng Hán Dương quận chúa Triệu Bình.

Mấy vị quận chúa này dung mạo hơn người, đặc biệt Kỳ Dương quận chúa Triệu Thụy Hà đẹp nhất, cũng vô cùng cao ngạo nhất.

Triệu Đan ở những trường hợp này có chút ít trầm mặc, chẳng qua là mỉm cười lắng nghe mà thôi, ngẫu nhiên nói nhiều hơn mấy câu.

Nàng tuy rằng muốn ít xuất hiện, thế nhưng mỗi người đều biết nàng là muội muội đẻ trong lòng Thiên Hạo Đế, tưởng nhớ là không thể được, nhất là bốn vị phi tử kia của Thiên Hạo Đế, đều không tránh khỏi có người nịnh bợ.

Thiên Hạo Đế cùng hậu cung của hắn so sánh với ba vạn người oanh oanh yến yến của phụ hoàng Triệu Chính, quả thực là con người toàn vẹn thanh tâm quả dục giữ mình trong sạch—— hậu cung hắn chỉ có bốn vị phi tử.

Bốn vị phi tử này toàn bộ tham dự yến hội đêm nay, vị trí phần cao nhất là Hồ Quý Tần, Hồ Quý Tần là con gái của Thái Phó Hồ Phi Đồng, vào cung vẫn chưa tới một năm, mặc dù không được tính là sủng ái đặc biệt, thế nhưng là dựa vào Thiên Hạo Đế thanh tâm quả dục mà nói, nàng được xem là vị hậu phi trong bốn vị được sủng ái nhất rồi.

Triệu Đan ăn một ít đồ ăn, vừa ngừng đầu, liền thấy một vị nữ tử mỹ mạo đang mặc lễ phục Quý Tần Tam phẩm bưng chén ngọc hương mình đi tới, không phải Hồ Mạn thì là ai?

Thấy vị Hồ Mạn tỷ tỷ này đã lâu ngày không gặp, Triệu Đan không khỏi cười cười.

Hồ Mạn thân mật đối với Triệu Đan nói ra: "Trong đại điện có chút buồn bức, cùng tỷ tỷ đi ra ngoài hít thở không khí!"

Triệu Đan đứng dậy thuận theo nàng đi ra.

Ngày mới chuyển đêm, bầu trời bắt đầu đã nổi lên bông tuyết, lúc này trên mặt đất trước đại điện đã hiện lên một tầng tuyết trắng hơi mỏng, mấy thái giám đang tuyết động trên nền gạch trên đường, phát ra thanh âm sần sật.

Tâm Hồ Mạn cao ngất, một lòng chỉ muốn lấy vị trí cao nhất hậu cung kia, thế nhưng là ngày mai chính là giao thừa rồi, giao đêm phong hào phía sau đại điện, Hoàng Hậu Điền Lệnh Uyên tiến cung, nàng lại chỉ là một Quý Tần.

Phụ thân Điền Lệnh Uyên là Điền Tử Kinh, chức quan còn không có cao bằng phụ thân của nàng Hồ Phi Đồng, Điền Lệnh Uyên lại được Thiên Hạo Đế nhìn trúng, liền lập làm chính cung hoàng hậu, về sau sẽ giam ở trên đầu mình rồi.

Nghĩ tới đây, Hồ Mạn cũng có chút rầu rĩ không vui.

Triệu Đan nhìn Hồ Mạn buồn bức không vui, trong lòng biết phiền não của nàng, thế nhưng theo vị trí của mình, an ủi như thế nào đều không thích hợp, vì vậy nói sang chuyện khác: "Ta lần này trở về, đem cho ngươi chút ít đồ chơi kỳ lạ quý hiếm, đã sai người đưa đến Tùng Lan Điện!"

Hồ Mạn thu liễm khuôn mặt u sầu, nở nụ cười nói: "Đa tạ muội muội rồi!"

Hai người đứng ở nơi đó, nói đến gia sự. Triệu Đan hỏi: "Nghe nói ca ca ngươi kết hôn rồi, hay là tứ hôn bệ hạ?"

Hồ Mạn cười tươi như hoa, thanh âm xinh đẹp nói: "Bệ hạ long ân, cha và anh thần thiếp vô cùng cảm ơn!"

Triệu Đan đang kinh ngạc nàng làm sao những lời này, lại nghe sau lưng truyền đến thanh âm Thiên Hạo Đế Triệu Đồng: "Triệu Đan, có tuyết rơi ra đây làm cái gì? không sợ lạnh sao?"

Nàng xoay người, thấy Triệu Đồng mang theo Tần Ngọc Y đã đi tới.

Hồ Mạn vội vàng hành lễ, dịu dàng nói: "Thần thiếp tham kiến bệ hạ."

Triệu Đồng đưa tay nâng đỡ.

Chỗ ngồi nam và nữ kỳ thật cách nhau một rèm cửa, lúc Triệu Đan cùng Hồ Quý Tần đi ra, hắn ngồi ở ghế chủ trì trên cao, đương nhiên thấy rất rõ ràng rồi. Bởi vì lo lắng bên ngoài có tuyết rơi sợ Triệu Đan sẽ bị cảm lạnh, cho nên ra lệnh cho người lấy áo choàng Triệu Đan đi ra.

Thiên Hạo Đế Triệu Đồng từ trong tay Tần Ngọc Y lấy áo choàng lông chim đỏ thắm, mở ra choàng trên người Triệu Đan, một bên buộc dây còn một bên lái nhai: "Đông lạnh dễ chịu lắm sao? Lớn như vậy còn không biết nóng lạnh!"

Hồ Mạn vẻ mặt xinh đẹp mỉm cười, đứng ở một bên làm nũng nói: "Bệ hạ rất thiên vị, yêu thương Minh Châu quận chúa, không yêu thương thần thiếp!"

Triệu Đồng mỉm cười, chỉ thị Tần Ngọc Y: "Gọi cung nữ hầu hạ Quý Tần đưa một cái áo khoác ngoài tới đây, miễn cho Quý Tần nung nung của ta bị đông lạnh hư mất!"

Hồ Mạn mặt ửng đỏ thẹn thùng vô hạn, sóng mắt như nước, liếc nhìn Thiên Hạo Đế.

Triệu Đồng đang ở ngay trước mặt muội muội, thấy Tần phi làm nũng như thế, toàn thân trách không được bức bối, cau mày liếc Hồ Mạn.

Triệu Đan thấy hắn đùa nghịch bịp bợm, vội vàng cười nói: "Muội muội cáo lui trước!"

Nàng hành lễ, quay người rời đi.

Triệu Đồng nhìn bóng lưng Triệu Đan rời đi, nàng lại mang giày thêu gót nhọn, mặt đất tuyết thì bóng loáng, hần lo lắng nàng trượt chân.

Hồ Mạn bất tri bất giác đã đứng bên cạnh Thiên Hạo Đế, nàng dịu dàng nói: "Bệ hạ, Minh Châu quận chúa nói muốn đưa cho thần thiếp một đồ vật kỳ lạ quý hiếm đó?"

Quả thật đã dời đi thành công lực chú ý của Triệu Đồng: "Vật quý hiếm gì?"

Sau khi tiệc tan, Triệu Đan mặc áo choàng Thiên Hạo Đế sai người chuẩn bị, theo đại ca Triệu Tử cùng nhị ca Triệu Sam trở về Vương Phủ kim kinh.

Cao lão thái phi còn chưa có ngủ, đang ngồi ở dưới đèn đợi huynh muội họ.

Huynh muội ba người bái kiến tổ mẫu, sau đó cùng tổ mẫu trò chuyện trong chốc lát.

Đêm đã khuya, Triệu Tử Triệu Sam ở ngay tại nhà kẻ chính viện của tổ mẫu, Triệu Đan ở lại trong phòng cùng tổ mẫu, nghỉ ngơi cùng một chỗ.

Tổ tôn hai người nằm ở trên giường, Cao lão thái phi nói đến hôn sự Triệu Đan: "Bất kể như thế nào, tổ mẫu đã nói với người cha cùng đại ca người rồi, là tuyệt đối không cho phép người lấy chồng ở xa, vô luận là Đông Xu hay là Ô Thỏ, ai yêu ai gả thì gả, dù sao người không thể đi chịu tội như vậy được!"

Triệu Đan nghe được thoại lý hữu thoại của tổ mẫu (*câu nói có hàm ý khác), hỏi vội: "Tổ mẫu, bất kể là Đông Xu hay là Ô Thỏ, gả đi đều là Thái Tử Phi, vì sao nói đi chính là chịu tội?"

Cao lão thái phi thò tay vuốt ve tóc dài Triệu Đan trải trên gối đầu bên cạnh, thở dài nói: "Đông Xu cùng Đại Kim ta nhiều năm chinh chiến, sớm đã là không giải được từ địch, Ủy Vương Trục Hành trước kia chính là là chết ở trên tay cha người; về phần Ô Thỏ, tuy rằng cùng Đại Kim những năm này kết minh giao hảo, thế nhưng là đường xá lại càng là xa xôi, nếu như người gả đi, tổ mẫu muốn gặp người cũng liền khó khăn, tổ mẫu không nỡ bỏ người a!"

Triệu Đan không nói gì.

Nàng thế mới biết, nguyên lai nhà mình cùng nhà hồ ly ca ca là kẻ thù truyền kiếp. Thế nhưng, nàng cũng không muốn gả cho Vân Đoan, cũng không muốn gả cho Trúc Tranh, nàng thâm nghĩ cùng hồ ly ca ca cùng một chỗ, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Triệu Đan quyết định đi gặp hồ ly ca ca một lần.

Giao thừa, Triệu Đan lần nữa gặp Liễu Ly.

Lần này, Liễu Ly giống như không nhìn thấy nàng, một câu cũng không có nói. Ngược lại là tỷ tỷ của hần Thọ Sơn quận chúa Trúc Thuyền ngược lại nhiệt tình bất chuyện, mời Triệu Đan thắp giềng mừng sáu đến Linh hải khách quán tham gia yến hội chính mình tổ chức.

Nàng đã nhận ra Thọ Sơn quận chúa Trúc Thuyền này chính là Chu Thuyền đã cướp đi hồ ly ca ca. Triệu Đan nhìn thoáng qua Liễu Ly mặt không biểu tình, một tiếng đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nói chuyện với nhau - đêm khuya tới chơi

Tướng mạo Trúc Thuyền diễm lệ, ngũ quan tinh xảo, lông mày lá liễu, mắt hoa đào, cùng Liễu Ly thật sự có chút tương tự. Tuy rằng trang điểm rực rỡ, nhưng bởi vì điểm tương tự ấy, Triệu Đan nhìn nàng, tựa như thấy hồ ly ca ca, trong tưởng tượng cảm thấy thân thiết.

Hồ ly ca ca không để ý tới nàng, vì Thọ Sơn quận chúa này lại rất nhiệt tình, dường như đem chuyện lúc trước hết thảy quên mất rồi, thân mật gọi Triệu Đan là "Muội muội", cho phép Triệu Đan gọi mình "Trúc tỷ tỷ", còn hỏi tới chuyện lý thú khi còn bé của đệ đệ Liễu Ly.

Triệu Đan đơn giản nói ra hai câu, chính mình cũng không phải cảm thấy như thế nào buồn cười, Trúc Thuyền đã cười đến run rẩy hết cả người, nói: "Đệ đệ của ta tuy rằng đổi tên Trúc Sanh rồi, thế nhưng là trong tưởng tượng của hần còn cảm giác mình là Liễu Ly, gọi hần Trúc Sanh, hần một điểm phản ứng cũng không có, nếu là gọi hần Liễu Ly đâu rồi, lập tức trả lời!"

Triệu Đan nghe xong, cũng cười.

Hồ ly ca ca tự cho là rất thành thực, thế nhưng Triệu Đan nhận thấy, đôi khi, hần tựa như tiểu hài tử uốn éo.

Các nàng ở một góc trong cung điện, bên cạnh cung nữ cầm khay bưng trà dâng nước lui tới.

Trúc Thuyền cùng Triệu Đà đang nói chuyện vui vẻ, một cung nữ giơ khay đi qua bên người các nàng, trong khay để rượu bình ngọc cùng bốn cái chén ngọc.

Trúc Thuyền mỉm cười đem cung nữ gọi lại, nói với Triệu Đà: "Đàn muội muội, nay Dạ tỷ tỷ phải đảo khách thành chủ rồi!"

Nàng mỉm cười cho phép Chu Đà chọn trước một cái ly: "Trong vương ở kinh đô Đông Xu, đệ đệ của ta, cứ đến mùa đông, ta cùng đệ đệ đều ưa thích Liên Tửu Đông Xu, nhất là vào đông, uống một chén Liên Tửu đun nóng, toàn thân đều thấy dễ chịu!"

Trúc Thuyền đích thực từ trên khay của thị nữ cầm lấy bình ngọc, châm một ly cho Triệu Đà, mình cũng rót một chén, nâng lên chén với Triệu Đà, sau đó hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Triệu Đà nhìn nàng uống, mình cũng thử uống vào. Cảm thấy mùi rượu nhạt, mang theo mùi thơm lá trúc, uống rất ngon.

Ở giữa đại điện đang ca múa âm ỉ, âm thanh thổi sáo âm thanh ca hát xa xa truyền đến, xa vời mà du dương, Triệu Đà cùng Trúc Thuyền đứng ở đó nghe trong chốc lát, lại uống mấy chén, lúc này mới cáo từ rời đi.

Trúc Thuyền cùng Triệu Đà nói chuyện phiếm, Liễu Ly liền đứng cách không xa. Hắn đã nghe được Trúc Thuyền mời Triệu Đà.

Triệu Đà rời đi, Liễu Ly lạnh lùng liếc Trúc Thuyền, tỷ đệ gần gũi là có đấy, nhưng có phải là hắn cùng Trúc Thuyền hay không.

Đối với tỷ tỷ háms lợi đen long, không từ thủ đoạn, trong nội tâm Liễu Ly ngoại trừ chán ghét vẫn là chán ghét.

Trúc Thuyền mời Triệu Đà, không có gì hơn là muốn lợi dụng Triệu Đà, sợ là muốn tác hợp mình với Triệu Đà, không cho Trúc Tranh cầu hôn thành công.

Nghĩ tới đây, Liễu Ly đã cảm thấy có chút đau đầu.

Hắn một mực đem Triệu Đà thành thân muội muội yêu thương bình thường, nghĩ đến Triệu Đà thành thê tử của mình, đã cảm thấy dường như không bình thường, thật sự là khó tiếp nhận.

Trúc Thuyền hướng về Liễu Ly dung đưa đi tới.

Lễ phục Xu Hoàng tộc Đông luôn luôn thiên về phong phú đẹp đẽ quý giá.

Nàng mặc trên người lễ phục quận chúa Đông Xu màu đỏ hoa lệ, thêu thùa vô cùng tinh xảo, chất vải tươi đẹp đẹp đẽ quý giá, làm lộ ra dung mạo diễm lệ, có thể nói hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Lễ phục Quận Vương Đông Xu trên người Liễu Ly cũng là như thế, màu đỏ thắm, thêu thùa sắc vàng tinh xảo phức tạp, hoa lệ vô song, dung nhan Liễu Ly cũng là như thế.

Hắn cũng không hề ăn diện chải chuốt, chẳng qua là dùng nước tắm rửa mà thôi, thể nhưng rõ ràng là không hề ăn diện chải chuốt, lại dường như trời cao hạ tí mĩ, tinh xảo, lại lại dẫn một cỗ lãnh ý.

Thiên Hạo Đế mang theo Điền Hoàng Hậu đoàn chính thanh nhã đẹp đẽ quý giá xuất hiện ở trên đại điện, yến hội vào lúc này bắt đầu, một tiếng chúc mừng vang lên, Liễu Ly đi ra ngoài.

Trúc Thuyền đi theo.

Trong đại điện là vui mừng náo nhiệt, ngoài điện là một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng hoan hô mơ hồ truyền đến.

Nhóm thái giám lăng lẳng đứng ở trước điện, cấm quân mặc áo giáp cầm lưỡi mác im ắng canh giữ ở trong đình viện.

Phía trước Thanh Viễn điện cao cao, bay lên một góc mờ điều hâu còn không tan tuyết đọng, vài cọng cỏ hoang trong gió rét lạnh rung.

Liễu Ly xác định chung quanh không ai, mới mở miệng nói: "Nếu như ngươi là dám dẫm thương Triệu Đà, chớ có trách ta..."

Hắn quay người nhìn Trúc Thuyền phía sau, trên mặt tuấn mỹ như vẽ hiện ra một nụ cười ác độc: "Dù cho ngươi là tỷ tỷ của ta..."

Chân Liễu Ly nhẹ nhàng đập mạnh trên mặt đất một cái, gạch Lư Ly xanh biếc trên mặt đất lập tức xuất hiện vân mảnh hình dáng mạng nhện hướng ra phía ngoài kéo dài, một mực nứt ra đến dưới chân Trúc Thuyền.

Trúc Thuyền trên mặt cười quyền rũ bỗng đông cứng lại.

Liễu Ly là đệ đệ cùng mẹ với nàng, thể nhưng thời gian hai người chung đụng quá ít, tâm tình Liễu Ly lại không ổn định, cho nên đến nay vẫn không rõ được suy nghĩ chân thật trong nội tâm của hắn.

hắn rõ ràng võ công cao cường, lại thất thủ bị người của nàng bắt; hắn không muốn trở về Đông Xu, lại ngoan ngoãn theo nàng trở về; hắn không muốn sinh hoạt theo khuôn phép hoàng tộc cũ, lại nguyện ý nhận tồ quy tông kế thừa tước vị; hắn rõ ràng hận mẹ của mình không tuân thủ nữ tắc dẫn đến hắn bị vứt bỏ ở đầu đường Nhuận Dương, nhưng như cũ vẫn quý gối dưới gối mẫu thân gọi ra hai chữ "mẫu thân" này...

Trúc Thuyền nhìn cực giống đệ đệ của mình, lại so với chính mình cao hơn rất nhiều, bắt đầu mỉm cười: mặc kệ mục đích của ngươi là cái gì, mục đích của ta rất đơn giản rất rõ ràng —— ta muốn hưởng thụ vinh hoa phú quý, mà thực hiện được mục tiêu này, chỉ có thông qua ngươi, thân đệ đệ của ta!

Nàng rồi đi một bước, bởi vì khoảng cách gần quá, nàng có chút chờ mong: "Ngươi không nhìn ra sao? Cái tiểu nha đầu kia mê muội ngươi rồi, ta cũng chỉ là nhẹ khề đây một cái mà thôi!"

Mặt Liễu Ly trắng nõn thoáng cái trở nên đỏ bừng, lỗ tai đều đỏ, hắn nhìn tỷ tỷ, cảm thấy Triệu Đan cùng mình đều bị vũ nhục rồi: "Ngươi suy nghĩ nhiều quá a, Triệu Đan chẳng qua là đem ta làm ca ca!"

"Ca ca? Hắc hắc!" Trúc Thuyền nhếch cặp môi đỏ mọng nở nụ cười, "Có nữ hài tử sẽ thỉnh thoảng lại nhìn lên ca ca của mình sao? Có nữ hài tử nào ánh mắt bao hàm khát vọng nhìn mình chăm chăm ca ca sao? Có nữ hài tử sẽ —— "

"Câm miệng!" ngón trỏ Liễu Ly thon dài nhắm ngay Trúc Thuyền, cuống họng Trúc Thuyền liền không phát ra được thanh âm nào, đành phải tròn mắt trừng Liễu Ly, Liễu Ly trừng nàng, phẩy tay áo bỏ đi, tay áo rộng bị gió khua lên, dường như nở rộ như một đóa hoa diễm lệ.

Yến hội cung đình sợ là đến nửa đêm mới có thể chấm dứt, Triệu Tử vẫn không thể rời đi, Triệu Đan cùng Triệu Sam lặng lẽ rời đi.

Trở lại Vương Phủ kim kinh đã gần đến giờ Tý nửa đêm rồi, tổ mẫu sợ là đã sớm nghỉ ngơi, Triệu Đan cùng với nhị ca Triệu Sam cùng đi Tùng Đào Uyển. Triệu Sam đem Triệu Đan đưa về Lê Hương viện, nhìn nàng buồn ngủ, lúc này mới trở về nội viện Tùng Đào Uyển.

Triệu Đan mệt mỏi một ngày thêm nửa đêm, sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, ngã xuống giường, cảm giác trời đất quay cuồng, cảm giác chóng mặt rất lâu cũng không có biến mất.

Nàng còn chưa tới kim kinh, tổ mẫu sớm nhận được tin tức, sớm đã sai người thu thập Lê Hương viện.

Gối đầu mềm mại hương thơm, đệm ấm áp, làm cho thân thể của nàng triệt để buông lỏng.

Thân thể mệt mỏi buông lỏng, thế nhưng đại não vẫn trấn tĩnh như cũ.

Triệu Đan từ trên giường ngồi dậy.

Phía sau Lê Hương viện, chính là nơi ở của Liễu Ly.

Triệu Đan nhớ tới Liễu Ly, áo lụa mùa hè đen mỏng buộc vòng quanh thân hình cao gầy, nhuộm đào màu đen quần quanh kỹ càng trong lưng áo, tóc dài ẩm ướt rối tung tại sau lưng, mắt hoa đào trong đen thăm thẳm, cặp môi đỏ mọng tròn bóng môi mím thật chặt...

Đại khái là chậu than bên trong tường kếp đốt quá nhiều, Triệu Đan cảm thấy toàn thân khô nóng, từng lỗ chân lông trên thân thể tựa như đều bị tắc nghẽn, nóng đến khó chịu. Nàng đá văng ra chăn màn, lăn lộn trên giường. Thiếu nữ đã trưởng thành dường như có nhiều chỗ là nàng không chế không được, nhất là lúc nhớ tới Liễu Ly.

Triệu Đan cảm giác mình trên người khô nóng khó chịu, dường như từ trong xương cốt lộ ra từng cơ ngửa ngáy tê dại, phảng phất có cái gì muốn từ trong cơ thể hoạt động, lại cũng không biết phải như thế nào mới có thể đi ra ngoài.

Nàng từ trên giường đứng lên, cởi quần áo khỏi người, lại cởi quần lót, trần trụi mà nằm lý ở trên giường, đợi thân thể khôi phục bình thường.

Thế nhưng thân thể vẫn khó chịu, Triệu Đan ôm gối đầu, thấy dễ chịu một chút.

Lúc cái bóng đen kia tiến vào, Triệu Đan đang phát ra rên rỉ nhẹ nhàng, thân thể tuyết trắng không che không dậy ở trên giường đỏ thắm đang giãy dụa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai nhập V, mọi người đều muốn mạt mạt canh một đầu rồi, canh ba đầu rồi, hay vẫn là canh năm đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Xuân được phát uy

Dù cho trong nội tâm không kiên cố, lúc Trúc Thuyền muốn sớm rời đi, Liễu Ly vẫn lấy đại cục làm trọng, hướng Thái Tử Trúc Tranh khai báo một phen, cùng Trúc Thuyền trở về Linh hải khách quán.

Linh hải khách quán chiếm diện tích có phần rộng rãi, ngoại trừ chủ viện đứng bên ngoài, lại chia làm bốn cái sân nhỏ Đông Nam Tây Bắc.

Sứ giả Đông Xu vừa đến kim kinh đã vào ở Đông viện.

Đông viện lại song song chia làm bốn cái tiểu viện, Trúc Tranh, Liễu Ly cùng Trúc Thuyền tất cả ở trong một cái tiểu viện, còn dư lại cái nhà kia thì tùy tùng thị vệ đi vào ở.

đã đến cửa sân trước, Liễu Ly như trước bảo trì phong độ, xuống ngựa, đem ngựa giao cho gã sai vặt, chính mình giúp đỡ Trúc Thuyền xuống xe ngựa.

Trúc Thuyền bị hấn nâng xuống xe ngựa, Liễu Ly đang muốn quay về sân nhỏ của mình, ống tay áo của lễ phục lại bị Trúc Thuyền kéo lại.

trên mặt ngọc của Trúc Thuyền giống như lộ ra một tia hồng đào, mắt hoa đào như là phủ kín tầng một hơi nước, đen bóng sáng, ngập nước, bị ánh sáng đèn lồng về tí mi hoa cỏ treo trên cao trước cửa sân, lộ ra nhìn rất quái dị.

Liễu Ly tuy rằng hơn hai mươi tuổi, tuy nhiên lại cùng sư phụ Liễu Liên giống nhau, ở chuyện nam nữ thích sạch sẽ, là đồng nam tử. hấn nhìn thấy loại thần thái này của Trúc Thuyền, tất nhiên là không biết làm sao, lắc nhẹ ống tay áo, bỏ qua Trúc Thuyền trở về chính viện của mình.

Trúc Thuyền lần nữa kéo hấn lại, hô hấp của nàng dồn dập, sắc mặt ửng đỏ, thái dương hiện ra từng hột mồ hôi nhỏ: "Liễu Ly, gọi Chu Khanh tới đây! Nhanh!"

Liễu Ly kinh ngạc nhìn nàng, không biết nàng gọi thị vệ kiêm nam sủng của mình làm cái gì.

Trúc Thuyền dường như nóng đến chịu không được, đem cổ áo lễ phục quấn chừa kéo ra, lộ ra quần áo trong màu trắng, lại giật giật quần áo trong, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, nàng một bên hoạt động một bên thấp giọng quát nói: "Nhanh một chút! Ta, ta sợ là trong ... rồi!"

Liễu Ly bình tĩnh đại ngộ, lập tức cảm thấy tình cảnh trước mắt không nói ra được dơ bẩn, quả thực buồn nôn muốn chết, hấn lần nữa bỏ qua Trúc Thuyền liền muốn rời đi.

Trúc Thuyền dựa vào xe ngựa, thân thể uốn éo, con mắt ngập nước, khóe miệng đỏ au: "Sợ là ta và tâm can của người... Trong cung uống chung rượu... Có vấn đề!"

Liễu Ly nghe liên lụy tới Triệu Đan, lập tức dừng bước, nhìn chằm chằm vào Trúc Thuyền: "Triệu Đan cùng người uống chung hay sao?"

"Vâng... Đúng vậy a..." Trúc Thuyền tựa hồ đang cố gắng đè nén chính mình, ngẩng đầu, dùng ống tay áo che ở bộ ngực đầy đặn, nghiêng thân thể ở trên xe ngựa, "Nhanh... Mau gọi Chu Khanh tới đây!"

Liễu Ly nhìn thoáng qua bên cạnh, xa phu kinh sợ cúi đầu không dám nhúc nhích, nên tức giận nói: "Còn không đi gọi Chu thị vệ tới đây!"

Xa phu sững sờ một chút mới tỉnh hồn lại, chạy té khói vào gọi Chu Khanh.

Nghĩ đến Triệu Đan cũng trúng xuân dược, Liễu Ly không khỏi nóng như lửa đốt, lại cố gắng khắc chế chính mình, mặt không thay đổi đứng ở nơi đó, chờ Chu Khanh tới đây —— Trúc Thuyền sẽ không có khả năng, cũng là tỷ tỷ của mình!

Khi thấy thân ảnh Chu Khanh mặc hắc bào xuất hiện, Liễu Ly lập tức rời đi, chạy như bay vào viện mình.

Nhanh chóng cởi bỏ lễ phục, ném lên giường, Liễu Ly tiện tay sờ lên một kiện áo choàng hơi mỏng màu đen mặc lên người, cực kỳ nhanh quán nhuyễn đao màu đen, đẩy cửa mà ra.

đi ra ngoài, hấn tỉ mỉ che đây cửa phòng, cài then cửa sân từ bên trong, lúc này mới vượt tường mà đi.

Thân hình Liễu Ly nhanh như chớp, chạy như bay trong kinh thành. Gió rét gào thét bên tai hấn, mặt hấn không che không dấu bị đâm vào đau nhức.

hấn vô thức cảm thấy đây là một âm mưu nhắm vào Triệu Đan, nghĩ đến đây, Liễu Ly liền cảm thấy đầu đau muốn nứt, một cổ khí tức tích tụ ở trong thân thể của hấn không ngừng bành trướng, trái tim như đang bị ác lực hung ác đè ép đau đớn —— Bánh Hấp nhỏ của ta, đáng thương đáng yêu, ngàn vạn không nên bị * hại! Nếu là... Ta sẽ đem người nọ băm thây vạn đoạn!

Liễu Ly ở phủ Nam An Vương Kim kinh nhiều năm, thật sự là thuộc như cháo, ở đâu là sơ hở của hộ vệ hấn nhìn thấy tận mắt, một phút đồng hồ sau, hấn rút cuộc chạy tới Lê Hương viện của Triệu Đan.

đã qua giờ Tý rồi, toàn bộ Vương Phủ lâm vào trong bóng tối.

Lê Hương viện một mảnh yên tĩnh, chỉ có đèn lồng treo sau hành lang tản mát ra ánh sáng mờ nhạt.

Đứng ở trước phòng ngủ Triệu Đan, Liễu Ly cố gắng ức chế chính mình rung động.

hấn nhắm mắt lại, điều động toàn bộ giác quan lắng nghe động tĩnh trong phòng ngủ Triệu Đan.

Trong phòng mơ hồ truyền đến tiếng thở hổn hển, tiếp theo đó là vài tiếng rên rỉ, Liễu Ly nghe được thanh âm Triệu Đan, tim đập của hắn bởi vì sợ hãi cùng lo lắng mà đánh trống reo hò, hơi thở của hắn bắt đầu hỗn loạn, hắn cố gắng kiềm chế xúc động mà đá văng của chính ra, Liễu Ly vận công dời đi then cửa.

Hắn bước nhẹ, chậm rãi đi vào phòng ngủ Triệu Đan.

Trong phòng ngủ cũng không có nha hoàn hầu hạ.

Trong phòng bật kín trần đầy lấy một cỗ mùi thơm kỳ dị, Liễu Ly cảm thấy một hương thơm vừa ngấy vừa mập mờ, nhưng lại cảm thấy dễ ngủi không nói lên lời.

Triệu Đan rũ màn xuống dưới, đèn trên kệ ở góc giường đàn mộc khám một viên Dạ Minh Châu, tản mát ra vàng sáng yếu ớt, xuyên thấu qua màn trướng lụa trắng hơi mờ, làm cho bông hoa lê khắc trên giường đàn hương trở nên tinh xảo đặc sắc, bên trong màn hết thấy đều mỏng lung mà rõ ràng như vậy —— trên giường đơn lụa mềm mại đỏ thắm, Triệu Đan trần truồng * khó nhin mà gãy dựa, thân thể tuyết trắng tựa hồ hiện ra sáng bóng như ngọc.

Trong đầu Liễu Ly ảm một cái, từ mặt đến lỗ tai giống như lửa thiêu, hắn dời đi con mắt.

Sau một lúc lâu, Liễu Ly đang muốn quay người rời đi, lại nghe thấy màn trong truyền đến tiếng Triệu Đan —thấp gọi "Hò ly ca ca... Hò ly ca ca..."

Chân của hắn tựa hồ bị dính tại này trong, rút cuộc đi không được.

Liễu Ly mới phát hiện, nguyên lai cái mùi hương kia là mùi thơm của cơ thể Triệu Đan, mùi hương càng ngày càng nặng, làm lòng của hắn điên cuồng nhảy dựng lên.

âm thanh mềm mại của Triệu Đan truyền đến: "Hò ly ca ca... Hò ly ca ca..."

không biết qua bao lâu, Liễu Ly rút cuộc cất bước đi về giường, ngón tay thon dài chần chờ một chút, rút cuộc vung lên màn trướng lụa trắng.

Triệu Đan hí nửa mắt to, trong mắt tựa hồ che một mảnh hơi nước, nước mắt dịu dàng sắp chảy ra, ngọc thể nàng khó nhin mà gãy dựa, trên thân thể tuyết trắng đã lộ ra màu phấn hồng, cứ như vậy ngang dọc ở trước mắt Liễu Ly.

Nàng thấy Liễu Ly, cặp môi đỏ mọng có chút mở ra, răng trắng như tuyết cắn môi dưới, giống như có lẽ đã cắn ra một giọt máu.

không biết lúc nào đã phát dục thành thân thể thiếu nữ thon dài đầy đặn thành thực, lồi lõm hấp dẫn. Trước ngực nàng rịn ra một tầng mồ hôi, vòng eo hết sức nhỏ, bụng dưới bằng phẳng, bờ mông đầy đặn theo thân thể khó nhin mà ở trên giường đơn uốn éo ma sát.

Liễu Ly thấy thân thể của nàng càng ngày càng hồng.

Đại khái là một nguyên nhân rất khó khăn, Triệu Đan bỗng nhiên nắm lấy đỉnh phần hồng của mình mà véo, một bên véo một bên áp lực mà khóc, hô "Hò ly ca ca... Hò ly ca ca... Ngựa ngửa... Ngựa chết rồi... Giúp ta một chút..."

Thấy tình cảnh này, nghe Triệu Đan thút thít nỉ non nỉ non, Liễu Ly cảm thấy một cỗ khô nóng từ dưới bụng chạy qua toàn thân, con mắt dính trên người Triệu Đan không dời đi được.

hắn tựa như gấp mả ở bên giường ngồi xuống, thò tay chụp lên bộ ngực mềm mại của Triệu Đan.

Tỷ tỷ Trúc Thuyền như thế, hắn cảm thấy buồn nôn; thế nhưng là Triệu Đan như thế, hắn cảm thấy đáng thương.

bộ ngực Triệu Đan non mịn mềm nhẵn, Liễu Ly vừa mới cảm chặt, tựa hồ như có một dòng điện xẹt qua, hắn nhắm mắt lại, nắm đỉnh nho nhỏ này. hắn vừa bóp, Triệu Đan lập tức phát ra một tiếng thở dài: "A, hò ly ca ca..."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [1] a ~

Thân ái, nhớ rõ nhấn lại a ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đè nén mạnh mẽ che giấu dấu vết

một lát sau, Triệu Đan bị Liễu Ly kéo qua đạp lên cái chân cuối giường, nghiêm chỉnh lấy cái chân bọc Triệu Đan lại.

Mắt Triệu Đan toàn là nước nhìn về phía Liễu Ly, dường như không dám tin vào hai mắt của mình, nhẹ nhàng kêu một tiếng "Hò ly ca ca".

Liễu Ly ôm chặt lấy Triệu Đan được bọc ở trong chăn, thanh âm buồn bực không nói.

Triệu Đan lại kịch liệt giằng co, giữa giữa khóc rống: "Hò ly ca ca, ta khó nhận lấy cái chết, ta muốn chết rồi..."

Nghe tiếng khóc của nàng, Liễu Ly mãnh liệt buông lỏng nàng ra.

Triệu Đan từ trong chăn chui ra, nhào lên ôm lấy Liễu Ly, dán trên người Liễu Ly mà liếm.

Liễu Ly nhắm mắt lại, lý trí kịch liệt giằng co đấu tranh.

Triệu Đan rút cuộc tìm được môi Liễu Ly, môi mềm mại nóng như lửa dán lên môi Liễu Ly ướt át ẩm ướt, mang theo một cỗ hơi lạnh ngọt ngào, hai tay Triệu Đan ôm cổ của hắn, vô sự tự thông (*không thầy cũng tự thông tỏ) mà trần trọc mót vào gắm cắn. môi Liễu Ly vừa mới mở ra, cái lưỡi nàng liền chui vào, ở bên trong quấy nhiễu.

Lưỡi nhỏ của Liễu Ly đã chống lên cao cao rồi, cắn trên người Triệu Đan có chút khó chịu.

Triệu Đan lăm bằm một tiếng, buông lỏng cổ Liễu Ly ra, quỳ gối ở trên giường, cúi đầu cắn chặt Liễu Ly.

Đối với Liễu Ly mà nói, đây là lần đầu tiên hơn hai mươi năm——hắn bị người khác cầm bộ vị, động tác còn như thế này.

Thân thể của hắn đột nhiên co quắp.

Liễu Ly cúi người, đẩy tay Triệu Đan ra.

Được tính lần nữa phát tác trên người Triệu Đan, thân thể nàng mềm nhũn nằm ở trên giường, hai chân thon dài duỗi ra quần lấy eo nhỏ Liễu Ly, dùng sức ma sát.

Liễu Ly nhìn nàng, lửa nóng lần nữa trướng đau nhức, trong nội tâm khổ sở——chính mình thương yêu Bánh Hấp nhỏ tại sao phải lớn lên? Vĩnh viễn làm một cái hài tử nhu thuận làm cho người ta yêu thương không tốt sao?

Triệu Đan mị nhãn như tơ, trong mắt tựa hồ muốn chảy nước mắt, nàng kéo tay Liễu Ly qua, đặt ở trên người mình: "Hò ly ca ca... Giúp ta một chút..."

Thấy Triệu Đan khó chịu như thế, trong nội tâm Liễu Ly lại khổ sở, lại đau lòng, lại không đành lòng, lại cảm thấy vô luận làm cái gì đều không thích hợp, quả thực là rối rắm mà. không đợi hắn phản ứng, thân thể Triệu Đan đã trở lên rất động rồi.

Bởi vì khăn trương cùng căng thẳng, mồ hôi Liễu Ly rơi xuống, rơi vào trên người Triệu Đan.

Nàng cảm thấy nóng dường như bị nướng chín, hai chân kẹp lấy eo Liễu Ly, chậm chạp đứng lên.

Liễu Ly rút cuộc hạ quyết tâm, hắn một bên đem Triệu Đan đặt lên giường, tách hai chân Triệu Đan ra, một bên cố gắng nghĩ đến mình chỉ có vện vện một cái kia.

Thế nhưng, dù cho thân thể trướng đến đau nhức, Liễu Ly như trước không muốn tổn thương Triệu Đan, hắn nhìn chăm chăm vào giữa hai chân Triệu Đan, khuôn mặt tuần tú lập tức đỏ đến sung huyết.

Liễu Ly lập tức dời con mắt.

Triệu Đan như trước khó nhẹn thanh âm.

Liễu Ly cố hết sức nhẫn nại, cuối cùng không thể nhịn được nữa, kéo chăn màn đem Triệu Đan đã bọc thành bánh chưng, chỉ đem đầu lộ ở bên ngoài, sau đó bế lên, đi tới gian ngoài.

trên bàn trà gian ngoài để hai cái ấm trà, một cái bên ngoài được bọc một tầng gấm vóc để giữ ấm, một cái là ấm trà sứ trắng, Liễu Ly trước kia đã từng thấy.

Cánh tay phải Liễu Ly kẹp lấy Triệu Đan không ngừng giữa giữa nhúc nhích, tay trái cầm lên ấm trà sứ trắng, rót một chén trà lạnh.

hắn ngồi xuống ghế, đem Triệu Đan được quấn như con nhộng đặt ở trên đùi mình, ôm vào trong ngực, cánh tay trái nắm lấy cổ Triệu Đan, tay phải cầm ly đối diện cặp môi đỏ mọng đang hé mở của Triệu Đan.

Triệu Đan không kịp chuẩn bị, bị sắc đến ho khan.

Liễu Ly vừa đau lòng, vừa sốt ruột, bưng chén trà lạnh uống một ngụm, nhắm ngay Triệu Đan miệng đưa tới.

Triệu Đan toàn thân khô nóng, yết hầu khát khô, như uống rượu ngon, toàn bộ nuốt xuống, vẫn còn chưa thỏa mãn mà duỗi ra cái lưỡi, ở trong miệng Liễu Ly quần lấy.

Liều Ly lại một lần nữa thiếu chút nữa giữ không được chính mình, hần kéo căng thân thể, nâng chung trà lên lại uống một ngụm, sau đó nhắm ngay cặp môi đỏ mọng của Triệu Đan đưa tới.

Uống xong một ly trà lạnh, trên người Triệu Đan dần dần khôi phục độ ấm bình thường, cũng không lộn xộn nữa, nghiêng qua trong ngực Liều Ly lắng lắng ngủ.

Liều Ly lúc này mới thở ra một hơi, thầm nghĩ mình thật là ngu ngốc —— sớm nghĩ ra biện pháp như vậy, loại dược vật này không phải đều là giải như thế sao?!

Triệu Đan là tiểu muội muội của hần, lại bị hần hôn hôn, không nên động cũng động, không nên nhìn cũng nhìn... Nàng về sau làm sao gả cho người ta đây?

Chính mình lấy nàng là không thể nào, như vậy chẳng phải là loạn luân rồi hay sao?!

Nghĩ đến mình và Triệu Đan cùng ngủ một giường cùng làm vợ chồng, Liều Ly liền có một loại cảm giác khó hiểu quái dị.

Thế nhưng, hần yêu thương Triệu Đan, không nỡ để Triệu Đan chịu một chút ủy khuất.

Liều Ly im lặng suy nghĩ: nếu có người bởi vì chuyện tối nay ghét bỏ Triệu Đan, đối với Triệu Đan không tốt, còn không bằng chính mình cưới Triệu Đan hảo hảo yêu thương nàng!

Nghĩ lại, Liều Ly lại rất khờ dại nghĩ: có hay không khả năng này? Triệu Đan sau khi tỉnh lại, phát hiện hết thấy tất cả đều là giấc mộng của một mình mình, không có phát sinh chuyện gì?

Tự mình thuyết phục mình, Liều Ly càng nghĩ càng cảm thấy loại ý nghĩ này đáng tin cậy, rất nhanh lừa dối người thuyết phục chính mình.

hần tìm quần áo trong quần lót của Triệu Đan bị rơi là tả trên giường, xốc cái chăn Triệu Đan lên, giúp đỡ Triệu Đan mặc vào.

Dạ Minh Châu ở góc giường chiếu sáng óng ánh, thân thể Triệu Đan trắng nõn non mịn dường như cũng bị chiếu lên tầng một tầng sáng óng ánh, cái ngực cao vút mềm mại, cái đỉnh phần hồng xinh xắn, cái vòng eo nhỏ hết sức mềm mại kia, cái chân thon dài mượt mà. kia.. hô hấp Liều Ly trở nên dồn dập.

hần dời trông mắt, tốc độ nhanh hơn, giúp đỡ Triệu Đan mặc xong quần áo, sau đó đem nàng nhét vào trong chăn.

Đem chăn màn ga giường sửa sang lại, Liều Ly đứng ở bên giường, lại kiểm tra một lần, phát hiện tóc dài Triệu Đan có chút loạn, đem mái tóc dài của nàng tất cả đều rút ra, đặt ở trên gối đầu.

Buông lụa trắng trước trướng, Liều Ly đứng ở nơi đó, dường như không nỡ bỏ, ngắm nhìn Triệu Đan.

Triệu Đan nằm ngang ngủ say, khuôn mặt hồng hồng, bờ môi có chút chu lên, trên mặt vui vẻ, tựa hồ như đang mơ một giấc mộng đẹp.

Liều Ly ngừng trong chốc lát, lúc này mới buông màn xuống, đi ra khỏi phòng Triệu Đan.

hần không dám thật sự ly khai Lê Hương viện, sợ vạn nhất hần đi ra, có người đến, mượn cơ hội khi dễ Triệu Đan.

Ra khỏi cửa phòng, hần néo mình một cái, thi triển bích hồ công di chuyển lên nóc nhà, sau đó đến Thanh Liễu cư nơi ở trước kia của mình.

Gà gáy lần cuối cùng, trời còn hơi tối, Liều Ly đi ra khỏi Thanh Liễu cư, trở về Linh hải khách quán, lặng lẽ lên vào viện mình, bố trí mọi thứ xong xuôi đóng cửa lại mơ màng ngủ say.

Ở Đông viện Linh hải khách quán Tam tỷ đệ Trúc Tranh, Trúc Sanh cùng Trúc Thuyền, mừng một tết ngày hôm đó cùng nhau ngủ nướng, ngủ thẳng đến canh ba giờ Tý mới lần lượt đi ra từ tiểu viện của mình.

Liều Ly tinh thần sáng khoái ngồi trong đại sảnh uống trà xanh, thuận tiện quan sát tỷ tỷ của mình cùng đường đệ —— hần muốn tìm ra rút cuộc là ai hãm hại Triệu Đan.

Tuy rằng dậy rất trễ, Trúc Thuyền lại như cũ là có chút mệt mỏi, vàng thâm dưới mắt son phấn đều không thể che hết được, nàng đi rất chậm, phảng phất là đang từ từ mà hoạt động.

Oanh Oanh ở một bên diu nàng đi.

Liều Ly hờ hững nhìn nàng, nghĩ thầm: nếu là nàng làm, nàng cũng phải trả giá cao đấy chứ.

Lại nghĩ đến tỷ tỷ mình trước kia sáng chói, Liều Ly lại cảm thấy có khả năng đúng là Trúc Thuyền làm.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hần nhìn Trúc Thuyền trong mang theo một tia lãnh ý.

Đông Xu Hoàng Đế Trúc Thanh Hàn thân thể yếu nhiều bệnh, con nối dõi không nhiều, Trúc Tranh chính là con trai trưởng duy nhất của Hoàng Đế Đông Xu, tất nhiên là quý giá dị thường, lần này tới Đại Kim cầu thân, hộ vệ đi theo hẳn đều có võ công cao cường, lúc này vây quanh Trúc Tranh đi ra.

Trúc Tranh là tới cầu thân, thế nhưng Liễu Ly rõ ràng cảm giác được Trúc Tranh đối với Triệu Đan hứng thú không lớn. Nếu như không có hứng thú, như vậy Trúc Tranh phí nhiều công sức đến kim kinh như vậy là để làm chuyện gì đây? Nghĩ đến Liễu Tứ hồi báo nói thủ hạ của Trúc Tranh chính là cùng bộ tộc Tây Nhung có liên lạc, Liễu Ly lâm vào trầm tư.

Dùng qua cơm trưa, Trúc Tranh, Trúc Sanh cùng Trúc Thuyền ba người ngồi trong đại sảnh, giống như ưu nhĩ kì thực rất là nhàm chán mà nói chuyện tào lao —— chủ yếu là Trúc Tranh cùng Trúc Thuyền hư tình giả ý mà tán dóc, Liễu Ly ngồi ngay ngắn một bên tập trung tư tưởng suy nghĩ trầm tư, dường như muốn nghe, thực tế lại suy nghĩ đến Triệu Đan.

Đúng lúc này, một gã thân tín Liễu Ly Liễu Tứ gặp Liễu Ly.

Những năm gần đây, Liễu Ly cũng dần dần nuôi dưỡng thực lực của mình, cũng không chịu sự quản lí của Đại Kim, cũng không chịu sự quản lí của Đông Xu, mà hẳn phụ trách chính.

Liễu Ly mang theo Liễu Tứ, trực tiếp trở về tiểu viện của mình hiện đang ở.

Màn đêm buông xuống, Liễu Ly thay đổi một thân áo đen, cưỡi ngựa vội vàng rời đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [2] ~

Liễu Ly đi làm cái gì nữa nha?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Viếng thăm Chi nương ăn nhậu với nhau

Triệu Đan nằm mơ thấy một giấc mộng đẹp, mộng đẹp nên nàng cũng không muốn tỉnh lại.

Ở trong mộng, nàng cường hôn hồ ly ca ca, mạnh mẽ ôm hồ ly ca ca, hồ ly ca ca chẳng những nhìn chỗ đó của nàng, còn miệng đối miệng cho nàng uống nước...

Sau khi tỉnh lại, đầu trống rỗng nhìn giường của mình gọn gang ngăn nắp, Triệu Đan cảm thấy rất mất mát, tiếp theo cảm giác mình rất hèn mọn bỉ ổi.

Triệu Tử, Triệu Sam cùng Triệu Đan dùng điểm tâm cùng một chỗ với tổ mẫu Cao lão thái phi.

Dựa theo quy củ phương bắc, bữa cơm mừng một đầu năm, là ăn Sủi Cáo.

Triệu Đan ăn Sủi Cáo, nhớ tới ước định của mình và Chi nương, ngẩng đầu nhìn thoáng qua đại ca Triệu Tử.

Triệu Tử rõ ràng là ngủ rất khuya, thế nhưng trên mặt lại không có một tia mệt mỏi, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo dáng tươi cười ấm áp, sai người bới thêm cho Triệu Đan một chén Sủi Cáo nữa, hẳn tự mình bụng cho Triệu Đan: "Nước dùng vốn là thức ăn" chén canh này người phải uống hết!"

Triệu Đan "Ăn" rồi một tiếng, cố ý làm ra vẻ mặt không kiên nhẫn, sắc giọng: "đã biết!"

Triệu Sam ở một bên nở nụ cười.

Triệu Đan thè lưỡi với hắn, làm cái mặt quỷ.

Cao lão thái phi nhìn Tam huynh muội ảnh đùa giỡn với nhau, nói: "Triệu Tử Triệu Sam, các ngươi lúc nào cho tổ mẫu ôm chắt trai đây?"

Triệu Tử Triệu Sam không hẹn mà cùng nói sang chuyện khác: "Tổ mẫu, giữa trưa có cái gì ăn vậy?"

Cao lão thái phi: "..."

Triệu Đan: "..."

Chạng vạng tối, Triệu Đan thừa dịp đại ca nhị ca bên ngoài thư phòng nghị sự, chỉ thị nha hoàn Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc giúp mình giấu giếm, chính mình thay đổi nam trang lặng lẽ chạy ra khỏi Vương Phủ.

Nàng biết rõ Hoàng Đế ca ca nhất định sẽ phái Thanh y Vệ Tô Dung cùng Tô Ngưng đi theo mình, bởi vậy từ đường cái quẹo vào cái hẻm nhỏ, nhìn

thấy bốn phía không có người, liền thử thăm dò kêu một tiếng: "Tô Dung Tô Ngưng —— "

Nháy mắt, Triệu Đan chợt nghe sau lưng truyền đến thanh âm quần áo tất tấc, nhìn lại, Tô Dung Tô Ngưng mặc áo bào xanh đã đứng ở phía sau của nàng, cười híp mắt nhìn nàng, khom người hành lễ, nhưng không có lên tiếng.

Triệu Đan suy đoán chứng minh của mình là đúng, một bên ý bảo Tô Dung Tô Ngưng theo mình đi lên phía trước, vừa nói: "Đại ca của ta có phải người đi theo ta không?"

Tô Ngưng nói: "Trước kia là có ám vệ đi theo, về sau Vương gia biết rõ bệ hạ phải rồi huynh đệ chúng ta, sẽ không phải người đi theo quận chúa ngài!"

Ngõ nhỏ Dã Kê Tháp cách Vương Phủ kim kinh cũng không quá xa, Triệu Đan rất nhanh liền đi tới cửa ngõ.

Khi nàng tìm được Tàn gia, trời đã tối đen.

Tường viện Tàn gia cũng không cao, đứng ở bên ngoài Triệu Đan có thể thấy bên trong lộ ra ngọn đèn hơi yếu.

Tô Ngưng Tô Dung không biết trốn đến nơi nào.

Triệu Đan kéo vòng sắt trên cửa, "Ầm" vài cái.

"Ai đó?" Bên trong cửa nhà chính mở ra rồi, Tàn chi nương đứng ở trước cửa phòng hỏi.

"Tần tỷ tỷ, là ta!"

Chi nương bước nhanh tới, kéo then cái cửa ra, đón tiến Triệu Đan đến chơi.

Gia viện Chi nương nho nhỏ, dọn dẹp rất sạch sẽ, dưới mặt đất tuyết bị quét vào một chỗ, chất đống dưới cây ngô đồng trong sân. Trước phòng phía Đông có một đám cỏ, dưới bụi cỏ cũng chất đầy tuyết.

Nhà nàng ở là ba gian nhà ngói hướng nam, một mình một ám một gian nhà kê.

Chi nương một bên dẫn Triệu Đan tới nhà chính, vừa nói: "Thức phụ ta ở Vương Phủ từ lâu phía trước tìm việc, có đôi khi bận rộn, trong đêm liền không trở về nhà, hẳn hiện tại còn chưa có trở lại đây!"

đang nói chuyện, chi nương đã nhanh nhẹn châm trà cho Triệu Đan.

Triệu Đan vừa nhìn, phát hiện bên trong chính là táo đỏ cầu kỳ long nhãn cùng hạt mè, hương vị ngọt ngào xông vào mũi, cười nói: "Người nơi đây cũng có Tam Pháo Thai a, đây chính là đặc sản Tây Bắc, chúng ta bên này không có!"

Chi nương há to miệng, muốn nói cái gì lại không có nói ra.

Nàng cười hỏi Triệu Đan: "Ta làm cho người bún gạo nấu bằng nồi đất được chứ?"

"bún gạo nồi đất?" Triệu Đan cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cái tên này, cảm thấy hiếu kỳ, "bún gạo nồi đất là cái gì?"

Chi nương chuyển cái ghế bằng gỗ nhỏ cách cái bàn nhỏ cùng nàng ngồi xuống, trên mặt xinh đẹp tuyệt trần tràn đầy vui vẻ: "Ta ở bên ngoài ăn, cảm thấy ăn ngon, chính mình thử làm, chờ một chút người nếm thử, nếu là thật sự ăn ngon, ta liền thuê cửa hàng mặt tiền bán cái này!"

Nghe nàng nói như vậy, Triệu Đan cảm thấy nước miếng chảy ra, rất là chờ mong.

Chi nương đi đến phòng bếp bận rộn, Triệu Đan cũng bận rộn cùng tới xem.

không bao lâu, chi nương dùng khay bưng một cái nồi đất đi ra.

Nồi đất phía dưới còn đậy lên một cái đĩa to bằng sứ.

Chi nương đem nồi đất bày ở trên mặt bàn trước mặt Triệu Đan nồi đất vẫn còn sôi ùng ục, bốc lên mùi thơm mê người.

Triệu Đan dùng chiếc đũa từ trong nồi đất gắp ra sợi dây nhỏ màu trắng, ngạc nhiên hỏi: "Đây là mì sợi? Có mì sợi mảnh như vậy?"

Chi nương một tay chống má ngồi ở đối diện, cười tủm tỉm nhìn nàng, kiên nhẫn giải thích: "Đây là dùng gạo làm đấy, gọi là bún gạo, người nếm thử đi!"

Nước lèo được nấu từ thịt gà, nước lèo tinh khiết và thơm, bún gạo nhẵn bóng. Ngoài trừ nồi đất bên ngoài bên ngoài, còn có nắm, chân giò hun khói, nấm hương, cá thái mỏng, Triệu Đan lại múc một muỗng dầu thả vào, quấy rồi quấy, cảm thấy vừa thơm vừa cay ăn ngon cực kỳ. Nàng đem bún gạo nồi đất ăn sạch sẽ, nước lèo đều uống cạn sạch.

Thấy nàng ăn ngon, chi nương cũng thật cao hứng: "Về sau chỉ cần muốn ăn, người đến nhà của ta, ta làm cho người ăn!"

Chi nương rửa bát đĩa, Triệu Đàn cũng hỗ trợ. Chi nương khuyên can không được, đành phải cho nàng đi theo mình ra phòng bếp.

Lúc Chi nương lau rửa chén, Triệu Đàn không giúp đỡ được cái gì, liền đứng ở một bên cùng chi nương nói chuyện phiếm.

Hai người càng trò chuyện càng tâm đầu ý hợp.

Chi nương thích nghiên cứu đồ ăn, ưa thích nấu com nấu đồ ăn, nói tới cái này hai mắt liền sáng lên; Triệu Đàn thèm ăn ngon, thích ăn mỹ thực, nói ra mỹ thực chưa từng ăn liền nuốt nước miếng liên tục.

Hai người ăn nhịp với nhau, phát hiện hai bên lòng dạ thẳng thắn, quả thực là rất hợp tánh, thật sự có cảm giác hận vì đã gặp nhau muộn.

Chi nương một bên cùng Triệu Đàn nói chuyện, một bên nhanh nhẹn thu thập phòng bếp, hai người lại cùng nhau di chuyển tới nhà chính, tiếp tục nấu nước Tam Pháo Thai uống trà nói chuyện phiếm.

。 Triệu Đàn uống trà Tam Pháo Thai thấy hương vị ngọt ngào, chi nương cầm một cái quả táo, tỉ mỉ dùng dao bạc nhỏ lột vỏ quả táo, sau đó ở dụng thẳng quả táo cắt vài nhát, lại nhắm ngay đĩa sứ trắng rạch một cái, từng hột quả táo liền rơi vào trong mâm.

Triệu Đàn bưng chén trà, nhìn chi nương.

Động tác Chi nương nhẹ nhàng linh hoạt, toàn bộ quá trình như là tạo hình mỹ nghệ, làm nàng xem đến nhập thần, cảm thấy chi nương thật sự là thật lợi hại, làm lòng của nàng trầm tĩnh trở lại.

Chi nương lấy ra một đĩa bạc nhỏ, đưa cho Triệu Đàn, ý bảo Triệu Đàn xiên lấy quả táo ăn.

Triệu Đàn ăn quả táo, chi nương lại cầm một trái lê xộp giòn, cầm lấy dao nhỏ bắt đầu gọt vỏ.

Đêm đã khuya.

Tần đại thúc trở lại, Triệu Đàn lúc này mới lưu luyến không rời mà chuẩn bị rời đi.

Chi nương chưa từng gặp được bạn gái hợp ý như vậy, không nỡ bỏ nàng, không cho nàng rời đi: "đã trễ như thế, người một cô nương gia có thể nào đi đường ban đêm? ở lại chỗ này cùng ta đi!"

Triệu Đàn tuy rằng muốn ở lại, thế nhưng sợ trong nhà tổ mẫu cùng ca ca phát hiện mình trộm chạy ra ngoài, nàng giải thích nói: "Trong nhà phải người đi theo ta!"

Chi nương không tin, Triệu Đàn liền mang theo nàng đến cửa lớn.

Nàng đứng ở cửa lớn kêu một tiếng: "Tô Ngưng Tô Dung —— "

Tô Ngưng Tô Dung cũng không có xuất hiện.

Triệu Đàn không tin cái, còn gọi một tiếng: "Tô Dung Tô Ngưng —— "

Bốn phía một mảnh tĩnh lặng, vẫn không có người nào xuất hiện.

Chi nương nhin cười, lôi kéo Triệu Đàn trở về: "Phòng ngủ của ta rất sạch sẽ , đêm nay hai ta trò chuyện suốt đêm!"

Triệu Đàn biết thời biết thế, đang muốn theo chi nương đi vào, bỗng nhiên trước mắt một bóng đen lóe lên, một nam tử cao gầy xuất hiện ở trước mắt nàng, chân mày cau lại: "đã trễ thế như vậy, người còn không quay về?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [3] a ~

Buổi chiều còn có hai canh ~

Nam tử này là ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Suy cho cùng bình tới tướng đỡ

Ngày ấy, Liễu Ly trở về Linh hải khách quán, bắt đầu bố trí nhân thủ điều tra chuyện Triệu Đàn bị trúng xuân dược trong cung.

Nhưng người của hắn đến nay cũng không có thâm nhập vào nội cung được, việc điều tra đã tiến hành không đến một phần ba liền và phải đá ngầm rồi, khó có thể có chỗ đột phá.

Liễu Ly liên tục cân nhắc, đi nói chuyện với Triệu Tử về việc này. Hắn tin tưởng dùng thế lực Nam An Vương, chuyện này nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Hắn vẫn cảm thấy lo lắng, liền chỉ thị thân tín Liễu Tử phái người canh giữ ở bên ngoài Nam An Vương phủ.

Từ chỗ Liễu Tử biết được tin tức Triệu Đan một thân một mình ly khai Vương Phủ, Liễu Ly tranh thủ thời gian đuổi theo.

Triệu Đan nhìn mặt Liễu Ly không biểu tình, nghĩ đến giấc mộng xuân kia của mình cái, oanh thoáng một tiếng, thoáng cái từ cổ đến lỗ tai đều chuyển sang màu hồng, cổ, mặt cùng lỗ tai đều có màu hồng khả nghi, nàng liếc Liễu Ly, cúi đầu không nói.

Thấy Triệu Đan ngượng ngùng, mặt Liễu Ly cũng chậm chậm đỏ lên. Hắn bắt đầu lo lắng đối với đêm hôm đó, Triệu Đan là có trí nhớ. Ý nghĩ này làm hắn cảm thấy bất an, tiếp theo có chút e lệ, cuối cùng trở nên có chút thẹn quá hoá giận.

Hắn nghiêm mặt, làm ra vẻ mặt nghiêm trang: "một nữ hài tử, đã trẻ thế như vậy vẫn chưa về nhà, không sợ nguy hiểm sao!"

Liễu Ly nghiêm túc, nói ra lí lẽ hùng hồn, thế nhưng khuôn mặt đỏ ửng tuyệt mỹ cùng mắt hoa đào sáng sáo ánh sáng, lại khiến cho hắn đối với lời răn dạy Triệu Đan không có chút sức thuyết phục cùng lực uy hiếp nào.

Chỉ nương tò mò vậy xem, nhìn mặt Triệu Đan thẹn thùng, nhìn lại vị mỹ nam mặt hoa đào này một chút, nàng cảm giác mình tựa hồ nhìn thấy gì gian tình. Cố nín cười, chỉ nương lên tiếng phá vỡ cục diện giằng co: "Nếu không, hai vị đến nhà của ta uống chén trà?"

Triệu Đan mở miệng trước nói: "Ta phải đi!"

Nàng chạy trốn chết.

Liễu Ly nhìn Triệu Đan chạy, sững sốt một chút, sau khi hướng chỉ nương cáo từ, lúc này mới đuổi theo.

Triệu Đan đi rất nhanh, chạy tới cuối đường ngõ nhỏ Dã Kê Tháp.

Kim kinh còn nhiều quan lại quyền quý, đêm dài phóng ngựa như bay cũng không phải là không có phát sinh qua, Liễu Ly lo lắng Triệu Đan không cẩn thận bị thương, hắn bước nhanh bắt kịp, thò tay giữ tay nàng lại, chuẩn bị nắm tay của nàng băng qua đường cái.

Tay Liễu Ly thon dài ấm áp, bao lại tay Triệu Đan có chút lạnh buốt.

Hắn nắm tay của nàng, liền giống như trước vô số lần phát sinh qua như vậy, đi thẳng về phía trước.

Đầu đường kim kinh vào Đêm đông rất yên tĩnh.

Ngẫu nhiên có xe ngựa đi qua, thanh âm lộc cộc từ xa đến gần, lại từ gần mà xa, càng tăng thêm một phần vắng vẻ.

trên mặt đất tuyết sớm bị đội quét dọn quét sạch sẽ rồi, trên mặt đất đóng thành một tầng băng mỏng, dễ bị trượt.

Ở Triệu Đan hai lần thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Liễu Ly dứt khoát đuổi ra cánh tay phải ôm eo Triệu Đan.

Động tác này rõ ràng trước kia đã làm rất nhiều lần rồi, thế nhưng cánh tay Liễu Ly đặt ở bên hông Triệu Đan, trong đầu không tự chủ được xuất hiện một nhúm eo nhỏ nhắn trắng nõn tinh tế tí mĩ của Triệu Đan...

Liễu Ly rú tằm mắt xuống, thân thể có chút cứng nhắc.

Triệu Đan thấy nóng lên, phát nhiệt mặt nóng ran.

Nàng lúc này, cái gì cũng không có muốn, cái gì cũng không muốn, chẳng qua là cảm thấy an tâm, cảm thấy hạnh phúc...

Liễu Ly cùng Triệu Đan ở Nam An Vương phủ ngừng lại đối diện bên đường.

Hắn nhìn Triệu Đan, thấp giọng nói: "Người trở về đi!"

Triệu Đan muốn hỏi hắn vì cái gì không quay về, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt quan tâm của mình, muốn hỏi lại không có hỏi ra lời.

Hồ ly ca ca vẫn là quan tâm bảo vệ mình, không phải sao?

đi đến cửa lớn Vương Phủ, Triệu Đan quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện Liễu Ly còn đứng ở nơi đó, dáng người thẳng tắp, chuyên chú nhìn mình.

Cái mũi của nàng đau xót, bước chân nhanh hơn, đi vào Vương Phủ.

Triệu Đàn bị đại ca Triệu Tử ôm cây đợi thỏ vừa vắn tóm được.

Triệu Tử đem Triệu Đàn tới bên ngoài thư phòng.

Trở lại Vương Phủ kim kinh, Triệu Đàn tiến vào Lê Hương viện, Triệu Sam tiến vào Tùng Đào Cư, Triệu Tử dứt khoát ở ngay tại bên ngoài thư phòng, cũng tránh khỏi chạy tới chạy lui.

Triệu Tử ngồi ở án thư, Triệu Đàn đứng trong phòng, bắt đầu thẩm vấn.

Gã sai vật hầu hạ thư phòng tiến lên châm trà cho Vương gia, nhìn Minh Châu quận chúa một thân nam trang xám xịt đứng ở nơi đó, cũng không dám châm trà cho nàng, lạng lẽ lui xuống.

Triệu Tử bung chén trà, rù tằm mất xuống, tựa hồ đang quan sát lá trà trong chén trà.

Triệu Đàn dòm hẩn, phát hiện hẩn buông thông tằm mất, từ góc độ của mình nhìn lại, mắt phượng Triệu Tử chau lên, hình thành một độ cong hoàn mỹ, cặp môi đỏ mọng nhẹ nhàng nhếch, giống như không muốn nói chuyện với mình.

Nàng lại phải đối phó ca ca của mình rồi, con người đảo một vòng, kể chạy lên não.

Triệu Tử đang đợi Triệu Đàn nói rõ, lại nghe Triệu Đàn phát ra thanh âm "Tê tê...ê...eeee", vừa nhìn, phát hiện Triệu Đàn hai tay cùng một chỗ dùng sức xoa xoa, trong miệng phát ra thanh âm "Tê tê...ê...eeee", chân còn nhẹ nhẹ trên đập mạnh mặt đất, tựa hồ như lạnh lắm.

hắn rất không nhìn nổi muối muối chịu khổ, vội vàng phản phó gã sai vật canh giữ ở bên ngoài: "thả thêm hai chậu than trên tường kép trong thư phòng!"

"Dạ, Vương gia!"

Triệu Tử tạm thời quên mất thẩm vấn muối muối, cầm áo choàng mình tới đây choàng trên người muối muối.

Buộc lại dây lưng, phát hiện áo choàng hơi dài, hắn tiện tay từ trên giá áo lấy một dây lưng thắt ở bên hông Triệu Đàn.

Hết bận những thứ này, hắn lại đem chén trà mình vừa uống đưa cho Triệu Đàn: "Uống chút trà nóng ấm áp thân thể!"

Triệu Đàn tiếp nhận chén trà, ở trên giường êm ngồi xuống, bung lấy chén trà chậm rãi uống.

Nàng thoát nhìn một bộ chân kinh quá độ bộ dáng, trên thực tế trong nội tâm lại cười nở hoa —— đại ca Triệu Tử, mềm lòng nhất, nàng chỉ cần làm làm ra một bộ đáng thương, đại ca nhất định mắc lừa!

Muối từ uống trà, Triệu Tử ở một bên dài dòng: "... Về sau mọi thứ phải cẩn thận, không nên đi chạy loạn, ta sẽ tăng số ám vệ bảo hộ ngươi..."

Lúc Liễu Ly cùng Triệu Đàn lưu luyến nói chuyện, Tô Dung Tô Ngưng đang đau khổ mà nằm ở trên nóc nhà ngồi đối diện nhà chi nương, vẫn không nhúc nhích im lặng nhìn bầu trời.

Đêm đông không khí rét lạnh, nhưng bọn hắn lại không thể vận công chống lạnh, chỉ có thể trong gió rét co rúm lại —— trên đời này có việc gì khổ hơn việc này không?

Tô Dung Tô Ngưng đối với lần trước Liễu Ly bị bắt có một chút hoài nghi: võ công của người này thâm sâu không lường được như thế, tùy ý vung tay lên huynh đệ mình liền bị điểm huyết đạo ném lên nóc nhà, như vậy lần trước ở bên đồ Thái Dương hắn như thế nào mà đơn giản đã bị người Đông Xu bắt như vậy?

đã là nửa đêm về sáng.

Tô Ngưng Tô Dung cảm thấy huyết đạo bị điểm có dấu hiệu buông lỏng, vội vàng thử giật giật, phát hiện trên thân dường như có thể động, bọn hắn giãy giụa ngồi xuống.

Đúng lúc này, một hồi vó ngựa từ xa đến gần.

Tô Dung trên thân trước có thể hoạt động, hắn thẳng lưng, thấy có người cỡi ngựa tiến vào ngõ nhỏ, ở trước cửa nhà Tần chi nương ghì ngựa.

một lát sau, nhân tài trên lưng ngựa trở mình xuống ngựa, nguyên lai là một nam tử dáng người cao gầy khoác áo choàng màu đen mang theo mũ trùm màu đen đầu. hắn nhẹ nhàng mà gõ cửa ba cái, hơi đợi đợi, lại gõ cửa hai cái, cuối cùng, lại gõ một cái.

Tô Ngưng cùng Tô Dung tuy thân thể hơi nhúc nhích, nhưng lại là bọn hắn đang đứng ở nhà ngồi nghiêng nóc phòng, tự nhiên đem chuyện phía dưới đã xảy ra nhìn thấy tận mắt.

Chỉ thấy chi nương khoác áo khoác ngoài mở cửa nhà chính đi ra, trực tiếp đi tới, kéo ra then cửa.

Cửa vừa mở ra, nam tử kia liền đi vào.

Chi nương đi theo phía sau của hắn.

trên cửa sổ phòng ngủ Chi nương dán giấy xanh nhạt, Tô Ngưng Tô Dung loáng thoáng thấy cái nam tử cao gầy kia đưa lưng về phía cửa sổ, đang cùng chi nương nói cái gì đó.

Cao gầy nam tử một mực ngồi ở phía trước cửa sổ trên mặt ghế nói chuyện, chính giữa chi nương đi phòng bếp nấu nước pha trà.

Hơn một canh giờ về sau, nam tử kia đã đi ra khỏi nhà chi nương.

Tô Dung Tô Ngưng ày mới nhìn đến chính diện nam tử—— đây là một người bọn hắn rất quen thuộc.

không lâu sau, đèn trong phòng ngủ chi nương liền dập tắt.

Liễu Ly đã điều tra hai ngày, phát hiện người bị hại trong sự kiện xuân dược lần này có hai người —— Trúc Thuyền cùng Triệu Đan (nếu như Trúc Thuyền xem như người bị hại mà nói); được lợi người cũng có hai người—— Chu Khanh cùng mình (nếu như mình xem như người được lợi mà nói).

Người hắn điều tra, cũng đang tự hỏi, cuối cùng phát hiện mũi nhọn chỉ hướng tỷ tỷ của mình —— Trúc Thuyền; mà Trúc Thuyền tựa hồ cùng một Tần phi của Thiên Hạo Đế trong nội cung liên lạc với nhau.

Liễu Ly phải có hành động, Triệu Tử truyền hắn đưa kết quả điều tra của mình—— quận chúa Thọ Sơn Đông Xu Trúc Thuyền liên lạc phi tử Thiên Hạo Đế Diêm Chiêu Nghi Kim Mẫn Nhi, do Kim Mẫn Nhi an bài cung nữ trong rượu bỏ thêm xuân dược, do Trúc Thuyền nghĩ biện pháp cho phép Minh Châu quận chúa Triệu Đan uống.

Diêm Chiêu Nghi Kim Mẫn Nhi đã bị đánh chết trong nội cung, Thọ Sơn quận chúa liền do Liễu Ly đến xử lý.

Liễu Ly đối với tỷ tỷ Trúc Thuyền này cảm tình vô cùng phức tạp, có chán ghét, có phẫn nộ, cũng có một tia thân tình ràng buộc —— chính hắn cũng nói không rõ, chỉ muốn sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ Thiên Hạo Đế cùng Nam An Vương, thật sớm thoát khỏi cái tỷ tỷ này.

Ngày hôm đó, Triệu Sam bỗng nhiên sai người đến mời Liễu Ly.

Triệu Sam tuy rằng phong lưu không bị trói buộc, lại sợ nhiễm lên cái gì bệnh đường sinh dục, chưa bao giờ đụng đến nữ nhân, tuy nhiên lại yêu thích pháo hoa cùng bầu không khí náo nhiệt, thường thức biểu diễn thanh mật, cho nên có xã giao gì gì đó đều an bài ở thanh lâu cao cấp.

Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ, Triệu Sam ước định thanh lâu cao cấp nhất ở kim kinh Cẩm Tú Các.

Liễu Ly đi vào, phát hiện Triệu Sam trái ôm phải áp đang vui đùa âm ỉ lắm

trên mặt đất phủ lên thảm nhung Ba Tư, Triệu Sam cùng hai mỹ nữ xinh đẹp đều ngồi trên mặt đất, trên bàn nhỏ bên cạnh bày biện trái cây mỹ tửu.

Góc tường chong chóng mấy cái đệp thêu hoa tinh xảo, Liễu Ly chăm chú chọn lựa một phen, cảm thấy mỗi cái đều nhiễm lấy vết tích phấn nước, cuối cùng tuyển một cái đệm màu xanh đậm thêu phong lan xanh nhạt, ngồi xuống.

Thấy Liễu Ly cử động, Triệu Sam cúi người ở trên mỹ nữ mặt tròn xinh đẹp, thân thể đầy đặn kia hôn một cái, cười nói: "Nhân sinh đắc ý tu có gắng hết sức vui mừng, có hoa có thể gãy thẳng tu gãy, tiểu hồ ly!"

Mỹ nữ xinh đẹp kia cười híp mắt duỗi ra đôi bàn tay trắng như phấn, ở trên người Triệu Sam làm nũng tựa như nhẹ đập nhẹ một cái: "Người xấu! Luôn khi dễ Âm Hương!"

Triệu Sam ôm ca cơ đáng điệu uyển chuyển bên phải, dung nhan tươi đẹp hôn một cái: "Gia không thiên vị a?! Hặc hặc!"

Liễu Ly nhìn Triệu Sam tuần mỹ cùng hai cái ca cơ xinh đẹp vui đùa âm ỉ, nghĩ thầm: đến tột cùng là Triệu Sam chiếm được tiện nghi hai cái ca cơ này đến đâu rồi, hay vẫn là hai cái ca cơ này chiếm được tiện nghi Triệu Sam?

Vấn đề này thật đúng là không nên trả lời!

Triệu Sam vui đùa âm ỉ một phen, phát tay duỗi đi hai cái ca cơ xinh đẹp này.

Cửa phòng đóng lại, mặt Triệu Sam thoáng cái trở nên nghiêm túc: "Đại ca cho phép ta và người an bài Triệu Đan rồi kìa!"

Thân thể Liễu Ly thẳng tắp, cùng Triệu Sam kỹ càng trao đổi.

nói xong sự tình, Liễu Ly đang muốn rời đi, trong nội tâm đã có một câu không nói không vui, đang phải nói ra, lại nghe được Triệu Sam cười hi hi nói: "Hồ ly, nếu là có nhu cầu, cho dù đến Cẩm Tú Các, Ô Thổ, Đông Xu các nơi khác cũng có chỉ nhánh, chỉ cần báo ra tên tuổi Chu Nhị gia Chu sam, không ai dám thu bạc của người!"

"Người khi nào mở kỹ viện rồi hả?" Liễu Ly nhú mày nhìn Triệu Sam.

"Từ khi ca ca ta phát hiện mở kỹ viện rất dễ kiếm bạc trắng!" Triệu Sam hặc hặc cười cười.

Liễu Ly muốn đi, lại xoay người, nghiêm túc nói với Triệu Sam: "Về sau người tới loại địa phương này, trở về nhất định phải hảo hảo tắm rửa lại mới được đi gặp Triệu Đà!"

Dứt lời, Liễu Ly nhắc chân liền vội vàng rời đi.

"Ồ?" đôi mi thanh tú Triệu Sam hơi nhíu, hơi suy nghĩ một chút, lập tức hiểu rõ ra: được lắm người hồ ly, dám nói lão tử bần!

hắn đuổi theo, úp sấp trên lan can xuống nhìn, chỉ thấy một thân bóng lưng Liễu Ly màu đen vội vàng chạy đi!

Thấy Liễu Ly chạy trốn, Triệu Sam dựa lan can cười lên ha ha —— cái tên hồ ly này, cũng quá thuần khiết rồi a?!

Mùng sáu tháng giêng, Trúc Thuyền mời đại sư phụ quán rượu nổi danh nhất kim kinh Vọng Giang lâu đến Linh hải khách quán, chuẩn bị xếp đặt buổi tiệc, mở tiệc chiêu đãi Đại Kim Minh Châu quận chúa Triệu Đà, Xạ Dương quận chúa Triệu Lệ Nhã, An Dương quận chúa Triệu Miểu, Kỳ Dương quận chúa Triệu Thụy Hà cùng Hán Dương quận chúa Triệu Bình năm vị nữ quyền.

Nàng đã chỉ thị thị vệ Chu Khanh cùng thị nữ Oanh Oanh hoàn toàn chuẩn bị, nhất định phải nghĩ biện pháp đem Liễu Ly cùng Triệu Đà tiễn ghép đôi với nhau!

Sáng sớm ngày hôm đó, Xạ Dương quận chúa Triệu Lệ Nhã cùng An Dương quận chúa Triệu Miểu dắt tay nhau mà đến, cũng không lâu lắm, xe Kỳ Dương quận chúa Triệu Thụy Hà cùng Hán Dương quận chúa Triệu Bình cũng đã đến.

Trúc Thuyền một bên chiêu đãi khách nhân, một bên chỉ thị Chu Khanh: "đi xem Vương gia còn ở đó hay không!"

Chu Khanh rất mau đã trở về, lặng lẽ bẩm báo nói: "Vương gia đang ở sân trong luyện đao!"

Trúc Thuyền quyền rũ mà cười rồi: mọi sự đã chuẩn bị chỉ thiếu Triệu Đà!

Thế nhưng là, buổi trưa nhanh đến rồi, Triệu Đà còn không có đến.

Trúc Thuyền đang có chút gấp, nữ quản gia Hoàng Oanh phủ Nam An Vương ngồi xe ngựa chạy tới, Hoàng Oanh một thân nữ quan phục sức không kiêu ngạo không siểm nịnh mà giải thích: "... thật sự là xin lỗi Thọ Sơn quận chúa rồi, bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương muốn đi suối nước nóng núi thắm thái hậu nương nương, tuyên chỉ chỉ thị Vương gia nhà ta cùng quận chúa đi theo, đoàn xe vừa mới xuất phát. Quận chúa thật sự là không kịp đã tới, chỉ thị thiếp thân tới đây hướng Thọ Sơn quận chúa người thỉnh tội..."

Hoàng Oanh xem ra rất hay nói, lộp bộp lộp bộp nói không ngừng, làm Trúc Thuyền tức muốn chết —— con vịt đã đun sôi đã bay có hay không!

Lúc này Chu Khanh lại tới đây bẩm báo: "Quận chúa, Vương gia đã nghỉ ngơi, không có ý định gặp người ngoài!"

Trúc Thuyền lúc này cảm thấy nhân sinh của mình không có rất đau khổ, chỉ có càng đau khổ

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [4] a ~

Cám ơn bear, phạm tử, tuyết nắm cùng summer địa lời a ~

Buổi tối còn có một canh ~

Về phần chi nương, chẳng lẽ Tiểu Bao Tử lại không thể có cái mối tình đầu à nha?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Hành cung suối nước nóng núi huỳnh muội tương tàn

Mùng sáu tháng giêng ngày hôm đó, Triệu Đà nghĩ đến việc mình đi dự yến hội của Trúc Thuyền, có thể nhìn thấy hồ ly ca ca, cho nên buổi sáng thức dậy rất sớm, bốn cái nha hoàn vây quanh giúp nàng trang điểm ăn mặc.

Tổng quản thái giám Tần Ngọc Y đến Vương Phủ tuyên chỉ, thấy cách ăn mặc như hoa như ngọc của Minh Châu quận chúa, rất có cảm giác được sủng ái mà lo sợ —— Minh Châu quận chúa rất ít tô son điểm phấn, cho dù là triều kiến bệ hạ, cũng là màu trắng một màu, vì sao hôm nay đối với chính mình nhiệt tình như vậy?

Biết được tin tức mình và đại ca cùng Hoàng Đế bệ hạ và Hoàng hậu nương nương đi hành cung suối nước nóng núi, Triệu Đà mặc dù có chút thất vọng, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng thuận theo.

Theo Tàn Ngọc Y đến là muội muội Thiên Hạo Đế Triệu Đan cho nên đã chuẩn bị xe đàn hương mới tinh.

Nhận được thánh chỉ sau nửa canh giờ, Triệu Tử cỡi ngựa, Triệu Đan trèo lên xe, đi đến nội cung tụ họp cùng Thiên Hạo Đế cùng Điện Hoàng Hậu.

Thiên Hạo Đế cùng Điện Hoàng Hậu đã ngồi ở liễn xe cửa cung đợi huynh muội bọn họ rồi.

Phụ thân Điện Hoàng Hậu Điện Từ Kính là thân tín của lão Nam An Vương Triệu Trinh, cùng quan hệ Nam An Vương phủ không cần phải nói. Ở hành cung suối nước nóng núi mây ngày này, Triệu Đan cùng nàng rất tốt, hai người thường thường cùng một chỗ tản bộ, thậm chí cùng một chỗ tắm ôn tuyền.

Đối với Thiên Hạo Đế Triệu Đồng sủng ái quá giới hạn đối với Triệu Đan, Điện Hoàng Hậu chẳng qua là cười bỏ qua.

Nàng có thể đoán được cái khuyết điểm kia ở sâu trong nội tâm Thiên Hạo Đế, thế nhưng chỉ cần Chu thái hậu, chỉ cần lão Nam An Vương cùng Chu thái phi còn sống, chỉ cần Nam An Vương Triệu Tử như cũ là ruộng cột nước nhà, như vậy Thiên Hạo Đế vô luận như thế nào muốn, cũng chỉ có thể là ngấm lại mà thôi.

Sáng sớm ngày mười lăm tết nguyên tiêu tháng giêng ngày ấy, Triệu Đan vẫn chưa rời giường, liền nghe ra bên ngoài có tiếng gió vu vu.

Nàng ở chính là hành cung suối nước nóng núi vị trí cao nhất Chi Lan các, tuy rằng tầm mắt rộng rãi, thế nhưng thời điểm gió nổi lên, dù cho tường kép trong phòng để than lò, thế nhưng gian phòng quá lớn, nàng như trước có thể cảm nhận được hàn phong không biết từ đâu thấu vào.

Triệu Đan đem thân thể rút vào trong chăn ấm áp, nhắm mắt lại chợp mắt —— nàng đem qua ở chỗ Chu thái hậu chơi quá lâu, buồn ngủ chưa tiêu, thật sự không muốn rời giường.

Triệu Đan ở trong chăn co lại thành một đoàn, vừa nhanh muốn ngủ rồi.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Triệu Đan tưởng rằng nha hoàn Tiểu Tùng Tiểu Trúc đi theo, liền không nói gì.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Triệu Đan đã nghe được màn che bị vung lên lúc chuông lục lạc lắc lư phát ra tiếng chuông, nhàn nhạt vị Long Tiên Hương hương tùy theo mà đến.

Triệu Đan chưa thức dậy, nàng chẳng qua là lộ ra con mắt nhìn Triệu Đồng: "Sùi Cáo ca ca, người như thế nào vào được?"

"Đề ta nhìn người một chút!" Triệu Đồng ở bên giường ngồi xuống.

Bởi vì Hoàng Đế tiến vào, bọn thái giám cực có ánh mắt vội vàng gia tăng lên số lượng than lò kẹp vào trong tường, rất có kinh nghiệm làm trong phòng ngủ cũng không quá lạnh, cũng không quá nóng.

Huynh muội hai người nói chuyện câu được câu không.

Triệu Đồng nói phủ Minh Châu quận chúa cần bố trí một lần nữa, Triệu Đan nói: "ca ca sai người trồng nhiều chủng loại lê trong tiểu hoa viên ở phía đông, sau đó lại chỉ thị đại gia thư pháp Hàn Đức Minh đề cho ta cái tấm biển."

"Muội muốn tấm biển gì?"

"Gọi Lê Hương viện như thế nào?" Trong phòng ấm áp cực kỳ, Triệu Đan cảm thấy mí mắt rất nặng, nàng lại ngủ gật rồi.

"Àn."

Triệu Đồng nhìn khuôn mặt Triệu Đan ngủ hồng hồng, nhìn rất ấm áp, cũng rất muốn cũng chen lên ngủ một lát.

hắn đem qua cùng Triệu Tử thương lượng việc bố trí quân sự ở Tây Bắc, ngủ rất khuya, hiện tại trong phòng ấm áp, cũng có chút buồn ngủ rồi.

Triệu Đan tựa hồ ngủ rồi, nghe tiếng hít thở đều đều, Triệu Đồng chống lại buồn ngủ trong chốc lát, cũng nhịn không được nữa, cởi áo ngoài, chen lên giường, xóc cái chăn Triệu Đan lên chui vào, tùy ý cầm một cái gối đầu, đưa lưng về phía Triệu Đan ngủ.

Giường vừa mềm vừa ấm, cơ hồ là vừa nằm xuống, hắn liền ngủ mất.

Thiên Hạo Đế Triệu Đồng ở chỗ Minh Châu quận chúa ở Chi Lan các, liền có cung nữ đem chuyện này mật báo cho Điện Hoàng Hậu.

Dù cho đã đến hành cung, Thiên Hạo Đế cùng Điện Hoàng Hậu hay vẫn là không có ở cùng một chỗ.

Điện Hoàng Hậu trước còn không vội, vững vàng mà ngồi ở trước gương thủy tinh, kêu thiếp thân cung nữ Đạm Nguyệt cùng Lăng Tinh giúp mình trang điểm: "Nam An Vương đâu?"

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, Nam An Vương tạm thời có việc đi đại đông doanh!"

"Cái gì!" Diên Hoàng Hậu đẩy Đạm Nguyệt đang giúp nàng chải tóc ra.

Nàng vốn muốn đứng dậy, kết quả suy nghĩ một chút, lại chán nản ngồi trở về. Sau nửa ngày mới nói: "Việc này ta không thể ra mặt, nghĩ biện pháp cho thái hậu biết!"

"Vâng."

Chu thái hậu biết được tin tức, lấy cớ đi tản bộ, chỉ đem theo đại cung nữ thiếp thân Ngọc Hương đi Chi Lan các.

Đến Chi Lan các, nàng vẫy tay ra hiệu cho lui Tần Ngọc Y đang canh giữ ở bên ngoài, đẩy cửa phòng ra đi vào.

Trong Chi Lan các yên tĩnh.

Chu thái hậu xốc lên màn che, thấy Triệu Đồng cùng Triệu Đan một cái đầu giường một cái cuối giường đang ngủ say.

Mặt Triệu Đồng hướng ra ngoài ngủ, mặt của hắn bởi vì ngủ say sưa, làn da trắng ửng hồng, lông mi, con mắt, cái mũi, bờ môi, toàn bộ đều giống như được phác họa tỉ mỉ, tinh xảo vô cùng xinh đẹp.

Chu thái hậu đứng ở nơi đó nhìn hắn.

Cái hài tử cô đơn lạnh lẽo này, kế thừa tất cả ưu điểm bên ngoài của phụ thân mẫu thân, cái chưa có là không có hưởng thụ qua sủng ái.

không phải bởi vì như vậy, hắn đem tất cả sủng ái đều dành cho muội muội Triệu Đan của mình?

Triệu Đồng cùng Triệu Đan ngủ một giấc rất lâu.

Mãi cho đến buổi trưa, Triệu Đan tỉnh lại trước.

Thân thể nàng cao, động tác đầu tiên sau khi tỉnh ngủ chính là thẳng băng hai cái đùi đạp chần rồi đi ra ngoài.

Triệu Đan mơ mơ màng màng bị đạp hai chân, bỗng nhiên một tiếng hét thâm ở cuối giường vang lên.

Triệu Đồng ngủ rất ngon, hắn mới hơn hai mươi tuổi, cho nên cái bộ vị nào đó liên tục động đứng thẳng, vừa lúc bị Triệu Đan đạp một cước!

hắn đau đến phát run co lại thành một đoàn, vô thức mà muốn đá trở về, chân đá đi ra, mới nhớ tới là ở muội muội trên giường, chân ở đá trúng Triệu Đan khó khăn lắm mới thu hồi.

Triệu Đan nhìn Triệu Đồng rên rĩ lấy, vội vàng kêu lên: "có ai không!"

Triệu Đồng một bên rên rĩ, vừa nói: "không cần gọi... Lập tức tốt... Ai ôi!!!!..."

một phút đồng hồ sau, huynh muội hai người ngồi đối diện nhau, không ai nói lời nào.

Triệu Đan hổ thẹn, Triệu Đồng vẫn còn đau.

Ngoài xấu hổ, Triệu Đan quyết định học tập đại ca Triệu Tử thường làm ác nhân cáo trạng trước: "Đều tại ngươi, ai bảo ngươi không nói một tiếng đi nằm ngủ ở trên giường của ta!"

Triệu Đồng ngủ quan xinh xắn vo thành một nắm, không có trả lời.

hắn suy nghĩ, muội muội đá ra một cước này, có thể nói đoạn tử tuyệt tôn, không biết mình còn có... năng lực sinh sản hay không.

Hồ Quý Tần đến cùng có mang thai hay không? Hoàng Hậu có thể đã mang bầu hay không..

Nếu như mình thực không có con nối dõi, làm thế nào mới có thể buộc Triệu Tử đi tìm nữ nhân sinh một đứa cho mình làm con thừa tự đây...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mặc mặc một môi, cho nên Canh [5] có chút thon thả ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bồi tội ba ngày Triệu Tử bị vút bỏ

Ba ngày tiếp theo, Thiên Hạo Đế Triệu Đồng rút cuộc vượt qua kiếp sống Đế Vương.

Đối với hán áy náy, Triệu Đan hóa thân thành muội muội nhị thập tứ hiếu, mang theo khuôn mặt tươi cười đón chào hán.

Ngày đầu tiên:

"Triệu Đan, trầm khát, thế nhưng lại không muốn uống nước!"

"Vâng, bệ hạ!"

Triệu Đan đi ra ngoài dạo qua một vòng, rất nhanh trở về, Triệu Đồng thích nhất uống nước lê đường phèn, về mặt khiêm tốn cười: "Bệ hạ, người thích nhất uống nước lê đường phèn!"

"Này lấy cho trầm uống!"

"Vâng, bệ hạ!"

Triệu Đan cầm lấy thìa, quỳ gối trên giường, bắt đầu một thìa một thìa mà đút cho người được cho là đang dưỡng thương, Triệu Đồng nằm ngủ trên đệm lớn đắp áo gấm.

Sau khi ăn một chén nước lê đường phèn xong, Triệu Đan còn tỉ mỉ cầm lấy khăn lụa lau khô miệng Triệu Đồng, lại giúp đỡ Thiên Hạo Đế dịch dịch góc chăn.

"Triệu Đan, trầm đau lưng!"

"Vâng, bệ hạ!"

Dưới sự trợ giúp của Triệu Đan, Triệu Đồng ở trên sập trở mình, nằm ở chỗ này, Triệu Đan quỳ ở một bên đâm lưng nắn vai cho hán.

Triệu Đan tuy rằng không biết võ công, nhưng dù gì cũng là theo chân lão phụ thân Nam An Vương Triệu Trinh tập vài cái kỹ năng võ thuật, ngón tay của nàng ấn áp hữu lực, lại thon dài mềm mại, khiến cho Thiên Hạo Đế thoải mái cực kỳ.

Triệu Đồng hí mắt, biểu lộ vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ, chỉ kém phối hợp vài tiếng tiểu khò khè.

Ngày hôm sau:

Lấy có bị thương mọi sự không để ý tới là Thiên Hạo Đế, ngủ dậy, lập tức gọi Minh Châu quận chúa: "Triệu Đan, trầm muốn rửa mặt!"

"Vâng, bệ hạ!"

Triệu Đồng đầu hướng ra ngoài nằm ngửa ở trên giường, mấy cung nữ bưng khay đứng ở một bên, trên khay để đó chậu rửa mặt bằng kim loại, khăn lụa, xà bông thơm, hương cao các loại.

Triệu Đan ngồi ở trên ghế đôn.

Nàng trước dùng khăn lụa chấm nước ấm lau khuôn mặt tiểu bạch kiêu của Thiên Hạo Đế, sau đó dùng xà bông thơm cho Thiên Hạo Đế rửa mặt, đem khuôn mặt tuần tú lau sạch sẽ, thoa lên hương cao bắt đầu mát xa.

Ngón tay Triệu Đan lướt nhẹ qua mặt Triệu Đồng, cảm thấy mặt Sui Cáo ca ca non mịn bóng loáng, sờ lên còn mềm mại, trong nội tâm không khỏi có chút đồ kỵ, nói: "Người bình thường đều dùng cái gì lau mặt?"

"Lau mặt?" Triệu Đồng hí mắt hưởng thụ, "Đại nam nhân lau mặt cái gì? Dùng nước trong rửa không được sao!"

hán nhú mày trầm tư, cuối cùng lại bổ sung một câu: "Đôi khi sẽ dùng xà bông thơm rửa mặt!"

"Hừ!" Triệu Đan không thừa nhận chính mình đồ kỵ đâu.

Triệu Đồng lần đầu tiên hưởng thụ những đồ chơi của nữ nhân này, cảm thấy ngón tay Triệu Đan dường như mang theo dòng điện, xoa nắn lấy mặt của mình, tê tê thoải mái cực kỳ.

Chu thái hậu mang theo nữ quan Ngọc Hương qua coi, cảm thấy hai huynh muội này đủ nhảm chán, lắc đầu đi ra, phân phó thái giám: "Nhớ rõ nhắc nhở bệ hạ cùng quận chúa đến chỗ ai gia dùng bữa tối!"

Điền Hoàng Hậu cùng cung nữ thái giám thân tín đến rồi.

Hoàng Đế bệ hạ nằm ở trên giường hưởng thụ nữ nhân gia biểu diễn, Minh Châu quận chúa máy móc bóp khuôn mặt bệ hạ, mắt to nhìn về phía Điền Hoàng Hậu nháy nháy, tràn đầy ý cầu cứu.

Điền Hoàng Hậu giả bộ như không có nhận được tín hiệu cầu cứu Minh Châu quận chúa, hàn huyên vài câu, nói: "Bệ hạ, nô tì đi chuẩn bị hội đèn lồng Nguyên tiêu!"

"đi đi!" con mắt Thiên Hạo Đế như trước không có mờ ra, lười biếng nói.

Điền Hoàng Hậu quay người rời đi, bước chân dần dần nhanh hơn.

Cung nữ thái giám đi theo.

Triệu Đồng nhắm mắt lại, chỉ nghe được âm thanh quần áo xột xoạt.

Khuôn mặt Thiên Hạo Đế rút cuộc đã sửa soạn xong.

Ngón tay Triệu Đan mướt đến ngứa ngáy, cái cằm đặt trên gối mềm Triệu Đồng: "Sủi Cào ca ca?"

"Àn."

"Ngươi như thế nào lớn lên?"

"Hả?"

"Lông mi con mắt giống như dùng mực vẽ ra, bờ môi còn hồng hồng, làn da vừa mịn lại trắng, ta khi còn bé cũng hoài nghi ngươi trang điểm nữa nha! nói đi, ngươi như thế nào so với ta nhìn đẹp hơn?"

"... Cha mẹ sinh đây..."

"Hừ!"

Ngày thứ ba:

Thiên Hạo Đế dùng lý do bị thương cần chiếu cố, không cho Minh Châu quận chúa nằm ngủ trên giường La Hán.

Đến đêm, Triệu Đan ôm chăn ngủ say, nghe thấy trên giường truyền đến thanh âm Sủi Cào ca ca: "... Bánh Hấp, ta lại đói bụng..."

"không nên gọi ta là Bánh Hấp! Đúng rồi, ngươi không phải vừa ăn qua đùi cừu nướng than sao?"

"Triệu Đan, trầm lại đói bụng."

"Ách, muốn ăn cái gì?"

"Muốn ăn điểm tâm đơn giản, ngươi tự tay làm mì hoành thánh như thế nào?"

"Hừ!"

Hai khắc sau, Thiên Hạo Đế được ăn canh hoành thánh mì gà nghe nói là Minh Châu quận chúa tự làm.

"Muội muội, chén mì hoành thánh này là ngươi làm hay sao?"

"... Ngươi ăn đi? Hay là ta đem cái bát canh gà mì hoành thánh bùng tới đút ngươi..."

"Hương vị rất ngon!"

"Hừ!"

Trải qua ba ngày tra tấn, trải qua thời hạn cuối cùng Thiên Hạo Đế không ngừng đổi mới, Minh Châu quận chúa triệt để biến trở về tiểu quận chúa điều ngoa bốc đồng trước mặt Thiên Hạo Đế: "Lão nương không làm!"

Thiên Hạo Đế rất bình tĩnh: "thật thô lỗ! Bất quá, đây mới là ngươi nha muội muội! Trầm rất yên tâm!"

"Phi!"

Triệu Đan cùng Triệu Đồng lại khôi phục một cái nguyên đánh một cái nguyên súng, một cái S một cái M truyền thống ở chung hình thức.

Lúc này trong kinh thành, không hề giống Thiên Hạo Đế Triệu Đồng tận lực biểu hiện ra nhẹ nhàng như vậy.

Trải qua vô số lần đàm phán tranh chấp cùng cò kè mặc cả, dưới sự chủ trì của Lễ bộ, Đại Kim cùng Ô Thổ cùng Đông Xu quan hệ thông gia đều xác định xuống.

Đại Kim Xạ Dương quận chúa Triệu Lệ Nhã gả hương Ô Thổ, trở thành Trắc Phi của Thái Tử Ô Thổ Vân Đoan; Đại Kim Kỳ Dương quận chúa Triệu Thụy Hà gả hương Đông Xu, trở thành Trắc Phi của Đông Xu Thái Tử Trúc Tranh.

Tết nguyên tiêu vừa kết thúc, Ô Thổ cùng Đông Xu sứ giả rời đi kim kinh, tháng tám lại đến kim kinh cưới Xạ Dương quận chúa Triệu Lệ Nhã cùng Kỳ Dương quận chúa Triệu Thụy Hà.

Nam An Vương Triệu Tử từ khi đi đại đông doanh, liền không còn có quay về hành cung suối nước nóng núi——hắn trực tiếp đi Tây Bắc, tuần tra quân đội.

Thăng đến đầu mùa xuân cuối tháng tháng hai, Thiên Hạo Đế mới bái biệt mẫu thân Chu thái hậu, mang theo Điện Hoàng Hậu cùng Minh Châu quận chúa trở về kim kinh.

Tuy rằng biết rất rõ ràng Đông Xu úy Vương điện hạ nhất định là theo Thái Tử trở về Đông Xu, thế nhưng là Triệu Đàn như cũ một thân một mình đi tới Linh hải khách quán, đi vào cái tiểu viện nơi Liễu Ly ở.

Ngày xưa náo nhiệt phồn hoa Đông viện hôm nay một mảnh điêu hui, ngôi tường mới tinh trắng lẳng lẳng đứng ở đó, Triệu Đàn ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy trời quang xanh lam, trên khe ngói xanh đậm rút ra một nhánh cỏ khô trong gió lạnh đập chòn ở đầu mùa xuân.

Triệu Đàn nhắm mắt lại, tựa hồ nghe tiếng gió vù vù.

Nàng nhớ lại lúc nàng còn nhỏ, hồ ly ca ca ôm nàng ngồi ở lò sưởi trước tường Trúc viên, một bên sưởi ấm một bên dỗ dành nàng: "Cổ hương của ta ở đông biên cương, chỗ đó có đại thảo nguyên rộng lớn vô biên, mùa hè ở thảo nguyên đẹp nhất, nhiều đóa hoa sen cạn nhẹ nhàng nở, khiêu vũ trong gió; nơi nào còn có hồ nước Ngõa Luân lớn nhất Đông Phương đại lục, bầu trời xanh thăm thẳm, hồ Ngõa Luân xanh biếc, trên đồng cỏ bên hồ, bầy cừu màu trắng, nữ tử Mộc Dương xinh đẹp xướng ca... Ngươi bây giờ ngoan ngoãn ngủ, chờ ngươi trưởng thành, ta dẫn ngươi đi xem cổ hương của ta, dẫn ngươi đi chơi thảo nguyên..."

đã đến hôm nay, Triệu Đàn mới hiểu được, hồ ly ca ca cũng không có lừa gạt nàng, chỉ có điều, cổ hương của hắn không phải đông biên cương, mà là biên cương giáp Đông Xu!

Triệu Đàn ngẩng đầu, nhìn bầu trời ngói lam, đã có tâm sự của mình: hồ ly ca ca, ta một mực thật biết điều thật biết điều, thế nhưng là ngươi lại không tuân thủ lời hứa, một người rời đi, nhìn cổ hương đại thảo nguyên!

Nàng cúi đầu nhìn bồn hoa vàng nhạt trong viện run run rẩy rẩy nở rộ đón xuân, trên mặt xinh đẹp hiện ra nét mặt tươi cười đáng yêu.

Hồ ly ca ca, chờ ta a!

Từ Linh hải khách quán đi ra, Triệu Đàn tiện đường đi ngõ nhỏ Dã Kê Tháp.

Đến đầu phố ngõ nhỏ Dã Kê Tháp, nàng nhìn thấy phía trước có một cái tiệm tơ lụa của nhị ca, liền đi vào, rất nhanh liền đi ra——Triệu Đàn tay không phía trước, Tô Ngưng Tô Dung huynh đệ theo ở phía sau, Tô Ngưng ôm một chồng tơ lụa, Tô Dung nâng một chồng vải trắng.

Lần này nàng là ăn mặc nữ trang, cho nên thoải mái liền đi gõ cửa nhà chi nương.

Chi nương rất nhanh liền đi ra mở cửa.

Thấy Triệu Đàn, nàng vốn là có chút kinh ngạc, tiếp theo liền nở nụ cười: "Hoan nghênh hoan nghênh!"

Triệu Đàn cười phát phát tay, ý bảo Tô thị huynh đệ đem tơ lụa gì gì đó đều đưa vào đi.

Chi nương vội hỏi: "Này làm sao dám dám đương..."

Triệu Đàn cười: "Ta đây là mụ hoa hiến phật, đều là từ chỗ nhị ca ta lấy được, không tốn một lượng bạc!"

Chi nương rú tằm mắt xuống cười cười, trong mắt lại không một tia kinh ngạc.

Nàng mỉm cười đem Triệu Đàn đón tiếp.

Tô thị huynh đệ buông lễ vật liền đầy bụi đất rời đi——đường đường Thanh y Vệ Thủy Thất Thủy Thập Tứ hóa thân gã sai vặt vận chuyển, nói ra còn chưa đủ mặt mặt hay sao!

Mãi cho đến ngồi xuống trong nhà chính, Triệu Đàn vẫn cảm thấy chi nương đã xảy ra một ít biến hóa, nhưng lại nói không nên lời là cái gì biến hóa, liền lặng lẽ đánh giá.

Trong góc nhà chính bày một cái than lò nhỏ nhỏ. Sau khi nghênh đón Triệu Đàn đi vào, chi nương liền mở ra miệng than lò bắt đầu nấu nước.

Triệu Đàn mỉm cười nhìn chi nương.

Nàng rốt cuộc biết chi nương biến hóa ở nơi nào——nàng mập, hơn nữa y phục rất tươi đẹp rất thích hợp.

Chi nương vốn có khung xương đẹp đẽ khéo léo, coi như là thêm ít thịt, cũng là không có hiện ra, có thể làm cho Triệu Đàn nhìn ra, chắc là mập không ít.

Nàng hôm nay mặc áo sa tanh trắng thuần, váy lụa trắng, thoát nhìn ấm áp vừa vui vẻ, lộ ra khuôn mặt tú lệ nhỏ nhắn, rất có cảm giác nhà có việc vui.

Triệu Đàn con mắt nhìn màn cửa sổ dán chữ hỷ đỏ thắm, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Chi nương lập tức cong lên khoe miệng nở nụ cười: "Ngươi cũng đã nhìn ra, ta kết hôn rồi!"

Lúc này ấm trà đồng trên than lò phát ra thanh âm "Tích tích". Chi nương vội vàng qua che miệng ấm, sau đó cầm ấm tới đây châm trà cho Triệu Đàn.

Nước trà vẫn là Tam Pháo Thai.

Nước ấm giọt lên, táo đỏ, cầu kỳ, cây long nhãn cùng hạt mè nhỏ nhỏ đều trôi lơ lửng ở miệng chén, thoát nhìn rất là náo nhiệt.

Triệu Đàn nhìn chén trà, đầu óc loạn thành một bầy.

Chi nương định lại thần khí nhàn ngồi xuống ở bên cạnh, rũ tầm mắt xuống, mở miệng nói: "đã thành hôn hơn một tháng."

Triệu Đàn nhìn nàng, cổ tự trấn định: "Cái kia... tướng công của ngươi đâu?"

Chi nương không có ngần đầu, nàng đưa bốn vòng tay trên cổ tay: "Tướng công của ta đến nha môn rồi."

"Nha môn?" Triệu Đàn nhìn chăm chăm vào chi nương.

"Đúng vậy a!" đầu Chi nương rút cuộc ngẩng lên, con mắt tựa hồ ngâm tằm một hơi nước nhìn Triệu Đàn, "hắn là sai dịch phủ nha môn kinh triệu tất nhiên là đi nha môn rồi!"

"Cái kia đại ca của ta..."

Chi nương tựa hồ không nghe thấy Triệu Đàn nói, nàng mở tròn mắt, nhìn qua nhà chính bên ngoài đình viện, phối hợp nói: "Nhà hắn cũng ở trong ngõ nhỏ Dã Kê Tháp, lão hàng xóm nhiều năm rồi. Nhà của ta chỉ có thúc phụ cùng ta hai người, thúc phụ đã nghĩ muốn ta kén rể rồi; vừa vận huynh đệ nhà hắn bảy người, cha hắn mẹ cũng nguyện ý cho hắn ở rể, cho nên liền... Chúng ta liền thành thân."

Triệu Đàn tính một cái, đúng lúc là bọn hắn xuất phát đi hành cung suối nước nóng núi mười ngày sau.

Nàng nâng chung trà lên nước uống một ngụm, nguyên bản ngọt nước trà uống đi tựa hồ có chút đắng chát: "Cái kia đại ca của ta ——"

"Nương tử, ta đã trở về!" Từng tiếng nam tử từ bên ngoài truyền đến.

Chi nương vội vàng đứng dậy đi ra ngoài đón.

Triệu Đàn cũng buông ly, đứng dậy.

đi vào là một nam tử mặc đồ nha dịch màu đen, dáng người trung đẳng, mày rậm mắt to đầy, nhìn qua rất anh tuấn.

Chi nương vội vàng giới thiệu nói: "Đây là Triệu Gia muội muội, cùng thúc phụ ta ở Nhuận Dương kết làm bạn tốt!"

Nàng rồi hướng Triệu Đàn giới thiệu nói: "Đây là tướng công của ta, hắn trong nhà xếp hạng thứ ba, cũng gọi hắn Mạnh Tam Lang, ngươi gọi hắn Mạnh Tam là được rồi!"

Triệu Đàn vội vàng hành lễ: "Bái kiến Mạnh Tam ca!"

Mạnh Tam rất đứng ngay ngắn, mặt màu lúa mì mơ hồ đỏ lên, kêu một tiếng "Triệu Gia muội muội", liền nói với chi nương: "Nương tử, lưu Triệu Gia muội tử trong nhà dùng cơm, ta đi ra ngoài trước mua chút rượu đồ ăn!" Quay người liền đi ra ngoài.

Trong phòng rất yên tĩnh rất yên tĩnh, ấm nước hồ toát ra hơi nước nhẹ nhẹ.

Chi nương không nói thêm gì nữa, nàng đã có lựa chọn của mình, nàng còn có thể nắm trong tay cuộc sống của mình, cho nên không hối hận.

Triệu Đàn nghĩ đến đại ca ở Tây Bắc phía xa, trong nội tâm thấy thương cảm, lại không lời nào để nói —— ca ca là có hôn ước, chi nương đã lập gia đình.

Triệu Đàn đến cùng không có lưu lại ăn bữa cơm này. Nàng để lại một xấp ngân phiếu, quay người đi ra.

Nàng chậm rãi trở về Vương Phủ.

Muốn đến chỗ đại ca, đơn giản không nhắc tới tình cảm của đại ca, nước mắt Triệu Đà chậm rãi chảy xuống —— mỗi người đều nói chúng ta là con cưng của trời, là thiên chi kiêu nữ, thế nhưng là, Bánh Bao ca ca, Sủi Cáo ca ca, Mần Thầu ca ca, còn có ta, chúng ta tuy nhiên cũng có nỗi khổ cầu còn không được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: lạnh quá đặt mua, bắt quá mặc mặc sẽ kiên trì đổi mới không bỏ vũng hồ giọt ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Biết được tin dữ lão nương phong lưu

Tây Bắc đầu mùa xuân, trên bầu trời xanh lam mấy đóa mây trắng bay bay, gió xuân se lạnh từ Tuyết Sơn thổi đến, thổi qua mảnh đất cằn cỗi mà rộng lớn này, thúc giục cỏ khô vươn ra mầm xanh nhỏ, nhưng lại không có đóa hoa đầu mùa xuân.

Từng gốc cây Bạch Dương đứng thẳng, tựa hồ không có một màu xanh nào, nhưng nếu nhìn thật kỹ mà nói, sẽ phát hiện hoa bạch dương rực rỡ rủ xuống từng xâu từng xâu, đang chờ một cuộc bữa tiệc hoa long trọng, so sánh với hoa dương bay đầy trời sẽ không quá xa vời (ôi ta dịch khúc này mà không hiểu cái chi hết)

Thành trì Mạc Thành lớn nhất Tây Bắc đóng giữ đại binh doanh trong soái trường ngoài thành, Nam An Vương Triệu Tử đang cùng thống lĩnh Đĩnh Dật cùng với mấy cái phó tướng bố trí phòng vệ Tây Bắc.

Thuộc địa Tây Nhung gần Đại Kim nhất lại rục rịch, Triệu Tử đi Tây Bắc chính là vì bố trí phòng ngự đối với Tây Nhung.

Đến chạng vạng tối, giải quyết xong công vụ, Đĩnh Dật cùng Triệu Tử cỡi ngựa chạy băng băng trên cánh đồng hoang vu.

Hai người thẳng đến tối mới trở về đại doanh.

Dùng lúc ăn cơm tối, uống chút rượu, Đĩnh Dật nổi danh lăm chuyen cùng Triệu Tử nói về trò cười Tổng đốc Ngọc Thanh Tây Bắc.

Triệu Tử mỉm cười bụng chén rượu, nghe Đĩnh Dật miêu tả sinh động như thật mà lấy Ngọc Thanh ra bêu xấu: "Ngọc Thanh không phải là ý vào chính mình ngày thường xinh đẹp, luôn mắt cao hơn đỉnh, hôn sự cũng chọn chọn lựa lựa, ai biết hần cư nhiên lại đụng phải cái xui xẻo!"

Triệu Tử biết rõ Đĩnh Dật muốn đem muội tử của mình gả cho Ngọc Thanh, lại bị Ngọc Thanh cự tuyệt, cho nên trong nội tâm ôm hận Ngọc Thanh. hần cũng không cổ vũ, cũng không cất ngang, tạm thời nghe thôi.

Vương gia mặc dù không có lên tiếng cổ vũ, nhưng mà Đĩnh Dật như trước nói cao hứng bùng bùng: "Ngọc Thanh trong nhà sủng ái một cái nha đầu trong phòng, ai biết hần chân trước đi ra ngoài làm việc, chân sau mẫu thân hần sẽ đem nha đầu kia thưởng cho tên bán hoa trước phủ!đội Ngọc Thanh trở về, nha đầu kia đã gả cho tên bán hoa rồi! Hặc hặc!"

Đĩnh Dật cười đến eo đều không đứng dậy nổi: "Vương gia, càng thần kỳ còn ở phía sau đây, nha đầu kia lúc ở trong phủ Ngọc Thanh đã mang thai, kết quả đến nhà tên bán hoa không đầy sáu tháng, liền sinh ra một tiểu tử mập mạp!"

Tổng đốc Ngọc Thanh Tây Bắc đồng dạng cũng là thần tín của Triệu Tử, Triệu Tử nghĩ đến Ngọc Thanh tuần tú lịch sự tao nhã, vẫn còn có cảnh ngộ như vậy, trong nội tâm không khỏi rất là đồng tình, trên mặt nhưng là không hiện ra.

Đĩnh dật cười đến nước mắt chảy ra, hần có chút khát nước, bụng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, tiếp theo bát quái: "Ngọc Thanh muốn đem nha đầu kia trở về, nhưng hần lại là thứ xuất, trong phủ lão thái thái là mẹ cả, mẹ cả chết sống không đồng ý; hơn nữa cái nha đầu kia đã cùng tên bán thành hôn, hần có thể nào chia rẽ vợ chồng người ta; Ngọc Thanh muốn đem con cướp về a, hần lại âu yếm cái nha đầu kia, không nỡ bỏ nàng! Lần trước ta ở Mạc Thành đụng phải hần cái trang xuất hành, còn tưởng rằng hần làm cái gì rồi, theo nửa ngày, mới phát hiện nguyên lai cái nha đầu kia mang theo tiểu tử béo đi dạo trên đường!"

Triệu Tử đột nhiên cảm giác được mắt trái nhảy rộn một cái, hần bất động thanh sắc mà mờ mờ hai mắt, lại uống một chén rượu.

Đĩnh Dật nín cười: "Vương gia, người biết hần đang làm cái gì không? hần ở đây theo dõi nhìn lên cái nha đầu kia cùng đứa con thứ trưởng!"

Triệu Tử cảm thấy tim đập rất nhanh, tựa hồ có điềm không may, hần không muốn nghe tiếp nữa, chỉ thị thị vệ Bạch Giác: "Ta mệt mỏi, cho ta chén trà!"

Đại Kim có tục bụng trà tiễn khách, Đĩnh Dật tuy rằng say mông lung, chē cười Ngọc Thanh nói được vẫn chưa thỏa mãn, lại cũng không dám lưu lại nữa, vội vàng cáo từ rồi đi.

Triệu Tử công khai chiếm lĩnh soái trường của hần, tắm rửa đi ngủ.

Ngày thứ hai, Triệu Tử nhận được thư của phụ tá Hoàng Chí Xương ở Vương Phủ kim kinh gọi tới, trong thư ngoại trừ chính sự, còn kẹp một tờ

giấy nhỏ —— " hộ vệ Tam Hứa Nhị ở ngõ nhỏ Dã Kê Tháp Tôn báo tin, Tần cô nương kén rể rồi, là Mạnh Tam nhà bên."

Thấy tờ giấy này, Triệu Tử vô thức mà giật giật khóe miệng: "nói đùa gì vậy!"

Chi nương thăm mền hần nhiều năm như vậy, hai người thật tâm ý vất vả biểu lộ lẫn nhau, hần đã cùng Tôn gia kiên quyết nói chuyện hủy bỏ hôn ước miệng, hần ở đây cùng tương lai của nàng cố gắng, nàng có thể nào một câu không nói gả cho người khác?

Thế nhưng, nói ra những lời này, Triệu Tử lại cảm thấy không đúng, hần từ trên ghế đứng lên, cầm lấy tờ giấy kia nhìn kỹ càng, giấy trắng mực đen —— "Tần cô nương kén rể rồi, là Mạnh Tam nhà bên"!

Triệu Tử không dám tin vào hai mắt của mình, lại nhìn một lần, trước sau như một bất động thanh sắc mặt trở nên tái nhợt, hiện ra vẻ chán nản.

hần chậm rãi ngồi trở lại trên ghế, hai tay run rẩy cầm lấy tờ giấy kia.

trên mặt bàn Bạch Giác đặt hộp quẹt ở nơi nào.

Triệu Tử muốn với lấy cái hộp quẹt kia, thế nhưng tay của hần không tự chủ được mà run rẩy, với nhiều lần mới với tới cái hộp quẹt.

hần cọ xát cọ xát, khó khăn lắm mới bắt lửa.

Hộp quẹt sáng lên một cái, rất nhanh liền hết rồi.

Ngón tay Triệu Tử bị hơi nóng hộp bị đốt một tí.

hần dường như không có cảm thấy đau, lần nữa đốt hộp quẹt lên.

Lần này, hần thành công đốt tờ giấy nhỏ kia.

Nhìn nó hóa thành tro tàn, Triệu Tử khẽ cười.

Phụ thân lão Nam An Vương Triệu Trinh của Triệu Tử, lúc còn trẻ chính là mỹ nam tử nổi danh Đại Kim, dù cho cho tới bây giờ, hần như cũ là một đại thúc đẹp trai.

Thần thái giống như Triệu Trinh, Triệu Tử tự nhiên cũng là mỹ nam tử khó có được, thậm chí so với phụ Triệu Trinh tăng thêm thêm vài phần tuấn tú. Lúc này, trên mặt hần mỉm cười làm cho người động dung —— hần xuất thân cao quý, từ nhỏ chính là Nam An Vương thế tử, năm đó mười sáu tuổi, hần lại thừa kế tước vị phụ thân, đã thành Nam An Vương, hần là con cưng của trời, hần làm sao sẽ bị một cái nữ nhân mình yêu như vậy vứt bỏ?

Triệu Tử mỉm cười như trước, mỉm cười càng ngày càng cứng ngắt, càng ngày càng trầm trọng, hần rút cuộc che mặt, nước mắt từ giữa ngón tay tuôn ra.

Chi nương, ta thừa nhận, ta không bao giờ phủ nhận nữa, I love you. (ha ha, ta chịu không nổi bà tác giả này)

Ta thật sự yêu người.

Đến kinh đô Đông Xu ngày thứ hai, Liễu Ly sáng sớm thức dậy, đang ở Thanh Liễu cư luyện đao trong sân, bên ngoài đã có người gõ cửa.

Gã sai vật hầu hạ Liễu Ly, Tiểu Tùng qua mở cửa, phát hiện người đến là đại nha hoàn Thiên Tâm cùng một tiểu nha đầu trong phòng của Úy Vương thái phi Bạch thái phi.

Thiên Tâm tiến đến hướng Liễu Ly hành lễ nói: "Bẩm báo Vương gia, thái phi nương nương mời ngài!"

Liễu Ly sớm đã thu đao.

hần một thân hắc y lụa mỏng, nhuộm đao màu đen vây quanh ở bên hông, hiện ra mảnh liễu giống như kích thước lưng áo, nhẹ nhàng đứng ở nơi đó, nhìn thoáng qua Thiên Tâm: "Hai khắc sau, bốn vương sẽ đến vườn Liên Hương thăm hỏi thái phi."

"Vâng." Thiên Tâm chậm rãi lui xuống.

Liễu Ly bắt đầu luyện quyền.

Ra đến cửa chính Thanh Liễu cư, Thiên Tâm lại lặng lẽ quay đầu nhìn lại.

Vương gia rõ ràng sinh ra là một khuôn mặt xinh đẹp như nữ nhân cùng một cái tiểu thân thể gầy teo, lại không nên luyện võ công dung mãnh như vậy, thật là không phù hợp mà!

Hai khắc sau, Liễu Ly tắm rửa thay áo bào trắng thêu Tỳ Hưu màu đen mang theo mấy người hầu cận, đi tới Liên Hương cư nơi mẫu thân Bạch Thái phi cư trú.

Thời điểm hần đi vào, Bạch Thái phi đang ngồi trước gương trang điểm, Liễu Ly liền đứng ở một bên.

Bạch Thái phi tuy là thái phi, có nhi nữ Trúc Thuyền cùng Trúc Sanh hơn hai mươi tuổi, nhưng bề ngoài khi nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi.

Trúc Thuyền cùng Liễu Ly lớn lên rất giống nàng, đương nhiên là xinh đẹp cực kỳ, đến hôm nay, Bạch Thái phi như cũ là mặt phấn môi son tóc mai đen như mây, hơn nữa thân thể xinh đẹp mảnh khảnh, nói bộ dạng thủy mị không hề xứng, chỉ có thể nói phong thái xinh đẹp năm xưa không hề suy giảm chút nào.

Bạch Thái phi liếc nhìn nhi tử, trong nội tâm rất không thoải mái.

Lão nhân gia nàng cho tới bây giờ theo đuổi cuộc sống có thể nói là hoa nở có thể bẻ gãy, thẳng cũng có thể uốn cong được, cuộc sống tiêu sá ân ái thoải mái, thế nhưng là đứa con trai này lại bị mấy cái người nước Kim dưỡng thành một nam nhân khiết phích, hơn hai mươi tuổi mà một cái nha đầu thông phòng cũng không có.

Liễu Ly nhìn mẫu thân trang điểm lờ lợt, nhũ mày nói: "Mẫu thân muốn vào cung sao?"

Bạch Thái phi xinh đẹp cười nói: "Đoán đúng rồi! Hiểu mẹ không ai bằng con a!"

Liễu Ly mặt lạnh như băng không nói gì.

Vô luận ai thay đổi, biết nhân tình của mẫu thân mình là em trai của Hoàng Đế, nhưng lại duy trì lui tới, trong nội tâm thấy không thoải mái.

Cũng bởi vì Bạch Thái phi năm đó sống với trượng phu Trúc Hành, lại yêu đương vụng trộm cùng hoàng thái tử cũng chính là Đông Xu Phúc Toàn Đế hôm nay, Trúc Thanh Hân, mới đưa đến Liễu Ly tuổi nhỏ bị Thái Tử Phi Hoàn Nhan thị đổ kỵ cũng chính Hoàn Nhan Hoàng Hậu phái người bắt đi, ném ở trên phố Nhuận Dương của Đại Kim.

Nhớ tới chuyện cũ, Liễu Ly không hận Hoàn Nhan Hoàng Hậu, lại chán ghét mẹ đẻ Bạch Thái phi cùng tình nhân của nàng là Trúc Thanh Hân. hần nhìn Bạch Thái phi, đè nén sự chán ghét, nói: "Ta không đi!"

Bạch Thái phi tự nhiên hiểu rõ tâm tình nhi tử, nàng đứng dậy đi tới, cách Liễu Ly rất gần mới ngừng lại, trong mắt là nghiêm túc khó được: "Trúc Sanh, mẫu thân cũng là vì ngươi!"

Trong mắt nàng rất nhanh hiện ra vui vẻ, chuyển chủ đề: "Những cái nha đầu kia trong phòng ta, đều là ta nghìn chọn vạn lựa và để ý mới ra đấy, cũng đều được gọi là Xuân Lan Thu Cúc, ngươi chọn mấy cái thông phòng đi!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thon thả Canh [2] ~

Cám ơn mọi người nhắc lại cùng cất chứa ~ rất cảm tạ rồi!

Xuân Lan Thu Cúc Còn có tiền đưa mạc mạc Bá Vương phiếu Vũ Hóa phi tiên, tổn kém rồi a ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gặp mặt bộ hạ lo trước tính sau

Nghe xong lời của mẫu thân, Liễu Ly chậm rãi lui ra phía sau một bước, khom người hành lễ, cất cao giọng nói: "Mẫu thân ban thưởng, nhi tử không dám chối từ, chẳng qua là nhi tử xưa nay quá gờ, không thích có người xuất hiện ở trong viện của nhi tử!"

Bạch Thái phi cúi đầu không nói nhìn Liễu Ly.

Đây là con của nàng, đúng là con trai ruột của nàng, tuy rằng bị tiện nhân Hoàn Nhan thị kia xếp đặt thiết kế ném tới kim quốc, trưởng thành ở bên ngoài, nhưng cái tướng mạo kia cực giống nàng là căn cứ tốt nhất để xác minh, chẳng qua là, đứa nhỏ này tính tình như thế nào lại kì quặc như vậy?

Bởi vì là tới gặp mẫu thân, cho nên Liễu Ly không có đội vương miện Quận Vương, tóc dài đen nhánh dùng một sợi dây tối màu buộc lại tùy, tùy ý mà xoắn sau lưng, trong đó một vài sợi tóc thối ra trước người.

Bạch Thái phi duỗi ra tay trắng nõn, muốn giúp hần đem cái sợi tóc xanh kia trở về, ai biết còn không có chạm được vào người Liễu Ly, hần đã như bay lui về sau nửa bước.

Liễu Ly cảnh giác mà nhìn Bạch Thái phi, Bạch Thái phi trên mặt hiện ra vẻ xấu hổ, tay phải duỗi ra dùng một chút, rụt trở về.

Phát giác được thái độ của mình không hợp với lễ thường, Liễu Ly thu lại thái độ, trở lại vẻ lạnh lùng của thường ngày.

Hầu hạ bọn nha đầu đều cầm như hén cúi đầu đứng tại nguyên chỗ, không dám lên tiếng.

Bạch Thái phi tự giễu cười cười: "Trúc Sanh, nguoi hay là vẫn không có đem ta trở thành mẹ của nguoi!"

Liễu Ly cúi đầu không nói.

Bạch Thái phi tự giễu mà nghĩ: bởi vì ngày xưa, hôm nay nhận quả, có cái gì để oán trách đây?

Nàng tận lực khiến cho mình hòa nhã một chút: "Như thế này đi, nguoi theo ta tiến cung diện thánh!"

"Vâng!" Nghĩ đến sứ mạng mình gánh vác, Liễu Ly đáp ứng.

Đông Phương đại lục trên nguyên bản sở hữu bốn quốc gia —— Kim quốc, Tây Nhung, Đông Xu cùng Ô Thổ. Kim quốc nằm ở phía nam chính giữa Đông Phương đại lục, cùng Tây Nhung nằm ở phía tây Đông Phương đại lục, Đông Xu nằm ở phía đông Đông Phương đại lục, phía đông lãnh thổ có một nước gần biển, Ô Thổ tức thì nằm ở phía bắc Đông Phương đại lục

Tổ phụ Nguyên Khánh Đế Triệu anh của Thiên Hạo Đế Kim quốc Triệu Đồng khi còn tại thế, lấy có Tây Nhung ngược đãi công chúa hòa thân Vi Danh của Đại Kim, đại binh tiếp cận, rất nhanh chiếm lĩnh Tây Nhung, Tây Nhung từ nay về sau trở thành nước thuộc địa của Kim Quốc.

một cho tới hôm nay, một trăm năm qua đi, tuy rằng thực lực Kim quốc ở ba quốc gia ngày càng hùng mạnh, nhưng Tam quốc kiềm chế lẫn nhau, Tam quốc ở Đông Phương đại lục như trước bảo trì bộ cục thế chân vạc.

Mà Đại Kim bởi vì Chiến Thần Triệu Trinh tồn tại, gần ba mươi năm, Kim quốc ở nhiều lần tác chiến với Ô Thổ cùng Đông Xu lấy được toàn thắng, Đông Xu cùng Ô Thổ một mực ở địa vị bị áp chế.

Hôm nay Phúc Toàn Đế Đông Xu Trúc Thanh Hàn, nhiều năm trước gặp chuyện, mấy năm gần đây vết thương cũ tái phát, một mực triều miên trên giường bệnh, phần lớn chính vụ giao cho Thái Tử Trúc Tranh xử lý.

Mẫu thân Trúc Tranh là Hoàn Nhan Hoàng Hậu của Đông Xu xuất thân quyền quý Hoàn Nhan thị, khôn khéo tài giỏi, lòng dạ độc ác, nàng cùng gia tộc của nàng Hoàn Nhan thị phụ tá Thái Tử Trúc Tranh, vũng vàng nắm lấy quyền hành Đông Xu.

Liễu Ly cỡi ngựa, theo xa giá Bạch Thái phi tiến vào Hoàng Cung Đông Xu.

Hai mẹ con vừa đến ngoài điện Phúc Toàn Đế ở, đại thái giám thân tín Ngô Quảng Lâm của Phúc Toàn Đế liền mang theo tiểu thái giám ra đón.

Bạch Thái phi cùng Liễu Ly xuống xe ngựa, theo Ngô Quảng Lâm thẳng vào Hiệt anh Điện của Phúc Toàn Đế.

Hiệt anh Điện ở bên ngoài cung, tuy rằng dùng điện Vi Danh, nhưng thật ra là một khu kiến trúc đối diện hướng nam cực lớn. Cung điện khéo léo rất khác biệt, ngay cả lâm viên (khu trồng cây cảnh) bày trí cũng thiên về tinh xảo rất mới mẻ, cùng lâm viên đại khí Đại Kim bất đồng.

Liễu Ly cũng không phải là lần đầu tiên vào Hoàng Cung Đông Xu.

Cung điện Đông Xu thiên về rực rỡ xinh xắn, đối với tập quán nguy nga hoa lệ của Đại Kim, theo Liễu Ly mà nói, cái chỗ này quả thực là nhìn không quen.

hắn nhớ tới lâm viên rộng lớn tráng lệ của Triệu Đàn ở phủ Minh Châu quận chúa.

Thiên Hạo Đế sủng ái muội muội, vì thể hiện sự sủng ái đối với Triệu Đàn, mùa xuân hàng năm hắn đều đem phủ Minh Châu quận chúa trang trọng sửa một cái, kết quả tầm mười năm qua đi, Minh Châu quận chúa cũng không có vào ở, thế nhưng là phủ Minh Châu quận chúa lại trải qua không ngừng tu sửa cùng mở rộng, hiện ngang bằng tráng lệ quả thực có thể so sánh với Hoàng Cung rồi.

Chẳng qua là mỗi khi lũ triều thần điều tra đều phát hiện, Thiên Hạo Đế tu sửa phủ Minh Châu quận chúa, rõ ràng toàn bộ dùng chính là bên trong kho của hắn, chưa bao giờ dùng qua ngân lượng của quốc khố.

Nghĩ đến niềm vui hàng năm vào mùa xuân của đám quan lại, Liễu Ly nhin không được cong lên khóe miệng cười cười.

Bạch Thái phi ở một bên thấy được, thấp giọng hỏi: "Sanh nhi vì sao mà cười? Chẳng lẽ là bởi vì gặp được hoàng thúc của nguoi hả?"

Liễu Ly: "..."

Bạch Thái phi cười nói tự nhiên: "thật sự là hài tử kì quái!"

Ngô Quảng Lâm nghe vậy cười làm lạnh nói: "Úy Vương điện hạ đối với bệ hạ thật sự là thúc cháu tình thâm mà!"

Liễu Ly: "... " Đây cũng quá buồn nôn rồi a!

Ngô Quảng Lâm dẫn Úy Vương mẫu tử tiến vào Hiệt anh Điện Thiên Điện.

Tuy là mùa xuân rồi, thế nhưng trong Hiệt anh Điện Thiên Điện ẩm áp dễ chịu, mùi thơm Long Tiên Hương thanh nhã cùng hỗn hợp vị thuốc thảo dược dày đặc bốc hơi cùng một chỗ, làm cho người ta quái dị cảm giác.

Phúc Toàn Đế dựa vào gối mềm nửa nằm ở trên giường, nhìn Bạch Thái phi cùng Úy Vương Trúc Sanh cúi đầu hành lễ, thanh âm khàn khàn: "Hãy bình thân!"

Liễu Ly ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Phúc Toàn Đế.

Phúc Toàn Đế cũng đang nhìn hần, trong mắt một mảnh hiền từ: "Sanh nhi, đến đây với trẫm!"

Liễu Ly dừng lại, Bạch Thái phi lặng lẽ đẩy hần một cái.

Liễu Ly ở sập bên cạnh ngồi xuống. Bạch Thái phi nhẹ nhàng bước lên, đứng ở phía sau hần.

Ngô Quảng Lâm mang theo tiểu thái giám hầu hạ trong Thiên Điện chậm rãi lui ra ngoài, đóng lại cửa điện, tự mình canh giữ tại đó.

Phúc Toàn Đế nhìn Liễu Ly mà không chớp mắt. Sau nửa ngày, mới hỏi: "Sanh nhi, ngươi có nhớ hay có muốn gì không?"

Liễu Ly suy nghĩ một chút, cảm thấy buồn cười: ngươi là nguyện vọng Thần Tiên thỏa mãn người trần gian trong chuyện xưa sao!

hần mỉm cười, không có trả lời.

Bạch Thái phi ở trên lưng hần nhẹ nhàng sờ một cái.

Liễu Ly mỉm cười nói: "Tạ bệ hạ, thần nghĩ không muốn!"

Phúc Toàn Đế duỗi ra bàn tay khô gầy, muốn cầm chặt tay Liễu Ly.

Liễu Ly vừa muốn rút lui, nhưng khi nhìn đến con mắt tràn đầy khẩn cầu của Phúc Toàn Đế, lòng của hần lập tức liền mềm nhũn, vẫn không nhúc nhích, mặc cho Phúc Toàn Đế cầm tay của mình.

Trong lòng bàn tay Phúc Toàn Đế ẩm áp ẩm ướt, tựa hồ ở như sốt nhẹ.

hần vô lực mà nắm tay Liễu Ly, nửa ngày mới nói: "Trán cùng với cái cảm của ngươi lớn lên giống ta!"

Liễu Ly cảm thấy không còn lời nào để nói.

hần biết mình hần là giống mẫu thân nhiều một chút.

Hơn nữa, cho dù là, cũng không nên nói giống thúc phụ của mình, mà phải nói là giống lão Úy Vương Trúc Hành, phụ thân đã chết đi của mình mới đúng.

hần im lặng không nói.

Con mắt Phúc Toàn Đế dời về phía Bạch Thái phi.

Ánh mắt hai người triền miên.

Liễu Ly ở một bên nhìn không quen, ho khan một tiếng.

Phúc Toàn Đế mệt mỏi nhắm mắt lại, Bạch Thái phi cúi đầu.

Liễu Ly đang muốn mở miệng tạm biệt để rời khỏi Hoàng Cung, chợt nghe được ngoài điện truyền đến thanh âm Ngô Quảng Lâm: "Bẩm báo bệ hạ, Hoàng hậu nương nương cùng thái tử điện hạ đến thăm người bị bệnh!"

Phúc Toàn Đế mở mắt, trong mắt tràn đầy mệt mỏi: "Tuyên vào đi!"

Hoàng Hậu mặc lễ phục đỏ thắm đầu đội châu quan Hoàn Nhan Hoàng Hậu cười dịu dàng đi đến, Thái Tử Trúc Tranh một thân áo bào tím theo ở phía sau.

Hoàn Nhan Hoàng Hậu vốn là tiến đến giường bệnh trước, đối với Phúc Toàn Đế đã tiến hành một phen hỏi han ân cần, sau đó cười nhìn Bạch Thái phi.

Bạch Thái phi cúi đầu chịu đựng, rút cuộc khom mình hành lễ: "Nô tì Bạch thị tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Hoàn Nhan Hoàng Hậu cười nhìn Bạch Thái phi, nhìn trong chốc lát, mới nói: "Hãy bình thân!"

Liễu Ly mặc kệ những thứ này, Hoàn Nhan Hoàng Hậu cùng Thái Tử Trúc Tranh vừa tiến đến, hần liền khom mình hành lễ.

Phúc Toàn Đế chân mày cau lại, mở miệng nói: "Trúc Tranh, ngươi cùng Úy Vương đi ra bên ngoài dạo chơi đi!"

Liễu Ly cùng Trúc Tranh cùng một chỗ đã đi ra Hiệt anh Điện.

Trúc Tranh là một người trầm mặc.

hắn không nói gì thêm, chẳng qua là phía trước đi tới.

Liễu Ly theo sát phía sau.

Tùy tùng Trúc Tranh xa xa mà theo ở phía sau.

Mãi cho đến Lục Ba Đình bên hồ, Trúc Tranh mới quay đầu lại bắt chuyện với Liễu Ly: "Úy Vương, nhìn lại mới thấy non sông trong hoàng cung tươi đẹp a!"

Hai người im lặng đứng ở Lục Ba Đình thật lâu, Trúc Tranh hỏi: "chí hướng của Úy Vương là cái gì?"

Liễu Ly hơi suy nghĩ một chút, nói: "Tìm một chỗ yên tĩnh, sống yên tĩnh qua ngày."

Trúc Tranh không tin, mỉm cười: "Thật sao?"

Liễu Ly nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh: "Tất cả đều là thật."

Trúc Tranh nhìn về phía mặt hồ dọn sóng: "sự thất bại bại lời nói!"

Ngày hôm đó, Triệu Tử mang theo đám người Đình Dật thị sát rồi chuẩn bị chiến sự, vừa quay về đến đại doanh, thân binh báo lại: "Tổng đốc Tây Bắc Ngọc Thanh ngọc đại nhân tới yết kiến!"

Triệu Tử nhớ tới những lời kia Đình Dật giấu cột Ngọc Thanh, lập tức nói: "Mời ngọc đại nhân trong trường chờ nghị sự, bôn vương liền tới."

Ngọc Thanh cùng Triệu Tử tuổi tác tương tự, tướng mạo tuấn tú, luôn luôn trầm tĩnh.

hắn hướng Nam An Vương Triệu Tử hỏi báo về việc chuẩn bị lương thảo cung ứng chiến đấu lần này, Triệu Tử đem hắn giữ lại, hai người uống một chút rượu.

Triệu Tử biết mình phẩm rượu không tốt, quen thuộc say mà nói, sợ là ăn nói bậy bạ, cho nên chẳng qua là khuyên Ngọc Thanh uống rượu, chính mình chẳng qua là nếm mấy chén.

Thấy mặt Ngọc Thanh trắng nõn nổi lên đỏ ửng, Triệu Tử mới mở miệng nói: "Ta nhớ được ngươi năm nay hai mươi bảy rồi a, vẫn chưa cưới vợ?"

Ngọc Thanh hơi chén rượu cười cười: "Thần chưa cưới vợ, đại khái là Hồng Loan tỉnh không linh đi!"

Triệu Tử lại hỏi một câu: "Dưới gối không có nhĩ tử? Theo công lao của ngươi, ngược lại là có thể vì hắn lấy một cái phong hào đấy!"

Ngọc Thanh cười thâm: "Vương gia biết rõ gia sự của thần rồi hả?"

Triệu Tử im lặng gật đầu.

Ngọc Thanh không nói gì, hắn bắt đầu tự rót uống một mình.

Triệu Tử trên mặt hiện ra vẻ không đành lòng.

hắn biết rõ, người khổ sở tới cực điểm, ngược lại là không có lời nào để nói.

Triệu Tử không nói thêm gì nữa, hắn một tay chống mà, nhìn Ngọc Thanh một ly tiếp một ly mà uống rượu.

Theo ám vệ hồi báo, Ngọc Thanh bình thường là không uống rượu, đại khái là muốn thư giãn một tí a!

Triệu Đan trở lại Vương Phủ, vốn là trở về Lê Hương viện.

Nàng đem mấy cái thiếp thân nha đầu Tiểu Tùng Tiểu Trúc Tiểu Lê Tiểu Đào gọi đến phòng ngủ, chỉ huy các nàng xuất ra sổ sách bắt đầu tính toán tài sản của mình.

Sau nửa canh giờ, Triệu Đan nằm nghiêng trên giường, Tiểu Lê cầm sổ sách bắt đầu đọc cho nàng nghe: "Uyển Châu Phủ phía đông Tây sơn trang bốn mươi dặm, ruộng cạn năm trăm mẫu; Ích Dương Phủ chín mươi dặm Tôn gia trang, ruộng nước bảy trăm mẫu; Dương Phủ phía đông biên cương có đồng lúa hai mươi dặm, đồng cỏ năm trăm mẫu —— "

"Ngừng!" sắc mặt Triệu Đan vui mừng, mỗi người đều nói nàng giàu có, nàng hôm nay mới biết mình giàu có đến chừng này, thật sự ở đông biên cương

cũng có sản nghiệp, "Những thứ này a ruộng đồng a đồng cỏ a đều là từ đâu mà đến vậy?"

Tiểu Lê giải thích nói: "Có rất nhiều thứ lão thái phi cho đấy, có rất nhiều thứ là bệ hạ ban cho người, còn có..."

Triệu Đan mỉm cười nói: "Ta đã biết, người đem đồng lúa ở Dương Phủ phía đông biên cương hai mươi dặm tình huống nói cho ta rõ!"

"Vâng."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [1] a ~

Triệu Đan hỏi cái cái đồng cỏ kia làm cái gì đấy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lần nữa tiến cung cảm thấy nguy hiểm

Tiểu Lê giới thiệu, Tiểu Trúc bổ sung, trong nội tâm Triệu Đan dần dần đã có chủ kiến, liền mang theo Tiểu Trúc cùng Tiểu Lê đi chính viện của tổ mẫu.

Triệu Đan còn chưa đi đến chính viện, liền thấy mấy bà tử xa lạ canh giữ ở cửa sân đang nói chuyện phiếm.

Nàng gọi Tôn mụ mụ trực nhật trong phòng đến, hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Tôn mụ mụ vẻ mặt thần bí cười: "Tôn phủ phu nhân cùng đại tiểu thư hôm qua vào kinh, hôm nay liền tới bái phỏng lão tổ tông chúng ta!"

"Tôn gia?" Triệu Đan trong nội tâm có dự cảm không tốt.

Tôn mụ mụ gầy còm, mặt cười đã thành một đóa hoa: "Nhưng không phải là Tôn gia cùng Vương gia chúng ta có hôn ước miệng hay sao!"

Triệu Đan giống như cười mà không phải cười nói: "Tôn mụ mụ không nên nói vậy, nếu là có hôn ước, cũng phải có văn tự ước định rồi mới xem như hôn ước; nếu không có văn tự, không nên không duyên cớ nói lung tung làm bại hoại thanh danh con gái người ta!"

Tôn mụ mụ nghe xong, lập tức ngậm miệng nói: "Lão nô biết sai rồi!"

Triệu Đan biết rõ ca ca là một mực bất mãn cái hôn ước miệng này, trước đây ít năm có cùng phụ thân nhắc tới việc giải trừ hôn ước, nhưng mà phụ thân kiên trì cho là cho dù không có hôn thư chính thức, nhưng đã đáp ứng Tôn gia rồi, liền nhất định phải giữ lời hứa.

Triệu Đan khi đó còn nhỏ, chỉ nhớ rõ ca ca đã trở thành Nam An Vương cuối cùng bị phụ thân đánh cho một trận.

Nghĩ tới đây, Triệu Đan nói không rõ được cảm nhận trong nội tâm của mình, nàng liền quay người rời đi.

Người Tôn gia cũng không có gốc, chưa đến hai khắc đã từ chính viện rời đi rồi.

Triệu Đan ngồi ở lầu hai Lăng Tiêu các, đứng ở ngoài cửa sổ nhìn một đoàn người uốn lượn.

một đám nha hoàn bà tử vây quanh mẹ con hai người, dọc theo đường hành lang đã đi tới.

Triệu Đan nhìn nữ hài tử kia mặc quần áo sang trọng dung nhan thanh nhã, nghĩ thầm, cái này là tôn Tú Nhã sao? Chuyện này sẽ giải quyết như thế nào đây?

Dự tính tổ mẫu Cao lão thái phi nên ngủ trưa rồi, Triệu Đan liền đi chính viện.

Quả nhiên không như Triệu Đan dự đoán, Cao lão thái phi đã ngủ.

Triệu Đan ngăn lại Hoàng Oanh muốn đi hỏi báo lão thái phi, chính mình lặng lẽ tiến vào phòng ngủ tổ mẫu.

Phòng ngủ Cao lão thái phi rất lớn, bên trong bày biện đồ dùng trong nhà làm từ gỗ lim lâu năm, hơn nữa có màn che buông xuống, trong phòng cũng có chút tối.

Triệu Đan thường thường ngủ ở đây cùng tổ mẫu, quen thuộc mà mở cửa giường ra, thấy tổ mẫu đang đắp chăn ngủ. Triệu Đan bận rộn hơn nửa ngày, cũng hơi mệt, liền thoát cỏi áo ngoài, chui vào giường của tổ mẫu, ôm tổ mẫu, rất nhanh liền ngủ mất.

Đợi Triệu Đan tỉnh ngủ, đã là cuối giờ Thân.

Cao lão thái phi rời giường, lưu lại một tiểu nha hoàn trong phòng chăm sóc Minh Châu quận chúa.

Nghe trên giường có âm thanh, tiểu nha hoàn nhìn sang, phát hiện Minh Châu quận chúa đã tỉnh, vội vàng kêu người tiến đến hầu hạ: "Quận chúa đã tỉnh!"

Tổ tôn hai người cùng nhau ăn bữa tối, cho hạ nhân lui hết, ngồi ở trên giường mềm nói chuyện phiếm.

Cao lão thái phi nói đến hôn ước của Triệu Tử cùng tôn Tú Nhã: "Đại ca ngươi muốn cùng Tôn gia giải trừ hôn ước, Tôn gia không đồng ý!"

Tổ tôn hai người nhìn nhau, không nói lời nào.

Muốn giải trừ hôn ước kỳ thật rất dễ dàng, cầu xin Thiên Hạo Đế tứ hôn Tôn Tú Nhã hoặc Triệu Tử, vấn đề liền có thể giải quyết.

Thế nhưng, Cao lão thái phi cùng Triệu Đan đều cảm thấy lần này không ổn, có lẽ đợi Triệu Tử hồi kinh thương lượng lại.

Nhắc đến hôn sự Triệu Tử, tổ tôn hai người đều có chút đui hui.

không biết có phải hay không là bởi vì vợ chồng Triệu Trinh cùng Chu Tử đối với bọn nhỏ vô cùng khoan dung, bốn người huynh muội Triệu Tử đến nay cũng không lập gia đình.

Cao lão thái phi thờ dài nói: "Đàn nhi, mùa đông năm nay ngươi tròn mười bảy tuổi, cũng nên nói tới hôn sự rồi!"

Triệu Đan cá kinh, vội vàng nói với tổ mẫu: "Tổ mẫu, người cũng không nên học phụ thân, lập hôn sự cho con, để cho con gả cho người con không thích!"

Cao lão thái phi nghe xong, rất cảm thấy hứng thú: "Vậy ngươi ưa thích hạng người gì đây?"

Triệu Đan dựa sát vào tổ mẫu, thấp giọng nói: "Tổ mẫu, tài sản, địa vị, người nhà sủng ái, những thứ này ta đều có, ta chỉ muốn gả cho người mình thích, cả đời sống thật vui vẻ!"

Cao lão thái phi trầm mặc một hồi, nói: "Đàn nhi, tổ mẫu sẽ giúp ngươi như nguyện!"

Triệu Đan mừng rỡ, nàng muốn đúng là những lời này của tổ mẫu. đã có tổ mẫu hứa hẹn, nàng cũng không sợ phụ thân rồi.

"Tổ mẫu nói chuyện có thể coi là lời hứa a!" Triệu Đan mắt to rạng rỡ thấp thoáng sau ánh nền.

Cao lão thái phi cung chiều mà vỗ nhẹ trên đầu nàng: "Nha đầu ngọc, chỉ cần là người đứng đắn, người tốt, lại không phải đi làm thiếp, tổ mẫu đều ủng hộ ngươi!"

Tổ tôn hai người nói chuyện trong chốc lát, bầu không khí dần dần ấm áp lên.

Triệu Đan xì xào thì thầm cùng tổ mẫu nói đến những tài sản kia của mình, sau đó phàn nàn những cái kia điền sản ruộng đất cửa hàng thôn trang gì gì đó chính mình cái gì cũng đều không hiểu, tương lai sợ là phải làm một người phú quý rảnh rồi ngây ngốc, nói không chừng thật ứng với câu nói kia "Giàu sang không quá ba đời" vân vân...

Cao lão thái phi nghe trong chốc lát, rất nhanh đã rơi vào bẫy của Triệu Đan: "Ngươi nói như vậy, hình như là có chút không thỏa đáng, vậy làm sao bây giờ đây?"

Triệu Đan cười tủm tỉm nhìn tổ mẫu: "Tổ mẫu, Sui Cáo ca ca một mực phái người Thanh y Vệ bảo hộ ta, ngươi biết không?"

Cao lão thái phi nở nụ cười: "Đại ca ngươi cùng ta đề cập qua rồi!"

"Những người kia võ công cao cường!" Triệu Đan đem Tô Ngưng Tô Dung công phu rất lớn khoa trương một phen, Tô Ngưng Tô Dung có thể bay lên trời có thể chui xuống đất, võ công cái thế, nhân phẩm tuyệt vời (nơi này tính lược 123 chữ).

Cao lão thái phi rất kinh ngạc, trong ấn tượng của nàng, cái gọi là võ công cao cường chỉ có một, chính là cậu Liễu Liên của huynh muội Triệu Đan, không nghĩ tới còn có người so với công phu Liễu Liên còn giỏi hơn.

Triệu Đan biết rõ đại ca Triệu Tử cùng nhị ca Triệu Sam cũng không phải như tổ mẫu dễ dỗ dành như vậy, nàng nhất định phải thừa dịp đại ca nhị ca trước khi quay về kim kinh, cho nên liên tăng cường tấn công đối với tổ mẫu, xoa nắn tổ mẫu làm nũng: "Tổ mẫu, ngươi chẳng lẽ muốn ta biến thành phế vật cái gì cũng đều không hiểu sao? Tổ mẫu, ngươi chẳng lẽ hoài nghi công phu cao thủ Thanh y Vệ sao? Tổ mẫu..."

Cao lão thái phi chống đỡ không được, đành phải nói: "Vậy ngươi có rảnh đến ý kiến hoàng thượng nội cung hỏi một chút, Hoàng Thượng đồng ý, tổ mẫu liền không phản đối!"

Triệu Đan ôm tổ mẫu, cười ngọt ngào, hung hăng hôn trên gương mặt tổ mẫu một cái: "Ta ngày mai liền tiến cung đi gặp Hoàng Thượng ca ca!"

Nàng leo xuống giường êm, tự tay bưng một chén tổ yến đường phèn tới: "Tổ mẫu, ta cho ngươi ăn đi!"

Cao lão thái phi nở nụ cười.

Cao lão thái phi cầm lấy thìa, ăn tổ yến.

Tĩnh táo lại, nàng kỳ thật không muốn cho phép Triệu Đàm đi ra ngoài, thế nhưng Triệu Đàm luôn luôn là khắc tinh của nàng, lời vừa ra khỏi miệng nước đổ khó hốt rồi, ngóng trông Thiên Hạo Đế có thể thành công ngăn cản hứng thú đi chơi của Triệu Đàm.

Cao lão thái phi đã quên, Triệu Đàm đúng là khắc tinh của Thiên Hạo Đế!

Ngày hôm sau, Triệu Đàm kích động tiến vào Hoàng Cung.

Nàng đi thăm hỏi Diên Hoàng Hậu trước.

Giai đoạn ở chung ở hành cung, Diên Hoàng Hậu đã biết địa vị của Minh Châu quận chúa trong lòng Thiên Hạo Đế, đối với Triệu Đàm khách khí cực kỳ, kéo Triệu Đàm, gần gũi thân thiết mà ngồi trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm.

Triệu Đàm xưa nay không phải tính tình ương ngạnh, Diên Hoàng Hậu đối với nàng khách khí, nàng càng cung kính, hai người nói đến kiểu dáng quần áo mới nhất đang lưu hành trong kinh, sự kiện bất quá phổ biến nhất hiện đang truyền bá, nói rất là vui vẻ.

Triệu Đàm không nghĩ tới Hoàng hậu nương nương cũng có thể nói mấy cái này, lập tức cảm thấy khoảng cách kéo gần lại rất nhiều, cũng là một lòng khờ dại cùng Diên Hoàng Hậu trò chuyện.

Hai người đang nói được náo nhiệt, thái giám chánh điện tới đây truyền chỉ: "Bệ hạ truyền Minh Châu quận chúa yết kiến!"

Ra khỏi Ngọc Khôn cung của Hoàng Hậu, Triệu Đàm thiết tình cảm thấy áp lực rất lớn: là một vị Hoàng hậu nương nương đoan chính, vì nịnh nọt mình, vậy mà cùng mình trò chuyện bất quá, đây cũng không phải là dấu hiệu gì tốt.

trên đường đi đến chánh điện, Triệu Đàm lặng yên suy nghĩ: tục ngữ nói rất hay, "trèo cao ngã đau", xem ra, kim kinh là tuyệt đối không thể ngây ngốc ở nữa, chỉ cần cùng hồ ly ca ca ở cùng một chỗ, ở đâu đều cảm thấy an ổn!

Triệu Đàm đầy bụng tâm sự, theo sát thái giám tuyên chỉ đi lên phía trước, đi thẳng đã đến bên ngoài chánh điện.

Thái giám thấy Thiên Hạo Đế, vội vàng hành lễ, sau đó lui về rồi một bên.

Triệu Đàm còn không hề có cảm giác, cúi đầu sững sờ mà đi lên phía trước.

Vì nghênh đón Triệu Đàm, Thiên Hạo Đế sớm đã đi ra, đứng ở hành lang đợi Triệu Đàm. Mắt thấy thái giám dẫn Triệu Đàm đã tới, Thiên Hạo Đế mỉm cười đứng ở hành lang, chờ muội muội vươn tay cho mình dắt, kết quả thấy muội muội cúi đầu ngơ ngác đi lên phía trước, mắt thấy khoảng cách cây cột rất gần, Triệu Đồng vội vàng rất nhanh đi đến cây cột kế tiếp.

Tên ngốc Triệu Đàm như trước nghĩ đến tâm sự, bỗng nhiên đầu liền đâm vào rồi vật cứng cứng, thế nhưng lại không quá đau, nàng ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện mình chỉ lo thất thần, thoáng cái tiến vào trong ngực Sui Cao ca ca.

Triệu Đồng nhìn Triệu Đàm cau mày, cảm thấy thật sự rất là đáng yêu, cúi người khẽ hôn trên trán Triệu Đàm một cái: "Triệu Đàm không đau!"

Triệu Đàm bình tĩnh mà đẩy ra hân: "Vốn là không đau!"

Bởi vì Triệu Đàm có đại sự cần báo, cho nên Triệu Đồng mang theo nàng đi thư phòng.

Tần Ngọc Y tự mình hầu hạ, sai đám tiểu thái giám chuẩn bị chút ít trái cây điểm tâm quý hiếm Minh Châu quận chúa thích ăn, sau đem đám tiểu thái giám đuổi ra ngoài, chính mình canh giữ tại đó lo pha trà rót nước.

Trong ngự thư phòng bố trí rất là cao quý lịch sự tao nhã.

Triệu Đàm ở ngồi trên ghế bạch đàn.

Thiên Hạo Đế cách một cái bàn trà y, ngồi xuống ở một cái ghế bạch đàn khác.

Triệu Đàm trong nội tâm như trước sắp xếp ngôn ngữ để lừa gạt Thiên Hạo Đế, cho nên ngồi ở chỗ kia, con mắt nhìn chăm chăm vào bức tranh treo trên vách tường đối diện《thu sơn vân thủy đồ》, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Triệu Đồng một lần nữa rửa sạch tay, cầm một trái cam sành, dùng dao chặt vật cách thành tám múi, sau đó bận rộn cả buổi, đem từng mảnh lột vỏ, làm cho Triệu Đàm thoải mái mà ăn vào trong miệng.

Loại cam sành này chỉ có ở phương bắc, đều là thừa lúc thuyền lớn vượt biển đưa tới, còn phải vận chuyển qua Đông Xu, mới có thể đến tới Đại Kim, thật sự là rất trân quý, thường là có tiền mà không mua được, thế nhưng Triệu Đàm hết lần này tới lần khác thích ăn. Cho nên mỗi lần có tiền cống cam sành, Triệu Đồng đều sai người chia làm hai phần, một phần đưa đến Nam An Vương phủ, cho Minh Châu quận chúa thưởng thức; một phần lưu

trong cung, đội Minh Châu quận chúa tiến cung ăn.

Triệu Đan đang tự hỏi, đột nhiên cảm giác được bờ môi lạnh lạnh ê ẩm, biết là ca ca cho mình ăn quả cam nổi tiếng, vùi vàng há mồm nuốt xuống. Ai biết hàm răng của nàng quá nhanh, thoáng cái cắn tay Triệu Đồng.

Triệu Đồng bắt tay rụt trở về, một bên chà xát chỗ bị cắn đau, vừa nói: "Tay của ta thế chưa có rửa qua đâu!"

Lại nói: "Hai ta gần đây có phải hay không nên kiêng kị gặp mặt a, mỗi khi gặp mặt người đều tổn thương ta!"

Triệu Đan nhìn án thư bên cạnh, trông mắt không nhìn Tần Ngọc Y, nói: "Ca ca, người lại tự xưng "Ta" rồi!"

Triệu Đồng cười cười, nói: "nói đi, người thế nhưng là không có chuyện gì thì không lên điện tam bảo đến cùng có chuyện gì?"

Triệu Đan cười cười, nàng rút cuộc nhớ tới vì sao mình tiến cung.

Liễu Ly đi ra ngoài thăm hỏi việc quân cơ với đại thần Ô Xuân Quang, chạng vạng tối mới trở về Thanh Liễu cư.

đi vào Thanh Liễu cư, hắn đã cảm thấy Thanh Liễu cư giống như trở nên tươi đẹp rất nhiều, vô cùng xa cách.

Quả thật, hắn vừa mới vào phòng, thì có bốn nữ hài tử ăn mặc lăng la tơ lụa đầu đầy châu ngọc đi tới dụ dàng quỳ gối: "Nô tài Lưu Lam (Thái Vân, Thiên Hà, Mộ Ai) bái kiến Vương gia! Thái phi nương nương chỉ thị nô tài đến hầu hạ vương gia!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [2] a ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Triệu Đan rù tằm mắt xuống, nhìn nhìn cam sành trong mâm vàng, cầm lên một miếng, kỹ càng bóc đi vỏ, cười hi hi nhét vào trong miệng Triệu Đồng.

Triệu Đồng được sủng ái mà lo sợ, miệng mở rộng chờ Triệu Đan tiếp tục dứt ăn.

Triệu Đan dứt ăn... hắn ăn mấy múi cam sành, cảm thấy hắn đã buông lỏng cảnh giác, nhìn Thiên Hạo Đế, nghiêm túc nói: "Sùi Cảo ca ca, ta gần đây đang xem sách sử!"

Triệu Đồng cho tới bây giờ không nghĩ tới làm cho Triệu Đan trở thành tài nữ, cho nên chẳng qua là nhẹ gật đầu, hé miệng, ý bảo Triệu Đan lại dứt ăn cam sành.

Triệu Đan cuối cùng đem một miếng cam sành dứt cho hắn, nói: "Có mấy cái câu chuyện ta nghĩ người giảng cho ta nghe!"

Nàng nhìn chăm chú Triệu Đồng.

Triệu Đồng ngẩng đầu nhìn Tần Ngọc Y, ý bảo Tần Ngọc Y đi ra ngoài.

Tần Ngọc Y thật sự là rất lo lắng cho Thiên Hạo Đế, lần nữa không muốn rời đi.

Thế nhưng Thiên Hạo Đế nhìn hần nhú mày, Tần Ngọc Y đành phải lưu luyến không rời mà rời đi.

Triệu Đan bắt đầu kể chuyện xưa cho Triệu Đồng.

Nàng kể ba câu chuyện.

Người thứ nhất trong câu chuyện lịch sử Tần Huệ Đế Tư Mã Trung tại thời điểm thiên hạ đói kém, dân chúng chết đói, hỏi đại thần "Sao không ăn thịt chó".

Thứ hai là câu chuyện Hán Huệ Đế Lưu Doanh cẩn thận từng li từng tí bảo hộ đệ đệ Triệu vương Lưu Như Ý cùng cha khác mẹ, nghênh đón Triệu vương, cùng Lưu Như Ý cùng nhau bắt đầu cuộc sống và ăn uống hàng ngày, thế nhưng Lưu Như Ý cuối cùng vẫn bị Lữ Hậu giết bằng thuốc độc.

Người thứ ba là câu chuyện về sủng thần Đặng Thông của Hán Văn Đế ôn hòa cẩn thận, giàu có bậc nhất thiên hạ, Văn Đế sau khi chết, tài sản bị mất, danh tiếng không đáng một xu chết đi.

Kể ba cái câu chuyện này, khuôn mặt Triệu Đan nghiêm túc, thanh âm trầm thấp, lời nói chậm chạp, có thể nói trăm bông du dương.

Triệu Đồng nghe rất chân thành.

Sau khi kể xong ba câu chuyện, Triệu Đan ngừng đầu nhìn Triệu Đồng: "Ca ca, người biết người giàu có nhất Đại Kim là ai sao?"

Triệu Đồng nhìn nàng, không nói gì.

hắn biết rõ, hắn một mực biết là Triệu Đan.

Bởi vì tài sản Triệu Đan một nửa đều do hắn ban thưởng.

Triệu Đan nhìn Triệu Đồng, trên mặt mỉm cười, trong mắt lại không vui vẻ: "Ca ca, người là muốn sủng ta hay là muốn giết ta?"

Triệu Đồng về sợ hãi mà kinh sợ.

hắn sủng ái Triệu Đan, cho nên trắng trợn mà ban thưởng nàng, hy vọng nàng an nhàn, vui vẻ, vô ưu vô lự...

Thế nhưng là, đây là yêu nàng hay vẫn là đưa nàng vào nơi nguy hiểm?

Triệu Đan quan sát nét mặt, hợp thời mà lại thêm một chút cù lừa: "Hàng năm Xuân Thiên ca ca giúp ta tu sửa phủ quận chúa, nói đám quan lại đều muốn tụ tập dâng tấu vạch tội a?"

Triệu Đồng đứng dậy, trong thư phòng thông thả bước đi vài bước.

Triệu Đan nhìn bức tranh trên tường đối diện 《Xuân Yên Đồ》, phía trên Nguyên Khánh Đế viết

《Nhân Nguyệt Viên》: " Nam triều thiên cổ thương tâm sự, do xướng hoa. Cự thì vương tạ, đường tiền yến tử, phi hướng thùy gia? Hoảng nhiên nhất mộng, tiên cơ thắng tuyết, cung kế đôi nha. Giang châu ti mã, thanh sam lệ thấp, đồng thị thiên nhai."

(Ai dịch cái này hay thì giúp mình nhé)

Sau khi đọc xong, nàng buồn bã nói: "Ca ca, ta không muốn trèo cao té đau, không muốn như vị quận chúa hoàng thất kia, có một kết cục bi thảm!"

Triệu Đồng nhìn về phía Triệu Đan, ở Triệu Đan tha thiết ánh mắt mong chờ trong, rút cuộc hỏi lên: "nói một chút ý nghĩ của người!"

Hai khắc sau, Triệu Đan thành công rời thư phòng, mang theo nữ thị vệ Thủy Chi mà Thiên Hạo Đế ban cho nghiêng ngả đi ra.

Tần Ngọc Y ánh mắt nghi hoặc ở bên trong. Triệu Đan xoa xoa cái trán đỏ mồ hôi của mình: già bộ cũng không phải một kiện chuyện dễ dàng a! già bộ cũng là một loại nghệ thuật a!

Trở lại Vương Phủ, Triệu Đan hướng tổ mẫu tuyên bố mình phụng chỉ đi du lịch, đương nhiên nàng không nói ra Thiên Hạo Đế nói "Thay ca ca người đi một nhìn chút xem, dùng những cái tài sản kia của ta làm chuyện có ý nghĩa".

Cao lão thái phi trong nội tâm cảm thấy quái lạ không ngờ để Triệu Đan rời đi, tuy nhiên lại lại không thể làm gì, đành phải đem Tiểu Tùng Tiểu Trúc gọi đi qua, nói rõ các nàng sắp xếp hành lý cho quận chúa, lại kêu Triệu Đan đem Tô Dung Tô Ngưng Thủy Chi gọi đi qua, kỹ càng đề ra nghi vấn khai báo một phen.

Buổi tối, Triệu Đan gọi nữ thị vệ thân tín của Triệu Tử là Hương San tới, cho Hương San một chồng ngân phiếu, nói rõ Hương San phái người lặng lẽ trông nom bảo hộ Chi nương.

Ngày hôm sau, Triệu Đan mặc nam trang cùng Thủy Chi cưỡi ngựa xuất phát, Tô Dung cùng Tô Ngưng ở bên ngoài phủ chờ các nàng.

Đào mất đã là giữa mùa xuân, thành kim kinh được xưng " Bắc địa xuân thành ", tất nhiên là nở đầy các loại hoa xuân, trong không khí tràn đầy hương hoa nồng đậm. Cùng so sánh với thời điểm đầu mùa xuân, trời cũng sáng hơn rồi.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, chi nương liền thức dậy

Nàng luôn luôn thức dậy rất sớm

Đơn giản sau khi rửa mặt, chi nương mà bắt đầu làm điểm tâm

Điểm tâm nhanh làm xong, chi nương đi đánh thức Mạnh Tam

Thức phụ của nàng nửa đêm mới về, bình thường là ngủ tới buổi trưa mới tỉnh.

Đội nàng làm điểm tâm xong, Mạnh Tam đã rửa mặt, vừa vặn ăn điểm tâm

Dùng quá bữa sáng, vợ chồng hai người cùng đi ra cửa. Mạnh Tam là đến phủ nha môn Kinh Triệu làm việc, chi nương chuẩn bị đến phủ cận phủ nha

môn Kinh Triệu tìm phòng ở —— nàng cùng thúc phụ cùng Mạnh Tam thương lượng qua, đem tòa nhà ở ngõ nhỏ Dã Kê Tháp bán đi, ở đường phố phụ cận phủ nha môn Kinh Triệu mua cái nhà mới.

Vợ chồng hai người cùng đi.

Mạnh Tam đau lòng thê tử, dắt tay chi nương chậm rãi mà đi.

Lúc đi ngang qua phố, một đội xe ngựa xa hoa binh sĩ hộ vệ mặc áo giáp cưỡi ngựa lớn đi phía.

Mạnh Tam ôm eo chi nương, chờ đợi đội kỵ mã đi qua.

Chi nương có chút sững sờ.

Nàng nhớ ra rồi, mừng sáu tháng giêng ngày ấy, nàng chính là ở bên đường nhìn thấy Triệu Tử.

Ngày ấy nàng đi ra ngoài mua hương liệu, lúc đi qua phố, gặp phải ngự giá Thiên Hạo Đế ly rời kim kinh, tiến về hành cung suối nước nóng núi thăm thái hậu.

đi theo vô số quan viên văn võ, đoàn xe uốn lượn mà đi.

Ở một bên trong một xe ngựa sang trọng, chi nương liếc mắt liền thấy được Triệu Tử.

Tự xưng là Bách phu trưởng đóng giữ quân đội Nam Cương, Triệu Tử lại cười tuấn mã quần áo đẹp đẽ quý giá, kỵ binh tùm tùm hộ vệ ở phía sau qua, phía sau của hắn là một cỗ xe ngựa nữ quyền rất đẹp đẽ quý giá.

Bên cạnh người vây xem chỉ vào chiếc xe kia nói: "Thấy Nam An Vương đằng sau cái kia chiếc xe nữ quyền kia không? Đây chính là xe Chuối Ngọc Bát Bảo đàn hương. Ước chừng chỉ có Nam An Vương Vương Phi mới có thể xứng đôi!

Chi nương không nói gì, nàng đứng ở nơi đó, mắt thấy thân ảnh Triệu Tử ngồi trên lưng ngựa càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ, dần dần không nhìn thấy nữa.

Đào mắt thời gian mấy tháng đi qua, quả nhiên là thời gian như nước!

Đoàn xe rất nhanh đi ngang qua phố, Mạnh Tam vội vàng nói với chi nương: "Đoàn xe đi qua, chúng ta đi nhanh lên đi!"

"Được!" Chi nương nhìn Mạnh Tam cười cười.

Mạnh Tam đem chi nương đưa đến phòng trù tính (cò mồi) tại chỗ đại nương, khai báo một phen, lúc này mới đi nha môn làm việc.

Bạc trong tay Chi nương không thiếu, phòng ở cũng đã chọn xong, đến buổi chiều, rút cuộc nhìn trúng một tòa nhà ở phía sau nha môn Kinh Triệu. Tòa nhà không lớn, hướng nam là một căn hai phòng ngủ ba gian phòng; phía đông có hai gian phòng, một gian là phòng bếp, một gian chứa đồ; viện cũng là nhỏ nhỏ, chỉ là ở phía trước cửa sổ phòng ngủ gieo vài cây chuối tây.

Mạnh Tam cùng Tần đại thúc nhìn xem, cũng đều rất hài lòng.

Chi nương làm việc luôn luôn nhanh chóng, cũng không dây dưa dài dòng, hai mươi ngày sau đó, Tần gia ba miệng liền chuyển vào nhà mới, phòng cũ ở ngõ nhỏ Dã Kê Tháp cũng ủy thác cho đại nương phòng trù tính (cò mồi) tại.

Chi nương dự đoán mời người quét lại sơn cho nhà mới, sau khi chuyển vào, nàng lại chỉ huy Mạnh Tam trong sân trồng một gốc cây cây lê cùng một gốc cây Bạch Ngọc Lan, dựa vào tường ở phía tây xây một cái khung bờ đào, dưới kệ bờ đào bày một bộ án ghế bằng đá.

Nhìn nhà mới của mình, trong nội tâm chi nương rất hài lòng.

Mạnh Tam xưa nay không chịu ngồi yên, đang cùng người ở góc Tây Nam đào giếng.

Nhìn trọng phụ vợ vàng không ngừng, chi nương có chút đau lòng, nàng cầm một bình trà nóng qua, rót cho Mạnh Tam một bát trà, sau đó cho mấy công nhân đào giếng.

Mạnh Tam lau mồ hôi, tiếp nhận bát trà uống một hơi cạn sạch, nhìn mặt thê tử tú lệ, nhin không được nhếch miệng nở nụ cười.

hắn từ thời thiếu niên đã yêu thích Chi nương, Chi nương đi theo thúc phụ đến Nhuận Dương nương nhờ họ hàng, nghĩ đến sau này khó gặp nhau, không nghĩ tới Chi nương đã trở về, hơn nữa nguyện ý gả cho hắn!

Trở lại trong phòng, lưng chi nương có điểm chua, nàng vuốt vuốt thân thể, ở bên giường ngồi xuống.

Triệu Tử trước kia ngõ nhỏ đã đi Dã Kê Tháp gặp nàng, khó tránh khỏi bị ai đó gặp, cho nên dời xa ngõ nhỏ Dã Kê Tháp là lựa chọn tốt nhất.

Chi nương vẫn không tự chủ nhớ tới Triệu Tử.

Nàng cảm giác dung mạo mình chẳng qua là ở bậc trung, cũng không xuất chúng, khi đó, nàng thích Triệu đại lang, vẫn muốn gả cho Bách phu trưởng Triệu đại lang đóng giữ quân ở Nam Cương, sinh đứa nhỏ giống như Triệu đại lang xinh đẹp như vậy. Đương nhiên, không xinh đẹp cũng không sao, bởi vì là hài tử của mình và Triệu đại lang.

Nghĩ đến Triệu Tử, trong nội tâm nàng vẫn còn đau thương, thế nhưng, không biết chân tướng, nàng là hạnh phúc; đã biết chân tướng, nàng chỉ có bỏ qua.

Nàng một mực hướng tới sinh hoạt một chồng một vợ thong dong sống qua ngày, từng có Bách phu trưởng Triệu đại lang, cũng không thể có cả một Nam An Vương Triệu Tử cái quyền khuynh hạ.

Liễu Ly nhìn bốn nữ hài tử mười sáu mười bảy tuổi, nhìn lại gã sai vặt đứng ở bên ngoài một chút Tiểu Tùng Tiểu Trúc, thân nhiên nói: "Ta đã có Tiểu Tùng Tiểu Trúc, nam nữ thụ thụ bất thân, sợ là không quá thuận tiện! Các người trở về đi, ngày mai ta nói chuyện với mẫu thân!"

Đầu lĩnh Lư Lam trong bốn cái nha đầu chưa từ bỏ ý định, muốn đợi nói nữa, Liễu Ly mặt lạnh như nước, quét mắt liếc nàng.

Lư Lam lập tức cảm thấy toàn thân lạnh buốt, vội cúi đầu đáp: "Vâng."

Bốn cái nha đầu lui ra ngoài.

Gã sai vặt Tiểu Tùng rút một chén trà xanh liền đi ra ngoài.

Liễu Ly ngồi trên ghế dựa, một bên uống trà vừa nghĩ tâm sự.

Vừa rồi bốn cái nha đầu có một cái có chút giống Triệu Đan, cũng là mười sáu mười bảy tuổi bộ dáng, thế nhưng không có đẹp mắt bằng Triệu Đan, càng không thuận mắt như Triệu Đan.

Triệu Đan không biết hiện tại đang làm cái gì, có bưng bình hay không, còn có phải hay không giống như trước tham ăn... thật là một đứa nhỏ ăn hàng a!

Liễu Ly nâng chung trà lên nhấp một miếng, Mộ Ải canh cửa bên ngoài, trong lòng thờ dài.

Hắn cũng không phải tham luyện quyền thế, tuy nhiên lại bị đẩy đến vị trí này, không biết lúc nào có thể chấm dứt.

Dù sao sẽ không là cả đời a?! Liễu Ly có chút tự giễu mà nghĩ.

Hắn sẽ tận lực hoàn thành nhiệm vụ trở lại Đại Kim, đến lúc đó, có thể bảo hộ cộng thêm giám sát Triệu Đan rồi!

Ngày hôm sau, tại Đông viện Ủy Vương phủ Thọ Sơn quận chúa Trúc Thuyền đi tới Thanh Liễu cư.

Trúc Thuyền gả qua hai lần, trọng phu thứ nhất là Phúc Toàn Đế cùng Bạch Thái phi thay nàng chọn lựa, trưởng tử Uy Quốc công Thuần Vu Hạo Thuần Vu Thông, chỉ tiếc kết hôn không đến một năm, trọng phu liền bệnh chết. Trọng phu thứ hai Bình Tây Âu Dương Đình tuổi trẻ tài cao quyền cao chức trọng, là chính nàng vừa ý, chỉ tiếc kết hôn không đến ba tháng, Âu Dương đình cũng bệnh chết.

Liên tiếp chết mất hai trọng phu, Trúc Thuyền cũng liền không định tái giá, chuyển về nhà mẹ đẻ Ủy Vương phủ, tiến vào Đông viện, mở một cái cửa nhỏ, chiếu cố tình nhân dưỡng trai lơ (đĩ đực), thời gian trôi qua rất mãn nguyện, mục tiêu duy nhất chính là bồi dưỡng đệ đệ, giúp đệ đệ bỏ được xa hơn, áp đảo kẻ thù truyền kiếp của mẫu thân là Hoàn Nhan Hoàng Hậu cùng Thái Tử Trúc Tranh, để cho mình phú quý nhân nhả thật dài thật lâu.

Dân phong Đông Xu cởi mở, Bạch Thái phi không nói nàng cái gì, Liễu Ly liền càng sẽ không phản ứng nàng.

Trúc Thuyền nghe nói đệ đệ cự tuyệt ban nha đầu mẫu thân cho hắn, cảm thấy hắn vô cùng giả bộ đứng đắn, cho nên đại giá quang lâm đến chỗ ở của hắn, đến đây khuyên bảo.

Liễu Ly phối hợp uống trà ngăn người.

Trúc Thuyền giảng giải lý thuyết nửa ngày, Liễu Ly mới lười biếng nói: "Người cùng mẫu thân không phải nghĩ tới ta lấy quận chúa Minh Châu ở Kim Quốc sao? Nam An Vương Triệu Tử sẽ cho phép mọi người của mình gả cho một nam nhân mà trong phòng có mấy cái nha đầu?"

Trúc Thuyền: "..."

Trúc Thuyền mang theo bọn nha hoàn rời Thanh Liễu cư, mát gió thổi qua, bỗng nhiên tỉnh ngộ: Trúc Sanh không phải nói không muốn lấy Triệu Đan kia sao?

Nghĩ tới đây, Trúc Thuyền ngừng lại, quay người nhìn Thanh Liễu cư Lục Liễu thấp thoáng ở dưới đại môn, nhìn trong chốc lát, dậm chân, hậm hực rời đi.

Nàng mới sẽ không dễ dàng buông tha cho đâu!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Triệu Đà, hồ ly ca ca nhưng lại là vì Triệu Đà thủ thân như ngọc đây ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Tháng tư chim bay đầy trời, Triệu Đà mang theo Tô Dung Tô Ngưng cùng Thủy Chi đã ra khỏi kim kinh; tháng năm chim quốc kếu, đoàn người Triệu Đà rút cuộc tới đông biên cương thủ phủ Đạo Dương.

Ở Đạo Dương nghỉ ngơi chỉnh đốn, một chủ ba bộc lại xuất phát.

Ly khai Đạo Dương, bốn người thẳng đến phương Đông mà đi.

Cỡi ngựa trên quan đạo Bạch Dương, Tô Dung bọn hắn cho rằng Minh Châu quận chúa muốn dựa theo kế hoạch đi thị sát cây lúa Dương Phủ Đông hai mươi dặm đồng cỏ, Triệu Đà lại thừa cơ muốn đi hướng đông, tiến vào biên cương Đông Xu, sau đó thẳng vào kinh đô Đông Xu.

Tô Dung vừa mới đưa ra kháng nghị: "Bệ hạ nhân nhủ là hộ tống quận chúa người đến Đạo Dương..."

Triệu Đà cười tùm tùm lấy ra một khối kim bài Thiên Hạo Đế "Như trăm đích thân tới", ở trước mắt Tô Dung Tô Ngưng Thủy Chi chuyển một vòng, về mặt trịnh trọng, sau đó nhìn Thủy Chi, nói: "Thủy Chi, bệ hạ trước khi đi khai dọn dò cái gì?"

Thủy Chi hít một hơi, cất cao giọng nói: "Trước khi đi, bệ hạ nói rõ nô tài, "Mọi thứ lấy Minh Châu quận chúa làm chủ!" "

Triệu Đà đắc ý nhìn Tô Dung Tô Ngưng.

Tô Ngưng Tô Dung đánh phải trên ngựa khom mình hành lễ: "Vâng!"

Thuận theo bọn hắn dần dần tới Đông Hành, đi tới đi tới, cây cối càng ngày càng ít, mương lớn mương lớn thảo nguyên xuất hiện ở trước mắt.

Tựa như cội Liễu Liên cùng Liễu Ly kẻ, bầu trời thảo nguyên đông biên cương so với nơi khác càng xanh hơn, một mảnh thảo nguyên trải dài không ngừng, ở trên trời vô hạn mà mở rộng, đối với thảo nguyên to đến vô biên vô hạn mà nói, tựa như màu xanh lá của sóng biển, rất nhanh liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Triệu Đà vô cùng yêu thích đại thảo nguyên màu xanh ngàn dặm này, chỉ cảm thấy khắp nơi xanh biếc, nhẹ nhàng chảy đến chân trời, nòng hương về bầu trời phương Đông, thúc ngựa chạy tới.

Tô Dung, Tô Ngưng cùng Thủy Chi vội vàng đi theo.

Thảo nguyên quá lớn, nửa tháng sau, nhóm người Triệu Đà mới tới hồ Bối Luân nơi giao nhau giữa Đông Xu và Đại Kim.

Ban đêm, bọn hắn liền ngủ bên hồ Bối Luân, chuẩn bị ngày mai dọc theo ven bờ hồ Bối Luân tiến vào biên giới Đông Xu.

Ánh trăng bao phủ thảo nguyên vô biên, ở bên hồ Bối Luân, mấy cái lều vải nằm rải rác, có người đốt lên đồng lửa, mọi người đều bao vây xung quanh.

một vị lão nhân thảo nguyên, kéo đàn đầu ngựa (nhạc cụ hai dây của dân tộc Mông Cổ, trên đầu cần đàn có chạm hình đầu ngựa).

Tiếng đàn đầu ngựa du dương vọng lại dưới ánh trăng, tiếng đàn trong trẻo tán mạn khắp nơi nhưng lạnh lùng trong không khí. Bầy ngựa yên lặng ở bên trong, ngẫu nhiên truyền ra vài tiếng tiếng Hi...i...iiii, vọng lại trên thảo nguyên yên tĩnh, tăng thêm vài phần bí tráng.

Triệu Đà cho tới bây giờ chưa thấy qua cảnh sắc như vậy, dưới ánh trăng thảo nguyên, trường điệu (thơ trên 90 chữ) trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm nàng dường như bước vào chốn huyền diệu. Trong đêm thảo nguyên trong trẻo nhưng lạnh lùng này, Triệu Đà lần đầu tiên tiếp cận nội tâm Liễu Ly—— cái loại này không có bầu bạn một thân một mình cô độc.

Triệu Đà phát hiện lữ nhân ở bên trong đang mặc trang phục Đông Xu hoa lệ, xen lẫn một cô nương áo trắng.

cô nương mặc áo trắng nhìn rất là buồn tẻ, có một loại cảm giác lẻ loi, Triệu Đà dù cảm thấy nàng cũng là người Đại Kim, lại cũng không dám tùy tiện đến gần nàng.

Thời điểm xuất phát sáng sớm ngày thứ hai, vị cô nương này thấy được bốn người Triệu Đà, trực tiếp đi tới, nói tiếng Hán không thuần thực: "Các người là... Từ... Đông Xu... Tới?"

Triệu Đà nhẹ gật đầu. Nàng mới nhìn rõ cô nương này tuy rằng mặc quần áo màu trắng kiểu dáng Đại Kim, nhưng mà ngũ quan lập thể da thịt trắng

nôn, con mắt cũng là màu nâu nhạt, cực kỳ xinh đẹp, rõ ràng không phải người Hán!

Vị cô nương này nói Hán ngữ thật sự không được tốt lắm, nàng nhìn Triệu Đan, lại hỏi: "Vậy các người... Nghe... Nghe nói... Qua... Triệu Dương... Người này... có không?"

Nàng cái khác đều nói cả lẫn, chỉ có "Triệu Dương" hai chữ nói được rất rõ ràng.

Triệu Đan nghe nàng nhắc tới tên Tam ca Triệu Dương, trong nội tâm cảnh giác, trên mặt lại lặng lẽ nói: "Triệu Dương? Chưa từng có nghe nói qua!"

Lúc này, Tô Ngưng đã đem ngựa của nàng dắt đi qua.

Triệu Đan đồng ý leo lên ngựa, cùng cái cô nương kia đi song song.

Nàng vừa đi, một bên cùng cái cô nương kia cố sức mà trao đổi.

Cảm thấy không sai biệt lắm, Triệu Đan giống như vô tình ý mà hỏi thăm: "Người tìm Triệu Dương làm cái gì?"

Cái cô nương này trên mặt một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng không nhận ra: "Ta muốn hỏi một chút, hẳn tại sao phải rời khỏi Côn Lôn Sơn."

Tiến vào Đông Xu không bao lâu, đội thảo nguyên trước mắt biến thành vùng đất bằng phẳng, Triệu Đan sẽ cùng vị Lan Nhã cô nương kỳ lạ này tách ra.

Đầu tháng năm, bốn người Triệu Đan rút cuộc tới kinh đô.

Triệu Đan trước tìm hiểu vị trí Ủy Vương phủ, sau đó ở phụ cận Ủy Vương phủ tìm nhà tên là khách sạn Thanh Sơn đại khách sạn ở đây, sau đó bắt đầu nghĩ biện pháp nghe ngóng hành tung Ủy Vương Trúc Sanh—— Triệu Đan không muốn trực tiếp đến thăm, nàng muốn tạo một cuộc gặp gỡ lãng mạn.

Đầu tháng sáu một ngày hôm đó, Triệu Đan rút cuộc thăm dò được Ủy Vương Trúc Sanh đi Liễu Hồ ở kinh đô Tây Môn, vội vàng mang theo Tô Ngưng Tô Dung cùng Thủy Chi đuổi tới.

Ra đến Liễu Hồ, Triệu Đan khôi phục nữ trang, kêu Thủy Chi hỗ trợ, ăn mặc thật xinh đẹp đi gặp hồ ly ca ca.

Đầu hạ ở Liễu Hồ, cây xanh bao quanh núi xanh mờ ảo, trên mặt hồ xanh biếc yên ả gần gần xa xa nổi mấy cái thuyền hoa, âm thanh ca hát vui cười xa xa truyền đến.

Triệu Đan bị kích động đi tới ven hồ Liễu Hồ, đứng ở bên hồ nhìn lại nhìn, nhìn quanh hồ một vòng lại một vòng, rút cuộc thấy được họa thuyền có huy hiệu Ủy Vương phủ.

Đầu họa thuyền lúc này cách chỗ Triệu Đan bên cạnh bờ có chút xa, từ xa xa Triệu Đan trông thấy mấy người bên song cửa sổ đang nói chuyện, một người trong đó thân mặc bạch y, rất giống hồ ly ca ca.

Lòng của nàng bắt đầu "thình thịch" nhảy lên, khuôn mặt cũng có chút cay xè, con mắt nhìn chăm chăm vào cái họa thuyền kia.

Họa thuyền đúng lúc là hướng bên này chạy, cách Triệu Đan càng ngày càng gần, nàng rút cuộc nhìn rõ ràng, người nọ ngồi ở bên cửa sổ tóc đen như mây áo trắng như tuyết, thật là hồ ly ca ca!

Triệu Đan thấy đối diện Liễu Ly là một mỹ mạo nữ tử tuổi khoảng hai mươi, đang cười nói tự nhiên đối mặt với Liễu Ly, ngón tay non mịn còn cầm một cái ly sứ men xanh, hướng Liễu Ly nói câu gì.

Hồ ly cũng cười cười, tiếp nhận ly uống một hơi cạn sạch.

Thấy một màn như vậy, Triệu Đan tâm tính thiện lương giống như bị cái già ghen lấy, đến mức khó chịu. Nàng sửng sốt mà nhìn về phía trước, nhìn qua đội trai tài gái sắc ông trời tác hợp cho hai người, cái mũi ê ẩm, con mắt chất chất.

Đứng ở sau lưng nàng Tô Ngưng Tô Dung cũng đều nhận ra Liễu Ly.

Tô Ngưng nhỏ giọng đối với Tô Dung nói ra: "Người kia hình như là Liễu thị vệ?"

Tô Dung: "không phải giống như, cái kia chính là Liễu thị vệ!"

Tô Ngưng: "Như vậy mỹ mạo nữ tử đối diện với Liễu thị vệ là người thế nào?"

Tô Dung: "Xem ra đưa tình nhìn nhau tình chàng ý thiếp đây, sợ là người trong lòng của hắn a!"

Hai người bọn họ tuy rằng làm ra bộ dạng châu đầu ghé tai, nhưng lại thanh âm kia to đến mức Triệu Đan đều nghe được rành mạch.

Triệu Đan vốn trong nội tâm đang khổ sở, nghe xong đối thoại của hai kẻ dỏ hơi, ngược lại thanh tĩnh một ít, nàng nghĩ: mặc kệ là thật là giả, dù sao cũng phải hỏi hồ ly ca ca rồi hãy nói!

Triệu Đà hai tay khép lại, nhìn họa thuyền càng chạy nhanh càng gần, lớn tiếng hô lên: "Hò ly ca ca —— "

Cuối tháng tư, Triệu Từ bố trí tốt phòng ngự Tây Bắc, làm tốt các biện pháp ứng phó nhu cầu bức thiết, lúc này mới chuẩn bị ly khai Mặc Thành.

Trước khi đi, Tổng đốc Tây Bắc Ngọc Thanh đưa tiễn, Triệu Từ cùng hắn lén lút nói chuyện với nhau vài câu, mới biết được Ngọc Thanh đã cùng mẹ cả cùng huynh trưởng ở riêng.

Ngọc Thanh khí sắc so sánh với lần gặp mặt đã khá nhiều, thái độ cũng rất nhẹ nhàng, hắn lại cười nói: " Nam nhân tốt không chia nhà ăn riêng, con gái tốt lấy chồng dung lúc " thần tình ngộ được đã chậm, hy vọng còn có thể văn hồi!"

Triệu Từ nhai nuốt lấy câu kia của Ngọc Thanh "Thần tình ngộ được có chút đã chậm, hy vọng còn có thể văn hồi", suất lĩnh đại đội nhân mã xuất phát rời Mặc Thành.

Nam An Vương một đoàn người đến kim kinh, đã là cuối tháng năm.

Kinh Thành nguy nga xa xa đã nhìn thấy rồi.

Lần này Triệu Từ đến Tây Bắc thị sát, nguyên là cùng Thiên Hạo Đế ở hành cung suối nước nóng nhận được cấp báo phía sau một lần bí mật hành động, không nghĩ tới sẽ kéo dài mấy tháng.

Triệu Từ ngồi trên lưng ngựa, trong nội tâm có chua xót, ngăn ngừa mấy tháng, lại người và vật không còn cảm giác.

Hồi cung giao nộp ý chỉ, Triệu Từ trở lại Vương Phủ hướng tổ mẫu thỉnh an, sau đó cùng tổ mẫu dùng bữa tối. Chờ tổ mẫu ngủ, Triệu Từ mới đi ra Vương Phủ.

hắn không có đi ngõ nhỏ Dã Kê Tháp, mà là dưới sự hướng dẫn của ám vệ Tôn Tam cùng Hứa Nhị, đi tới phía sau phủ nha môn Kinh Triệu.

Đây là một buổi tối không có trăng sáng, chung quanh một mảnh đen kịt.

Triệu Từ ngồi trên lưng ngựa, đứng ở ngoài tường nhà mới Chi nương.

một nhà ba gian, chính giữa nhà chính cùng phòng ngủ phía đông đều có ánh sáng lộ ra, xem ra đều sáng đèn.

Bởi vì là mùa hạ, cửa nhà chính mở rộng ra y, Triệu Từ thấy Chi nương trong phòng ngồi dựa vào cửa.

Chân của nàng ngâm trong chậu gỗ trước mặt, tựa hồ đang rửa chân.

Triệu Từ lẳng lặng nhìn.

Đến nơi này, đầu óc hắn trong hết lần này tới lần khác nhớ tới tình cảnh Chi nương rửa chân trước kia.

Triệu Từ nhớ rõ chân Chi nương mượt mà, thịt núc ních.

một nam thanh niên đáng người trung đẳng từ trong buồng đi ra, cầm một khối vải bố bọc chân Chi nương lại, đặt ở trên cạnh ghế đầu, sau đó bung chậu gỗ ra viện.

hắn đem nước rửa chân đổ xuống sân, mang theo chậu gỗ trở về.

Chi nương tựa lưng vào ghế ngồi, bộ dáng rất buông lỏng.

Nam tử kia ngồi xổm phía trước, giúp đỡ Chi nương xoa chân.

hắn không biết nói câu gì, chọc cho Chi nương k cười hanh khách không ngừng, mang giày vào liền hướng đi ra ngoài phòng.

Nam tử kia cũng đi theo ra ngoài.

Triệu Từ lòng chua xót chua, trái tim co lại.

hắn muốn đem Chi nương kêu ra, chất vấn vì cái gì phụ hắn; hắn muốn đem người nam nhân kia một quyền đánh chết, giải mối hận trong lòng; hắn muốn phóng hỏa đốt đi cái chỗ này, cho hết thảy biến thành tro tàn..

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [2] ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Triệu Tử cuối cùng vẫn rời đi, gia thế của hắn, thân phận của hắn, giáo dục của hắn đều không cho phép hắn làm ra cái sự tình không thỏa đáng.

Ngồi trên lưng ngựa, Triệu Tử nhớ tới một câu không biết ở nơi nào —— "Quân đã vô tình ta liền dừng".

Hắn cảm thấy những lời này thật sự là tức giận, nghĩ tới đây, Triệu Tử không hiểu thấu mà cười, loại cười này cùng loại cười thâm, cười cười, hắn dùng tay trái bưng kín mặt, hung hăng lau một chút, thúc vào bụng ngựa, hướng về phía trước mà đi.

Tiếng vó ngựa vọng ở trên đường phố yên tĩnh, dần dần đi xa, dần dần không thể nghe thấy.

Đêm khuya trên đường phố khôi phục yên tĩnh.

Triệu Đan hô lên "Hô ly ca ca", tim đập bắt đầu gia tăng tốc độ, đôi má dần dần nóng lên, phát nhiệt, mắt to sáng lóng lánh nhìn Liễu Ly trong họa thuyền.

Liễu Ly đang cùng Chi nữ đại thần Ô Xuân Quang Ô Diệu Hương nói chuyện với nhau, chợt nghe trên bờ truyền đến một tiếng "Hô ly ca ca", hắn lập tức thẳng băng thân thể —— là thanh âm Triệu Đan!

Hắn nhìn lại bờ bên cạnh, liếc mắt liền thấy được Triệu Đan tóc đen áo choàng áo trắng váy xanh, vội vàng đứng lên, nhưng như cũ hướng Ô Diệu Hương nói một câu: "Là xá muội!"

Họa thuyền dựa vào bờ bên cạnh, Liễu Ly đứng ở đầu thuyền, nhìn Triệu Đan ở bờ bên cạnh, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên: cái nha đầu bướng bình này, như thế nào chạy đến Đông Xu rồi!

Người chèo thuyền chống đỡ thuyền nhích tới gần bờ bên cạnh, Liễu Ly vừa sai bước đã đến trên bờ, cười nhìn Triệu Đan, đối với Triệu Đan vờn hai tay.

Hai tay vừa vờn ra, hắn lại nghĩ tới Triệu Đan đã là đại cô nương, cử động lần này rất không ổn, vừa muốn thu hồi cánh tay, thế nhưng là Triệu Đan đã nhào tới, Liễu Ly vội đỡ Triệu Đan.

Đại khái là bởi vì trời nóng, mặt Triệu Đan mềm mại hồng hồng, giọt mồ hôi óng ánh theo mép tóc chảy xuống thái dương.

Liễu Ly không có buông Triệu Đan, trực tiếp chào hỏi Tô Ngưng bọn hắn một tiếng, sau đó ôm Triệu Đan nhảy tới thuyền của mình.

Đám người Tô Ngưng nhìn nhau, cũng nhảy lên theo.

Người chèo thuyền khẽ chống thuyền cao, họa thuyền lần nữa đẩy ra.

Ô Diệu Hương mang theo hai nha hoàn bên người ra đón.

Liễu Ly sợ Triệu Đan đứng trên thuyền không vững, đối với ô Diệu Hương cười cười giải thích, sau đó một mực ôm Triệu Đan tiến vào trong thuyền.

Hướng Triệu Đan giới thiệu sơ lược rồi, Liễu Ly, ô Diệu Hương cùng Triệu Đan ba người ở trong thuyền ngồi xuống.

Liễu Ly phân phó Tiểu Tùng châm trà cho Triệu Đan: "không nên quá nồng, không nên quá nóng, vừa vặn là được!"

Hắn từ trong hộp trên thuyền rút ra khăn lụa, vén lên tóc Triệu Đan rũ xuống, nhẹ nhàng mà thay nàng lau đi rồi mồ hôi trên mặt.

Lúc này Tiểu Tùng đem nước trà bưng tới.

Liễu Ly nâng chung trà lên, nếm nếm, cảm thấy nước ấm vừa vặn không nóng không mát, lúc này mới đưa cho Triệu Đan.

Ô Diệu Hương trơ mắt nhìn Liễu Ly đối đãi một cái tiểu cô nương xinh đẹp trước mắt giống như chiếu cố nữ hài tử, trong nội tâm có chút chua, lại có chút ít khó hiểu.

Thấy Liễu Ly rút cuộc giúp xong, chuyên tâm mà nhìn cô bé này uống nước, nàng mới mở miệng hỏi: "Vương gia, vị này chính là..."

Triệu Đan uống nước có chút gấp, khoe miệng ẩm ướt, Liễu Ly giúp nàng lau đi khoe miệng, lúc này mới hướng ô Diệu Hương giải thích nói: "Đây là xá muội."

Hắn cũng không nói đến tên Triệu Đan.

Ô Diệu Hương nghe hắn nói như vậy, trong nội tâm vốn là buông lỏng, thế nhưng là nghĩ lại: cho tới bây giờ đều chỉ nghe nói Úy Vương chỉ có Thọ Sơn quận chúa Trúc Thuyền là tỷ tỷ, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua hắn có muội muội a?

Trong nội tâm nàng nghĩ hoặc, trên mặt nhưng là không hiện ra, lại đảo khách thành chủ chỉ thị nha hoàn Tùy Tùng Hương bên người mình đem hoa quả ra cho vị muội muội này: "Tùy Tùng Hương, thời tiết hơi nóng, đem dưa hấu ướp lạnh tới đây!"

Triệu Đan đang nóng khó chịu, nghe được có dưa hấu ướp lạnh, lập tức rất chờ mong, con mắt lóe sáng lên.

Tùy Tùng Hương đang muốn qua, lại bị Liễu Ly ngăn cản: "Xá muội thân thể yếu, dưa hấu ướp lạnh nguội lạnh, không thích hợp cho nàng ăn!"

Triệu Đan lập tức thất vọng mà nhìn Liễu Ly.

Liễu Ly bị nàng lấy đôi mắt nhỏ u oán nhìn không chịu nổi, lập tức thỏa hiệp: "Vậy chỉ ăn một ít thôi!"

Tiểu Tùng cùng Tùy Tùng Hương cùng một chỗ đem dưa hấu ướp lạnh đã cắt bung lên.

Liễu Ly lấy một khối dưa cho Ô Diệu Hương, sau đó con mắt ở mấy khối dưa hấu còn lại bắn khoăn một lần, rút cuộc chọn lựa ra một khối dáng người nhất thon thả thể tích nhất nhỏ nhắn xinh xắn, cầm ở trong tay, dùng một chút, vẫn cảm thấy dùng dưa hấu ướp lạnh thật sự là quá nguội lạnh.

Ô Diệu Hương trở mắt nhìn Úy Vương Trúc Sanh luôn luôn lạnh lùng lại lưu luyến không rời mà nhìn dưa hấu trong tay, nhìn cả buổi, lúc này mới không vui mà đưa cho cái vị trí muội muội kia, chỉ cảm thấy muôn phần quý dị.

Triệu Đan ăn dưa hấu, Liễu Ly không có ăn, hần lại rút ra một khối khăn lụa, cầm ở trong tay, nhìn Triệu Đan ăn, chuẩn bị lau miệng cho Triệu Đan. Triệu Đan ăn cái gì vẫn rất là ưu nhã, một khối dưa hấu ăn xong, cũng không có địa phương gì cần chà lau, Liễu Ly vẫn là đem khăn đưa cho Triệu Đan, ý bảo nàng lau tay.

Triệu Đan tùy ý xoa xoa tay, con mắt nhìn chằm chằm vào dưa hấu còn lại, rất có ý muốn ăn nữa, ý tứ mà đưa tay ra.

Liễu Ly cau mày, thò tay đem móng vuốt Triệu Đan đuổi ra lại ngăn cản trở về: "quá nguội lạnh, người không thể ăn nhiều!"

Triệu Đan tuy rằng không vui, nhưng mà vẫn là rất nghe lời mà không có ăn nữa.

Ô Diệu Hương đương nhiên cũng không có tâm tình ăn dưa hấu.

Nàng cảm thấy Úy Vương Trúc Sanh đối với cô muội muội này thật sự là rất kỳ quái: giống như là ân cần lại không thiếu nghiêm khắc như phụ thân đối với con gái —— thể nhưng là hai người tuổi chênh lệch rõ ràng không lớn; hoặc như là nam tử nghiêm khắc sắc sảo đối với tình nhân —— thể nhưng là lại vô cùng nghiêm khắc rồi, dù sao là không nói ra được không tốt, rất không giống ca ca đối với muội muội.

Ô Diệu Hương mỉm cười hỏi: "Xin hỏi muội muội xưng hô như thế nào?"

Liễu Ly lần này không nói gì, hần lẳng lặng nhìn Triệu Đan, trong mắt mang theo một tia trêu tức, hần đến muốn xem Tiểu Triệu Đan lần này như thế nào cần rồi.

Triệu Đan ngồi thẳng thân thể, một bộ dáng nhu thuận: "Ô tỷ tỷ, ta là Chu Đan, gọi ta Tiểu Đan là được rồi!"

"Được, " ô Diệu Hương quyền rũ mà cười, "Tỷ tỷ kia kêu người Đan muội muội là được rồi!"

"Tốt lắm!" Triệu Đan liên tục gật đầu.

Nàng đã kỹ càng dò xét tình địch tiềm ẩn của mình.

Ô Diệu Hương thoát nhìn rất là xinh đẹp cao quý a, loại người này thể nhưng thật không tốt, đơn thuần mà nói là rất khó đầu đuôi.

Triệu Đan lặng yên đề cao cảnh giác, con mắt nhìn về phía Liễu Ly.

Vừa vặn Liễu Ly nhìn nàng, Triệu Đan liền hé miệng cười cười.

Liễu Ly có thật nhiều lời muốn hỏi nàng, nhưng ở chỗ này rõ ràng không thích hợp, vì vậy lại hỏi: "Người là thể nào tới?"

Triệu Đan ăn ngay nói thật: "Thuê chiếc xe tới!"

"Xe đâu?"

"Rời đi!"

Liễu Ly thò tay ở thái dương Triệu Đan búng một cái: "Cho người không quan tâm!"

hần phân phó Tiểu Tùng: "Tiểu Tùng, nói Trần Tứ hồi phủ lấy xe, ở Thính Vũ Lâu chờ!"

Tiểu Tùng đáp ứng, rời đi.

Tiểu Tùng? Triệu Đan nhưng có chút kinh ngạc: hồ ly ca ca gọi gã sai vật là Tiểu Tùng?

Trong nội tâm nàng rất là kích động, lại không thể tin được, ra về trấn định hỏi: "Ca ca, ngươi có phải hay không còn có gã sai vật gọi Tiểu Trúc?"

Liễu Ly ngây thơ gật gật đầu, hần đi vào Đông Xu, chọn lựa hai cái gã sai vật, không có tên, hần thuận miệng liền gọi "Tiểu Tùng" cùng "Tiểu Trúc"

Triệu Đan cười ngọt ngào nhìn Liễu Ly.

Liễu Ly đã minh bạch, hai cái nha hoàn bên người Triệu Đan tên "Tiểu Tùng" cùng "Tiểu Trúc"!

hần nhìn Triệu Đan.

Mặt Triệu Đan trắng noãn nổi lên đỏ ửng, mắt to ngập nước chiếu lấp lánh, ập môi đỏ mọng tron bóng c có chút mở ra...

Mặt Liễu Ly chậm rãi đỏ lên.

hần cảm thấy yết hầu có chút khô, mở miệng liền nói: "Tiểu Tùng, rót chén trà!"

Lời vừa ra khỏi miệng, hần mới nhớ tới Tiểu Tùng lên bờ rồi.

Liễu Ly cảm giác mình từ khi thấy Triệu Đan, liền nhiều lần trở nên ngây ngốc, dứt khoát ngậm miệng không nói!

Triệu Đan nhìn khuôn mặt tuấn tú của hồ ly ca ca mơ hồ đỏ lên, trong nội tâm vui vẻ đến cơ hồ muốn hoan hô, nàng đứng dậy giúp đỡ hồ ly ca ca rót một chén trà, bưng tới, đưa cho Liễu Ly: "Ca ca, uống đi!"

Liễu Ly mặt không biểu tình, uống một hơi cạn sạch.

Ồ Diệu Hương nhìn đôi huynh muội quý dị ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, trong nội tâm có chút không kiên nhẫn: vị này nửa đường trở lại Đông Xu Úy Vương, ngoại hình tuấn mỹ nhân phẩm xuất chúng, thế nhưng là xuất thân mập mờ, thật đúng có thể nói là gân gà, ăn vào vô vị, bỏ thì lại tiếc. Bất quá phụ thân lại thần bí vô cùng, chỉ thị chính mình hảo hảo ninh bọ!

Com trưa là ăn ở bên hồ Thính Vũ Lâu.

Thính Vũ Lâu xây dựng giữa Hồ Quang Sơn, cảnh sắc ưu mỹ, trang hoàng lịch sự tao nhã, lấy "Lư biên nhân tự nguyệt, họa thuyền thính vũ miên" chỉ ý.

Liễu Ly bao hết một nhả gian lầu hai.

Ngoài cửa sổ là liễu rủ sóng nước xanh lam, bên tai tiếng sáo thanh đậm, trước mắt là điểm tâm tinh xảo, thế nhưng,Ồ Diệu Hương nuốt không trôi.

Đồ ăn đã sớm đem lên, Liễu Ly ngồi xuống, liền sai người làm thêm cua hấp, còn mỉm cười hướngỒ Diệu Hương giải thích: "Xá muội thích ăn con cua!"

Triệu Đan trong nội tâm đắc ý, trên mặt không hiện ra, ngồi nghiêm chỉnh cười tủm tỉm.

Món cua được đem lên, Liễu Ly rất tự nhiên cầm lấy con cua bắt đầu bận việc, tay hần thon dài, linh hoạt dị thường, khuôn mặt trầm tĩnh chăm chú, nhìn qua cảnh đẹp ý vui.

Nhưng chính bản thân hần cũng không vội ăn, mà là trước lấy dấm chua gừng cho Triệu Đan ăn gạch cua.

Ồ Diệu Hương ở một bên tức giận trong lòng, không biết trong lòng cười lạnh bao nhiêu âm thanh: tự xưng huynh muội còn thân mật như vậy, có đủ biến thái đấy!

Hảo cảm ban đầu nàng dành cho Liễu Ly hoàn toàn biến thành khinh bỉ rồi.

không cam lòng mà ném qua bữa com này,Ồ Diệu Hương liền cáo từ rời đi.

Liễu Ly đem Triệu Đan dẫn tới họa thuyền, hần còn muốn nghe Triệu Đan giải thích!

Bọn người Tô Dung lưu tại trên bờ chờ đợi, trên thuyền ngoại trừ Liễu Ly cùng Triệu Đan, cũng chỉ còn lại có người chèo thuyền.

Liễu Ly cùng Triệu Đan đối diện mà ngồi, bắt đầu đề ra nghi vấn: "nói đi, ngươi làm sao xuất hiện ở nơi đây?"

Triệu Đan không dám nhìn hần, cúi đầu không nói lời nào.

Liễu Ly nhìn nàng chột dạ, suy đoán nói: "Ồ nhà ngốc buồn bực, chạy đi chơi?"

Triệu Đan nghe vậy vội vàng nhìn hần, liền tục gật đầu: "Đúng đúng đúng!Ồ nhà buồn bực!"

Liều Ly cảm thấy nằng thật sự là không thành thật rồi, nhũn mày nói: "nói thật!"

Triệu Đan sợ nhất cái dạng này của hắn, vội vàng thành thành thật thật nói: "Ta nhớ ngươi lắm, tới thăm ngươi!"

Liều Ly trầm tư: có một hồi không thấy Triệu Đan, chính hắn cũng là rất nhớ đấy, cho nên, động cơ Triệu Đan vẫn là có thể lý giải! Bất quá, động cơ có thể lý giải, thế nhưng là hành vi lại quá mức lỗ mãng rồi!

hắn ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Triệu Đan, trong mắt một mảnh nghiêm túc.

Triệu Đan lập tức ỉu xiu, thành thành thật thật đợi hồ ly ca ca nổi giận lôi đình.

Mấy cái ca ca bên trong, thoát nhìn nghiêm túc đại ca Triệu Từ, Sủi Cáo ca ca Triệu Đồng cùng Tam ca Triệu Dương nhưng thật ra là rất dễ gạt găm, ngược lại là cười tủm tỉm nhị ca Triệu Sam cùng hồ ly ca ca rất không dễ nói chuyện, nếu không phải nghe lời, nói không chừng còn bị đánh. Nghĩ tới đây, bờ mông Triệu Đan cùng lòng bàn tay cũng có chút mơ hồ đau đớn.

Thấy Triệu Đan ỉu xiu, Liều Ly có chút đau lòng, vừa quyết tâm thiếu chút nữa dao động rồi, bất quá hắn lập tức nghĩ đến không giáo huấn Triệu Đan, nằng nói không chừng còn làm ra cái gì chuyện nguy hiểm đây.

Liều Ly thẳng tắp thân thể nhìn chăm chăm vào Triệu Đan, trên mặt nghiêm túc, thanh âm trầm thấp: "Triệu Đan, biết mình sai ở nơi nào sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [1] ~

Bây giờ đọc lại thấy văn chương sao lủng củng quá đi, từ chương sau phải cố gắng lên mới được

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Triệu Đan chăm chú nhìn Liều Ly, cúi đầu xuống.

Nàng vô cùng thức thời, tâm tư vừa động, lập tức nói: "Ta không nên đến tìm ngươi..."

Liều Ly thờ dãi nói: "không phải không nên tới tìm ta, mà là không nên lỗ mãng chạy tới đây! Ngươi không biết như vậy có bao nhiêu nguy hiểm sao?"

hắn rũ tầm mắt xuống, không biết từ đâu lấy ra một cây thước: "Đem tay trái đưa ra!"

Triệu Đan chậm rãi đem móng vuốt đưa ra.

Liều Ly nắm lấy tay trái của nàng, tay phải cầm thước cao cao giơ lên.

Triệu Đan nhớ tới trước kia bị Liều Ly đánh bằng roi rất đau, lập tức nhắm mắt lại, bị Liều Ly bắt lấy tay cũng không dám lùi về sau.

Liều Ly giơ thước lên cao, nặng nề đánh xuống dưới, thế nhưng khi thước sắp đụng tới lòng bàn tay Triệu Đan, tốc độ thước rơi xuống chậm lại, lúc này mới đánh vào lòng bàn tay Triệu Đan.

Đánh xong lần này, Liều Ly nhìn Triệu Đan.

Con mắt Triệu Đan vẫn nhắm như trước, thế nhưng lông mi thật dài khẽ run, bờ môi mím thật chặt, bộ dáng cực kì sợ hãi.

hắn đánh không nổi nữa, thấp giọng hỏi: "Biết sai rồi sao?"

"Ta biết sai rồi!" Triệu Đan mở mắt, thấp giọng đáp.

nói xong, Triệu Đan nghiêng mặt, trông có vẻ mắt nhắm, con mắt nhìn họa thuyền ngoài cửa sổ, vẻ mặt thương cảm cùng ủy khuất.

Từ góc độ Liều Ly nhìn lại, chỉ cảm thấy Triệu Đan thật sự là quá đáng thương quá ủy khuất, Liều Ly bắt đầu nghĩ lại chính mình: có phải hay không đối với Triệu Đan vô cùng nghiêm khắc? thật là đối với Triệu Đan vô cùng nghiêm khắc a!

hắn vốn chuẩn bị sửa chữa Triệu Đan một phen, thế nhưng là không hạ thủ được rồi, cuối cùng đành phải nói: "không nghe lời sẽ đánh ngươi!"

Triệu Đan cúi đầu không nói.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời phía ngoài chiếu thẳng tới đây, vẫn có chút nóng. Liễu Ly buông bức màn xuống, chặn ánh mặt trời.

Từng ánh mặt trời nhẹ nhàng xuyên thấu qua màn trúc soi vào, chiếu vào lông tơ trên gương mặt Triệu Đan, làm tăng thêm vài phần ngây thơ.

Liễu Ly nhìn Triệu Đan, thanh âm thoáng cái thả lỏng: "Có muốn ngủ một lát hay không?"

Triệu Đan ngẩng đầu: "Muốn!"

Nàng dịu dàng con mắt.

Vì muốn tạo ra một cuộc gặp gỡ lãng mạn cùng hồ ly ca ca, Triệu Đan vào sáng sớm hôm nay đã thức dậy, không nghĩ tới cuối cùng lại bị đánh.

Triệu Đan có chút buồn bực.

Liễu Ly nhìn nàng loạn dụi mắt, thanh âm thoáng cái càng mềm: "đi, đi vào bên trong ngủ một lát thôi đó!"

Xốc rèm lên, bên trong là một cái phòng ngủ, trong phòng ngủ rất đơn giản, chỉ có một cái giường nhỏ, một cái bàn nhỏ cùng một cái tủ treo quần áo.

Liễu Ly từ tủ quần áo lấy ra đệm chăn gối nằm, để trên giường, giải thích với Triệu Đan: "Những thứ này cũng chỉ có ta dùng qua, ngươi đừng chê!"

"không chê không chê!" Triệu Đan hí hóp mắt, cười như con mèo ăn vụng cá, đi đến bên giường nằm xuống.

Liễu Ly giúp nàng đắp chăn, ở bên giường ngồi xuống.

Triệu Đan nằm ở trong chăn, nhắm mắt lại, nghe trong chăn lưu lại hương vị Liễu Ly—— đó là một loại hương vị trúc xanh nhàn nhạt, rất dễ chịu.

Tuy là mùa hạ, nhưng chăn màn rất mỏng, hơn nữa trên mặt hồ gió nhẹ thổi, ngủ thật là thoải mái.

Người chèo thuyền điều khiển thuyền theo hướng trong hồ chạy tới, họa thuyền theo mặt nước gợn sóng có chút đung đưa.

Mùi vị Liễu Ly ca ca đang bao vây lấy Triệu Đan, nàng rất nhanh liền ngủ.

Liễu Ly cầm một quyển sách, chuyển cái ghế dựa, ngồi ở bên giường một bên đọc sách một bên bồi Triệu Đan.

Triệu Đan ngủ được rất ngon, tiếng hít thở rất có quy luật.

Nhìn trong chốc lát, đột nhiên cảm thấy như vậy được không được, chống đỡ mạnh mẽ trong chốc lát, liền nằm ở trên giường ngủ mất.

Hai người bọn họ ngủ một giấc, liền ngủ thẳng tới chạng vạng tối.

Triệu Đan tỉnh ngủ, phát hiện tóc mình bù xù trâm (cài tóc) rớt ra, hơn nữa quần áo có chút nhăn, liền đuổi Liễu Ly ra ngoài, chính mình sửa sang lại một phen, lúc này mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Liễu Ly lờ mờ nàng, phát hiện Triệu Đan quần bừa tóc lên, phần tóc còn lại thì để tự nhiên, xõa ra sau lưng.

không biết nàng làm cách nào, vấy trên người cũng làm thẳng lại, thoạt nhìn coi như không tệ.

Liễu Ly đem chén nước đưa cho Triệu Đan: "Ngủ dậy thì uống nước trước!"

Triệu Đan tiếp nhận chén nước uống một hơi cạn sạch, đem ly trả lại cho Liễu Ly, sau đó làm cái mặt quỷ: "Hồ ly ca ca, ngươi so với mẹ ta còn cẩn thận hơn!"

Liễu Ly lại không cảm thấy Triệu Đan là tán dương hần, hần gõ một cái trên đầu nàng: "không cho phép bướng bỉnh!"

Triệu Đan nghiêng qua liếc hần: "Chẳng lẽ chờ ta hai mươi tuổi ba mươi tuổi rồi, ngươi còn giáo huấn ta sao?"

"Ách..." Liễu Ly cảm thấy đó là một vấn đề, hần nghĩ sơ, nói, "Khi đó có người khác quản ngươi rồi!"

Sau khi nói xong, Liễu Ly không hiểu sao cảm thấy có chút thương cảm.

Triệu Đan liếc trông mắt nở nụ cười: "Hồ ly ca ca, đến lúc đó, ngươi tiếp tục quản ta, được không?"

Liễu Ly tâm tư thật sự là kín đáo, nói chuyện làm việc bình thường đều cân nhắc kỹ càng, thế nhưng lần này vừa nghe Triệu Đan nói xong, hần không cần nghĩ ngợi mà trả lời liền: "được!"

nói xong, Liễu Ly liền ngậm miệng không nói nữa.

hần nhìn thoáng qua Triệu Đan dương dương đắc ý, sắc mặt trở nên có chút cổ quái, không thêm để ý tới Triệu Đan nữa, một thân một mình đi tới boong

thuyền.

Triệu Đan không có đuổi theo.

Nàng biết rõ muốn đem tư tưởng của hồ ly ca ca nức ra, không xem mình làm muội muội mà đối xử nữa, cũng cần phải có thời gian.

Cho hẳn chút thời gian để thích ứng vậy! Triệu Đan bình tĩnh suy nghĩ.

Quay về Vương Phủ, đám người Liễu Ly cưỡi ngựa, Triệu Đan cùng Thủy Chi ngồi ở trong xe. Sau khi vào thành, Liễu Ly phái người đi theo Tô Ngưng cùng Thủy Chi trở về, Triệu Đan vội vàng vén rèm xe lên, ý bảo Liễu Ly tới đây.

Liễu Ly đánh ngựa tới gần cửa sổ xe, Triệu Đan về mặt nhu thuận: "Hồ ly ca ca, ta để quần áo ở trong khách sạn trên cơ bản đều là nam trang, trước tiên mang ta đi mua quần áo a!"

"không cần đã mua rồi!" trời chiều màu vàng chiếu vào trên mặt Liễu Ly, ánh mắt của hắn hơi híp lại, không nhìn tới Triệu Đan.

Triệu Đan trong nội tâm có chút nghi hoặc, nhưng không có lên tiếng.

đã đến Vương Phủ, Liễu Ly căn bản không cho Triệu Đan xuống xe, phân phó xa phu đem xe trực tiếp đi vào Thanh Liễu cư.

Liễu Ly mang theo Triệu Đan tiến vào Thanh Liễu cư, Triệu Đan lúc này mới phát hiện, chỗ ở của mình hồ ly ca ca đã phái Tiểu Tùng sớm trở về sắp xếp xong xuôi.

Thanh Liễu cư có bố cục là một cái sân viện nhà cấp bốn, Liễu Ly ở tại nội viện nhà chính, hai cái gã sai vặt Tiểu Trúc cùng Tiểu Tùng ở tại ngoại viện phía đông trong sương phòng.

Nội viện nhà chính dựa vào Bắc Triều Nam, tổng cộng là một sáng hai tối ba gian phòng lớn, Liễu Ly ở phòng ngủ phía đông, liền dặn Tiểu Tùng đem phòng ngủ phía tây thu thập cho Triệu Đan ở.

Biết phòng ngủ của mình cùng phòng ngủ hồ ly ca ca ở trong một cái nhà chính, Triệu Đan vui vẻ cực kỳ, chuẩn bị đem ba gian phòng ốc đều đi xem qua một lần, đương nhiên là đi xem phòng ngủ Liễu Ly trước tiên.

Phòng ngủ Liễu Ly đơn giản cực kỳ, bất quá là một giường một tủ một thư án, rất đơn giản.

Triệu Đan mở tủ quần áo Liễu Ly ra, nhìn vài món quần áo rải rác, trong nội tâm có chút sàu nào —— hồ ly ca ca ở Vương Phủ Trúc viên Nhuận Dương cùng Vương Phủ kim kinh Thanh Liễu cư cũng đều là như thế, dường như cái này cũng chỉ là nơi ở tạm, hẳn tùy thời cũng có thể mang theo quần áo rời đi!

Triệu Đan đóng lại ngăn cửa tủ, có chút trầm mặc.

Liễu Ly nói: "đi xem trong phòng ngủoi một chút đi!"

Hai người xuyên qua nhà chính, đi đến phòng ngủ.

sự tình cấp bách, phòng ngủ này so với phòng ngủ ở Nhuận Dương cùng phòng ngủ ở kim kinh không cách nào so sánh được, nhưng so với phòng ngủ Liễu Ly thì xa hoa hơn nhiều. Liễu Ly ý bảo Triệu Đan mở cửa tủ ra.

Triệu Đan mở ra nhìn, liền phát hiện bên trong treo đầy quần áo, chẳng những xuân hạ thu đông bốn mùa đều có, lại là màu sắc mình thích—— hồng nhạt, trắng thuần, xanh nhạt, tím nhạt cùng màu đỏ!

Nghĩ đến tủ quần áo của Liễu Ly với mấy bộ y phục treo rải rác, lòng của nàng đột nhiên run lên một cái, giống như bị người nắm chặt, sau nửa ngày, mới miễn cưỡng nói: "Làm sao ngươi biết ta muốn tới? Chẳng lẽ khéo tính toán?"

Lời nói dí dỏm, nhưng ánh mắt của nàng đã ướt rồi, đành phải cố gắng che dấu, đương nhiên không có thu được hiệu quả.

Liễu Ly có chút ngượng ngùng.

Từ khi hắn trở về Đông Xu, trong nội cung Phúc Toàn Đế liền không ngừng mà ban thưởng hắn các đồ vật hiếm quý, bên trong có không ít là hàng dệt tơ trân quý.

Đại khái là hành vi bản năng, lúc mụ mụ phụ trách may vá tới đây hỏi thăm, hắn thuận miệng liền phân phó làm thành nữ trang, cũng nói ra số đo của Triệu Đan.

Triệu Đan đứng trước tủ quần áo, không nói gì.

Liễu Ly đứng ở sau lưng nàng, trên mặt trắng nõn lộ ra một vòng đỏ ửng, hắn nói sang chuyện khác: "Ta hiện tại tuy là Đông Xu Úy Vương, nhưng trong vương phủ đã có Bạch Thái phi, lại có Thọ Sơn quận chúa, các nàng cũng không phải người tốt, ta thật sự lo lắng, cho nên mới an bài người cùng ta ở cùng một chỗ!"

hắn dừng lại một chút, lại bổ sung: "Tại nơi này trong vương phủ, ra Thanh Liễu cư, trong phủ ta không có mấy người tín nhiệm, đành phải đem người đặt ở dưới mí mắt ta rồi!"

Liễu Ly nói chuyện xưa nay ngắn gọn rõ ràng, thế nhưng lần này không biết bị làm sao vậy, lời giống vậy, lật qua lật lại nói nhiều lần.

Mặt trời còn chưa có xuống núi, trời liền âm u, lúc này một đám mây bay qua, che ở bầu trời. Trời lập tức tối đen.

Trong phòng ngủ cũng tối.

Hai người đều không nói gì.

Bỗng nhiên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sấm, Triệu Đan cả kinh, trên mặt hiện ra sắc mặt sợ hãi, bay nhanh vào trong ngực Liễu Ly.

Liễu Ly vốc dáng cao gầy, đem nàng ôm ở trong ngực, ngẩng đầu lên, cái cằm còn có thể đặt ở trên đỉnh đầu Triệu Đan.

một tiếng tiếng sấm vang lên, dường như mới bắt đầu, sấm sét vang dội từng từng một hồi không dứt, mưa to mưa như trút nước rơi xuống.

Liễu Ly ôm Triệu Đan, cảm thấy Triệu Đan vừa thơm vừa mềm, là một nhóc con nhát gan đáng thương, liền muốn ôm nàng, bảo hộ nàng.

Trời mưa to rất to.

Trong phòng ngủ ánh sáng rất yếu.

Triệu Đan bị Liễu Ly ôm như vậy, cảm thấy vui sướng vô hạn.

Nàng đem mặt dán trước ngực Liễu Ly.

không biết qua bao lâu, mưa rơi không có nhỏ đi chút nào, ngược lại có xu thế càng ngày càng lớn.

Liễu Ly buông Triệu Đan ra, hai người đứng đối mặt với nhau.

một lát sau, Liễu Ly rút cuộc mở miệng: "Triệu Đan, có đói bụng không?"

"Có chút đói bụng!" Triệu Đan có chút thẹn thùng, cảm giác mình như thế nào lại giống cái kẻ tham ăn như vậy chứ.

Liễu Ly ôn nhu nói: "Đề ta kêu bọn họ đưa thức ăn đến!"

Bọn Tô Dung ở trong ngoại viện Tây Sương phòng Thanh Liễu cư, cơm tối cũng là ở chỗ đó dùng.

Trong cơn mưa to Tiểu Trúc cùng Tiểu Tùng đi dọc theo hành lang đi đến, cuối cùng đem đồ ăn bày lên bàn.

Liễu Ly cùng Triệu Đan vừa bưng bát lên, Tiểu Tùng tới bẩm báo: "Vương gia, thái phi nương nương mời ngài qua đây!"

"nói lão nhân gia nàng chờ một lát!" Liễu Ly như trước không nhanh không chậm mà ăn cơm tối.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [2] a ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Liễu Ly cùng Triệu Đan chậm rãi ăn cơm tối.

Bốn món đều là thức ăn Triệu Đan xưa nay thích ăn, xem ra là Liễu Ly đặc biệt phân phó người chuẩn bị.

Triệu Đan ăn xong một chén cháo, Liễu Ly lập tức lại bới thêm cho nàng một chén nữa: "Người quá gầy, ăn nhiều một chút!"

"Quá gầy?" Triệu Đan nhìn tay núc ních thịt của mình, lại xoa bóp thịt thịt trên khuôn mặt của mình, đối với sắc thái cá nhân bao che khuyết điểm của Liễu Ly mà nói, rất không tin tưởng.

Liễu Ly đánh giá Triệu Đan một cái, hắn vẫn cảm thấy Triệu Đan gầy: "thật sự hơi gầy, mặt tròn một chút thì tốt hơn!"

Triệu Đan: "..."

Chiếc đĩa kẹp thịt kho tàu rút cuộc ăn không vô nữa: trời sinh mặt trái xoan ăn thành mặt tròn, ăn bao nhiêu mới thành mặt tròn được đây!

Dùng cơm tối xong, Triệu Đan đứng dậy, đứng ở trước cửa phòng nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài mưa rất lớn, mưa to như từ phía trên trên rót nước xuống mặt đất, Triệu Đan đứng ở trong nhà chính, bên ngoài sân ngoại trừ mưa, cái gì cũng không nhìn thấy.

Triệu Đan có điểm phát sầu, quay đầu lại nhìn Liễu Ly: "Hồ ly ca ca, mưa lớn như vậy, người như thế nào đi ra ngoài a?"

Liễu Ly lấy một kiện vải thêu hoa màu hồng nhạt giúp nàng mặc lên người: "Người ngủ trước đi, ta trong vòng một canh giờ sẽ trở lại!"

Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc mặc áo toi, cầm dù cùng vải dầu (vải dầu; vải sơn; vải nhựa; vải bạt) tới đón Liễu Ly.

Nhìn Liễu Ly mặc vải dầu, thắt dây lưng, đội mũ rộng vành đi ra ngoài dọc theo hành lang, Triệu Đan trong nội tâm cảm thấy trống rỗng, trên người cũng có chút lạnh.

Nàng ôm chặt quần áo, quay người trở lại phòng ngủ Liễu Ly tìm sách xem.

Triệu Đan nhớ rõ Liễu Ly thường xem sách luôn luôn là đặt trên gối đầu ở bên cạnh hoặc là phía dưới gối đầu.

Quả nhiên, bên cạnh gối đầu của Liễu Ly đặt chính tề ba quyển sách.

Triệu Đan cầm lấy một quyển vừa nhìn, phát hiện là một quyển sách thuốc, phía trên vẽ nhân thể huyết đạo gì gì đó; lại cầm lấy một quyển, phát hiện là tên sách là 《thi hoa bảo điển》, nguyên lai là sách giảng giải các loại cây cỏ hoa lá; lại nhìn cuốn thứ ba, lại là 《cổ kim tiểu đàm》, một quyển truyện cười cổ đại.

Nàng cầm lấy quyển truyện cười cổ đại, ở trên giường Liễu Ly ngồi xuống, liền xem dưới ánh nến.

Lúc Liễu Ly trở lại, Triệu Đan đang cầm quyển sách cười đến ngửa tới ngửa lui, trông thấy Liễu Ly tiến đến, cười nói: "Hồ ly ca ca, tức cười quá!"

Nàng ngẩng đầu, liền phát hiện lộn tóc Liễu Ly, đầu vai cùng hạ áo bào vạt chỗ * đấy, vội vàng đứng lên nói: "Hồ ly ca ca, trên người đều dính ướt, trước đi tắm rửa a!"

Liễu Ly tắm rửa xong, mặc áo tắm màu trắng đi ra.

Triệu Đan để quyển sách trên tay xuống, cầm lấy khăn vải nghênh đón, đem Liễu Ly ấn ngồi ở trên ghế, bắt đầu giúp hắn lau tóc dài.

Liễu Ly nhắm mắt lại, nói khẽ: "Ta đã nói cho mẫu thân của ta biết chuyện của ngươi, ngày mai sáng sớm cùng đi với ta đến chỗ nàng ăn sáng a!"

Triệu Đan "Ân" rồi một tiếng, hỏi: "Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, ta là nói mẹ của ngươi?"

Liễu Ly tựa hồ là suy nghĩ một chút, một lát sau mới nói: "Mẫu thân của ta xuất thân Tây Nhung, là công chúa Tây Nhung Vương tộc, về sau gả cho phụ thân của ta lão Uy Vương Trúc Hành, sinh ra tỷ tỷ của ta Thọ Sơn quận chúa Trúc Thuyền. Mẫu thân mang thai ta, cha ta liền chết ở tại Đại Kim. Ta lúc ba tuổi, bị người bắt cóc đi, nhét vào Diên Khánh phường Nhuận Dương."

Triệu Đan không nói gì, cầm lấy lược chải mái tóc dài của hắn, một lát sau, mới có lấy dừng khi: "Cha ta cùng cậu Liễu Liên là cừu nhân giết cha của ngươi, đúng hay không?"

Liễu Ly mở to mắt, quay người nhìn Triệu Đan, mắt hoa đào tối tăm không ý cười, nhưng cũng không có hận ý, chẳng qua là có cái gì thì nói cái đó: "một bên là phụ thân chưa từng gặp mặt, một bên là lão Vương gia cùng sư phụ dưỡng dục ta trưởng thành, ta giống như không có tâm tình yêu hận gì!"

Triệu Đan vẫn không yên lòng: "Còn mẹ của ngươi cùng tỷ tỷ thì sao?"

Liễu Ly duỗi tay nắm chặt eo Triệu Đan, đem ôm nàng lên ghế đôn ngồi đối diện với mình, sau đó mới nói: "Mẫu thân của ta cùng mẹ của ngươi không giống nhau, tỷ tỷ của ta cũng cùng ca ca của ngươi cũng không giống nhau!"

hắn tự tay sửa sang lại cổ áo Triệu Đan, sửa sang lại lần váy của nàng, lúc này mới nói: "Ngươi đi ngủ đi!"

Triệu Đan nhìn sang cuốn 《cổ kim đàm tiểu》: "Ta còn muốn xem sách một lát!"

Liễu Ly nói: "Ngươi nằm ở trên giường, ta giúp ngươi đọc!"

hắn còn nhớ rõ Triệu Đan khi còn bé sắp cũng thích nghe kể chuyện, hơn nữa, tựa như nghe bài hát ru con, nghe qua một câu chuyện, Triệu Đan rất nhanh liền ngủ mất.

Triệu Đàn đắp chăn mỏng nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, nghe Liễu Ly đọc 《cổ kim tiểu đàm》.

Liễu Ly đem sách lật đến chỗ Triệu Đàn đánh dấu, phát hiện là câu chuyện người đàn bà đánh đá hay ghen "Bộ lạc hung hãn hay ghen", liền đọc...mà bắt đầu.

Thanh âm của hân trong sáng mang theo một điểm khăn khăn.

Thanh âm êm tai như vậy, đọc đến lời thoại lúc trưởng công chúa hung hãn, thê tử Nam Khang Hoàn Ôn đối với Hoàn Ôn Tư nạp thiếp "A tử, ta thấy ngươi cũng thương, huống chi lão nô" quả nhiên là buồn cười cực kỳ.

Triệu Đàn cười không thể nhịn xuống, vòng quanh chăn màn, cười lên ha hả.

Liễu Ly mình cũng cảm thấy buồn cười, đem sách quăng ra, nói: "Mau ngủ đi!"

hân đem màn buông xuống, tắt đèn, trong phòng dừng một chút, lúc này mới đã đi ra.

một trận cười to, đem con buồn ngủ của Triệu Đàn đi mất, nằm trên giường lục lọi một hồi, nghe bên ngoài mưa to rào rào, nghĩ đến hồ ly ca ca, qua thật lâu mới ngủ.

Ngày thứ hai, Liễu Ly mang theo Triệu Đàn đi tới chỗ mẫu thân mình.

Sau khi tới, hân mới phát hiện tỷ tỷ đã đợi ở đó rồi.

Bạch Thái phi cùng con gái đã sớm thương lượng qua, thấy Triệu Đàn đều tỏ vẻ nhiệt tình.

Triệu Đàn thỉnh an Bạch Thái phi, lại hướng Trúc Thuyền hành lễ.

Bạch Thái phi cho nàng một cái hầu bao tinh xảo làm lễ gặp mặt; Trúc Thuyền thì là rất nhiệt tình mà lời kéo nàng nói chuyện trời đất, thái độ cực kỳ thân mật.

Triệu Đàn nhớ kỹ Liễu Ly nói hai nàng không phải người tốt, cho nên chẳng qua là mỉm cười qua loa, cũng không cho là thật.

Bạch Thái phi cùng Thọ Sơn quận chúa đương nhiên là biết rõ Triệu Đàn ở chỗ Liễu Ly, đối với cái sự tình này thật sự không hợp, hai mẹ con đều giả bộ như không biết ngậm miệng không nói chuyện, chỉ nói chút ít sự tình phong hoa tuyết nguyệt.

Ăn sang xong, bốn người ngồi ở trong phòng khách trong nội viện Bạch Thái phi, uống trà nói chuyện phiếm, trong nội cung truyền chỉ công công đã đến, tuyên Bạch Thái phi cùng Liễu Ly đến Hiệt anh Điện diện thánh.

Liễu Ly lo lắng cho Triệu Đàn, Trúc Thuyền vội nói: "Đàn muội muội có ta đây, ngươi yên tâm đi đi, lưu luyến không rời như vậy làm cái gì!" Liễu Ly nghĩ nghĩ, Trúc Thuyền không thể đem Triệu Đàn làm gì, hân lấy cơ thay quần áo, dặn dò thân tín của mình một hồi, lúc này mới rời đi.

Thọ Sơn quận chúa mang theo Triệu Đàn đi Đông viện.

Đêm qua mưa to, thời tiết coi như mát mẻ, Thọ Sơn quận chúa cùng Triệu Đàn ngồi ở trong lương đình đối diện với hoa viên Đông viện, một bên nghỉ mát ngắm hoa hồng, một bên thưởng thức trà nói chuyện phiếm.

nói chuyện với nhau một hồi, Thọ Sơn quận chúa kinh nghiệm phong phú đã xác định, cái tiểu nha đầu Triệu Đàn này vô cùng yêu thích đệ đệ mình, mà đệ đệ của mình tựa hồ là có chút không hiểu phong tình.

Con người nàng đảo một vòng, lập tức nghĩ ra một chủ ý.

Thọ Sơn quận chúa cầm lấy bình ngọc, giúp Triệu Đàn rót nước trà, lúc này mới cười nói: "Đầu tháng tám ta muốn tổ chức ngắm hoa trong phủ, đến lúc đó muội muội người nhất định phải tham gia a!"

Triệu Đàn tất nhiên là đáp ứng.

Bên ngoài tuy có mặt trời, nhưng không nóng lắm, được cho là mát mẻ hợp lòng người, thế nhưng trong điện của Phúc Toàn Đế, cửa sổ đóng chặt, màn che buông xuống, tâm tình không tốt, người thì buồn bực mà trời lại nóng.

Phúc Toàn Đế nằm ở ngự thất, vẫy tay ý bảo Liễu Ly tới gần.

Liễu Ly đi tới, đứng ở bên giường, nhìn Phúc Toàn Đế khô gầy.

Ngón tay Phúc Toàn Đế giống như cành khô cầm tay Liễu Ly, thật lâu không muốn buông ra.

hân nói khẽ với Liễu Ly nói: "Từ ngày mai, ngươi quản việc quân cơ đi!"

Chân mày lá liễu của Liễu Ly giương nhẹ, làm như khó hiểu.

Phúc Toàn Đế ho khan, khó khăn mới ngừng lại được, tiếp nhận khăn xoa Liễu Ly đưa tới, lúc này mới nói: "Đội lát nữa ngại rời đi, Ngô Quảng Lâm sẽ cho ngại một cái hộp, bên trong là ấn tín công văn."

Liễu Ly cùng Ngô Quảng Lâm đi ra, Bạch Thái phi lưu tại trong tầm điện không có đi ra.

Ngô Quảng Lâm giao cho Liễu Ly một cái hộp, lại cùng Liễu Ly chia sẻ tâm tư một phen, Liễu Ly mới biết, nguyên lai chức vị mới của mình là tổng lĩnh Đông Xu đích quân, giải quyết các việc quân cơ cơ mật.

Liễu Ly cũng không có cự tuyệt.

Chức vị này đối với việc thực hiện kế hoạch hoàn mỹ, thật sự là một đại trợ lực.

Ngô Quảng Lâm mang theo Ngự Lâm quân hộ tống Liễu Ly đi Quân Cơ xứ, trước mặt mọi người tuyên bố Ủy Vương Trúc Sanh tân nhiệm.

Liễu Ly cùng Ngô Quảng Lâm sau khi rời khỏi, đám quan chức Quân Cơ xứ lớn nhỏ đều nghị luận.

Việc quân cơ đại thần Ô Xuân Quang không nói, nội tâm mỉm cười: xem ra, chính mình xem trọng a, kêu con gái tiếp cận Ủy Vương, quân cơ này không thể bỏ qua!

Nghĩ tới tương lai thân phận của mình, địa vị nước lên thì thuyền lên, Ô Xuân Quang hết sức đắc ý.

hắn chuẩn bị điểm công phu lần nữa, lại thêm một mối lửa!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Mấy ngày kế tiếp, Liễu Ly cùng Triệu Đan đều bề bộn nhiều việc.

Liễu Ly mới đến Đông Xu Quân Cơ xứ, vội vàng giao tiếp, vội vàng quen thuộc hoàn cảnh, liền tiếp vài ngày, giữa trưa đều không có quay về Thanh Liễu cư, vẫn bận rộn đến tối mới về.

Lúc mới bắt đầu, Triệu Đan có chút cô đơn lạnh lẽo, thế nhưng từ khi Thọ Sơn quận chúa ngày ngày mời Triệu Đan đến Đông viện chơi, cuộc sống của Triệu Đan lập tức trở nên muôn màu muôn vẻ.

Thọ Sơn quận chúa có một đám bạn khuê phòng, thường xuyên vắng lai chơi đùa, nàng cũng mời Triệu Đan tới, chỉ nói là biểu muội bên gia nẫu. một đám quý nữ Đông Xu tụ cùng một chỗ, ngắm hoa đấu cây cỏ ngâm thơ, cũng vui vẻ lắm.

Triệu Đan làm thơ gì gì đó vốn không am hiểu, nhưng lại nàng ưa thích bầu không khí náo nhiệt, cho nên không tới mấy ngày liền cùng với những người này vô cùng quen thuộc.

Chạng vạng tới ngày hôm đó, Liễu Ly trở lại Thanh Liễu cư, phát hiện Triệu Đan không ở trong phòng, lập tức cảm thấy trong nội tâm vắng vẻ.

hắn trước quay về phòng ngủ thay đổi quần áo.

Thay đổi quần áo đi ra, Liễu Ly đi qua phòng ngủ Triệu Đan nhìn nhìn, phát hiện Triệu Đan vẫn chưa trở về. hắn đứng ở cửa phòng ngủ Triệu Đan trong chốc lát, không tự chủ được thờ dài —— hắn cảm giác mình có chút ma chướng rồi.

Liễu Ly gọi Tiểu Tùng tới hỏi thăm một chút, nguyên lai Triệu Đan từ trưa đã ở tại Đông viện cùng với Thọ Sơn quận chúa rồi, ăn trưa ở đó luôn.

Liễu Ly một thân một mình ăn cơm trưa.

hắn chỉ thị Tiểu Tùng đi phân phó phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, buộc miệng nói ra "Phật nhảy tường".

Đội đồ ăn được dọn lên lên, Liễu Ly lúc này mới nhớ tới Phật nhảy tường căn bản là món ăn Triệu Đan thích, mà mình một chút cũng không thích ăn.

Liễu Ly lần nữa thờ dài, ăn không biết ngon mà gầy gầy hạt com trong bát, chậm rãi bắt đầu ăn.

Liễu Ly buổi chiều đi làm việc, buổi tối trở lại Thanh Liễu cư, phát hiện Triệu Đan vẫn chưa trở về, trong nội tâm rầu rĩ: chẳng lẽ ta không có lực hấp dẫn bằng Trúc Thuyền?

Trúc Thuyền thật sự là quá nhiệt tình, hơn nữa chỗ nàng xác thực có thật nhiều đồ chơi vui, Triệu Đan ngày hôm nay vui vẻ cực kỳ, cơm trưa cùng cơm tối đều dùng tại chỗ Trúc Thuyền.

Tô Ngưng Tô Dung không tiện trong phủ cùng Triệu Đan, Thủy Chi thì vẫn ở cùng nàng.

Dùng cơm tối xong, Triệu Đan hướng Trúc Thuyền cáo từ, đang muốn mang theo Thủy Chi ly khai, Trúc Thuyền lại cười nói: "Muội muội bên người chỉ có một cái nha đầu này hầu hạ sao?"

Triệu Đan nhẹ gật đầu: "Ân. Cái nha đầu này là ta ở kim kinh dùng đã quen, những người khác ta sợ là nhất thời không thích ứng được!"

Trúc Thuyền vốn chuẩn bị đem thân tín của mình nhét vào bên người Triệu Đan, nghe Triệu Đan vừa nói như vậy, ngược lại cũng không tiện mở miệng nhắc lại.

Mang theo Thủy Chi trở lại nội viện Thanh Liễu cư, Triệu Đan phát hiện trong phòng không có đốt đèn, nghĩ ngợi thấy có thể là hồ ly ca ca vẫn chưa về.

Thủy Chi hầu hạ nàng rửa mặt liền rời đi.

Triệu Đan vừa tắm rửa xong, tóc còn có chút ẩm ướt, mặc áo tắm không tiện đi ra ngoài, liền ngồi ở trong phòng tiếp tục xem《 cổ kim đàm tiếu 》.

Xem trong chốc lát, tóc của nàng đã khô, Triệu Đan buông sách, đang muốn đi ngủ, chợt nghe bên ngoài vang động, vội vàng đi qua vén bức rèm che ngay cửa phòng ngủ lên.

Nguyên lai là hồ ly ca ca một thân hạ bào màu trắng!

Triệu Đan vừa thấy Liễu Ly, liền cao hứng: "Hồ ly ca ca, ngươi đã trở về!"

Liễu Ly bởi vì Triệu Đan cơm trưa cơm tối đều ăn cùng Trúc Thuyền, trong nội tâm lão đại không thoải mái, cơm tối đều không có ăn hết, cảnh tối lửa tắt đèn ngồi một mình ở phòng ngủ ngẩn người.

Nghe được Triệu Đan trở về phát ra động tĩnh, trái tim của hắn đập bịch bịch, đầy cõi lòng chờ mong mà chờ Triệu Đan tìm đến mình. Ai biết chờ Triệu Đan nửa ngày, cuối cùng tắt ánh nến nhà chính tiến vào phòng ngủ.

Liễu Ly cảm thấy thất vọng cực kỳ.

hắn cảm giác người ca ca này bị Triệu Đan không để mắt đến.

Cuối cùng, Liễu Ly vẫn là nhìn không được, hắn muốn nhìn một chút xem Triệu Đan ở cùng Trúc Thuyền có thay đổi gì không, liền từ trong phòng ngủ đi ra, còn cố ý làm ra tiếng vang.

hắn rõ ràng là từ trong phòng ngủ đi ra, thế nhưng Triệu Đan vừa hỏi hắn "Hồ ly ca ca, ngươi đã trở về", hắn lập tức cam chịu mà "Ân" rồi một tiếng.

Triệu Đan hỏi vội: "Hồ ly ca ca, ngươi ăn cơm tối chưa?"

Liễu Ly lắc đầu.

Triệu Đan lập tức dao động kêu Tiểu Tùng tới đây: "Kêu phòng bếp làm mì thịt băm đưa tới đây!"

Nàng nhớ rõ Liễu Ly luôn luôn thích ăn mì thịt băm.

Mì thịt băm được đưa tới, Liễu Ly ngồi ở chỗ kia ăn, Triệu Đan ngồi ở bên cạnh cười tủm tỉm nhìn hắn ăn.

Liễu Ly ăn vài miếng, nhìn sang Triệu Đan, phát hiện nàng mắt to vụt sáng vụt sáng, đang chuyên chú nhìn mình, trong nội tâm cực kỳ an ủi, cảm thấy cái mì thịt băm này cũng rất ngon.

Ăn mì xong, Triệu Đan lại đi giúp Liễu Ly đổi quần áo, thúc giục hắn đi tắm rửa.

Liễu Ly đứng ở nơi đó, nhìn Triệu Đan trong phòng mình đổi tới đổi lui, lại là tìm quần áo cho mình, lại là tìm áo cho mình tắm, lại tìm khăn lụa lau người, bận rộn không ngừng, trong nội tâm cảm thấy thỏa mãn.

Đầu tháng sáu sáu, Tiểu Tùng đưa tới một chồng thiệp mời (*bài viết).

Liễu Ly mở ra một cái thiệp mời trong đó ra xem.

Triệu Đan

Liễu Ly cùng Ô Xuân Quang trong thư phòng chia sẻ tâm tư.

Hai người đều có mục đích, tất cả có mưu đồ, trên mặt đều là vui mừng vô cùng. Liễu Ly mỉm cười nghe Ô Xuân Quang nịnh nọt, quả nhiên là mặt mày

hón hờ, cuối cùng rút cuộc dò xét được có chút manh mối.

Ô Xuân Quang thần thần bí bí nói: "Vua của ta a, Quân Cơ xứ chuyện cơ mật đều là do Thái Tử cùng cậu Hoàn Nhan Viễn Phong tự mình phụ trách, thần tuy là quân cơ đại thần, hiểu rõ cũng không nhiều a!"

Liễu Ly rời khỏi Ô phủ, ô Xuân Quang công bố mình bị bệnh không tiện đi lại, đem Ô Diệu Hương gọi đi qua tiễn đưa hân.

Nửa ngày không gặp, Ô Diệu Hương lại thay đổi một bộ trang phục, ăn mặc trang điểm lộng lẫy sang trọng: "Trong phủ chúng ta đang tổ chức hội dâng hương trong hoa viên, Vương gia cũng tham gia như thế nào?"

Liễu Ly trong nội tâm có tâm sự, bởi vậy chẳng qua là cười cười, không có nhận lời.

Ô Diệu Hương lại nói: "Lệnh tỷ Thọ Sơn quận chúa cùng biểu muội Chu cô nương cũng đã tới đây!"

Biểu muội? Chu cô nương? Liễu Ly lập tức ý thức được Ô Diệu Hương nói đúng là Triệu Đan. hân vốn định rời khỏi Ô phủ, lập tức dừng bước, mắt hoa đào sáng quang lưu chuyển, nhìn qua Ô Diệu Hương: "Hội dâng hương cử hành ở nơi nào?"

Liễu Ly biết rõ Triệu Đan đến, trên sống lưng lập tức ra tăng một mồ hôi lạnh. Quy củ Đông Xu cùng Đại Kim bất đồng, giống như quý tộc quan lớn trong nhà tổ chức tiệc tụ tập, bình thường là nam nữ lẫn lộn.

Trúc Thuyền thích ở Đông viện Vương Phủ tổ chức loại tiệc tụ tập này, cho nên Liễu Ly biết rõ.

Nghĩ đến Triệu Đan bị những cái mao đầu tiểu tử bao vây, trong nội tâm Liễu Ly rất không thoải mái, trên mặt hân như trước một bộ mây trời nước chảy, lại cười nói: "Ô tiểu thư, bốn vương vinh hạnh được tới đây!"

Ô Diệu Hương cho rằng Úy Vương Trúc Sanh đối với chính mình cảm thấy hứng thú, mặt nghiêng bốn mươi lăm độ, làn thu thủy (chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp) lưu chuyển, nhìn hân một cái thật sâu, sau đó dời ánh mắt.

Liễu Ly trong lòng gấp, ngược lại là không có nhận được cái làn thu thủy bao hàm thâm ý này.

Ô Diệu Hương từ nhỏ là chính tông quý nữ Đông Xu được giáo dục, đi đường thướt tha cực kỳ đẹp mắt, tất nhiên không nhanh được rồi. Dù là Liễu Ly lòng nóng như lửa đốt, cũng đành phải bày ra thái độ tiêu sái tùy ý, theo chủ nhân chậm rãi đi về phía trước.

Ô Diệu Hương bên cạnh chậm rãi đi tới phía trước, đi qua vườn hoa hồng, bên mặt nhìn Liễu Ly: "Xin hỏi Úy Vương, người thích hoa sen hay thích hoa hồng?"

Liễu Ly cười yếu ớt, kỳ thật trong lòng gấp, thuận miệng đáp: "hoa sen!"

Ô Diệu Hương tên hỏi nhỏ chính là Linh Hải Liên, vốn chính là thăm dò Úy Vương, nghe Úy Vương trả lời như thế, nhìn lại Úy Vương Trúc Sanh tuấn mỹ kia một chút, tâm Ô Diệu Hương muốn say, đi ngày càng chậm.

Nàng suy nghĩ: xem ra y Úy Vương là coi trọng ta rồi. Nam nhân đều là không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất, ta muốn lên mặt, chờ hân liên tục lấy thái độ thỉnh cầu, như vậy trong mắt hân thân thể của ta liền cao giá hơn. Mặt khác, Úy Vương, không biết có thể hay không lại càng tiến một bước...

Khách và chủ hai người tuy rằng đều có tâm tư, cuối cùng vẫn đi tới hoa viên Ô phủ.

Ô Diệu Hương dẫn Liễu Ly tiến vào hoa viên.

Ô Diệu Hương là đích nữ duy nhất của Ô Xuân Quang, mặc dù có mấy cái đệ đệ thứ xuất, nhưng nàng trong phủ tất nhiên là được sủng ái hơn, trong hoa viên ao sen trải rộng, đủ các loại hoa sen, đúng là hoa sen đua nở, trong hoa viên phiêu đảng mùi thơm hoa sen nồng nặc —— dù là Liễu Ly bởi vì nguyên nhân sự phụ Liễu Liên, đối với hoa sen đặc biệt có hảo cảm, cũng có chút không chịu nổi, tiến vào hoa viên không bao lâu, liền không nhịn được muốn hắt xì.

Đương nhiên, vì không thể thất lễ, hân vẫn là cố nhịn.

Liễu Ly sốt ruột tìm Triệu Đan, đối với lời nói sắc bén của Ô Diệu Hương chỉ mỉm cười, ôn nhu hỏi: "Ô tiểu thư, biểu muội của bốn vương đâu?"

Ô Diệu Hương lập tức gọi nha hoàn đến hỏi, biết được Thọ Sơn quận chúa cùng Chu cô nương đang ở đình Liên Hương bên cạnh tham gia xạ phỏ!

không để Ô Diệu Hương bắt chuyện, Liễu Ly tự động mà hướng đình bên kia đi đến.

Ô Diệu Hương vội vàng đi theo.

Bên cạnh Liên Hương đình, một đám thanh niên nam nữ quần áo hoa lệ đang tụ họp cùng một chỗ, thân mật mà nói gì đó. Liễu Ly liếc mắt liền thấy mấy cái nam tử trẻ tuổi, đang vây quanh Triệu Đan không biết đang nói cái gì.

Triệu Đan búi tóc cài trâm ngọc bích, áo choàng tóc đen, cái áo trắng thuần váy vàng nhạt, thoạt nhìn lịch sự tao nhã cực kỳ, trên mặt xinh đẹp tràn đầy vui vẻ, tựa hồ như muốn nghe cái lời nói của nam tử tuổi trẻ này.

Thấy tình cảnh như vậy, Liễu Ly cảm thấy trong nội tâm lấp kín, cực kỳ khó chịu, hận không thể lập tức đi qua, đem Triệu Đan mang về nhà giam lại, không cho nàng bị những thứ dè xỏm này quấy rối.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tốc độ nhanh hơn a?! Hắc hắc hắc ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Chương này có gian tình a

Bên cạnh Liên Hương đình là hai gốc cây lựu sum xuê mọc song song, hoa lựu nở một màu đỏ như lửa nhìn vô cùng rực rỡ, một hồi gió lạnh thổi tới, mấy cánh hoa bay lá tả rơi xuống, trong đó vừa vặn có một đóa hoa rơi trên búi tóc Triệu Đan.

Đứng đối diện Triệu Đan là đệ đệ thứ xuất xếp hạng thứ hai Ô Diệu Hoa của Ô Diệu Hương, hắn thấy trên búi tóc Triệu Đan có cánh hoa rơi, có chút liêu lĩnh mà vươn tay ra, ý định giúp đỡ Triệu Đan nhặt đi.

Đối diện với gốc Triệu Đan đứng là con của đại thần nông vụ Đông Xu Tông Chính Trọng Ngôn, Tông Chính Hoài Từ.

Tông Chính Hoài Từ đang nói với Triệu Đan về học vấn bố trí lâm viên cây cỏ. Triệu Đan bởi vì ở chỗ Liễu Ly thấy được một quyển sách cây cỏ, nghĩ đến hồ ly ca ca có khả năng thích những thứ này, cho nên nghe rất chăm chú, căn bản không có ý thức được hành vi của Ô Diệu Hoa.

Liễu Ly rất xa đã nhìn thấy Ô Diệu Hoa chần chờ giơ ngón tay lên, quả thực là khí hóa công tâm: muội muội ta là người mà cái tên dè xỏm này có thể tùy tiện đụng sao?

hắn không nhịn được nữa, tiện tay hái một chiếc lá liễu nhỏ hẹp, tay phải không để lại dấu vết mà nhẹ nhàng bắn ra, lá liễu "Vèo" một tiếng nhắm ngay Ô Diệu Hoa mà bắn.

Tay Ô Diệu Hoa khó khăn lắm mới đụng đến búi tóc Triệu Đan, tử ngọc màu tím trên tóc Ô Diệu Hoa bị bắn trúng, tử ngọc màu tím bị cắt thành hai đoạn, rơi xuống, tóc Ô Diệu Hoa thoáng cái rối tung, tay duỗi ra tất nhiên phải rụt về.

Mấy người bên cạnh tắc tắc kêu kỳ lạ, đều nghị luận.

Triệu Đan cũng có chút tò mò, đứng ở một bên nhìn.

đang lúc bẽ bộn, Triệu Đan nghe được thanh âm hồ ly ca ca: "Bánh Hấp, tới đây!"

Triệu Đan vui mừng, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Liễu Ly ca ca đứng ở cách đó không xa dưới cây liễu, trong nội tâm không khỏi vui mừng khôn xiết. Nàng vừa muốn đi qua, lại phát hiện Ô phủ đại tiểu thư Ô Diệu Hương đang đứng bên cạnh hồ ly ca ca, vui mừng lập tức hóa thành hư ảo, chậm rãi đi đi tới.

Liễu Ly chấp tay sau lưng đứng dưới cây liễu, mặt không biểu tình nhìn Triệu Đan, trầm giọng nói: "theo ta về nhà!"

Triệu Đan liếc Ô Diệu Hương, nổi giận nói: "Là Thuyền tỷ tỷ dẫn ta tới, ta cùng Thuyền tỷ tỷ cùng một chỗ trở về!"

Liễu Ly nhìn về mặt Triệu Đan mất hứng, cũng không vui: chẳng lẽ mới nhận thức Trúc Thuyền mấy tháng so với nhận thức ta mười bảy năm còn trọng yếu hơn sao?

hắn không nói thêm lời, quay người rời đi.

Ô Diệu Hương có chút không hiểu thấu.

Úy Vương Trúc Sanh ở trước mặt nàng một mực là ôn nhuận như ngọc bộ dáng quân tử, như thế nào sẽ cùng biểu muội mình vì việc nhỏ như thế mà sinh ra hờn dỗi?

Triệu Đan nhìn bóng lưng Liễu Ly cao ngất kiên quyết mà đi, trong nội tâm cảm thấy ủy khuất vô cùng, con mắt lập tức đỏ lên. Nàng muốn mở miệng gọi Liễu Ly lại, tuy nhiên lại sợ mất mặt mũi, muốn không gọi Liễu Ly, trong nội tâm lại khổ sở cực kỳ.

Ô Diệu Hương nhàn nhạt nhìn thoáng qua Chu đàn, lại cười nói: "Vương gia có chủ nghĩa nam tử hơi lớn, muội muội không cần thiết vì thế tức giận."

Triệu Đan đối với hồ ly ca ca lãnh đạm, thương tâm cực kỳ, thế nhưng Ô Diệu Hương nói gần nói xa đem hồ ly ca ca trở thành khẩu khí kia, trong nội

tâm không cam lòng. Nàng nhìn nước mắt xuống, ngẩng đầu ưỡn ngực duyên dáng yêu kiều, cười yếu ớt không nói.

Ô Diệu Hương khi nàng là con vịt chết mạnh miệng, nở nụ cười một tiếng đi ra.

Triệu Đan chậm rãi tìm cái bóng rùng cây đứng lại, cười đến mặt muốn cứng lại rút cuộc bảo trì không nổi. Nàng nhớ tới hồ ly ca ca đối với Ô Diệu Hương thanh nhã mỹ mạo ân cần, đối với chính mình lãnh đạm, một hồi thương tâm xông lên đầu, trong nội tâm ề ề, con mắt lập tức ẩm ướt.

đang thương tâm, nàng nghe được sau lưng truyền đến giọng nam quen thuộc: "Nha đầu ngốc, còn không theo ta về nhà!"

Triệu Đan kinh hãi muôn phần, quay người nhìn không biết Liễu Ly đứng ở phía sau lúc nào, mắt to ngậm lấy nước mắt...mà rơi xuống: "Hồ ly ca ca "

Liễu Ly nhìn mắt to Triệu Đan lung lay một tầng hơi nước, trong nội tâm bỗng dưng tê rần, trên người hần xưa nay không mang theo khăn, rút cuộc đành phải dùng ngón tay lau nước mắt Triệu Đan rơi ra.

"đi thôi!" Liễu Ly đuổi tay nắm chặt tay Triệu Đan, nắm tay nàng đi thẳng về phía trước.

Lúc nắm tay Triệu Đan đi ra khỏi Ô Phủ, Liễu Ly mượn danh nghĩa thay đổi sắc mặt, ném ném ngón tay lau qua nước mắt Triệu Đan, phát hiện nước mắt Triệu Đan mặn thật.

Liễu Ly nhìn bên mặt Triệu Đan, phát hiện ánh mắt của nàng tuy rằng như trước ướt át, thế nhưng là cười tươi như hoa, lộ vẻ cực kỳ vui vẻ.

Ra Ô phủ đại môn, Triệu Đan mới nhỏ giọng nói: "Hồ ly ca ca, ta đã quên nói cho Thuyền tỷ tỷ ta cùng người đi, làm sao bây giờ đây?"

Liễu Ly liếc mắt nàng, khám phá tiểu hoa chiều nàng, hồng nha đầu, rõ ràng muốn cùng đi với ta, còn nói cái gì đã quên nói cho Thuyền tỷ tỷ.

Trong lòng của hần đặc ý cực kỳ, khóe miệng không tự chủ cong lên —— xem ra, ở trong nội tâm Triệu Đan, cho dù là Trúc Thuyền, cũng so ra kém hơn ta à!

"Ta đã sai người thông tri tỷ tỷ!" Liễu Ly kiệt lực nín cười nói.

"Ta đây an tâm!" Triệu Đan nâng tay Liễu Ly lên, cọ xát trên mặt mình thoáng một lát, lại buông xuống.

Liễu Ly xem xét Triệu Đan, không nói chuyện, khóe miệng lần nữa cong lên.

Liễu Ly kêu Tiểu Tùng đem ngựa mình cưỡi đến đưa về Vương Phủ rồi, hần mang theo Triệu Đan đi dạo phố.

Liễu Ly cho Triệu Đan chọn lựa mấy thứ đồ trang sức tinh xảo, hai người ở bên ngoài tìm một quán rượu sạch sẽ dùng cơm trưa, uống chút rượu, cùng đi trở về Vương Phủ.

Triệu Đan cực kỳ mệt mỏi, trở lại trong phòng rửa mặt, ngã đầu ngủ say.

Liễu Ly uống một chút rượu, người muốn ngủ, cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Triệu Đan mơ thấy ác mộng.

Nàng mơ thấy hồ ly ca ca cười Ô Diệu Hương, ở trong hôn lễ, hồ ly ca ca cùng Ô Diệu Hương hai người nhìn nhau thâm tình vô hạn, mà chính mình chỉ có thể đứng ở một bên, ngây ngốc mà nhìn, lặng yên rơi lệ.

Triệu Đan khóc lóc tỉnh ngủ.

Nàng ngồi dậy, vẫn đắm chìm ở trong mộng cảnh, cảm thấy thương tâm muôn phần, thê lương cực kỳ.

Triệu Đan chảy nước mắt, chân trần xuống giường, xốc lên bức rèm che đi ra phòng ngủ, đi đến trước cửa phòng ngủ Liễu Ly, vén rèm lên, đi vào.

Lúc nàng tiến vào, công phu Liễu Ly cực cao, tự nhiên đã nhận ra, thế nhưng là từ khi tức phát hiện là Triệu Đan, cũng liền tiếp tục ngủ. hần mấy ngày nay càng không ngừng bồn ba ở kinh đô và mấy vùng lân cận đại quân doanh, quả thực mệt muốn chết rồi, hơn nữa giữa trưa uống chút rượu, rất nhanh liền ngủ say.

Triệu Đan đi đến trước giường, nhìn Liễu Ly đang đắp một cái hơi mỏng nằm ngang ngủ, nhớ tới hồ ly ca ca trong mộng lạnh lùng vô tình, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống.

Lặng yên khóc trong chốc lát, Triệu Đan nhìn hồ ly ca ca đang ngủ say, muốn a muốn, rút cuộc hạ quyết tâm.

Lúc nàng tới, trên người chỉ mặc váy ngủ bằng lụa mỏng màu trắng thêu lên hoa đào hồng nhạt, cái khác cái đều không có mặc.

Triệu Đan ngồi chồm hổm ở bên giường Liễu Ly, nhắm mắt lại, đột nhiên xốc lên chắn màn, sau đó thoáng cái nhào tới trên người Liễu Ly.

Nhào tới, Triệu Đan mới phát hiện dưới thân thể mình có chút cản, trong nội tâm nàng mơ mơ màng màng mà đoán được là vật gì, không chút nghĩ ngợi,

thò tay cầm chặt vật nhếch lên cao cao của Liễu Ly, dùng sức ngắt một cái.

Liễu Ly cũng đang nằm mơ, hần mơ thấy Triệu Đà nhỏ nhỏ không nghe lời, thừa dịp người không chú ý chạy đến bên hồ Vương Phủ Nam Cương đi chơi, thiếu chút nữa rớt xuống trong hồ, bị mình phát hiện.

Trong mộng Liễu Ly rất tức giận, cời quần Triệu Đà, hung hăng mà đánh bờ mông Triệu Đà một trận.

Đánh bờ mông xong, Liễu Ly trầm giọng hỏi Triệu Đà: "Về sau còn dám hay không một người chạy đến bên hồ?"

Triệu Đà mắt to ngấn nước mắt bờ môi run rẩy, chính là quật cường mà không nói lời nào.

Liễu Ly đang muốn giáo huấn nàng một trận, lại cảm thấy trên người khác thường, lập tức tỉnh lại, đối mặt với Triệu Đà đang khóc đến đỏ con mắt.

Sau đó, Liễu Ly phát hiện, hai tay Triệu Đà cách chặn màn đang nắm lấy ** của mình.

Liễu Ly tròn mắt há hốc mồm, nghi hoặc chính mình còn chưa có tỉnh ngủ.

hần lại nhắm mắt lại, không muốn đối mặt với sự thật này.

Triệu Đà mới không cho hần thực hiện được, hai tay nàng cử động, bóp nhẹ cự vật nhếch lên ở đằng kia vài cái. Nàng hai năm qua bởi vì có mấy khuê mật đã thành hôn, đối với cái vật này của nam nhân có chút hiểu rõ.

Những vật này của nam nhân lớn nhỏ nàng không thể nào so sánh, nhưng mà cái này của Liễu Ly ám áp cứng rắn mà một tay không cách nào hoàn toàn cầm chặt, đại khái là rất lớn.

Triệu Đà nhớ tới Hồ Mạn lặng lẽ nói tới cái kia, mấy thứ gì đó chìm to mới thoải mái, các loại lời nói thô tục, không khỏi mặt đỏ tai nóng. Nhưng mà nàng không thể lùi bước, nàng nếu mà lùi bước, hồ ly ca ca chỉ có thể cả đời là hồ ly ca ca rồi!

Nghĩ tới đây, Triệu Đà nhìn thoáng qua Liễu Ly nhắm mắt giả chết, từ trên người Liễu Ly tuột xuống, ngồi ở giữa giường.

Liễu Ly bắt được cơ hội này, đang muốn chạy trốn, lại phát hiện Triệu Đà cực kỳ nhanh kéo quần ra, Liễu Ly chỉ mặc quần áo trong, quần lót thì cứ như vậy bại lộ dưới ánh mắt Triệu Đà.

Liễu Ly vừa thẹn vừa vội, thế nhưng tiểu huynh đệ ở phía dưới lại náo loạn, bướng bỉnh đứng thẳng lên, nơi đựng quần lót nổi lên lều nhỏ. hần đang muốn trở mình xuống giường, Triệu Đà một tay cách quần lót xoa ** của hần, tay kia linh hoạt mà chui vào quần lót, tay mềm mại non mịn cầm tiểu huynh đệ của hần. Liễu Ly kinh hãi, thoáng cái có chút không biết làm sao.

Triệu Đà quyết đoán mà cời quần lót của hần xuống, hai tay cùng xông lên, cầm ** của Liễu Ly, xoa lấy...mà bắt đầu.

Liễu Ly như bị điện giật, toàn thân run lên, một cổ tê dại từ chỗ bị Triệu Đà nắm truyền ra, từ xương sống chạy suốt toàn thân, thân thể run lên, lập tức đại não giống như pháo hoa nổ rộ rực rỡ, sau đó là triệt để buông lỏng —— đối với chuyện nam nữ hần chưa bao giờ trải qua mà nói thì đây là một loại cảm giác cực kỳ lạ lẫm.

Triệu Đà ngơ ngác nhìn trong tay mình ướt sũng dịch nhờn màu trắng, nhìn lại ** của Liễu Ly một chút, sau nửa ngày mới xấu hổ và giận dữ muốn chết, nói: "Hồ ly ca ca, ngươi còn cứng nhắc đây nè!"

Nàng quyết định nếu như không biết xấu hổ, vì bức hồ ly ca ca đi vào khuôn khổ, sẽ đem xấu hổ thực hiện đến cùng rồi!

Liễu Ly bị kẹp phía dưới thật sự chán ghét chính mình—— đối với mọi người như vậy, không phải súc sinh là cái gì?!

Triệu Đà cầm khăn lau sạch sẽ hai tay, ôm chặt lấy thân thể Liễu Ly nằm xuống, nàng đưa lưng về phía Liễu Ly, thân thể non nớt run nhẹ, một lát sau mới nói: "Hồ ly ca ca, ta thích ngươi! Ta muốn gả cho ngươi!"

Liễu Ly buông thả lý trí của hần, đem Triệu Đà ôm vào trong ngực, ôm chặt Triệu Đà, cái cảm đặt ở đỉnh đầu Triệu Đà.

không biết qua bao lâu, Liễu Ly nói: "Đợi trở về Đại Kim, ta liền hướng lão Vương gia cầu hôn!"

"thật sự?" Triệu Đà vừa mừng vừa sợ, giây giũa muốn quay người nhìn Liễu Ly, để xác định Liễu Ly không có lừa gạt mình. Thế nhưng là còn không có động vài cái, nàng liền đã nghe được Liễu Ly thở dốc, tiếp theo, Triệu Đà cũng cảm giác được một vật cứng rắn ám áp cực lớn, chia vào giữa hai chân của mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tốc độ thật sự nhanh hơn ~

Liễu Ly có chút ốm ờ a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42

18+ a (với ai không biết chứ với ta chương này là 18+ rồi)

Triệu Đan tuy rằng ý vào cảm giác say giữa trưa, bất cứ giả nào cũng muốn làm đến cùng, thế nhưng đến lúc này, nàng phát hiện tình thế đã như ngựa hoang tháo cương, thoát khỏi khống chế của nàng.

Triệu Đan một cái cử động cũng không dám, nằm yên không nhúc nhích.

Liễu Ly không biết lúc nào đã cởi bỏ quần áo trong, hôm nay Liễu Ly chỉ cách nàng một bộ váy ngủ mỏng, Triệu Đan có thể cảm giác được giữa ngực bụng Liễu Ly cũng là dị thường căng thẳng, tựa hồ đang cố sức nhịn lấy cái gì.

Đến lúc này, trong đầu Triệu Đan lại hiện ra hồ ly ca ca đối với chính mình ôn nhu vô hạn lại thủy chung cũng có chút khoảng cách ở chung, cũng hiện ra mặt Ô Diệu Hương cười đắc ý.

Nàng rút cuộc lần nữa xác định tâm ý chính mình đối với hồ ly ca ca.

Triệu Đan cố ý giật giật.

Liễu Ly hít một hơi thật sâu, nói giọng khàn khàn: "Triệu Đan, không nên cử động, lập tức sẽ ổn thôi!"

Triệu Đan giãy giụa mở ra những ràng buộc của hắn, ngồi nhìn chỗ kia của hắn.

Liễu Ly thân thể trần truồng nằm ở bên cạnh, mắt hoa đào thâm thúy híp lại nhìn Triệu Đan, răng trắng như tuyết cắn cặp môi đỏ mọng, tựa hồ đang cố sức nhịn.

Ánh mắt của hắn thật sự rất đẹp, bộ dạng dịu dàng đầy nước kia, Triệu Đan thầm nghĩ đến một từ —— "Câu hồn"!

Triệu Đan nhìn mắt hoa đào câu hồn của hắn, nhìn hắn cắn cặp môi đỏ mọng đến thấm máu, nhắm mắt nhào tới.

Nàng vừa chạm vào bờ môi mềm mại của Liễu Ly, Liễu Ly đã dùng sức mút vào đôi môi của nàng, hai tay nắm bờ eo của nàng, làm cho toàn bộ người nàng đè ở trên người của mình.

Liễu Ly vừa mới bắt đầu tựa hồ không biết nên hôn môi Triệu Đan như thế nào, chỉ là dùng sức mút môi Triệu Đan.

Triệu Đan ở trong mê loạn cực độ cũng đã quên mở ra đôi môi, Liễu Ly hút trong chốc lát, không biết kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, môi hắn mềm mại ướt át ở trên môi Triệu Đan liếm mút vào, cuối cùng tựa hồ khó có thể nhẫn nại, nhẹ nhàng mà ở trên môi Triệu Đan cắn một cái, hừ một tiếng.

Triệu Đan cái hiểu cái không mà hé mở đôi môi, lưỡi Liễu Ly nhanh chóng chui vào.

hắn chẳng qua là bằng bản năng ứng phó cắn môi Triệu Đan, Triệu Đan rút cuộc bắt đầu có phản ứng, môi của bọn hắn một mực dính sát cùng một chỗ, lưỡi day đưa cùng một chỗ.

Liễu Ly sau một hồi kích động tê dại ôm Triệu Đan trở mình.

hắn ngồi dậy, cũng không có đem Triệu Đan buông ra, mà là như trước ôm vào trong ngực.

Thân thể Triệu Đan mềm cực kỳ, thịt thịt đầy, mềm đầy, dường như không có xương cốt, cứ như vậy bị hắn ôm vào trong ngực.

Liễu Ly nhẹ nhàng mà đem Triệu Đan đặt ngang ở trên giường, lẳng lặng nhìn nàng.

Triệu Đan nguyên bản đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, dịu dàng như nước nhìn Liễu Ly, trong con ngươi mang theo chút ít khiếp sợ, mang theo chút ít khát vọng, còn mang theo một tia thuần khiết kiêu mị cùng vô tư...

Triệu Đan nhìn con mắt Liễu Ly, lại nhắm mắt lại, bờ môi đỏ tươi non nớt bỗng nhúc nhích, ni non một câu: "Hồ ly ca ca, ta muốn huynh!"

"Hồ ly ca ca, ta muốn huynh!"

Thanh âm của nàng rất nhỏ, nhỏ đến nỗi Liễu Ly hầu như sắp hiểu lầm chính mình nghe lầm.

Nghe lời nói của Triệu Đan, đầu óc Liễu Ly oanh một cái, một chút lý trí còn sót lại triệt để biến mất.

hắn duỗi ra hai tay, dùng sức giật vạt áo váy ngủ của Triệu Đan ra, khiến cho bộ ngực mướt mà trắng nõn của Triệu Đan hoàn toàn hiện ra.

Dường như vô sự tự thông (*không thầy cũng tự thông tỏ), Liễu Ly chậm rãi cúi đầu xuống, ngậm lấy một điểm thù du đỏ tươi trước ngực trái của Triệu Đan, dùng sức mút vào.

Triệu Đan chỉ cảm thấy một cổ tê dại nẩy mầm từ chỗ bị Liễu Ly mút, lập tức lan rộng đến toàn thân, chẳng qua là cái kia bên phải vắng vẻ lại ngứa ngáy khó nhịn, tựa hồ muốn Liễu Ly dùng sức gặm cắn.

Nàng có chút mờ to mắt, cúi đầu nhìn Liễu Ly ở trước ngực mình bận rộn, thò tay vuốt Liễu Ly, ý bảo Liễu Ly chớ quên một điểm bên phải kia.

Liễu Ly lập tức thả điểm bên trái, ngậm lấy một điểm bên phải, mút vào, bắt đầu nhẹ nhàng gặm cắn.

Hành vi của hắn chẳng qua là khiến cho Triệu Đan khó chịu, nàng chỉ cảm thấy trong thân thể trống rỗng, đầu khớp xương trống rỗng, dùng sức kéo căng hai chân mình cũng không giảm bớt, chẳng qua là trống rỗng, cấp bách cần lấp đầy.

Triệu Đan dùng sức cắn cặp môi đỏ mọng, con mắt ôn nhu ngậm lấy từng một hơi nước, nhìn qua đáng thương cực kỳ.

Liễu Ly nhìn hai điểm đỏ tươi đứng thẳng trước ngực trắng nõn của nàng, lại cúi đầu, luân phiên mà hôn, trong miệng hàm hồ nói: "Ngoan, đem chân mở ra, cho ca xem phía dưới của muội..."

Thân thể Triệu Đan sớm bị hắn làm cho khó chịu muốn chết, nghe thanh âm giống như mê hoặc của hắn, lập tức tách hai chân ra—— không phải mở lớn hai chân, mà hơi hơi mở ra, đầu gối chỗ đó còn chưa khép lại.

Liễu Ly nhìn nàng.

Con mắt Triệu Đan mê ly mềm mại đáng yêu, tựa hồ là đang sợ hãi, lại tựa hồ là hiến dâng, lại tựa hồ là khát vọng thương xót hắn.

Nàng mở ra bờ môi, tựa hồ bị hắn hôn sưng lên, có màu đỏ mê người.

Nàng nằm ở trên giường của mình, tóc dài đen nhánh có chút mất trật tự, xõa ra trên giường.

Nàng bị giật vấy ngủ ra, thấp thoáng hai ngọn núi trắng nõn mềm mại, lúc này lộ ra chút ít phần hồng, hai điểm thù du dịu dàng đứng thẳng.

Bờ eo của nàng hết sức nhỏ mềm mại, hắn nhìn chăm chú sự giãy dụa nhẹ nhàng của nàng.

Hai chân của nàng thon dài trắng nõn, lúc này giống như đang khép lại không phải khép mà là giãy dụa...

Liễu Ly cũng không nhẫn nại được nữa, hắn tách hai chân Triệu Đan ra, đem cực lớn của mình nhắm ngay cái địa phương đã ướt không thể tưởng tượng nổi kia.

Triệu Đan biết rõ sẽ phát sinh cái gì, đôi mắt ướt át mờ thật to, cặp môi đỏ mọng hé mở.

Liễu Ly dốc sức liều mạng nhẫn nại, mồ hôi theo tóc mai chảy xuống, "BA~" đã rơi xuống trước ngực Triệu Đan.

Triệu Đan tựa hồ như bị phỏng, thò tay vuốt cựa vật Liễu Ly, kéo về phía trước.

Liễu Ly đã nhận được cổ vũ, dùng sức đẩy về phía trước, đỉnh của hắn đã dính vào một điểm.

Mặc dù mới tiến vào có một chút, thể nhưng bên trong ẩm ướt gát gao siết chặt lấy lửa nóng của hắn, giữ lấy hắn hút lấy hắn, Liễu Ly dựa vào bản năng lại chen lên trước đi vào một chút.

Triệu Đan đau cực kỳ, hai tay ôm eo nhỏ Liễu Ly, ngăn cản ý đồ hắn tiếp tục xâm nhập.

Liễu Ly cúi xuống hôn thân thể nàng, trong miệng nỉ non: "Ngoan, lần đầu tiên sẽ đau, về sau sẽ không đau nữa... Ca ca không lừa ngươi, thật sự..."

Lời còn chưa dứt, hai tay của hắn nâng bờ mông Triệu Đan lên, dùng sức xông lên phía trước, hung hăng chen lấn đi vào.

không biết là bông hoa của Triệu Đan nhỏ bé quá hay là ** của Liễu Ly quá dài, hắn thoáng cái đã chạm vào chỗ sâu nhất, cảm nhận được cái kia có chút co rút mềm mại, thể nhưng cựa vật còn có một đoạn lộ ở bên ngoài.

Liễu Ly chạm vào chỗ đó, cảm thấy xương cốt của mình đều muốn tê dại, hắn đè trên người Triệu Đan, dừng lại một chút.

Triệu Đan rút cuộc đau đến không chịu nổi, khóc lên, "Ca ca, hồ ly ca ca, đau, đau chết..."

Liễu Ly nghe thanh âm nàng kêu đau, thân thể bị nóng bỏng mà bao bọc mút lấy, lại cũng không có cách nào nhẫn nại được nữa, bắt đầu hung hăng rút ra đâm vào.

Trong tiếng khóc của Triệu Đan, ở cái chỗ chí mạng kia của Triệu Đan co rút lại, Liễu Ly phúc chí tâm linh (phúc đến thì lòng cũng sáng ra) nắm lấy ngọn núi của Triệu Đan, hai luồng mềm mại, rất tròn trắng nõn như tuyết trắng, dùng sức mà nhào nặn, ở bên trong nàng co rút mút lấy **, Liễu Ly cảm giác

mình đã bay lên, chạy nước rút vài cái, cuối cùng cũng giải thoát, cụt hứng đè trên người Triệu Đan.

Bọn hấn khi...tỉnh lại, màn đêm không biết đã phủ xuống lúc nào, trong phòng một mảnh tối tăm

Liễu Ly chặt chẽ ôm lấy Triệu Đan, thấp giọng nói: "Muội muội, chúng ta kết hôn đi!"

Triệu Đan không nói gì, nước mắt chảy ra.

Liễu Ly nâng thân thể lên, hôn lên nước mắt của nàng, nhìn chăm chăm nàng, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta kết hôn, chờ ta hoàn thành chuyện bên này, liền mang theo ngươi quay về Nam Cương, ta sẽ hướng lão Vương gia cùng thái phi thỉnh tội, đồng thời..."

hắn hôn môi Triệu Đan một cái, mới nói: "Thỉnh cầu bọn họ đồng ý đem ngươi gả cho ta!"

Triệu Đan chỉ cảm thấy điềm mật, ngọt ngào, lại có chút ủy khuất —— đến lúc này, hồ ly ca ca vẫn là một cái chữ yêu đều không có nói tới!

Bên ngoài bắt đầu nổi lên mưa gió, mưa tựa hồ không lớn, tí tách tí tách rơi.

Trong tiếng mưa rơi, Liễu Ly lần nữa đè trên người Triệu Đan.

Triệu Đan cả kinh, vội nói: "Hồ ly ca ca... Phía dưới còn đau lắm!"

Thanh âm Liễu Ly buồn bực nói: "Ta chỉ đè một chút thôi!"

Triệu Đan im lặng.

Nàng tổng kết nửa ngày, cuối cùng kết luận, nước cờ mình đi đúng rồi!

Trong khi Liễu Ly hôn nàng, nàng nhếch lên khóe miệng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hồ ly ốm ở phía dưới, hai người làm chuyện tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Liễu Ly hôn Triệu Đan vài cái, lập tức đã có phản ứng, hắn có chút lúng túng trở mình xuống, nằm nghiêng ôm Triệu Đan, vẫn không nhúc nhích.

Triệu Đan có thể cảm giác được cái địa phương kia đã cứng rắn đứng lên chia vào mình, giống như phản xạ có điều kiện, giữa hai chân nàng lại bắt đầu mơ hồ đau đớn, khép lại hai chân cũng cảm thấy đau.

Bất quá, nghĩ đến mình cùng hồ ly ca ca đã có tiếp xúc thân mật, Triệu Đan cảm thấy cực kỳ vui vẻ, nàng chỉ nghe thấy hơi thở của Liễu Ly, nhắm mắt lại.

Bên ngoài tiếng mưa rơi tích tí tách, rơi lên lá chuối tây bên ngoài hành lang, gây nên tiếng "BA~ BA~".

Liễu Ly nghe âm thanh phía ngoài, ôm chặt Triệu Đan. Da thịt Triệu Đan cực kỳ non mịn mềm mại, dường như mang theo lực hấp dẫn, Liễu Ly ôm nàng, cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu cùng thỏa mãn.

hắn ôm Triệu Đan, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Triệu Đan vẫn luôn thích hắn, mà hắn rõ ràng cũng thích Triệu Đan, nhưng vẫn đang cố gắng khắc chế chính mình. Nếu không phải hôm nay Triệu Đan chủ động, bọn hắn sợ là đã bỏ lỡ lẫn nhau.

Liễu Ly cảm giác mình lãng phí thời gian rồi.

Nếu mình có thể sớm nhận thức được tâm ý của mình, đã sớm cưới Triệu Đan...

Liễu Ly ôm chặt Triệu Đan, thở ra một hơi thật dài.

hắn biết mình lần này thật ra là dụ dỗ Triệu Đan.

Từ khi dụ dỗ Triệu Đan tập bước đi đầu tiên, hắn rút cuộc cũng hiểu rõ nội tâm của mình rồi —— hắn muốn Triệu Đan, muốn vĩnh viễn chiếu cố

nàng, yêu thương nàng.

Triệu Đàn giống như ngủ không phải ngủ, nghe được thanh âm Liễu Ly: "Triệu Đàn, cơm tối muốn ăn cái gì?"

"Cái gì cũng có thể." Triệu Đàn nỉ non một câu, rơi vào giấc ngủ.

Đội nàng lần nữa bị Liễu Ly đánh thức, đã là nửa đêm.

Mưa vẫn còn rơi, mưa tựa hồ hơi lớn.

Triệu Đàn đang ngủ say, bỗng nhiên trên môi có xúc cảm mềm mại ấm áp, trần trọc mướt vào liếm láp nhiều lần —— là hương vị của hồ ly ca ca!

Nàng mở mắt, còn buồn ngủ nhìn Liễu Ly.

Liễu Ly một thân áo trắng, xoay người đứng ở trước giường, đại khái là vừa tắm rửa qua, tóc dài ẩm ướt tản ra mùi thơm nhàn nhạt, rồi tung xỏa xuống dưới, lọn tóc đã rơi vào trên mặt nàng, trước ngực nàng.

Triệu Đàn mở trừng hai mắt, lại nhắm lại —— nàng thật sự là quá mệt mỏi.

Liễu Ly đã gặp qua bộ dáng ngây thơ khả ái của nàng, khẽ cười cười, đem nàng bế lên, đỡ nàng ngồi ở trên giường: "Triệu Đàn, ăn cơm tối rồi ngủ tiếp!"

Nghe có ăn, Triệu Đàn lập tức mở mắt: "Hồ ly ca ca, cơm tối có cái gì?"

Liễu Ly vui vẻ càng sâu: "Có thịt dê nướng cay người thích ăn, còn có cháo đậu xanh hoa bách hợp!"

Triệu Đàn lập tức thanh tỉnh, ngồi thẳng người.

Liễu Ly đem quần áo đưa cho Triệu Đàn, rũ tầm mắt xuống: "Triệu Đàn, tự người mặc, hay để cho ta giúp người mặc?"

Triệu Đàn nhìn áo ngực quần lót cũng ở bên trong, cả khuôn mặt không khỏi đỏ bừng, đoạt lấy quần áo ôm vào trong ngực: "Tự chính mình mặc á! Hồ ly ca ca, người đi ra ngoài đi!"

Liễu Ly ngồi thẳng lên, lại không đi ra ngoài, mà là quay lưng lại, nói: "Ta đã sắp xếp qua, chúng ta từ nay là một đôi, chúng ta thành thân đi!"

hắn chấp hai tay sau lưng đứng ở nơi đó, không có có ý thức bày ra tư thế không giống như là trượng phu, mà như là ca ca, hắn tiếp tục nói: "Hết bận chuyện nơi đây, chúng ta trở về Nhuận Dương, sau khi thành thân người muốn sống ở nơi nào?"

nói tầm nửa ngày, hắn rút cuộc ý thức được nên trung cầu ý kiến Triệu Đàn.

Bởi vì Liễu Ly chờ đợi ở một bên, Triệu Đàn càng nhanh càng sợ, kết quả thoáng cái đem cạp váy cột thành một nùi, cái này liền khăn trương hơn, cả buổi cũng không có cởi bỏ xong.

Liễu Ly đợi trong chốc lát, không có nghe phía sau trả lời, xoay người nhìn lại, Triệu Đàn đang luống cuống tay chân mà cùng cạp váy đấu tranh!

hắn không khỏi cười cười, đi tới, ôm lấy Triệu Đàn đặt ở bên giường, chính mình ngồi xổm trước người Triệu Đàn, bắt đầu cởi cạp váy cho Triệu Đàn.

Triệu Đàn cúi đầu nhìn hắn.

Lông mi Liễu Ly vừa dày vừa dài, từ phía trên nhìn xuống, chỉ cảm thấy giống như cánh quạt.

Nàng cảm giác hạnh phúc cực kỳ.

"Hồ ly ca ca, người muốn ở nơi nào, ta theo người đến nơi đó!"

"Àn." Liễu Ly ngẩng đầu nhìn Triệu Đàn, nở nụ cười.

Biết được tin tức Liễu Ly muốn kết hôn với Triệu Đàn, Bạch Thái phi trong đầu lập tức nghĩ đến chính là Đông Xu Úy Vương Trúc Sanh cưới vợ là thiên chi kiêu nữ Minh Châu quận chúa của Đại Kim, là phong quang đến cỡ nào, Thái Tử Trúc Tranh mưu đồ đã lâu, cầu thân được bất quá là Kỳ Dương quận chúa Triệu Thụy Hà không được sủng ái của Đại Kim, Hoàn Nhan tiện nhân kia những năm này khắp nơi nhắm vào ta, ta rút cuộc thắng nàng một ván...

Liễu Ly yên lặng nhìn mặt mẫu thân biến hóa thất thường, chờ đúng thời cơ, nói: "Mẫu thân, ta chỉ muốn một cái hôn lễ đơn giản, thời gian đã tính toán rồi, ngày mai là thích hợp nhất!"

Bạch Thái phi còn chưa bắt đầu lên kế hoạch một hôn lễ long trọng, Liễu Ly đã cắt đứt suy nghĩ của nàng. Nàng nghe vậy cả kinh, ý đồ muốn khuyên bảo: "Sanh nhi, ngày mai quá gấp gáp a!"

Liễu Ly mặt không chút thay đổi nói: "Mẫu thân, chuyện này ta đã bố trí rồi! Hơn nữa, bởi vì cha mẹ Triệu Đàn cũng không biết việc chúng ta kết hôn,

cho nên hôn lễ không mời khách lạ, bên ngoài thì tuyên bố Triệu Đan là biểu muội của ta!"

Bạch Thái phi: "..."

Nàng bởi vì mắc nợ nhi tử quá nhiều, cho nên không thể không thỏa hiệp một lần lại một lần.

Cho dù là hôn lễ nhỏ, toàn bộ Ủy Vương phủ cũng đi bắt đầu chuyển động, bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ Ủy Vương gần ngay trước mắt.

Tô Dung, Tô Ngưng cùng Thủy Chi tâm tình rất phức tạp.

Hôn lễ tiến hành vội vã như vậy, chỉ có một khả năng, chính là Minh Châu quận chúa bị người ta ăn vào bụng rồi, cần một cái hôn lễ cho thể diện hai bên!

Liễu Ly trước là thị vệ Nam An Vương phủ hiện nay là Ủy Vương Trúc Sanh của Đông Xu, dám can đảm tiên trăm hậu tấu cưới Minh Châu quận chúa, thật sự là đáng giận!

Thế nhưng, với tư cách là Thanh y Vệ trung thành nhất của Thiên Hạo Đế Đại Kim, nghe được tin tức Minh Châu quận chúa lập tức muốn gả cho Liễu Ly, Tô Dung, Tô Ngưng cùng Thủy Chi trong nội tâm có chút vui mừng không hiểu được.

Bọn hấn thờ ơ lạnh nhạt, trong nội tâm đã rõ cảm tình của Thiên Hạo Đế đối với cô muội muội này. Đối với bọn hấn mà nói, Minh Châu quận chúa cùng người khác kết hôn có nghĩa là gièm pha cung đình đã bị bóp tắt ở trạng thái âm thầm, đương nhiên nên vui mừng; thế nhưng là, nghĩ đến ba người bọn họ sắp đối mặt với con giận dữ của Thiên Hạo Đế, ba người đều im lặng.

Tô Dung nhìn Tô Ngưng, Tô Ngưng nhìn Tô Dung, Thủy Chi nhìn hai người huynh đệ này, cuối cùng, Tô Ngưng cùng Thủy Chi đều đem con mắt nhìn về phía Tô Dung: "Người là thủ lĩnh, người muốn mặt báo a!"

Tô Dung: "..."

Ngày mai cử hành hôn lễ rồi, công việc toàn bộ Ủy Vương phủ lu bù, người nhân nhả nhất ngược lại là Triệu Đan sắp làm tân nương.

Liễu Ly ở bên ngoài bận rộn một ngày, buổi trưa trở về dùng cơm trưa, nhìn Triệu Đan ngủ say, liền lại đi ra ngoài.

đã đến chạng vạng tối, Triệu Đan bắt đầu tâm thần bất định đứng lên.

Nàng trước đi xem phòng ngủ Liễu Ly.

Phòng ngủ Liễu Ly vô cùng đơn giản, chẳng qua là sạch sẽ sạch sẽ mà thôi, giường chiếu cũng có chút cứng rắn, ngủ không đặc biệt thoải mái.

Triệu Đan lại trở về phòng ngủ của mình.

Liễu Ly sai người đem phòng ngủ Triệu Đan bố trí cực kỳ thoải mái dễ chịu, đều là dựa theo sở thích xưa nay của Triệu Đan, nhất là giường chiếu —— màn lụa màu trắng thêu hoa, gối đầu cực lớn vừa mềm, màn sa đỏ thẫm...

Triệu Đan đang lo lắng đêm nay hồ ly ca ca ngủ ở chỗ nào.

Nàng muốn hồ ly ca ca ngủ cùng mình, lo lắng hồ ly ca ca trở về của phòng ngủ hấn, không ngủ cùng mình.

Triệu Đan mâu thuẫn bất an, Liễu Ly đã trở về.

Sau buổi cơm tối, Liễu Ly sai người cắt hoa quả, đang dùng xiên đút cho Triệu Đan ăn, thiếp thân đại nha hoàn của Bạch Thái phi Hi Na mang theo mụ mụ may vá đi tới Thanh Liễu cư.

Các nàng ngày đêm không nghỉ làm lễ phục, đem đến cho Liễu Ly cùng Triệu Đan mặc thử.

Liễu Ly ở gian phòng của mình mặc vào lễ phục đỏ thẫm, đi ra, Triệu Đan ở trong phòng ngồi đợi.

Cũng không lâu lắm, Hi Na cùng Thủy Chi nâng Triệu Đan chậm rãi đi ra.

Triệu Đan mặc lễ phục truyền thống đỏ thẫm của Đông Xu, đầu đội tán hoa, ở ánh nến thấp thoáng, mặt mày che giấu dưới tán hoa rủ xuống chuỗi trân châu, nhìn qua vô cùng non nớt.

Liễu Ly nhìn Triệu Đan thật sâu, trầm giọng nói: "được rồi, Các người lui ra đi!"

Hi Nan cùng Thủy Chi và đám người lui xuống, còn tỉ mỉ đóng lại cửa phòng nhà chính.

Lễ phục cùng tán hoa đều hơi nặng, Triệu Đan đứng ở nơi đó, một cử động cũng không dám, sợ làm hư ở đâu, ảnh hưởng tới hôn lễ ngày mai.

Liễu Ly nhìn nàng nhút nhát e lệ, trong nội tâm thương tiếc cực kỳ, đi đến trước người Triệu Đan, thò tay nắm cái cằm Triệu Đan, hôn xuống.

Vừa mới bắt đầu, hần mang theo thương tiếc, chẳng qua là nhẹ nhàng mà hôn.

Thời gian dần trôi qua, động tác của hần trở nên kịch liệt.

Triệu Đàn một mực bị động mà tiếp nhận, thẳng đến nàng phát hiện Liễu Ly vén váy nàng lên.

"Hồ ly ca ca... hiện tại... Bất tiện..."

Liễu Ly ôm lấy Triệu Đàn, đem Triệu Đàn đặt ở trên ghế bạch đàn, vén váy đỏ thắm thêu uyên ương lên, khép hai chân Triệu Đàn lại, đem quần lót của nàng cởi ra.

Hai chân Triệu Đàn bị Liễu Ly tách ra, cứng rắn của Liễu Ly chống đẩy đi vào.

Liễu Ly cúi người hôn Triệu Đàn.

hần một bên hôn môi, một bên đem tay vuron vào trong lễ phục Triệu Đàn, cách áo ngực, vuốt đỉnh trước ngực Triệu Đàn.

Triệu Đàn ở trong cơn mê loạn, bị Liễu Ly lần nữa tiến vào.

Mới vừa tiến vào, Liễu Ly sợ Triệu Đàn đau, con mắt nhìn Triệu Đàn, thân thể chậm chạp mà ra vào, đợi Triệu Đàn thích ứng chính mình.

Triệu Đàn bị tiến vào, phía dưới rất là đau buốt, bởi vậy vẻ mặt sợ hãi, dưới sự ôn nhu khiêu khích của hần mặt mũi dần dần hóa thành đỏ ửng, loại hai chân bạch ngọc bắt đầu quần lấy eo nhỏ Liễu Ly, giống như cự tuyệt mà nghiêng đón.

Liễu Ly đã nhận ra biến hóa của nàng, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Triệu Đàn, bắt đầu rất nhanh ra vào.

Dưới sự kích thích mãnh liệt, cả người Triệu Đàn bắt đầu vận vẹo, thanh âm của nàng nức nở.

thật lâu về sau, Liễu Ly rút cuộc buông tha Triệu Đàn.

Triệu Đàn đã ngất đi thôi.

Liễu Ly là người tập võ, một khi mất đi không chế, Triệu Đàn tự nhiên là chống đỡ không chịu nổi.

Liễu Ly dùng khăn lụa chấm nước ấm rửa sạch phía dưới cho Triệu Đàn, sau đó đem Triệu Đàn ôm trở về phòng ngủ của nàng, đặt lên giường. Từng tầng một cởi đi lễ phục Triệu Đàn, hần đem Triệu Đàn xích lỏng tiến vào trong chăn, sau đó mình cũng thoát quần áo.

hần đem Triệu Đàn mê man ôm vào trong ngực, con mắt nhắm lại.

Liễu Ly đã phát tin báo tới thuộc hạ các nơi ở Đông Xu cùng Đại Kim, hôn lễ ngày mai, sợ là sẽ không thuận lợi, vậy liền đem cái đêm này thành đêm tân hôn của hần và Triệu Đàn a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Ngủ thẳng tới đêm khuya, bên ngoài tựa hồ truyền đến một tràng tiếng gõ cửa."Soạt soạt, soạt soạt, soạt soạt", vô cùng có quy luật.

Liễu Ly vốn không ngủ say, lập tức thanh tỉnh, từ trên giường ngồi dậy.

hần mặc vào áo ngoài, giúp Triệu Đàn đang ngủ say bày ra một tư thế ngủ dễ chịu thoải mái, sau đó giúp Triệu Đàn đắp kín chăn mỏng, kéo màn lụa, quay đầu lại nhìn Triệu Đàn, lúc này mới đã đi ra.

Bên ngoài một mảnh hắc ám, vàng sáng đèn lồng xa xa mờ mờ theo đi qua, bên cạnh đường hành lang sum sê hoa và cây cảnh trở nên mờ mờ, có chút âm trầm.

Dưới cây liễu ở ngoại viện Thanh Liễu cư, có bốn người đứng đấy, bên trái là gã sai vặt Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc, cái chính giữa mặc Thanh y, ngũ quan không gì đặc sắc, nhìn qua đại khái hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, bên phải là nữ tử, ước chừng hơn ba mươi tuổi, bộ dạng thủy mị, nhưng là Lâm mụ mụ thân tín bên người Bạch Thái phi.

Liễu Ly chậm rãi đi tới.

Tiểu Tùng, Tiểu Trúc cùng người áo xanh khom người hành lễ. Lâm mục mẹ ngồi xồm thân hành lễ.

Tiểu Tùng mở miệng nói: "Bẩm báo Vương gia, thuộc hạ đã hết lực ngăn chặn Triệu công tử, bắt quá, mặc dù không có người chết, nhưng phần đông là bị thương!"

Liễu Ly nhẹ gật đầu, trầm giọng nói: "Tăng thêm trợ cấp!"

"Vâng!" Tiểu Tùng lui trở về.

Người áo xanh đi lên ôm quyền nói: "Bẩm báo Vương gia, tin đã đưa đến, người nọ đáp ứng hôm nay giờ Dậu đến!"

Liễu Ly nhẹ gật đầu, con mắt nhìn về phía Lâm mục mẹ.

Lâm mục mẹ nói: "Nô tài nhất định không phụ sự nhờ vả của Vương gia!"

Lúc rạng sáng, Triệu Đan lại bị Liễu Ly kêu tỉnh.

Màn lụa bên ngoài đốt nền đỏ, cả gian phòng phủ thêm một tầng màu đỏ nhu sa.

Liễu Ly trên người chỉ mặc quần áo trong màu trắng, phảng phất là hôn không đủ yêu không đủ, ôm Triệu Đan càng không ngừng hôn môi, càng không ngừng vuốt ve.

Triệu Đan bị hôn hôn môi thè lưỡi ra liếm - liếm khiến cho toàn thân run lên, mềm như nước, đành phải mặc kệ nó.

Liễu Ly tách hai chân Triệu Đan ra, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào Triệu Đan, trong mắt hàm chứa khẩn cầu.

Triệu Đan tuy rằng thân thể đau nhức, thế nhưng là càng đau lòng hồ ly ca ca, không đành lòng để hắn bị mây may ủy khuất, đến cùng vẫn là thuận theo hắn, hai chân quần lấy eo nhỏ Liễu Ly hướng phương hướng của mình ngoắc một cái.

Liễu Ly nhìn Triệu Đan, phía dưới chậm rãi xâm nhập vào.

Đắm chìm qua đi, Liễu Ly quay về phòng của hắn thay quần áo.

Triệu Đan mặc xong quần áo trong, ngồi ở bàn trang điểm, trang điểm thật lậu, Liễu Ly liền vén rèm lên đi đến.

Nàng thấy hồ ly ca ca trong gương, ngây thơ mà cười cười.

Liễu Ly đứng ở phía sau của nàng, lẳng lặng nhìn dung nhan như hoa ở tấm gương, nhìn trong chốc lát, hắn chỉ cảm thấy trong nội tâm tràn đầy ảm áp, cúi người ở trên gương mặt Triệu Đan hôn một cái, lại trên lỗ tai Triệu Đan hôn một cái.

Dù đã thân mật như thế, Triệu Đan vẫn đỏ mặt như trước, sóng mắt như nước liếc nhìn Liễu Ly.

Trong nội tâm nàng thâm thúy cảm giác kỳ quái: hồ ly ca ca luôn luôn không phải người nhiệt tình như vậy a?

"Hồ ly ca ca, làm sao vậy?"

Liễu Ly nhìn Triệu Đan trong gương, thấp giọng nói: "Triệu Đan, ta..."

hắn không có nói thêm gì đi nữa.

Trong lòng của hắn có nhiều lời muốn nói với Triệu Đan, tuy nhiên lại nói không nên lời, bởi vì cảm thấy nói nhiều hơn nữa, không bằng hắn từng bước một mà làm, cho Triệu Đan cùng hắn một cái tương lai.

Triệu Đan dựa sát vào tiến vào trong ngực Liễu Ly.

trên bàn trang điểm bên cạnh đốt nền đỏ, chiếu đến trong kính như hoa đẹp, quả nhiên là bình an vui sướng vui mừng vô hạn.

Sáng sớm, giờ mẹo vừa xong, nha hoàn mục mục mang theo người săn sóc nàng dâu sớm tràn vào, trước hầu hạ Vương gia cùng Vương Phi tương lai dùng đồ ăn sáng, kế tiếp liền vội vàng giúp đỡ Liễu Ly cùng Triệu Đan mặc quần áo.

Liễu Ly đã mặc vào quần áo bên trong, chẳng qua là mặc vào lễ phục đồ thẩm mang theo ngọc quan mà thôi; Triệu Đan thì phức tạp hơn nhiều, bị người săn sóc nàng dâu cùng bọn nha hoàn xe lông mặt, lại là tu mi, lại là thoa phấn, lại là chải búi tóc, lại là thay đổi trang phục, loay hoay không dứt.

Giờ lành tới, Liễu Ly áo đỏ ngọc quan cùng cô dâu Triệu Đan đầu đội hỉ khăn áo đỏ quần đỏ bị đám người dẫn vào hỉ đường.

Mặc dù chỉ là một hôn lễ nhỏ trong vương phủ, nhưng trong nội đường giăng đèn kết hoa một mảnh vui mừng, mọi người trong Ủy Vương phủ đều đang mặc quần áo vui mừng, vui sướng hơn hờ chờ nhìn Vương gia Vương Phi bá đường thành thân.

Chủ trì hôn lễ là phụ tá Ủy Vương, thanh âm vang dội: "... Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê giao bái, đưa vào —— "

Môi kiếm sáng như tuyết tới gần, thanh âm chúc mừng bỗng im bật.

Toàn bộ lễ đường một mảnh tĩnh lặng, không người nào dám lên tiếng.

Triệu Đan cùng Liễu Ly đều nhìn thanh niên áo trắng giống như Thiên Ngoại Phi Tiên tới gần.

Triệu Đan trước kinh sợ sau vui mừng, vừa định gọi "Tam ca", lại bởi vì thân sắc Triệu Dương lạnh lùng nghiêm nghị cùng bạch quang trường kiếm trong tay hiện ra sững sờ ở này trong.

Liễu Ly một thân áo đỏ, mặt không thay đổi đứng ở nơi đó, ôm eo Triệu Đan, lẳng lặng nhìn Triệu Dương, hần sớm nhận được tin báo Triệu Dương chạy tới, chẳng qua là sai người đốc sức liễu mạng ngăn chặn hần, tranh thủ cho phép hần đến đây đứng vào lúc này, diễn một trò thật hay.

Triệu Dương áo trắng như tuyết đứng ở nơi đó, trường kiếm trong tay chỉ vào Liễu Ly, mắt phượng như vẽ tình xảo có chút nheo lại, bàn tay trái đánh về phía Liễu Ly.

Chưởng phong của hần nhanh như tia chớp ác liệt vô cùng, dù là Liễu Ly võ công cao cường cũng hiểu được tránh cũng không thể tránh, hần cứng rắn nhận lấy một chưởng này, cánh tay buông Triệu Đan ra, thân thể hướng về phía sau bật ngược lại.

Triệu Đan khi thấy Triệu Dương đánh ra một chưởng này đồng thời kêu lên: "không —— "

Triệu Dương ngược lại ôm Triệu Đan, ôm lấy nàng bay ra ngoài.

hần dung mạo tươi đẹp đáng người phiêu dật, phảng phất như Trích Tiên hạ phàm, mọi người Ủy Vương phủ vốn là bình tĩnh, đợi Vương gia ngã xuống Vương Phi bị bắt, lúc này mới thanh tỉnh lại, vừa muốn đuổi theo, thế nhưng thanh niên áo trắng kia đã mang theo Vương Phi không thấy tăm hơi.

Bạch Thái phi cùng Thọ Sơn quận chúa lao đến, đỡ Liễu Ly dậy.

Trong tiếng khóc của mẫu thân cùng tỷ tỷ, Liễu Ly thổ một bụm máu, hôn mê bất tỉnh.

Triệu Đan khi... tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong xe ngựa, Tam ca Triệu Dương ôm vai ngồi ở một bên.

"Tam ca, hồ ly ca ca đâu?" Triệu Đan gãy giữa ngồi xuống, run giọng hỏi.

Triệu Dương liếc mắt Triệu Đan: "Giết!"

Triệu Đan nước mắt tràn mi, nhìn Triệu Dương sau nửa ngày mới nói: "Người dựa vào cái gì giết hần! Dựa vào cái gì?"

Triệu Dương nhú mày, nói: "hần lừa lấy muối muối của ta!"

"Thế nhưng là ta câu dẫn ——" Triệu Đan lời còn chưa dứt, người đã bị Triệu Dương điểm hôn mê bất tỉnh.

Triệu Dương đem thân thể muối muối chỉnh lại, cho nàng gối lên bắp đùi mình, nằm cho thoải mái, sau đó nhắm mắt chợp mắt.

Liễu Ly được đưa về phòng ngủ Thanh Liễu cư liên tỉnh lại.

hần giống như một sinh mệnh chỉ còn thở hơi cuối cùng, khoe miệng còn vết máu khô, con mắt khép lại, sắc mặt tái nhợt, bờ môi tái xanh, nói với Bạch Thái phi: "Mẫu thân... Làm cho người ta đều... đều đi ra ngoài..."

Bạch Thái phi sớm được trang điểm cho tinh xảo liên tục chảy nước mắt, ngày xưa khôn khéo, kiêu ngạo sớm đã không thấy tăm hơi, hôm nay nàng chỉ là một cái mẫu thân thương tâm.

"đi ra ngoài! đều đi ra ngoài cho ta!" Bạch Thái phi lên tiếng khóc lớn.

Trong phòng đám nha hoàn bà tử đều lặng yên không một tiếng động lui xuống.

"Còn có... Tỷ tỷ..." Liễu Ly đầu hướng lên, máu lần nữa từ miệng trong tuôn ra!

"Mau đi ra!" Bạch Thái phi mệnh lệnh Trúc Thuyền, "Mau nhìn xem thái y có đến không! Nhanh lên!"

Liễu Ly nằm ở trong ngực Bạch Thái phi, hần tựa hồ hấp hối sắp chết, sắc mặt tái nhợt tái xanh, mắt hoa đào ngày xưa sáng ánh sáng lưu nay âm đạm không ánh sáng, tựa hồ muốn mở ra cũng khó khăn, máu tươi không ngừng tuôn ra, lễ phục màu đỏ thấm đầy máu tươi.

Nước mắt Bạch Thái phi giống như hạt châu xuống rơi lã, một viên lại một viên, rơi vào trên mặt giống như sứ trắng của Liễu Ly.

"Nhi tử... Sanh nhi... Mẫu thân nhất định sẽ báo thù cho ngươi! đều là mẫu thân sai, mẫu thân không nên bắt buộc ngươi đến đây, không nên muốn

ngươi lấy nữ nhân kia, không nên..."

Nàng ôm Liễu Ly đã hôn mê, hai mắt đầm lệ kể lể: "Sanh nhi, mẫu thân còn không có nói cho ngươi biết thân thế của ngươi! Hoàng Đế mới là cha đẻ của ngươi, ngươi là hoàng tử, ngươi là hoàng tử a! Ngươi cũng có cơ hội kế thừa ngôi vị hoàng đế đó a... không, mẫu thân không nên bức ngươi, chỉ cần ngươi sống lại, muốn làm cái gì thì làm cái đó, mẫu thân không bao giờ sẽ ngăn trở ngươi nữa, lại cũng sẽ không ép ngươi..."

Bạch Thái phi cao quý cả đời rút cuộc khóc lớn thành tiếng.

Tiếng khóc nữ nhân khàn giọng quanh quẩn ở trong phòng trang trí đồ thảm, vắng vẻ đơn điệu, không có một tia hồi âm.

Trúc Thuyền mang theo ngự y chạy tới.

Nàng đẩy cửa xông vào, phát hiện mẫu thân đều ngồi dưới đất lên tiếng khóc lớn.

Bên giường, tay áo lễ phục đồ thảm của đệ đệ Trúc Sanh từ trên giường rũ xuống xuống dưới.

Lúc đệ đệ sống sờ sờ ở trước mắt, nàng nghĩ đến việc lợi dụng đệ đệ để đạt được nhiều thứ hơn; hôm nay đệ đệ rời đi, nàng mới biết mình đã bỏ qua bao nhiêu thứ —— Ủy Vương phủ mà không có Ủy Vương, làm thế nào che chở nàng cùng mẫu thân?

Trúc Thuyền luôn luôn ích kỷ kiên cường, đứng ở cửa phòng ngủ Trúc Sanh, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Lâm mục mẹ thân tín Bạch Thái phi đi đến, không nói thêm gì, chẳng qua là nói: "Chủ tử, đây là việc lớn, hay vẫn là..."

Bạch Thái phi vốn đã ngây ra như phỗng, nghe vậy lại khóc lên.

Lâm mục hầu hạ Bạch Thái phi đã có chừng hai mươi năm, đối với nàng hoàn toàn tin tưởng, đối với nàng rất là hiểu rõ, không nói lời nào mà phân phó người đem Bạch Thái phi nâng ra ngoài, trong miệng dụ dỗ: "Chủ tử, người thật sự là quá mệt mỏi, về phòng dần xếp trước a! Vương gia nơi đây do nô tài trông nom!"

Bạch Thái phi những năm gần đây ăn ngon mặc đẹp châu bao vây thúy lượn quanh, cho tới bây giờ không có gặp qua loại khổ sở này, toàn thân không có khí lực, bị hai cái nha hoàn lạnh lợi diu đi.

Trúc Thuyền cũng do nha hoàn đỡ trở về Đông viện.

Lâm mục đứng ở trước phòng, Tiểu Tùng Tiểu Trúc ở dưới hành lang đưa mắt liếc một cái, tiếng buồn bã nói: "Mau tới chỉnh đốn cho Vương gia một chút đi, không thể để cho Vương gia cái dạng này ra đi a!"

Bạch Thái phi đang nằm ở trên giường khóc nức nở, chợt nghe thanh âm Lâm mục từ bên ngoài truyền đến: "Chủ tử, không tốt! đã xảy ra chuyện!"

Nàng lúc này cũng không để ý mệt mỏi, lăn lông lốc ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Dưới sự dẫn dắt của Lâm mục, nha hoàn đỡ Bạch Thái phi lần nữa đi tới Thanh Liễu cư.

một người nam nhân mặc hắc y đứng sau hành lang nội viện Thanh Liễu cư, nhìn qua chừng ba mươi tuổi, cao gầy, màu da trắng nõn, mắt hoa đào, bờ môi đỏ tươi dưới sống mũi cao thẳng mím thật chặt, trong trẻo nhưng con mắt lạnh lùng nhìn qua Bạch Thái phi.

Bạch Thái phi thoáng cái ngây ngẩn cả người, nàng muốn gọi "Sanh nhi", nhưng lại lại cảm thấy không phải, Sanh nhi không phải đã đi rồi sao?

Nam tử này cùng Sanh nhi tương mạo cực kỳ tương tự, nhưng mà khí chất nếu so với Sanh nhi trong trẻo thì lạnh lùng hơn nhiều!

Nghĩ đến Trúc Sanh đã chết đi, nước mắt Bạch Thái phi lần nữa đã tràn đầy hốc mắt.

Cái nam tử áo đen này nhìn Bạch Thái phi: "Ta đến đưa Liễu Ly đi!"

Dứt lời, hắn quay người đi vào nhà chính.

Bạch Thái phi đang muốn hô người chặn hắn lại, nam tử áo đen lại trở lại nhìn nàng, trên mặt xinh đẹp tuyệt trần không có một tia biểu lộ, thanh âm lạnh lùng: "Ta có thể tìm người tới cứu hắn."

Bạch Thái phi nội tâm rung động, còn chưa kịp nói chuyện, nam tử kia đã tiến vào phòng ngủ, rất nhanh liền ôm Trúc Sanh một thân áo đỏ dính máu đi ra, vượt qua Bạch Thái phi, đi ra ngoài.

Tiểu Tùng Tiểu Trúc đã ở trên xe ngựa, chờ ở bên ngoài Thanh Liễu cư.

Nam tử áo đen đem Liễu Ly đặt ở trong xe ngựa, mình cũng ngồi xuống.

Tiểu Tùng "Giá" rồi một tiếng, giờ roi đánh xe ngựa chạy ra ngoài.

Triệu Đan lần nữa khi... tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên một cái giường, Tam ca Triệu Dương ngồi ở cuối giường, vẻ mặt trầm tư, không biết đang suy nghĩ gì.

Nàng không hề khóc rống, khóc rống nếu như không làm nên chuyện gì, còn không bằng lý trí suy nghĩ thì tốt hơn.

Đầu tiên đối mặt vấn đề là: hồ ly ca ca đến cùng thế nào?

Tỉnh táo lại, Triệu Đan bắt đầu tin tưởng vững chắc hồ ly ca ca sẽ không chết.

Tam ca Triệu Dương nhìn qua vô cùng lạnh lẽo buồn tẻ, kỳ thật tâm mềm nhũn, hẳn tuyệt đối sẽ không giết chết huynh đệ Liễu Ly cùng hần cùng nhau lớn lên, dù cho Liễu Ly tiên trăm hậu tấu cưới muối muối duy nhất của hần.

Nghĩ tới đây, Triệu Đan thở dài một hơi, như vậy kế tiếp cần phải làm là ổn định Tam ca, lấy tin tức hồ ly ca ca, sau đó lại nghĩ biện pháp cùng hồ ly ca ca đoàn tụ.

Triệu Dương nhìn muối từ tỉnh, đứng dậy từ đầu giường bưng một chén nước tới, muốn nâng Triệu Đan cho ăn nàng uống nước.

Triệu Đan vẻ mặt bi thương, nhắm mắt không nói, nước mắt dọc theo khóe mắt chảy ra bên ngoài, đầu có chút loạn choạng, một miếng nước cũng không muốn uống.

Triệu Dương có rất nhiều biện pháp bức bách nàng uống nước, nhưng đây là muối từ của mình, hần cái gì cũng không thể làm, cuối cùng đành phải buông ly xuống.

Triệu Đan lúc sau đã đoán được nàng bị Tam ca Triệu Dương mang về cảnh nội Đại Kim, cái này sợ là biệt viện Vương Phủ.

đã đến lúc ăn cơm, gã sai vặt hầu hạ dựa theo Triệu Dương phân phó, đặc biệt đưa tới người nấu đồ ăn, đều là Triệu Đan thích ăn.

Gã sai vặt này rất có ánh mắt, đem thức ăn đặt ở trên khay, đem khay đặt ở trên bàn nhỏ, nhưng lui ra ngoài phía sau.

Triệu Dương như trước một thân áo trắng như tuyết đứng ở cuối giường, có chút nhú mày nhìn muối muối.

Triệu Đan nghe thấy rồi mùi thơm đồ ăn, nhưng lại là vì lo lắng Liễu Ly, cũng vì diễn kịch diễn được càng rất thật, nàng nhắm mắt lại, chính là bắt động không ăn.

Triệu Dương nhìn Triệu Đan luôn luôn tham ăn thậm chí ngay cả chân gà nàng yêu nhất cũng không muốn ăn, lúc này mới tin tưởng Triệu Đan thật sự hạ quyết tâm tuyệt thực rồi, không khỏi có chút do dự.

Triệu Đan không ăn không uống một ngày một đêm, Triệu Dương rút cuộc chịu thua rồi: "Triệu Đan, Liễu Ly không có chết."

Nghe được những lời này, Triệu Đan vui mừng nhưng tâm có chút đau, thế nhưng là trên mặt nhưng như cũ ừ, bất động không nói, nhắm mắt lại nằm ở trên giường.

Triệu Dương nhìn muối muối luôn luôn nhu thuận, bị Liễu Ly làm thần hồn điên đảo, thật sự là đau lòng muốn chết, hận không thể lại giết chết Liễu Ly, nhưng lại là vì muối muối, hay vẫn là tính tình nhẫn nại giải thích nói: "Ta chỉ dùng năm phần công lượng, hơn nữa trên người hần còn ăn mặc hộ giáp phòng thân, nhất định không chết được đâu!"

Triệu Đan vẫn là khổ sở, hồ ly ca ca bị thương, nhất định rất đau, nàng tiếp tục lừa gạt Triệu Dương.

một đêm, Triệu Dương rút cuộc gánh không được rồi, cũng không hề bày ra vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng như Tiên nữa, năn nỉ Triệu Đan: "Muối muối, ăn một chút đi!"

Tuyệt thực hai ngày một đêm, Triệu Đan đói bụng dính vào da, ngày xưa mặt hồng nhuận phon phớt nay trở nên tái nhợt, mặt trái táo cũng hép lại, hai mắt hơi khép.

Triệu Dương rút cuộc nói ra: "Triệu Đan, ngươi đến cùng muốn cái gì?"

Triệu Đan chậm rãi mở to mắt, nhìn Triệu Dương: "Ta cùng với hồ ly ca ca cùng một chỗ!"

Triệu Dương ngồi ở bên giường nhìn muội muội.

hắn tự tay cầm chặt tay Triệu Đan, tay Triệu Đan vẫn mập mạp, vừa trắng vừa mềm, trên mu bàn tay còn có một cái hố nhỏ đáng yêu, hiện tại tựa hồ biến thành da bọc xương, một lớp da da hơi mỏng đều có chút nổi lõng.

hắn nắm tay Triệu Đan, cảm lại nắm, cuối cùng thấp giọng nói: "Người muốn gả ai liền gả ai a! Ca ca không ngăn cản người!"

Triệu Đan nhìn Triệu Dương, tiếp tục radiều kiện: "Nếu cha mẹ đại ca bọn hắn không đồng ý?"

Triệu Dương rũ tầm mắt xuống: "Người cũng sẽ không đem cậu Liễu Liên gọi về nhà?"

Triệu Đan đại hỉ, Tam ca nếu như đã nói như vậy, hắn nhất định biết rõ cậu Liễu Liên ở nơi nào, đã có cậu Liễu Liên ủng hộ chính mình, cha mẹ đại ca nhị ca bọn hắn còn không khuất phục?

Nàng giãy giụa muốn ngồi xuống: "Cậu Liễu Liên ở nơi nào?"

Triệu Dương nhìn Triệu Đan, trong lòng vẫn là cảm giác muội muội mình đáng yêu nhu thuận biết bao nhiêu, lại gả cho Liễu Ly, quả nhiên là một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu: "Ta vốn cùng cậu Liễu Liên hẹn đến Đông Xu gặp mặt, ai biết còn chưa nhìn thấy cậu Liễu Liên, liền nhận được tin gấp của đại ca, nói người chạy đến Đông Xu rồi!"

Triệu Đan miễn cưỡng cười cười, nhỏ giọng nói: "Ca ca, trước cho ta bát canh gà a!"

Triệu Dương đứng dậy đi ra.

Dù cho khôi phục ảm thực rồi, Triệu Đan như trước ăn được rất ít, cho nên mãi cho đến lúc trở lại Nam An Vương phủ Nhuận Dương, Triệu Đan như trước vẫn nhỏ bé yếu ớt tái nhợt gây trơ xương, Triệu Trinh cùng Chu Tử tâm thương yêu không dứt.

Thấy con gái cái dạng này, Triệu Trinh nhủ mảy không nói, trong nội tâm đã sớm hoá mềm rồi. Chu Tử càng phải như vậy, ôm Triệu Đan nước mắt đỏ rào rào xuống: "Con gái ngọc của ta, trong lòng người thích Liễu Ly, sao không nói cho cha mẹ, cha mẹ có thể không cho người làm chủ? Tội gì làm cái việc ngọc này? Triệu Đan ngọc của ta a!"

Triệu Đan một bức hữu khí vô lực: "Các người không chê hồ ly ca ca so với ta lớn mười một tuổi?"

Triệu Trinh vừa muốn nói gì, Chu Tử đã cắt ngang hắn mà nói: "Liễu Ly cũng là hài tử chúng ta nhìn lớn lên, hiểu rõ đấy, lớn cái mười tuổi tám tuổi thì thế nào!"

Triệu Đan trong nội tâm hẳn hoan, trên mặt nhưng như cũ là vẻ mặt ai oán, nhìn phụ thân. Nàng biết rõ, đây là chuyện trọng đại, mẹ sợ là còn phải nghe phụ thân đấy.

Triệu Trinh mở miệng nói: "Cũng thế, nếu như đã thành hôn, vậy còn nói cái gì, trước hết nghĩ muốn sự tình giải quyết như thế nào a!"

Cha mẹ đều đã đáp ứng, Triệu Đan lấy được tính quyết định thắng lợi, cũng không hề sấm vai oán nữ rồi, mỗi ngày làm bạn chiều cổ cha mẹ, sành ăn, thích hợp hoạt động, tranh thủ sớm ngày dưỡng tốt thân thể, đợi hồ ly ca ca trở về.

Triệu Dương nhìn xem muội muội trước sau phản ứng, đã minh bạch sáng khoái, sâu sắc suy nghĩ "Duy nữ tử cùng tiểu nhân khó nuôi", đối với nữ nhân tính cảnh giác đề cao thật lớn.

hắn trong phủ bồi cha mẹ cùng muội muội mấy ngày, phụng muội muội chi mệnh, liền xuất phát đến Đông Xu đi tìm Liễu Ly.

Triệu Tử chưa có trở về, hắn nhận được tin Liễu Ly sai người đưa qua Đông Xu lên vào gián điệp Tây Nhung, mang đám người ra roi thúc ngựa xuất phát đi Tây Bắc.

Triệu Sam rồi bến đến hải ngoại buôn bán, tự nhiên là quay về không được rồi.

Trong phủ hôm nay chỉ có Triệu Đan cùng cha mẹ.

Triệu Trinh cùng Chu Tử đối với nữ nhi duy nhất này tất nhiên là sủng ái cực kỳ, nhất là Chu Tử, luôn luôn yêu thương quan tâm, lại bận rộn cho con gái chuẩn bị đồ cưới, chọn lựa phòng tân hôn, đồ dùng trong nhà, vội vàng không ngừng.

Đối với Triệu Đan sau khi kết hôn đang ở vấn đề nơi nào này, Triệu Trinh cùng Chu Tử có ý tứ là cho phép Triệu Đan cùng Liễu Ly ở trong phủ, sẽ ngủ ở bên hồ Đan Hương các.

Đan Hương các là Triệu Trinh tự mình xếp đặt thiết kế, lưng tựa rừng tùng đối diện với hồ lớn, một cái tiểu hoa viên nho nhỏ, kiến tạo đẹp đẽ, cảnh sắc hợp lòng người, là sớm mấy năm cho Triệu Đan xây dựng hương khuê, đáng tiếc nàng một mực ở tại Trúc viên, căn bản không có chuyển vào.

Triệu Đan không có hoàn toàn đáp ứng, nàng chỉ nói là trở về Vương Phủ sẽ ngủ ở Đan Hương các, về phần sau khi kết hôn ở nơi nào, đợi hồ ly ca ca đã trở về rồi hãy nói.

Triệu Trinh cùng Chu Tử cũng không thể trách được, đành phải lặng chờ con rể đại nhân Liễu Ly đại giá rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: sửa chữ sai ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Triệu Dương tuyệt đối là cảm tình con chó, giỏi về truy tìm tung tích.

một tháng sau, Triệu Dương trở về Nam An Vương phủ, chẳng những mang về em rể đại nhân Liễu Ly, còn mang về cậu Liễu Liên đã lâu không gặp.

Triệu Đan nhận được tin tức Tam ca truyền đến, không biết làm sao, nhưng có chút cảm giác e sợ, cũng không có đi ra ngoài nghênh đón.

Triệu Đan nhớ rõ ngày nàng cùng hồ ly ca ca kết hôn, cũng là một ngày như thế này, bầu trời mưa rơi lác đác, gió nhẹ quét, tuy là mùa hạ, cũng rất mát mẻ.

Dường như vẫn là đầu hạ, trong nháy mắt thời gian trôi qua, đã là Hạ Mạt rồi.

Triệu Đan biết mình đã kết hôn rồi, tuy nhiên lại không có chút cảm giác chân thật nào. Nàng đứng ở hành lang Trúc viên, nhìn trúc xanh trước mắt đông đưa, trong đầu trống rỗng.

Giống như cảm nhận được cái nhìn chăm chú, Triệu Đan ngẩng đầu, thấy được Liễu Ly vừa đi qua bình phong bằng tường xây ở cổng.

Gần hai tháng không gặp, Liễu Ly tựa hồ gầy đi không ít.

hắn mặc hạ bào lam nhạt, lưng áo mảnh khảnh nhuần ẻo màu đen, lộ ra mặt có chút tái nhợt cùng môi đỏ tươi, thoạt nhìn có chút cảm giác yếu đuối.

Liễu Ly đứng ở tường xây làm bình phong ở cổng bên cạnh, nhìn Triệu Đan đứng xa xa ở dưới hành lang.

Triệu Đan sắc mặt trắng bệch, mắt to đen nhánh như phủ rồi một tầng sương mù mờ mịt, lẳng lặng nhìn hắn.

Liễu Ly phát hiện Triệu Đan đã không hề chải tóc dành cho nữ tử chưa lập gia đình, mà là chải búi tóc dành cho phụ nhân.

lòng của hắn bỗng dưng co rút lại, một cảm giác tức giận không thờ được—— đây là nữ nhân của hắn a!

Liễu Ly vẫn không nhúc nhích, hắn chấp tay sau lưng đứng ở nơi đó, nhìn Triệu Đan, nhẹ nhàng kêu: "Triệu Đan!"

Triệu Đan nhìn hắn, sương mù trong mắt to rút cuộc ngưng kết thành nước mắt, nàng mở trừng hai mắt, nước mắt "Đồ rào rào" rơi xuống.

Liễu Ly cũng nhìn không được nữa, hắn không có đi qua hành lang, đội mưa bước nhanh xuyên qua đình viện đi tới.

hắn đi đến hành lang ở, vron hai tay.

Triệu Đan nhào vào trong ngực của hắn.

Liễu Ly ôm lấy Triệu Đan, gắt gao mà đem Triệu Đan áp vào trong lòng ngực của mình. Trong nháy mắt đó, trong lòng của hắn cảm thấy tràn đầy thỏa mãn chưa từng có—— Triệu Đan lấp đầy lòng của hắn, khiến cho hắn đã thành một người hoàn chỉnh thực thụ.

hắn hôn Triệu Đan.

Môi của hắn hơi lạnh ướt át, môi Triệu Đan nóng như lửa.

Liễu Ly không có giống thường ngày ôn nhu như vậy, mà là bá đạo, nặng nề mà hôn lên Triệu Đan, dùng sức mà liếm láp mút vào, gắt gao dây dưa với Triệu Đan.

Chờ hắn buông Triệu Đan ra, môi Triệu Đan đã sưng lên.

Liễu Ly rút cuộc thả Triệu Đan, đem Triệu Đan thả trên mặt đất. hắn mỉm cười nhìn mặt nàng đỏ bừng, nhẹ nhàng nói: "Nhớ ta không, muội muội?"

nói đến "Muội muội", giọng nói hắn có chút khiêu khích, hàm chứa một tia mỉa mai.

Triệu Đàn mặt càng đỏ hơn, con mắt quả thực muốn chảy ra nước, nàng rũ xuống tầm mắt: "Nhớ."

"thật sự?" Liễu Ly bóp eo Triệu Đàn, đem Triệu Đàn chống đỡ trên cây cột tại hành lang, cúi đầu xuống, lại lần nữa hôn Triệu Đàn.

Lần này, hân hôn càng sâu, một tay ôm cả eo Triệu Đàn làm cho nàng sát nhập vào chính mình, một tay vơn vào vạt áo mỏng của Triệu Đàn, cách áo ngực bóp nắn, nắm lấy ngực Triệu Đàn.

Triệu Đàn nhắm mắt lại, mưa bụi trong trẻo nhưng lạnh lùng rơi vào trên mặt của nàng, ngứa ngáy lạnh lạnh, thân thể của nàng mềm nhũn ra, cảm thấy cứng rắn của Liễu Ly nhếch lên.

Liễu Ly buông lỏng ra môi của nàng, cánh tay như trước nắm cả bờ eo của nàng, để ngửa nàng té trên mặt đất.

Tròng mắt của hân tình mạch như mực, hàm chứa mãnh liệt tình dục, chăm chú nhìn Triệu Đàn.

Triệu Đàn bị hân hôn sung cấp môi đỏ mọng, khăn trương mà thở hào hển.

Liễu Ly cung chiều mà nhìn nàng, cúi đầu ở môi nàng mổ một cái: "Tiểu đồ ngốc!"

hân ôm lấy nàng, chân dài bước đi, tiến vào phòng ngủ—— hôm nay là phòng ngủ Triệu Đàn rồi.

Mưa bất giác ngày càng lớn hơn, bão tố tập kích rừng trúc Trúc viên, phát ra tiếng vang thật lớn.

Triệu Đàn quỳ trên giường đưa lưng về phía Liễu Ly, mặt vùi vào gối đầu mềm mại, sau lưng là Liễu Ly va chạm phát ra từng tiếng gào thét đứt quãng.

Liễu Ly đã bắn ra một lần rồi.

Đại khái là ghen lâu rồi, lần đầu tiên hân vừa mới vào liền bắn ra, cho nên lần này giống như đặc biệt duy trì lâu hơn.

Triệu Đàn đã lâm vào thế khó có thể không chế, phía dưới mở rộng đến toàn thân rung động lắc lư ở bên trong, chỉ có thể nức nở mặc cho Liễu Ly không chế tiến công chính mình.

Liễu Ly ở trên người Triệu Đàn không tự chủ xoắn lại, rút cuộc đạt đến đỉnh, đè Triệu Đàn ngã xuống giường.

Triệu Đàn khi...tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Mưa bên ngoài không biết là ngừng hay nhỏ đi, không có một thanh âm, chỉ có gió thổi rừng trúc phát ra âm thanh "Sàn sạt".

Hạ Mạt khí trời đầu thu, vẫn còn mưa, nhưng thật ra là có chút mát mẻ, thế nhưng là trong màn lại ôn hòa như xuân.

Liễu Ly ngủ nghiêng thân thể, tay của hân úp lấy núm vú Triệu Đàn, chân dài hân đặt ở trên đùi Triệu Đàn.

trên thân hai người đều không có mặc quần áo, da thịt trần trụi dán chặt lấy nhau, có một loại rất khác biệt thoải mái dễ chịu.

Hai người tỉnh dậy, lại không muốn rời giường, có một câu không có một câu mà nói chuyện.

Triệu Đàn hỏi Liễu Ly chuyện bị thương, Liễu Ly hơi hốt nói: "không có gì, có sư phụ giúp ta chữa thương, sớm đã khỏe rồi!"

"Thực xin lỗi!" Triệu Đàn thay Tam ca Triệu Dương xin lỗi, nàng đứng dậy, cúi đầu vào trong lồng ngực sạch sẽ bóng loáng của Liễu Ly, toàn thân dán chặt lấy Liễu Ly.

Liễu Ly nở nụ cười, cánh tay ôm Triệu Đàn, cái cằm đặt ở đỉnh đầu Triệu Đàn, vuốt ve tóc đen như mây mềm mại của Triệu Đàn: "không cho Triệu Dương hà tiện, hôn sự hai ta sẽ không dễ dàng được bọn hân thừa nhận như vậy!"

"Ân."

"Người làm sao tìm được cậu Liễu Liên đến?" một lát sau, Triệu Đàn tò mò hỏi.

"Ta cùng Triệu Dương vẫn luôn cùng sư phụ liên hệ, tình vệ của sư phụ đều do ta trông nom lắm!"

Hai người thì thăm trò chuyện với nhau, cảm thấy nói ra được ôn hòa thoải mái dễ chịu.

Ngày hôm sau, mưa đã tạnh, trời xanh mây trắng, không khí tươi mát, Liễu Ly mang theo Triệu Đàn đi thăm hỏi nhạc phụ nhạc mẫu.

Triệu Trinh cùng Chu Từ ngồi ở phía trên.

Triệu Trinh mặt không thay đổi nhìn mình cái con rể tiện nghi này, lòng mày cau lại; Chu Từ mặt mày hớn hớn nhìn một đôi bích nhân Liễu Ly cùng Triệu Đàn, lòng tràn đầy vui mừng.

Nha hoàn Lập Xuân cùng Hàn Lộ của Chu Tử thả hai tấm kê bằng gấm ở phía trước, Liễu Ly cùng Triệu Đàn quỳ gối trên nệm gấm, quy củ dập đầu hành lễ.

Liễu Ly miệng nói: "Tiểu tể Liễu Ly, bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân!"

Triệu Dương đứng ở một bên, hậm hực mà "Hừ" rồi một tiếng.

Chu Tử kêu một tiếng "Liễu Ly ngoan", cười híp mắt từ trong tay Lập Xuân lấy một phong bao lì xì, cho Liễu Ly.

một bên Triệu Dương nghe được cái chữ "Ngowan" kia, cảm thấy mẩu thân thật sự là đủ buồn nôn rồi, không khỏi nhủ mảy.

Ai biết Chu Tử hiểu rõ nhất con của mình, về mặt cười: "Bánh trôi ngoan của mẹ, lúc nào thì mang vợ về cho mẩu thân a?"

Triệu Dương nghe vậy, rất nhanh hành lễ cha mẹ, liền chạy đi mất.

Mắt phượng Triệu Trinh híp lại, trừng mắt nhìn bóng lưng nhi tử, hận không thể lập tức bắt hắn trở về, hảo hảo giáo huấn một lần; nhưng là muốn đến khinh công xuất thần nhập hóa của Triệu Dương, Triệu Trinh đành phải trong lòng yên lặng thờ dài—— thật sự là phụ cương bất chấn a!

hắn không thể không thừa qua gia pháp bắt Triệu Dương hầu hạ, thế nhưng Triệu Dương chạy trốn quá là nhanh!

Người một nhà tụ họp cùng một chỗ dùng cơm trưa.

Triệu Đàn phát hiện Thần Long không thấy đầu đuôi Tam ca Triệu Dương đều thành thành thật thật đang ngồi, thế nhưng không thấy cậu Liễu Liên, vội hỏi mẩu thân cậu Liễu Liên ở nơi nào.

Chu Tử cười nói: "Cậu Liễu Liên đêm qua không chịu ở trong phủ, hắn trở về ở tòa nhà phường Phúc Thọ phố nhỏ Yến Tử!"

Triệu Đàn rất kinh ngạc, cậu Liễu Liên những năm này đều là ở trong vương phủ đó a, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua hắn quay về cái tòa nhà kia ở.

Chu Tử mắt to cười đến híp lại thành một đường nhỏ: "cậu Liễu Liên đã có gia quyến rồi!"

Triệu Đàn lại truy vấn, Chu Tử lại về mặt thần bí, không chịu nói tiếp.

Triệu Đàn đuổi theo Liễu Ly hỏi, Liễu Ly cười nhưng không nói, không chịu nhiều lời.

Triệu Đàn nhìn nhìn phụ thân chuyên tâm thưởng thức trà, tâm tư chuyển một vòng, không dám đánh chủ ý lên phụ thân—— nàng biết phụ thân mình phiền nhất những thứ bất quái này, biết rõ cũng sẽ không nói, hà tất tự đòi mất mặt?

Còn lại chỉ có trái hồng mềm Tam ca Triệu Dương rồi!

Triệu Đàn sòng mắt lưu chuyển, nhìn Triệu Dương, về mặt cười lấy lòng.

Triệu Dương đang ăn canh, bị muội muội nhìn như vậy, trong nội tâm cảnh báo vang lên, con mắt nhìn lướt qua đại môn chánh đường, tìm kiếm đường mà chạy là tốt nhất, nhưng trên mặt là bất động thanh sắc, như trước bốn bề yên tĩnh mà uống canh nóng.

Triệu Đàn từ vị trí của mình, đi đến bên người Triệu Dương, một bên đuổi quyền giúp đỡ Triệu Dương nhẹ nhàng đâm lưng, một bên ôn nhu nói: "Bánh trôi ca của ta, người nói cho ta biết chuyện của cậu Liễu Liên đi!"

Triệu Dương rút cuộc uống xong bát canh nóng cuối cùng.

hắn biết rõ, mình là đầu không lại cô em gái này—— luận tài ăn nói, hắn nói không lại muội muội; luận võ lực, hắn không nỡ động thủ với muội muội một đầu ngón tay—— như vậy, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có chạy thoát!

Triệu Dương thân thể vừa trượt, muốn chạy trốn.

Nhìn bóng lưng Tam ca như mây trôi nước chảy kì thực chạy trốn chết, Triệu Đàn đành phải dậm chân.

Lúc chiều, Triệu Đàn cùng Liễu Ly ngủ trưa ở Trúc viên. Ngủ trưa xong, Triệu Đàn cùng Liễu Ly bị Chu thái phi phái người mời sang Đàn Hương các.

Chu thái phi dung xong cơm trưa là bắt đầu chỉ huy người chỉnh đốn sửa sang lại Đàn Hương các, bận rộn đến trưa, cuối cùng cũng có thành tựu, vội vàng phái người mời nữ nhi nữ tể đến xem.

Nàng phía trước dẫn đường, dẫn Triệu Đàn cùng Liễu Ly đem Đàn Hương các từ trong ra ngoài, đi thăm thú một phen, vẫn chưa thỏa mãn nói: "Đàn Hương các cũng là trong ngoài hai bộ viện, hai người các người ở tại nội viện, ngoại viện cho đám nha hoàn bà tử ở!"

Nha hoàn ở bên trong viện bày xong trà bánh dưới kê bồ đào. Chu thái phi mang theo nữ nhi nữ tể ngồi xuống uống trà, lại nói đến vấn đề phòng ở.

Triệu Đàn thế mới biết, mẩu thân ở Phúc Thọ phường phố nhỏ Yến tử cho mình cùng Liễu Ly đặt mua một cái tòa nhà rồi, ngay tại bên cạnh tòa nhà của

cậu Liễu Liên. Trong nội tâm nàng đại hỉ, lại cẩn thận nhìn Liễu Ly, muốn nhìn phản ứng Liễu Ly một chút.

Liễu Ly mỉm cười cảm ơn nhạc mẫu.

hắn thật ra là có rất nhiều tài sản, ở Nhuận Dương nội thành cũng có tòa nhà, thế nhưng là không muốn trái ý nhạc mẫu, sợ Triệu Đàn mất hứng. Thấy Triệu Đàn có chút khấn trương mà nhìn chính mình, hắn gật đầu cười.

Triệu Đàn lúc này mới yên tâm.

Nàng mặc dù tuổi nhỏ, nhưng cũng biết nam nhân cũng đều là có lòng tự trọng, không muốn đa thương lòng tự trọng Liễu Ly.

Đến ban đêm, cả hai trở về Trúc viên.

Triệu Đàn đang đứng ở trước bàn trang điểm tháo trâm cài tóc, Liễu Ly cởi áo ngoài, có chút hăng hái mà giúp nàng.

"Triệu Đàn, ngươi ban ngày nhìn ta làm gì?" Liễu Ly cười hỏi.

"Ách ——" Triệu Đàn trầm ngâm một chút, mới thành thành thật thật nói, "Ta sợ ngươi mất hứng!"

Liễu Ly biết rõ Triệu Đàn săn sóc chính mình, thế nhưng là nghe chính miệng nàng nói ra, dù sao vẫn là bất đồng.

Trong lòng của hắn âm áp, cúi người từ phía sau lưng ôm lấy Triệu Đàn, ở vành tai Triệu Đàn hôn một cái, nói giọng khàn khàn: "Ngoan!" Sau đó ngậm lấy vành tai mềm của Triệu Đàn. Hắn phát hiện, vành tai cũng núp vù đều là chỗ Triệu Đàn cực kỳ mẫn cảm, hôn một chút liền động tình không thôi.

Gió xuân phoi phới, toàn thân Triệu Đàn ở cao triều trực tiếp rơi vào choáng váng, lúc Liễu Ly va chạm chỉ có thể oán trách Liễu Ly một câu: "Hồ ly... Hồ ly ca ca..... Ngươi muốn... Muốn làm hư... Ta..."

Lời ấy của Triệu Đàn giống như lửa cháy đổ thêm dầu, Liễu Ly mềm lòng rung động, càng thêm ra sức, đè ở trên người Triệu Đàn, ra sức cày cày, thẳng đến cao triều.

Tuần trăng mật còn không có qua hết, tiết Trung thu mười lăm tháng tám, Liễu Ly cùng Triệu Đàn nhận được tin tức Thiên Hạo Đế nam tuần.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thiên Hạo Đế tới làm cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tin tức Thiên Hạo Đế Nam tuần tựa như một hòn đá nhỏ bị ném vào trong hồ lớn ở phủ Nam An Vương, người quan tâm duy nhất chính là Triệu Đàn hỏi Triệu Trinh: "Phụ thân, Sui Cáo ca ca Nam tuần lần này có ở trong phủ ta không?"

Bởi vì trước kia Thiên Hạo Đế Triệu Đồng có đến Nhuận Dương một lần, chạy theo Triệu Đàn ở tại Trúc viên Nam An Vương phủ, mà bây giờ Liễu Ly cùng Triệu Đàn một đôi đang ở tại Trúc viên, cho nên Triệu Đàn mới hỏi đến vấn đề này.

Triệu Trinh lo nghĩ mới nói: "không ở!"

Triệu Đàn chớp mắt to nhìn Triệu Trinh, vẻ mặt yêu cầu giải thích.

Triệu Trinh bị con gái dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, trong nội tâm rất đắc ý, cũng không chê phiền, kiên nhẫn giải thích nói: "Hoàng Đế hiện tại không giống như xưa nữa, muốn chuyển nhà, đương nhiên là phải ở tại hành cung rồi!"

Triệu Đàn đã rõ rồi, nguyên lai là mang theo phi tần gì gì đó, nếu ở tại trong phủ Nam An Vương thì sẽ rất bất tiện a!

Nghĩ đến Sui Cáo ca ca về sau cùng mình có khoảng cách càng ngày càng xa, nàng liền có chút ít phiền muộn nho nhỏ, thở dài một hơi.

Liễu Ly ngồi ở bên cạnh, thấy nàng vì Thiên Hạo Đế thở dài, lạnh lùng mà liếc mắt nhìn nàng.

Triệu Đàn lập tức tiếp nhận ghen tuông của hồ ly ca ca, đối với Liễu Ly cười nhẹ một tiếng, ôn nhu nói: "Hồ ly ca ca, muối cất trái cây ướp lạnh cho huynh ăn nhé?"

Liễu Ly rù tằm mắt, "Ân" rồi một tiếng: Triệu Đàn thật sự là nghe lời a!

Lúc này là buổi tối mười lăm tháng tám tiết Trung thu, Nam An Vương phủ một nhà năm miệng ăn ngồi ở bên trong Bích Sam Tạ, mọi người ngồi ngắm trăng.

Bích Sam Tạ bốn cửa sổ mở rộng ra, cảnh trí rất đẹp, bầu trời xanh trong nâng lên một vầng trăng tròn, dưới bầu trời đêm từng con sóng dưới mặt hồ lăn tăn, gió nhẹ thổi, xa xa có tiếng sáo du dương, trong lòng mỗi người đều là yên ổn cực kỳ.

Triệu Đan chân chó mà sai người mang tới dưa hấu, nâng đem vỏ dưa hấu cắt ra, đem dưa hấu cắt thành từng miếng, bỏ vào trong bát thủy tinh, xiên thìa bạc vào từng chén, đưa tới từng người.

Triệu Dương tro mắt nhìn phụ thân một chén, mẫu thân một chén, Liễu Ly một chén, chỉ có chính mình bị bỏ sót, trong nội tâm hận muội tử bất công nhưng trên mặt làm như không chút nào để ý, thẳng tắp lưng ngồi ở chỗ kia, gió nhẹ thổi qua, áo trắng mềm mại bị gió đêm thổi lật phất, quả nhiên là phong thần như ngọc xuất trần như Tiên.

Triệu Trinh nhìn nhi tử giống như một con vẹt chết mạnh mẽ, khỏe miệng không tự chủ được nhếch lên. hần lúc còn trẻ cũng thích mặc bạch y, tự mình cảm giác đặc biệt hài lòng; đến hôm nay, nhìn con của mình cũng thích mặc bạch y, mặc dù có lúc cảm thấy rất là kiều ngạo, nhưng nhiều khi lại cảm thấy buồn cười —— so với chính mình, tiểu tử này thế nhưng rất có thể đang già bộ!

hần thu liếm vui vẻ, tròng mắt Triệu Đan.

Triệu Đan lúc này mới hai tay bưng một cái bát thủy tinh tới, vẻ mặt tươi cười với Triệu Dương nói: "Thân ái ca ca, đây là của ngươi này!"

Triệu Dương ngạo kiều mà nghiêng qua liếc Triệu Đan, cuối cùng vẫn là từ chối thì bất kính, nhận lấy tám lòng yêu mến muội muội, ưu nhã xiên rồi một miếng dưa hấu, đưa đến trong miệng.

Triệu Dương đứng dậy, phát huy bản lĩnh, rót một bình Mao Tiêm, cho cha, mẹ, Triệu Đan cùng Liễu Ly một người rót một chén.

Hương trà lượn lờ ở bên trong, Chu Tử nhin không được nhắc lại lời nói xưa cũ rich của mình: "Bánh Trôi, con có người trong lòng hay chưa? Có lời nào muốn nói với mẹ không, mẹ làm chủ cho con!"

Triệu Dương hào tâm hết sức, vì cha mẹ pha trà, lại cùng cha mẹ uống trà, ai biết lời nói còn chưa nói hai câu, mẫu thân lại đem lời thoại kéo đến chuyện thành than sinh con, Triệu Dương giữ yên lặng, giờ ly lên uống cạn sạch, nhìn Triệu Đan nói sang chuyện khác: "Muốn đi thăm cậu Liễu Liên không?"

Triệu Đan đương nhiên câu còn không được, lập tức nhìn về phía Liễu Ly.

Liễu Ly nhẹ gật đầu, Triệu Đan lúc này mới trả lời Tam ca: "Muốn! Bây giờ đi luôn?"

"Bây giờ đi!" Triệu Dương thấy muội muội đối với Liễu Ly ăn nói quá khép nép, một bên đứng dậy, một bên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà ở trên đầu Triệu Đan gõ một cái.

Triệu Đan vội vàng không kịp chuẩn bị, bị ca ca đánh, không muốn chịu thiệt, lúc này đuổi theo Triệu Dương, kiễng gót chân ở trên cái ót Triệu Dương vỗ một cái, đập xong bỏ chạy.

Nàng chạy dọc theo đường nhỏ bên hồ, Triệu Dương đuổi theo ở phía sau. hần mặc dù không có thi triển công phu, nhưng thắng ở chân dài, không có vài bước liền đuổi kịp Triệu Đan, ôm lấy Triệu Đan, ở trên mặt Triệu Đan búng vài xuồng.

Triệu Dương đạn hết bỏ chạy.

Triệu Đan đau đến oa oa gọi, ra sức đuổi theo ca ca.

Triệu Dương đã chạy đến rừng cây.

Rừng cây Bạch Dương hai bên đường, cũng đã lớn một người đầu ôm không hết. Triệu Dương chạy quanh cây Bạch Dương, Triệu Đan liền chạy quanh Bạch Dương vượn ma trào với hần.

Lúc Liễu Ly đi đến, Triệu Đan đang nhảy trên lưng Triệu Dương, dùng sức níu lấy lỗ tai Triệu Dương giải hận!

Nhìn Triệu Dương công phu còn giỏi hơn mình nay đang trong bộ dáng chật vật, trong nội tâm Liễu Ly vui sướng cực kỳ, lại cười nói: "Triệu Đan, còn chưa xong?!"

hần chân dài một bước, trước tiên đi thẳng về phía trước, Triệu Đan rất nghe lời, lập tức buông lỗ tai Triệu Dương ra, từ trên lưng Triệu Dương tuột xuống. Đuổi theo Liễu Ly đi vài bước, nàng quay đầu lại rồi hướng ca ca làm cái mặt quý.

Triệu Dương luôn luôn thích sạch sẽ, chỉ cần xuất hiện trước người khác, tóc không loạn quần áo phẳng sạch sẽ, hôm nay tóc cũng bị Triệu Đan làm rối loạn, quần áo cũng bị Triệu Đan vò nát rồi, nhìn qua thật sự rất chật vật.

Bất quá, Triệu Dương có biện pháp.

hần dừng bước đứng nguyên tại chỗ, trầm giọng kêu Triệu Đan: "Bánh Hấp —— "

Triệu Đán lập tức quay người đi trở về, từ búi tóc Thượng gỡ xuống ngọc chải, giúp Triệu Dương chải tóc, sau đó lại kỹ càng chải vài cái, thấy quần áo Triệu Dương ổn rồi.

Triệu Dương ngọc thụ lâm phong xuất trần như Tiên lập tức xuất hiện.

Triệu Dương đặc ý nhìn Liễu Ly, tỏ vẻ thị uy.

Liễu Ly mỉm cười không nói, duỗi tay nắm chặt tay Triệu Đán bên cạnh rồi bước nhanh đi.

Nhìn Liễu Ly phía trước nắm chặt tay Triệu Đán, Triệu Dương cảm nhận được thất ý (không được như ý) trước nay chưa từng có.

Ba người chạy tới Phúc Thọ phường phố nhỏ Yến tử, đứng trước tòa nhà của cậu Liễu Ly, gõ cửa.

Bởi vì là mẫu thân Chu Tử ngăn cản, bọn hắn vẫn chưa có tới thăm cậu Liễu Liên —— Chu Tử sợ bọn họ quá rầy thế giới tân hôn hai người Liễu Liên cùng thê tử.

Hôm nay, bọn hắn rút cuộc gặp được Liễu cửu mẫu trong truyền thuyết.

Liễu cửu mẫu khoảng hai mươi hai hai mươi ba tuổi, ngày thường rất thanh nhã, ăn mặc lịch sự tao nhã tự nhiên, thái độ tự nhiên hào phóng, vừa nhìn chính là xuất thân là đại gia khuê phòng.

Triệu Đán mới đầu cảm thấy Liễu cửu mẫu nhìn qua có chút nhìn quen mắt, cuối cùng rút cuộc nghĩ tới, cái này không phải là Ô Thổ trưởng công chúa Vân Thái Nghiên năm đó theo đuổi cậu Liễu Liên sao!

Làm Triệu Đán kinh ngạc: năm đó Ô Thổ trưởng công chúa Vân Thái Nghiên xinh đẹp cao ngạo, về sau gả cho cậu Liễu Liên lại biến thành một tiểu nữ nhân ôn nhu như nước!

Triệu Đán ba người kỹ càng quan sát, phát hiện Liễu cửu mẫu sợ là yêu cậu Liễu Liên, yêu đến thăm rồi, một đôi mắt hạnh đầy nước thủy chung vây quanh cậu Liễu Liên, trong mắt ý nghĩ tràn đầy yêu thương.

Liễu cửu mẫu ôn nhu hỏi ý Liễu Liên, liền đi phòng bếp phân phó người chuẩn bị thức ăn khuya.

Liễu Liên cùng Triệu Dương, Liễu Ly cùng Triệu Đán ngồi ở trong đình uống trà nói chuyện phiếm.

Triệu Đán vội hỏi Liễu Liên: "Cậu Liễu Liên, người cùng mợ làm sao mà kết hôn vậy?"

Liễu Liên rũ xuống tầm mắt mỉm cười không nói. Khóe miệng của hắn có chút nhếch lên, là không che giấu được thỏa mãn cùng vui mừng.

hắn cầm lấy ly uống một ngụm mới nói: "Ta khi đó đi Chung Nam sơn đón lão Vương gia cùng thái phi, trên đường cứu được nàng."

Vô luận Triệu Đán như thế nào dây dưa, Liễu Liên chính là không muốn nhiều lời.

Lòng hiếu kỳ của Triệu Đán không có được thỏa mãn, không khỏi hậm hực, đang muốn tiếp tục truy vấn, lại thấy Liễu cửu mẫu trẻ tuổi mang theo hai cái nha hoàn tới, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh trang phục nữ.

Liễu cửu mẫu chỉ huy nha hoàn bày thức ăn khuya.

Triệu Đán rất cẩn thận, nàng nhìn lướt qua, liền phát hiện Liễu cửu mẫu sai người chuẩn bị đồ ăn khuya đại bộ phận đều là những món cậu Liễu Liên thích ăn.

Nàng liếc Liễu Ly, Liễu Ly cũng đang nhìn nàng, hoa đào mắt híp híp.

Vợ chồng hai người tâm hữu linh tê, cười cười, cúi đầu không nói.

Triệu Dương thấy được Triệu Đán cùng Liễu Ly mặt mày đưa tình, trong nội tâm rất là khó chịu.

hắn dời tầm mắt, nhìn lại Liễu Liên bên này một chút.

Liễu Liên đang chuyên tâm húp cháo, ngồi ở bên cạnh Liễu cửu mẫu hai mắt ảm đạm, chuyên chú nhìn cậu Liễu Liên.

Triệu Dương cảm thấy thật sự là đủ rồi, cái này một đôi hai đôi đều buồn nôn, chuyên môn đến kích thích một người cô đơn như hắn sao?

Bọn hắn lúc rời đi, đêm đã khuya.

Liễu Ly đem xe phu đuổi trở về, ba người bọn họ chạy bộ quay về Vương Phủ.

Lúc này ánh trăng vừa vắn, trên đường không có một bóng người, yên tĩnh, bốn phía chỉ có âm thanh cước bộ của bọn hắn cùng tiếng kêu to nhỏ của

con sâu bên đường

Trở lại Trúc viên, tắm rửa xong, Liễu Ly ôm Triệu Đan, hai người ngồi trên giường trúc ở phía trước cửa sổ chải tóc.

Lúc này cửa sổ mở rộng, ánh trăng như dòng nước trôi ở phía trước cửa sổ.

Đến buổi tối, cửa vườn Trúc viên đóng chặt, bọn người hầu chưa triệu hoán chắc là sẽ không vào, toàn bộ Trúc viên yên tĩnh, rừng trúc dường như đã cùng ánh trăng hòa ngủ rồi, một điểm thanh âm đều không có, ngoại trừ tiếng sâu bọ kêu to.

Triệu Đan dựa sát vào trong ngực Liễu Ly, cười nói: "Hò ly ca ca, ngươi có chú ý tới không, Liễu cửu mẫu giống như mang thai, cậu Liễu Liên cũng có con của mình rồi!"

Liễu Ly "Àn" rồi một tiếng, mặt hoa đào rạng rỡ: "Triệu Đan, ngươi lúc nào sinh cho ta một đứa đây?"

Triệu Đan có chút thẹn thùng, cúi đầu vào trong ngực Liễu Ly, chính là không nói lời nào.

Liễu Ly trong nội tâm rung động, thấp giọng nói: "Xem ra, vì phu còn phải nỗ lực a!"

hắn đem Triệu Đan đặt ở trên giường trúc, cởi quần áo Triệu Đan.

Dưới ánh trăng, Triệu Đan yên tĩnh đẹp như ngọc.

Triệu Đan đã sớm ngủ say, Liễu Ly nghiêng thân thể nhìn nàng ngủ.

hắn tuy rằng hay nói giỡn trên chộc Triệu Đan nói muốn muốn đứa bé, tuy nhiên lại thật sự không nỡ để Triệu Đan chịu khổ.

Liễu Ly ở trên môi Triệu Đan hôn một cái, nói khẽ: "Triệu Đan, hò ly ca ca tạm thời buông tha ngươi!"

hắn quyết định mấy ngày nguy hiểm mỗi tháng cái kia cũng không làm là được.

Chín tháng chín ngày ấy, đội tàu Thiên Hạo Đế nam tuần tới bến tàu Nhuận Dương.

Từ khi Thiên Hạo Đế nhận được tin báo Minh Châu quận chúa gả cho Liễu Ly, toàn bộ Hoàng Cung liền lâm vào một loại áp suất thấp không hiểu được.

Thiên Hạo Đế là từ trong tay Tần Ngọc Y nhận được thư báo của bọn Tô Dung.

Thiên Hạo Đế nhìn tin báo, sớm đã biết nội dung, Tần Ngọc Y đứng yên ở bên cạnh, lo sợ bất an chờ đợi bão tố nổi lên.

Khi hắn đi vào, đem cung nữ thái giám trong thư phòng đều đuổi ra ngoài, miễn cho bọn hắn gặp vạ lây.

Ai biết, bão tố cũng không như mong muốn mà tiến đến.

Ngồi ở phía sau án thư là Thiên Hạo Đế nhẹ nhàng mà buông tin báo ra, ngồi ngay ngắn trong thời gian cạn một chén trà, thò tay từ trên kệ bên cạnh lấy ra một cái hộp gỗ lim.

Mặt hắn không thay đổi đem thư báo xếp lại, cất vào trong hộp gỗ lim.

Tần Ngọc Y nhận ra cái hộp này là Thiên Hạo Đế chuyên dùng để đặt những vật phẩm nhỏ mà Minh Châu quận chúa bỏ lại ở chánh điện, ví dụ như khuyên tai..., dây cột tóc..., nhẫn..., những thứ này Minh Châu quận chúa căn bản không thèm để ý, nhưng Thiên Hạo Đế luôn trân trọng đem cất hết trong hộp này.

Đóng lại hộp, Thiên Hạo Đế đem hộp trả về vị trí cũ, mặt không thay đổi tiếp tục ngắm người.

Tần Ngọc Y lặng lẽ đi ra, hắn biết rõ Thiên Hạo Đế cần yên tĩnh một mình. Hắn sau khi ra ngoài, lập tức tiến hành bố trí, lệnh cung nữ, thái giám cùng thị vệ hầu hạ ngự thư phòng hết thấy lảng tránh.

Tần Ngọc Y lặng lẽ đứng ở hành lang.

Trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, tiếp theo đó là một hồi thanh âm "Đùng đùng".

Tiếp theo, Tần Ngọc Y đã nghe được một tiếng nước nở nghẹn ngào.

hắn lắng lắng nghe, có lẽ, chỉ có hắn biết rõ, Minh Châu quận chúa Triệu Đan đối với Hoàng đế trẻ tuổi của Đại Kim có ý nghĩa như thế nào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thiên Hạo Đế cũng thật đáng yêu đấy, hắc hắc ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Đội Thiên Hạo Đế từ trong ngự thư phòng đi ra, hần đã khôi phục bình thường, trên mặt nhìn không ra chút nào dấu vết.

Triệu Đồng mặt mày như vẽ hàm chứa một tia cười nhạt, phân phó Tần Ngọc Y: "Thông tri nội các, trăm muốn nam tuần."

Vừa nhận được tin tức Thiên Hạo Đế nam tuần, đội tàu Thiên Hạo Đế cách Nhuận Dương còn xa, Liễu Ly liền muốn đem hần và Triệu Đan đến ở tòa nhà Phúc Thọ phường phố nhỏ Yến Từ.

Chu thái phi tất nhiên là vạn phần không muốn, thế nhưng thông tình đạt lý, đành phải dẫn theo mấy cái nha hoàn bà từ đặc lực, tự mình qua tòa nhà bố trí một phen, lúc này mới lưu luyến không rời mà đưa nữ nhi nữ tể qua.

Triệu Trinh tuy rằng không nói gì, thế nhưng cũng cảm thấy buồn bã.

Triệu Đan cười hi hi an ủi cha mẹ: "Dù cho chuyển đi ra, thế nhưng là khoảng cách gần như vậy, về sau ta cùng hồ ly ca ca mỗi ngày tới đây, đến lúc đó cha cùng mẹ cũng không nên chê ta đeo dính à nha!"

Triệu Trinh thò tay vỗ trên lưng tiểu nữ nhi, trong lòng vẫn là không muốn a không muốn! không biết lúc nào, giống như trong vòng một đêm, Tiểu Triệu Đan nhu thuận liền trưởng thành, còn phải ly khai cha mẹ nữa nha!

hần nhìn về phía Chu Từ, trong nội tâm ấm áp: bọn nhỏ sẽ lớn lên, sẽ độc lập, sẽ ly khai, may mắn ta còn có người, người còn có ta! Chúng ta còn cùng một chỗ, giúp đỡ lẫn nhau.

Chu Từ cũng nhìn về phía hần.

Vợ chồng hai người tay cầm lại với nhau.

Triệu Đan thấy tay phụ thân và mẫu thân nắm lấy nhau, lặng lẽ nở nụ cười.

Thiên Hạo Đế đến Nhuận Dương, phải cử hành nghi thức tiếp kiến quần thần, hai ngày sau mới gặp được Triệu Đan.

hần lần này tới cũng không có mang Tần phi, cho nên vẫn là ở tại Nam An Vương phủ, lần này hần như cũ vẫn ở Trúc viên.

Triệu Đan cùng Liễu Ly cùng đi đến.

Thiên Hạo Đế Triệu Đồng mặc quần áo ngày thường, các đại thần đến yết kiến vừa mới rời đi, Tần Ngọc Y canh giữ ở bên ngoài bẩm báo nói: "Minh Châu quận chúa, Liễu thị vệ đến ——"

Lập tức, Triệu Đồng đứng thẳng lưng lên, hần nguyên bản ôn nhuận như ngọc nay mặt có chút cứng nhắc, con mắt có chút nheo lại, nhìn chăm chăm vào cửa ngoài nhà chính.

Triệu Đan nắm Liễu Ly tay, cười hi hi đi đến.

Con mắt Thiên Hạo Đế Triệu Đồng nhìn chăm chăm vào tay Triệu Đan cùng Liễu Ly nắm cùng một chỗ, con mắt lập tức thâm trầm.

Liễu Ly chú ý tới Thiên Hạo Đế nhìn chăm chú, hần rũ xuống tầm mắt, nhanh nắm chặt tay Triệu Đan lại, lúc này mới buông ra.

hần đã từng là ca ca Triệu Đan, đối với tâm tư của Thiên Hạo Đế đối với Triệu Đan có cùng loại đồng tình. Thế nhưng, hiểu rõ về hiểu rõ, đồng tình là đồng tình, hôm nay Triệu Đan thế nhưng là nữ nhân duy nhất hần yêu, là vợ của hần, muốn cho hần nhượng bộ, đây tuyệt đối là không được, cùng lắm thì vợ chồng bọn họ rời Đại Kim!

Sau khi hành lễ, Triệu Đan đối với thói quen Thiên Hạo Đế mà làm nũng: "Lễ vật của ta đâu, Sui Cáo ——"

Liễu Ly thâm thúy mà ho khan một tiếng.

Triệu Đan lập tức đổi giọng: "Hoàng Đế ca ca, lễ vật của ta đâu?"

Triệu Đồng nhìn thoáng qua Liễu Ly, lòng tràn đầy không thoải mái: tại sao còn chưa đi ra, không biết mình dư thừa sao?

Nhìn về phía Triệu Đan, hần vui vẻ —— mấy tháng không thấy, mặt Triệu Đan mượt mà hơn một chút, trắng hồng nõn nà, con mắt lóe sáng, ngày càng dễ nhìn!

hắn nắm tay Triệu Đan, nắm tay Triệu Đan hướng đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói: "Lễ vật của ngươi tất nhiên là không thiếu được, đều ở bên trong, sẽ chờ ngươi tới lấy!"

Hai huynh muội tiến vào trong phòng.

Liễu Ly đang muốn đi theo vào, Tần Ngọc Y bên cạnh đưa mắt liếc qua một cái, ý bảo hắn không có ánh mắt.

Liễu Ly dừng một chút, kiên trì đi vào theo.

Triệu Đan thế nhưng là tiểu thê tử của hắn, vạn nhất bị Triệu Đồng chiếm được tiện nghi vậy làm sao bây giờ!

Vừa vặn lúc này Triệu Đan vừa quay đầu lại, cười đối với Liễu Ly nói: "Hò ly ca ca, nhanh lên tới đây!"

Bên cạnh Triệu Đồng vừa mới tích góp từng tí một vui vẻ cùng đắc ý lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trước khi tuyên triệu Triệu Đan đến, Thiên Hạo Đế liền chỉ thị Tần Ngọc Y tự mình đem lễ vật đều bày tại trên giường ở buồng trong, nghĩ đến lúc chờ Triệu Đan tới đây, hai huynh muội cùng một chỗ gỡ quà, cho Triệu Đan kinh hi, ai biết tên Liễu Ly không biết ngại ngần này cũng đi theo tới!

Trong phòng rất nhanh liền biến thành cái cục diện như vậy: Triệu Đan vui vẻ mà đi lấy lễ vật, vừa gỡ quà vừa bắt chuyện Liễu Ly "Hò ly ca ca, ngươi mau nhìn"; Liễu Ly bình tĩnh nhìn tiểu thê tử, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười, không có chút nào không kiên nhẫn; Triệu Đồng đứng ở bên cạnh, vẻ mặt âm áp cười, trong nội tâm lại hận không thể làm cho Liễu Ly lập tức từ trước mắt mình biến mất.

Buổi tối Nam An Vương phủ ở Duyên Hi Cư cử hành tiệc.

Trong bữa tiệc, Triệu Đan đối với Liễu Ly khai báo một tiếng: "Hò ly ca ca, ta cùng Sui Cáo ca ca có lời muốn nói!"

Nàng đối với Triệu Đồng liếc mắt một cái, sau đó rời tiệc mà đi.

Triệu Đồng lập tức đứng dậy đi ra.

Triệu Đan đứng ở rừng tùng bên cạnh Duyên Hi Cư, thấy Triệu Đồng tới đây, tự nhiên cười nói nói: "Ca ca, theo ta tản bộ a!"

Nàng kéo cánh tay Triệu Đồng, huynh muội hai người ở trong rừng tùng tản bộ.

trên trời có mây đen, đêm nay ánh trăng cũng không sáng ngời, cách một khoảng cách hai bên đường mòn trong rừng tùng treo một cái đèn lồng màu trắng vẽ hình mỹ nữ, chiếu lên chung quanh mờ mờ, có một phen ý cảnh khác.

Từ khi Triệu Đan cùng Triệu Đồng lần lượt rời ghế, tuy rằng Triệu Đan khai báo một tiếng, nhưng trong nội tâm Liễu Ly tựa như có một cái gì đó. Hắn lo lắng cái gì đây? Hắn lo lắng tiểu thê tử hồn nhiên bị Triệu Đồng ăn đậu hũ, lo lắng Triệu Đồng có âm mưu quỷ kế gì, lo lắng...

Liễu Ly rút cuộc ngồi không nổi nữa, tìm cái lý có đứng dậy rời tiệc.

hắn mới vừa đi tới bên ngoài sảnh, liền nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, nhìn lại, là Triệu Dương.

Triệu Dương cảm giác, cảm thấy Thiên Hạo Đế lần này tới có ý không tốt, cũng lo lắng muội muội, hai người nhìn nhau vừa nhìn, ăn ý đi về phía trong sân.

đã đến trong sân, Triệu Dương mở miệng trước ân cần thăm hỏi ở nha hoàn bên ngoài: "Quận chúa đâu?"

Nha hoàn hành lễ nói: "Quận chúa cùng bệ hạ đi rừng tùng tản bộ rồi."

Liễu Ly cười nói: "Ta có chút say, cùng một chỗ đi dạo cho tỉnh rượu a!"

Triệu Dương mỉm cười gật đầu.

Hai người không hẹn mà cùng hướng rừng tùng bên kia đi tới.

Vừa đi vào đường mòn, Triệu Dương lên đường: "Bọn hắn đi ra rồi!"

Quả thật, đi về phía trước không bao xa, bọn hắn liền thấy được Triệu Đồng cùng Triệu Đan đang đi tới.

không biết Triệu Đan cùng Triệu Đồng nói gì đó, hai người bọn họ đều có chút trầm mặc.

Triệu Đồng nắm tay Triệu Đan, mặt trầm như nước.

Liễu Ly liếc về Triệu Đan bị Triệu Đồng nắm tay, trong nội tâm rất khó chịu.

Ly khai rừng tùng, đi tuốt ở đằng trước Triệu Đồng quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Liễu Ly, quay người rồi đi.

Cùng ngày trong đêm, Liễu Ly cùng Triệu Đàn chạy về Phúc Thọ phường phố nhỏ Yên Từ.

Liễu Ly trước kia thường thường tự cảm thấy mình lòng dạ rộng lớn, thế nhưng là không biết chuyện gì xảy ra, từ khi Triệu Đàn lớn lên, hắn đối với Triệu Đàn liền thường thường có chút không hiểu thấu, tham muốn chiếm giữ, nhất là không nhìn nổi Triệu Đồng cùng Triệu Đàn thân cận.

Loại tham muốn này lúc Triệu Đàn cùng hắn kết hôn đạt đến đỉnh điểm.

Tựa như đêm nay, hắn tuy rằng như cũ là vẻ mặt ôn hoà mà cùng Triệu Đàn trở về nhà, thế nhưng trong nội tâm vẫn phỏng đoán: Triệu Đàn đến cùng cùng Triệu Đồng đã nói những gì

hắn không muốn hỏi Triệu Đàn, bởi vì hắn cảm giác mình so với Triệu Đàn lớn hơn rất nhiều, nếu là truy hỏi, thật không khỏi không có khí khái nam tử!

Triệu Đàn ngủ say, Liễu Ly ở môi nàng hôn một cái, mặc quần áo đi ra.

Bầu trời mây đen sớm đã tản đi, một nửa vòng tròn ánh trăng nghiêng động ở bầu trời đêm.

Thê tử Liễu Liên đã ngủ.

Liễu Liên cùng đệ tử Liễu Ly ở trong đình tiểu hoa viên uống rượu.

trên bàn đá để một cây lê hoa râm —— cuộc đời Liễu Liên yêu nhất lê hoa râm.

Liễu Ly nói với sư phụ Liễu Liên về sự hoang mang của mình.

Liễu Liên cười to.

Liễu Ly cau mày, vẻ mặt không được tự nhiên mà nhìn sư phụ.

Liễu Liên rút cuộc cười đã đủ rồi.

Ánh trăng trong mắt hắn xinh đẹp dường như mang theo một tầng ánh sáng nhu hòa, híp lại mắt hoa đào tựa hồ còn mang theo mỉm cười.

hắn vỗ trên vai Liễu Ly một cái, nói: "Liễu Ly, cái này là yêu a! Ngươi ghen á!"

Liễu Ly ngây dại, hắn cúi đầu trầm tư.

Liễu Liên nhìn hắn buồn rầu, vẫn là muốn cười: thật sự hài tử ngốc mà!

hắn cầm lấy bình ngọc, uống một hớp lê hoa râm.

Lúc Liễu Liên đứng dậy, Liễu phu nhân liền tỉnh.

Nghe được tiếng cười của trượng phu, nàng lặng lẽ mặc quần áo đi ra, đứng ở hành lang nhìn trượng phu trong sân.

Nội công Liễu Liên tựa hồ có huyền cơ gì, chính hắn nhìn qua dường như vẫn chưa tới ba mươi tuổi, mà Liễu Ly được hắn thân truyền nội công, Triệu Từ, Triệu Sam cùng Triệu Dương, nhìn qua cũng đều trẻ hơn so với tuổi thật.

Liễu phu nhân nhìn vẻ mặt hưng phấn của trượng phu, trong nội tâm vô hạn niềm vui, ngọt ngào —— cái này xinh đẹp đấy, ngây thơ đấy, đáng yêu đấy, không được tự nhiên đấy, là một nam nhân có trách nhiệm, là trượng phu ta yêu nhất a!

Nàng nhỏ giọng phân phó nha hoàn hầu hạ đi phòng bếp chuẩn bị mấy món điểm tâm nhắm rượu.

Làm thế nào mà thần không biết quỷ không hay không một tiếng động mà hại chết trượng phu của Triệu Đàn đây, là việc mà Thiên Hạo Đế Triệu Đồng trên đường nam tuần nghĩ đến, trong suy nghĩ của hắn, Liễu Ly vô số lần bị chặt chết, đâm chết, treo cổ, đốt đèn trời, ngũ mã phanh thây...

Thế nhưng, sau khi cùng Triệu Đàn ở rừng tùng, Thiên Hạo Đế chỉ có thể u oán mà nói với Tần Ngọc Y nói: "Ngọc y, ngươi có có biện pháp gì không, không làm thương tâm Bánh Hấp nhỏ của trẫm, lại có thể hung hăng mà trừng phạt Liễu Ly, ít nhất làm cho cuộc sống của hắn không thoải mái?"

Tần Ngọc Y vui vẻ mà cười: "Bẩm báo bệ hạ, nô tài ngược lại thực có một cái biện pháp!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [2] a ~

Canh [3] ở buổi tối 10 điểm tả hữu!

Chương 49

Thiên Hạo Đế tuyên chỉ, thế cục Tây Bắc khó bề phân biệt, tình thế hết sức căng thẳng, phái thị vệ Liễu Ly của Nam An Vương phủ tới Tây Bắc, bảo hộ Nam An Vương Triệu Tử, dẹp loạn ở Tây Bắc.

Nhận được ý chỉ Thiên Hạo Đế, Triệu Đan rất là lo lắng, lúc này liền muốn đi tìm Thiên Hạo Đế.

Liễu Ly lại không thêm đề ý chút nào, hần ngược lại là cho rằng Triệu Tử ở Tây Bắc thật sự không tính đặc biệt an toàn, Thiên Hạo Đế phái chính mình đi cũng là phù hợp.

hần hướng Thiên Hạo đế đưa ra một điều kiện: "Nếu Liễu Ly hoàn thành nhiệm vụ bệ hạ nhờ vả, bệ hạ có thể hay không cho phép vợ chồng Liễu Ly không đề ý tới chính vụ, sống lâu dài ở Nhuận Dương?"

Thiên Hạo Đế một tiếng đáp ứng.

Liễu Ly dẫn đầu tinh vệ biệt viện xuất phát, Triệu Đồng vui vẻ cả thể xác và tinh thần nhộn nhạo cái trang đi theo Triệu Đan ra ngoài thành tiễn Liễu Ly.

Liễu Ly một thân áo giáp, cỡi ngựa suất lĩnh Tinh Vệ Vương Phủ xuất phát.

Nhìn qua bóng lưng Liễu Ly tuyệt trần mà đi, Triệu Đan vạn phần không muốn, khổ sở cực kỳ, đối với Triệu Đồng nói: "Ca ca, người thế nhưng là đáp ứng ta không làm hại Liễu Ly đấy!"

Triệu Đồng thể xác và tinh thần hợp nhất hòa ái mà cười: "Ca ca nếu như đáp ứng không đi tổn thương Liễu Ly, liền nhất định sẽ nói được làm được!"

Đúng vậy a, hần chắc là sẽ không cho người ta động thủ, thế nhưng người Tây Nhung bộ tộc đâu? người Đông Xu đâu? Đối với bọn hần mà nói, từng là Ủy Vương Trúc Sanh, hôm nay Liễu Ly, là phản đồ a!

Nghĩ tới đây, Triệu Đồng cười đến thích ý hơn, tin tưởng gián điệp Đông Xu ở Nhuận Dương đã phát ra tình báo Liễu Ly đi Tây Bắc rồi.

Tuy rằng Thiên Hạo Đế đã đáp ứng, thế nhưng là Triệu Đan vẫn là không yên lòng, vẫn đang lo lắng lo lắng.

Nàng biết rõ, lần này Tây Nhung phản loạn là Đông Xu liên hợp bộ tộc Tây Nhung làm ra, nàng biết rõ thân thế Liễu Ly, Liễu Ly thế nhưng là phản đồ Tây Nhung cùng Đông Xu, đã đến Tây Bắc, sợ là nguy hiểm cực kỳ.

Trở lại Vương Phủ, Triệu Đan phát hiện không thấy Tam ca Triệu Dương, liền hỏi mẫu thân: "Tam ca đâu rồi mẹ?"

Chu thái phi cùng nàng hay nói giỡn: "Ca ca người bị ném đi rồi!"

Triệu Đan tâm tình không tốt, dựa sát vào trong ngực mẫu thân, yên lặng không nói.

Chu thái phi vội vàng an ủi: "Đứa nhỏ ngốc, cậu Liễu Liên chỉ thị Tam ca của người âm thầm đi theo Liễu Ly, cũng đi Tây Bắc rồi!"

"thật sự?" Triệu Đan không dám tin.

"thật sự!" Chu thái phi vuốt ve búi tóc của nàng, "Cha mẹ cũng lo lắng cho đại ca người cùng Liễu Ly a!"

Nghĩ đến Tam ca Triệu Dương võ công xuất thần nhập hóa, Triệu Đan yên tâm rất nhiều.

Thiên Hạo Đế mơ mơ màng màng, đặc ý vui vẻ vài ngày.

Cũng không lâu lắm, trong nội cung truyền đến tin tức: "Điện Hoàng Hậu mang Long duệ."

Nhận được tin tức, Thiên Hạo Đế tâm tình rất là phức tạp.

hần thân là cửu ngũ chí tôn, dưới gối vẫn trống không, một nam nửa nữ đều không có, đây quả thật là điều bất lợi với việc ổn định vương triều Đại Kim và hoà bình lâu dài; hơn nữa cái đại hoàng tử do Hoàng Hậu sinh ra, đây cũng là kết quả hần muốn.

Chẳng qua là hần không muốn rời Nhuận Dương, bỏ không được Triệu Đan a!

Tuy rằng hần làm khó dễ Liễu Ly, nhưng cũng biết, Liễu Ly sau khi từ Tây Bắc trở về, là muốn cùng Triệu Đan sống lâu dài ở Nhuận Dương, về

sau hần muốn gặp Triệu Đà, sợ là khó khăn.

Triệu Đồng càng nghĩ, cuối cùng vẫn là bị lão Nam An Vương Triệu Trinh làm thức tỉnh: "Bệ hạ không rõ những cái thủ đoạn của hậu cung sao?"

Thiên Hạo Đế im lặng.

hần hiểu, hiểu rõ cực kỳ.

hần không có ở trong kinh, Điền Hoàng Hậu có bầu, trong nội cung mấy cái Tần phi sợ chắc là sẽ không yên tĩnh!

Vì con nối dõi, nên trở về thôi!

Hai mươi tháng chín, Thiên Hạo Đế nam tuần thuận lợi chấm dứt, cảm quân bảo vệ bệ hạ, hồi kinh theo đường bộ.

Hai mươi một tháng mười, Phúc Toàn Đế Đông Xu băng hà, năm vị hoàng tử tranh đoạt đế vị, Đông Xu hỗn loạn.

Đầu tháng mười một, Nam An Vương Triệu Từ thành công trấn áp phản loạn Tây Nhung, khai hoàn hồi kinh.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt năm mới muốn tới rồi.

Hai mươi ba tháng chạp ngày ấy, Liễu Liên cùng Phan Duy Bân, Bạch Từ Hạ cùng Bạch Từ Xuân đội đồng liêu ra ngoài uống rượu.

Ở phương bắc Đại Kim, có câu "Hai mươi ba, nướng bánh nướng". Liễu phu nhân chỉ huy đầu bếp nữ nướng không ít bánh mặn ngọt, mở cửa nhỏ giữa hai nhà, mời Triệu Đà tới đây ăn mừng năm cũ.

Nhà của hai thầy trò Liễu Liên cùng Liễu Ly kế bên nhau, được người xưng là đại Liễu phu cùng Tiểu Liễu phu, hai nhà qua lại thường xuyên, dứt khoát ở bên trong mở một cái cửa nhỏ, thuận tiện hai nhà ra vào.

Triệu Đà nhớ Liễu Ly, cũng thấp thòm nhớ mong đại ca cùng Tam ca, mẫu thân phái người tới đón cũng không có qua, thế nhưng lại cảm động thịnh tình Liễu cửu mẫu, liền mang theo nha hoàn Tiểu Tùng đi qua nhà Liễu cửu mẫu, để Tiểu Trúc để ở nhà.

Gã sai vặt Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc của Liễu Ly đã sớm sửa lại tên, một đứa tên là Liễu Tùng, một đứa tên là Liễu Trúc, cũng không lo lắng gọi nhầm người. Bọn hần cũng theo Liễu Ly đi Tây Bắc rồi.

Bụng Liễu cửu mẫu đã lộ rõ, đang gọi Triệu Đà dùng cơm trưa, chỉ nghe thấy bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm Tiểu Trúc: "Tiểu Tùng, nhanh kêu quận chúa mau trở lại a! Công tử đã trở về!"

Triệu Đà đại hỉ, lập tức đứng lên, vội vàng nói từ biệt Liễu cửu mẫu: "Mợ, ta về thăm nhà một chút!"

Liễu cửu mẫu rất là thông cảm, che miệng mà cười: "Người mau trở về đi thôi!"

Nàng đang có thai, cũng không thuận tiện đưa tiễn.

Tiểu Trúc vừa thấy Triệu Đà, liền mỉm cười bầm bầm: "Quận chúa, công tử đã trở về!"

Triệu Đà đại hỉ, tim nhảy bình bịch.

Nàng trước kia vẫn là bước đi, hôm nay không tự chủ được liền biến thành chạy.

Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc ở phía sau đuổi muốn không kịp.

Trở lại nội viện, Triệu Đà bay thẳng vào nhà chính.

Nhà chính không có người.

Trái tim Triệu Đà đột nhiên run lên, trong nội tâm trống rỗng, cực kỳ khó chịu: chẳng lẽ Tiểu Trúc nói giỡn với ta?

Lúc này bức rèm che cửa phòng ngủ khẽ động, vừa cời áo choàng Liễu Ly vén rèm lên đi ra.

Triệu Đà còn không có nhìn kỹ Liễu Ly, thân thể đã nhào tới: "Hồ ly ca ca —— "

Liễu Ly duỗi cánh tay dài ra, đem Triệu Đà bế lên.

Hai người đều không nói gì, đều là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Liễu Ly ôm Triệu Đà ở trên ghế ngồi xuống.

hần đem Triệu Đà ôm thật chặt vào trong ngực, một lát sau, Liễu Ly mới nói: "Đứa nhỏ ngốc, sao lại gầy như vậy!"

Triệu Đan cũng ngừng đầu, nhìn chăm chăm vào Liễu Ly, nhìn lại nhìn, mới nói: "Người cũng gầy!"

Hai người nói một chút chuyện, cũng có chút ít thỗn thức.

Nguyên lai Liễu Ly không có theo Nam An Vương khai hoàn hồi triều, mà là cùng Triệu Dương cùng một chỗ trước mang theo Tinh Vệ Vương Phủ trở về Nhuận Dương.

nói trong chốc lát, Liễu Ly khàn giọng hỏi: "Nhớ ta không?"

Triệu Đan nhìn mặt của hắn, trong nội tâm điểm mặt, ngọt ngào muốn say: "Muốn, Đan nhi muốn hồ ly ca ca..."

Nghe xong giọng nói nũng nịu của Triệu Đan, Liễu Ly không khỏi rung động, hắn rút cuộc kiềm chế không được, đứng dậy dùng chân đá cửa, ôm Triệu Đan tiến vào phòng ngủ.

Tiểu Tùng Tiểu Trúc tất nhiên là thức thối, đã sớm đóng cửa nội viện, ở bên ngoài cửa viện đã có người trông coi, đợi bên trong bắt chuyện muốn trà muốn nước gì gì đó.

Liễu Ly đem Triệu Đan đặt lên giường, không thể chờ đợi được mà bắt đầu hôn...

Cảm nhận được phía dưới Liễu Ly rõ ràng phản ứng, Triệu Đan vội hỏi: "Hồ ly ca ca, tắm rửa trước đi!"

Liễu Ly lại hung hăng hôn Triệu Đan hai cái, lúc này mới đứng dậy đi tắm.

Triệu Đan tìm quần áo cho Liễu Ly, đi đưa vào, lại bị Liễu Ly đang ngâm mình ở trong thùng tắm kéo tay.

Sau nửa canh giờ, Liễu Ly mới ôm Triệu Đan một môi ngát đi từ phòng tắm đi ra.

Hai vợ chồng ngủ trưa thức dậy, biết được cậu Liễu Liên đã trở về, Liễu Ly trước mang theo Triệu Đan đi quý phủ của cậu Liễu Liên thỉnh an, sau đó cùng Triệu Đan đi Nam An Vương phủ.

Com tôi là ăn ở Nam An Vương phủ.

Trong bữa tiệc Triệu Đan phát hiện Tam ca Triệu Dương giống như có tâm sự, lặng lẽ hỏi Liễu Ly, Liễu Ly lại thoái thác không biết.

Triệu Đan trong nội tâm bất mãn, nghiêng qua liếc Liễu Ly.

Liễu Ly nhìn Triệu Đan xinh đẹp không gì sánh được, trong nội tâm vui mừng, không khỏi nhìn Triệu Đan mỉm cười.

Chu Từ thấy vợ chồng Triệu Đan Liễu Ly liếc mắt đưa tình, trong nội tâm vui vẻ cực kỳ, bắt chuyện Liễu Ly: "Liễu Ly, húp chút nước canh a!"

Lại bắt chuyện Triệu Dương: "Bánh trôi nước, người cũng nhanh kết hôn đi!"

Kỳ quái là, lần này Triệu Dương im lặng, cũng không có chạy đi.

Chu Từ đại hi: từ chạy đi mà đi đến yên lặng không nói, cuối cùng là một cái tiến bộ a!

Chạng vạng tối Tết nguyên tiêu mười lăm tháng giêng ngày ấy, Liễu Ly đáp ứng dẫn Triệu Đan đi Diên Khánh ngắm hoa đăng. Triệu Đan chọn lựa bộ quần áo rất lưu hành một thời trên phố, lại kỹ càng trang điểm, đang muốn gọi hồ ly ca ca đến xem chính mình, Tiểu Trúc lại đến bẩm báo nói: "Quận chúa, có khách tới tiền viện, công tử đi gặp khách rồi!"

"Khách nhân?" Triệu Đan có chút tò mò, "Lúc này còn có khách nhân nào đến nữa?"

Tiểu Trúc bẩm báo nói: "Là hai vị phu nhân rất mỹ lệ, một cái lớn tuổi một chút, một cái nhỏ tuổi một chút, mang theo mấy vị tôi tớ, thoạt nhìn có chút bối rối!"

Triệu Đan nghĩ không ra đến tột cùng là ai, dứt khoát nói: "Đã là khách nữ, ta cũng muốn đi xem a!"

Nàng mang theo Tiểu Tùng Tiểu Trúc đi Tiền viện.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [3] a ~

Cầu khen ngợi ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Thời điểm Triệu Đan đi vào Tiễn viện, chỉ thấy được Liễu Ly.

Liễu Ly đang ngồi ở trong phòng khách Tiễn viện một tay chống cằm đầy tâm sự, thấy Triệu Đan đến, liền kêu một tiếng: "Triệu Đan, tới đây!"

"Làm sao vậy?" Triệu Đan đi qua, đứng ở sau lưng Liễu Ly, giúp hấn vuốt ve bả vai.

"Trúc Tranh trở thành Hoàng Đế, mẫu thân cùng tỷ tỷ không có đất dung thân, đến chỗ chúng ta tìm nơi nương tựa!" Liễu Ly cầm tay Triệu Đan, "Ta định thu xếp cho các nàng ở tại tòa nhà phía Đông?"

Tòa nhà phía Đông là nhiều năm trước Liễu Ly cùng cậu Liễu Liên cùng đi mua, nhưng không có ở.

Liễu Ly nói mấy câu nói đó, Triệu Đan nghe chân thật nhất là hai chữ "Chúng ta" này —— nguyên lai, ở trong nội tâm hồ ly ca ca, nàng cùng hồ ly ca ca "Chúng ta" rồi!

Triệu Đan mặt mày hớn hơ: "Nếu như mẫu thân cùng tỷ tỷ đã tới, liền thu xếp ở Đông viện a!"

Liễu Ly giống như cười mà không phải cười nhìn Triệu Đan: Triệu Đan sao mà nhiệt tình dữ vậy.

Trong lòng của hấn có chút ghen tuông.

Tình cảm giữa Liễu Ly cùng mẫu thân tỷ tỷ kỳ không phải đặc biệt sâu, bằng không cũng sẽ không trình diễn cái màn giả chết thoát thân này.

hấn người mẫu thân đại nhân cùng tỷ tỷ đại nhân này đều không phải đèn đã cạn dầu, Liễu Ly không hề nguyện ý cùng hai vị này ở cùng một chỗ, thế nhưng Triệu Đan đã nói ra khỏi miệng, hấn sẽ đồng ý với nàng thôi.

Liễu Ly nhẹ gạt đầu, cau mày nhìn Triệu Đan: "mẫu thân cùng tỷ tỷ, làm người có chút... Có chút..."

Triệu Đan chớp mắt to, nhìn Liễu Ly, chờ Liễu Ly nói.

Liễu Ly vốn muốn nói "Phóng đảng", cảm thấy ở trước mặt tiểu thê tử của mình nói cái từ này không thích hợp, vì vậy biến thành "Phong Lưu", suy nghĩ một chút, cảm thấy "Phong Lưu" cũng không thích hợp cho Triệu Đan nghe, rất là khó xử....!

Triệu Đan che miệng cười: "Hồ ly ca ca, ngươi muốn nói là "không bị trói buộc " đúng không?"

Liễu Ly quái dị mà nhìn Triệu Đan, ngụ ý là "Ngươi như thế nào lại biết rõ như vậy".

Triệu Đan đem mặt úp sau lưng Liễu Ly, cười đến "Hồng hộc", chính là không nói. Nàng làm sao có thể ở trước mặt hồ ly ca ca nói chuyện tình yêu của Bạch Thái phi Đông Xu cùng Thọ Sơn quận chúa, quý tộc nhà cao cửa rộng nào mà không biết? Đáp án dĩ nhiên là không thể, cho nên đành phải nở nụ cười.

Liễu Ly như thế nào không biết? hấn vừa bực mình vừa buồn cười, vươn cánh tay đem Triệu Đan từ sau lưng mình kéo đi qua, "BA~" một tiếng, ở móng nhỏ của Triệu Đan vỗ một cái: "không nên bướng bỉnh!"

"Ân!" Triệu Đan khuôn mặt ửng đỏ, hai mắt đầy nước nhìn Liễu Ly.

Liễu Ly đã gặp nàng như thế, trong nội tâm có chút ngứa ngáy, vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo Triệu Đan: "Ngươi không được học theo hai người bọn họ!"

Triệu Đan quẹo rũ cười cười, ở bên tai Liễu Ly nhỏ giọng nói: "Hồ ly ca ca, ta nếu là học theo các nàng, sẽ làm thế như nào?"

Liễu Ly đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Trước cắt đứt chân, sau đó..." hấn cố ý híp mắt nhìn Triệu Đan.

Triệu Đan nở nụ cười.

Xem chừng Bạch Thái phi cùng Thọ Sơn quận chúa đã rửa mặt rồi, Liễu Ly dắt Triệu Đan đi vấn an mẫu thân cùng tỷ tỷ.

Lần này Bạch Thái phi cùng Thọ Sơn quận chúa tới đây nhìn rất là chật vật, Bạch Thái phi chỉ dẫn theo thân tín Lâm mục mẹ, Thọ Sơn quận chúa chỉ dẫn theo Chu Khanh, ngay cả Phó Oánh Oánh cũng không dẫn theo.

Triệu Đan đối với bà bà cùng tỷ tỷ rất nhiệt tình, phục vụ cũng rất chu đáo, an bài nha hoàn mục mục ở Đông viện hầu hạ.

Bạch Thái phi cùng Thọ Sơn quận chúa bị Hoàn Nhan thái hậu một đường đuổi giết, thật vất vả mới tới Nhuận Dương, đều có chút chưa tỉnh hồn.

Các nàng không nói lời nào, bốn người ngồi ngay ngắn ở Đông viện, không mặn không nhạt nói vài câu hỏi thăm khách sáo, Liễu Ly liền mang theo Triệu Đan rời đi.

Đem Triệu Đan đưa về nội viện, Liễu Ly lại đi Đông viện gặp mẫu thân cùng tỷ tỷ.

Ngày hôm sau, Triệu Đan cùng Liễu Ly đi thăm hỏi mẫu thân, Triệu Đan mới phát hiện, ở trong miệng nha hoàn bà tử, Bạch Thái phi biến thành "Lão phu nhân", Thọ Sơn quận chúa biến thành "Đại tiểu thư". Nàng hiểu ý mà đổi giọng là "Mẫu thân" cùng "Đại tỷ".

Ở đây Liễu Ly thu xếp mọi thứ vô cùng ôn hòa, biến hóa nhanh chóng biến thành Liễu lão phu nhân, Bạch Thái phi dường như thay đổi một người bình thường, đem quần áo đúng một, đồ trang sức tươi đẹp Triệu Đan đưa tới đều đưa trả trở về, còn kêu Triệu Đan sai người sửa sang lại Phật đường, mỗi ngày ăn chay niệm Phật.

Nàng về mặt hiền lành mà nói với Triệu Đan: "Lão thân cũng không cầu cái khác, chỉ cầu người cùng Sanh nhi sớm ngày sinh hạ Lân nhi, cho phép lão thân hưởng thụ thú vui ngâm kẹo dưa cháu!"

Lão phu nhân trong nội đường đi ra, Triệu Đan ngấm lại hiện tại Liễu lão phu nhân mộc mạc, mặc quần áo đơn giản niệm kinh Phật, lại hồi tưởng tới thời kì Bạch Thái phi diễm lệ ở Ủy Vương phủ Đông Xu nay hóa thân thành hình tượng một lão phu nhân bình thường, cảm giác thực là phi thường không quen chút nào!

Cũng may còn có Thọ Sơn quận chúa Trúc Thuyền, bằng không Triệu Đan thực cho rằng đoạn thời gian ở Đông Xu kia là mình đang nằm mơ.

Thọ Sơn quận chúa Trúc Thuyền biến thành Liễu đại tiểu thư, cùng mẫu thân ở tại Đông viện, ru rú trong nhà, tuy rằng xinh đẹp như trước, nhưng nhìn qua cũng chỉ là một chúng tập quán mà thôi.

Triệu Đan biết rõ nàng đặc biệt yêu thích —— không nam không vui, cho nên cũng là cảm thấy xa cách, rồi lại thờ dãi một hơi.

Cũng không lâu lắm, Triệu Đan liền biết rõ khẩu khí này lòng quá sớm.

Ngày hôm đó, Trúc Thuyền biết rõ Liễu Ly không dễ nói chuyện, liền lặng lẽ đi tìm Triệu Đan, yêu cầu vào ở tây Thiên viện.

Triệu Đan nghe xong, liền mình bạch nàng cùng Lão phu nhân ở cùng một chỗ, Lão phu nhân ăn chay niệm Phật không khách khí, Trúc Thuyền trên sinh hoạt khó tránh khỏi bị câu thúc, liền đồng ý.

Ngày hôm sau, Điền mục mục người chịu trách nhiệm quản lý nha hoàn bà tử ở Tây viện tới đây bẩm báo, nói: "Quận chúa, Chu Khanh kia cũng vào ở trong Đông viện rồi, vẫn cùng đại tiểu thư..."

mặt già Điền mục mục đỏ lên: "Cùng đại tiểu thư ở lại với nhau..."

Triệu Đan rũ xuống tầm mắt: đây mới thực sự là Thọ Sơn quận chúa a!

"không được rò rỉ tin tức, nói nha hoàn mục mục hầu hạ Tây viện đều đem miệng quản cho tốt!"

"Vâng!"

Liễu Ly gần đây vội vàng cùng Liễu Liên kết giao với Tinh Vệ Vương Phủ, nắm hết những việc phát sinh trong phủ, Triệu Đan đều bị người trước gạt, làm cho trong nội tâm hồ ly ca ca không thoải mái.

Tết âm lịch rất nhanh đã trôi qua rồi.

Cuối xuân, Nam An Vương phủ nhận được hai cái tin tức, một là Thiên Hạo Đế tử hôn, Nam An Vương Triệu Tử ở kim kinh cưới trưởng nữ Tổng đốc Tôn gia Tôn Tú Nhã làm Vương Phi; một tin tức khác là Cao lão thái phi ở tại Vương Phủ kim kinh bệnh nặng, hy vọng vợ chồng Minh Châu quận chúa vào kinh thành.

Triệu Trinh cùng Chu Tử nhận được tin tức, ngày hôm sau liền dẫn theo Triệu Đan cùng Liễu Ly xuất phát vào kinh thành.

Đầu hạ, một đoàn người Triệu Trinh đến bến tàu kim kinh.

Tới đón tiếp bọn họ là Triệu Tử cùng thê tử của hần Tôn Tú Nhã.

Triệu Tử nói cho phụ thân mẫu thân là tổ mẫu bệnh nặng, sợ là chịu đựng không nổi nữa.

Triệu Đan đến Vương Phủ kim kinh, gặp được tổ mẫu triều miên trên giường, lúc này mới tin tưởng đại ca nói là sự thật. Nàng cố gắng nhịn xuống bi thương, mỗi ngày cùng tổ mẫu, cẩn thận hầu hạ tổ mẫu.

Ngày hôm đó, Thiên Hạo Đế chỉ thị Tàn Ngọc Y đến Vương Phủ tuyên Triệu Đan yết kiến.

đi vào chánh điện, Triệu Đan vừa thấy Triệu Đồng một thân áo trắng quần áo trắng chờ đợi mình, lập tức lên tiếng khóc lớn.

Nàng biết rõ tổ mẫu bệnh nặng, lần này sợ là vô lực xoay chuyển trời đất rồi, trong nội tâm vô hạn đau xót, thế nhưng lại không thể ở trước mặt người nhà biểu hiện ra ngoài, sợ bọn họ càng thêm thương tâm, nhẫn nhịn thật lâu, rút cuộc ở trước mặt Triệu Đồng mới có thể phát tiết đi ra.

Triệu Đồng không nói chuyện nhiều, một mực im lặng nghe muội muội khóc lóc kể lể.

Đối với Cao lão thái phi, hần vốn không có biểu lộ gì. hần sở dĩ đem Triệu Đan kêu đến, phần lớn là vì cố ý chọc giận Liễu Ly, không nghĩ tới muội muội thương tâm thành cái dạng này.

Đội Triệu Đan nín khóc, Triệu Đồng dứt muội muội uống nước xong, sau đó sai người chuẩn bị rửa mặt, tự mình lau mặt cho muội muội.

Triệu Đan từ nhỏ được hần hầu hạ đã quen, cũng biết cái dạng của này mình không có cách nào gặp người khác, mặc cho do ca ca sửa sang dùm.

Triệu Đồng sai Tần Ngọc Y dẫn người đi vào trong kho lấy miếng Phật ngọc Tây Vực tiến cống có thể phát ra ánh sáng, chuẩn bị đưa cho Triệu Đan.

Tần Ngọc Y vừa rời đi, Diên Hoàng Hậu đã lớn bụng liền mang theo cung nữ thái giám đến chánh điện vấn an Thiên Hạo Đế.

Thái giám canh giữ ở bên ngoài đang muốn đi vào bẩm báo, lại bị Diên Hoàng Hậu ngăn lại. Diên Hoàng Hậu đỡ bụng to đi vào tẩm điện Thiên Hạo Đế.

Nàng đứng ở nơi đó, nhìn Minh Châu quận chúa Triệu Đan ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn Thiên Hạo Đế đang chải tóc dài cho Minh Châu quận chúa, con mắt híp híp, rất nhanh quẹo rũ mà cười: "Bệ hạ, nô tì đến vấn an người cùng Minh Châu quận chúa!"

Triệu Đan con mắt đã khóc sưng lên.

Nàng nhìn sang hướng Diên Hoàng Hậu, trong con ngươi Diên Hoàng Hậu hàn quang lóe lên, rất nhanh liền dời đi ánh mắt.

Triệu Đan tựa hồ đã biết điều đó có ý nghĩa gì, cúi đầu suy tư.

Mười ngày sau, Cao lão thái phi sau nhiều ngày hôn mê cuối cùng cũng ra đi trong vòng tay người thân.

Trước khi đi, nàng tựa hồ khôi phục được sự thanh tỉnh, suy nghĩ rõ ràng mà truyền lại di ngôn: "Của cải của ta, đã cho Triệu Đan một phần, còn lại chia đều cho Triệu Sam cùng Triệu Dương... không nên chôn cất nhập Đế lăng..."

Cao lão thái phi qua đời, Liễu Ly ngày ngày trông coi Triệu Đan, ôm nàng, giúp nàng tắm rửa, cho nàng ăn cơm. Lúc này Triệu Đan rút cuộc nhào vào trong lòng ngực của hần khóc lớn thành tiếng. Liễu Ly biết rõ, Triệu Đan đã vượt qua thời gian khó khăn nhất kia.

Đầu tháng bảy, Diên Hoàng Hậu sinh được một nam hài, sinh ra con nối dõi duy nhất cho Thiên Hạo Đế.

Thiên Hạo Đế vui mừng vô cùng, sau nhiều lần suy nghĩ, quyết định đặt tên cho trưởng tử là Triệu Hương Chi.

Triệu Đan bởi vì trên người có tang, nên không có tiến cung chúc mừng, nàng đem khế ước phủ Minh Châu quận chúa với tư cách hạ lễ, tặng cho trưởng hoàng tử mới sinh ra.

Liễu Ly biết Triệu Đan muốn phòng ngừa vạn nhất, lại cố ý hỏi Triệu Đan: "Hoàng trưởng tử sinh ra, người tặng lễ vật nặng ký như vậy, vậy sau này các hoàng tử công chúa khác được sinh ra, người sẽ đưa cái gì?"

Triệu Đan ngồi ở bên cạnh Liễu Ly, trên mặt như trước nhàn nhạt ưu thương: "Hoàng Đế ban cho ta nhiều thôn trang đỉnh núi đồng cỏ như vậy, tương lai một phần phần trả lại một phần là được rồi. Ta chỉ là mọn hoa hiến Phật mà thôi!"

Liễu Ly biết bởi vì tổ mẫu qua đời, Triệu Đan trở nên trưởng thành hơn, thương tiếc cực kỳ, đem Triệu Đan ôm vào trong ngực: "Mấy ngày nữa cha cùng mẹ phải trở về Nhuận Dương rồi, chúng ta đi theo của bọn họ trở về đi, sau này đừng quay lại kim kinh nữa!"

Triệu Đan nhẹ gạt đầu, dựa sát vào trong ngực Liễu Ly.

Có hồ ly ca ca, nàng còn sợ cái gì nữa!

Tiết Trung thu qua đi, Triệu Trinh cùng Chu Tử mang theo vợ chồng Triệu Tử cùng vợ chồng Liễu Ly ngồi thuyền trở về Nhuận Dương.

Nam An Vương phủ một đoàn người trở lại Nhuận Dương, đã là tháng mười cuối mùa thu rồi.

Về đến nhà, Liễu Ly cùng Triệu Đan nhìn Trúc Thuyền mang theo nha hoàn vú già ra nghênh đón, dù là trấn tĩnh như Liễu Ly, gan lớn như Triệu Đan, cũng có chút không bình tĩnh, không trấn tĩnh nổi nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Thấy phản ứng của đệ đệ cùng đệ muội, Trúc Thuyền phình bụng nở nụ cười: "Ta tái giá, cha hài tử ở chỗ này đây!"

Nàng kéo Chu khanh qua.

Chu khanh rất bình tĩnh mà chấp tay.

Liễu Ly xấu hổ mà ho khan một tiếng, kéo Triệu Đàn với vẻ mặt bất quá vào nhà.

Triệu Đàn cùng Liễu Ly từ lúc trong kinh thành liền nhận được tin vui mừng, Liễu phu nhân sinh ra một đôi song bào thai nam hài, đã sớm ngóng trông đi xem rồi. Sau khi hai vợ chồng thỉnh Lão phu nhân, liền sai người mang theo lễ vật đi qua nhà cậu Liễu Liên —— từ khi tỷ tỷ phong lưu chuyển đến ở, Liễu Ly vì phòng ngừa vạn nhất, liền nói với sư phụ Liễu Liên, đem cửa nhỏ giữa hai nhà bít lại.

Liễu Liên vừa vặn cũng ở trong nhà, hắn đã đem Tinh Vệ Vương Phủ chuyển giao cho Liễu Ly rồi. Từ khi thê tử sinh ra đôi song bào thai, Liễu Liên đại bộ phận đều trong nhà cùng thê tử và hai đứa con trai.

Đôi song bào thai của Liễu Liên đã đầy trăm ngày, vừa tỉnh ngủ, đang song song nằm ở trên giường nhỏ, đang nắm cánh tay đùa giỡn!

Triệu Đàn nằm sấp nhìn, phát hiện hai cái hài tử này giống nhau như đúc, đều là lông mày lá liễu, mắt hoa đào, cảm nhơn, làn da vừa trắng vừa mềm, rất giống cậu Liễu Liên, cũng rất giống Liễu Ly.

Nàng nhìn không được cúi người thay phiên hôn ở trên mỗi song bào thai một trái một phải hai cái, đứng dậy cười nói với Liễu Ly: "Hò ly ca ca, hài tử tương lai của chúng ta nói không chừng cũng là cái bộ dáng này đây! thật sự rất xinh đẹp!"

Liễu Ly vẫn dáng người hơi nở nang, vẻ mặt hạnh phúc cười, rúc vào bên cạnh Liễu Liên: "Hai người các người đều đẹp mắt như vậy, tương lai hài tử nhất định sẽ rất đẹp!"

Triệu Đàn nghe xong, vui vẻ cực kỳ, đem song bào thai lại thay phiên hôn lại một lần nữa, hỏi: "Hai cái đệ đệ tên gọi là gì?"

Liễu Ly vẫn cười nói: "cậu Liễu Liên đặt tên, một đứa là Liễu Nhất, một đứa là Liễu Nhị!"

Triệu Đàn sững sờ, cười ha ha: "Cậu Liễu Liên thực lười, tương lai song bào thai sẽ tức giận a!"

Liễu Ly nhìn nàng ngây ngốc, trong lòng nghĩ: Triệu Đàn vẫn còn con nít quá!

hắn đưa thay sờ sờ Triệu Đàn tóc dài rủ xuống, nghĩ đến cảnh Triệu Đàn mang thai lớn bụng, không khỏi nở nụ cười.

Buổi tối, Triệu Đàn sai người chuẩn bị chút thức ăn, lấy ra hai bình lê hoa sâm từ chỗ cậu Liễu Liên, cùng Liễu Ly trong phòng ngủ uống rượu nói chuyện phiếm.

Giám sát Triệu Đàn ăn một chút ăn lót bụng, Liễu Ly bất động thanh sắc mà lại rót một chén rượu đưa cho nàng —— không có biện pháp, Triệu Đàn nhìn giống như rất thẳng thắn, kỳ thật trong nội tâm rất có thể có tâm sự, có một số việc nàng sợ Liễu Ly lo lắng, liền giấu ở trong lòng không nói.

Triệu Đàn tiếp nhận ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Liễu Ly lại rót một chén cho nàng.

Triệu Đàn lần nữa uống một hơi cạn sạch.

Uống hai chén rượu, Triệu Đàn bĩu môi hỏi Liễu Ly một vấn đề đã sớm muốn hỏi: "Hò ly ca ca, đại ca vì cái gì dễ dàng như vậy liền đồng ý hôn sự của chúng ta? Giống như không có chút nào miễn cưỡng, cũng phản ứng Tam ca cùng Sui Cáo ca ca hoàn toàn bất đồng!"

Liễu Ly thò tay ở trên chóp mũi nàng cọ một cái: "Nha đầu ngốc, hiện tại mới nhớ tới hỏi ta!"

hắn gấp rau trộn bào ngư Triệu Đàn thích ăn cho Triệu Đàn, lúc này mới nói: "Kỳ thật đại ca đã sớm biết thân thế của ta, biết rõ ta là Đông Xu Úy Vương Trúc Hành mồ côi từ trong bụng mẹ, trên thực tế là mẫu thân cùng Đông Xu Phúc Toàn Đế tư thông sinh con, hắn cũng biết ta bị Hoàn Nhan thị sai người bắt cóc ném vào Đại Kim, cũng biết mẫu thân cùng tỷ tỷ một mực ở tìm ta. Cho nên hắn và ta lên lút đã đạt thành một khoản hiệp nghị."

"Cái gì hiệp nghị?" Triệu Đàn trừng to mắt nhìn hắn.

Liễu Ly rủ xuống tầm mắt, nhìn cái ly trong tay: "Đại ca muốn ta đến Đông Xu thay hắn làm nội ứng, nếu như ta có thể tra được Tây Nhung cầu kết cùng Đông Xu ở Đại Kim đặt tình báo, hắn sẽ đáp ứng ta một cái nguyện vọng."

Triệu Đàn suy nghĩ, tất cả đều đã rõ rồi.

Nàng mở trừng hai mắt, giả hoạt mà nhìn Liễu Ly: "Hò ly ca ca, cái nguyện vọng của người là cái gì đây?"

Liễu Ly nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Vừa lúc mới bắt đầu, là muốn Vương gia đáp ứng ta thoát ly Vương Phủ, sống cuộc đời nhàn nhã; về sau —— "

Triệu Đan mắt to đen nhánh chuyên chú nhìn hấn, chờ hấn trả lời.

Liễu Ly nở nụ cười, thò tay捏捏 vành tai mềm Triệu Đan: "Về sau đại ca đáp ứng đem người gả cho ta làm lão bà!"

Lỗ tai Triệu Đan bị hấn bóp nóng lên, cái mũi cũng có chút cay, nàng cúi đầu nhìn rượu trong chén, một lát sau, ngẩng đầu, vành mắt có chút hồng, trên mặt lại mang theo ý cười: "Hỗ ly ca ca, người yêu ta, đúng không?"

Liễu Ly không nói gì, rót một chén rượu đưa cho Triệu Đan.

Triệu Đan tiếp nhận rượu uống một hơi cạn sạch.

Nhìn Triệu Đan uống vài chén rượu, khuôn mặt hồng hồng, lỗ tai đều đỏ, Liễu Ly nhẹ nhàng hỏi: "Triệu Đan, người có phải hay không sợ Điện Hoàng Hậu?"

"Ân, " Triệu Đan dùng sức捏 gât đầu, "Hỗ ly ca ca, ta cảm thấy được Điện Hoàng Hậu một mực rất chán ghét ta, tuy rằng nàng mỗi lần gặp ta đều là khuôn mặt cười!"

Liễu Ly lại rót một chén rượu đưa cho Triệu Đan: "Người làm sao thấy được?"

"Ánh mắt của nàng!" Triệu Đan nhặt lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, "Từ ánh mắt của nàng đó có thể thấy được, nàng hận ta!"

Triệu Đan tiếp tục thổ lộ hết, những lời này nàng đều không có nói với cha mẹ ca ca, sợ bọn họ lo lắng, cũng sợ là mất cảm của mình rồi: "Ngày đó, ta cảm thấy được Điện Hoàng Hậu nhìn về phía ta, ánh mắt của lóe hàn quang. Hoàng trưởng tử lớn lên, về sau nếu là kế thừa vị trí Hoàng đế, Điện Hoàng Hậu đã thành thái hậu, tuyệt đối sẽ không buông tha ta! Cho nên, ta nghĩ tránh họa! Ta nghĩ hết sức hồi! Nàng đại khái là bởi vì Sui Cáo ca ca quá thương ta a?! Nàng không biết, với ta mà nói, Sui Cáo ca ca chẳng qua là ca ca, chỉ có thể là ca ca!"

Liễu Ly đem nàng bế lên, thả ở trên đùi của mình, hai tay ôm eo Triệu Đan, đem Triệu Đan ôm vào trong ngực.

hấn vẫn cho là Triệu Đan không biết tình cảm dị thường Triệu Đồng đối với nàng, nguyên lai, Triệu Đan vẫn luôn biết rõ, nàng chẳng qua là ở hết sức mà tránh, cục diện dừng hồngбет mà thôi.

Liễu Ly ôm thật chặt Triệu Đan, mặt dán lên khuôn mặt non nớt của Triệu Đan, hận không thể đem Triệu Đan toàn bộ bao bọc ở trong lòng ngực của mình, không cho nàng trải qua cuộc sống mưa gió.

Triệu Đan quay người một cái, nhìn Liễu Ly nói: "Hỗ ly ca ca, người yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt chính mình, bảo vệ tốt người, còn có phụ thân mẫu thân ca ca bọn họ..."

Ánh mắt của nàng ướt át bật kín tầng một hơi nước, khóe miệng có chút nhếch lên, giống như tiểu cầu, nóng bỏng mà nhìn Liễu Ly.

Liễu Ly nhìn dáng điệu thơ ngây chân thành Triệu Đan, trong nội tâm vô cùng thương cảm: Bánh Hấp nhỏ đáng thương, nàng cuối cùng là chừng nào thì bắt đầu lớn lên đây? Nàng đã có thể nhìn ra trong cuộc sống người lừa ta gát cùng khẩu Phật tâm xà rồi!

hấn không muốn Triệu Đan lớn lên, hấn muốn vĩnh viễn bảo hộ Triệu Đan!

Triệu Đan thò tay ôm lấy mặt Liễu Ly, con mắt híp, nghiêng đầu "Hắc hắc hắc hắc" vụng trộm vui cười trong chốc lát, mới nói: "Hỗ ly ca ca, người thật là đẹp mắt! Ta rất yêu người!"

Liễu Ly ở môi nàng đụng đụng, thấp giọng nói: "Bánh Hấp, ta cũng yêu nàng!"

I love you, so với trước kia ta muốn yêu được nhiều hơn, cho nên, ta muốn cố gắng hết sức bảo hộ người, cho người yên vui không lo, cho người vĩnh viễn làm tiểu thê tử vui vẻ của ta.

Ngày hôm sau khi Triệu Đan...tỉnh lại, Liễu Ly đã đi rồi.

Tiểu Trúc cười nói với Triệu Đan: "Quận chúa, công tử sáng sớm thức dậy, đi ra ngoài trước dặn nô tài người lưu lại lời nói, nói hấn dẫn người đi thu thập tòa nhà đồng quan kia rồi!"

Triệu Đan nằm ở trên giường, say rượu tỉnh lại, mặc dù không có đau đầu, thế nhưng là đầu óc vẫn là mịt mờ, có chút tri độn. Nàng vuốt vuốt huyết Thái Dương, rốt cuộc hiểu rõ: hỗ ly ca ca đại khái là muốn cho tỷ tỷ cùng Chu Khanh tự lập môn hộ, đến ở tòa nhà đồng quan.

Từ sau khi rời khỏi Đông Xu, Trúc Thuyền không có quyền thế, không có tiền tài, không có tình lang, không có thời gian thối nát xa hoa, ngay cả tâm tiếp theo cũng không có. Nàng rút cuộc biết được, không có dã tâm, không có bản lĩnh, không có mưu lược, không có người đứng phía sau là không được, cho nên khi phát hiện mình mang thai, liền thanh thân ổn định cùng Chu Khanh theo mình nhiều năm như vậy hảo hảo sống.

Liễu Ly chuẩn bị cho Trúc Thuyền tòa nhà thoải mái dễ chịu cùng số lượng người hầu thích hợp, cho Chu Khanh một số ngân lượng, vợ chồng hai người

rất nhanh liền chuyển tới.

Tết âm lịch vừa qua khỏi, Trúc Thuyền sinh ra một đứa con gái, rất giống Chu Khanh, lấy cái tên gọi Chu Châu.

Triệu Đàn rất không có phúc hậu mà nghĩ: may mắn Tiểu Chu Châu rất giống cha, bằng không không biết Chu Khanh sẽ như thế nào đây!

Muốn xong, nàng lại cười trộm: ai nha nha, ta quá bì ổi, hồ ly ca ca biết sẽ phát cáu!

Liễu Ly mới không rảnh tức giận đâu, hần hôm nay hầu như mỗi ngày đi gặp Triệu Từ, hai người tựa hồ có kế hoạch đại sự gì đó, khiến cho lòng hiếu kỳ Triệu Đàn phóng đại, nghĩ hết biện pháp ép hỏi ca ca cùng Liễu Ly, nhưng vô luận như thế nào hỏi cũng không có đáp án —— Triệu Từ cùng Liễu Ly miệng đều quá chặt, trừ phi chính bọn hần muốn nói, ai cũng hỏi không ra!

Ba tháng sau, Nam An Vương phủ đón một chuyện đại hi sự —— Nam An Vương phi Tôn Tú Nhã sinh ra tiểu thế tử, gọi là Triệu Hi Chi.

Lão Vương gia Triệu Trình cùng Chu thái phi vui mừng dị thường, tiểu thế tử Triệu Hi Chi tắm ba ngày rượu, Nam An Vương phủ đại tiệc ba ngày, lại liền xếp đặt nửa tháng tiệc cơ động, toàn bộ bên trong thành đô Nhuận Dương đắm chìm một mảnh vui mừng.

Đáng thương Triệu Đàn, có ba cái ca ca so với chính mình lớn tuổi không ít, hai mươi tuổi rồi mới lần đầu tiên làm cô cô, đương nhiên là vui mừng vô cùng rồi, không làm gì liền thừa Liễu lão phu nhân quay về Vương Phủ nhìn cháu trai.

Ngày hôm đó, Chu thái phi cùng Triệu Đàn đi thăm tiểu thế tử, gặp Tôn vương phi ở chính viện đi ra, hai mẹ con cùng nhau ở bên hồ tản bộ.

Đám người Lập Xuân nhìn ra Chu thái phi như là có chuyện muốn nói với Minh Châu quận chúa, đều xa xa mà theo ở phía sau, cũng không tới gần.

Chu thái phi nhìn mặt con gái càng ngày càng rực rỡ, cảm thấy rất vui mừng, bất quá vẫn là hỏi: "Triệu Đàn, người kết hôn đã bao lâu?"

Triệu Đàn liếc mắt mẩu thân: "Mẩu thân, người mới đầy năm mươi tuổi nên hồ đồ rồi sao? Ta mười bảy tuổi mùa hè năm đó gả cho hồ ly ca ca, hôm nay hai mươi tuổi rồi, kết hôn đã ba năm á!"

Chu thái phi cười nói: "Đứa nhỏ ngốc!"

"Nguyên lai đã thành hôn ba năm rồi, " nàng dừng một chút, rút cuộc hỏi lên, "Người hòa... Người cùng Liễu Ly..."

Chu thái phi ập a ập ứng, khiến cho Triệu Đàn không kiên nhẫn được nữa, nghiêng liếc qua mẩu thân: "Mẹ, người dứt khoát a! Cùng nữ nhi của mình có cái gì không thể nói!"

Chu thái phi bị con gái khinh bỉ, rút cuộc thông suốt rồi, hỏi: "Người cùng Liễu Ly lúc nào muốn có hài tử?"

Triệu Đàn ngắc dại.

Nàng cùng Liễu Ly không thể không nghĩ tới vấn đề hài tử, thế nhưng là không biết vì cái gì, nàng cùng Liễu Ly một mực cố gắng, nhưng vẫn không có mang thai.

Chu thái phi rõ rồi, nhưng khi nhìn lấy mặt con gái có chút tái nhợt, trong nội tâm cực kỳ đau lòng, vội vàng an ủi: "Mẩu thân không phải thúc bức người, mà là muốn xem ý tứ người một chút!"

Nàng lại tiến thêm một bước giải thích nói: "Người biết thần y Hứa Văn Cừ Hầu Lâm Sinh a? Bọn hần mấy ngày nay muốn từ Chung Nam sơn quay về Vương Phủ, đến lúc đó để cho bọn họ nhìn người một cái!"

Triệu Đàn không nói chuyện.

Hứa Văn Cừ cùng Hầu Lâm Sinh là phủ y Nam An Vương phủ, bất quá mười năm trước liền ẩn cư ở Chung Nam sơn rồi, nhiều năm như vậy đều không có ly khai Chung Nam sơn, hiện tại đến Vương Phủ, sợ là mẩu thân đặc biệt mời đi đấy.

Nàng không nói gì.

Chu thái phi ôn nhu nhìn con gái, không có nói cái khác.

Mấy ngày trước đây Liễu lão phu nhân đến Vương Phủ chúc mừng, nói lý ra cùng Chu Vương phi nói tới Liễu Ly cùng Triệu Đàn đến nay không có hài tử, nói mình nhìn hài tử trong nhà người khác nguyên một đám sinh ra, rất là hâm mộ, rất có hưng sư vấn tội chỉ ý.

Chu Vương phi mặt mang ý cười, dỗi đi chủ đề.

Nàng cảm thấy nữ nhi bảo bối của mình, coi như là sẽ không sinh thì thế nào; hơn nữa, nói không chừng vấn đề là ở chỗ Liễu Ly!

Vừa dung xong bữa tối, Liễu Ly liền cỡi ngựa tới đón Triệu Đàn.

Liễu Ly cỡi ngựa, Triệu Đàn ngồi ở trong kiệu, vợ chồng hai người cùng một chỗ đi ra Vương Phủ.

Triệu Đàn ngồi ở trong kiệu, không nói gì mà chỉ im lặng suy nghĩ.

Hai năm qua sinh ra không ít hài tử, việc vui một cái cộc tiếp theo một cái cộc, nhưng lại là bụng của mình lại thủy chung không có động tĩnh. Từ khi tỷ tỷ sinh ra Chu Châu, bà bà thừa dịp Liễu Ly không có ở đây, ngoài sáng ngầm nói ra, khiến cho mình cũng rất lúng túng.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm nàng rầu rĩ, nhắc lên màn kiệu, nhìn Liễu Ly phía trước thẳng tắp lưng, trong nội tâm từng đợt phiền muộn —— nàng cũng muốn vì hồ ly ca ca sinh một đứa bé, một cái giống như hồ ly ca ca vừa giống như nàng, thế nhưng là...

Triệu Đàn thật thở dài sâu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: sinh hoạt cũng nên có chút ít khó khăn trắc trở sao ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Ngồi cổ kiệu rời đi một lát, Triệu Đàn mới phát hiện phương hướng giống như không đúng lắm: không phải phải về nhà sao? Như thế nào ra khỏi thành rồi hả?

Nàng xóc lên màn kiệu, đang còn muốn hỏi, Liễu Ly phía trước cỡi ngựa quay đầu lại, cố ý đối với nàng mỉm cười, nụ cười này như hoa xuân chợt nở, Triệu Đàn lập tức choáng luôn, cũng ngây ngốc đối với Liễu Ly cười cười, không hề hỏi thăm.

Ở Vọng Giang lâu lâu ba, phòng thượng hạng, Liễu Ly kêu mấy thứ đồ ăn Triệu Đàn thích ăn nhất, sau đó cho lui người hầu hạ.

Lão bản Vọng Giang lâu chính là cha Triệu Đàn- Triệu Trinh, nguyên lai là thân tín Triệu Trinh là Triệu phúc phụ trách, hiện tại theo Liễu Ly tiếp quản hệ thống ám vệ cùng Tinh Vệ Nam An Vương phủ, phân bố ở Đông Phương đại lục, chi nhánh Vọng Giang lâu cũng đã toàn bộ giao cho Liễu Ly.

Liễu Ly mấy ngày nay nhìn Triệu Đàn tựa hồ có tâm sự, cho nên liền mang nàng tới đây, muốn cho nàng giải sầu.

Đồ ăn rất nhanh được đem lên, Triệu Đàn nhưng có chút ăn không biết ngon, cầm lấy chiếc đũa khẩy khẩy, lại không có ăn.

Liễu Ly xác định: Triệu Đàn ham ăn hàng nhất định có tâm sự!

hắn phui tay, thân tín Trần Tứ rất mau vào rồi, cầm trong tay một cái sổ ghi chép.

Liễu Ly tiếp nhận sổ ghi chép, đưa cho Triệu Đàn.

Triệu Đàn không biết Liễu Ly là có ý gì, kết quả, mở ra sổ ghi chép vừa nhìn, phát hiện bên trong rõ ràng là chữ nhỏ tiểu Khải viết tay, hơn nữa hình như là nhật ký ghi chép ngày, nàng tùy ý lật ra một tờ:

"Mười sáu tháng giêng

... Giờ Thìn một khắc tiếp kiến Diên lão phu nhân, nhắc tới việc bồi dưỡng hoàng trưởng tử, tuyển chọn Thái Phó tương lai...

Giờ Thìn canh ba, cung nữ Tú Trân ở thượng cung làm điểm tâm, Diên lão phu nhân dùng bốn miếng bánh đậu xanh xộp giòn...

Giờ Tỵ một khắc, Hoàng Đế đi Noãn Các, thăm hoàng trưởng tử, nhắc tới phủ Minh Châu quận chúa, mệnh lệnh hoàng hậu trả lại, hoàng hậu khóc, Hoàng Đế phẫn nộ..."

Triệu Đàn ngẩng đầu nhìn Liễu Ly, lại lật rồi một tờ:

"Tháng giêng mười bảy

Giờ Tỵ hai khắc, hoàng trưởng tử khóc rống không thôi, hoàng hậu an ủi...

Giờ sừ một khắc Hoàng Đế đến, khiển trách hoàng hậu vô năng..."

Triệu Đàn đóng lại sổ ghi chép, kinh ngạc mà nhìn Liễu Ly.

Liễu Ly nhìn nàng kinh ngạc, trong nội tâm thoải mái vô cùng, trên mặt bình tĩnh như trước: "Người không phải sợ Diên Hoàng Hậu đối với người bất lợi sao, mấy tháng này, ta ở bên người nàng đã sắp xếp mấy người." "Người không phạm ta ta không phạm người" nàng nếu có ý định đối với người bất lợi,

ta tuyệt đối sẽ không buông tha nàng!"

Triệu Đan cảm động cực kỳ, nàng nhìn Liễu Ly, không biết nói cái gì cho phải.

Liễu Ly trong nội tâm đắc ý, rũ xuống tầm mắt, nói: "Ta nói rồi ta sẽ bảo vệ ngươi!"

Triệu Đan nghĩ đến Liễu Ly nguyên vốn định thoát ly Nam An Vương phủ, nhưng lại là vì mình, hẳn không thể không tiếp quản rồi ám vệ cùng Tinh Vệ dưới trướng đại ca; hiện nay, hẳn lại lặng lẽ vì mình làm nhiều việc như vậy!

Nàng duỗi tay nắm chặt tay Liễu Ly, nhìn Liễu Ly: "Hồ ly ca ca, cảm ơn ngươi!"

Liễu Ly cười cười, giả bộ như vô tình hỏi: "Tin báo bên trong nhắc tới, bệ hạ đặc biệt trách cứ Điện Hoàng Hậu, có phải hay không ngươi..."

Triệu Đan nhìn Liễu Ly, hít sâu một hơi, quyết định nói thật: "Bệ hạ phái Thanh y Vệ tới đưa thư, muốn đem phủ Minh Châu quận chúa trả lại cho ta, cũng hỏi ta có phải là sợ hãi Điện Hoàng Hậu hay không."

Triệu Đan dòm Liễu Ly, tiếp tục giải thích: "Ta hỏi âm nói 'phải'. Bệ hạ lại viết thư tới dỗ dành ta, hẳn nói cho ta biết, Minh Châu quận chúa phủ dùng danh nghĩa của ta đưa cho, sáng khoái thay Đại Nho Lý Hán Nguyên dùng để thiết lập Hán Nguyên thư viện, còn nói cho ta biết không cần phải sợ, nói Điện Hoàng Hậu rất nhanh sẽ ồ còn không mang nổi mình ồ đấy..."

Liễu Ly nhìn Triệu Đan, nhin không được thò tay ở trên đầu Triệu Đan gõ một cái: "Trong kinh đã truyền đến tin tức Hồ Huệ Phi có thai!"

"Hồ Huệ Phi? Hồ Mạn?" Triệu Đan cực kỳ khoa trương kinh ngạc.

Liễu Ly vừa bực mình vừa buồn cười, hẳn thấy Triệu Đan nếu như cùng Thanh y Vệ Thiên Hạo Đế có liên hệ, nhất định biết rõ tin tức này.

"Ở trước mặt ta còn diễn kịch?" Liễu Ly lại gõ đầu Triệu Đan một cái.

Tiểu trò hề của Triệu Đan bị vạch trần rồi, lúc này mới ngượng ngùng nói: "Ta đã sớm biết, thế nhưng là sợ ngươi mắng ta bàn tay dài, duỗi vào trong nội cung... Hồ ly ca ca, ta về sau không bao giờ như vậy nữa! thật sự!"

Triệu Đan đứng dậy từ phía sau lưng ôm Liễu Ly, uốn éo nhích tới nhích lui, trong miệng hừ hừ: "Ta biết sai rồi, về sau không bao giờ như vậy nữa..."

Liễu Ly nguyên bản còn kiêu ngạo không nói ra, về sau nhìn tâm tình Triệu Đan đã quay lại rồi, liền giả bộ như thật sự là bị Triệu Đan làm phiền không có biện pháp, nói: "Thực bất ngươi không có biện pháp!"

Triệu Đan dỗ dành trượng phu, vui vẻ cực kỳ, nhìn lại thức ăn trước mắt một chút, phát hiện có thịt Đông Pha cùng bào ngư bốn vị mình thích ăn, không khỏi vờn ngón tròn, gặm lấy gặm để.

Liễu Ly cùng Triệu Đan ăn trong chốc lát, lại giúp Triệu Đan bôi thêm một chén canh, đợi nàng uống xong, lúc này mới hỏi: "Hôm nay vì cái gì không vui?"

Triệu Đan rũ xuống tầm mắt, cầm lấy chiếc đũa loay hoay đến loay hoay đi, im lặng.

Liễu Ly chuyển tâm nhìn nàng, chờ nàng chủ động nói ra.

Triệu Đan rút cuộc lấy dũng khí, nhìn Liễu Ly, cúi đầu: "Mẫu thân đi tìm mẹ ta, nói lên sự tình hài tử..."

"Hài tử?" Liễu Ly nhưu mày hỏi "Cái gì hài tử?"

Triệu Đan ngẩng đầu nhìn hẳn: "nói là chúng ta kết hôn ba năm rồi, hỏi ta vì cái gì còn không có mang thai!"

một hơi nói xong, Triệu Đan cảm thấy ủy khuất vô cùng, nước mắt "Ba tháp ba tháp" rơi xuống.

Nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra, nàng cùng hồ ly ca ca chỉ cần cùng một chỗ, ngoại trừ nguyệt tín, trên cơ bản một đêm cũng không xa cách, ai biết cái gì cũng không có!

Liễu Ly cũng nhin không được nữa, "PHỐC" một tiếng nở nụ cười.

Triệu Đan nghe được tiếng cười của hẳn, cực kỳ giận dữ, mắt to rung rung trừng hẳn.

Liễu Ly nhin cười, nói: "Ngươi cũng không biết phân bác nàng, nói là nguyên nhân là của ta?"

"Ồ?" Triệu Đan bu lại, nhìn chăm chăm vào Liễu Ly, "thật là nguyên nhân của ngươi?"

"Ân, " Liễu Ly nghiêm trang nói, " là nguyên nhân của ta!"

Triệu Đan kinh hãi, con mắt tròn căng: "Hồ ly ca ca, ngươi làm sao vậy?"

Liễu Ly rũ xuống tầm mắt, lông mi thật dài nháy a nháy, trắng nõn mặt dần dần đỏ lên.

hắn thủy chung không muốn nói.

Liễu Ly vẫn cảm thấy Triệu Đan còn nhỏ, không muốn hài tử quá sớm, cho nên chỉ cần là mấy cái ngày mỗi tháng dễ dàng mang thai kia, hắn đều không có bản vào, không nghĩ tới hiệu quả rất tốt, kết hôn ba năm rồi, Triệu Đan thủy chung không có mang thai.

Liễu Ly bung lên một ly trà xanh uống một ngụm, vẻ mặt nghiêm túc nói rõ với Triệu Đan: "Chuyện này người không cần lo lắng rồi, buổi tối ta đi gặp mẫu thân nói chuyện này!"

Triệu Đan rất là yên tâm, nhẹ gật đầu.

sự tình chỉ cần giao cho hồ ly ca ca, nàng cho tới bây giờ đều không cần quan tâm!

Liễu Ly nắm tay Triệu Đan đi ra Vọng Giang lâu.

Buổi tối, Liễu Ly quả thật đi tìm Liễu lão phu nhân.

Ngày thứ hai, sáng sớm Liễu Ly liền đi ra ngoài.

Triệu Đan lại ngủ trong chốc lát mới rời giường, nàng rửa mặt, đợi giờ Thìn, lúc này mới dẫn theo Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc đi thăm hỏi Liễu lão phu nhân.

Lúc nàng qua, Liễu lão phu nhân trẻ tuổi đã niệm kinh xong. Nghe nha hoàn bẩm báo nói quận chúa đã tới, Liễu lão phu nhân lập tức đứng dậy, phân phó nha hoàn: "Đem đồ ăn sáng chuẩn bị cho quận chúa tới đây!"

Triệu Đan phát hiện bà bà hay vẫn là cái kia bà bà, thế nhưng là bà bà cũng không phải cái kia bà bà rồi.

Ngày xưa Liễu lão phu nhân bởi vì trông mong tôn tử đến sót ruột, đối với Triệu Đan không khỏi có một chút oán thán, tuy rằng không thể nói rõ, thế nhưng là trong nội tâm là không thoải mái đấy, đối đãi Triệu Đan dĩ nhiên là có chút lãnh đạm.

Hôm nay Liễu lão phu nhân, bởi vì Liễu Ly tới hôm qua tự nhận thân thể có bệnh, không thể sinh dục lại đang trị liệu, đối với Triệu Đan chưa mang thai thật áy náy, sợ Triệu Đan từ bỏ con của mình, đối với Triệu Đan nhiệt tình cực kỳ.

Triệu Đan nghĩ đến Liễu Ly hôm qua hướng chính mình cam đoan, cảm thấy hồ ly ca ca thật sự là quá đáng tin cậy rồi!

Nha hoàn sai đi sắp xếp bữa sáng, Liễu lão phu nhân tranh thủ thời gian bắt chuyện Triệu Đan.

Triệu Đan vừa nhìn, phát hiện là cháo đậu xanh hoa bách hợp cùng mấy bánh bao hấp tinh xảo, đều là thứ mình thích ăn, nàng thực không khách khí ánh mắt nóng bỏng của bà bà, vui thích mà ăn uống thả cửa.

Vì đảm bảo an toàn, Triệu Đan vẫn l lôi kéo Liễu Ly đi nhìn thần y.

Hai vị thần y Hứa Văn Cừ cùng Hầu Lâm Sinh, đều sống ở Nam An Vương phủ, nhiều năm qua một mực chiếu cố Chu thái phi. Lão Vương gia cùng Chu thái phi ở lâu Chung Nam sơn, bọn hắn cũng vội vàng đi theo; lão Vương gia cùng Chu thái phi bởi vì Minh Châu quận chúa mới hồi Vương Phủ, hai người bọn họ cũng không nguyện ý khai Chung Nam sơn. Lần này Chu thái phi vì đề cho bọn hắn xem bệnh cho Liễu Ly Triệu Đan, thế nhưng thật ra là dụ dỗ mới làm cho bọn họ chịu xuống núi.

Hai vị thần y diện mạo gầy, dáng người vừa phải, có thể thấy được bảo dưỡng vô cùng tốt.

Hứa Văn Cừ một bộ thanh sam, Hầu Lâm Sinh một bộ áo bào trắng, nhìn qua đều là một bộ tiên phong đạo cốt.

Hứa Văn Cừ ở nhà kê vườn mai phía đông bắt mạch cho Triệu Đan, Hầu Lâm Sinh nhà kê vườn mai phía tây bắt mạch cho Liễu Ly.

một phút đồng hồ sau, tiểu vợ chồng ở trên hành lang tụ hợp, câu nói đầu tiên là: "Người bị gạt bao nhiêu bạc?"

Hai vợ chồng Liễu Ly Triệu Đan hợp lại mà tính, phát hiện Triệu Đan bị gạt hai nghìn hai, Liễu Ly bị gạt ba ngàn lượng, đơn giản là mua chút ít tinh dầu hoa cỏ các loại, không khỏi nhìn nhau cười cười.

Liễu Ly không có nói cho Triệu Đan chính là, Hầu Lâm Sinh Hầu thần y thu ngân phiếu, rất chân tình mà nói cho hắn biết: "Liễu Thống lĩnh, phòng - sự tình qua nhiều lần, mặc dù lộ ra khí khái nam tử, lại bất lợi với thụ thai, thích hợp giảm bớt số lần cùng phòng!"

Liễu Ly mặt dày hỏi: "Thời gian bao lâu một lần là tốt?"

Hầu thần y cười vô sỉ: "Năm sáu ngày một lần là được, Liễu Thống lĩnh người quá cần cù vất vả rồi!"

Triệu Đan không có nói cho Liễu Ly chính là, Hứa Văn Cừ đại phu đem ngân phiếu Triệu Đan cất vào mình túi trong tay áo, rất hòa ái mà nói cho nàng

biết: "Quận chúa, nếu muốn sớm ngày sinh hạ hài tử, người phải học được cự tuyệt Liễu Thống lĩnh, bảo vệ mình!"

Triệu Đan thật sự không có ý tứ hỏi vì cái gì, đành phải che mặt mà đi ra.

Đến buổi tối, Triệu Đan sau khi rửa mặt nằm ở trên giường, một mực ở cân nhắc đêm nay như thế nào cự tuyệt Liễu Ly cầu hoan, muốn a muốn, nghĩ đến cuối cùng vẫn là cảm giác mình không có biện pháp cự tuyệt hồ ly ca ca.

Nàng đem chăn màn cuốn thân thể lại, trên giường lăn qua lăn lại, muốn a muốn, kết quả cự tuyệt biện pháp nghĩ không ra, chính mình ngược lại là ý nghĩ kỳ quái làm mất đồ tới mang tai.

Liễu Ly cũng rõ ràng chính mình mỗi đêm đều muốn cùng Triệu Đan hành phòng, đúng là cùng phòng nhiều lần rồi, đã nghĩ ngợi từ đêm nay bắt đầu muốn cấm dục.

hắn trong thư phòng ngốc trong chốc lát, đột nhiên không biết làm cái gì, tiện tay từ trên giá sách rút ra một quyển sách, tùy ý lật ra một tờ nhìn.

hắn rút ra đúng là Triệu Đan lần trước tiểu thuyết sau khi xem xong để ở chỗ này, sách tên là 《nhật ký vượt tường》, hắn lật đến một tờ đúng là miêu tả nhân vật nam chính cùng nữ nhân vật chính ở trong hoa viên gặp gỡ, bởi vì gặp gỡ không dễ, lúc này ở dưới hoa đào nở rộ làm cho...mà bắt đầu.

Liễu Ly không nhìn thì thôi, vừa nhìn phía dưới, lập tức xuân tâm nảy mầm, hắn buông sách, thẳng về tìm Triệu Đan.

Liễu Ly đứng ở bên giường, Triệu Đan vừa vặn từ trong chăn chui ra.

Nhìn Triệu Đan mắt sáng long lánh mặt non nớt, còn có môi hồng nhuận phơn phớt, Liễu Ly lúc này phá công, vén chăn đè lên.

một lát sau, Liễu Ly đặt ở Triệu Đan trên người, mắt hoa đào mê ly ướt át, thanh âm khan khan: "Triệu Đan, chúng ta đi đến rừng hoa đào đi!"

"Ân." Triệu Đan hai tay ôm eo Liễu Ly.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đều muốn thịt sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

đang lúc ý loạn tình mê, Triệu Đan nhớ tới hài tử, nàng muốn một đứa bé!

Triệu Đan đầu óc thoáng cái minh mẫn, thân thể trở nên cứng nhắc. Nàng đẩy Liễu Ly một phát, gắt giọng: "Hồ ly ca ca, hài tử! Chúng ta cũng là vì muốn hài tử!"

Tất cả động tác của Liễu Ly cũng thoáng cái ngừng lại.

hắn nằm ở trên người Triệu Đan, vẫn không nhúc nhích, qua một hồi mới từ trên người Triệu Đan bò xuống, nằm thẳng ở bên cạnh Triệu Đan.

Hai vợ chồng sau nửa ngày không nói gì.

một lát sau, Liễu Ly trong bóng đêm cười tự giễu: quả thật là tự gây nghiệt không thể sống, lúc trước nếu không phải tránh thai, thành thành thật thật cho phép Triệu Đan mang thai chẳng phải tốt sao, khiến cho hôm nay phiền toái như vậy!

Bất quá, nghĩ lại, hắn cảm ơn Triệu Đan lớn một chút lại sinh con cũng tốt, nàng tuổi còn nhỏ, sẽ rất khó sinh!

Triệu Đan nghĩ đến lời nói của đại phu Hứa Văn Cử, trong lòng lặng lẽ lên kế hoạch.

Mặt nàng hướng ra ngoài, mắt tròn tròn muốn tâm sự.

Liễu Ly duỗi ra cánh tay, đem nàng ôm ở trong ngực, rất nhanh liền ngủ mất rồi.

Kế tiếp mấy ngày này, Triệu Đan dựa theo lời dặn dò của đại phu, chú ý bảo vệ mình, cùng Liễu Ly làm chuyện phòng the cũng vô cùng có quy luật, đối với tương lai, nàng tràn đầy chờ mong.

Có lúc rảnh rồi, Triệu Đan hoặc là quay về Nam An Vương phủ cùng cha mẹ, thuận tiện thăm cháu nhỏ; hoặc là đi qua nhà cậu Liễu Liên bên cạnh, cùng Liễu cửu mẫu cùng một chỗ chiếu cố Liễu Nhất cùng Liễu Nhị.

Liễu Nhất cùng Liễu Nhị gương mặt ngày càng rất giống phụ thân Liễu Liên, tựa như tiên đồng, thế nhưng là thể trạng lại mập mạp mà cường tráng, đã bỏ được, mỗi ngày ở trên giường La Hán bỏ qua bỏ lại, đáng yêu cực kỳ, Triệu Đàn thực là yêu thích vô cùng.

Ngày hôm đó, Liễu Ly dẫn người cùng lão Vương gia Triệu Trinh cùng Vương gia Triệu Tử đi biệt viện Vân Trạch, Triệu Đàn vào buổi sáng dẫn theo Tiểu Trúc Tiểu Tùng đi thăm hỏi bà bà Liễu lão phu nhân.

Liễu lão phu nhân tuy rằng ở chung không tốt, nhưng mà lão nhân nàng gia nguyên ý, vẫn có thể đủ giả bộ một bức hiền lành hòa ái. Cho nên nàng cũng không có ra oai với bà bà, mà hầu hạ bà bà dùng điểm tâm.

Thời điểm dùng điểm tâm, Triệu Đàn đã cảm thấy bà bà trên mặt giả cười, giống như muốn nói cái gì mà lại bị nghẹn lại. Nàng chỉ lo ăn điểm tâm, đợi Liễu lão phu nhân tự mình nói ra.

Liễu lão phu nhân rút cuộc nhịn không được, bộ dạng thủy mị vẫn còn trên mặt, mỉm cười cầm khăn lụa lau khóe miệng, lúc này mới nói: "Nghe nói người mấy ngày nay thường đi qua Liễu gia bên cạnh?"

Triệu Đàn để đùa xuống, âm thanh cung kính nói: "Vâng."

Liễu lão phu nhân dáng tươi cười, lưng thẳng tắp tư thế ưu nhã: "Có một câu trả lời hợp lý như vậy, nữ tử mang thai, xem ai xem trọng nhiều, tương lai sinh ra hài tử, hài tử sẽ giống ai! Liễu gia đối với song bào thai, ngày thường xác thực xinh đẹp, người đi xem nhiều cũng không sao. Bất quá ——"

Nàng rũ xuống tầm mắt, chờ Triệu Đàn tới hỏi.

Triệu Đàn trên mặt cũng mang theo nụ cười, không nói một lời, chờ bà bà tự người nói đi ra.

Nàng cùng bà bà ở chung được mấy năm này, dần dần thăm dò ra tính tình bà bà.

Liễu lão phu nhân lúc còn trẻ bởi vì tướng mạo đẹp tuyệt trần, trạng phu Trúc Hành cùng tình nhân Trúc Thanh Hàn (Phúc Toàn Đế) đều là đem nàng sủng lên trời, dưỡng thành nàng không coi ai ra gì. Từ Đông Xu trốn tới tìm nơi nương tựa cùng Liễu Ly Triệu Đàn, nàng đã thu liễm tính tình được một đoạn thời gian, chẳng qua là ngẫu nhiên nói vài câu đâm người mà thôi.

Gần đây bởi vì đồ mắt Liễu phu nhân bên cạnh cùng Tôn vương phi Vương Phủ đều sinh hạ Lân nhi, nàng lại bắt đầu chứng nào tật nấy, bắt đầu nói chuyện có gai, còn cố ý làm làm ra vẻ ưu nhã cao quý.

Liễu lão phu nhân cặp môi đỏ mọng hơi gấp: "con trai trưởng huynh trưởng Nam An Vương, thực chắc là sẽ không cao, huynh trưởng người Nam An Vương ngày thường tuấn mỹ như vậy, hài tử lại hết lần này tới lần khác giống hệt Tôn vương phi mẹ nó, mắt nhỏ, mắt híp đấy, thật sự là không xuất chúng ——"

Triệu Đàn nghe vậy gợn dờ, đang muốn phát tác, nghĩ đến mặt mũi Liễu Ly, cường chế lửa giận, cười cười nói: "Tiểu hài tử không có nẩy nở, tự nhiên là nhìn không ra; hơn nữa, đại tẩu ta tuy rằng không tính xinh đẹp, lại tâm địa thiện lương làm người khôn khéo, so với cái mỹ mạo kia không có phẩm hạnh mạnh hơn nhiều lắm!"

Liễu lão phu nhân thoáng cái bị nghẹn ở cổ họng, trừng mắt Triệu Đàn, theo thói quen muốn giơ ly lên ném đi.

Triệu Đàn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tay của nàng, cười cười, không nói chuyện.

Liễu lão phu nhân nhớ tới bộ ly là của hồi môn quý báu của Triệu Đàn, phần thưởng của Thiên Hạo Đế Đại Kim, khắp thiên hạ chỉ vẹn vẹn có một bộ, nàng cuối cùng không có dám ném đi, ngượng ngùng mà để xuống.

đã ba tháng, lão Vương gia cùng Liễu Ly vẫn không có trở về, ngày hôm đó, Chu thái phi phái một cỗ xe chuỗi ngọc tới đón Triệu Đàn.

Hai mẹ con đang nói chuyện, Tôn vương phi mang theo tiểu thế tử Triệu Hi Chi đến Duyên Hi Cư thăm hỏi tổ phụ tổ mẫu.

Triệu Đàn từ trong ngực chị dâu tiếp cháu nhỏ, ôm vào trong ngực chơi đùa. Triệu Hi Chi ngày thường xác thực không giống đại ca Triệu Tử, mà là giống chị dâu, bất quá Triệu Đàn như trước rất vui mừng. Nàng nhớ tới Hi Chi sau khi sinh, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Hi Chi, kim lòng không được con mắt ướt át——đại khái chính là huyết thống a!

Triệu Đàn đỡ dành Triệu Hi Chi chơi đùa, Tôn vương phi ở bên cười nhàn nhạt.

Nàng tính tình ngoài mềm trong cứng, chỉ cần không thăm dò nàng, vĩnh viễn đều là vẻ ôn nhu hoà thuận, làm cho người ta có cảm giác xa cách.

Triệu Đàn cùng đại ca Triệu Tử cảm tình tốt, tự nhiên cũng muốn cùng đại tẩu Tôn vương phi thân cận. Chẳng qua là mặc cho Triệu Đàn như thế nào ân cần, Tôn vương phi thủy chung cùng nàng giữ một khoảng cách, dần dà, Triệu Đàn cũng cùng Tôn vương phi thân cận không nổi, hai người cũng không bắt hòa cũng không lạnh nhạt, không hơn. Bất quá Triệu Đàn thật sự là thích cháu nhỏ Triệu Hi Chi, chỉ cần trở về Vương Phủ liền đi nhìn hán, mỗi lần đều muốn mang các loại lễ vật.

Sau khi ăn trưa, Triệu Đàn cùng Chu thái phi ở Duyên Hi Cư nghỉ ngơi.

Chu thái phi làm người hiền hoà, nhưng mà cùng con gái nói lên con dâu, cũng có một chút tiếc nuối: "Đại tẩu người cái gì cũng tốt, chính là quá đứng"

đấn quá nghiêm túc, thấy ta cũng là đứng đắn, làm cho người ta không chịu nổi!"

Triệu Đan thế mới biết, nguyên lai mẫu thân biết mình và chị dâu không hợp nhau, nàng cười an ủi: "Chị dâu chính là người như vậy, lão nhân ngài gia quen thì tốt rồi!"

Chu thái phi bị lão Vương gia làm hư rồi, một điểm ủy khuất cũng không có, nàng cười với con gái nói: "Đại tẩu người quy củ quá lớn, cái gì đều muốn quy củ, từ khi nàng bắt đầu quản gia, ta cảm thấy bị câu thúc! Ta tự do tản mạn quen rồi, không muốn c

Bị câu thúc. Ta và cha người ở trong phủ, phía trên có cha mẹ chồng ở, người đại tẩu cũng không nên quản gia, cha người đã đáp ứng ta, chờ người cùng Liễu Ly sinh ra hài tử, ta và cha người trở về Chung Nam sơn ở! Đứng rồi, người tháng này nguyệt tín không có?"

nói đến nguyệt tín, Triệu Đan mặt có chút ửng đỏ, đối với mẫu thân nói: "Nhìn đại phu không bao lâu, ở đâu liền nhanh như vậy liền..."

Chu thái phi nở nụ cười: "không vội không vội! Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh c cũng bị ta cho lưu lại, cách một đoạn thời gian liền xem mạch cho người!"

Triệu Đan yêu kiều mà dựa sát vào trong ngực mẫu thân.

Chu thái phi vuốt ve con gái, cười nói: "Là chó có phải hay không đều yêu dính người? Người thế nhưng là quá yêu dính người!"

Buổi tối Triệu Đan vào phòng tắm rửa, không có tắm rửa bao lâu, nàng đã cảm thấy bụng dưới trĩu xuống, trong nội tâm thầm nghĩ không tốt, ngàn vạn không nên là nguyệt tín đến rồi!

Tắm rửa xong đi ra, Triệu Đan mặc áo tắm ngồi ở bên giường, cảm giác thất vọng cực kỳ: quả thật là nguyệt tín đã đến, tháng này xem ra là không được! Hồ ly ca ca nhất định sẽ rất thất vọng đấy!

Ngày hôm sau chạng vạng tối, Liễu Ly đã trở lại rồi.

Hai vợ chồng tiểu biệt thắm tân hôn, hầu như muốn làm Liễu lão phu nhân mặt mày đưa tình.

Khó khăn cùng Liễu lão phu nhân dùng cơm tối xong, Liễu Ly tìm cái lấy có, mang theo Triệu Đan trở về hậu viện.

Liễu Ly cùng Triệu Đan tách ra một đoạn thời gian, tất nhiên là nhớ nhưng cực kỳ, đợi bọn nha hoàn lui xuống, ôm Triệu Đan hôn vài cái,

Triệu Đan có tâm sự, không khỏi có chút không quá nhiệt tình, miễn cưỡng cười vui phụ giúp Liễu Ly đi sạch phòng tắm rửa: "Ca ca, người trước đi tắm đi!"

Liễu Ly cầm quần áo đi tắm rửa.

Triệu Đan tắt ngọn nến, mở ra cửa sổ phòng ngủ, lúc này ánh trăng nhu hòa chiếu vào trong phòng, chiếu vào trên bàn phía trước cửa sổ gỗ lim, trong bình ngọc Nhất Chi Đào trên bàn gỗ lim ở dưới ánh trăng tựa hồ có khác một phen mỹ cảm.

Nàng đang ngắm cảnh hoa đào, đang đắm chìm thì Liễu Ly chỉ mặc áo tắm lụa trắng từ sạch phòng đi ra. hấn từ phía sau lưng ôm lấy Triệu Đan, ngâm vành tai Triệu Đan, thân mật trong chốc lát sau ôn nhu nói: "Bánh Hấp nhỏ, tối nay có thể làm sao?"

Triệu Đan có thể cảm nhận được phía sau mình bị ** Liễu Ly chia vào, nàng có chút lúng túng quay đầu lại: "Hồ ly ca ca, ta nguyệt tín đến rồi!"

Liễu Ly thân thể thẳng tắp, hấn ôm chặt lấy Triệu Đan, một lát sau mới nói: "Chúng ta ngủ đi!"

Qua thật lâu về sau, Triệu Đan bên cạnh Liễu Ly lật ra. Triệu Đan nhẹ giọng hỏi: "Hồ ly ca ca, người ngủ rồi sao?"

"không có!" Liễu Ly chỉ cần đụng tới Triệu Đan, nghe hương vị Triệu Đan, phía dưới liền rục rịch. Chỉ có thể nhìn, chỉ có thể sờ, lại không thể làm, thật sự là sắp bất hấn nghẹn chết rồi. Vì chuyển di lực chú ý, Liễu Ly một mực ở cân nhắc tháng sau đoạn bảo vệ đại ca Triệu Tử vào kinh châu mừng Thiên Hạo Đế vạn Thánh, đương nhiên ngủ không yên rồi.

"Ta cũng ngủ không được!" Triệu Đan ngồi dậy, "Bên ngoài hoa đào vừa vụn nở, chúng ta đi ra ngoài tản bộ a!"

Vừa mới tháng tư, thành Nam Cương Nhuận Dương trăm hoa đua nở chưa héo tàn, nội viện trong Liễu Ly cùng Triệu Đan có một mảng lớn rừng đào, hoa đào phấn hồng đỏ thắm đang nở sáng lạn, đáng tiếc Triệu Đan những ngày này đã có tâm sự, không có tâm tình để thưởng ngoạn.

Trong bầu trời đêm n khê treo ánh trăng giêng, rắc ánh sang nhạt khắp nơi, ánh trăng mỏng lung cực kỳ.

Trong nội viện treo mấy cái đèn lồng, tản ra vàng sáng nhu hòa.

Liễu Ly nắm Triệu Đan tay, chậm rãi ở đường mòn rừng đào tản bộ.

Hai người chậm rãi đi tới chỗ sâu trong rừng đào, đèn lồng đã chiếu không tới rồi, rừng đào thoáng cái trở nên tối đi rất nhiều, thế nhưng là hoa đào nở rộ, mùi thơm nhàn nhạt lại dần dần nồng nặc lên, ở dưới ánh trăng nhàn nhạt, nhẹ nhẹ từng cánh hoa rơi.

Triệu Đàn cuối cùng đem vấn đề của mình hỏi: "Hò ly ca ca, nếu, nếu ta —— "

Liễu Ly cúi đầu nhìn nàng, chờ nàng bên dưới.

Triệu Đàn xoay người, biến thành cùng Liễu Ly mặt đối mặt, nàng ngửa mặt nhìn Liễu Ly tuấn mỹ dưới ánh trăng, cũng muốn hỏi ra "Nếu ta không thể sinh con" ở trong đại não chuyển một vòng, nói ra lại trở thành: "Hò ly ca ca, người thích tiểu hài tử sao?"

"Tiểu hài tử?" Liễu Ly lập tức nhớ tới sự phụ Liễu Liên đối với song bào thai Liễu Nhất cùng Liễu Nhị đáng yêu, trên mặt không khỏi ôn hòa cười, "Tiểu hài tử rất đáng yêu a, đương nhiên thích!"

Triệu Đàn trong nội tâm lập bập một tiếng, nàng miễn cưỡng cười cười, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Kết hôn ba năm, nàng cùng Liễu Ly không có mang thai hài tử; tuân theo lời dặn của đại phu, nàng cùng Liễu Ly vẫn không có mang thai. Triệu Đàn bây giờ hoài nghi, sợ là mình xảy ra vấn đề.

Trong nội tâm nàng rối rắm, lại không thể nói với Liễu Ly.

Những ngày tiếp theo, Liễu Ly đều bận rộn chuyện Triệu Tử vào kinh.

Ngày hôm đó, Liễu Ly còn không có đi ra ngoài, Thanh y Vệ Thiên Hạo Đế đưa một phong thư tới đây, là cho Triệu Đàn.

Triệu Đàn mở ra, đọc nhanh như gió, rất nhanh đem mấy tờ tín chỉ đều xem xong rồi. Sau khi xem xong, bởi vì sợ bỏ sót cái gì, lại từ từ thứ nhất bắt đầu, kỹ càng nhìn một lần.

Liễu Ly ngồi ở một bên, trong nội tâm như bị mèo cào, hận con mắt có thể xuyên thấu qua giấy viết thư, nhìn xem Thiên Hạo Đế lại trong thư nói cái gì dụ dỗ Triệu Đàn!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gọn sóng dần dần lên a ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Triệu Đàn căn bản không có chú ý tới phản ứng của Liễu Ly, ánh mắt của nàng nhìn giấy viết thư, khóe miệng không tự chủ được cong lên; lật đến trang kế tiếp, trên mặt nàng lại trở nên nghiêm túc; theo nàng ánh mắt dời xuống, chẳng được bao lâu, ánh mắt của nàng lại trở nên bi ai.

Đem thư nhìn lại một lần, Triệu Đàn đem thư giấy một chồng, cất vào trong phong thư, bỏ thư nhận được vào trong hộp bên cạnh.

Liễu Ly thân thể thẳng tắp ngồi ở một bên, trong tay bưng một ly trà xanh nhẹ nhàng uống, mặt ngoài thoát nhìn mây trôi nước chảy, thực tế trong nội tâm đang có một con khí nhỏ vô đầu bứt tại.

Triệu Đàn đang muốn mở miệng cùng Liễu Ly nói cái gì, nha hoàn của nàng Tiểu Tùng tới đây bẩm báo, nói là Liễu phu nhân bên cạnh mang theo hai tiểu công tử tới đây chơi, đang chờ trong phòng khách! Triệu Đàn nghe xong đại hỉ, lên tiếng chào Liễu Ly liền đi ra ngoài.

Triệu Đàn cùng Liễu Ly vốn là cùng một chỗ ở bên trong thư phòng ở lại đó, nàng vừa đi ra ngoài, trong thư phòng cũng chỉ còn lại có Liễu Ly.

Liễu Ly ngồi ở trên ghế, nhìn chăm chú cái đồng thư Triệu Đàn vừa xem để trong hộp nhưng hộp thư không có cái khoá móc, Thiên Hạo Đế cách một đoạn thời gian đều gửi cho Triệu Đàn một phong thư, Triệu Đàn mỗi lần xem hết liền thu vào, thư trong hộp tràn đầy đều là thư Thiên Hạo Đế gửi đến.

Cuối cùng, Liễu Ly dùng khí tiết nam tử hán đại trượng phu, khắc chế rình coi thư tín của Triệu Đàn, đi ra ngoài làm việc.

Buổi tối, Triệu Đàn rửa mặt xong, nằm ở rồi trên, chờ Liễu Ly. Liễu Ly không biết ở sạch phòng vệ vàng làm cái gì, đi vào đã nửa ngày còn chưa có đi ra, Triệu Đàn đợi đến muốn ngủ rồi.

Liễu Ly trắng áo mặc màu tím đi ra, tóc dài đen nhánh rối tung xõa xuống dưới, hần đi đến bên giường sờ soạng Triệu Đàn một lát, Triệu Đàn lập tức thanh tỉnh lại, còn buồn ngủ nhìn Liễu Ly: "Hò ly ca ca, làm cái gì đấy?"

"Giúp ta lau tóc!" Liễu Ly đem khăn lụa lớn đưa cho Triệu Đàn, đưa lưng về phía nàng, ở bên giường ngồi xuống.

Triệu Đàn rất vui vì phục vụ mỹ nam, lần lông lóc đứng lên, quỳ gối sau lưng Liễu Ly, bắt đầu kỹ càng mà lau tóc cho Liễu Ly. Nàng đem tóc dài Liễu Ly

vén lên, bắt đầu giúp đỡ Liễu Ly mát xa huyết vị trên đầu—— hồ ly ca ca suốt ngày vội vàng không ngừng, nàng đau lòng hấn vất vả.

Liễu Ly nhắm mắt lại, một bên hưởng thụ Triệu Đan phục vụ, một bên giống như vô tình hỏi: "Bệ hạ gửi thư cho người rồi hả?"

"Àn!" Triệu Đan một bên làm, một bên trả lời.

"Trong thư không có nói chuyện trọng yếu gì a?"

"Vốn là nói chút ít tai nạn xấu hổ của triều thần, về sau nói đến Diên Hoàng Hậu cùng Hồ Huệ Phi tranh đấu, cuối cùng nói đến lễ vạn thọ..."

"Lễ Vạn thọ?" Liễu Ly miễn cưỡng mà bắt được chữ trọng yếu.

Triệu Đan không hiểu có chút chột dạ, nàng đem thân thể dán trên người Liễu Ly, vừa nghĩ vừa giải thích nói: "Năm nay lễ vạn thọ là Sui Cáo ca ca ba mươi tuổi, cho nên toàn bộ kim kinh muốn tiến hành hoạt động chúc mừng long trọng."

"Ta biết rõ, ta một mực an bài công tác bảo vệ đại ca vào kinh a!" Liễu Ly không cho Triệu Đan một cơ hội chạy thoát.

Triệu Đan trông mất đi lòng vòng, quyết định nói thật: "Sui Cáo ca ca nói để cho ta cùng đi..."

"không cho phép đi!" Nghĩ đến Thiên Hạo Đế cùng Triệu Đan thân mật, Liễu Ly liền chua chát.

Triệu Đan thân thể dán trên người Liễu Ly, uốn éo vận vẹo làm nũng: "Hồ ly ca ca, để cho ta đi theo người đi đi, ta không muốn cùng người tách ra..."

Liễu Ly thấy Thiên Hạo Đế nếu như muốn Triệu Đan đi, nhất định sẽ chính thức ban phát ý chỉ đấy, hấn chỉ là muốn cùng Triệu Đan đấu trí so đũa khi cô kè mặc cả mà thôi.

hấn bị Triệu Đan xoa nắn trong chốc lát, giả bộ phiền không thắng phiền, khẩu khí nói: "Bệ hạ thật sự nói cho người đi rồi hả?"

"thật sự!" Triệu Đan đầu từ bên cạnh chui ra, nghiêm túc cam đoan.

"thật sự?" Liễu Ly liếc xéo Triệu Đan, "Ta không tin!"

"Ta đem thư lấy tới cho người xem!" Triệu Đan không mặc y phục, mang giấy đi phòng ngủ đối diện bên trong thư phòng.

Liễu Ly cảm thấy "Gừng càng già càng cay", Tiểu Triệu đan đầu không lại lão hồ ly mình, dương dương đắc ý mà nằm ở trên giường, đợi Triệu Đan đưa tin đến.

Triệu Đan rất nhanh ôm hộp thư tới.

Nàng ngồi ở bên cạnh Liễu Ly, đem thư hộp thả trên giường, mở hộp ra, lấy ra phong thư đầu tiên đặt ở phía trên, rút ra giấy viết thư đưa cho Liễu Ly: "Nao, không tin chính người nhìn xem!"

Liễu Ly tiếp nhận giấy viết thư, lười biếng ngồi dậy, liền dưới ánh nến đầu giường bắt đầu xem.

Tin tổng cộng đã viết sáu trang, đích thật là Thiên Hạo Đế Triệu Đồng tự tay viết viết, Liễu Ly nhận ra khẩu khí Thiên Hạo Đế cực kỳ giống đàn bà, bút tích không giống nam tử hấn đại trượng phu thanh tú.

Văn chương sâu có nông có, xem ra không phải làm liền một mạch, mà là phân cách thành nhiều lần mới hoàn thành.

Thư Thiên Hạo Đế không giống như là thư, giống như là đang cùng Triệu Đan nói chuyện phiếm, một sự kiện một sự kiện êm tai nói tới, miêu tả nhân vật lộ rõ chân tướng, cực kỳ sinh động, nhất là miêu tả Diên Hoàng Hậu cùng Hồ Huệ Phi lục đục với nhau, ngay cả việc miêu tả khinh bỉ Hồ Huệ Phi.

Liễu Ly xem hết sáu trang giấy viết thư, trên đầu đã xám xịt: quá khờ! Quá nhảm chán a! Quá bi ối a!

hấn liếc Triệu Đan: "Người xem thư như vậy không cảm thấy nhàm chán?"

Triệu Đan buông tay: "Làm sao sẽ nhàm chán đây? Nhiều có ý tứ a! Hơn nữa, Sui Cáo ca ca áp lực lớn như vậy, cũng cần thích hợp chuyển di phát tiết a!"

Liễu Ly bị đè nén một ngày ghen tuông có chút rục rịch, hấn dùng lực ép xuống vị chưa nói: "Ta đây nếu là đi ra ngoài, cũng muốn người viết thư!"

Triệu Đan rất vui mừng: "Tốt! thật tốt quá!" Mắt to đen lúng liếng lóe hào quang hưng phấn: "Hồ ly ca ca, không nên quên ở cuối thư hôn một cái a, ta sẽ nhận được đấy!"

Liễu Ly trừng mắt Triệu Đan, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được!"

Triệu Đan vẫn vui sướng: "Ta sẽ hồi âm cho người đấy, trong thư còn muốn vẽ lên tinh dầu, muốn dùng giấy viết thư lưu hành nhất trong kinh thành Vân Đóa Hiên sản xuất Mộng Yên tiên..."

Liễu Ly phát hiện, hần và Triệu Đàn đêm nay nói chuyện triệt để lệch hướng rồi!

hần đem tất cả thư Thiên Hạo Đế đều nhét vào trong hộp, đóng hộp lại ném tới đầu giường trên bàn nhỏ, thuận tay tắt nến, ôm Triệu Đàn liền nằm xuống: "Ngủ!"

Trong phòng ngủ một mảnh hắc ám, khôi phục yên tĩnh.

Triệu Đàn khòe miệng nhếch lên, đem thân thể hưởng trong ngực hồ ly ca ca rụt rụt, nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, Triệu Đàn trở về Nam An Vương phủ.

Nàng trước mang theo nha hoàn đi Duyên Hi Cư thỉnh an phụ thân cùng mẫu thân.

Lão Vương gia cùng Chu thái phi vốn đang ngồi đối diện ở trên giường đánh cờ, Triệu Đàn sau khi đi vào, chê bai trình độ mẫu thân quá thấp, cùng phụ thân đánh một ván. một ván chấm dứt, không hề ngoài ý muốn Triệu Đàn thua, nàng có chút ngồi không yên, hỏi mẫu thân: "Đại tẩu cùng Hi Chi hôm nay không có trong phủ?"

Chu thái phi nói: "Đại tẩu vừa mang theo Hi Chi trở về, có lẽ có!"

Triệu Đàn thật sự là nhớ cháu nhỏ Hi Chi, lôi kéo mẫu thân làm nũng nói: "Mẹ, cha đánh cờ quá hùng hổ dọa người, ta không muốn cùng hần chơi đấu, người tới chơi đi!"

Nàng chạy đi mất.

Nhìn bóng lưng Triệu Đàn, Chu Từ không khỏi lắc đầu thở dài: "Đứa nhỏ này, hai mươi tuổi rồi, còn không có một tia ổn trọng!"

Triệu Trinh cũng không lo lắng: "Đội nàng làm mẫu thân liền chững chạc!"

nói đến cái đề tài này, Chu Từ có chút ảm đạm.

Triệu Trinh trừng nàng: "Hài tử sự tình có vội vã như vậy sao? Thuận theo tự nhiên không được sao! Hơn nữa, coi như là không có hài tử, Triệu Đàn cũng không phải là Triệu Đàn rồi! Vô nghĩa!"

Chu Từ bị trượng phu giáo huấn xám xịt, vội nói: "Dạ dạ dạ! Thiếp thân đã biết!"

Triệu Trinh rũ xuống tầm mắt: "Chuyên tâm đánh cờ!"

"Đúng, của ta lão Vương gia!" Chu Từ đem trọng âm đặt ở chữ "Lão", quái gở mà đáp ứng.

Triệu Trinh thò tay ở trên trán nàng búng một cái, hai vợ chồng nở nụ cười.

Triệu Đàn mang theo Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc chính viện của đại ca cùng đại tẩu. Nàng ở cùng cha mẹ có chút không câu nệ lễ tiết, ở nơi này của đại tẩu chính là trung thực, trước sai người đi vào thông báo, chính mình thành thành thật thật mà ở bên ngoài chờ.

Tôn vương phi không có ở đây, đại nha hoàn Hi Băng mang theo mấy cái tiểu nha đầu ra đón: "Tham kiến quận chúa!"

Nguyên lai Tôn vương phi một thân một mình trong hậu hoa viên tản bộ, Hi Băng mang theo vú em ở đây trông coi thế tử!

Triệu Đàn đi vào, tiểu thế tử vừa vận tĩnh, ở trong chăn gối giữa khóc hai tiếng, một bên vú em trông coi đang muốn ôm đi, Triệu Đàn vội nói: "Ta đến đây!"

Nàng xoay người cõng bỏ chăn nhỏ, đem Hi Chi ôm ra, dưới sự trợ giúp của vú em, giúp đỡ Hi Chi mặc vào áo ngoài.

Hi Chi thân thể còn rất mềm, Triệu Đàn cẩn thận từng li từng tí mà ôm ngang hần, một lớn một nhỏ mắt to đối với đôi mắt nhỏ mà nhìn.

Hi Chi ngày thường không giống phụ thân Triệu Từ, mắt phượng môi son dung mạo tuấn mỹ, mà là như mẫu thân Tôn vương phi mặt mày thanh tú, người bình thường đều cảm thấy hần không đẹp mắt bằng cha hần, thế nhưng là Triệu Đàn sớm đối với ba cái ca ca tuấn mạo sinh ra thẩm mỹ một nhọc, ngược lại cảm thấy cháu trai Hi Chi ngày thường thanh tú lịch sự tao nhã, đẹp mắt vô cùng!

Nhìn cháu trai mặt mày đen sẫm, Triệu Đàn nhìn không được trên miệng nhỏ như cánh hoa hôn một cái.

Vú em cùng Hi Băng ở một bên chờ, nhìn Minh Châu quận chúa ôm thế tử, đều có chút lo sợ bất an.

Cuối cùng, thấy quận chúa gãi gãi chân thế tử, nhìn tiểu * của thế tử, vú em rút cuộc nhìn không được, vội vàng nhắc nhở: "Quận chúa, cẩn thận!"

Nàng nhắc nhở thật là kịp thời, Triệu Đàn vừa nhìn thấy Hi Chi tiểu * giật giật, vội vàng bay nhanh dời đi cái phương hướng của tiểu chân mập—— cùng lúc đó, nước tiểu óng ánh hiện lên đường vòng cung ra bắn ra phía ngoài!

Triệu Đan đắc ý cực kỳ: "Hi Chi tiểu bảo bối, cô cô phản ứng thật quá là nhanh a! Hắc hắc!"

Thế từ đài xong nước tiểu, uống xong nước, ăn xong sữa, hân hôn cô cô Triệu Đan, nhìn nhìn ngoài cửa sổ ẩm áp xuân dương, quyết định ôm cháu trai đi tản bộ trong hậu hoa viên phơi nắng thuận tiện tìm kiếm đại tẩu.

Nàng ôm Hi Chi đi ở phía trước, Tiểu Tùng, Tiểu Trúc, vú em cùng Hi Băng theo ở phía sau, một đoàn người trùng trùng điệp điệp tiến vào hậu hoa viên.

Toàn bộ lâm viên Nam An Vương phủ Nhuận Dương bố trí đều từ lão Vương gia Triệu Trình thủ bút, bố trí tinh diệu rất có khe rãnh, mỗi hoa viên đều có tất cả đặc sắc. Cái này chính viện hoàng hậu tiểu hoa viên cũng là như thế, gieo trồng rất nhiều dị chủng Mẫu Đơn, Mẫu Đơn nở rộ, trong hoa viên sắc màu rực rỡ đẹp không sao tả xiết.

Triệu Đan ôm Hi Chi tìm địa phương có ánh mặt trời mà đi, vừa đi, một bên hướng Hi Chi giới thiệu: "Hi Chi, nơi này là hoa viên, đóa hoa này là màu thiên tử đấy, đẹp mắt không?"

Hi Chi không nói chuyện, mắt nhỏ nhìn cô cô, phảng phất là đang chuyên tâm mà nghe. Triệu Đan càng nói càng hăng say.

đang đi tới, Triệu Đan dường như nghe được loáng thoáng tiếng khóc lóc từ cây tùng phía trước truyền đến tới đây. Nàng đem Hi Chi đưa cho vú em, cho các nàng lui ra phía sau vài bước, chính mình đi ra phía trước.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bởi vì đêm qua mặc mặc một mực ở đội tận thế, cho nên không có cang, bởi vậy, hôm nay hai canh! Đây là Canh [1]!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Triệu Đan xách váy áo, bước chân rất nhẹ mà chậm rãi đi tới.

P phía trước rừng cây rậm rạp, Tôn vương phi đang mặc trang phục vương phi hoa lệ, đưa lưng về phía nàng, đứng ở nơi đó, thấp giọng khóc sụt sùi, thân ảnh nhìn qua vô cùng đau hiu cùng cô đơn.

Triệu Đan không làm kinh động nàng, chậm rãi lui trở về, thuận tay ở ven đường hái một đóa hoa mẫu đơn màu hồng nhạt, vuốt vuốt hương vú em Tiểu Tùng các nàng đi tới.

Nàng đem hoa mẫu đơn đưa cho Tiểu Tùng, sau đó từ trong tay vú em tiếp nhận Hi Chi, cười nói: "Khá tốt bên kia có Mẫu Đơn hồng nhạt!"

Triệu Đan cẩn thận từng li từng tí mà ôm Hi Chi, hướng phương hướng ngược nhau đi đến.

Trở về nhà giữa, Triệu Đan hiệp trợ vú em, đút Hi Chi uống chút nước.

Hi Chi quá nhỏ, Triệu Đan mỗi lần cho ăn một chút, thế nhưng hầu như một nửa nước từ khóe miệng Hi Chi chảy ra.

Triệu Đan đang dùng khăn lụa lau miệng cho Hi Chi, Tôn vương phi từ bên ngoài trở về, thiếp thân nha đầu Tiểu Mai theo ở phía sau nàng.

"Đại tẩu!" Triệu Đan mỉm cười đứng dậy.

Tôn vương phi cũng cười cười, nói: "Ta đến hoa viên đi đi lòng vòng!"

"Ta ôm Hi Chi đi tìm người rồi, ai biết phơi nắng hơi nóng, chúng ta không có bao lâu trở lại rồi!"

Hai người đơn giản hàn huyên, vú em ôm Hi Chi tiến nhà kể nuôi bằng sữa mẹ, trong phòng khách chỉ còn lại có Triệu Đan cùng Tôn vương phi, cũng có chút nhợt nhạt rồi.

Triệu Đan quan sát thoáng Tôn vương phi, phát hiện trên mặt của nàng có dấu vết phấn trang điểm bị trôi đi, nhưng mà cũng không rõ ràng.

Nàng tìm kiếm đề tài nói: "Đại tẩu, Hi Chi gần đây giống như lớn lên không ít!"

Tôn vương phi vốn tâm tình có chút sa sút, thế nhưng là nói chuyện đến nhi tử, lập tức lộ ra thật lòng cười, thanh âm cũng mềm rất nhiều: "Đúng vậy a! Hi Chi khẩu vị rất tốt, đại ca người nói chờ một tháng nữa có thể mớm nước trái cây rồi!"

"thật vậy chăng?" Triệu Đan vội hỏi, "Đến lúc đó cây đào mật nên chín a? Cây đào mật có thể ăn sao?"

Tôn vương phi nở nụ cười: "Ta cũng không biết đâu!"

"Chị dâu hỏi đại ca là được rồi!" Triệu Đà cầm hoa quả Hi Băng đưa vào, trà uống một ngụm, nói, "Từ khi chị dâu sinh hạ Hi Chi, ta nghe phu y nói đại ca nhiều lần đem các nàng kêu lên, hỏi thăm như thế nào chiều cổ người cùng Hi Chi đây!"

Tôn vương phi nghe vậy, mắt sáng rực lên, rất nhanh lại cúi đầu làm ra vẻ ngượng ngùng: "Vương gia rất quan tâm Hi Chi!"

Hai người nói chuyện Hi Chi trong chốc lát, Triệu Đà lúc này mới cáo từ ly khai, trước khi đi lại hôn Hi Chi một cái.

Tôn vương phi biết rõ Hứa Văn Cừ cùng Hầu Lâm Sinh hai vị danh y quay về Vương Phủ trị liệu cho Triệu Đà, thấy Triệu Đà thích Hi Chi như vậy, trong nội tâm cũng có chút đồng tình, vốn muốn an ủi Triệu Đà một phen, cảm thấy thay vì an ủi, không bằng thay nàng tìm phương thuốc tốt hơn, nên có mở miệng.

Ly khai chính viện, Triệu Đà dọc theo hồ lớn dạo qua một vòng, lúc này mới mang theo Tiểu Tùng đi Tùng Bách Viện ở bên ngoài thư phòng.

Triệu Tử đang ở bên ngoài thư phòng tiếp kiến quan lại Nam Cương các nơi, bố trí công việc vào kinh tham gia lễ vạn thọ, nghe gã sai vặt Triệu Đông hồi báo nói châu quận chúa đang chờ ở trong nội viện, hắn rất nhanh xử lý công sự, dọc theo đường nhỏ sườn đông thư phòng đi Tùng Bách Viện.

Triệu Tử những năm này càng ngày càng chững chạc, một thân thường phục xanh đậm nổi bật lên thân hình hắn cao gầy, thần sắc nghiêm túc. Hắn tiến vào phòng, phát tay lui tới tốt, trong phòng chỉ còn lại có hắn và Triệu Đà.

Triệu Đà biết rõ đại ca nhất định nói ra suy nghĩ của mình, vội vàng chân chó mà dâng trà thơm một ly, điểm tâm một bàn, sau đó ngồi ở ghế gỗ khắc hoa lê hoa, chuẩn bị rửa tai lắng nghe cao kiến của đại ca.

Thấy muội muội lần này làm ra vẻ, Triệu Tử mặt nghiêm túc thoáng cái buông lỏng xuống, mắt phượng có chút chuyển chú nhìn muội muội, nói: "Ta nghe mẫu thân nói Hứa đại phu cùng Hầu đại phu bắt mạch cho người rồi!"

Nghe xong lời dạo đầu của đại ca, Triệu Đà lập tức có chút uể oải, con mắt nhìn về phía ngoài cửa. Đối diện là bồn hoa, một lùm hoa hồng đỏ thắm rực rỡ, hương hực khí thế mà nở rộ, Triệu Đà tựa hồ ngửi được mùi thơm cây hoa hồng.

Nàng biết mình là đang trốn tránh, thế nhưng là, nàng không có biện pháp khác; nếu đại ca cũng cổ vũ nàng cho Liễu Ly nạp thiếp, vậy không bằng làm cho nàng cảm thanh đao giết mình!

Triệu Tử mắt phượng tinh mịch, ôn nhu nhìn muội muội của mình, hắn nói khẽ: "Vấn đề phải giải quyết, bằng không thì, nó vẫn đặt ở nơi nào!"

Triệu Đà hất cằm lên nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy quật cường.

"Người muốn đi nơi nào!" Triệu Tử vừa bực mình vừa buồn cười, "Ta vừa rồi đã chỉ thị Triệu Hạ đi mời Hứa đại phu cùng Hầu đại phu rồi, để cho bọn họ chẩn đoán bệnh cho người thêm kỹ càng, sau đó kê ít dược vật điều trị thân thể!"

Triệu Đà biết mình đã hiểu lầm đại ca, liếc mắt đại ca một cái nói: "Vậy được rồi!"

Triệu Tử tay phải duỗi tới, ở trên đầu nàng nhẹ nhàng gõ một cái: "Nha đầu ngốc!"

Triệu Đà nhìn đại ca tâm tình rất tốt, suy nghĩ một chút, nói: "Đại ca, người biết cả đời này ai sẽ cùng người thân nhất sao?"

Triệu Tử mắt liếc Triệu Đà: "Người cũng đừng nói là người, ta sẽ không tin tưởng đấy!"

Triệu Đà yêu kiều mà cười: "Đại ca, ta có Liễu Ly rồi, người đừng có đoán mò a!"

Nàng đứng dậy đi đến bên người Triệu Tử, nhặt lên một khối bánh xốp hạt dẻ Triệu Tử thích ăn, đưa cho Triệu Tử, dựa vào hoa án đứng đấy, nói: "Đại ca, cả đời này cùng người lâu nhất, cùng người thân nhất là đại tẩu a!"

Triệu Tử rù xuống tầm mắt, cầm lấy khối bánh xốp hạt dẻ như có điều suy nghĩ.

Triệu Đà không ngừng cố gắng nói: "Từ khi đại tẩu gả tới đây, đem trong phủ trong ngoài ngoài sự tình đều quản lý có trật tự, mẫu thân thường khen đại tẩu, nói đại tẩu ôn nhu minh lễ, khôn khéo tài giỏi, là một cái khó được ân huệ tức đây! Còn có Hi Chi, rất đáng yêu a!"

Triệu Tử như trước không lộ vẻ gì.

Triệu Đà quan sát nét mặt, cường điệu nói: "Đại tẩu nhưng lại là thê tử của người, mẫu thân của con người, nhưng lại so với người nhỏ hơn như vậy, người nên đối với nàng tốt một chút!"

Triệu Tử nở nụ cười, thò tay vò rối búi tóc Triệu Đà tỉ mỉ chải: "Đã biết! Ta chờ một lát liền đi thăm chị dâu người!"

"Đây mới là hảo ca ca của ta!" Triệu Đà vẻ mặt cười đắc ý, nắm cái cằm Triệu Tử, "Mỹ nam bộ dạng như vậy cười mới đẹp mắt!"

Bên ngoài truyền đến thanh âm Triệu Hạ: "Bẩm Vương gia, Hứa đại phu cùng Hầu đại phu đã đến!"

Chạng vạng tối, Liễu Ly đến Vương Phủ đón Triệu Đan, phát hiện Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc theo ở phía sau một người cầm hai bọc giấy lớn.

Hắn giờ lên lông mi im ắng mà hỏi thăm Triệu Đan.

Triệu Đan vô tình: "Đại ca kêu đại phu kê thuốc cho ta!"

Liễu Ly nhìn những gói thuốc, vừa định cười, lại lại cảm giác mình đối với thế tử không có phúc hậu, nhìn lại, hắn rút cuộc làm ra một bộ lạnh nhạt thân sắc, nói: "Về nhà a!"

Trước com tôi, Tiểu Tùng đem thuốc còn nóng đến.

Triệu Đan mặt mày ủ rũ nhìn thuốc nóng phát ra vị nồng, một chút cũng không muốn uống.

Liễu Ly phát tay cho Tiểu Tùng các nàng lui xuống đi.

Đội trong phòng chỉ còn lại có hắn và Triệu Đan rồi, hắn mới nói: "Đại phu nói như thế nào? Những thuốc này phải uống sao?"

Hắn kỳ thật cảm thấy là thuốc ba phần độc, nếu là không có vấn đề gì lớn mà nói, hà tất cho phép Triệu Đan uống thuốc chịu tội đây!

Triệu Đan trầm trọng gật gật đầu: "Đại phu nói ta thân thể hàn, uống điều trị a!"

Liễu Ly im lặng.

Hắn thấy Triệu Đan đối với song bào thai của sự phụ cùng cháu trai Hi Chi yêu thích như vậy, xem ra, Triệu Đan nhất định là rất ưa thích hài tử. Vì hài tử, chỉ có thể chịu khổ.

Triệu Đan nhìn hắn trầm mặc, nghĩ đến hắn cũng là ngóng trông muốn hài tử, trong lòng nhất thời vừa khổ lại chất vừa chua xót, trăm vị trần tạp, duy chỉ có không có điềm mật, ngọt ngào.

Liễu Ly nhìn nàng, ôn nhu nói: "Ngoan, ta cùng ngươi uống!"

Hắn bưng lên chén thuốc uống một ngụm, phát hiện cũng không có đắng như vậy, liền đưa cho Triệu Đan: "Uống một hơi hết, sau đó uống nước chè!"

Triệu Đan nhìn Liễu Ly ánh mắt khích lệ, nhận lấy chén thuốc.

Nàng cũng không phải không muốn uống thuốc, mà là lo lắng Liễu Ly muốn hài tử mà chính mình không sinh ra!

Nhìn Triệu Đan bưng lên chén thuốc uống một hơi cạn sạch, Liễu Ly vội vàng đem nước chè Tiểu Tùng chuẩn bị đưa tới.

Nước chè uống xong, Triệu Đan như cũ là bộ dạng mệt mỏi, không nói một lời. Liễu Ly rất là đau lòng, nói: "Triệu Đan, ta cùng ngươi tản bộ trong sân được không?"

Ài, Tiểu Triệu Đan đáng thương, vì để sớm ngày sinh hạ hài tử, rõ ràng chịu khổ như vậy! Đều tự trách mình không có sớm chút làm cho nàng mang thai.

Liễu Ly nhìn về phía Triệu Đan, con mắt chút bất tri bất giác ngậm nồng đậm áy náy, hắn ôn nhu nói: "Ca ca công tản bộ, ngươi một bước đều không cần đi."

Triệu Đan ngẩng đầu, liếc hắn liếc: "Vậy được rồi!"

Hồ ly ca ca cổ vũ chính mình hảo hảo uống thuốc, sớm chút vì hắn sinh hạ hài tử, thật đúng là cái gì đều nguyện ý làm đây! Xem ra, hắn thật sự ưa thích hài tử a!

Trời đã triệt để đen lại, cuối xuân gió nhẹ nhàng thổi lật phát, hương hoa nồng đậm thâm thúy bị gió đưa tới, mờ mịt trong sân.

Liễu Ly công Triệu Đan, chậm rãi xuyên qua hành lang.

Gió nhẹ nhàng thổi phật nhẹ khiến cho hắn có chút hoảng hốt, dường như về tới Trúc viên mười mấy năm trước, khi đó mưa rơi lác đác, thiếu niên hắn lưng công Tiểu Triệu Đan, đi từ từ ở trong hành lang, bước đi, chờ hắn phát hiện, Triệu Đan sớm đã ngủ say. Nghĩ tới đây, Liễu Ly cong lên khóe miệng nở nụ cười —— Tiểu Triệu Đan, nhưng lại là từ nhỏ tựa như Tiểu Trúc rất đáng yêu đây!

Triệu Đan hôm nay bận rộn một ngày, cũng đã sớm mệt mỏi.

Hồ ly ca ca lưng mặc dù không rộng lớn, tuy nhiên lại kiên cố tin cậy.

Liễu Ly chậm rãi đi, nàng nằm ở trên lưng Liễu Ly, tiến nhập mộng đẹp.

Đem Triệu Đan dàn xếp trên giường, Liễu Ly sờ lên trên vai bị nước miếng Triệu Đan thấm ướt, không tự chủ được nở nụ cười, cúi người ở trên môi

Triệu Đàn hôn một cái —— trên môi của nàng còn giống như có nước thuốc nóng cay đắng!

Đáng thương Tiểu Triệu Đàn! hấn vén chăn lên, nằm xuống bên cạnh Triệu Đàn.

Vài ngày sau, đội tàu Nam An Vương Triệu Tử, giương buồm xuất phát, hướng kim kinh mà đi.

Trước khi xuất phát, Triệu Đàn đi về phía Liễu lão phu nhân cáo từ, Liễu lão phu nhân về mặt hiền lành cười: "Cho dù là vào kinh, trên đường cũng hào hảo điều dưỡng thân thể, tranh thủ sớm ngày cho Trúc gia ta cái nối dõi tông đường!"

Liễu Ly ở một bên chậm rì rì uốn nắn Liễu lão phu nhân: "Mẫu thân, ta sửa họ Liễu rồi, cho nên, không phải Trúc gia, là Liễu gia."

Liễu lão phu nhân: "..."

Đáng thương Triệu Đàn, cho dù ở trên thuyền, cũng không khỏi không mỗi ngày uống cái thuốc khó uống kia. Thực tế làm giận chính là, đại ca Triệu Tử bởi vì quá quan tâm nàng, chỉ thị Hứa đại phu cho nàng thêm một thang thuốc, chỉ thị người tới trên thuyền, chuẩn bị làm cho nàng uống đến kim kinh đây!

một tháng sau, đội tàu Nam An Vương vào kinh yết kiến đến kim kinh.

Triệu Đàn thấy Thiên Hạo Đế, phản ứng đầu tiên chính là há to mồm, phun ra một cái đờm khí đến trên mặt Thiên Hạo Đế.

Thiên Hạo Đế đợi rất lâu, rút cuộc thấy đờm muối muối, mặt mày hớn hờ: "Ngươi như thế nào toàn vị thuốc như vậy?"

Triệu Đàn nhủ thầm nói: "Ta uống trọn vẹn một đường thuốc tới đây!"

Thiên Hạo Đế dí sát vào nghe nghe, cười nói: "thật là vị thuốc đầy người a! Vì cái gì?"

"Vì sinh con!" Triệu Đàn về mặt đau khổ nói.

Thiên Hạo Đế mặt thoáng cái trở nên bắt đầu nghiêm trang, ánh mắt nghiêm nghị: "Liễu Ly ghét bỏ ngươi không sinh con rồi hả?"

"Ai nói ta sẽ không sinh con!" Triệu Đàn lập tức nhảy dựng lên.

Thiên Hạo Đế: "... Đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Triệu Đàn liền đem phiền não của mình nói ra.

Thiên Hạo Đế trầm tư một chút, nói: "Ca ca giúp ngươi nghĩ biện pháp!"

"Ngươi có biện pháp?" Triệu Đàn nhìn Thiên Hạo Đế, trong mắt không tự chủ được chờ mong.

"Nhiều biện pháp!" Thiên Hạo Đế mặt mày giãn ra, "Ngươi yên tâm đi!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ân, không đáng tin cậy hèn mọn bị ôi ca ca Triệu Đồng có thể ra cái gì chủ ý cùi bắp gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Thiên Hạo Đế nhìn đã lớn như vậy rồi, xử lý biết bao nhiêu việc rồi, nhưng Triệu Đàn lại cảm thấy không thể tin tưởng được, nàng không dám gạt bừa mà nhìn Thiên Hạo Đế: "Chính ngươi còn không phải tới ba mươi tuổi rồi mới được làm cha sao, còn không biết xấu hổ!"

Thiên Hạo Đế da mặt dày, hấn ra vẻ ngai ngùng mà quơ quơ đầu, nói: "Cái biện pháp thứ nhất là ngươi già mang thai, ca ca phái người phối hợp với ngươi, đợi ngày ngươi sinh, thì sẽ có một đứa con nít xuất hiện!"

Triệu Đàn tròn mắt trắng mắt.

Thiên Hạo Đế mặt mày hớn hờ tiếp tục trêu ghẹo muối muối ngốc: "Biện pháp thứ hai, ngươi mấy ngày này ở trong cung đi, ca ca ban thưởng cho ngươi hơn mười anh trai lơ (đĩ đực), sớm muộn gì cũng sẽ mang thai!"

Triệu Đàn hừ một tiếng, không để ý hấn.

Thiên Hạo Đế vui đùa đã đủ rồi, lúc này mới nghiêm mặt nói: "Hồ Huệ Phi tiến cung nhiều năm vẫn không có chửa, Hồ thái phó phu nhân tìm được phương thuốc đưa vào cung, không bao lâu Hồ Mạn liền mang thai!"

Triệu Đàn nhần tình sáng lên, nhìn Thiên Hạo Đế Triệu Đồng.

Thiên Hạo Đế ánh mắt ôn nhu: "Ca ca cũng hy vọng người có thể cùng Liễu Ly hạnh phúc phúc sống qua ngày!"

hắn vừa nói như vậy, Triệu Đàn lại nghi ngờ rồi.

Thiên Hạo Đế duỗi tay trước miệng giả vờ ho khan, cười nói: "Ca ca không đáng tin tưởng như vậy sao? đi đi, trước đi gặp Hoàng Hậu, cùng Hoàng Hậu chia sẻ tâm tư nửa canh giờ; lại đi Chi Lan điện thăm Huệ phi, cùng Huệ phi tâm sự một phen!"

hắn ngưng mắt nhìn Triệu Đàn: "Nhớ kỹ, đại biểu cho người chính là ca ca, là Đại Kim Hoàng Đế, các nàng phải tôn kính người mới phải!"

Thái giám dẫn Triệu Đàn rời đi, Thiên Hạo Đế ở trên giường lặng lẽ nửa ngày, mới nói: "Hoàng Hậu bên kia như thế nào?"

Tần Ngọc Y đứng yên một bên khom mình hành lễ nói: "Bẩm bệ hạ, từ khi bệ hạ ban thưởng 《Ngự sử》, Hoàng Hậu gần đây sống an ổn hơn rất nhiều!"

Thiên Hạo Đế lạnh lùng cười cười: "Bắc Ngụy mai kia dù có muôn vàn không tốt, thế nhưng truyền thống giết chết mẹ ngược lại rất thực dụng, chẳng những giảm bớt phiền toái, còn tránh khỏi ngoại thích lộng quyền!"

Tần Ngọc Y cúi đầu nói: "Bệ hạ sáng suốt!"

Thiên Hạo Đế nhìn về phía hắn: "Trẫm cho tìm đại phu, tìm được chưa?"

"Bệ hạ, nô tài cho rằng, danh y đương thời, nhất là ở phương diện phụ khoa, sợ là không có ai hơn hai vị Hứa Hầu ở Nam An Vương phủ đâu, quận chúa đã bắt đầu uống thuốc của hai vị Hứa Hầu đại phu, sao không từ từ đợi hiệu quả?"

Thiên Hạo Đế trầm mặc một hồi mới nói: "Trẫm sợ nàng không vui."

Tần Ngọc Y nhìn Thiên Hạo Đế, nói: "Minh Châu quận chúa tâm địa thiện lương, lòng dạ rộng rãi, nhất định phúc trạch thâm hậu, bệ hạ không cần lo lắng."

Thiên Hạo Đế con mắt tối sầm lại, liếc Tần Ngọc Y: "Nàng ngay cả phủ đệ trăm ban cho cũng không dám lấy, cái này còn gọi trôi qua tốt?"

Tần Ngọc Y thân thể rung mình, thấp giọng nói: "Nô tài đi quá giới hạn rồi!"

Thiên Hạo Đế dùng sức cầm chặt tòa lan can: "Ngọc y, trẫm thăm nghĩ nàng vui vẻ hạnh phúc."

Tần Ngọc Y im lặng.

Bệ hạ trước kia có lòng đồ kị, trăm phương ngàn kế muốn giết chết Liễu Ly, bây giờ biến thành nguyện ý Minh Châu quận chúa hạnh phúc, đúng là tiến bộ vượt bậc a! Minh Châu quận chúa thay đổi một cách vô tri vô giác vẫn rất có hiệu quả đấy!

Điền Hoàng Hậu sau khi sinh con, trở nên đầy đặn hơn một tí, phong thái còn hơn hẳn trước kia. Nàng đối với Triệu Đàn càng thêm thân thiết, hai người vây quanh tiểu hoàng tử Triệu Hương Chi, nhiệt tình nói chuyện.

Triệu Đàn đối với Điền Hoàng Hậu càng thêm kính cẩn.

Nàng rút cuộc xác định đúng vị trí rồi.

Đối với Điền Hoàng Hậu mà nói, mình chỉ là em gái của chồng được sủng ái, lại có chỗ lợi dụng, lại không có chút uy hiếp nào, nếu là Điền Hoàng Hậu thông minh mà nói, không nên đem mình làm địch nhân, Hồ Huệ Phi mang thai chờ sanh xong mới là đối thủ của nàng!

Điền Hoàng Hậu đối với Triệu Đàn rất là nhiệt tình, thân mật vô cùng, bởi vì Thiên Hạo Đế tận lực nhắc nhở, nàng rút cuộc thanh tỉnh mà nhận thức được: nếu muốn củng cố địa vị, phải nịnh nọt sủng ái muội muội của Thiên Hạo Đế là Minh Châu quận chúa.

Nghĩ đến chính mình trước kia đối với Minh Châu quận chúa đồ kị, Điền Hoàng Hậu trong lòng nở nụ cười, chính mình khi đó thật sự là ngây thơ a, cứ tưởng tượng từ chỗ Thiên Hạo Đế có được tình yêu vợ chồng, đồ kị Minh Châu quận chúa cùng Thiên Hạo Đế thân mật, còn ý định ra tay đối với Minh Châu quận chúa, kết quả bị Thiên Hạo Đế phát hiện, làm tiền nhân Hồ Mạn kia ngư ông đắc lợi. Việc đã đến nước này, trước bỏ cứu rồi hãy nói (bỏ cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng).

Triệu Đàn tận lực biểu hiện thâm tình của mình đối với Liễu Ly, Điền Hoàng Hậu tuy rằng không đáng lo, nhưng mà nàng không muốn nàng hiểu lầm, để tránh tự nhiên đâm ngang.

Điền Hoàng Hậu cũng phát hiện dụng ý Triệu Đàn, lại cười nói: "Muội muội cùng muội phu cảm tình, thật là làm cho người người hâm mộ a!"

Triệu Đan cũng cười: "Hoàng hậu nương nương người đã có Hương Chi, đây mới là phúc khí!"

Triệu Đan được nghênh đón tiến vào Chi Lan điện của Hồ Huệ Phi.

Hồ Mạn bưng đã nổi lên, như trước dẫn người nghênh đón ở cửa ra vào, vừa thấy Triệu Đan tới đây, vội vàng thân mật mà nghênh đón: "quận chúa của ta, người đã tới!"

Liễu Ly vốn cùng vợ chồng Triệu Từ cùng một chỗ trở về Vương Phủ kim kinh, hần lo lắng Triệu Đan lại bị Thiên Hạo Đế cho lưu tại trong nội cung, sớm đã đem bài từ tiến cung tới đón Triệu Đan.

Thiên Hạo Đế sau khi biết được, có ý lạnh nhạt hần, không nói cho hần biết tung tích Triệu Đan, cho hần sốt ruột.

Liễu Ly sớm biết Triệu Đan đi nội cung thăm Điện Hoàng Hậu, về sau lại đi Chi Lan điện của Hồ Huệ Phi, nên đứng đợi ở cửa cung, chỉ đợi Triệu Đan đi ra.

Triệu Đan rửa tay, cung nữ bên cạnh hầu hạ mượn có đưa khăn lụa, đem một cái tờ giấy nhỏ đưa cho nàng.

Triệu Đan mở ra vừa nhìn, phía trên chỉ viết bốn chữ, khí thế phi phàm, đúng là bút tích Liễu Ly —— "Nhanh chóng trở về nhà!"

Nàng không khỏi nở nụ cười.

một phút đồng hồ sau, Triệu Đan tìm cái cớ, mang theo thuốc Hồ Mạn mới tặng rời Chi Lan điện.

Dưới ánh tà dương, Triệu Đan thấy được một thân quân trang vurun theo mấy cái thị vệ đợi tại cửa cung bên hang dương liễu, nàng đi nhanh bước chân lại dừng một chút.

Liễu Ly quay người đối mặt với nàng.

Triệu Đan tóc đen nhánh chải thành búi tóc hình ngã ngựa, trên tóc mây cài một cây trâm vàng khắc hoa, trên người mặc một bộ sa mỏng màu xanh nhạt lấy bột bạc vẽ hoa cỏ, đang đắm chìm bên trong ánh trời chiều màu vàng, giống như bông hoa đang nở rộ, vurun cảnh đón gió, duyên dáng lượn lờ hướng hần đi tới.

Liễu Ly nhìn Triệu Đan đang đắm chìm trong ánh trời chiều, mỉm cười, cầm tay Triệu Đan: "Về nhà a!"

Triệu Đan ngẩng đầu nhìn hần, trong nội tâm đầm mật, ngọt ngào cực kỳ: "Àn."

Liễu Ly mang theo Triệu Đan trở về Vương Phủ.

Cơm tối là dùng ở chính viện của Triệu Từ cùng Tôn vương phi.

Là những người thân thiết của nhau, Tôn vương phi sai người chuẩn bị đồ ăn, bầu không khí rất là ấm áp.

Dùng cơm tối xong, Triệu Từ cùng Liễu Ly đi thư phòng đánh cờ, Triệu Đan cùng đại tẩu dụ dỗ Hi Chi chơi trong chốc lát, đợi Hi Chi ngủ, lại uống trà ăn điểm tâm, ngồi nói chuyện phiếm.

Đến đêm, vợ chồng hai người lúc này mới ra chính viện, trở về Lê Hương viện.

Tôn vương phi làm việc thỏa đáng, sớm sai người thu thập xong Lê Hương viện năm đó Triệu Đan ở.

Liễu Ly cùng Triệu Đan đoạn đường này chạy đến Kinh Thành, bởi vì một tháng thời gian đều trên thuyền, mặc dù thuyền lớn hoa lệ rộng rãi, nhưng gian phòng nhỏ hẹp, vợ chồng hai người đã có rất lâu không có nhẹ nhàng vui vẻ một lần rồi.

Bọn nha hoàn lui ra, trong nội viện Lê Hương chỉ có Liễu Ly cùng Triệu Đan.

Triệu Đan vừa mới tắm rửa qua, tóc dài còn có chút ít ẩm ướt, ý tùy ý thả búi tóc, cài trâm ngọc, mặc một bộ váy ngắn màu hồng phấn, đang ngồi ở bàn trang điểm súc nước hoa hồng.

Liễu Ly tóc dài rối tung ẩm ướt, trên người tùy ý choàng kiện áo tắm lụa trắng, không buộc thắt lưng, vạt áo mở ra, lộ ra lồng ngực cường tráng, hần đi đến sau lưng Triệu Đan, từ phía sau lưng ôm Triệu Đan, lặng lẽ nhìn kính thủy tinh.

hần năm nay cũng ba mươi tuổi rồi, tuy rằng so với tuổi thật nhìn qua trẻ hơn một chút, thế nhưng là dù sao cũng là ba mươi tuổi rồi.

Nhìn hần Triệu Đan trong kính, chỉ cảm thấy Triệu Đan hai mươi tuổi môi son đỏ thắm, nhìn qua so với chính mình nhỏ hơn thật nhiều.

Liễu Ly bá đạo ôm chặt Triệu Đan: "Triệu Đan, người là của một mình ta, ai cũng đừng hòng cướp đi!"

Triệu Đan nghe hần nói ngây thơ như thế, lại cảm thấy uất ức cực kỳ, nàng quay đầu lại nghiêng qua liếc hần: "Người cùng đại ca uống rượu với nhau rồi hả?"

"Đại phu không phải nói rõ say rượu không thể sinh hoạt vợ chồng sao, ta không dám uống, " Liễu Ly ở trên lỗ tai Triệu Đàn hôn một cái, "Ta muốn người..."

Triệu Đàn bị hấn xoa nắn thân thể trở nên mềm nhũn, toàn thân vô lực mà tựa ở trên người hấn, cuối cùng đành phải theo rồi hấn.

Liễu Ly hôm nay muốn đổi lại tư thế, hấn đem lưng Triệu Đàn quay về phía mình, vén váy ngắn trắng thuần của Triệu Đàn lên, thật vất vả chen lấn đi vào, lập tức mạnh mẽ xông lên.

Ngày thứ hai Triệu Đàn khi... tỉnh lại, Liễu Ly sớm đã đi ra rồi.

Triệu Đàn không có lập tức rời giường, dùng chân móng quần mình lại, đang ngẩn ngời, Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc tiến đến giúp nàng rửa mặt.

"Quận chúa, công tử nói hấn đi Thanh y Vệ gặp Tàn công công rồi, giờ Thân trở lại đón người đi ra ngoài dùng cơm tối!"

Triệu Đàn "Àn" rồi một tiếng, thân thể có chút bủn rủn, nửa dựa vào đệm, vẫn không nhúc nhích.

Thấy Tiểu Tùng mở ra tủ quần áo lựa chọn quần áo, Triệu Đàn vội hỏi: "Tiểu Tùng, hôm nay không mặc áo ngắn tay, đổi thành tiểu tay áo mùa xuân a!"

Thanh âm của nàng có chút khàn khàn, nghe hơi yếu ớt, Tiểu Tùng vội hỏi: "Quận chúa, hôm nay mặt trời chiếu rực rỡ, kiểu tay áo mùa xuân vật áo quá kín, sợ là sẽ nóng đó!"

Triệu Đàn mặt đỏ lên: "Theo như ta nói là được rồi!"

"đã biết, quận chúa!" Tiểu Tùng đáp ứng.

Tiểu Tùng tìm quần áo, đưa cho Triệu Đàn.

Triệu Đàn vén chăn lên, bắt đầu mặc quần áo.

Tiểu Tùng ánh mắt sắc bén, thấy được trước ngực, bên hông, trên đùi Triệu Đàn dấu vết xanh xanh hồng hồng, vội vàng rũ tầm mắt xuống.

Xem ra quận chúa cùng công tử quả nhiên là ân ái cực kỳ a!

Tiểu Tùng cúi đầu cười trộm, lại phát hiện Tiểu Trúc dùng ống tay áo che miệng, tựa hồ cũng đang cười.

Tiểu Trúc chẳng những thấy được dấu vết hoan ái trên người quận chúa, còn chứng kiến quận chúa xuống giường, trên giường lưu lại chính là cái nệm êm. Triệu Đàn luôn luôn chú trọng *, nàng cùng Tiểu Tùng mặc dù là thiếp thân đại a đầu, nhưng mà cũng chưa từng thấy qua vật tư mặt của quận chúa như thế!

Triệu Đàn như thế nào không biết mình bị giễu cợt?

Nàng ra vẻ trấn định mà mặc xong quần áo, trở lại lấy đệm kê mông khi ngủ cất vào —— Hứa đại phu căn dặn trước khi sinh hoạt vợ chồng không thể uống rượu, sau khi sinh hoạt không tắm rửa, chỉ bằng kê thêm một cái nệm êm ở dưới mông khi ngủ.

Trang điểm xong, Triệu Đàn sớm đã khôi phục trấn định, giễu cợt Tiểu Tùng Tiểu Trúc: "Tiểu Lan tiểu Mai đã mang thai, hai người các người có nhìn trúng người nào không? Có lời nào muốn nói nhanh nói cho bốn quận chúa, miễn cho lâm chung thân đại sự của các người!"

Tiểu Tùng Tiểu Trúc hầu hạ bên người ở Triệu Đàn nhiều năm như vậy, đã sớm luyện được da mặt dày giống như Triệu Đàn rồi.

Tiểu Tùng một bên chải tóc Triệu Đàn, vừa cười nói: "Nô tài sẽ nhìn kỹ, tự nhiên sẽ nói cho quận chúa, đến lúc đó quận chúa chớ quên chuẩn bị đồ cưới phong phú cho nô tỳ a!"

Tiểu Trúc đem trâm cài đã chọn xong bày thành một loạt, Tiểu Tùng đang chải búi tóc thấy thế, nàng cũng sáp đến nói: "Nô tài không chỉ nhìn người, còn muốn quận chúa tìm cho một bà bà (mẹ chồng) tốt! Bà bà không tốt, nô tài cũng không muốn gả!"

Triệu đàn nhớ tới bà bà Liễu lão phu nhân, nhớ tới trước khi đi bà bà nói rõ "trên đường đi cũng hào hào điều dưỡng thân thể, tranh thủ sớm ngày cho Trúc gia ta một chi nối dõi tông đường", liền nghĩ tới Liễu Ly bao che cho mình "Mẫu thân, ta sửa họ Liễu rồi, cho nên, không phải Trúc gia, là Liễu gia", không tự chủ được nở nụ cười —— hồ ly ca ca đối với mình thật là thật tốt quá, cho nên, cho dù là vì mặt mũi hồ ly ca ca, cũng muốn đối với bà bà tốt một chút!

Nghĩ tới đây, nàng định c đi trạng nguyên phượng, viba bà cùng tỷ tỷ Trúc Thuyền chọn một ít đồ trang sức quần áo đúng mốt, cũng vì đại tẩu chọn một ít làm lễ vật, đương nhiên, còn có tiểu Hi Chi đáng yêu!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mặc mặc vẫn đủ nước trong nữa a ~ ta căn bản tìm không thấy vi phạm lệnh cấm từ, như thế nào sửa?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57

Tiểu Trúc phân phó người chuẩn bị ngựa xe, Tiểu Tùng mang theo hai tiểu nha đầu hầu hạ Triệu Đàn dùng đồ ăn sáng.

Triệu Đàn mang theo Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc lên xe ngựa, phát hiện người phu xe cũng không phải phu xe Đinh Thất thường ngày, mà là một xa phu lạ mặt, liền tùy ý hỏi Tiểu Trúc một câu: "Đinh Thất đâu rồi?"

Nàng nhớ rõ Đinh Thất là thân tín của hồ ly ca ca, võ công cao cường, là hồ ly ca ca đặc biệt an bài tới đây cửa đánh xe cũng vừa bảo vệ mình, như thế nào đột nhiên thay đổi người?

Tiểu Trúc một bên nhanh nhẹn mà dàn xếp Triệu Đàn ngồi xuống, một bên trả lời: "Đinh Thất hôm nay bị bệnh, nằm ở trên giường không đứng dậy nổi, nô tài sẽ gọi Hồ Bát cho đi qua!"

Triệu Đàn nghe xong, vội hỏi: "Mời đại phu cho Đinh Thất chưa?"

"Đã mời phủ y Hàn Đại phu đi qua!"

Triệu Đàn lúc này mới yên lòng lại.

Ngồi ở đối diện Tiểu Tùng hỏi một câu: "Quận chúa hôm nay đột nhiên đi ra ngoài, Liễu công tử cũng không biết, sợ là không có an bài hộ vệ cho ngài, có muốn hay không nô tài an bài một chút?"

Tiểu Trúc ở một bên nở nụ cười: "Nếu như đi tất, xe lại chạy nhanh một chút, từ Vương Phủ đến trạng nguyên phường," một phút đồng hồ đã đến!"

Triệu Đàn suy nghĩ một chút, nói: "Đường đường Đế Đô có cái gì không an toàn; hơn nữa, chúng ta từ ngõ nhỏ Dã Kê Tháp đi trạng nguyên phường, lộ trình cũng không xa!"

Tiểu Trúc lúc này mới vén rèm xe lên, dùng thanh âm thanh thúy dễ nghe nói với xa phu Hồ Bát: "Hồ Bát, quận chúa phân phó, đi tất ngõ nhỏ Dã Kê Tháp!"

"Vâng!" Hồ Bát đáp ứng.

"Giá!" một tiếng, tiếp theo là thanh âm cây roi.

Xe ngựa tăng thêm tốc độ hướng ngõ nhỏ Dã Kê Tháp chạy tới.

Liễu Ly buổi sáng khi... tỉnh lại, Triệu Đàn còn đang ngủ say, vùi đầu ở trước ngực hắn, cả thân thể co lại thành một đoàn co rúc ở trong lòng ngực của hắn.

Liễu Ly tay trái từ phần gáy Triệu Đàn, dọc theo phần gáy xuống, phần lưng, bờ mông, đùi, bắp chân, mãi cho đến chân, vuốt ve Triệu Đàn.

Triệu Đàn trên người mềm mềm, sờ tới sờ lui thoải mái cực kỳ.

Có người đẹp trong ngực, Liễu Ly quả thực không muốn rời giường.

Hắn lần nữa đem Triệu Đàn cuộn mình thành một đoàn ôm sát, nhẹ khẽ vuốt vuốt lưng của nàng.

Lại hưởng thụ lấy trong chốc lát, hắn rút cuộc quyết tâm rời giường.

Hôm qua nhận được tin báo của ám vệ, mật thám Đông Xu ở phụ cận kim kinh xuất hiện, hắn nên đi gặp đại thái giám Tần Ngọc Y người chịu trách nhiệm Thanh y Vệ, nói chuyện việc này, biết rõ rằng mục đích mật thám Đông Xu. Buông ra Triệu Đàn, Liễu Ly vén chăn lên đứng dậy xuống giường.

Ly khai phòng ngủ, Liễu Ly lại quay đầu lại nhìn thoáng qua Triệu Đàn.

Triệu Đàn khuôn mặt hồng hồng, nghiêng thân thể đang ngủ say, thoạt nhìn ngây thơ đáng yêu, tựa như một Tiểu Trư.

Trước khi ra cửa, Liễu Ly nói rõ Tiểu Tùng Tiểu Trúc: "không nên quấy rầy quận chúa nghỉ ngơi, đợi quận chúa tỉnh, nói cho nàng biết ta đi Thanh y Vệ gặp Tần công công rồi, cho nàng không nên lo lắng, ta giờ Thân trở lại đón nàng đi ra ngoài dùng cơm tối!"

Tiểu Tùng Tiểu Trúc vội vàng đáp ứng nói: "Vâng, công tử!"

Ngồi trên lưng ngựa, Liễu Ly trong nội tâm còn đang suy nghĩ buổi tối mang Triệu Đàn đi nơi nào ăn cơm, hắn muốn: Triệu Đàn là một tiểu quý tham ăn,

nếu không, mang nạng đi trạng nguyên phường Nam Dương mới mở ăn cua cay?

Xe ngựa Triệu Đà rất nhanh đi tới ngõ nhỏ Dã Kê Thấp.

Nàng vén rèm lên, muốn nhìn nhà Tần Chi nương nằm đó một chút.

Đáng tiếc xe ngựa chạy nhanh, nơi ở cũ của Tần Chi nương chợt lóe lên, căn bản cũng không có nhìn rõ ràng. Triệu Đà hồi kinh, chợt nghe nói trượng phu Tần Chi nương bị điều đến đông biên cương thủ phủ làm đầu mục bắt người, cả nhà các nàng đều đi theo, về sau sợ là không gặp lại.

Ngõ nhỏ Dã Kê Thấp có hình dạng cái còi, càng đi vào trong càng hẹp, qua địa phương rất hẹp, vượt qua là đại lộ rồi.

Đến chỗ quẹo, Triệu Đà thấy Tiểu Trúc ngồi đối diện mình từ trên bàn nhỏ ở thùng xe cầm lên cái chặn giấy bằng ngọc thạch, liền thuận miệng hỏi một câu: "Cái cái chặn giấy này như thế nào để ở trong xe?"

Tiểu Trúc cười tủm tỉm nói: "Quận chúa, là nô tài để đấy!"

Triệu Đà còn chưa kịp nói chuyện, Tiểu Trúc liền giơ lên cái chặn giấy nhẹ nhàng linh hoạt mà hướng Triệu Đà đập xuống.

Triệu Đà đầu bị đập một cái, bắt đầu không có cảm giác, tiếp theo mới cảm giác được một hồi đau nhức từ đỉnh đầu hướng ra phía ngoài, té xỉu, nàng nhìn thấy Tiểu Trúc cười híp mắt dùng cái chặn giấy ngọc thạch đánh tới, há mồm muốn kêu Tiểu Tùng, máu đỏ tươi từ cái trán trắng nõn chảy xuống, nàng từ trên chỗ ngồi phía dưới té xuống.

Triệu Đà khi... tỉnh lại, phát hiện mình ở trong một chỗ tối thui. Trong miệng nàng bị nhét đồ vật, tứ chi đều bị trói lại, dây thừng siết chặt vào bên trong thịt của nàng, đau muốn chết.

Phía dưới Thân thể của nàng cứng ngắc, theo xe lắc lư, thân thể khẽ vấp, không phải đụng mảnh gỗ, chính là đụng vào người bên cạnh.

Triệu Đà đã kết luận mình là trên xe ngựa, bắt quá không phải trong xe ngựa, mà là thùng xe phía dưới xe ngựa —— bởi vì cái loại cảm giác lắc lư này là ở xe trong ngựa xe sẽ không cảm giác được.

Triệu Đà sau khi tỉnh lại liền mở to mắt, cho tới bây giờ, giống như xe ngựa đã chạy thật lâu rồi, thế nhưng là trước mắt vẫn là một mảnh hắc ám.

Nàng có thể nghe thanh âm bên ngoài, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy.

Vừa bắt đầu tỉnh lại hẳn là đi qua một ngôi chợ bán thức ăn, bởi vì có thanh âm rao hàng cá chép rau củ cây đào mật; kế tiếp thân thể của nàng hướng về bên trái, nàng có thể đoán được xe ngựa hướng quẹo phải rồi cái ngoặt; tiếp theo chợt nghe phụ cận truyền đến đến các loại thanh âm âm ỉ, có thanh âm bánh xe chuyển động lộc cộc, có thanh âm móng ngựa nhẹ nhàng ngượng ngùng, có thanh âm xa phu hoặc là các kỵ sĩ "Giã" hoặc là "Xuyyyyyy" chỉ huy ngựa, có thanh âm mọi người trên ngựa hoặc là trên xe lớn tiếng hân huyên... Đây là trên đường cái, hơn nữa là đường cái tây thành kim kinh phồn hoa nhất —— bởi vì Triệu Đà đã nghe được có người ở nói "đi, đi Hào Hương Cư ăn hải sản đi!"

Hào Hương Cư ở tại tây thành kim kinh, cách Kinh Thành Tây Môn không xa!

Triệu Đà biết rõ đã tới cửa thành phía Tây rồi, xe ngựa ra khỏi thành, nếu như mình tạo ra tiếng động, nói không chừng có thể gây chú ý cho người trông coi cửa thành cũng nên.

Ôm cái hy vọng mong manh này, Triệu Đà bắt đầu dùng sức giằng co.

trên người nàng trên cánh tay, trên cổ tay, trên đùi, trên bàn chân, trên mắt cá chân đều bị dây thừng quấn quanh, nàng khẽ động, dây thừng càng siết chặt, đau đến tay chân của nàng đều không có tri giác, thế nhưng là, xe ngựa vẫn là vững vàng mà đi tới, đầu hơi hơi lắc lư một hai cái.

Bên cạnh nàng chính là cái người kia, từ nàng tỉnh lại không hề động đậy.

Tốc độ xe ngựa tựa hồ chậm lại, Triệu Đà kết luận xe ngựa đang đi ngang qua cửa thành, nàng dùng sức kịch liệt đung đưa, thế nhưng là xe ngựa như trước chẳng qua là dịch chuyển rất nhỏ.

Lúc xe ngựa bắt đầu tăng tốc độ nhanh hơn, Triệu Đà ý thức được xe ngựa đã thuận lợi qua được cửa thành phía Tây.

Nàng bắt đầu suy nghĩ, rút cuộc là người nào chủ sử đây? Chính mình đắc tội với ai đây? Tiểu Trúc xem ra là đồng mưu rồi, thế nhưng Tiểu Trúc là ám vệ cô nhi Nam An Vương phủ thu dưỡng, được huấn luyện từ nhỏ, từ mười hai tuổi đến bên người nàng, đã sáu năm rồi, là ai đã bỏ ra thời gian dài như vậy, chỉ vì để bắt một quận chúa vô dụng như mình?

Triệu Đà không nghĩ ra được.

Lúc này, nàng ý thức được người bên cạnh kia từ khi nàng tỉnh lại đến bây giờ, không hề động đậy, cũng không có phát ra thanh âm.

Triệu Đà cố gắng di động thân thể, đụng đụng người nọ bên cạnh, người nọ không có phản ứng. Triệu Đà mặc trên người áo mùa xuân đơn bạc, đụng vào đối phương, có thể cảm nhận được trên người đối phương không có bị dây thừng trói.

Người nọ cũng không có phản ứng.

Triệu Đan dùng sức hít hà, nàng nghe thấy được một cỗ hương vị kỳ quái—— có chút tanh, có chút thối, có chút ngọt, có chút hương, tổng hợp cùng một chỗ, là một loại trăm vị hương vị trần tạp.

Trong đó mùi thơm này tương đối đặc thù, nhưng mà Triệu Đan rất quen thuộc —— đó là hương vị tinh dầu hương Bạc Hà Hứa đại phu bán cho nàng, là Hứa đại phu tự tay điều chế, trên cái thế giới này chỉ có một phần, mà nàng, cho Tiểu Tùng.

Triệu Đan trong nội tâm một hồi sợ hãi.

Xe ngựa ngừng lại.

Đứng ở gần xe vừa tới vừa hẹp, Triệu Đan đã nghe được thanh âm sóng nước kênh đào, nghe thấy được gió thổi qua kênh đào mang theo mùi cá tanh.

"Kata" một tiếng, tựa hồ là thanh âm của cái gì bị mở ra, tiếp theo, Triệu Đan cảm giác hòm gỗ nhót mình bị người giơ lên. Bởi vì một bên cao một bên thấp, người nọ nằm ở bên cạnh Triệu Đan, cánh tay thoáng cái rơi trên mặt Triệu Đan.

Triệu Đan cảm thấy lạnh lạnh, không có hơi thở. Nàng rốt cuộc hiểu rõ, người bên cạnh này, không, cỗ thi thể này, là Tiểu Tùng.

Đại não nàng thoáng cái trống rỗng.

Hòm gỗ tựa hồ bị người mang lên thuyền, đỉnh đầu Triệu Đan hướng xuống thái, hơn nữa bị nghiêng qua một bên. Váy áo Tiểu Tùng đụng vào của nàng, tơ lụa mịn mát lướt trên làn da của nàng.

Triệu Đan thích mùa hè mặc tơ lụa bởi vì chẳng những thông khí mát mẻ, hơn nữa lướt trên thân thể nghe mịn mát, rất thoải mái.

Lúc này, nàng thầm nghĩ Tiểu Tùng hôm nay mặc váy là tơ lụa tổ sắc mặt may thành váy tám mảnh, mép váy thêu lên hoa nhỏ màu tím

Triệu Đan nằm trong rương bị người ta dùng lực ném đi, ném xuống đất, phần lưng của nàng bị va xuống đất thật là đau.

Chân Tiểu Tùng bị gãy..., sau đó hết thấy đầu kết thúc, rơi vào trên đùi của nàng, lạnh buốt, cứng ngắt.

Triệu Đan rút cuộc may mắn mà hôn mê bất tỉnh.

Với tư cách là thái giám vị trí quyền hạn tối cao lớn nhất vương triều Đại Kim, Tàn Ngọc Y luôn luôn bề bộn nhiều việc. Hắn đã là tổng quản thái giám Hoàng Cung Đại Kim, lại là Đại Thống Lĩnh Thanh y Vệ, hay vẫn là người phụ trách bên trong kho của Hoàng Đế, đồng thời còn cùng nhau giải quyết quản lý chuyện của phủ tông nhân Hoàng tộc, lại càng không cần phải nói tới tư cách thân tín của Thiên Hạo Đế, hắn gặp thời cùng với Thiên Hạo Đế, hắn không vội thì ai vội?

Lúc Liễu Ly đến Thanh y Vệ, Tàn Ngọc Y không có ở đây, hắn đi nội cung rồi.

Lúc tiểu thái giám phi mã tiến cung, bẩm báo Tàn Ngọc Y nói Liễu Thống lĩnh Nam An Vương phủ cầu kiến, Tàn Ngọc Y lập tức trở về Thanh y Vệ gặp Liễu Ly.

Liễu Ly không thích nói chuyện dài dòng, hắn đi thẳng vào vấn đề nói rõ ràng ý đồ đến đây, cũng lấy ra tin báo ám vệ gởi tới.

Tàn Ngọc Y cũng nghiêm túc, lúc này sai người lấy ra tin báo Thanh y Vệ báo lên, giao cho Liễu Ly.

Hai người trao đổi một hồi cũng không có phát hiện mục đích mật thám Đông Xu tới đây—— bọn hắn lại không thể tiếp cận Hoàng Cung, có hay không đi dụ dỗ trọng thần Đại Kim, chẳng qua là đi tới kim kinh, mỗi ngày vây quanh võ đài đông thành.

Liễu Ly nhíu mày nghĩ đến: võ đài, đông thành võ đài... Chẳng lẽ là mật thám Đông Xu giương đông kích tây?

Nhìn hắn Tàn Ngọc Y.

Tàn Ngọc Y cũng nghĩ đến, lập tức nói: "Võ đài Đông thành cách cửa thành không xa, chẳng lẽ mục tiêu của bọn hắn là ở ba cái cửa thành còn lại?"

Lúc này thời điểm, huynh đệ Tô Ngưng Tô Dung mặc đồng phục Thanh y Vệ—— đồ đen giày đen đi đến, hướng Tàn Ngọc Y cùng Liễu Ly chào.

Liễu Ly sững sờ: "Các ngươi hôm nay không đi cùng quận chúa?"

Tô Dung vội nói: "Hôm nay huynh đệ chúng ta nghỉ phép, nên Thủy Thập Tam cùng Thủy Cửu bảo hộ quận chúa!"

Liễu Ly nghe vậy, đột nhiên cảm thấy tim đập rộn lên, giống như có chuyện gì muốn phát sinh. Hắn chấp tay, đứng dậy liền rời đi.

Lên ngựa, hắn phát ra ba cái mệnh lệnh, thứ nhất chính là sai người cầm lấy yêu Bài ám vệ đến bốn cái cửa thành ngăn lại những xe ngựa ra khỏi thành, đầu thứ hai chính là điều tra hướng đi mật thám Đông Xu. ở võ đài

Lúc đội ngũ ám vệ đi đến bốn cửa thành Đông Tây Nam Bắc, bởi vì gió mạnh sóng cả mãnh liệt trên sông, một chiếc thuyền cực kỳ bình thường đã thuận buồm xuôi gió, đi đến khu vực Thượng Dương rồi phủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không có người nhấn lại, cảm giác thật cô đơn ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Rạng sáng giờ sừu ngày hôm sau, xe ngựa của Triệu Đàn rút cuộc đã được tìm thấy ở trong một sân viện bỏ không ở ngõ hẻm Dã Kê Tháp.

Liễu Ly nhận được hồi báo của ám vệ, chạy nhanh tới chỗ đó.

Cái nhà này xem ra thật lâu không có người ở rồi, cỏ dại hoa dại tươi tốt muốn cao hơn đầu gối, ngay cả con đường cũng không có.

Ám vệ trên nhánh cây trong sân Nam An Vương phủ treo mấy cái đèn lồng, chiếu lên bốn phía lơ mờ.

Chiếc xe Đàn Hương chuỗi ngọc Bát Bảo của Triệu Đàn lẻ loi lơ trôi mà đỗ ở giữa cỏ hoang, hai cái hắc y Vương Phủ tay cầm đèn lồng, đứng ở một bên, thấy Liễu Ly tới đây, bên trái giơ lên đèn lồng, bên phải kéo ra cửa xe.

Liễu Ly nhanh đi tới.

Trong xe là hai nam tử lạ lẫm, thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, đèn lồng trắng bạch dưới vàng sáng, mặt của bọn hắn hiện lên màu trắng bạch——bọn hắn đã chết!

Liễu Ly ở trong xe phát hiện vết máu, ở trên mặt bàn đã tìm được một cái chặn giấy dính máu bằng ngọc thạch.

Dưới chỗ ngồi trên mặt thảm trước mặt, rơi một cái vòng đeo tay hồng ngọc —— là vòng đeo tay mà Triệu Đàn rất thích!

Liễu Ly cầm cái vòng lên, cố gắng đè nén xuống nội tâm sợ hãi cùng lo lắng đang xông tới, cầm đèn lồng kiểm tra một lần nữa —— trên vòng tay không có dính vết máu vào, cái này là Triệu Đàn cố ý ném đi!

Liễu Ly đứng ở nơi đó, đại não nhanh chóng chuyển động.

Đúng lúc này, Liễu Tứ tới đây nói: "Bẩm thống lĩnh, Tàn công công đến rồi!"

Liễu Ly đem vòng tay đưa cho m Hầu Ngự: "Cắt cái chặn giấy cùng một chỗ đi!"

Tàn Ngọc Y đi nhanh mà đến, vừa thấy Liễu Ly liền hỏi: "Liễu Thống lĩnh, có phát hiện gì?"

"Nàng bị thương, bị người bắt đi rồi!" Liễu Ly nhìn Tàn Ngọc Y, nói khẽ, "thi thể Thủy Cửu Thủy Thập Tam trong xe."

Tàn Ngọc Y mặt thoáng cái trợn trắng mắt, sau nửa ngày mới ngập ngừng nói: "Bệ hạ..."

"Nàng là thê tử của ta, chuyện này ta làm chủ, bệ hạ bên kia trước tạm thời giấu giếm a!"

"Được!" Nhớ tới Thiên Hạo Đế biết rõ Minh Châu quận chúa bị bắt đi rồi sẽ sinh ra phản ứng, Tàn Ngọc Y không khỏi rung mình một cái.

"nói quận chúa bướng bỉnh, cái trang ra đi du ngoạn, mà ta đi tìm nàng rồi!" Liễu Ly nói xong, hướng Tàn Ngọc Y nhẹ gật đầu, quay người bước nhanh rời đi.

Liễu Ly đi ra ngoài, hỏi thấp giọng hỏi Liễu Tứ: "Xa phu Hồ Bát tìm được chưa?"

Liễu Tứ đi theo phía sau đáp: "ám vệ Vương Phủ cùng toàn bộ Tinh Vệ đã hành động, tìm toàn thành cũng không có phát hiện Hồ Bát!"

"Đình Thất đâu?"

"Đình Thất ở Hình Đường, Trần Tứ đang thẩm vấn!"

"đi!"

Triệu Đàn ở trong rương, đã không có khái niệm thời gian, nàng chỉ biết mình bị đem lên trên thuyền, không biết qua bao lâu, lại bị chuyển xuống thuyền,

cất vào trong xe ngựa.

Xe ngựa lộc cộc mà đi, nàng ở trong lắc lư sớm đã trở nên chết lặng, đã không có cảm nhận sâu sắc, từ bữa cơm sáng kia đến bây giờ, nàng đã thật lâu không có ăn cái gì, vốn là đói, về sau dứt khoát liền đói cũng cảm giác không thấy.

Bên người thi thể Tiểu Tùng trở nên cứng ngắt, cái loại này có chút tanh, có chút thối, có chút ngọt, có chút hương hương vị đã đã xảy ra cái biến, mùi thơm mấy không thể nghe thấy, mà hương vị thối cùng ngai ngái lại càng ngày càng đậm.

Triệu Đan biết mình cùng người chết nằm cùng một chỗ, vốn nên sợ hãi, nhưng Tiểu Tùng là cùng mình sớm chiều ở chung, cùng nhau lớn lên, nên thủy chung không sợ hãi, chẳng qua là cái mũi cay mũi, con mắt ướt át.

Nguyên lai, sinh mệnh là yếu ớt, Tiểu Tùng lạnh lợi hoạt bát, nháy mắt liền biến thành một cỗ thi thể cứng ngắt, hung thủ nhưng là Tiểu Trúc!

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng trở nên chết lặng, nàng chỉ hy vọng mình có thể ngủ chết, sẽ không tỉnh lại.

Nàng rút cuộc ở xe ngựa lắc lư ngủ đi, chính xác là ngất đi.

Triệu Đan tỉnh lại lần nữa, là vì hòm gỗ bị người khiêng xuống xe ngựa, dùng sức ném xuống đất, nàng bị ném tỉnh.

Kịch liệt đau nhức ở bên trong, nàng đã nghe được thanh âm nắp hòm gỗ bị mở ra.

Ngay sau đó, nắp hòm bị xốc lên, một hồi không khí trong lành đập vào mặt.

Triệu Đan tham lam mà hít vài hơi thật sâu, sắp bị mùi thối thi thể này làm cho hít thở không thông nên bị làn không khí mới mẻ này kích thích đến độ đau như bị kim châm

Nàng mở mắt, chớp chớp.

Đây là ở đã ngoại.

Hơn nữa là ở trong đêm.

Bởi vì Triệu Đan thấy được trên bầu trời xanh đậm treo một vòng trăng tròn.

Nàng thấy người đứng ở trước rương nhìn bao quát mình.

Đây là một thanh niên có chút lạ lẫm lại có chút ít quen thuộc, hần nhìn Triệu Đan, trông mắt hơi híp, lộ ra hai cái răng mèo: "Quận chúa của ta, người đã tỉnh dậy à!"

Nhìn thanh niên có hai cái răng nanh, Triệu Đan đã biết —— đây là Tiểu Trúc!

Ở trạng huống như vậy, nàng lần đầu tiên biết được Tiểu Trúc là nam, vậy không phải trên người mình chỗ nào cũng bị thấy hết.

thật là đáng chết mà!

Triệu Đan mở trừng hai mắt, không nói gì.

Tiểu Trúc không để ý tới Triệu Đan nữa. hần cảm lên thi thể Tiểu Tùng bên cạnh Triệu Đan, đi tới phía trước—— thi thể Tiểu Tùng thế nhưng là có tác dụng quan trọng đây!

Triệu Đan toàn thân một chút khí lực cũng không có, trơ mắt nhìn hạ bào Tiểu Trúc càng chạy càng xa, rút cuộc nhìn không thấy nữa.

không bao lâu, Tiểu Trúc đã quay lại, hần đối mặt với Triệu Đan, ngồi chồm hồm xuống, trên mặt như trước là ý cười ác độc: "Quận chúa, có muốn hay không đi tiểu? A, không, quận chúa nương nương đi tiểu, có lẽ gọi thay quần áo mới đúng chứ!"

Triệu Đan nhắm mắt lại.

trên mặt Tiểu Trúc thanh tú như trước nhe răng cười, hần tự tay đem đầu gối Triệu Đan ngoặt...mà bắt đầu, vạch tìm quần lót Triệu Đan, sau đó đem Triệu Đan nâng lên: "Nước tiểu a, trừ phi ngươi muốn nước tiểu văng lên người mình!"

Triệu Đan nhắm mắt lại, bàng quang của nàng sớm trướng đến đau nhức, quần lót bị xé mở ra địa phương, bị gió đêm thổi lát phát, thoáng cái liền đá ra.

Bụng nàng Tiểu Trúc còn ác ý mà lung lay hai cái, sau đó ném nàng vào trong hòm gỗ, quay người cảm lên nắp hòm, cười hi hi đóng lại.

Triệu Đan lại là một mảnh hắc ám.

Hòm gỗ lại bị giơ lên xe ngựa.

May mắn chính là, trong hòm gỗ chỉ có một mình Triệu Đan, một cỗ thi thể đã không còn nằm bên người.

Nhớ tới Tiểu Tùng đã chết đi, cái mũi Triệu Đan ê ẩm, nàng vốn chuẩn bị mùa đông năm nay sẽ đem Tiểu Tùng cùng Tiểu Trúc gả đi ra ngoài, ngay cả tòa nhà đều giúp các nàng chuẩn bị xong, ngay tại phố nhỏ Yến tử, một người một bộ nhà nhỏ, hai bộ tòa nhà còn kề nhau, cách nhà của mình cũng không xa.

Nghĩ đến Tiểu Tùng, nàng cái mũi cay cay, rất muốn khóc, thế nhưng là, không có nước mắt.

Về phần Tiểu Trúc, Triệu Đan vẫn còn một loại ngượng ngùng —— nàng không biết cái Tiểu Trúc này vì cái gì hận mình như vậy, cũng không biết Tiểu Trúc này là từ lúc nào trà trộn vào bên cạnh mình.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, tốc độ rất nhanh, âm thanh ở bánh xe lộc cộc cùng xe ngựa lắc lư ở bên trong, Triệu Đan lại ngất đi.

Triệu Đan lần nữa khi... tỉnh lại, vẫn là trong đêm, vẫn còn là đã ngoài. Lần này hình như là ở bên hồ, nàng nghe thấy được hồ nước, chỉ có khí tức tươi mát.

Tiểu Trúc mở ra nắp rương.

một thanh niên diện mạo trung hậu đã đi tới, cầm trong tay một cái bánh bao, đứng ở trước rương nói với Tiểu Trúc: "cho nàng ăn một chút gì a, người chết sẽ vô dụng thôi!"

Triệu Đan nhận ra là Hồ Bát, xa phu Hồ Bát Vương Phủ kim kinh.

Tiểu Trúc phong tình vạn chủng mà liếc thanh niên kia: "Đau lòng? Có phải hay không gặp sắc này lòng tham, thương hương tiếc ngọc? Bằng không xong việc chủ tử ta cho phép ngươi ngủ với nàng một lần?"

Hồ Bát mặt không thay đổi ngồi xổm, thò tay lấy ra khăn lụa đỏ nhét ở trong miệng Triệu Đan, xé một khối màn thầu nhét vào trong miệng Triệu Đan.

Miệng Triệu Đan bị nhét khan sớm đã tê cứng, trong khoảng thời gian ngắn như thế nhai nuốt thức ăn như thế nào nàng dường như quên hết, giữa tất cả chỉ có mỗi hương vị màn thầu, lại không ăn * cũng không có bài tiết nuốt bọt —— đói bụng quá lâu, nàng không có muốn ăn.

Tiểu Trúc ở một bên cười lạnh nói: "Trước cái gì ân cần, người ta quận chúa nương nương chê màn thầu ngươi không thể ăn đấy!"

Hồ Bát không có phản ứng đến hần, đứng dậy cầm ấm nước tới đây, đem miệng ấm nghiêng qua, nhắm ngay khóe miệng Triệu Đan, rót chút nước vào.

Nước lạnh tràn vào khoang miệng Triệu Đan, Màn Thầu rút cuộc bị nàng cứng rắn nuốt xuống.

Hồ Bát dường như rất có tính nhẫn nại, lại xé một chút cho nàng ăn....

Triệu Đan từ khi sinh ra chưa từng ăn đồ ăn như vậy, hơn nữa bây giờ còn là không có chút nào muốn ăn, nhưng lại là vì sống sót, nàng vẫn phải nuốt xuống.

Hồ Bát tiếp tục đút cho nàng, Tiểu Trúc đã kỳ dị kêu lên: "Còn không mau đi, ngươi muốn bị đám tay sai Đại Kim phát hiện sao?"

Hồ Bát cầm lấy cái khăn lụa, nhét vào trong miệng Triệu Đan.

Tiểu Trúc tựa hồ lo lắng Hồ Bát, lại qua kiểm tra một phen, xác nhận miệng Triệu Đan bị khăn lụa nhét kín lúc này mới ly khai.

Sau lần này, Triệu Đan cảm giác qua thật lâu, nàng đều không được thả ra.

Xe ngựa không ngừng chạy về phía trước, trên đường đi còn giống như thay đổi hai lần xe ngựa.

Triệu Đan một mực mê man trong một thời gian dài cùng thanh tỉnh ngắn ngủi trong lúc luân chuyển ấy.

Ngẫu nhiên lúc thanh tỉnh, Triệu Đan có thể nghe được Hồ Bát cùng Tiểu Trúc nói chuyện, biết rõ Liễu Ly một mực theo đuổi, muốn đuổi kịp rồi.

Tin tức này mang đến một ánh rạng đông cho nàng vô hạn hy vọng, thế nhưng là không bao lâu, nàng liền đã nghe được tiếng hoan hô của Tiểu Trúc: "Đến Đông Xu rồi! Rút cuộc đã trở về!"

Thất vọng cực lớn đánh sụp Triệu Đan, nàng lại hôn mê rồi.

Triệu Đan lần nữa khi... tỉnh lại, Hồ Bát lại cầm Màn Thầu cho nàng ăn.

Tiểu Trúc cười híp mắt ngồi xổm ở bên cạnh nhìn nàng: "Quận chúa của ta, trượng phu của ngươi xem ra là thật sự yêu ngươi a, vì cứu ngươi, hắn đã đơn thương độc mã chạy vào Đông Xu rồi, chúng ta thế nhưng thật vất vả mới có thể dẫn hắn đến còn không bị hắn đuổi kịp —— "

"Chu kỳ!" Hồ Bát nghiêm nghị cắt đứt hần.

Tiểu Trúc cười cười, nói: "Nàng giả trị lợi dụng nếu không có, chủ tử còn có thể cho nàng còn sống sao? Nàng nếu là còn sống bị tìm được, Thiên Hạo Đế cùng Nam An Vương Đại Kim chắc chắn hướng Đông Xu chúng ta hưng sư vấn tội đấy, nàng liền sẽ trở thành dây dẫn nổ gây xung đột hai nước, cho nên, nàng không có cơ hội còn sống ly khai Đông Xu đâu!"

hắn cười lạnh nói: "Chủ tử nhất định sẽ làm cho nàng biến mất trên thế giới này đấy!"

Triệu Đan đã đói bụng quá lâu, ngoại trừ đại não vẫn còn thanh tỉnh, khác tất cả thân thể đều ở vào trạng thái hôn mê, nàng đã sẽ không nhai nhai nuốt nuốt.

Hồ Bát cho ăn... Nàng uống chút nước, lại nuốt vừa chút mản thầu được nhét vào.

Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến "HUU...U...U" một tiếng, trong bầu trời đêm nổ rộ một đóa pháo hoa màu ngân lam.

Hồ Bát phản ứng rất nhanh, ôm lấy Triệu Đan đưa cho Tiểu Trúc, chính mình nhảy lên lên ghé lái.

Tiểu Trúc ôm Triệu Đan chui vào xe ngựa.

Xe ngựa rất nhanh chạy về phía trước.

Trong không khí khẩn trương như vậy, Tiểu Trúc còn có lúc rồi rồi nhéo nhéo mặt Triệu Đan, lại nhéo nhéo ngực Triệu Đan: "Ai nha nha, quận chúa của ta, thật sự là nhỏ lại không ít a!"

Triệu Đan nhắm mắt lại.

Nàng cảm thấy không còn chút khí lực để thẹn thùng hay gì gì đó.

một ngày sau, xe ngựa thả chậm tốc độ —— đã đến kinh đô Đông Xu.

Xe ngựa tiến vào phố Vinh Hoa Thành Tây kinh đô, trực tiếp đánh xe ngựa vào một cái cửa trước tòa nhà trồng một cây hòe già.

Ngay tại lúc đó, Liễu Ly một thân trang phục màu đen đang ở vùng ngoại ô kinh đô.

Ở ngoài thành Đại Kim, cộc ngầm nhanh chóng thay quần áo dịch dung, Liễu Ly biến thành một nam nhân trung niên áo xám vẻ mặt bình thường, mang theo một gã sai vặt Thanh y đi vào cửa thành kinh đô.

đi vào trong hẻm nhỏ kinh đô, Liễu Ly nhớ tới thời điểm Luân Hồ phát hiện dấu vết chính là trên tờ giấy ghi mười chữ —— "Kinh đô Thành Tây vinh hoa phố lớn cây hòe".

Xem ra, mục đích cuối cùng nhất của những người này vẫn là dẫn dụ mình tới đây, mà Triệu Đan chẳng qua là bị liên lụy.

Những ngày này, Liễu Ly chưa bao giờ nhớ Triệu Đan, một khi nghĩ đến Triệu Đan, đầu óc của hắn sẽ không tự chủ được nghĩ đến Triệu Đan sẽ phải chịu tra tấn, cho nên, hắn bắt buộc chính mình không thêm nghĩ nữa.

hắn cả ngày lẫn đêm cười ngựa vội vàng, bấp đui cùng bờ mông đều bị yên ngựa mài phá, nhưng hắn lại không thấy đau.

hiện tại, hắn đi tới kinh đô, hắn không chỉ phải cứu Triệu Đan, còn muốn giết chết tất cả những người hại Triệu Đan!

Triệu Đan của ta, Triệu Đan yếu ớt, bảo bối Triệu Đan... Hồ ly ca ca tới cứu ngươi rồi!

"Đại nhân, có muốn liên lạc với người của chúng ta trong thành không?"

"đã liên lạc rồi!"

Liễu Ly bước nhanh hơn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mạc mạc chỉ muốn nói: Merry christmas!

Cám ơn lá roi im ắng địa lỗi a ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Triệu Đan đã tỉnh lại.

Nàng muốn mở to mắt, tuy nhiên lại không mở ra được.

Nàng ngay cả khí lực mở to mắt cũng không có.

Triệu Đan có thể cảm nhận được mình nằm ở trên một cái tấm phẳng cứng, bây giờ hẳn là đầu hạ rồi, thế nhưng chung quanh rất ẩm ướt, làn da của nàng lạnh đến phát đau.

một hồi tiếng bước chân từ cao xuống thấp dần dần truyền tới, ở trước người của nàng ngừng lại.

Miệng Triệu Đan bị người dùng ngón tay nạy ra, ngay sau đó, một giọt chất lỏng nhỏ xuống, hình như là sữa trâu, rất thơm.

một vật thể giống như một cái thìa cứng rắn tiến vào trong miệng của nàng, lật một cái, lại là sữa trâu.

Người nọ một tay căng miệng nàng ra, một tay đang dùng thìa đổ sữa trâu vào trong miệng nàng, miệng của nàng bị dịch sữa tràn đầy, thế nhưng Triệu Đan không nuốt xuống được, toàn bộ cơ thể của nàng không nhúc nhích được nữa.

Tay của người kia chỉ vừa rời đi, sữa trâu dọc theo khóe miệng Triệu Đan chảy ra, chảy vào lỗ tai của nàng, cổ của nàng.

Triệu Đan có thể cảm nhận được sữa trâu ẩm áp ở trên da thịt uốn lượn, ẩm áp, nhanh chóng, giống như... Giống như... Giống như cảm giác hồ ly ca ca hôn môi của mình.

Nàng rút cuộc nhớ tới.

Dọc theo con đường này, nàng một mực tránh cho nhớ tới hồ ly ca ca, bởi vì hồ ly ca ca đại biểu cho hạnh phúc, cuộc sống vô ưu vô lo.

Nàng thường thường khi dễ Sui Cáo ca ca, thường thường cố tình gây sự, thường thường vì hồ ly ca ca một câu, một ánh mắt bực bội, khổ sở... hiện tại, nàng rốt cuộc hiểu rõ, mình trước kia, nguyên lai là như vậy hạnh phúc...

Triệu Đan ý thức dần dần lơ lửng, đây đều là mộng a, hồ ly ca ca đang chờ nàng đây...

Khổ như vậy, đáng sợ như vậy, đây đều là mộng a...

Tiểu Trúc nhìn Triệu Đan đã hôn mê, nhìn tay bưng bát của mình lại một chút, ngăn người, cầm chén thả trên mặt đất, ở bên giường ngồi xuống.

hắn kỳ thật không gọi là Tiểu Trúc, tựa như Hồ Bát không gọi là Hồ Bát.

Thế nhưng từ khi hắn hành hạ Tiểu Trúc xuất ngoại thăm người thân đến chết, chính mình giả trang thành Tiểu Trúc, đã bị gọi là "Tiểu Trúc" hơn hai năm rồi.

hắn hai năm qua mai phục bên người Triệu Đan, sở dĩ không có bị phát hiện, đại khái là bởi vì vị quận chúa này chỉ quan tâm chính nàng, trong ánh mắt nàng chỉ có vị hồ ly ca ca kia, cho tới bây giờ không hề nhìn đến người nào! Mà vị bảo bối hồ ly ca ca kia của nàng, trong ánh mắt cũng chỉ có nàng, chưa bao giờ chịu nhìn đến bất kì nữ nhân nào.

Phi, hồ ly ca ca! Buồn nôn muốn chết, chỉ có cái nữ nhân này mới gọi người như thế thôi

Tiểu Trúc nhìn Triệu Đan mê man, hướng trên mặt đất nhỏ một cái.

Rất nhanh, hắn liền ý thức được, giả bộ nữ nhân quá lâu, động tác này thật là giống nữ nhân đang tức giận a!

Nhìn Triệu Đan hôn mê bất tỉnh, hắn bắt đầu ngăn người.

một lát sau, hắn đem chăn màn cuốn thành một đoàn, lót sau lưng Triệu Đan, sau đó xoay người bưng bát lên, múc một muỗng sữa, cạy miệng Triệu Đan, đổ sữa vào.

Lần này, rút cuộc rót được.

Tiểu Trúc có chút vui vẻ, lại có điểm ác ý: quận chúa của ta, người muốn chết, không dễ dàng như vậy đâu!

Lại một trận tiếng bước chân từ trên xuống dưới, Hồ Bát đi xuống.

Nhìn hắn Tiểu Trúc đang dùng thìa nạy miệng Triệu Đan ra, muốn mở miệng ngăn cản, suy nghĩ một chút, lời nói nuốt xuống, dời đi con mắt không nhìn bên này nữa.

hắn ở trong vương phủ, ngẫu nhiên cũng sẽ thấy Triệu Đan.

Khi đó Triệu Đan, Minh Châu quận chúa vương triều Đại Kim, ngàn vạn sủng ái, có thể nói kim chi ngọc diệp thiên chi kiều nữ, đáng người cao gầy tràn

ngập sức sống, tình quần áo xảo rất nhiều trang sức, xinh đẹp trên mặt thường thường cười yêu kiều... Hôm nay, lại trở thành một người tái nhợt, vô lực xương bọc da, mê man bất tỉnh...

Tiểu Trúc một bên bận việc, vừa nói: "Tình huống bên ngoài thế nào?"

Hồ Bát nhìn hần, nói: "Liễu Ly hóa trang thành một người thư sinh trung niên, lúc này đã đi đến miếu thành hoàng thành tây, hần vào quán rượu Thái Bạch đầu phố, đến bây giờ còn không có đi ra, ta sai người canh giữ ở bên ngoài!"

Tiểu Trúc cuối cùng đem hơn phân nửa bát sữa toàn bộ rót vào trong cổ họng Triệu Đan, chuyển hướng Hồ Bát: "Lão bà hần bị chúng ta bắt tới đây, hần còn có tâm tư đi quán rượu? Cái này nhất định có ẩn tình ở bên trong, phải thêm mấy người đi trông coi!"

"Được!" Hồ Bát quay người đi ra.

hần và Tiểu Trúc, tuy rằng trên danh nghĩa là cùng cấp, nhưng rõ ràng Tiểu Trúc được chủ tử tín nhiệm hơn, những người này liền mơ hồ coi Tiểu Trúc là chủ.

Ly khai khỏi phòng tối dưới mặt đất, Hồ Bát nghĩ tới, Tiểu Trúc nguyên lai tên là Chu Kỳ a, hần cũng gọi sai rồi!

đi đến miếu thành hoàng kinh đô tây thành, Liễu Ly trong hình dáng một thư sinh trung niên một thân áo bào xám không hề báo hiệu mà thay đổi thân thể, đi vào quán rượu Thái Bạch đầu phố.

một lúc lâu sau, một thư sinh trung niên mặc áo bào xám mang theo một cái gã sai vặt, từ trong Thái Bạch đi ra, hướng phố Vinh Hoa đi đến.

hần đi rất chậm, tựa hồ có tâm sự, chậm rì rì mà đi, hần không thể đi từng bước một.

Gã sai vặt không có tim không có phổi mà nghiêng mắt nhìn loạn bốn phía, thỉnh thoảng còn chạy lên đến hái lá liễu ven tường.

Lúc này, màn đêm sớm đã phủ xuống.

Đây là một buổi tối không có trăng sáng, mặc dù là mùa hạ, nhưng gió đông bắc từ biển Đông Xu ào ào thổi đến, càng thổi càng mạnh, trong gió dần dần rơi xuống từng giọt mưa, dần dần ùn ùn kéo đến.

Ngoài hoàng cung Đông Xu, trong Hiệt anh Điện, tân hoàng Đông Xu Thái An Đế Trúc Tranh đã ở tẩm điện ngủ rồi.

Năm đó tẩm điện tối tăm phiền muộn, sớm đã thay đổi bộ dáng, màn che hoa hoa lệ lệ nặng trĩu đã sớm không thấy tăm hơi, đổi đi là từng tầng lụa mỏng phiêu dật màu trắng.

Mưa gió mới tới, thái giám trực đêm lặng lẽ đi đến, ý định đóng lại cửa sổ.

Giường rộng tầng tầng lụa mỏng truyền đến thanh âm Thái An Đế: "không nên đóng!"

"Vâng, bệ hạ!" Thái giám lặng lẽ lui ra ngoài.

"đi ra ngoài!"

"Vâng, bệ hạ!"

Thái giám cẩn thận từng li từng tí mà lui xuống.

Trúc Tranh đã sớm đi ngủ rồi, thế nhưng vẫn chưa có ngủ.

Phụ hoàng Phúc Toàn Đế của hần cả đời đều ưa thích đóng chặt cửa sổ mà ngủ, mà hần thì trái lại, từ khi trở thành Hoàng Đế, vẫn luôn là mở rộng cửa sổ mà ngủ!

hần nằm ở trên giường rộng rộng thùng thình không có giới hạn, tròn tròn mắt muốn tâm sự. Lụa mỏng mềm mại màu trắng bị gió thổi tung, không ngừng giờ lên lại rơi xuống, trong gió có hương hoa trong hoa viên, lại có mùi tanh của bùn đất ẩm ướt, còn có hương hoa bách hợp trong tẩm điện.

Trúc Tranh trở mình, trong nội tâm vui sướng cực kỳ: rút cuộc không còn nghe thấy cái mùi thảo dược Long Tiên Hương quái dị kia nữa!

Vì ngày hôm nay, hần nhìn lâu như vậy!

Trước mắt hần, tựa hồ chỉ có một tai họa ngầm, chính là Ủy Vương Trúc Sanh già chết để thoát thân kia.

Trúc Tranh nghĩ đến đây, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Trúc Sanh dĩ nhiên là một người không màng giang sơn, thích chưng diện, là người si tình, dễ dàng buông tha cho ngôi vị hoàng đế, đến Kim Quốc đi làm tùy tùng cho Nam An Vương, làm Vệ Thống lĩnh, chỉ vì nữ nhân gọi là Triệu Đan!

Trúc Tranh bá kiến Triệu Đàn, mẫu hậu hắn đã từng bức hắn đi Đại Kim cầu thân Minh Châu quận chúa. Hắn cảm thấy nàng chỉ bình thường mà thôi. Hắn lại trở mình, nghĩ tới đi của chiếu Phúc Toàn Đế.

Mình leo lên để vị, trở thành ngôi cửu ngũ chí tôn, thế nhưng là, chỉ cần Trúc Sanh bắt tử, hắn liền vĩnh viễn danh bất chính, ngôn bất thuận.

Cái di chiếu kia đến cùng bị Ngô Quảng Lâm giấu đi nơi nào đây? Là ở chỗ Trúc Sanh? Hay là chỗ Bạch Thái phi?

Chu kỳ làm việc quả nhiên là càng ngày càng hồng bát rồi!

Trúc Tranh càng nghĩ càng phiền não, càng không có buồn ngủ, càng nghĩ càng hăng say.

Mưa gió càng lúc càng lớn, nên bên trong tấm điện đều bị thổi tắt, bên ngoài đen kịt một mảnh.

Cửa sổ ở tấm điện phía nam hiện lên một cái bóng đen, rất nhanh biến mất ở bên trong lụa trắng tung bay phát phơ.

Phát giác được nguy cơ tiến đến, vừa muốn kéo chuông báo động, một lưỡi đao lạnh như băng đã kề bên cổ của hắn, một giọt nước mưa lạnh buốt nhỏ trên mặt của hắn.

Khuôn mặt tuần mỹ của Trúc Sanh cách hắn rất gần, hắn thậm chí thấy được trang phục màu đen ướt đẫm của Trúc Sanh.

"Ta cần dùng ngươi để đổi về thế tử của ta, cho nên, ngươi cho ta sống yên ổn một chút!" thanh âm Liễu Ly trầm thấp lạnh thấu xương như đao phong, mang theo hàn ý lãnh lạnh.

Thân thể Trúc Tranh hơi giật giật, cổ tay Liễu Ly nhẹ nhàng đóng đưa, cổ của hắn bị rạch một cái, máu tươi chảy ra, uốn lượn rơi xuống.

Trúc Tranh không dám manh động.

một phút đồng hồ sau, Liễu Ly một thân hắc y vác trên lưng lấy bao vật phẩm, giống như thạch sùng từ cửa sổ nhảy lên, dọc theo vách tường đi ra ngoài.

Màn đêm buông xuống, Tiểu Trúc chỉ thị thuộc hạ chuẩn bị một chén cháo nấu nhừ bung vào trong phòng mình.

Thuộc hạ lui ra, Tiểu Trúc bung cháo loãng tiến vào phòng mình cất bước tới giường, đóng lại cửa giường, xốc lên ván giường, tiến vào mật thất dưới mặt đất.

Trong mật thất rất tối, bởi vì không khí lưu động không dễ, không khí ẩm ướt âm lãnh lại không sạch sẽ, chỉ ở trên vách tường khám một ngọn đèn nhỏ, tản ra ánh sáng mờ nhạt.

Triệu Đàn vẫn mê man như trước.

Tiểu Trúc đi qua, nhét chặn màn ở sau lưng Triệu Đàn, nâng lên cằm của nàng bắt đầu cho ăn cháo loãng.

Triệu Đàn đang hôn mê, một ít nước canh dọc theo khóe miệng của nàng chảy ra.

Tiểu Trúc chần chờ một chút, vẫn là từ tay áo trong rút ra một cái khăn lụa, xoa xoa khóe miệng Triệu Đàn. Lau xong, hắn lại ý thức được hành vi nữ nhân của mình, chán ghét mà đem khăn ném xuống đất, dùng giày giẫm lên.

Tiểu Trúc mới từ trong mật thất đi ra, Hồ Bát liền đi nhanh tiến đến bẩm báo: "Liễu Ly giả trang thành thư sinh trung niên lại đến đầu phố Vinh Hoa, dừng lại, đi vào một cái quán trà nhỏ ven đường, rót một bình trà bắt đầu uống trà!"

Tiểu Trúc suy nghĩ một chút, hỏi: "Từ lúc hắn ra khỏi Thái Bạch đến bây giờ, tổng cộng thời gian dài bao lâu?"

Hồ Bát tính nhẩm một cái, nói: "Ít nhất ba canh giờ rồi!"

Tiểu Trúc trong lòng biết không ổn.

Ở bên người Triệu Đàn ẩn núp hai năm qua, hắn biết rõ một sự kiện, chính là võ công Liễu Ly sâu không lường được, ngoại trừ Liễu Liên cùng Tam ca Triệu Dương, đương thời hầu như không có người giỏi hơn. Liễu Ly từng là Ủy Vương Đông Xu, hắn quen thuộc địa hình kinh đô, đối với nội cung cũng rất quen thuộc, nếu là hắn lên vào trong cung, bắt Thái An Đế...

Tiểu Trúc trong nội tâm nhanh chóng tính toán, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường nói: "Ngươi tự mình đi nói cho những người kia giám sát thật kỹ lấy!"

"Vâng!"

Hồ Bát lui xuống, mang theo mấy người đi ra.

Dựa theo bố trí của Tiểu Trúc, phố Vinh Hoa này đã biến thành một cái cứ điểm có đi không về, Triệu Đàn chính là mồi nhử, chỉ còn chờ Liễu Ly mắc

câu thôi. Ai biết Liễu Ly một đường nhanh như chớp đuổi đi theo, lại thủy chung chỉ ở bên ngoài xem xét, căn bản không mắc mưu!

Tiểu Trúc đi vào phòng ngủ.

hắn tùy ý cảm mấy thứ vật phẩm, sau đó tiến vào mật thất.

Tiểu Trúc vô cùng tỉnh táo, hắn dùng chân mỏng bao Triệu Đan đang hôn mê lại, cột vào lưng mình, sau đó ấn mở cái nút, mở ra một cửa ngầm khác, một cái cửa ngầm cực kì nhỏ hiện ra.

Tiểu Trúc lưng đeo Triệu Đan, bò qua cửa ngầm.

hắn bò chừng hai trượng, thò tay ở bên trái trên vách đá lục lọi trong chốc lát, chạm tới một cái nhô lên, dùng sức ấn một cái.

Cửa ngầm tự động đóng lại.

Cái cửa này có lẽ quá chặt, Tiểu Trúc chẳng qua là cân nhắc đến tình huống mình mập ra, không nghĩ tới hôm nay vừa vận dụng tới —— hắn và Triệu Đan đều là cực kỳ thon thả đấy, hắn là vốn là gầy, Triệu Đan là bị hắn bỏ đói nên gầy.

Nghĩ tới đây, Tiểu Trúc rất muốn cười.

hắn đoán được Liễu Ly áp dụng chính là minh tu sạn đạo (*giả bộ đã sửa xong con đường đang bị hư) hoạt động ngầm chi kế, thể hiện là đang vây quanh tòa nhà phố Vinh Hoa, trên thực tế sợ là đã lên vào trong cung bắt Thái An Đế đi rồi.

Tiểu Trúc cảm giác mình nhất định đã đoán đúng.

không có người nào có thể hiểu được Triệu Đan đối với Liễu Ly có bao nhiêu quan trọng.

hắn cười lạnh một tiếng.

Muốn dùng Thái An Đế đổi Triệu Đan, phải xem hắn có đồng ý hay không đã.

Tiểu Trúc hiện tại không rõ ý nghĩ của mình, hắn chỉ biết là, nếu là để cho Triệu Đan chạy rồi, đời này sợ là khó có thể thấy được nữa.

Hơn nữa vào trực giác, hắn cảm thấy Liễu Ly có bản năng khát máu, chẳng qua là bị tận lực chế trụ thôi.

Nếu là ném đi Triệu Đan, Liễu Ly không có cô kị, cái mạng nhỏ của mình làm sao có thể bảo vệ?

Đông Phương đại lục Tam quốc ở bên trong, chỉ có Đông Xu gần biển rộng.

Hôm nay đêm đã khuya, mưa to gió lớn từ trên biển mà đến, xen lẫn sấm sét vang dội, tập kích xung quanh kinh đô.

Thầm nghĩ ngay cửa ra vào ở tây thành là một cái bờ sông nhỏ.

Tiểu Trúc chui ra khỏi miệng, lại đang trong mưa gió, lúc này mới lưng đeo Triệu Đan bay nhảy ra, lập tức biến mất trong đêm mưa đen như mực.

Hồ Bát đội mưa đi vào quán trà.

Trong tay bọn họ có Triệu Đan, có cái gì mà phải sợ cơ chứ?

Liễu Ly trong vai trò thư sinh trung niên đang ngồi dựa vào trước bàn, bụng lấy chén trà nhàn nhã mà thưởng thức.

Hồ Bát đi tới, hắn ngồi xuống đối diện.

hắn cũng muốn một bình trà, chậm rì rì uống vào.

Phía ngoài mưa gió càng lúc càng lớn, tiếng sấm càng lúc càng vang, thỉnh thoảng sẽ truyền đến âm thanh nhánh cây bị đánh gãy "Rắc rắc".

Trong quán trà không có ai, chỉ có hai cái khách nhân —— thư sinh trung niên cùng Hồ Bát.

Giờ Tý, gã sai vặt của thư sinh trung niên chạy vội đến, đến gần bên tai thư sinh trung niên nói mấy câu.

Trung niên thư sinh mỉm cười nhìn Hồ Bát: "Hồ Bát, Thái An Đế ở chúng ta trong tay, cần Minh Châu quận chúa để đổi a!"

Dứt lời, hắn đứng dậy rời đi.

Hồ Bát thân thể cứng ngắc —— đây không phải thanh âm Liễu Ly, đây là thanh âm Liễu Liên!

Phải tranh thủ thời gian đi nói cho Tiểu Trúc!

Hồ Bát bắt chập mưa gió bên ngoài, phủ thêm áo mưa vài đầu, liền xông ra ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: lễ Giáng Sinh vui vẻ a ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Hồ Bát bởi vì nóng vội, đi quá vội vàng, hấn vọt tới góc đường, không có phát hiện ở trong đêm tối gió êm dịu, một cái bóng đen thon dài lặng lẽ đuổi theo hấn.

Trở lại cứ điểm ở phố Vinh Hoa, Hồ Bát không để ý thuộc hạ hỏi thăm, liền một mạch vọt tới gian phòng Tiểu Trúc, mới phát hiện trong phòng không có người, trong phòng trống trơn. hấn kiểm chế ở nội tâm khủng hoảng, vội vã đi vào phòng ngủ, mở ra cửa vào mật thất. Vừa muốn tiến vào mật thất, hấn đột nhiên cảm giác được cổ rùng mình, một cổ sát khí đang tới gần, hấn thoáng cái cứng lại.

Phía sau của hấn truyền đến thanh âm lạnh lùng của Liễu Liên: "Dẫn đường cho ta!"

Hồ Bát cứng ngắc thân thể, không dám quay đầu lại, thanh âm run rẩy nói: "Được... Đừng giết ta..."

Lưỡi đao chống đỡ ở trên cổ hấn giật giật, hấn lập tức cảm thấy đau đớn, tay chân luống cuống mà dắt Liễu Liên tiến vào mật thất.

Đứng ở trong mật thất trống rỗng, nhìn không có Triệu Đan, ngay cả chắn màn cũng không thấy, chỉ có tấm phản cứng ngắc thôi, Hồ Bát cảm giác được mồ hôi lạnh lập tức đổ ra, ở trên lưng ào ào tuôn xuống.

Liễu Ly dự đoán bọn Hồ Bát ở bên ngoài cứ điểm phố Vinh Hoa có bố trí ám vệ, giống như thả lỏng thực ra đã bao vây toàn bộ tòa nhà này. Liễu Liên đã nhận được hồi báo ám vệ, biết rõ Triệu Đan cũng không có bị mang đi ra ngoài, như vậy xem ra, cái mật thất này có lẽ còn có một cửa ngầm khác.

"Cái cửa ngầm này tốt cùng là ở nơi nào?" Liễu Liên tăng thêm lực ở mũi đao.

"Ta không biết!" Hồ Bát bị sát khí Liễu Liên làm cho sợ tới mức toàn thân như nhũn ra, gào một tiếng, "Ta thật sự không biết!"

Liễu Liên vừa dùng lực, cổ Hồ Bát đã bị cắt rời, máu tươi phún phún tuôn ra.

Hồ Bát thoáng cái bị dọa ngất đi.

một cước đá văng thân thể của hấn ra phía sau, Liễu Liên nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại sơ đồ tòa nhà mà Liễu Ly đưa cho xem trước đó.

Sau một lát, hấn đi đến phòng tối phía Bắc, nhìn chăm chăm vào vách tường, thò tay ở một chỗ có màu sắc hơi tối ấn một cái, cửa ngầm liền xuất hiện ở trước mắt.

Liễu Liên đang muốn tiến vào, trên bậc thang truyền đến thanh âm Liễu Ly: "Sư phụ con đến rồi!"

Liễu Ly một thân hắc y mang theo hai ám vệ nhanh đi đến.

"Thái An Đế đâu?" Liễu Ly quay người hỏi.

"đã đưa ra thành!"

Liễu Ly ngăn cản Liễu Liên, đứng ở trước người sư phụ: "Ta đi vào trước, sư phụ cho ta đi trước!"

Mùa hạ hừng đông, nhưng vì có mưa gió, đã qua giờ dần rồi, trời vẫn đen kịt, mưa to gió lớn như trước ào ào trút xuống.

Liễu Liên cùng Liễu Ly đứng ở cửa ra vào, yên lặng không nói gì.

Liễu Ly ngưỡng mặt lên, giọt mưa rơi vào trên mặt của hấn, theo mũi cùng thái dương chảy xuống, mặt hấn mang theo một tia dửng dưng cùng dữ tợn: "Sư phụ, ta đã sai người canh giữ nơi ở của bọn hấn, người chịu trách nhiệm thẩm vấn a; ta đã phái người canh giữ bốn cái cửa thành, kế tiếp, ta đi đàm phán với Thái An Đế!"

Liễu Liên nhẹ gật đầu.

Thầy trò hai người đường ai nấy đi, biến mất ở bên trong màn mưa.

đã là giờ Tý rồi, trời có lẽ sáng, nhưng bên ngoài như cũ là mưa gió mịt mù.

Trong Kinh đô đông thành, khu bình dân Thanh Hoa, có một cái hẻm nhỏ yên lặng, tên là Bạch Dương Trại.

Chỗ sâu nhất Bạch Dương trại là một tòa nhà, cửa gỗ cũ nát, sân nhỏ sạch sẽ, trong sân trồng một cây Bạch Dương, nhà ngói xanh đậm, trên nóc nhà còn mọc cỏ dại —— hết thấy thoát nhìn đều rất bình thường.

Tiểu Trúc sớm thay đổi một thân áo ngắn vải thô, màu xám, bụng chấu kê loăng đi vào phòng ngủ phía đông.

Nằm trên giường trong phòng ngủ là một nữ hài tử tuổi còn trẻ, sắc mặt nàng tái nhợt gầy yếu vô cùng, trên mặt khô gầy chỉ có một đôi mắt to có một chút thần thái. Nhìn nam tử tuấn tú trẻ tuổi bụng bát đi vào, nàng mở trừng hai mắt, khăn khăn thấp giọng hỏi: "Ngươi... Là ai?"

Tiểu Trúc ngây ngẩn cả người.

hắn cau mày đánh giá cô bé này, nhưng cuối cùng không có lên tiếng.

Nữ hài tử trên mặt hiện ra vẻ chần chừ, lại hỏi: "Ta... Là ai?"

Tiểu Trúc trong nội tâm tính toán, yên lặng đi tới, bụng chấu kê ở sau lưng nàng, đỡ nàng tựa ở trên gối đầu, bụng bát lên bắt đầu cho nàng uống cháo.

Nữ hài tử nuốt có chút khó khăn, một lần chỉ có thể uống một phần ba muỗng. Tiểu Trúc bởi vì có tâm sự, cho nên vô cùng nhẫn nại, chậm rãi dứt.

Nữ hài tử uống hơn nửa bát liền uống không nổi nữa, phần lại liền chảy ra ngoài.

Tiểu Trúc một lần nữa đem nàng thu xếp tốt, mới đi ra ngoài.

hắn ngồi ở trên ghế nhà chính, bụng bát cháo còn dư lại toàn bộ uống vào, sau đó bắt đầu tính toán: Triệu Đàn đến cùng là thế nào? Chẳng lẽ sợ choáng váng, là ai đều quên?

Tiểu Trúc quyết định thử nhìn lại lần nữa.

hắn đi vào phòng ngủ, phát hiện Triệu Đàn đã ngủ rồi.

Mưa to rơi xuống hai ngày, Tiểu Trúc dịch dung đi ra một chuyến, phát hiện cấm quân kinh đô đang lục soát từng nhà, cầm trong tay bức họa đúng là hắn cùng Triệu Đàn, hơn nữa, hắn gặp phải một đội cấm quân, còn đi theo một ám vệ Đại Kim Nam An Vương phủ

Xem ra, Thái An Đế đúng là bị Liễu Ly bắt đi rồi.

Tiểu Trúc tính toán một chút, theo tốc độ như vậy, lục soát Bạch Dương trại cũng ở nơi này hai ngày rồi! hắn thích nhất loại mạo hiểm kích thích này, giống như đi ở trên mũi dao bình thường, từng bước kinh tâm.

Tiểu Trúc mua chút ít đồ ăn, thịt, cùng nguyên liệu nấu ăn, không nhanh không chậm mà thẳng bước đi trở về.

Triệu Đàn đã tỉnh, nàng còn không có khí lực ngồi xuống, như trước nằm ở trên giường, thế nhưng là vừa nhìn thấy Tiểu Trúc vào, ánh mắt nàng híp lại, mang theo kinh hi vui vẻ: "Ngươi đã trở về!"

Tiểu Trúc nhẹ gạt đầu, đi ra ngoài.

một lúc lâu sau, hắn bụng canh gà đi vào phòng ngủ.

Lần này, Triệu Đàn uống nửa bát canh gà.

Tiểu Trúc bụng bát đang chuẩn bị đi ra ngoài, lại nghe đến sau lưng truyền đến thanh âm Triệu Đàn nhút nhát e lệ: "Cảm ơn ngươi!"

Thân thể của hắn khựng lại, bụng bát đi ra.

Đến buổi tối, Tiểu Trúc lại dứt Triệu Đàn uống nửa bát canh gà.

Thu thập phòng bếp xong, Tiểu Trúc đi vào phòng ngủ Triệu Đàn, đứng ở trước giường bắt đầu cởi quần áo.

hắn một bên cởi áo, vừa quan sát Triệu Đàn. Nhờ hắn cẩn thận chăm sóc, Triệu Đàn vừa mới điều dưỡng hai ngày, khuôn mặt đã khôi phục không ít, đã có chút ít sáng bóng, trong mắt cũng có hơi nước.

Tiểu Trúc vừa nghĩ, một bên cởi bỏ đai lưng bên hông.

Thấy hấn cởi quần áo, Triệu Đan vốn là trừng to mắt, bộ dáng giật mình; sau đó đem mặt lạnh lẽ rút vào dưới chăn, bộ dáng xấu hổ.

Tiểu Trúc cởi bỏ dây thắt lưng, cởi áo ngắn phía ngoài, sau đó cởi quần phía ngoài, chỉ còn lại quần áo trong cùng quần lót.

hấn đứng ở bên giường, ôm lấy Triệu Đan hướng giữa giường dúi đi, vén chăn lên, làm ra tư thế trên ngai giường.

Triệu Đan như cũ là bộ dáng xấu hổ, nhẹ giọng hỏi: "Chúng ta là... Vợ chồng sao?"

Vợ chồng? Động tác Tiểu Trúc thoáng cái khựng lại, hấn mới rũ xuống tầm mắt, làm làm ra vẻ tùy ý, "Đúng vậy a!"

Triệu Đan mắt to nháy a nháy: "Cái kia ta là ai?"

Tiểu Trúc để nàng nằm ở r trên giường, kéo chăn đắp lên: "Người là vợ của ta!"

Triệu Đan tựa hồ là bị dọa, không nói gì.

Tiểu Trúc có thể cảm nhận được thân thể của nàng có chút cứng ngắc, cố ý lại gần Triệu Đan, sắp đụng tới Triệu Đan rồi.

"thật sự?" Thanh âm của nàng e lệ nhút nhát.

"thật sự!" Tiểu Trúc khẳng định.

một lát sau, thân thể Triệu Đan lạnh lẽ chuyển động, kề sát bên Tiểu Trúc rồi.

Tiểu Trúc nằm ở trên giường, bên cạnh chính là Triệu Đan.

Vừa rồi chút di động kia tựa hồ dùng đi toàn bộ khí lực của Triệu Đan, nàng rất nhanh đã ngủ.

Nghe hô hấp Triệu Đan đều đều, Tiểu Trúc lạnh yên suy nghĩ. hấn trước kia có nghe nói qua chuyện như vậy, có người bởi vì bị thương hoặc là bị đả kích, đem sự tình trước kia đều quên hết.

Chẳng lẽ Triệu Đan thật sự quên mất chuyện lúc trước?

Nếu chỉ có vậy mà nói, chính mình không bằng..

Tiểu Trúc bắt đầu tính toán kỹ càng.

Kim kinh, cọc ngầm ở vùng ngoại ô Đại Kim, Liễu Liên cùng Liễu Ly ngồi ở trên ghế trong chánh đường, ghế của bọn hấn đối diện với nam tử thanh niên tóc dài chỉ mặc quần áo trong—— Thái An Đế.

Liễu Liên bưng lên một ly trà nhẹ nhàng uống.

Liễu Ly mặt không thay đổi ngồi ở chỗ kia, tựa hồ rất bình tĩnh, chỉ có tay đặt ở trên đùi, gân xanh kéo căng lên, có thể nhìn ra tâm tình.

Thái An Đế có chút vô tình. trên mặt hấn mặc dù không có vết thương, thế nhưng là quần áo trong màu trắng cùng trên quần có vết máu loang lổ, cho thấy hai ngày này chịu không ít tra tấn.

"Đây là ngày thứ ba!" Liễu Ly trầm tĩnh phá vỡ thanh âm vắng vẻ trong phòng.

Nghe được thanh âm của hấn, thân thể Thái An Đế không khỏi run rẩy, hấn ngẩng đầu nhìn Liễu Ly: "Trúc Sanh, van người, chúng ta, chúng ta dù sao cũng là thân huynh đệ a!"

Liễu Ly đứng dậy, nắm trong tay Vô Ảnh đao, lưỡi đao màu đen sáng bóng.

Thái An Đế nghiêng con mắt nhìn đao của hấn, nhớ tới khổ sở phải chịu trong hai ngày này, thân thể run run: "Trúc Sanh, thật sự, trẫm.. không, là ta, mẫu hậu của ta, đang sai người toàn lực tìm tòi! nói không chừng Chu kỳ đã đem người mạng ra thành, ta để cho mẫu hậu sai người đuổi bắt cả nước, nhất định phải bắt được Chu kỳ, cứu ra quận chúa!"

Liễu Ly im lặng mà cười, dáng tươi cười cực lạnh: "Bọn hấn không có ra khỏi thành, còn ở trong thành! Xem ra, là người của người không sợ hãi a!"

hấn cực hận. Nếu không phải Thái An Đế, cũng không có cuộc phong ba này, hấn Triệu Đan cũng bị giày vò như thế này!

Thái An Đế trở mắt nhìn Liễu Ly, nắm ngón giữa bàn tay phải của hấn, đặt ở trên mặt bàn, sau đó giờ đao lên.

hấn nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa, thân thể run lên, quần đã bị nước tiểu làm ướt.

Liễu Ly giờ tay chém xuống.

"A ——" Thái An Đế hét thảm lên.

Mưa rút cuộc cũng ngừng.

Trong sân khắp nơi là nước, mấy gốc đại thụ không có tổn thương, chỉ có tán cây bị cắt đứt, có nhánh cây gãy xuống dưới.

Liễu Ly cùng Liễu Liên đứng ở hành lang, chấp tay sau lưng nhìn cảnh tượng trong nội viện.

"Thông tri Thiên Hạo Đế cùng Nam An Vương đến sao?" Liễu Liên nhẹ giọng hỏi Liễu Ly.

"Lúc con rời kim kinh đã báo cho đại ca. Buổi sáng đã nhận được tin báo, đại ca bẩm báo Thiên Hạo Đế rồi, Thiên Hạo Đế chỉ thị đông biên cương đóng giữ bình tập kết ở Đại Kim cùng biên cảnh Đông Xu, mà đại ca, "Liễu Ly ngẩng đầu, thanh âm mang theo chút ít chất ý, Đại Kim là tổ quốc thứ hai của hần, nhưng hần dù sao cũng là người Đông Xu, ở sâu trong nội tâm vẫn là không hy vọng Đại Kim cùng Đông Xu bộc phát chiến hỏa, "Đại ca suất lĩnh cấm quân cùng lĩnh tinh nhuệ hoá tốc chạy tới đông biên cương."

Liễu Liên im lặng.

Liễu Ly rung giọng nói: "Sur phụ..."

Liễu Liên quay người nhìn hần, hình dạng xinh đẹp tuyệt trần trong ánh mắt tràn đầy thương xót: "Liễu Ly, Triệu Đan nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!"

Ánh mắt hần chuyển sâu, thanh âm bình tĩnh lại cực kì có sức thuyết phục: "Chu kỳ hóa trang thành Tiểu Trúc, ẩn núp bên người Bánh Hấp hai năm linh bảy tháng rồi, hần sẽ không đối với Triệu Đan không tình cảm chút nào. Người nên biết, Triệu Đan thiện lương như vậy, đáng yêu, xinh đẹp, chỉ cần là nam tử, một khi tiếp cận Triệu Đan, nhất định sẽ đối với Triệu Đan sinh ra hảo cảm, hần sẽ không thật sự tổn thương Triệu Đan!"

Liễu Liên chuyển hướng Liễu Ly, mắt hằm suy nghĩ sâu xa: "Nếu là Triệu Đan bị người... Người có thể hay không —— "

"Ta sẽ không!" Liễu Ly con mắt tỏa sáng nhìn Liễu Liên, "Sur phụ, ta biết rõ Triệu Đan cùng ta giống nhau, nếu là đổi thành ta, nàng cũng sẽ không để trong lòng!"

Liễu Liên trong nội tâm một hồi vui mừng.

Liễu Ly nói: "Từ chỗ Hàn Tử Xuyên đã điều tới cao thủ dịch dung, ngày mai đã tới rồi, ta sai người thông báo bọn hần mang theo Linh khuyển tới đây, với hần, lại có Linh khuyển, lo gì không phá được dịch dung của Chu kỳ!"

Liễu Liên biết rõ Liễu Ly là đang an ủi mình, hần nhẹ gật đầu.

Tiểu Trúc chưa bao giờ ngủ nướng, trời mới vừa tờ mờ sáng hần liền tỉnh.

hần vẫn không nhúc nhích, nhắm mắt lại giả bộ ngủ, muốn nhìn Triệu Đan lại một chút, đến cùng phải hay không thật sự mất ký ức.

một lát sau, Triệu Đan cũng tỉnh. Nàng mở to mắt, nghiêng đầu nhìn nhìn Tiểu Trúc ngủ ở bên cạnh, chần chừ một chút, sau đó lặng lẽ hướng Tiểu Trúc, dịch chuyển sát người Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc ý thức được tiếp cận của Triệu Đan, hần như trước nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Triệu Đan nằm kế Tiểu Trúc trong chốc lát, tay đặt ở bên dưới chần nắm chặt ngón tay Tiểu Trúc, nhẹ khẽ vuốt vuốt, một vòng lại một vòng.

Tiểu Trúc cảm giác được tựa hồ có một cỗ dòng điện từ đầu ngón tay tiến vào, lập tức toàn thân đều là tê tê, thoải mái cực kỳ. hần vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, mặc cho Triệu Đan vuốt ve.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Triệu Đan cuối cùng làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Lúc tay Triệu Đan rời đi, Tiểu Trúc cảm giác vắng vẻ, trong nội tâm cảm thấy trống rỗng, có chút mất mát.

hần nhớ tới một ngày xuân sau giờ ngọ, Triệu Đan vừa tắm rửa qua, xoa tóc dài đen bóng, ngồi ở trên giường quý phi phía trước cửa sổ, Liễu Ly gối lên chân của nàng nằm ở trên giường, tay của nàng chậm rãi vuốt tóc dài Liễu Ly, trên mặt yêu kiều cười, cùng Liễu Ly nói thầm, lời nói vô cùng nhỏ nhẹ.

Khi đó, hần liền ngóng trông đôi tay này có ngày cũng có thể vuốt ve mình như vậy, môi đỏ tươi cũng có thể bên tai mình nói lời điềm mật, ngọt ngào, cái ánh mắt sáng kia ngời cũng có thể không có người khác ngoài nhìn mình...

Tiểu Trúc mờ mắt, nhìn Triệu Đan.

Triệu Đan trong mắt tựa hồ hiện lên một vẻ bối rối, một tia ngưng ngưng, nàng kéo chăn phủ lên mặt của mình.

Tiểu Trúc dời đi con mắt.

Nếu là khi đó Triệu Đan không có thúc giục mình và Tiểu Tùng tranh thủ thời gian tìm nam nhân tốt để gả, đại khái mình cũng không nhanh như vậy hành động a, dù sao hần đã hưởng Thái An Đề từ chối rồi nhiều lần như vậy.

Tiểu Trúc thở dài, từ trên giường ngồi dậy, cầm áo choàng khoác trên người.

Dựa theo kế hoạch, hần muốn dẫn Triệu Đan đi vào Đông Xu, dụ Liễu Ly tới đây, giúp Thái An Đề giết chết Liễu Ly, sau đó nhốt Triệu Đan, ngày ngày giờ trò bì ỏi với Triệu Đan mà thỏa mãn tưởng tượng của mình đối với nàng, không nghĩ tới Triệu Đan mất ký ức!

thật sự là đã làm cho người ta thất vọng, lại để cho người kinh hi a!

Triệu Đan thân thể như trước rất yếu, Tiểu Trúc chuẩn bị cho nàng một nồi cháo. hần làm chuyện gì đều vô cùng có trật tự, thêm nước nhóm lửa vo gạo, cháo loãng rất nhanh đã nấu xong rồi.

Bưng bát đi vào phòng ngủ, hần đem Triệu Đan đỡ lên, dựa vào gối đầu.

Triệu Đan thân thể như trước vô lực, ngày mùa hè ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ. Triệu Đan hép mắt, hữu khí vô lực nói: "Hôm nay hình như là cái ngày nắng đây!"

Tiểu Trúc nếm nếm, cháo còn có chút nóng, hần một bên dùng thìa quấy cháo loãng, vừa nói: "Mưa vài ngày, khắp nơi đều là nước, may mắn mặt trời đã đi ra!"

Triệu Đan nghe vậy, mắt to ướt sũng mang theo một cỗ khát vọng nhìn hần, giống như một cái tiểu cầu, đáng yêu làm sao.

Tiểu Trúc mặt không thay đổi quấy cháo loãng, trong nội tâm cũng đang chửi mề nó.

hần không thể nhìn Triệu Đan như thế này.

Trước kia Triệu Đan chỉ biểu lộ đáng vẻ này là ở trước mặt Liễu Ly, những người khác nàng chẳng muốn bố thí đâu, hiện tại nàng lại dùng đáng vẻ như vậy mang theo khát vọng chờ đợi cho phép người không thể cự tuyệt ánh mắt nhìn mình, chỉ vì muốn đi ra ngoài phơi nắng phơi nắng!

Tiểu Trúc múc một muôi cháo nếm nếm, độ ấm vừa vặn.

"Nếu như ngươi đem chén này cháo uống hết, ta cho ngươi đi ra ngoài phơi nắng!"

"thật sự?" Triệu Đan trong mắt tràn đầy kinh hi, thanh âm đều mang theo điềm yếu ớt, "Ta có thể uống hết!"

Tiểu Trúc thông xuống tầm mắt.

Lại tới nữa, chính là loại thanh âm yếu ớt này, chính là ngữ khí làm nũng như vậy, thật là làm cho người ta khó có thể cự tuyệt a! Nàng trước kia thể nhưng là thường thường dùng để đối phó Liễu Ly cùng thân nhân của nàng đây, hiện tại dùng để đối phó chính mình rồi!

Tiểu Trúc cảm thấy chuyện Triệu Đan mất trí nhớ này, nếu như không phải làm giả mà nói, hiện tại xem ra, đại khái là một việc rất tốt.

Cho ăn... Triệu Đan uống một chén cháo, Tiểu Trúc kiểm tra cửa chính cùng cửa lớn cũ nát nhìn không ra, xác nhận người ở phía ngoài cách khe cửa đại môn cái gì đều nhìn không tới, hần lúc này mới đem giường trúc ở phòng ngủ phía tây đem đến trong sân, chỉnh đốn sạch sẽ, trải đệm chăn gối đầu. hần đi vào phòng ngủ phía đông, ôm lấy Triệu Đan đi ra ngoài.

Tiểu Trúc vóc dáng không tính là cao, cùng Triệu Đan không sai biệt lắm, thân hình cũng rất gầy, cũng rất có lực khí, ôm lấy Triệu Đan liền đi ra ngoài.

Đem Triệu Đan thả trên giường trúc phơi nắng, Tiểu Trúc tiến vào phòng ngủ phía tây, bắt đầu bận việc của mình.

hần chuẩn bị đi ra ngoài một chuyến, nhìn xem tình thế phía ngoài, xác định an bài kế tiếp. Lần này, hần chuẩn bị hóa trang thành một vị đại tẩu.

Tiểu Trúc đem thuốc, bột phấn, dây cột tóc, đồ trang sức đều chuẩn bị tốt, lại tìm ra một bộ áo vải bông, một cái váy màu tương cùng một đôi vải giày thêu màu xanh.

Ra đến cửa, Tiểu Trúc đem Triệu Đan ôm trở về trong phòng ngủ.

"Người muốn đi ra ngoài sao?" Triệu Đà nằm ở trên giường, nhút nhát nhìn hấn. Vừa mới phơi nắng trong chốc lát, mặt nàng tái nhợt tựa hồ dẫn theo điểm đỏ ửng.

"Ân, " Tiểu Trúc bụng nước đã sớm chuẩn bị, "Phơi nắng cả buổi, uống nước a!"

hấn một tay nâng Triệu Đà dậy, một tay cầm ly nhắm ngay miệng Triệu Đà.

Triệu Đà hé miệng, không chút do dự mà đem toàn bộ nước uống vào.

Nhìn Triệu Đà nhắm mắt lại tiến vào mộng đẹp, Tiểu Trúc cắn cắn bờ môi, kỳ thật hấn biết rõ dùng vải bó nhét vào miệng Triệu Đà là phương thức đơn giản nhanh chóng nhất, thế nhưng hấn lại biết bởi vì không muốn cho Triệu Đà không vui mà dùng loại phương pháp phiền toái này.

hấn đi vào phòng ngủ phía tây, rất nhanh dịch dung thành một đại tẩu áo vải gai trâm (cài tóc).

Vác rỏ đang chuẩn bị đi ra ngoài, Tiểu Trúc quay người từ trong bao lấy ra ngân lượng cùng vật tùy thân, nhét vào trong ngực —— nếu như đi ra ngoài, vẫn là phòng ngừa vạn nhất!

Bên trong cộc ngầm Đại Kim, Liễu Ly đang ở mặt thất dưới đất một mình thăm vắn Hồ Bát.

hấn mặt không biểu tình rất ít nói chuyện, trên người như trước mặc lại bộ đồ ướt sũng kia, khô rồi ướt, hôm nay là trang phục màu đen, thẳng tắp đứng ở trong mặt thất, hai tay nắm một cái tia kim loại đen có dây hai đầu, híp mắt nhìn Hồ Bát bị còng ở trên tường.

Bỏ đuốc ở trên vách tường chiếu xuống, tia kim loại đen trong tay hấn lóe ánh sang tối tăm lạnh lẽo, thoát nhìn tựa hồ rất mềm mại.

Hồ Bát sớm đã sợ tới mức toàn thân bại liệt, lại bởi vì hai tay bị còng ở trên tường miễn cưỡng chèo chống.

hấn đã dạo qua Nam An Vương phủ, như thế nào không biết vị Liễu Ly Liễu Thống lĩnh này, là người khiết phích, có khi một ngày phải thay mấy bộ quần áo, tắm mấy lần đấy. Thế nhưng là hôm nay, bộ quần áo trên người Liễu Ly đã vài ngày không có đổi qua, tuy rằng mặt vẫn xinh đẹp như trước được nhân thần cộng phần, thế nhưng Hồ Bát vẫn có thể nhìn ra hấn đã vài ngày không có rửa mặt rồi!

Vừa rồi Liễu Ly ở trước mặt hấn giết người, giết chính là người giết chết Tiểu Tùng, sau đó đem thi thể Tiểu Tùng cùng Triệu Đà buộc cùng một chỗ, Hồ Bát nhớ rõ hấn gọi là Nghiêm Phúc.

Liễu Ly đối với Nghiêm Phúc nói một câu: "Người không nên dọa thê tử của ta như vậy!"

Sau đó, hấn đem cái tia kim loại đen kia nhắm ngay mặt Nghiêm Phúc.

Tia kim loại mềm mại trong tay hấn lập tức trở nên thẳng tắp, thẳng tắp mà cắm vào trái tim Nghiêm Phúc.

Nhìn Nghiêm Phúc run rẩy kêu thảm thiết cả buổi mà không chết, nhìn lại một chút, Liễu Ly cúi đầu dùng vải bó lau vết máu trên tia kim loại, Hồ Bát cái gì đều khai báo, thí dụ như như thế nào phụng mệnh ẩn núp, như thế nào bị Tiểu Trúc chỉ huy bắt đi Minh Châu quận chúa, như thế nào theo như Tiểu Trúc trốn về Đông Xu... đã như thế nào mang theo Triệu Đà đến Đông Xu, quá trình cũng kỹ càng mà khai báo, thậm chí cầu cái chết cho nhanh!

Liễu Ly nghe xong, im ắng mà tới gần hấn, kim loại tia "Bá" một tiếng trở nên thẳng tắp, nhắm ngay Hồ Bát: "Người chiếu cố thê tử của ta, cho nên, ta sẽ cho người cái chết nhanh!"

Thanh âm của hấn rét lạnh như băng, đối với Hồ Bát mà nói lại giống như tiên âm, hấn nhắm mắt lại, yên lặng chờ từ thân tiến đến.

Liễu Ly đã ngừng lại bước chân, tay phải chậm rãi duỗi ra.

không ai biết rõ, không có Triệu Đà ở bên cạnh hấn, không chỉ có sẽ cứu người, đều giết người!

Hồ Bát là ở lập tức chết đi đấy.

Nhìn Hồ Bát cùng thi thể Nghiêm Phúc, Liễu Ly nhắm mắt lại.

Xuất thân trong bóng tối, thói quen rét lạnh cùng bóng tối, từ nhỏ Triệu Đà là cứu rỗi duy nhất của hấn, là tánh mạng của hấn, ôn hòa duy nhất của hấn.

Vì nàng, hấn buông tha cho thói quen bóng tối cùng máu tanh; vì nàng, hấn cam tâm sấm vai Liễu Thống lĩnh; vì nàng, hấn dấn thân ghét mầu thân cùng tỷ tỷ, chỉ vì nàng tạo ra sinh hoạt hạnh phúc viên mãn, biểu hiện giả dối...

Thế nhưng là, có người muốn từ bên cạnh mình đem nàng mang đi!

Liễu Ly mở mắt, lại là một đêm đi qua, ngón giữa tay trái của Thái An Đế tựa hồ vậy tay hấn đấy!

Bảo chế hết Thái An Đế, Liễu Ly tâm tình bình tĩnh rất nhiều.

hấn đứng ở trong sân, nhìn thủ hạ dẫn Linh khuyến tiến vào Đông Xu, nhìn lại cao thủ dịch dung một chút, đối với Liễu Tứ nói: "Dẫn bọn hấn đi mặt thất

phố Vinh Hoa!"

Thái An Đế hôm nay ở trong tay hắn, hắn thế nhưng là con độc nhất của Hoàn Nhan thái hậu, vẫn là không có để lại nhi tử nối dõi, nàng lão nhân gia trăm phương ngàn kế, hại chết tất cả con nối dõi của Phúc Toàn Đế, trừ hắn ra cùng Thái An Đế.

Hoàn Nhan thái hậu sợ ném chuột vỡ bình, sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hơn nữa, đại binh quân đội Đại Kim tiếp cận, nhiều năm qua bởi vì nhạc phụ của mình Triệu Trinh trên quân sự chưa gượng dậy nổi, Đông Xu dám hành động thiếu suy nghĩ sao?

Ám vệ nắm Linh khuyên cùng những cao thủ dịch dung theo Liễu Tử cùng một chỗ lui xuống.

Liễu Ly không hề động.

Nhìn hắn lấy vạt áo thả hoa hồng xanh nhạt, trong nội tâm một hồi đáng chất: nếu là Triệu Đàm thấy hoa đoá là màu hoa hồng xanh nhạt, nhất định rất thích, nàng thích nhất màu xanh nhạt mà!

không có Triệu Đàm, đây hết thảy còn có ý nghĩa gì?

Tiểu Trúc vác lấy giỏ trúc, đi bộ đi tới đông thành Thanh Hoa cách một con phố nhỏ.

hắn trở mắt nhìn một đám Hắc y nhân cùng người áo xanh nắm một con chó cực lớn tại phía trước năm mươi bước, bên ngoài đầu phố bên cạnh hướng đông vọt tới, đằng sau đi theo một đội cấm quân Đông Xu.

hắn lúc này quyết đoán, xoay người rời đi.

Trở lại tòa nhà Bạch Dương trại, Tiểu Trúc đóng lại đại môn, bước nhanh đi vào nhà chính, xốc lên mảnh vải cửa phòng ngủ phía đông.

Triệu Đàm như trước ngủ say trên giường.

Nàng lộ ra ngoài khuôn mặt tái nhợt, lông mi thanh tú giống như vừa mới dùng bút vẽ lên, lông mi thật dài có chút rung động, bờ môi trắng bệch tím thật chặt... Cùng trước kia so sánh với, tuy rằng gầy rất nhiều, thế nhưng là cái cằm càng nhọn rồi, ngũ quan cũng tựa hồ càng lập thể rồi.

Tiểu Trúc từ trong lòng ngực lấy ra một con dao găm, bỏ ra vỏ đao, thanh đao găm kề trên cổ Triệu Đàm.

hắn biết rõ, đã có Linh khuyên điều tra, chính mình rất nhanh cũng sẽ bị những người kia tìm thấy được, đến lúc đó sợ là cũng bị người cho bắt rùa trong hồ, đành phải thúc thủ chịu trời rồi.

Cho nên, nhất định phải nhanh chóng đào tẩu.

Bất quá xem ra, Triệu Đàm thì không cách nào mang đi.

trên mặt trắng nõn thanh tú của hắn hiện lên một tia giống như thống khổ giống như áp lực, chăm chăm nhìn Triệu Đàm ngủ say: chỉ cần mình nhẹ nhàng vẽ một cái, Triệu Đàm sẽ trong giấc mộng ly khai nhân thế, không hề thống khổ.

Cùng hắn không công đem người lưu cho Liễu Ly, không bằng làm cho nàng cho nghĩ rằng là thê tử của mình mà chết đi. Tiểu Trúc nghĩ vậy, tay nắm Chủy thủ có chút dùng sức.

Chủy thủ vẽ ngoài chất phác tự nhiên, lưỡi đao lại cực bén, da thịt Triệu Đàm non mịn rất nhanh bị cắt ra một vết máu, một đường máu đỏ tươi chảy ra.'

Tiểu Trúc nhìn Triệu Đàm, nàng ngủ rất ngon.

hắn nở nụ cười, bởi vì trường kỳ cải trang thành nữ nhân, cho nên cười rất kiêu rất mỉ, con mắt híp lại, khóe miệng nhếch lên, thanh âm ôn nhu: "Triệu Đàm, đến một cái thế giới khác chờ ta a!"

Tiểu Trúc nắm Chủy thủ trong tay vận sức chờ phát động.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: là HE đầu rồi, hay vẫn là BE đây? Đây là một cái vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Chúy thủ đặt ngay yết hầu Triệu Đà, nhưng lại nằng lại ngủ rất ngon, không biết mơ thấy cái gì, khoe miệng có chút nhếch lên, có lẽ là một giấc mộng đẹp a.

Tiểu Trúc nhìn chăm chăm vào nàng, tay nắm chùi thủ thu trở về.

hắn nghiêng tai lắng nghe, tựa hồ nghe xa xa truyền đến tiếng chó sủa.

Trước khi đi, Tiểu Trúc cúi người trên môi khô khốc trắng bệch của Triệu Đà hôn một cái, nói giọng khàn khàn: "Người thế nhưng đã thừa nhận là thê tử của ta a! Thê tử của ta, ta sẽ tới tìm người a, chờ ta!"

nói xong, hắn quay người ly khai, áo váy màu tương rộng thùng thình phát ra tiếng vang "Sàn sạt", âm thanh "Sàn sạt" này càng ngày càng xa, rất nhanh liền biến mất.

một hồi tiếng chó sủa trong hẻm nhỏ ở Bạch Dương trại vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân lẩn lộn.

Triệu Đà chậm rãi mở mắt.

Vừa mới bắt đầu chẳng qua là một khe hở, sau đó mở to một chút, tiếp theo lại mở to một chút, cuối cùng, nàng rút cuộc xác định Tiểu Trúc không ở trong phòng, nghiêng người, chống tay đỡ ngồi dậy.

Nàng toàn thân xương cốt đều đau không chịu nổi, làm một động tác này đã làm cho nàng sức cùng lực kiệt, đã dùng hết khí lực toàn thân.

Bên ngoài truyền đến "Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Tiếp theo là tiếng chó sủa có thể nghe càng ngày càng gần.

"Triệu Đà ——" thanh âm là Liễu Ly.

Triệu Đà rút cuộc cầm cự không nổi nữa, chán nản ngã xuống.

Liễu Ly cũng không có nhân rồi.

Tiểu Trúc cha mẹ sớm đã qua đời, trên đời này không có thân nhân.

Liễu Ly chính là thủ hạ thâm vấn vô số sư huynh đệ của Tiểu Trúc cùng ám vệ quen biết Tiểu Trúc ở Đông Xu, dần dần đem phạm vi thu nhỏ lại đã đến trong đông thành Thanh Hoa, trải qua kiểm tra hỏi thăm lại thu nhỏ lại đã đến mấy cái ngõ nhỏ Bạch Dương trại này.

Ngửi qua quần áo Triệu Đà, Linh khuyến phóng tới trong phòng.

một thân hắc y Liễu Ly theo sát phía sau, như tên rời cung vọt vào.

hắn đứng ở cửa phòng ngủ, mảnh vải cửa phòng ngủ động ở trên đầu của hắn, vẫn rung động "Đùng".

"Triệu Đà?" hắn nhìn chăm chăm vào Triệu Đà nằm ở trên giường, tái nhợt, gầy yếu, thoát nhìn rất yếu đuối!

Triệu Đà nhìn Liễu Ly, khoe miệng muốn cười, lại cười không nổi, nước mắt sớm đã chảy ra.

Liễu Ly bước nhanh đến phía trước, trong tiếng chó sủa cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Triệu Đà.

Ám vệ đi đến, dắt Linh khuyến rời đi.

Triệu Đà đã quên như thế nào thút thít nỉ non rồi, những ngày này tao ngộ, làm cho nàng minh bạch, khóc là sẽ vô dụng thôi, chỉ có ở yêu người, quan tâm người trước mặt của người, khóc mới có chỗ dừng.

Nàng chẳng qua là im lặng mà chảy nước mắt.

Liễu Ly ôm Triệu Đà, trái tim kịch liệt mà co rúm lại, dường như bị người ác ý mà dùng sức nắm lấy, cái mũi của hắn cay cay, thấy Triệu Đà trong nháy mắt đỏ liền trào ra nước mắt, không biết lúc nào từng giọt nước mắt chảy xuống dưới, nhỏ trên tóc dài rối tung của Triệu Đà.

hắn đè nén chính mình, thấp giọng an ủi Triệu Đà: "Triệu Đà, không phải sợ, hết thấy đều đã qua rồi! Hết thấy đều đã qua rồi! Ta không bao giờ để nàng rời đi nữa!"

Triệu Đà ý thức có chút rời rạc: không, không có chấm dứt, hắn nói, còn có thể quay về tìm ta!

Nàng chưa xót mà ngửi mùi hương trên người Liễu Ly.

Có chút chua có chút thiu, nhưng lại là vị thuộc quen hương của hồ ly ca ca.

Nàng vòng hai tay qua lưng Liễu Ly, ôm eo Liễu Ly.

Hồ ly ca ca cũng gầy a...

Nàng rút cuộc chống đỡ không nổi, bất tỉnh nhân sự.

Liễu Liên cùng Liễu Ly mang theo Triệu Đàn, suất lĩnh mọi người đã đi ra kinh đô.

Ở biên cảnh Đại Kim cùng Đông Xu, Liễu Ly cùng Triệu Tử tụ họp.

Liễu Ly dứt Triệu Đàn uống bát cháo gà, nhìn Triệu Đàn ngủ rồi mới rời đi.

Liễu Liên cùng Triệu Tử cùng Triệu Đàn ngủ mê không tỉnh, Liễu Ly cùng Thái An Đế đã tiến hành một cuộc nói chuyện bí mật.

Thái An Đế thấy Liễu Ly tiến đến, toàn thân không khỏi lại run rẩy.

hắn từ lúc sinh ra đến bây giờ, chưa bao giờ khổ như vậy.

Nguyên lai, Liễu Ly thật là đáng sợ.

hắn rất hối hận, hối hận chính mình đem nội tâm Mãnh Hồ của Liễu Ly giấu giếm trong đầu kia phóng thích ra ngoài, cũng hối hận chính mình sao lại có thể tín nhiệm Chu Kỳ, một người không bằng heo chó hỗn đản như vậy...

Nhìn Thái An Đế lạnh run, Liễu Ly lần này không giống như ngày thường ra tay, mà là vẫn ung dung kéo một cái ghế, đối diện với hắn ngồi xuống, nói: "Lần chia tay sắp tới, ta có một cái thứ đồ vật muốn cho ngươi nhìn một cái!"

Theo động tác của hắn, tâm Thái An Đế lần nữa run lên, hắn nhìn tay Liễu Ly trắng nõn thon dài, tiến vào trong vạt áo màu trắng thêu hoa văn màu bạc kỳ quái, móc ra một tia tơ lụa màu vàng sáng.

Liễu Ly nhìn hắn một cái, đem tia tơ lụa đưa tới: "Độ đệ của ta, ngươi muốn có phải cái này hay không?"

Thái An Đế nhìn tia tơ lụa, nhưng là không có lập tức nhìn. hắn nhìn lướt qua quần áo Liễu Ly—— Liễu Ly hôm nay không có mặc chết tiết... trang phục màu đen!

hắn rút cuộc nguyện ý thay quần áo rồi, đây đại khái là một cái tin vui a!

hắn triển khai tia tơ lụa.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, phụ hoàng còn muốn cho Liễu Ly kế vị.

Liễu Ly thò tay thu hồi tia tơ lụa, cẩn thận từng li từng tí mà thả lại trong ngực.

hắn đứng dậy, trong tay không biết lúc nào nhiều hơn một tia kim loại đen. Liễu Ly buông ra tay trái, thoát nhìn tia kim loại cực kỳ mềm mại thoáng cái trở nên thẳng tắp, mũi nhọn lóe hàn quang chỉ hướng Trúc Tranh. Liễu Ly mang trên mặt vui vẻ, trong mắt lại một mảnh lạnh như băng: "Trúc Tranh, ta muốn giết ai, có thể giết chết a!"

hắn cười cười, buông lỏng mà tựa ở trên mặt ghế: "Ta nghĩ ngươi đã rõ rồi, về sau nên làm như thế nào thì làm!"

Dứt lời, hắn quay người rời đi.

hắn phải đi chăm sóc Triệu Đàn, chẳng muốn cùng Trúc Tranh nhiều lời.

Triệu Đàn ngủ thật lâu.

Đợi lúc nàng tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trong một căn phòng rất quen thuộc.

Triệu Đàn chần chờ mà chuyển động con mắt, nhìn mình hoàn cảnh xung quanh.

Gối đầu thêu hoa cùng giường chiếu màu trắng, hương thơm mềm mại; màn lụa như cánh ve sẫm màu xanh nhạt một tầng lại một tầng, ở trong gió nhẹ nhàng lay động; ánh mặt trời ôn hòa từ hướng nam cửa sổ chiếu vào, trong phòng bày biện đẹp đẽ sáng trưng không hề có vẻ lo lắng; trên bàn nhỏ bên giường bày một cái cốc Thanh Hoa mỹ nhân, bên trong cắm mấy nhánh hoa hồng nở rộ màu xanh nhạt... Giống như trong khuê phòng ở kim kinh cùng Nhuận Dương.

Triệu Đàn cảm thấy trước mắt thật sự rất giống một giấc mộng đẹp, nàng rất sợ một khi mình tỉnh lại, sự tốt đẹp chính là liền lập tức biến mất. Nàng sợ bừng tỉnh, vội nhắm mắt lại, nhỏ giọng gọi kêu lên: "Hồ ly ca ca..."

Nàng mở to mắt, liền thấy được hồ ly ca ca đang mỉm cười.

Hồ ly ca ca mỉm cười mắt xuất hiện ở trước mắt của nàng, hần đang sửa sang lại tủ quần áo, nghe nàng gọi liền cất bước tới giường.

"Hồ ly ca ca..." Triệu Đan nắm tay Liễu Ly, nhắm mắt lại.

Liễu Ly vuốt ve tay Triệu Đan, sau đó cúi đầu hôn một cái.

Triệu Đan đã trở về, thật tốt!

Chẳng qua là, đại phu không phải nói Triệu Đan đã không có gì đáng ngại rồi, chỉ cần hảo hảo tu dưỡng, thế nhưng tại sao nàng như thế nào vẫn mê man?

Liễu Ly cởi áo ngoài, cũng nằm ở trên giường, hần phải hảo hảo suy nghĩ một chút, kế tiếp nên làm cái gì.

Thiên Hạo Đế cải trang đi tới đông biên cương, thủ phủ Đạo Dương.

Tới đón tiếp hần là Tổng đốc Tôn gia đông biên cương cùng con rể Triệu Từ, hần nói một câu: "Trẫm đi gặp Minh Châu quận chúa trước!"

Thiên Hạo Đế ngồi ở bên giường, chờ Triệu Đan tỉnh lại.

hần quan sát nhiều lần, Triệu Đan thật sự chẳng qua là ngủ rồi, chỉ có điều ngủ rất quen thuộc mà thôi.

Liễu Ly hai tay ôm vai nghiêng người tựa ở phía trước cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhiều loại hoa rực rỡ ngoài hoa viên, cũng không có ý định ly khai.

Cứu ra Triệu Đan, hần cũng giống như nhập ma, hần không muốn cho Triệu Đan ly khai tầm mắt của mình, một khắc cũng không muốn.

Triệu Từ ý đồ mang đi hần, cho phép Thiên Hạo Đế một mình gặp Triệu Đan, lại bị hần đẩy ra.

Trong những người này, chỉ có Liễu Liên có năng lực mang đi hần, Liễu Liên lại mang đi Triệu Từ: "Đây là hần biểu đạt tâm tình một loại phương thức mà thôi, kệ hần đi!"

Thiên Hạo Đế chưa từng có gặp qua Liễu Ly như vậy.

Hai mươi năm trước hần đã biết Liễu Ly rồi.

Từ trong đồng rác chợ đêm Diên Khánh Nhuận Dương phường, nhưng lại có mỹ mạo rất đẹp mắt, cười rất ôn hòa cùng cử chỉ ôn nhu sẵn sàng, nếu không phải bởi vậy, hần có thể nào bắt cóc Bánh Hấp nhỏ?

Nhưng mà Liễu bây giờ Ly, con mắt không khí trầm lắng, toàn thân một mảnh lạnh như băng, chỉ có nhìn về phía Triệu Đan, trong mắt mới xuất hiện một vòng ôn nhu.

hần hay là hần, sạch sẽ, mau lẹ, tinh như xử nữ động như thỏ chạy; hần lại cũng không phải hần, hần phóng xuất ra rồi không đồng dạng thứ đồ vật như vậy —— hắc ám, rét lạnh.

Triệu Đan khi... tỉnh lại, thấy Thiên Hạo Đế, chẳng qua là khóe môi mỉm cười: "Súi Cảo ca ca? Đây là mộng sao?"

Nhìn nàng vừa muốn nhắm mắt lại, Liễu Ly cuống quýt hô: "Cùng nàng nói chuyện, đừng để cho nàng ngủ!"

Thiên Hạo Đế vội vươn tay sờ môi Triệu Đan: "Bánh Hấp, ta là ca ca, Súi Cảo ca ca!"

hần sát vào môi Triệu Đan hôn một cái, sau đó nhanh chóng nhìn thoáng qua Liễu Ly —— hần không muốn chọc giận Liễu Ly bị điên này!

Thế nhưng Liễu Ly lại không chú ý tới hần, Liễu Ly đang từ trong tay thị nữ tiếp nhận một bát cháo. Triệu Đan mỗi lần tỉnh lại, đều chỉ tỉnh trong một giây lát, hần thừa dịp nàng còn không có lần nữa tiến vào mộng đẹp, cho nàng ăn một chút gì đó.

Thiên Hạo Đế ngồi ở trên giường, nâng Triệu Đan dậy, cho Triệu Đan dựa vào trong lòng ngực của mình.

Liễu Ly bung một chén cháo, múc một muổng nếm một cái, độ ẩm vừa vặn, vì vậy bắt đầu cho Triệu Đan ăn.

Triệu Đan mí mắt nặng trĩu, mắt to lại có chút ít không mở ra được rồi, nàng muốn đây là mộng, hồ ly ca ca cùng Súi Cảo ca ca đều ở bên cạnh mình, được tranh thủ thời gian ngủ, miễn cho lại trở về sự thật, lại thấy Tiểu Trúc.

Ý thức của nàng bắt đầu hốt hoảng.

Thiên Hạo Đế lúc sau đã hiểu được, hần một tay nâng phần lưng Triệu Đan, một tay ngả vào phía trước vỗ nhẹ nhẹ vào mặt Triệu Đan: "Triệu Đan, không cho phép ngủ, Triệu Đan!"

Liễu Ly tốc độ rất nhanh mà dứt cho Triệu Đan, hần trong thời gian ngắn nhất cho Triệu Đan ăn hết chén cháo này, lại phải cam đoan Triệu Đan không bị nghẹn. Bận rộn như vậy, hần đã nghe được thanh âm Thiên Hạo Đế uy hiếp Triệu Đan —— "Triệu Đan, Bánh Hấp nhỏ, nếu như ngươi ngủ tiếp, ca ca

hôn người đấy!"

một chén cháo rất nhanh đã ăn xong.

Triệu Đan cũng ngủ rồi.

Thiên Hạo Đế nhẹ nhàng đem Triệu Đan thả trên giường, đắp chăn lại.

Liễu Ly cũng không nhìn hắn cái nào, đem cái chén không đưa cho hắn: "Giúp ta cầm đi ra ngoài đi!"

Thiên Hạo Đế rất muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn nhìn Triệu Đan ngủ say, hắn vẫn tiếp nhận cái bát đi ra.

hắn cảm giác được, lúc này Liễu Ly giống như có lẽ đã bộc phát rồi, vẫn là không gây gổ với hắn thì tốt hơn.

Thái An Đế tuy rằng được đón trở về trong nội cung, nhưng một mực tiếp tục cáo ốm không vào triều. Hoàng Đế bị bệnh, c đám ung phi cũng không dám đi dạo mua vui, trong hoàng cung Đông Xu cả ngày yên tĩnh.

Phòng bếp nhỏ trong Hiệt anh Điện chịu trách nhiệm nhóm lửa, cung nữ hồng hương đang tại nhóm lửa, trong nồi đất hầm cách thủy lấy canh nóng.

Chủ bếp Đại cung nữ Lương cô cô đang đứng ở trước tấm thớt cắt lấy nắm đùi gà. Nàng một bên vừa làm vừa nói: "Hoàng Thượng mấy ngày nay ăn cũng không tẻ, thái hậu mỗi ngày chỉ thị chúng ta cho Hoàng Thượng uống canh hầm cách thủy, mấy ngày trước đây cho tới bây giờ chưa hề dung qua phòng bếp nhỏ đâu!"

Hồng Hương mặt thanh tú khẽ cười cười: "Đúng vậy a!"

Mấy ngày nay, Hoàng Thượng sợ là chịu khổ ở chỗ Liễu Ly đó a! Hặc hặc!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hôm nay bắt đầu canh hai, đây là Canh [1], buổi tối còn có một canh ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiêu Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

đã đến Đạo Dương, Liễu Ly theo Triệu Tử tiến vào đông biên cương, Tổng đốc Tôn Gia Nghị ở biệt viện ngoài thành Đạo Dương. Tôn Gia Nghị ở đông biên cương kinh doanh nhiều năm, cái biệt viện này dựa vào núi, phong cảnh rất đẹp, lâm viên thiết kế cực kỳ tinh diệu.

Buổi sáng ngày hôm đó, tuy là đầu hạ, nhưng mà mặt trời rực rỡ, trong hoa viên hoa khoe màu đua sắc, cảnh sắc hợp lòng người.

Triệu Đan ngủ say như trước.

Liễu Ly ngồi ở bên giường, dùng khăn lụa từ trong chậu chấm nước ấm, nhu hòa mà giúp đỡ Triệu Đan lau sạch thân thể.

Triệu Đan chậm rãi mở mắt, nhìn Liễu Ly: "Hồ ly ca ca..."

Liễu Ly lập tức vứt bỏ khăn lụa, hướng ra phía ngoài kêu lên: "Đem canh hầm xương tới đây!"

một mỹ mạo nha hoàn chờ ở bên ngoài bưng khay đi đến. Tôn Gia Nghị tuy trong sạch liêm khiết, nhưng trong biệt viện này của hắn nuôi dưỡng không ít nha hoàn mỹ mạo, ngay cả nha đầu quét lá rụng ở trong vườn cũng đều là giai nhân thanh tú.

Triệu Đan phản ứng có chút chậm chạp, ánh mắt của nàng từ trên người Liễu Ly chuyển dời đến rồi trên người nha hoàn mỹ mạo, đột nhiên bắt đầu co rúm lại, kéo chân phủ lên mặt của mình, trong miệng lầm bầm "Người đã đến rồi... Người đã đến rồi... Người thật sự đã đến..."

Liễu Ly hiểu rõ ra: nguyên lai Triệu Đan vì cái này nha hoàn lại là Tiểu Trúc giả trang thành đây!

hắn một bên cách chân nhẹ khẽ vuốt vuốt Triệu Đan, một bên thấp giọng trách cứ người nha hoàn: "Còn không đi ra ngoài!"

Nha hoàn bị sợ hãi, bưng khay quay người muốn chạy.

"Đề thứ đó lại!" Liễu Ly ánh mắt âm lệ.

Nha hoàn lao đảo một cái, nom nớp lo sợ buống khay, cầm theo váy áo chạy ra ngoài.

Liều Ly có chút dùng sức, xốc cái chần Triệu Đàn lên, trên mí mắt Triệu Đàn đang nhắm hờ một cái, lại đang trên môi Triệu Đàn hôn một cái, ôn nhu nói: "Triệu Đàn, không phải sợ, hồ ly ca ca ở cùng ngươi! Chúng ta ngày mai sẽ xuất phát về nhà, phụ thân cùng mẫu thân đều trong phủ chờ chúng ta trở về."

Triệu Đàn mở mắt, nhìn chăm chăm vào Liều Ly: "Triệu Đàn không trở về nhà!"

"Được!" Liều Ly con mắt có chút ẩm ướt, dù sao Triệu Đàn nguyện ý cùng hắn nói chuyện, "Chúng ta đi biệt viện Vân Trạch được không?"

hắn đột nói: "Vân trạch biệt viện có thật nhiều Tinh Vệ, đáng người đều rất cao lớn, có thể giúp hồ ly ca ca bảo hộ Bánh Hấp nhỏ!"

Liều Ly nhớ rõ Tiểu Trúc vóc dáng thế nhưng là không cao đấy, cho dù là thuật dịch dung rất cao siêu, sợ cũng khó có thể biến thành cao a!

Triệu Đàn chăm chú suy nghĩ, cuối cùng nói: "Vậy được rồi!"

Nàng từ khi khi tỉnh lại, giống như biến thành một đứa bé. Thí nghiệm hai lần, Liều Ly cảm thấy Triệu Đàn biến thành tám tuổi, hắn sẽ đem Triệu Đàn trở thành một đứa bé mà chiều cõ.

Liều Ly tranh thủ thời gian thừa dịp nàng thanh tỉnh, dứt nàng chén canh xương sườn kia, lại ôm nàng đến trong phòng —— hắn bây giờ cần bản không muốn cùng Triệu Đàn tách ra, trong chốc lát cũng không được; Triệu Đàn cũng như vậy, chỉ cần tỉnh lại, là bắt đầu tìm hắn, như một tiểu hài tử đối với hắn rất không muốn xa rời.

Lần này, Triệu Đàn tỉnh thời gian dài hơn một chút. Bất quá, nàng vẫn là vô thức mà tận lực tránh né nhắc tới cái kia đoạn thời gian tối tăm kia, dường như hết thấy đều không có phát sinh qua, mà nàng, chẳng qua là cùng hồ ly ca ca đi ra ngoài chơi.

Liều Ly một mực cùng nàng nói chuyện.

hắn biết rõ Triệu Từ cùng Triệu Đồng đều rất lo lắng cho Triệu Đàn, thừa dịp Triệu Đàn thanh tỉnh, liền chỉ thị thủ hạ đi thông tri Nam An Vương Triệu Từ.

Thiên Hạo Đế Triệu Đồng cùng Nam An Vương Triệu Từ rất nhanh liền dắt tay nhau mà đến.

Lúc bọn hắn đi đến, Triệu Đàn lần nữa ngủ rồi.

Hai người một người chuyển cái ghế dựa, ngồi song song ở trước giường, nhìn chăm chăm vào Triệu Đàn, chờ Triệu Đàn từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại.

Thế nhưng là, Triệu Đàn một mực ngủ được rất ngon.

Nàng giống như nằm mơ, thường thường ở trong mộng mỉm cười.

Liều Ly hiện tại ai cũng không tin, hắn cũng trong phòng trông coi.

Nửa canh giờ đi qua, Triệu Đàn như trước không có tỉnh.

Thiên Hạo Đế ra cái chủ ý: "Nếu không, cho Triệu Đàn tắm rửa thử xem?"

Triệu Từ chấp nhận, nói: "Ta gọi mấy cái nha hoàn tiến đến!"

Ai biết Liều Ly đứng ở phía trước cửa sổ lập tức đi nhanh tới, vội vàng nói: "không cần, chuyện này ta tự mình làm!"

Nghe hắn nói xong, Triệu Đồng cùng Triệu Từ cũng giống như thấy quái thai mà nhìn hắn.

Liều Ly hít sâu một hơi, nhẫn nại giải thích nói: "Cái kia mật thám Đông Xu - Chu Kỳ, chính là giả trang thành nha hoàn bên người Triệu Đàn - Tiểu Trúc, Triệu Đàn hiện tại rất sợ nữ nhân, nhất là nha hoàn!"

Ngày hôm sau, Liều Ly lấy cớ phải về Nhuận Dương tìm thần y Hứa Văn Cừ cùng Hầu Lâm Sinh xem bệnh cho Triệu Đàn, không để ý Triệu Từ cùng Triệu Đồng giữ lại, mang theo Triệu Đàn đi ra Đạo Dương.

Triệu Từ cần phải chỉ huy quân đội hộ tống Thiên Hạo Đế hồi kinh, đành phải để cho bọn họ đi.

Liều Ly cho người ta chuẩn bị một cỗ xe ngoại hình rất bình thường, nhưng mà có đặc thù trang bị có thể giảm bớt lắc lư, trong xe ngựa có một giường mềm, cho phép Triệu Đàn ngủ ở bên trong, mình cũng không cưỡi ngựa, một mực ở bên trong cùng nàng.

hắn cũng không dám từ chối nữa, lần này đi theo hắn là ám vệ cùng Tinh Vệ, đều là trải qua chọn lựa đặc biệt, mỗi người cưỡi một con ngựa cao to, hộ vệ lấy xe ngựa.

Liều Ly biết rõ theo ngoại hình của Tiểu Trúc, sắm vai nữ nhân là rất dễ dàng, cho nên một đoàn người một nữ nhân cũng không có mang theo, ngoại trừ Triệu Đàn, toàn bộ là nam nhân, hơn nữa tất cả đều là nam nhân cao lớn.

hắn không sợ Tiểu Trúc, nhưng hắn muốn cho Triệu Đàn cảm giác an toàn.

Lần này Liễu Ly hoàn toàn chuẩn bị. Dự đoán phải một đội nhân mã tại phía trước bố trí, mỗi lần nghỉ ngơi, đều muốn bảo đảm hoàn cảnh an toàn, thoải mái dễ chịu, thích hợp Triệu Đàn nghỉ ngơi.

Đoạn đường này đi tới, bọn hắn ban ngày nghỉ ngơi trong đêm chạy đi, tốc độ tuy rằng hơi chậm, nhưng mà thời gian Triệu Đàn thanh tỉnh lại càng ngày càng dài.

một ngày này, bọn hắn đi đến điểm giữa đông biên cương cùng Nam Cương—— Phúc Châu.

Ám vệ chuẩn bị chỗ ở là một biệt thự của phú hộ địa phương.

Căn biệt thự này khéo léo thoải mái dễ chịu, tường vây cực cao. Trong hoa viên nho nhỏ có đủ loại hoa hồng nở rộ, vào mùa hè dưới ánh mặt trời đẹp không sao tả xiết.

Triệu Đàn tỉnh lại, nàng muốn phơi nắng, Liễu Ly ngay tại cây hoa hồng xếp một trương ghế nằm, hắn ôm Triệu Đàn ngồi ở bên cây hoa hồng phơi nắng.

Thời gian đã dần dần tiến vào giai đoạn nóng nhất mùa hạ.

Triệu Đàn cảm thấy u ám, nàng trở nên rất thích phơi nắng, cảm thấy ở dưới ánh mặt trời lại ôn hòa lại sáng sủa, thoải mái cực kỳ.

Liễu Ly ôm nàng nhưng là không còn thư thái như vậy rồi. Trời nóng như vậy ở dưới mặt trời phơi nắng, từ khi ngồi ở chỗ này, hắn đổ mồ hôi như mưa.

Triệu Đàn thấy thái dương Liễu Ly đổ mồ hôi, rất tri kỷ mà dùng tay áo giúp hắn lau đi.

Cũng không lâu lắm, nàng phát hiện cái trán Liễu Ly lại bị mồ hôi làm ướt, ngay cả trên mũi tựa hồ cũng có mồ hôi.

Triệu Đàn cảm thấy rất kỳ quái, vì vậy bắt đầu quan sát Liễu Ly.

Hôm nay Liễu Ly mặc trên người một kiện hạ bào màu trắng ngân vân, chỉ dùng để thấm mồ hôi, thế nhưng Triệu Đàn ngồi ở trong ngực Liễu Ly, lại phát hiện phần lưng quần áo Liễu Ly hầu như biến thành trong suốt, dính sát ở làn da Liễu Ly.

"Hồ ly ca ca, người nóng không?" Triệu Đàn sẵn sàng hỏi.

Liễu Ly muốn bảo tố nước mắt tại chỗ rồi: Triệu Đàn quan tâm chính mình rồi! Triệu Đàn đã bắt đầu khôi phục!

hắn cầm lấy khăn lụa Triệu Đàn, xoa xoa mồ hôi trên mặt cùng khóe mắt, cúi đầu mỉm cười nhìn Triệu Đàn, nói: "Hồ ly ca ca không nóng, ca ca cùng Triệu Đàn!"

Triệu Đàn nghe vậy, lập tức tin là thật. Nàng uốn éo trong ngực Liễu Ly, lại có điểm buồn ngủ rồi.

Liễu Ly nhìn Triệu Đàn sắp ngủ, vừa rồi hưng phấn không cánh mà bay, hắn cố gắng buộc chính mình trấn định lại, nhìn chung quanh cao cao tường vây, rút cuộc nghĩ ra một cái biện pháp làm Triệu Đàn thanh tỉnh.

Ám vệ nhận được mệnh lệnh Liễu Ly, lập tức hoạt động. Mà Liễu Ly tức thì ôm Triệu Đàn bốn phía đi đi lại lại, cho nàng nhìn cây hoa hồng trong hoa viên.

"Triệu Đàn, người xem, đây là cây hoa hồng màu vàng, trồng ở cửa sổ phía trước phòng ngủ chúng ta, được không?"

"Triệu Đàn, cái hoa này là màu gì? Màu hồng phấn sao? Người có thích hay không?"

"..."

một phút đồng hồ về sau, Triệu Đàn tuy rằng buồn ngủ, Liễu Ly càng không ngừng quấy rối nên không có ngủ được.

Ám vệ bố trí hai cái thùng tắm lớn, quần áo, khăn lụa cùng xà bông thơm, lập tức lui ra ngoài, đóng lại cửa vườn, dẫn Linh khuyển ở bên ngoài canh gác.

Liễu Ly cởi y phục của mình, lại cởi quần áo Triệu Đàn, ôm Triệu Đàn vào thùng tắm. Hắn ngồi ở trong thùng tắm, cho Triệu Đàn ngồi trên đùi mình.

Trong thùng tắm thả tinh dầu Bạc Hà, nước ấm vừa vặn, trên người lại lạnh lạnh, hương vị rất dễ chịu.

Triệu Đàn thoáng cái thanh tỉnh.

Nàng ngồi ở trong ngực Liễu Ly, vui vẻ mà đùa nghịch nước.

một lát sau, Triệu Đàn tò mò hỏi Liễu Ly: "Hồ ly ca ca, phía dưới cái mông ta là vật gì a?"

Thanh âm Liễu Ly có chút bối rối: "Làm sao vậy?"

Triệu Đàn một bên giầy dựa một bên oán giận nói: "đụng đến ta khó chịu quá!"

Liễu Ly nhẹ nhàng giật giật: "Là cái này sao?"

"Àn." Triệu Đàn bắt tay duỗi xuống dưới, bắt được đỉnh nhọn của Liễu Ly.

Liễu Ly nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Triệu Đàn tò mò sờ sờ.

Liễu Ly cảm giác được một cổ khoái cảm đã lâu không thấy từ bộ vị bị Triệu Đàn sờ làm cho bay lên, dọc theo xương sống truyền khắp toàn thân, thân thể của hắn thăng băng, sau đó đột nhiên buông lỏng.

Triệu Đàn vẫn chơi đùa.

Liễu Ly cúi đầu, môi dán vào lỗ tai Triệu Đàn, nhẹ nhàng nói: "Triệu Đàn, thùng nước kia không sạch sẽ rồi, chúng ta đổi lại thùng tắm được không?"

"Được!" Triệu Đàn nắm lấy vật đã biến mềm oặt trong tay, nhẹ gạt đầu.

Trời càng ngày càng nóng, phòng bếp nhỏ ở Hiệt anh Điện lại không chịu thái như vậy rồi. một ngày chạng vạng tối, cung nữ Hồng Hương bận rộn một ngày nhóm lửa từ trong phòng bếp đi ra, đụng phải hai cái tiểu thái giám đến đưa canh nóng cho Thái An Đế.

Hai cái tiểu thái giám nhìn chăm chăm vào Hồng Hương, xùy xùy mà cười không ngừng, còn thấp giọng nghị luận: cái bộ ngực của cung nữ này thật là nhỏ a!

Hồng Hương thấy ánh mắt của bọn hắn vừa nhìn, phát hiện áo màu trắng của mình bị mồ hôi thấm ướt có chút trong suốt rồi, bên trong áo ngực màu tím trở nên rõ ràng. Trời quá nóng rồi, hắn chẳng muốn làm ngực giả, nhìn qua xác thực quá mức bằng phẳng rồi.

Đội thân ảnh tiểu thái giám biến mất, bình tĩnh nghĩ: là lúc rời đi. Liễu Ly nhất định sẽ mang theo Triệu Đàn quay về Nhuận Dương, mình cũng đi Nhuận Dương a, cũng không biết Triệu Đàn khôi phục trí nhớ chưa...

Tắm rửa xong, Liễu Ly dứt Triệu Đàn uống một chén cháo hoa bách hợp ngân nhĩ đường phèn. Uống xong cháo, Triệu Đàn rất nhanh liền ngủ mất rồi.

Liễu Ly không muốn ly khai nàng, cho nên ra lệnh cho người trong phòng xếp đặt một bình phong, Triệu Đàn ở bên trong ngủ, hắn ở bên ngoài gặp người xử lý công vụ.

Đầu tiên là báo cáo về tình hình ở kinh đô Đông Xu, chịu trách nhiệm tìm kiếm Chu kỳ (Tiểu Trúc)

"Bẩm báo thống lĩnh, chúng ta năm người ngày đêm thay nhau canh giữ chung quanh tòa nhà Thanh Hoa trong Bạch Dương trại, trước một tháng không có chút động tĩnh nào, mười ngày đêm trước lúc giữa giờ sủu, xông vào một nữ nhân, chúng ta lập tức tiến hành bắt, thế nhưng là hắn khinh công trác tuyệt, thậm chí có thể vượt qua tường thành, kết quả..."

Liễu Ly nhíu mày nói: "Lui xuống trước đi a!"

Liễu Tử đi đến.

"Bẩm báo thống lĩnh, thuộc hạ đã có hành tung Chu kỳ!"

Liễu Ly lưng thoáng cái trở nên thẳng tắp: "hắn ở đâu trong?"

"Thuộc hạ mặc dù không có truy tung hắn, nhưng mà căn cứ vào mấy địa điểm hắn xuất hiện, xác định hắn đang chạy tới Nhuận Dương."

"Chúng ta ở đây liền tung lưới chờ đợi a!" trên mặt xinh đẹp của Liễu Ly hiện lên ý cười, "Đem bọn họ gọi vào!"

"Vâng!" Liễu Tử lui ra ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [2] a ~

Khôi phục canh hai rồi, khen ngợi khen ngợi mạc mạc a ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

18+

Liễu Ly mang theo Triệu Đàn không nhanh không chậm mà đi về phía nam biên cương.

hắn sớm chỉ thị Liễu Tử mang người quay về Nhuận Dương bố trí cạm bẫy rồi, bởi vì đã tính trước, cho nên sẽ đem lực chú ý đặt ở trên người Triệu Đàn.

Thời gian qua Liễu Ly đối với Triệu Đàn một lòng chiếu cố chậm rãi trôi qua.

Triệu Đàn thời gian mỗi ngày thanh tĩnh càng ngày càng dài, khí sắc nàng cũng càng ngày càng tốt, đối với Liễu Ly cũng càng dính chặt, mỗi ngày dính lấy Liễu Ly.

Bọn hắn không biết là, bọn hắn bởi vì vô cùng thân mật, dính nhau như kẹo mạch nha, những cái ám vệ kia đều đùa giỡn gọi hai người bọn họ là "người liên thể".

Liễu Ly có một loại gió xuân quét đi cảm giác lo lắng, nhìn Triệu Đàn, hắn thường thường từ đáy lòng sinh ra một loại buồn lòng thoải mái dễ chịu cùng thỏa mãn —— Triệu Đàn nghe lời như vậy, thật tốt!

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không nhắc tới trạng thái hài đồng của Triệu Đàn trước mắt.

Liễu Ly hoàn toàn đem Triệu Đàn trở thành một đứa bé mà chiếu cố.

Triệu Đàn tỉnh, hắn mặc quần áo cho Triệu Đàn, giúp Triệu Đàn rửa mặt, chải đầu cho Triệu Đàn, mang Triệu Đàn ra sân chơi.

Triệu Đàn ngủ, hắn hoặc là trông coi Triệu Đàn, nhìn Triệu Đàn, hoặc là cùng Triệu Đàn ngủ, dù cho Triệu Đàn trong giấc mộng, hắn cũng muốn mang cho Triệu Đàn cảm giác an toàn.

Triệu Đàn tâm tình càng ngày càng tốt, trên mặt thường thường mang theo nụ cười ngọt ngào đáng yêu.

một ngày, Triệu Đàn sau khi tỉnh lại, thấy hồ ly ca ca đang đứng ở bên giường, không biết đang làm cái gì. Nàng ngồi dậy, lúc này mới phát hiện Liễu Ly đang giúp nàng chọn quần áo.

Liễu Ly đem quần áo cùng váy trải trên chăn mỏng của Triệu Đàn, nhìn hiệu quả phối hợp, cuối cùng, hắn chọn một kiện màu hồng nhạt thêu cành hoa cỏ xanh nhạt ở cổ tay áo, lại chọn lấy một cái váy lụa trắng thêu hoa hồng đỏ ở chân váy.

"Triệu Đàn, ca ca mặc quần áo cho ngươi!"

Triệu Đàn không nói gì mà xuống giường, xoắn tóc dài giẫm trên giày thêu đứng trên mặt đất.

Liễu Ly vừa cầm quần áo đi tới, liền thấy được Triệu Đàn rất phóng khoáng mà cởi áo ngủ màu trắng thêu hoa, tron bóng mà đứng ở trước mắt mình, ngoại trừ tóc đen xoắn xuống nửa che nửa đẩy núm vú, toàn thân không mặc gì.

hắn che mặt: nha đầu kia quần lót là lúc nào không thấy rồi? hắn nhớ rõ là mình giúp nàng mặc xong quần lót cùng áo ngủ mới ngủ đó a!

Triệu Đàn rất mát lạnh mà đứng ở nơi đó, đợi trong chốc lát, hồ ly ca ca còn không đến, liền thúc dục Liễu Ly một tiếng.

Nàng vừa tỉnh ngủ, thanh âm cực kỳ mềm mại lười biếng, mang theo một cỗ mỉa ý, hết lần này tới lần khác chính mình không phát giác gì, vẻ mặt trẻ thơ thân lay động: "Hồ ly ca ca, nhanh lên á..., van ngươi!"

Mặt Liễu Ly lập tức trở nên huyết hồng, bên tai quanh quần Triệu Đàn cái kia mềm mại lười biếng "Hồ ly ca ca, nhanh lên á..., van ngươi!"

Trước kia hai người bọn họ ở trong khuê phòng, hắn luôn nếu không chơi, Triệu Đàn một khi không chịu đựng nổi hắn, chính là như vậy cầu hắn đấy, thanh âm run rẩy, lười biếng, mềm mại...

Triệu Đàn nghi ngờ nhìn cả khuôn mặt hồ ly ca ca đỏ bừng, rất là nghi hoặc, đi tới, kiễng gót chân, đưa thay sờ sờ cái trán Liễu Ly —— thời điểm nàng sinh bệnh, hồ ly ca ca chính là như vậy sờ trán của nàng đấy.

Cái trán Hồ ly ca ca có chút nóng lên.

"Hồ ly ca ca, ngươi bị bệnh sao?"

Liễu Ly dời đi tay che mặt, buông lỏng tầm mắt, vừa muốn an ủi Triệu Đàn, lại phát hiện Triệu Đàn đang đứng ở trước mắt mình, mà trước mắt hắn, chính là Triệu Đàn cao ngất trắng nõn đầy đặn.

Liễu Ly im lặng.

Triệu Đán cảm thấy hồ ly ca ca là lạ, muốn nhìn đến cùng, liền tiến tới một bước. Ngay lúc nàng bước đi, hai luồng trắng nõn đầy đặn trước ngực bắt đầu nhộn nhào —— tuy rằng gần đây gầy không ít, nhưng Triệu Đán trở nã tốt đẹp chính là cái bộ vị kia thủy chung được chăm sóc rất tốt.

Trong trẻo nhưng lạnh lùng, kiên trì tự xưng là không háo sắc, Liễu Ly lúc này muốn: nói thật, Triệu Đán tuy rằng gầy không ít, nhưng cái chỗ kia thể nhưng sao không gầy gì hết a!

Cùng lúc đó, hần cảm thấy cái mũi của mình tựa hồ có hai cỗ nhiệt lưu chảy ra, uồn lượn hạ xuống.

"Hồ ly ca ca, là máu! Lô mũi của người chảy máu!" Triệu Đán bị dọa, nàng nhào vào trong ngực Liễu Ly —— thân thể phốc tiến vào, mặt còn ngẩng lên nhìn hồ ly ca ca bị thương cái mũi.

Máu mũi Liễu Ly "Lạch cạch" một tiếng, nhỏ trên vù trắng nõn của nàng, đỏ tươi cùng trắng nõn tạo thành nét đối lập sáng rõ.

Triệu Đán cúi đầu nhìn trước ngực mình, lập tức co rúm lại.

Liễu Ly chịu đựng ** phòng lên, đem Triệu Đán bế lên, trong thanh âm tràn đầy yêu thương: "Triệu Đán, không có gì, ca ca gần đây phát hỏa rồi!"

hần ôm lấy Triệu Đán nằm ở trên giường, máu mũi đã tự động ngừng lại.

Qua thật lâu, Triệu Đán mới không run rẩy nữa, nàng nhẹ giọng hỏi: "thật sự?"

Liễu Ly mở trừng hai mắt, i lấy lương tâm nói: "thật sự!"

Lúc này Triệu Đán cùng hần là chính diện kề nhau ôm cùng một chỗ, núm vú Triệu Đán cách áo ngoài mỏng manh của hần, cọ sát hần, làm cho người không tự chủ được đứng núi này trông núi nọ.

Triệu Đán lúc này mới yên tâm, giặt ra vạt áo Liễu Ly, đem mặt dán trên lồng ngực gầy của Liễu Ly, cọ xát, lại cọ xát.

Nàng cọ đến tiểu thủ du trước ngực Liễu Ly, không khỏi có chút tò mò, đem mặt ở tiểu thủ du cọ xát lại cọ cọ xát, tiểu thủ du lập tức trở nên cứng ngắt. Triệu Đán cảm giác chơi rất vui, cọ qua cọ lại chơi.

Liễu Ly nhắm mắt lại hô hấp trở nên dồn dập.

hần muốn ngăn cản Triệu Đán, thế nhưng là cuống họng phát khô nói không ra lời.

Triệu Đán cọ trong chốc lát, vừa rồi bởi vì thấy Liễu Ly chảy máu mũi sinh ra sợ hãi sớm đã ném lên chín từng mây, chuyên chú đùa bỡn hai điểm thủ du trên người Liễu Ly.

Nàng đem cái bên phải chơi cứng đến ngứa, đã nghĩ chơi bên trái chính là cái kia. Thế nhưng tư thế Liễu Ly lúc này là nằm nghiêng, thì có điểm bất tiện, nàng từ trên giường đứng lên, thò tay đẩy ngã Liễu Ly, đứng dậy cười trên người Liễu Ly, đem vạt áo Liễu Ly triệt để giặt ra, một tay khuấy động lấy một cái thủ du chơi tiếp.

Chơi trong chốc lát, nàng có chút chơi chán, hết hứng thú, về mặt nhàm chán.

Hoa đào trong mắt Liễu Ly mờ mịt tình dục, hần nói khẽ: "Triệu Đán, ca ca chỗ đó có chút ngứa, người giúp ta cắn khẽ được không?"

Triệu Đán lập tức tỉnh thần...mà bắt đầu: "Ồ đâu?"

Liễu Ly cảm giác mình rất hèn mọn bỉ ổi, tuy nhiên lại không có không chế được miệng của mình: "chỗ người vừa rồi động vào ấy!"

Triệu Đán tự nhiên cười nói: "Được!"

Nàng cúi đầu, bờ môi đỏ tươi ngậm lấy thủ du bên trái Liễu Ly, nhẹ nhẹ cắn. Khẽ cắn trong chốc lát, nàng liền thay đổi tư thế, dùng sức mút một cái, sau đó lần nữa mà cắn một cái.

Hai hạt thủ du của Liễu Ly bị nàng làm cho hồng nhuận phơn phớt nhuận mà sưng phòng lên.

Cho dù là Triệu Đán trước kia, cũng sẽ không biết, nàng hiện tại khẽ cắn cái chỗ kia của Liễu Ly, ngoại trừ Tiểu Liễu Ly phía dưới, là địa phương mẫn cảm nhất. Bọn hần kết hôn ba năm rồi, nhưng mà sinh hoạt khuê phòng thủy chung rất bảo thủ, ngay cả tư thế cũng chỉ có hai ba cái, lại càng không cần phải nói Triệu Đán áp dụng cái dạng này, thật quá chủ động rồi, cho tới bây giờ đều không có thử qua đấy!

hiện tại trẻ con mà giống như Triệu Đán, hết lần này tới lần khác bắt đầu học khai phá thân thể Liễu Ly.

Liễu Ly nhắm mắt lại, hô hấp một hồi nhanh một hồi chậm, tinh thần nhất thời nhanh nhất thời lỏng, nhanh - cảm giác càng chồng chất càng cao, huyết dịch toàn thân tựa hồ cũng tập trung vào một chỗ kia.

Triệu Đán cắn hết bên trái hôn bên phải, còn dùng tay gầy gầy, đang chơi vui vẻ, thế nhưng dưới thân không thoải mái dễ chịu lại cũng không cách

nào không để ý đến, nàng x thấy Liễu Ly phản nản nói: "Hồ ly ca ca, ngươi phía dưới chia vào ta!"

Liễu Ly mở mắt, nhìn mặt Triệu Đàn hồn nhiên, ngực thì cao ngất, hân cũng không cách nào nhấn nại nổi nữa rồi, ôm Triệu Đàn trở mình, biến thành Triệu Đàn nằm bên dưới hân.

Ánh mắt hân nhìn Triệu Đàn, bởi vì cố gắng kiềm nén chính mình, thanh âm trở nên khàn khàn: "Triệu Đàn, ca ca cùng ngươi chơi cái trò chơi được không?"

"Trò chơi gì?" Triệu Đàn nháy mắt to.

"Chơi trò chơi rất vui, " Liễu Ly cúi người hôn một cái ánh mắt của nàng: "Nhắm mắt lại, ca ca dạy ngươi chơi!"

"Àn." Triệu Đàn bị hân hôn mí mắt ngứa, quả thật nghe lời mà nhắm mắt lại.

Liễu Ly đã sớm cởi bỏ vài quần che phủ lều nhỏ, sớm giật ra quần áo trong của Triệu Đàn, tách ra hai chân Triệu Đàn, đặt ở trên người Triệu Đàn, từ bờ môi Triệu Đàn bắt đầu hôn môi, dần dần xuống.

Triệu Đàn rất nghe lời hồ ly ca ca, nàng một mực nhắm mắt lại, cảm thụ hồ ly ca ca cùng mình chơi trò chơi.

Liễu Ly nằm ở trên người Triệu Đàn, dần dần xuống hôn.

hân ngậm lấy vú phải của Triệu Đàn, liếm láp khẽ cắn dùng sức mút vào; cùng lúc đó, hân cảm vú trái Triệu Đàn, vừa mới bắt đầu là nhẹ nhàng, về sau động tác càng lúc càng lớn, dần dần xoa nắn.

Triệu Đàn cảm thấy hồ ly ca ca cùng mình chơi cái trò này thật kỳ quái, thân thể của mình dường như khắp nơi đều là ngứa ngáy, ngóng trông hồ ly ca ca dùng sức cắn xuống; lại giống như trống trơn phiêu du tại không trung, cấp bách đợi cái gì đến nhồi vào...

Nàng tín nhiệm hồ ly ca ca, cho nên như trước nhắm mắt lại, cùng hồ ly ca ca chơi trò chơi.

Liễu Ly hết hôn vú phải Triệu Đàn, lại bắt đầu hôn vú trái nàng, tay trái cũng không có nhàn rỗi, bắt đầu xoa nắn vú phải Triệu Đàn. đang có hứng thú, chợt nghe thanh âm e lệ nhút nhát của Triệu Đàn: "Hồ ly ca ca, ta, ta, phía dưới chảy nước, thật nhiều..."

Lý trí vền vẹn còn lại có chút ít của Liễu Ly như dây cung dây cung lập tức đứt gãy, hân ngồi thẳng lên, tách ra hai chân Triệu Đàn, cực lớn chia vào cái địa phương đã sớm ướt đầm kia. Thanh âm dồn dập mà khàn khàn: "Triệu Đàn, ca ca muốn tiến vào!"

"Àn, ca ca vào đi!" Triệu Đàn như trước nhắm mắt lại.

Liễu Ly phía dưới sắp nổ tung, hân đỡ vòng eo Triệu Đàn, dùng sức đi vào.

Chỗ đó của Triệu Đàn chặt chẽ ấm nóng, hấp dẫn lấy hân, quán quanh giữ lấy hân, làm hân muốn ngừng mà không được, chỉ có thể tiếp tục.

Triệu Đàn cùng hân cùng một chỗ đạt đến đỉnh.

Trong cơn mê muội giống như mảnh liệt, Triệu Đàn nhẹ nhàng hô một tiếng: "Hồ ly ca ca —— "

Liễu Ly dùng sức hôn nàng.

Cùng hân nói là hôn, không bằng nói là cắn.

Chạng vạng tối, dựa theo dự đoán an bài, một đoàn người Liễu Ly nên xuất phát. Trần Tứ mang theo ám vệ đưa xe ngựa, cái gì đều thu thập xong, ngoài cửa lớn đứng ở khách sạn, sẽ chờ Liễu Ly cùng Triệu Đàn đi ra.

Lần này đợi có hơi lâu.

Đợi mặt trời xuống núi rồi, Liễu Ly mới ôm Triệu Đàn đi ra.

Nhìn Minh Châu quận chúa trên đầu mang cái mũ, Trần Tứ cảm thấy là lạ đấy, hân nhìn nhìn mặt trời đã lặn ở phía tây: Mặt trời đã sớm xuống núi rồi, dùng cái mũ che nắng sao?

Liễu Ly đem Triệu Đàn bỏ vào trong xe, mình cũng tiến vào.

Xe cửa đóng lại, hân lấy xuống cái mũ cho Triệu Đàn, nhìn bờ môi sưng đỏ của Triệu Đàn, đau lòng an ủi: "Triệu Đàn, còn đau không?"

Triệu Đàn lắc đầu.

Liễu Ly nhìn nàng nghe lời như vậy, cực kỳ đau lòng, để sát vào, lè lưỡi ở môi nàng liếm liếm, thấp giọng nói: "Đều do ca ca không có khống chế được, về sau chúng ta không bao giờ chơi cái trò chơi nữa này!"

Triệu Đan rũ xuống tầm mắt, khuôn mặt dần dần đỏ lên.

Nàng lẩm bẩm nói: "Ca ca, rất thú vị đấy, còn chơi a!"

Liễu Ly cực kỳ vui mừng, trong nội tâm tựa hồ có một cái tiểu nhân dùng móng vuốt gãi a gãi đấy, tâm ngứa khó nhịn.

hắn đem Triệu Đan ôm vào trong ngực, nói nhỏ: "thật sự còn muốn chơi?"

"Ân." Triệu Đan đem mặt vui vào trong lòng ngực của hắn, không nói gì nữa.

Liễu Ly ngậm vành tai Triệu Đan, hàm hồ nói: "Chờ đến trạm kế tiếp, ca ca chơi với người!"

Triệu Đan mặt * cay đấy.

Nàng muốn nói cho hồ ly ca ca, mình đã khôi phục, chính mình cùng hồ ly ca ca cùng một chỗ đạt đến đỉnh điểm một khắc này.

Bọn hắn kết hôn ba năm rồi, vẫn luôn là hắn ở đây cố gắng, mà nàng đang cố gắng thừa nhận, chỉ vì thỏa mãn hắn.

Cái này là lần đầu tiên, nàng cùng hắn cùng một chỗ đạt đến đỉnh, hưởng nhận lấy cực hạn nổ tung giống như súng súng, ở một khắc này, nàng rút cuộc chính thức thức tỉnh, chính thức đi ra sợ hãi ma chướng.

Thế nhưng là, Triệu Đan lại sợ nói cho hồ ly ca ca, hồ ly ca ca sẽ không như hôm nay đối đãi như vậy nàng, cho nên, nàng thông minh mà ngậm miệng lại, bắt đầu cười xe nhẹ đi đường quen mà sấm vai biển ngọc Triệu Đan.

Khoảng cách Nam Cương đã rất gần, lần này bọn hắn ngừng lại ở một cái trấn nhỏ.

Giữa hè ban ngày thật sự có chút nóng.

Liễu Ly đem khách sạn lớn nhất thị trấn bao hết.

Cái đại môn khách sạn này rất rộng, xe ngựa của bọn hắn lái vào trong sân khách sạn mới dừng lại.

Trần Tứ mở ra cửa xe, Liễu Ly ôm Triệu Đan ngủ say đang chuẩn bị xuống. Trần Tứ vô thức mà duỗi ra hai tay chuẩn bị đón Triệu Đan.

Liễu Ly lập tức đem Triệu Đan dời đi, cánh giới mà trừng mắt liếc hắn một cái.

Trần Tứ vô tội thu tay cánh tay về: lão đại, ta chẳng qua là cảm thấy người ôm quận chúa xuống xe không tiện mới có ý giúp đỡ a!

Liễu Ly ôm chặt Triệu Đan, nghiêm mặt nói: "Trần Tứ!"

Trần Tứ thân thể linh hoạt, lặng yên chuyển cái thang đặt ở trước cửa xe —— vì an toàn bản thân, hắn đành phải giả bộ như không rõ lão đại muốn lấy thân mình làm bàn đạp.

Liễu Ly nhìn cũng không có liếc hắn một cái, ôm Triệu Đan xuống xe tiến vào một gian phòng.

Gian phòng đã bị sớm chuẩn bị, được ám vệ thu thập xong, vẫn là trước sau một màu trắng, phong cách xanh nhạt tươi mát—— đây là màu Triệu Đan yêu nhất.

Đem Triệu Đan thả trên giường, Liễu Ly ngồi ở bên giường, nhìn Triệu Đan ngủ say.

Mấy ngày này, Triệu Đan khôi phục được cũng không tệ lắm, khí sắc so với trước kia đã khá nhiều.

Liễu Ly cúi người ở trên môi đỏ tươi của Triệu Đan hôn một cái, sau đó bắt đầu ngẩn người.

Sau nửa canh giờ, Triệu Đan tỉnh lại.

Nàng một mở to mắt, liền thấy được Liễu Ly.

Triệu Đan lại nhắm mắt lại, trong miệng hỏi: "Hồ ly ca ca, người làm gì thế đây?"

Liễu Ly tiếp tục xem nàng: "Nhìn nàng!"

Triệu Đan mở mắt, trong ánh mắt có vui vẻ: "Nhìn ta cái gì?"

Liễu Ly cũng cười, hoa đào mắt thâm thúy híp lại: "Nhìn nàng đẹp mắt!"

Triệu Đan đỏ mặt.

Nàng lại nhắm mắt lại.

Nhìn môi đỏ tươi trơn bóng của nàng, Liễu Ly rất muốn hôn lên, thế nhưng lại sợ dọa Triệu Đàn, cái chỗ kia của Triệu Đàn thế nhưng có chút sưng lên.

hắn lại chịu đựng, cổ họng chuyển động vài xuống, cuối cùng dòi đi con mắt, nhìn bình hoa sứ thành hoa đầu giường, ý đồ chuyển đi lực chú ý: Trần Tứ đám đàn ông câu thả này, nhưng bố trí khuê phòng cũng không hề câu thả, chẳng qua là cái này mỗi lần đều là cùng một cái bình hoa, có phải hay không nên thay đổi rồi... sự chú ý của hắn quả nhiên được thành công mà dòi đi, Liễu Ly bắt đầu muốn cho Triệu Đàn ăn gì đó.

hắn vỗ vỗ trên mặt Triệu Đàn: "Triệu Đàn, muốn ăn gì không?"

Triệu Đàn mở mắt, trên mặt vẫn còn đỏ ửng: "Muốn."

Liễu Ly rất vui vẻ trước phản ứng của nàng: "Muốn ăn cái gì?"

Triệu Đàn nhú mày suy nghĩ một chút: "Ăn lẩu a!"

"Được!" Liễu Ly đứng dậy phân phó người làm.

Triệu Đàn bên cạnh đứng dậy, nhìn bóng lưng hắn có chút gầy, cái mũi có chút chát. Nàng dùng sức mở trừng hai mắt, đem vẻ mặt này ẩn giấu đi.

Sắp xếp xong, Liễu Ly theo thường lệ mang theo Triệu Đàn cùng nhau tắm rửa.

Lần này hắn không dám trêu chọc Triệu Đàn, mắt xem mũi, mũi nhìn tâm mà cho Triệu Đàn xoa xà bông thơm. đang vội vàng, Liễu Ly nghe được thanh âm Triệu Đàn nhẹ nhàng: "Còn muốn cùng ca ca chơi cái trò chơi kia..."

Liễu Ly động tác thoáng cái dừng ở chỗ đó, thân thể có chút cứng lại.

hắn dòi đi thân thể, hít sâu một hơi: "Được!"

Trước kia, Triệu Đàn chưa từng có chủ động chuyện phòng the!

Liễu Ly cúi đầu bắt đầu cẩn thận liếm láp lưng trắng nõn của Triệu Đàn.

một lát sau, hắn ôm Triệu Đàn, đem Triệu Đàn bày thành tư thế mặt đối mặt cười trên người hắn, hai chân vòng qua eo của hắn.

Triệu Đàn xùy xùy cười, tránh né hắn hôn môi.

Liễu Ly nắm bờ eo của nàng, đột nhiên tiến về phía trước, há miệng ngậm đỉnh bên phải của nàng.

Triệu Đàn đã ngủ say.

Liễu Ly cũng sai bọn Trần Tứ, tự mình chinh đón một mảnh hỗn độn.

đang bận việc, Liễu Ly nghe được trong phòng ngủ truyền đến thanh âm Triệu Đàn lười biếng yếu ớt: "Hồ ly ca ca, theo ta ngủ nha..."

"Được!" Liễu Ly rửa tay, đứng dậy đi ra.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đây là rất mập churong một, đúng không?

Cho nên, hôm nay chỉ có canh một! Hắc hắc ~

—— lười biếng mạc mạc lưu ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Ngày hôm đó thời tiết vô cùng tốt, mặt trời giống như quả cầu lửa treo trên trời, vạn dặm trời quang một áng mây cũng không có, nóng đến nổi ngay cả Bạch Dương, cây lá xanh cùng cỏ dại ven đường đều ỉu xìu.

Liễu Ly ở trong trần nhỏ nghỉ ngơi.

Ban ngày nóng cả ngày, thế nhưng đến chạng vạng tối, mặt trời xuống núi, rồi lại nổi lên rồi gió nhẹ, rất mát mẻ, Liễu Ly liền thừa dịp mát mẻ bắt đầu chạy đi.

Bọn họ đi dọc theo quan đạo, rồi đi hơn hai canh giờ, phía trước là một cái trấn nhỏ. Cái trấn nhỏ này gọi Thạch Kiều trấn, trên thị trấn có một món đặc sản là móng heo hầm đá rất nổi danh ở Nam Cương.

Xe ngựa đi qua Thạch Kiều trấn thời là giờ dần, trời đất tối tăm tối tăm mờ mịt, thôn trấn còn đang ngủ say.

Triệu Đan vốn đang trong xe ngựa, chợt vật ngủ, Liễu Ly nghiêng thân thể ngủ ở bên cạnh che chở nàng.

Mùa hạ trời nóng, trên cửa sổ của thùng xe ngựa cũng không có chút gió nào, mà là treo rèm cửa, rạng sáng gió mát nhẹ thổi, thổi rèm cửa khẽ nhàn lay động, trong lúc ngủ Triệu Đan nghe thấy được một cô hương vị đặc biệt dễ ngủ —— hương vị móng heo!

Nàng thoáng cái thanh tỉnh lại, lập tức nói với đã tỉnh Liễu Ly: "Hò ly ca ca, người nghe là cái hương vị gì?"

Liễu Ly đứng dậy ngồi ở bên giường nói: " hương vị móng heo!"

Triệu Đan cũng ngồi dậy, lại dùng lực hít vài cái, nhìn qua Liễu Ly, trong mắt tràn đầy chờ mong: "Hò ly ca ca, ta đói bụng!"

Liễu Ly con mắt híp híp.

Triệu Đan từ khi được cứu sau khi trở về, luôn luôn tham ăn, giống như đối với mỹ thực không có cái gì hứng thú, như thế nào hiện tại...

hắn bất động thanh sắc mà nhìn về phía Triệu Đan: "Muốn ăn móng heo?"

"Àn!" Triệu Đan dùng sức gật đầu, "thật muốn ăn, đều chảy nước miếng rồi!"

Liễu Ly liếc nàng, khoe miệng hàm chứa một tia loáng thoáng cười: "Nhưng thân thể của người hôm nay còn không có khôi phục, không thể ăn nhiều mỡ đồ."

Triệu Đan cực kỳ thất vọng, cúi đầu không nói lời nào. Thừa nhận mình đã khôi phục có thể gặm móng heo, hay là tiếp tục giả chưa từng khôi phục tiếp tục đùa giỡn hò ly ca ca, hai cái lựa chọn vầy lại giằng giụa, cuối cùng sắc đẹp hò ly ca ca chiến thắng móng heo, nàng nói: "không có thể ăn sẽ không ăn!"

Nàng vén lên rèm cửa nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trên đường phố có chút tối tăm mờ mịt, có mấy quán bán móng heo phía ngoài với các bếp lửa cháy vù vù, nồi sắt lớn bên trong ừng ực ừng ực móng heo, mùi thơm móng heo bay bốn phía phiêu đảng... Triệu Đan không nỡ buông rèm cửa, một bên nuốt nước miếng một bên nhìn.

Liễu Ly nhìn mà vui mừng trong lòng, đối với hắn cùng Triệu Tử, Triệu Sam, Triệu Đồng mấy người bọn hắn quen thuộc Triệu Đan mà nói, Triệu Đan tham ăn mà nói, thể xác và tinh thần khỏe mạnh, mà Triệu Đan ham ăn hàng quà vặt ngay cả mỹ thực cũng không yêu, mới thật là xảy ra vấn đề nha!

hắn mở ra thùng xe trước cách cửa sổ, phân phó lái xe Trần Tứ: "Ở phía trước chính là cái móng heo Từ Ký, dừng lại đi!"

Triệu Đan nghe vậy đại hỉ, lập tức bợ dít, nịnh bợ Liễu Ly: "Hò ly ca ca, người là tốt nhất!"

Liễu Ly thò tay ở quai hàm nàng nhẹ nhàng vận một cái: "Nha đầu ngốc!"

Triệu Đan gặm móng heo, Liễu Ly ngồi ở bên cạnh nàng, nghiêng mặt quan sát nàng. Triệu Đan ăn rất ngon lành, ngay cả thời gian chú ý hò ly ca ca cũng không có, chỉ lo từng ngậm từng ngậm gặm móng heo.

Liễu Ly nhìn về phía Triệu Đan, bị ánh lửa đỏ rực của lòng bếp bên cạnh chiếu lên mặt, trong nội tâm có chút buồn cười, lại có chút ít hạnh phúc.

hắn quyết định, hay vẫn là không nên vạch trần Triệu Đan.

Khoảng cách bọn hắn đi đến Nhuận Dương chỉ còn có ba trăm dặm, trời lại đổ mưa.

Đại Kim đã đến mùa hạ, mưa đặc biệt nhiều, Liễu Ly bọn hắn sớm đã thành thói quen, dù sao mưa nhỏ chạy đi, mưa to nghỉ ngơi, cũng không chậm trễ cái gì.

Bọn hắn lần này là nghỉ ở trong hoa viên một đại địa chủ họ Trần gia, ám vệ ra mặt muộn tới đây, đầu cho mượn người ta hậu hoa viên, hoa viên giữ cửa bốn cái {ám vệ}, thật cũng không cái gì bất tiện đây.

Hoa viên trước kia ở trần địa chủ đại tiểu thư, Trần đại tiểu thư đến rồi Nhuận Dương, trong hoa viên thêu lâu liền không xuống dưới, trần địa chủ hai vợ chồng tưởng niệm con gái, thêu lâu một mực làm cho người ta quét dọn, vô cùng sạch sẽ, Liễu Ly cùng Triệu Đan trực tiếp liền ở đi vào.

Vì an toàn, Triệu Đan cùng Liễu Ly ở tại lầu hai Trần đại tiểu thư khuê phòng, mà Trần Tứ mang theo mấy cái thân tín ở tại rồi dưới lầu.

Triệu Đan ngủ trưa đứng lên, bên ngoài rơi xuống vũ, cũng không có gì dễ làm, hãy theo lấy Liễu Ly ngồi ở lầu hai hành lang sau uống trà.

Vũ càn roi xuống càng lớn, "Đùng đùng (không dứt)" mà đánh trên đầu nóc phòng mái ngói lên, dưới lầu trong hoa viên dần dần đã có giọt nước, hơn nữa giọt nước càng ngày càng sâu. Năm đó Trần đại tiểu thư nuôi dưỡng mấy cái uyên ương từ trong hồ nước bơi đi ra, ở hoa viên hoa và cây cảnh lúc giữa bơi qua bơi lại, nhìn thú vị cực kỳ.

Triệu Đan nhìn có đôi có cặp uyên ương, nhớ tới trước kia xem qua một đầu tươi đẹp từ, lặng lẽ đối với Liễu Ly nói ra: "Hồ ly ca ca, hai chúng ta tựa như cái này uyên ương bình thường!"

Liễu Ly buông ly, giương mắt nhìn nàng: "nói như thế nào?"

Triệu Đan không nói gì, thế nhưng là một mảnh rặng mây đỏ phiêu chiếm hữu nàng mặt.

Liễu Ly nhìn nàng xấu hổ mang e sợ bộ dáng, nhớ tới đêm qua tình hình, nhẹ nhàng nói: "Ngọc lô băng điệp uyên ương gấm, phân tan ra đỏ mờ hôi chảy núi gối. Mảnh vải bên ngoài rờn rọc kéo nước thanh âm, liềm lông mày mỉm cười kinh sợ. Liễu âm khói mặc mặc, thấp tóc mai con ve trầm (cái tóc) rơi. Tu làm một sinh trộn lẫn, cố gắng hết sức quân hôm nay vui mừng." đúng hay không, Triệu Đan?"

Liễu Ly khuôn mặt tuần tú thâm thúy thấp, khóe môi mỉm cười, thanh âm càng lúc càng thấp.

Triệu Đan xấu hổ tai nóng tim đập, nghiêng qua Liễu Ly liếc, phát hiện hần tinh mạch hoa đào mắt ướt sũng đang nhìn mình, đỏ tươi tron bóng bờ môi có chút cong lên, không khỏi tim đập nhanh hơn, toàn thân mềm yếu.

Nàng đứng dậy tiến vào trong phòng.

Liễu Ly theo nàng đi vào.

Liễu Ly vừa muốn ôm Triệu Đan trên giường, Triệu Đan nói khẽ: "Dưới giường mặt làm cho a, ở phía trên động tĩnh quá lớn."

Liễu Ly hé miệng nở nụ cười.

Cái này giường đại khái là có chút xưa cũ rồi, đêm qua hần đề nặng Triệu Đan động thoáng một phát, giường liền "Xoẹt zoẹt~" một tiếng, dường như đang cho hần lưỡng phối âm. Cuối cùng {vì: là} ở tại lầu một Trần Tứ bọn hần căn nhắc, Liễu Ly đành phải sớm bây giờ thu binh.

Nhất thời sự tình xong, Liễu Ly đem Triệu Đan ôm đến rồi trên giường, ôm ở trong ngực nằm xuống, hai vợ chồng yên lặng không nói, hưởng thụ lấy sau đó dư vị.

một lát sau, Liễu Ly mở miệng nói: "Triệu Đan, còn có sợ không rồi hả?"

Triệu Đan sững sờ: hồ ly ca ca phát hiện?

Từ nhỏ đến lớn, nàng cũng không đối với hồ ly ca ca nói dối đấy.

Triệu Đan tròn mắt vòng lại chuyển, cuối cùng quyết định có kỹ xảo mà nói thật: "Có hồ ly ca ca tại bên người, ta cái gì còn không sợ!"

Liễu Ly chỉ đứng người dậy, ở môi nàng hôn một cái: "Ân, nghe lời."

Bên ngoài mưa rơi dần dần tiểu xuống dưới, rào rào mưa to dần dần biến thành tích tí tách mưa nhỏ.

Liễu Ly cùng Triệu Đan nhét chung một chỗ ngủ rồi.

Chu kỳ phát hiện, Nam An Vương phủ {ám vệ} giống như buông lỏng đối với hần truy tung, hần không quá tin tưởng, liền thí nghiệm thoáng một phát.

hần không hề đi theo Liễu Ly bọn họ phía sau, mà là quay người hướng Đông Xu phương hướng mà đi. đi không bao xa, hần liền gặp Nam An Vương phủ {ám vệ} phục kích, may mắn hần khinh công siêu tuyệt lúc này mới thoát thân.

Chu kỳ đào thoát về sau, một lần nữa dịch dung, lần nữa trốn hướng kim kinh phương hướng. Lần này kiên trì thời gian dài một điểm, mười ngày sau, Nam An Vương phủ {ám vệ} mới phát hiện tung tích của hần, lần nữa phục kích.

Thí nghiệm hai lần về sau, Liễu Ly phát hiện, hần nếu là đi về phía nam biên cương phương hướng đuổi mà nói, những thứ này {ám vệ} liền đuổi không kịp hần; hần nếu là muốn đi địa phương khác mà nói, những cái kia mang theo Linh khuyển {ám vệ} sớm muộn sẽ đuổi theo hần.

Tuy rằng chiếu theo hần quá mức khinh thân công phu cùng dịch dung thủ pháp, nếu là muốn tìm một chỗ trường kỳ trốn đi cũng không phải là không được, thế nhưng là hần chính là muốn đi Nam Cương, nhìn xem Triệu Đan có phải thật vậy hay không mất trí nhớ.

Mang theo cái này chấp niệm, trải qua nửa tháng ngày đêm đi gấp, Chu kỳ rút cuộc lần nữa đuổi kịp rồi Liễu Ly đoàn xe của bọn hần.

Liễu Ly chỉ thị {ám vệ} thăm dò hộ vệ xe ngựa phạm vi nửa dặm mà ở trong, Chu kỳ đánh không lại hần, chỉ có thể xa xa theo sát.

Triệu Đan ở cầu đá trấn găm lỗ móng heo thời điểm, Chu kỳ đang ở khoảng cách cầu đá trấn hai dặm mà hòn đá nhỏ kiêu căng giấu; Liễu Ly mang theo

Triệu Đàn lên xe sau khi rời khỏi, Chu kỳ cũng tại cái đó trong tiệm nếm Triệu Đàn ăn lỗ móng heo.

hắn theo Triệu Đàn hơn hai năm, tự nhiên biết rõ Triệu Đàn tuy rằng tham ăn, nhưng ở ăn được hay vẫn là rất chú ý đấy. Ăn lỗ móng heo, Chu kỳ suy nghĩ nếu như sẽ ở lúc rạng sáng dừng lại ăn mỹ thực, như vậy Triệu Đàn có phải hay không đã khôi phục nhớ?

Triệu Đàn cùng Liễu Ly ở dự mặt trời Trần gia trên mặt tú lâu "Đầu ao ước uyên ương không ao ước Tiên" noi theo giao cái cổ uyên ương thời điểm, Chu kỳ cũng là rất thành thạo mà trốn ở cách đó không xa một cái trong thôn.

hắn dò hỏi được thôn phía đông nhất nhà kia gia cảnh giàu có, vừa mới cưới vợ, hơn nữa chú rể quan vừa vẫn không ở nhà, tân nương tử mang theo cái tiểu nha đầu đóng cửa đóng cửa sống. Chu kỳ thừa dịp lúc ban đêm đuổi qua, tìm cơ hội đem tân nương mê đảo, đặt ở tú con trong, hắn ra về tân nương tử ở người ta trong nhà ở ba ngày, ở không biết rõ tình hình tiểu nha đầu dốc lòng hầu hạ xuống, ăn ngon ở thật tốt, một bên tu dưỡng, một bên chế định lần nữa bắt đi Triệu Đàn kế hoạch.

Chu kỳ không nóng nảy, hắn nếu không có chuyện gì khác, có rất nhiều thời gian cùng Liễu Ly hao tổn, sớm muộn gì muốn đem Triệu Đàn cho đoạt lấy đến.

Mưa đã tạnh về sau ngày hôm sau chạng vạng tối, đại lộ đã bị ngày mùa hè phơi khô mà lại chắc chắn rồi, Liễu Ly một đoàn người suốt đêm xuất phát.

Màn đêm đã phủ xuống, nông dân không có gì giải trí, sớm đi ngủ. Tiểu nha đầu bị Chu kỳ phun hơi có chút sưng mù, đã sớm yếu đuối rồi.

Chu kỳ đem tân nương tử từ trong tú chén lao ra ném lên giường, rót một chén nước giếng ở trên đầu nàng, lại rót một chén ở trên người nàng.

Tân nương tử về mặt mỹ lệ, hơi mỏng quần áo mùa hè bị nước thấm ướt về sau cũng là đường cong lả lướt, thế nhưng là Chu kỳ không có chút nào muốn - nhìn qua. hắn phát hiện, hắn sợ là đối với Triệu Đàn có muốn - nhìn.

Chu kỳ không đợi tân nương tử tỉnh lại rồi đi rồi.

hắn lúc này còn là tân nương tử cách ăn mặc, đầu đầy châu ngọc áo trắng quần đỏ đầy, dứt khoát dứt rồi tân nương tử gia con lừa, một đường cười hướng nam xuất phát.

trên đường gặp được hai cái đuổi đường ban đêm người bán hàng rong, nhìn thấy dưới mặt trăng xinh đẹp thiếu phụ cười con lừa đình đường mà đến, còn tưởng rằng là ban đêm gặp quý, thoáng cái dọa co quắp rồi. Chu kỳ thừa cơ từ trên người bọn họ làm hơn mười hai vòng vo.

Từ Đông Xu kinh đô đến Nam Cương Nhuận Dương, đường xá có thể nói ngàn dặm xa, Liễu Ly mang theo Triệu Đàn một mực chậm rì rì mà đi lấy, một mực được rồi hơn một tháng nhanh hai tháng, từ mùa hè đi tới mùa thu.

Bọn hắn còn chưa tới Nhuận Dương, Liễu Ly liền nhận được {ám vệ} đưa tới Triệu Tử thư —— Triệu Tử cùng Tôn vương phi mang theo tiểu thế tử Hi Chi đã đạt tới Nhuận Dương rồi!

Triệu Đàn tưởng niệm Hi Chi, năn nỉ Liễu Ly: "Quá chậm, tốc độ lại nhanh một chút a!"

Lúc này thời điểm giữa trưa, bọn hắn đang tại khoảng cách vân trạch ẩm ướt mà không xa một cái trấn nhỏ Thượng ngừng lại, đi tiền trạm {ám vệ} bao hết khách sạn một cái sân, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút buổi trưa ra lại phát.

Sử dụng hết cơm trưa về sau, Liễu Ly phân phó Trần Tử một lần nữa chế định hành trình, chuẩn bị ngày mai bắt đầu nhanh hơn đi đường tốc độ.

An bài tốt những thứ này về sau, hắn mang theo Triệu Đàn trở về phòng ngủ.

Liễu Ly còn không có ngủ lại, Triệu Đàn bỗng nhiên về mặt ngưng trọng đối với hắn nói ra: "Hồ ly ca ca, ta có lời cùng ngươi nói!"

Liễu Ly nhìn nhìn Triệu Đàn, phát hiện nàng về mặt thành thật bộ dạng, vội vàng ngồi dậy hỏi: "Làm sao vậy?"

Triệu Đàn biểu lộ rất kỳ quái, giống như vui mừng không phải vui mừng giống như cười mà không phải cười đấy, có chút kích động, lại có chút ít áp lực: "Hồ ly ca ca, của ta... Nguyệt tín... Của ta nguyệt tín đã hai tháng không có tới!"

Liễu Ly trái tim mãnh liệt nhảy dựng, hắn cố gắng đè nén xuống chính mình lập tức cuồng hỉ, chậm rãi nói: "Ngươi lần trước nguyệt tín đến là lúc nào?"

Triệu Đàn lắp bắp nói: "Chính là bị Tiểu Trúc bắt được đưa đến kinh đô về sau..."

Nàng nhớ tới lúc kia đều là Tiểu Trúc giúp nàng lau thay y phục đấy, lập tức cảm giác vô cùng náo tâm.

Liễu Ly cố ý lảng tránh rồi câu trả lời của nàng, cân nhắc một chút mới nói: "Chúng ta hay vẫn là thả chậm tốc độ đi thôi, như vậy tự cũng không phiền lấy ngươi rồi!"

nói xong, hắn lại nói: "Chúng ta hay là trước không cần đi rồi, mời trên thị trấn đại phu nhìn xem mạch giống như!"

Liễu Ly trong phòng bao quanh dạo qua một vòng về sau, lại vội vàng nói: "Nếu là thật mang bầu, chúng ta trước hết không đi. không phải nói vừa mang thai trong vòng ba tháng thai giống như bất ổn không thể lộn xộn sao, chúng ta liền dưỡng tốt rồi thai lại đi..."

Triệu Đà ngồi ở bên giường, nhìn trong phòng đi tới đi lui nói không ngừng Liễu Ly, trong nội tâm ngọt bùi cay đắng mặn ngử vị đều đủ, tối đa hay vẫn là hạnh phúc cùng thỏa mãn —— biết mình có khả năng mang thai, luôn luôn ổn trọng hồ ly ca ca đều cao hứng thành cái dạng này rồi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cuối năm bận quá rồi, hôm nay chỉ có canh một ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Sau giờ Ngọ vào đầu mùa thu, nắng gắt cuối thu vẫn tàn sát bữa bãi, âm thanh ve kêu hiihi...i-it... từ trên cây hòe bên ngoài y quán truyền tới, đại phu Trương Vân Cẩm của y quán lớn nhất trấn Lạc Hà đang ngủ trưa trong phòng ngủ phía sau y quán, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Ở phía trước là thanh âm gã sai vặt Thu Sinh trông coi y quán từ bên ngoài truyền đến: "Tiên sinh, Lý Chính mang theo mấy vị quân gia tới đây xin gặp ngài!"

Trương Vân Cẩm bởi vì y thuật cao minh, luôn luôn có chút ngạo mạn. Vốn đang ngủ say, hắn thật không muốn rời giường, thế nhưng nghe được chính là đang mang theo mấy vị quân gia đến, lúc này mới đứng dậy mở cửa, tắm rửa đơn giản một cái liền mang theo Thu Sinh đi ra y quán.

Đứng đầu là một vị kia quan gia tuổi không lớn lắm, nhìn qua vẫn chưa tới ba mươi tuổi, thế nhưng làm việc cẩn thận, đối với Trương Vân Cẩm đã tiến hành kiểm tra kỹ càng.

Kiểm tra xong, quan quân lấy ra một cái thước cuộn, ở một bên trên vách tường phạm vi một cái khoảng cách, khắc lại cái ấn ký, sau đó cười với Trương Vân Cẩm "Trương đại phu, mời!"

Trương Vân Cẩm làm nghề y nhiều năm, chưa bao giờ gặp qua khách nhân phiền toái như thế, trên mặt lập tức có chút không kiên nhẫn, vừa mở miệng nói: "Các người đến cùng —— "

"Khục khục ——" Lý Chính cố ý ho khan hai tiếng, liếc mắt Trương Vân Cẩm một cái. Trương Vân Cẩm lúc này mới đem lời chất vấn nuốt xuống, ngoan ngoan đứng bên cạnh vách tường có khắc ấn ký.

hắn vóc người khá cao, thoáng cái cao hơn cái kia ấn ký không ít.

Vị quan quân kia nhìn kỹ một chút, gật đầu nói: "Mời vị tiểu ca kia tới đây a!"

Thu Sinh tỏ ra sững sờ, Trương Vân Cẩm dùng sức đẩy một cái, hắn đã bị đẩy tới.

Thu Sinh năm nay mới mười hai tuổi, trở mã hơi chậm chạp, cự ly này cách cái ấn ký còn có chút khoảng cách.

Quan quân nhìn nhìn, nhẹ gật đầu.

thật vất vả kiểm tra xong, vị quan quân đứng đầu kia lúc này mới vuốt cằm nói: "Trương đại phu, tại hạ xin phép dẫn đường phía trước!"

Trương Vân Cẩm vội hỏi: "Ta muốn vào đổi bộ y phục!"

Quan quân vuốt cằm nói: "Tại hạ thuận theo người vào đi thôi!"

Trương Vân Cẩm trở về hậu viện, phát hiện vị quan quân kia thật sự mang theo hai người quân sĩ cùng đi theo. hắn tiến vào phòng ngủ, vị kia quan quân cười mà không nói, cũng đi vào theo.

Trương Vân Cẩm cảm thấy cái người này thật là quái dị. hắn vội vàng thay áo ngoài, mang theo gã sai vặt Thu Sinh đi theo vị quan quân Lý Chính, một đoàn người đi khách sạn Trịnh gia trên thị trấn.

Khách sạn Trịnh gia được bị bao toàn bộ, bốn vị binh sĩ đang mặc áo giáp màu đen đứng giữ ở cửa lớn, cùng vô số binh sĩ khác với trang phục đồng dạng đứng yên dọc theo tường vây hộ vệ.

Trương Vân Cẩm kiến thức rộng rãi, đã nhìn ra những thứ này là tinh vệ Nam An Vương phủ rồi, hắn đoán được người cần mình xem bệnh địa vị nhất định không thấp, thái độ lập tức kính cẩn hẳn lên.

một đoàn người đi đến bên trong cửa sân liền ngừng lại, người quan quân trẻ tuổi kia chấp tay nói: "Xin chờ tại hạ bẩm báo!"

Chân hắn bước nhanh tiến vào nội viện.

một lát sau, quan quân trẻ tuổi đi ra, nói: "Trương đại phu, mời!"

Trương Văn Cẩm mang theo Thu Sinh theo hần đi vào.

Trương đại phu đi vài bước, nhìn lại, Lý Chính vẫn còn đợi tại đó.

Trịnh gia khách sạn Trương Văn Cẩm không biết đã tới bao nhiêu chuyến, nhưng chưa từng thấy khách sạn lại có thể có hoa cỏ rực rỡ và cây cảnh xanh um chỉnh tề sạch sẽ như thế này.

đi đến bên ngoài phòng khách, quan quân trẻ tuổi trầm giọng nói: "Bẩm báo thống lĩnh, Trương đại phu đã đến!"

Trương Văn Cẩm ngẩng đầu, nhìn thấy từ trong khách sạn đi ra một vị thanh niên thoát nhìn 24~25, dáng người cao gầy, quần áo trắng Thanh Hoa, đợi thấy rõ mặt người thanh niên, Trương Văn Cẩm không khỏi ngây ngẩn cả người —— trên thế giới này lại có nam tử xinh đẹp như vậy?

Quan quân trẻ tuổi đúng là Trần Tứ, hần biết rõ thái độ người bình thường lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Thống lĩnh, vội lạng lẽ chộc Trương Văn Cẩm một cái.

Thanh niên tình mịch mắt hoa đào híp một cái, đôi mắt như nước sóng đảo qua mặt Trương Văn Cẩm, mang theo một cỗ lãnh ý. Trương Văn Cẩm rung mình, lúc này mới có phản ứng, luống cuống tay chân hành lễ nói: "Tiểu nhân bái kiến đại nhân!"

Thanh niên không nói nhảm, nói thẳng: "Tiên sinh, mời!"

Thanh âm của hần trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như băng sơn tuyết chảy, nước trong và gọn sóng.

Trương Văn Cẩm luôn luôn có chút ngạo nghễ, nhưng ở trước mặt hần có chút cảm giác tự ti mặc cảm, nghe hần bắt chuyện, vội vàng nghiêng thân thể ở trên ghế dành cho khách ngồi xuống.

Đợi Trương Văn Cẩm ở ở trên ghế dành cho khách ngồi xuống, thanh niên mới ở ghế chủ nhà ngồi xuống.

Quan quân trẻ tuổi sai người dâng trà xanh lên, khom người hành lễ, lạng lẽ đi ra.

Trương Văn Cẩm bị Trương Văn bị sự rực rỡ của Liễu Ly thu hút, ngây ngốc ngồi ở chỗ đó, không nói một lời. Gã sai vật Thu Sinh cúi đầu đứng ở phía sau hần, ánh mắt cũng không nhìn được nữa lên nhìn vị thanh niên áo trắng này.

Người thanh niên áo trắng tựa hồ đã quen với việc người khác chú ý tướng mạo của hần, cũng không thêm để ý, hần nhìn qua Trương Văn Cẩm, chậm rãi nói: "Phu nhân tôi nguyệt tín hai tháng chưa đến, muốn mời tiên sinh chẩn đoán bệnh!"

Trương Văn Cẩm biết rõ những gia đình giàu có quy củ rất nhiều, đang muốn chỉ thị Thu Sinh lấy ra bộ tia treo bắt mạch, vị áo trắng thanh niên kia lại nói: "không cần tia treo, tiên sinh xin mời đi theo ta!"

hần đứng dậy đi đầu, hướng sau tấm bình phong mà đi.

Trương Văn Cẩm cũng biết chút ít võ thuật, nhìn thấy bước chân hần nhanh nhẹn, hình như có võ công cao thâm, bởi vậy càng thêm cẩn thận, nháy mắt kêu Thu Sinh nhanh lên, tiến vào sau tấm bình phong.

Sau tấm bình phong là một giường La Hán, một thiếu phụ mỹ mạo, dung nhan giống như hoa, đang dựa vào một tấm đệm bằng gấm thêu hoa cỏ xanh nhạt, bên cạnh cũng không nha hoàn mụ mụ cùng tùy tùng.

Trương Văn Cẩm có chút kinh ngạc, hành lễ.

Cái thiếu phụ mỹ mạo kia màu da rất trắng nõn non mịn, một đôi mắt sáng, cười nói: "Tiên sinh mời ngồi!"

Trương Văn Cẩm ngồi xuống, Thu Sinh này rất lạnh lợi...mà bắt đầu, mở ra y rương, lấy ra cái đệm Trương Văn Cẩm dùng để xem bệnh, đặt ở bên giường.

Người thanh niên áo trắng chuyển tú đôn đặt ở trước giường La Hán, bắt chuyện với Trương Văn Cẩm, mình thì ở giường La Hán bên ngồi xuống, đuôi tay nắm chặt thiếu phụ tay mỹ mạo kéo qua, đặt ở trên đệm.

Trương Văn Cẩm vừa bắt mạch, vừa liếc áo trắng thanh niên, phát hiện ánh mắt của hần đều ở trên người thiếu phụ mỹ mạo, không hề chớp mắt một cái.

một phút đồng hồ sau, đợi chính thức xác định, Trương Văn Cẩm lại hỏi thăm vài câu.

Thiếu phụ mỹ mạo tựa hồ rất ý lại thanh niên áo trắng, lúc trả lời đều nhìn vị trí thanh niên áo trắng, đợi thanh niên khẽ vuốt cảm rồi mới mở miệng trả lời.

Trương Văn Cẩm lại cười nói: "Chúc mừng công tử, tuy rằng mạch giống như yếu ớt, nhưng tiểu nhân có thể xác định, là phu nhân có tin vui!"

Thanh niên áo trắng tựa hồ rất vui mừng, thoáng cái đứng lên, mặt mày đẹp đẽ như vẽ nhưng trong trẻo lạnh lùng thoáng cái như gió xuân thổi qua, đuôi

lông mày, khóe miệng đều là đề nén không được vui mừng, hắn muốn đi về trước một bước, Trương Vân Cẩm vội lui về sau cho hắn đi qua.

Thanh niên áo trắng duỗi tay nắm chặt tay thiếu phụ mỹ mạo, đưa lưng về phía Trương Vân Cẩm cùng Thu Sinh, cúi đầu làm cái động tác, sau đó đứng dậy quay đầu lại, nói: "Cảm ơn Trương tiên sinh, mời!"

Liễu Ly mang theo đại phu đi ra, Triệu Đan bảo trì tư thế cũ, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đang ngăn người. Nàng cảm giác mu bàn tay mình còn có dư vị nóng hổi.

Vừa rồi, hồ ly ca ca hôn một tay của nàng, sau đó, một giọt nước rơi xuống dưới, đã rơi vào tay của nàng—— hồ ly ca ca rơi lệ sao?

Đưa Trương đại phu về, Liễu Ly bước nhanh trở về phòng khách.

Chuyển qua bình phong, hắn nhìn Triệu Đan đang ngăn người.

"Triệu Đan ——" Liễu Ly nhẹ giọng kêu.

"Hồ ly ca ca..." Triệu Đan ngẩng đầu nhìn hắn.

Liễu Ly đi qua, ôm lấy Triệu Đan: "Triệu Đan, thật tốt!"

hắn cảm thấy cái mũi cay cay, con mắt ướt sũng. Nhớ tới trong bụng Triệu Đan đã có cốt nhục của mình, cái loại cảm giác này quả nhiên là không cách nào dùng ngôn ngữ phác hoạ. Chẳng biết tại sao, trong đầu Liễu Ly chợt nhớ đến mình lúc nhỏ ăn xin ở Diên Khánh phường Nhuận Dương.

hắn nói giọng khàn khàn: "Triệu Đan, ta sẽ bảo hộ mẹ con các ngươi!"

"Ân." Triệu Đan ôm lấy hắn.

Cũng không lâu lắm, Trương Vân Cẩm mang theo Thu Sinh theo Lý Chính đi ra, trong túi tay áo để một tấm ngân phiếu mà công tử áo trắng ban thưởng.

Trong lòng của hắn vô cùng vui mừng, có cái tấm ngân phiếu này, c mình hoàn toàn có thể không cần kinh doanh nữa, mặc kệ hết thảy về đường lão với ông bà!

Đêm khuya giờ Tý, cửa sổ phòng ngủ Trương Vân Cẩm bị từ từ mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Trước phòng ngủ của Trương Vân Cẩm có trồng hai gốc sồi xanh, hôm nay cành lá đã rậm rạp rồi.

Lúc này bầu trời ánh trắng sáng tỏ, gió nhẹ nhàng thổi, ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua cành lá sum xuê, chiếu trên mặt đất trong phòng ngủ, lưu lại một mảnh bóng râm loang lổ đung đưa.

một cái bóng đen từ nóc phòng bay nhanh trượt xuống, giống như thạch sùng dán lên tường hướng xuống, trượt vào bên trong cửa sổ, sau đó nhẹ nhàng linh hoạt mà rơi trên mặt đất. Bóng dáng tựa hồ giống một nữ tử thon thả, nàng rơi trên mặt đất, thò tay ở bên hông mảnh khảnh giật giật, đâm vào váy dài bên hông đồ rào rào xuống, toàn bộ rũ xuống dưới.

Dưới ánh trăng, trên thân nàng chật vật, tay áo là màu sáng, váy dài, bộ ngực cao ngất, vòng eo hết sức nhỏ, dáng người có chút yếu điệu.

cô gái này nhẹ nhàng bước đi, vô thanh vô tức đi về phía giường.

Đầu thu còn có con muỗi, màn che màu trắng rủ xuống dưới, Trương Vân Cẩm mặc áo trong quần lót nằm ngửa ở trên giường đang ngủ say.

Nữ tử này một tay lấy ra chủy thủ, một tay vén màn ra.

Trương Vân Cẩm ở trong mộng cảm giác được cần cổ mát lạnh, lập tức tỉnh lại.

Chỗ yết hầu dán một mũi dao làm hắn rất nhanh thanh tỉnh lại.

Đầu óc thanh tỉnh, thân thể cứng lại, không dám cử động.

Trong phòng không có đốt đèn, nhưng ở dưới ánh trăng mờ mờ, hắn lơ mơ có thể thấy đây là một thiếu phụ có ngũ quan rất tinh xảo.

Trương Văn Cẩm hít sâu một hơi, mở miệng cầu xin tha thứ nói: "Tiểu nương tử, tha mạng tha mạng a!"

Tiền tài không bằng tính mạng. Trương Văn Cẩm lập tức quyết định.

"Tiểu nương tử, bạc của ta ở tủ đầu giường phía dưới, trong ngăn kéo thứ nhất, ngươi toàn bộ đem đi đi!"

Cái tiểu nương tử kia tự nhiên cười nói, thế nhưng là lưỡi đao lại đi tiến về phía trước. Trương Văn Cẩm cảm giác được cổ tê rần, lập tức không dám nói cũng không dám cử động.

Thân thể tiểu nương tử dời về phía trước một chút, hai đầu gối quỳ gối trên giường: "Giờ Mùi người đến mời người đi xem bệnh bệnh là ai?"

Trương Văn Cẩm nom nớp lo sợ nói: "Lý Chính cũng không nói gì... Bất quá..."

"Bất quá cái gì?" Cổ tay tiểu nương tử nhẹ cử động, lưỡi đao lại hóm vào một chút.

Trương Văn Cẩm giật mình, ổng trúc ngược lại giống như toàn bộ đổ ra: "Hộ vệ binh sĩ áo giáp là màu đen, cậu em vợ của đại ca ta làm đầu bếp ở biệt viện Văn Trạch của Nam An Vương phủ, đã từng nói tinh vệ Nam An Vương phủ đều là mặc áo giáp màu đen, ta nghĩ bọn họ là tinh vệ Nam An Vương phủ!"

Tiểu nương tử mỉm cười, thanh âm mềm mại đáng yêu: "Kêu người đi xem bệnh bệnh vì ai?"

Thân mình đang nằm dưới lưỡi đao, Trương Văn Cẩm cũng không dám có khinh suất: "Là một thiếu phụ nhân mỹ mạo."

"Ánh mắt của nàng có phải rất lớn hay không, nhìn rất đẹp?"

"Đúng, mắt to, hơn nữa Bạch thiếu gia nhìn rất đẹp!"

Tiểu nương tử tựa hồ hít sâu một hơi, hỏi tiếp: "Nàng cuối cùng làm sao vậy?"

Trương Văn Cẩm mở trừng hai mắt: "Nàng mang thai!"

Tiểu nương tử tựa hồ ngẩn ngơ: "Mang thai? Nhanh như vậy?"

Nếu không phải có lưỡi đao đè nặng trên cổ, Trương Văn Cẩm hầu như muốn liên tục gật đầu rồi, hắn liên tục không ngừng nói: "Nàng thật sự mang thai, bất quá vừa mang thai, hơn nữa ——"

"Hơn nữa cái gì?" Tiểu nương tử quát lên.

"Nàng suy nghĩ quá mức, thai giống như có chút bất ổn!"

Tiểu nương tử giống như đang suy tư, sau nửa ngày im lặng, một lát sau mới buồn bã nói: "Vậy bọn họ ở trên thị trấn một thời gian ngắn rồi hả?"

"Hắn là vậy!"

Thời điểm này, Trương Văn Cẩm phát hiện tiểu nương tử đang mỉm cười. Lưng đeo ánh trắng xem ra, cái mỉm cười này âm hiểm cực kỳ, tựa hồ không có hảo ý.

Trương Văn Cẩm nghĩ thầm: không phải là muốn giết người diệt khẩu a?

Lòng của hắn dường như thoáng cái chìm đến đáy nước.

"Ta sẽ không giết người diệt khẩu!" Chủ tử của Tiểu nương tử đã rời cổ Trương Văn Cẩm, "Ngươi đã để lộ hành tung muội tử Minh Châu quận chúa của Nam An Vương, nếu là bị người khác biết, sợ là nguy hiểm hơn a!"

Nàng vừa nói, chậm rãi lui về sau, đến cửa sổ, đột nhiên quay người nhảy lên.

Trương Văn Cẩm ngồi dậy, nghe bên ngoài truyền đến một hồi thanh âm đao kiếm tấn công, hắn cực sợ, che đầu co lại thành một đoàn.

Triệu Đan ngủ được rất ngon, tiếng hít thở đều đều.

Liễu Ly lặng lẽ đứng dậy, giúp đỡ Triệu Đan đắp chăn xong, lúc này mới bắt đầu mặc quần áo. Đầu thu mùa, ban ngày tuy nóng, thế nhưng là ban đêm lại rất mát, nhất định phải đắp kín mền, không thể để cho Triệu Đan bị cảm lạnh.

Liễu Ly chuyển qua bình phong.

Bên ngoài đốt mấy cái nến, đèn đuốc sáng trưng, Trần Tứ, Liễu Tứ vừa chạy tới Liễu Tùng, Liễu Trúc đang đợi ở bên ngoài.

Liễu Ly sau khi ngồi xuống mới hỏi: "Y quán bên kia cùng Lý Chính bố trí có tốt không?"

Trần Tử ra khỏi hàng nói: "Bầm thống lĩnh, đều bố trí xong. Thuộc hạ sợ kinh động đến Chu kỳ, bởi vậy không dám thân cận quá!"

Liễu Ly nhú mày nói: "Cái Chu kỳ này thật là biết nhẫn nhịn, công phu khinh công lại tốt, không được chủ quan!"

"Vâng!"

Trần Tử cảm phích nước nóng, châm cho Liễu Ly một ly trà.

Liễu Ly nói: "Chu kỳ rất giỏi hoạt, các người phải cẩn thận, không nên trúng gian kế, mạng của mình quan trọng hơn, giặc cùng đường chó đuôi!"

Trần Tử suy nghĩ một chút, nói: "Lần này phục kích có thể hay không kinh động Chu kỳ?"

Liễu Ly im ắng cười lạnh, không nói gì.

hắn là muốn cho Chu kỳ không dễ chịu.

Nếu là như vậy giam giữ Chu kỳ, làm thịt hắn vì Triệu Đàn báo thù rửa hận; nếu để cho hắn lại một lần nữa đào tẩu, đợi sự phụ chạy đến, để sự phụ trông coi Triệu Đàn, chính mình đi tự tay bắt giết hắn, dù sao hành tung của hắn đã bị thuộc hạ của mình nắm, chẳng qua là chưa bắt giữ mà thôi.

"Các người đi ra ngoài đi!"

"Vâng!" Trần Tử bốn người lui ra ngoài.

Liễu Ly bụng chén lên, uống một hớp.

Kỳ thật nếu là hắn xuất mã, so với bọn Trần Tử hắn nắm chắc phần thắng hơn, thế nhưng, hắn nhất định phải giữ vững vị trí Triệu Đàn, cho nàng cảm giác an toàn, nhất là ở thời khắc trọng yếu hôm nay, một điểm sơ xuất cũng không thể có!

Nhớ tới Triệu Đàn cùng vật nhỏ trong bụng Triệu Đàn, Liễu Ly nhin không được khóe miệng nhếch lên.

Chu kỳ không nghĩ tới lần này Liễu Ly dụng kế bắt rùa trong hồ, hắn dùng dao găm trong tay ngăn cản, vừa đánh vừa lui, đám người Trần Tử công phu giỏi tuy rằng không bằng hắn, thế nhưng là bốn người này lại phối hợp ăn ý, vòng vây càng co lại càng nhỏ.

hắn nhất thời sơ sẩy, trường kiếm Liễu Tử liền bỏ tới.

Chu kỳ đang muốn tránh ra, loan đao Liễu Tùng từ trên trời giáng xuống, hắn ngồi xổm xuống, thân thể hướng phải lao ra, đã hiện lên trường kiếm Liễu Tử cùng loan đao Liễu Tùng, tuy nhiên lại bị nhận linh đao Trần Tử phá vỡ.

hắn dựa thế từ khe hở rồi vọt ra, hướng tây điên cuồng lao đi.

Trần Tử mang theo mọi người đuổi theo.

Hùng đông, Trần Tử mang theo mọi người trở về phục mệnh Liễu Ly.

Bọn hắn nhiều lần vây kín, cuối cùng Chu kỳ đào thoát, cũng may chỉ có ba người bị thương nhẹ, cũng không có thương vong lớn.

Vô biên vô hạn cây ngô bên trong ruộng, so với người cây ngô còn cao hơn, tươi tốt mà sinh trưởng. Chu kỳ nằm trên mặt đất, tựa hồ có thể nghe được thanh âm cây ngô nhỏ giờ sinh trưởng. Cây ngô bên trong ruộng ngẫu nhiên nhảy tới đây một cái màu xanh châu châu, lại rất nhanh nhảy ra rồi.

Chu kỳ nằm ở trong đất cây ngô, vẫn không nhúc nhích.

Má trái của hắn đôi từ mắt đến khóe miệng, bị một cái vết thương, đã đóng vảy, hồng hồng, thoạt nhìn có chút đáng sợ.

Đùi phải của hắn bị chặt một nhát đao, hắn xé vảy đắp thuốc băng bó.

Chu kỳ nằm trong chốc lát, bụng trống trơn, có chút khó chịu. Cái chỗ này cách Lão Hà trấn mặc dù xa, nhưng lại cũng không dám khinh thường.

hắn đứng dậy đem cây ngô bên cạnh nhìn mấy lần, cuối cùng nhìn một gốc cây ngô cỡ đốt ngón tay, nắm thân ngô mạnh mẽ cắn một cái, cây ngô đã bị hắn cắn ra rồi.

Ánh mắt của hắn cũng không tốt, cái cây ngô này bề ngoài nhìn rất tốt, thế nhưng một chút cũng không ngọt, ngược lại có mùi khai.

Chu kỳ không có chọn ba lấy bốn.

Gặm xong cây ngô này, hắn lại cắn một cây ngô khác. Lần này, ánh mắt của hắn rất đáng tin cậy, cây ngô rất ngọt.

hắn ngưỡng mặt lên, nhìn trời xanh mây trắng trên ruộng ngô, trong lòng nghĩ: Triệu Đàn mang thai, rất tốt! Ta lại có mục tiêu mới rồi! Nếu là nữ hài tử, coi như nữ nhi của ta, ta mang nàng đến Tuyết Sơn ẩn cư; nếu là nam hài tử, liền làm đệ tử của ta, ta đem toàn thân tu vi đều truyền thụ cho hắn! nói như vậy, Triệu Đàn nhất định sẽ cả đời thậm chí nghĩ lấy ta, đem ta khắc ở trong lòng!

(cha này bệnh nặng lắm rồi)

Chu kỳ quyết định không ngần ngại đuổi theo Triệu Đàn đi Nhuận Dương nữa, hắn đã có nhân sinh cao hơn để theo đuổi —— chẳng những muốn Triệu Đàn theo mình, còn muốn hài tử của Triệu Đàn làm con của mình!

Hai ngày sau đó, Liễu Liên chạy tới Lạc Hà trấn.

hắn trước hộ tống vợ chồng Triệu Tử cùng Thiên Hạo Đế trở về kim kinh, sau đó lại bảo hộ vợ chồng Triệu Tử cùng tiểu thế tử trở về Nhuận Dương.

Nhận được thư Liễu Ly dùng bồ câu đưa tin, hắn lập tức dàn xếp thế tử cùng hai cái song bào thai vào ở Vương Phủ, chính mình cưỡi ngựa chạy tới.

Có sư phụ ở Trịnh gia khách sạn bảo hộ Triệu Đàn, Liễu Ly yên lòng mang theo đám người Trần Tử đuổi theo —— truy tung Chu Kỳ, ám vệ vừa phát tới tin báo, bọn hắn phát hiện dấu vết Chu kỳ ở Vân Trạch.

Chu Kỳ như một trẻ mồ côi giáo hoạt âm hiểm, giỏi về chạy trốn, giỏi về giấu kín, cũng giỏi về đánh lén, thường thường một kích trở ra, bay nhanh ẩn nấp. Mà Vân Trạch đất đai cực kỳ rộng lớn, địa hình phức tạp, khắp nơi đều là độc xà độc trùng cùng cạm bẫy chết người, nếu muốn ở Vân Trạch mà bắt được hắn, sợ là rất khó a.

Thế nhưng là, không thử một lần, chính mình như thế nào lại cam tâm?

Liễu Ly một bên vạch kế hoạch, một bên cưỡi ngựa mang theo đám người Trần Tử hướng theo phương hướng Chu kỳ đào tẩu mà truy tìm tung tích.

Chu kỳ đã lên vào Vân Trạch.

Tiến vào Vân Trạch, hắn chém ngã một gốc cây cây ngô đồng, chém thành không ít tám ván gỗ con mòng lớn cỡ bàn chân.

hắn biết rõ Liễu Ly đã đuổi theo —— khoảng cách giữa bọn họ gần nhau, khoảng cách chỉ có nửa dặm đường.

Nếu có thể đem Liễu Ly vĩnh viễn ở lại Vân Trạch, mình lại ẩn núp nửa năm, đợi Nam An Vương phủ buông lỏng cảnh giác, lại bắt đi Triệu Đàn, từ nay về sau song ngũ song phi, ngược lại cũng không phải là không được.

Chu Kỳ nghĩ đến tương lai tốt đẹp, trong nội tâm liền vui vẻ vô cùng, bố trí bẫy rập càng cẩn thận càng chăm chú, còn tăng thêm mấy trò gian trá ác độc!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: 2013 sắp đi tới, để ăn mừng mọi người cùng mặc mặc cùng một chỗ vượt qua tận thế, hôm nay hai canh!

Đây là Canh [2] ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Vân Trạch có cảnh trí đẹp đẽ, trời xanh mây trắng, màu xanh của hoa cỏ hoa hồng, nhưng mà thập phần nguy hiểm.

Sau đồng cỏ xanh um có lẽ là hồ sâu không đáy, bên cạnh hoa tươi xinh đẹp có thể là vũng bùn trũng xuống.

Trải qua ba ngày ba đêm truy bắt, Liễu Ly đã tìm được nơi Chu Kỳ ẩn thân, hắn trước tiên đuổi đi đám người Trần Tử Liễu Tử bị thương. Chu Kỳ cực kỳ giáo hoạt, nhiều người nói hắn căn bản không hề xuất hiện, Liễu Ly không muốn lại cùng hắn vòng vo, muốn đem hắn xuất hiện, một lần hành động nhanh chóng bắt giết.

hiện trường nơi đây có dấu chân giẫm đạp rất rắn chắc ở nơi ẩm ướt này, Chu Kỳ tất nhiên là có bố trí cơ quan.

Trải qua ba ngày truy bắt, Liễu Ly đã biết rõ đặc điểm cơ quan mà Chu Kỳ thiết lập rồi, hắn đã tra được nơi này có cơ quan.

Liễu Ly giả bộ cẩn thận từng li từng tí, giẫm hướng cơ quan, giả bộ bị cơ quan Chu Kỳ đánh trúng, ngã trên mặt đất, co quắp vài cái vẫn không nhúc nhích.

Chu Kỳ trốn ở một bên xem thật lâu, rút cuộc nhìn không được, từ chỗ ẩn thân hiện thân đi ra. Hắn quá tự tin rồi, quá tin tưởng cơ quan của mình rồi.

Chu Kỳ hiện thân, Liễu Ly như trước nghiêng nằm ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích. Chu Kỳ lại đợi trong chốc lát, lúc này mới đã đi tới.

Liễu Ly giống như có lẽ đã không có khí tức.

Chu Kỳ ở trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm vào Liễu Ly, đang muốn cân nhắc có nên dùng chùy thủ đi bổ sung thêm một đao hay không, mà Liễu Ly đã phát giác được sơ hở ở phần bụng cùng trước ngực hắn, hai chân đá ra, thân thể bắn lên.

Chu Kỳ vội vàng không kịp chuẩn bị, bị Liễu Ly đá trúng, thoáng cái té ngã trên đất.

Thân thể Liễu Ly nhanh như chớp, thoáng cái nắm ngay phần cổ của hắn.

Chu Kỳ vốn không giỏi chiến đấu, nhưng sống chết trước mắt cũng cố hết sức giãy giụa.

Liễu Ly một kích đã ở bên trong, liền ý định đưa hắn vào chỗ chết, chân áp chế hắn phản kháng, lực tay cực đại nắm bắt phần cổ của hắn.

Chu Kỳ đạp hai chân "Ách ách" kêu hai tiếng, dưới tình thế cấp bách bắn ra Thần lực, rõ ràng giãy giụa nhằm mở ra gông cùm xiềng xích của Liễu Ly.

hắn phi thân hướng phía sau bay tán loạn, lại không thấy được phía sau tức là một bãi cỏ xanh um tươi tốt, cỏ xanh dưới ánh mặt trời chột có phản quang, đó là đầm nước dưới cỏ.

Liễu Ly một kích không thành, lúc này nhảy dựng lên, tay phải đồng thời rút ra ám khí—— một tia kim loại màu đen.

Tia kim loại đen kéo căng thẳng tắp, mũi tên bắn ra, "Xùy" một tiếng bắn vào sau lưng Chu Kỳ.

Chu Kỳ khinh công thật tốt, đã chạy vội tới rồi mép bãi cỏ, thân thể nghiêng về phía trước té xuống, "Phù phù" một tiếng, thân thể ở trên đồng cỏ, bắt đầu rơi xuống.

hắn lung tung giãy giụa, lại càng lún càng sâu.

Chu Kỳ từ trong lòng ngực móc ra hai mảnh đồng mộc, vừa muốn tự cứu, thể nhưng Liễu Ly đâm vào lưng hắn một kích kia đã bắt đầu phát tác, một hồi kịch liệt đau nhức truyền đến, ý thức của hắn dần dần mờ hồ.

Liễu Ly lẳng lặng đứng ở một bên, nhìn Chu Kỳ giãy giụa trong vũng bùn.

Lại đợi sau nửa canh giờ, hắn mới phi thân đi ra địa phương ẩm ướt.

Đám người Liễu Tử đang ở bên ngoài chờ hắn.

Từ khi Liễu Ly ly khai, Triệu Đan cũng có chút lo sợ bất an.

Liễu Liên cùng nàng đi ra khách sạn, ở Lão Hà trên thị trấn tản bộ.

Lão Hà trấn là một cái Thập tự phố, đang có phiên chợ, tuy là chạng vạng tối, nhưng có chút phồn hoa náo nhiệt.

Liễu Liên mang theo nàng tránh đi phồn hoa trên đường, đi lên một con đường nhỏ giữa đồng ruộng.

Nhìn Triệu Đan rầu rĩ không vui, Liễu Liên an ủi nàng nói: "Có ta ở đây đây cùng ngươi, Liễu Ly hôm nay tâm không lo lắng, nhất định sẽ bắt giết cái Chu Kỳ kia!"

Triệu Đan cực kỳ tín nhiệm cậu Liễu Liên, trong nội tâm buồn lòng, nhưng vẫn rất lo lắng.

Màn đêm buông xuống, Liễu Liên cùng Triệu Đan dùng cơm tối, cho Triệu Đan ngủ, mình ở phòng khách bên ngoài vừa uống trà vừa bảo vệ Triệu Đan.

Triệu Đan đâu có ngủ được? Nàng nằm ở trên giường, trong lòng nghĩ tới Liễu Ly, lật qua lật lại chính là ngủ không được.

không biết qua bao lâu, bỗng nhiên, nàng nghe bên ngoài truyền đến tiếng nói của cậu Liễu Liên, vội vàng ngồi dậy.

Chỉ nghe một hồi tiếng bước chân truyền đến, một cái bóng đen đi nhanh đến, mang theo một cỗ đất mùi tanh cỏ xanh, ở trước giường của nàng dừng bước chân, khom người xuống, tựa hồ đang nhìn nàng.

"Hồ ly ca ca?"

"Ân." Liễu Ly trong thanh âm mang theo một mối nồng đậm, "Ngươi còn chưa ngủ sao?"

Triệu Đan đứng dậy đốt nến đầu giường.

Liễu Ly đứng ở bên giường mỉm cười nhìn nàng, cũng không hướng bên giường ngồi.

Triệu Đan vừa nhìn, phát hiện trên tóc Liễu Ly, trên mặt, trên quần áo, trên tay đều là bùn, thoát nhìn tựa như tượng đất.

Nàng một hồi đau lòng, không mặc y phục đứng dậy, đem Liễu Ly ấn tại trên mặt ghế: "Ta đi phân phó người chuẩn bị nước tắm cho ngươi!"

Muốn ra khỏi phòng, nàng quay đầu lại lại hỏi: "Có đói bụng không?"

Liễu Ly ngây ngốc gât gât đầu.

Nhìn Chu Kỳ ở vùng bùn không lối thoát, trong lòng của hắn khoan khoái rất nhiều, một lòng hướng về Triệu Đan, không kịp rửa mặt ăn cái gì, liền mang theo bọn Liễu Tứ suốt đêm cưỡi ngựa chạy trở về.

Thấy Triệu Đan, nghe thấy khí tức ấm áp trên người Triệu Đan, lòng của hắn dường như thoáng cái bình tĩnh lại.

Triệu Đan trước phân phó người chuẩn bị nước tắm, sau đó lại phân phó người chuẩn bị thức ăn khuya.

Nàng tính tế tỉ mỉ, nước tắm cùng thức ăn khuya chẳng những chuẩn bị cho Liễu Ly, cũng chuẩn bị cho bọn Liễu Tứ Trần Tứ.

Liễu Ly vô cùng bản đứng ở sau lưng nàng, giống như tiểu cầu, nàng đi nơi nào, Liễu Ly cũng theo tới chỗ đó, con mắt không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào Triệu Đan, sợ Triệu Đan từ trước mắt mình biến mất.

Liễu Ly đi tắm, lưu lại người hầu hạ Triệu Đan là thân tín của hắn, lúc này thấy Liễu Ly dầy dụa như thế, không khỏi cười thầm.

Triệu Đan cũng có chút thẹn thùng, nói rõ tốt về sau, lôi kéo Liễu Ly liền đi. Vừa đi vừa thấp giọng nói: "tách ra trong chốc lát, ngươi đều không nỡ bỏ?"

Liễu Ly cười cười, giơ lên tay Triệu Đan, nói khẽ: "Đem tay của ngươi làm ô uế!"

Triệu Đan nhìn nhìn tay của mình, phát hiện thật là từ trên tay Liễu Ly dính vào không ít bùn đất.

Nàng thò tay muốn đem bùn đất bôi qua người Liễu Ly, thế nhưng là tìm cả buổi, đều không có tìm được một chỗ sạch sẽ, đành phải thôi.

Triệu Đan phân phó người chuẩn bị ba thùng nước nóng.

Nàng trước lột sạch quần áo Liễu Ly, kêu Liễu Ly ngồi vào trong thùng tắm.

Liễu Ly sau khi đi vào, Triệu Đan đứng ở bên cạnh, vẩy nước giúp hắn làm ướt bùn lẫn vào tóc.

Khi vẩy nước, ánh mắt Triệu Đan lại có chút ẩm ướt, không ai so với nàng hiểu rõ Liễu Ly hơn có bao nhiêu khiếm khích, hôm nay lại như tượng đất trở về.

Liễu Ly liếc Triệu Đan, phát hiện nàng lặng lẽ lau nước mắt, lập tức nảy tính trẻ con, hắn im ắng mà trượt chân, chìm vào trong nước.

Triệu Đan lau khô nước mắt, lại tìm không thấy Liễu Ly!

Nàng kinh hãi, vội vươn tay hướng trong nước đi kiếm, thoáng cái liền bắt được tóc dài Liễu Ly.

Triệu Đan cho rằng Liễu Ly ở trong thùng tắm ngâm nước, bắt lấy tóc dài Liễu Ly đem Liễu Ly kéo lên.

Đáng thương Liễu Ly còn muốn dọa Triệu Đan một tí, chính mình lại chịu một phen da thịt đau đớn, chui ra khỏi mặt nước, lau mặt một cái: "Triệu Đan, ta với ngươi đùa giỡn đang đùa giỡn đó!"

Triệu Đan ngơ ngác nhìn hắn, buông lỏng ra nắm tóc trong tay: "Hồ ly ca ca, ngươi không có bị thương à?"

Hồ ly ca ca vừa rồi chui vào nước, trên người đều là bùn, nàng cũng không nhìn ra ở đâu bị thương. Thế nhưng là nếu như không có bị thương, Liễu Ly như thế nào khác thường như thế? Như thế nào thoáng cái trở thành tiểu hài tử rồi?

Nhớ tới Chu Kỳ giỏi về dịch dung, Triệu Đan có chút trong nội tâm phát khổ. một phen cân nhắc, Triệu Đan quyết định bất cứ giá nào!

Nàng cầm khăn lụa, trong nước thấm ướt, một tay nâng cái ót Liễu Ly, một tay dùng sức lau mặt Liễu Ly.

Liễu Ly vốn đang cho rằng Triệu Đan hầu hạ mình rửa mặt, về sau phát hiện khí lực nàng thật lớn, hầu như muốn chà xát da mặt của mình, vội vàng tránh né đứng lên: "Triệu Đan, ngươi làm gì thế đây?"

Triệu Đan ném khăn lụa, rất nghiêm túc nắm lấy mặt Liễu Ly nhìn trái nhìn phải, mắt to trừng mắt Liễu Ly: "Đứng lên!"

Liễu Ly đoán được nàng lòng nghi ngờ rồi, cười hi hi từ trong thùng tắm đứng lên.

Triệu Đan rất nghiêm túc trừng mắt liếc hắn một cái: "nghiêm túc chút!"

"Vâng!" Liễu Ly đứng thẳng lên.

Liễu Ly dáng người mềm dẻo cao gầy, nhất là hai chân, thẳng tắp thon dài, hần đứng ở nơi đó, rất cao rất lớn, thùng tắm kỳ thật còn không có ngập đến bụng của hần.

Triệu Đan địa phương khác cũng không nhìn, đi thẳng vào vấn đề, hết sức chuyên chú mà nhìn chăm chăm vào cái không yên giữa hai chân Liễu Ly——nàng nhớ rõ bên cạnh tiểu Liễu Ly * có một nốt ruồi hồng.

Tiểu Liễu Ly * thời điểm này rất mềm rất nhỏ, thời điểm kích động lại rất lớn, lúc này đang ở vào trạng thái nghỉ ngơi, mềm ục ục mà rủ xuống, trắng tinh, thoát nhìn như thuận đáng yêu cực kỳ.

Triệu Đan lấy tay đem Liễu Ly nho nhỏ ** qua một bên, hết sức chuyên chú mà tìm kiếm cái nốt ruồi màu hồng nho nhỏ kia.

Khi thấy nốt ruồi màu hồng quen thuộc này, Triệu Đan lập tức đối với nốt ruồi hồng nở nụ cười.

Từ góc độ Liễu Ly nhìn, hần thấy Triệu Đan cười với tiểu *.

Cái vấn đề này liền đại phát rồi.

Nhìn Liễu Ly nho nhỏ thoáng cái bành trướng đứng thẳng lên, Triệu Đan rất bình tĩnh mà đem Liễu Ly ấn vào trong nước: "Tắm xong rồi hãy nói!"

Liễu Ly dưới sự trợ giúp của Triệu Đan, vội vàng chà xát giặt sạch một lần, lại thay đổi một thùng nước.

Liễu Ly đứng trong nước, Triệu Đan giúp hần chà xà bông thơm.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm người hầu: "Bẩm báo phu nhân, thức ăn khuya đã làm xong!"

Triệu Đan ấn Liễu Ly tiến vào trong nước, sau đó nói: "Đưa vào đi!"

Triệu Đan phân phó người chuẩn bị thức ăn khuya, món dễ dàng nhất làm mì áp chảo.

Nàng ở bên thùng tắm đặt một cái bàn nhỏ, đem cái đĩa lớn để ở trước mặt, chính mình bung một cái chén nhỏ cho Liễu Ly ăn.

Những thời giờ này đều là Liễu Ly chiều cổ Triệu Đan, Liễu Ly đâu có được hưởng thụ qua đãi ngộ như vậy? Trong lòng của hần cực kỳ vui mừng, ngồi ở trong thùng tắm, hai tay buông lỏng mà đặt trên thành thùng tắm, Triệu Đan kêu há mồm liền há mồm, Triệu Đan kêu ăn mì liền ăn mì, Triệu Đan kêu ăn canh liền ăn canh.

hần cảm tu hành đắc đạo cùng lắm cũng chỉ như vậy thôi.

Ăn mì xong, Triệu Đan chỉ huy Liễu Ly thay đổi thùng nước thứ ba.

Sau khi tắm, Liễu Ly đứng trong nước, nhìn Triệu Đan trước mắt, có chút mà cười, trong mắt hoa đào mờ mịt sương mù.

Triệu Đan cúi đầu nhìn Liễu Ly giữa hai chân Liễu Ly nho nhỏ lặng lẽ hành quân, trong nội tâm có chút do dự.

Kỳ thật trò chơi như vậy, đoạn thời gian nàng vừa mới thanh tỉnh kia đã làm không chỉ một lần, thế nhưng là khi đó nàng không phải giả ngu sao? hiện tại thật sự có điểm mất mặt.

Liễu Ly nhìn chăm chăm vào Triệu Đan, phát hiện mặt của nàng lặng lẽ đỏ lên.

"Triệu Đan ——" hần nhẹ nhàng kêu.

"Ân." Triệu Đan bu lại, xoay người vỗ về chơi đùa Liễu Ly nho nhỏ.

Tay của nàng vừa đụng tới đó, Liễu Ly nho nhỏ liền lập tức biến thân, trở nên dưng dưng một tay khó nắm hết.

Triệu Đan nhìn thoáng qua Liễu Ly, thè lưỡi ra liếm một cái, đã bắt đầu động tác.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [1] ~

Buổi chiều còn có một canh ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Liều Ly nhắm mắt lại, lông mi dày và dài theo động tác Triệu Đan có chút rung động.

Động tác của Triệu Đan khiến cho hắn cảm giác thân mình đang ở sông lớn biển rộng trong cơn sóng gió động trời, thân bất do kỷ theo gió phiêu lãng, một cảm giác như mỗi từ chỗ bị Triệu Đan ngâm phát tán đi ra, làm lòng người ngửa ngáy khó nhịn mà lại khát vọng rung động. Một hồi đầu vầng mắt hoa, Liều Ly cảm giác lông mao mình dựng đứng cả lên, quanh thân dường như có dòng điện chạy qua, tựa hồ nghe có dòng điện keng keng rung động, toàn thân tê dại mà phun ra.

Nhất thời sự tỉnh xong, Liều Ly từ trong nước đi ra, con mắt không mở ra nổi. Vì đuổi bắt Chu kỳ, hắn mấy có lẽ đã ba ngày ba đêm không có ngủ rồi, sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, hiện tại Chu kỳ đã chết, hắn rút cuộc bắt đầu dung túng chính mình.

Thấy Liều Ly như thế, Triệu Đan lại đau lòng, lại buồn cười.

Nàng đem Liều Ly đỡ đến trên giường.

Liều Ly trên người trơn bóng toàn là nước, Triệu Đan cầm khăn lụa giúp hắn lau sạch thân thể, hắn lại ngã trái ngã phải lay động liên tục.

Triệu Đan một bên cười, một bên nhanh chóng lau khô trên người của hắn.

Cầm một khối khăn lụa lau tóc dài Liều Ly, Triệu Đan bắt đầu lau nửa người dưới cho Liều Ly.

Liều Ly thời điểm này đã ngủ say, hắn chỉ có ở trước mặt Triệu Đan mới buông lỏng như thế.

Triệu Đan đem Liều Ly thả ngã xuống giường, nâng chân dài hắn lên, kỹ càng lau khô, sau đó lại đi lau một chân khác. Hai cái đùi sau khi lau xong, nàng lúc này mới bắt đầu lau giữa hai chân.

Nhìn tiểu * bên cạnh nốt ruồi nhỏ đỏ tươi, Triệu Đan không khỏi bật cười.

Giúp Liều Ly đắp chăn mỏng, Triệu Đan mới bắt đầu lau mái tóc dài của hắn. tóc dài Liều Ly thật sự rất dài, nếu như xõa ra mà nói, đen nhánh mềm mại như gấm.

Triệu Đan thay đổi ba khối khăn lụa, mới lau xong tóc dài cho Liều Ly.

Nàng vén chăn lên, nằm xuống bên cạnh hắn.

Liều Ly ngủ được rất ngon, nghe tiếng hít thở của hắn, Triệu Đan rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Triệu Đan một mực ngủ thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh.

Liều Ly còn không có tỉnh, hắn nằm bên cạnh, tay phải đặt trên bộ ngực Triệu Đan, đùi phải đặt ở trên đùi Triệu Đan, mí mắt đang ngủ say.

Triệu Đan đem cánh tay của hắn cùng chân đều dịch chuyển, tiến đến bên môi hôn một cái, sau đó từ phía sau Liều Ly cõ bắt đầu vuốt ve, đem Liều Ly vuốt ve một lần, Liều Ly vẫn ngủ rất ngon.

Nàng biết rõ Liều Ly cực kỳ mệt mỏi, liền đứng dậy.

Liều Ly cùng Triệu Đan dặn dò một tiếng, liền cười ngửa ly khai Lạc Hà trấn trở về Nhuận Dương.

Triệu Đan dùng cơm trưa, ở trong sân Trịnh gia khách sạn đi dạo vài vòng, lúc này mới quay về nghỉ ngơi.

Đêm đến, Liều Ly còn đang ngủ, Triệu Đan lúc này mới có chút sốt ruột —— ngủ cũng được, nhưng không thể cơm cũng không ăn a!

Cho nên, Liều Ly không thể ngủ đến tự nhiên tỉnh, hắn mông lung mà bị Triệu Đan xoa nắn cho tỉnh lại.

Triệu Đan trông không hề ở trên người hắn, bộ ngực đầy đặn cọ sát hắn.

Liều Ly nhắm mắt lại giả bộ ngủ, muốn nhìn xem còn có phúc lợi khác hay không.

Triệu Đan dụi trong chốc lát, phát hiện Liều Ly không có có phản ứng gì, nàng dờn xuống, biến thành nằm sấp ở Liều Ly trên người. Cúi đầu ngâm lấy tiểu thủ du bên trái của Liều Ly, Triệu Đan lại trừng to mắt nhìn chăm chăm vào mặt Liều Ly.

Liều Ly được kích thích, nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, "Tì" một tiếng hít một hơi thật sâu hơi lạnh. Sau đó, chờ phía dưới kích thích hắn, phát hiện Triệu Đan đình chỉ động tác, Liều Ly mở to mắt, liền thấy được mặt Triệu Đan không biểu tình mặt: "Tỉnh?"

hắn thành thành thật thật nói: "Àn."

Phía dưới bị Triệu Đà chăm chú nắm lấy, đã đến lúc này không thành thật một chút mới là lạ chứ!

"Có đói bụng không?" Triệu Đà tiếp tục hỏi.

Chẳng lẽ Triệu Đà muốn giúp ta phóng thích một phát? Liễu Ly trong nội tâm đại hỉ, thuận miệng nói: "Đói! Rất!"

Triệu Đà vẻ mặt mềm mại đáng yêu cười: "thật sự?"

Liễu Ly mơ mơ màng màng mà gật đầu: "thật sự!"

Triệu Đà bay nhanh xuống giường, che lại vật áo, cầm lấy quần áo choàng trên người: "Người nhanh chóng đứng lên a, ta cho người đem com tối đưa tới đây!"

Nhìn Triệu Đà đi qua bình phong thay áo váy, Liễu Ly áo nảo trên giường đập một cái.

Đúng lúc này, Triệu Đà từ sau tấm bình phong đi qua: "Hô ly ca ca, người nện giường làm cái gì?"

Liễu Ly vẻ mặt ảo não chưa tản đi, cứ như vậy nhìn Triệu Đà.

Dùng võ công của hần, tuyệt sẽ không không phát hiện được Triệu Đà quay lại, nhưng lại hần hôm nay nhưng không có một điểm cảnh giác, tựa như cái đồ ngốc.

Triệu Đà xinh đẹp đã đi tới.

đi đến bên giường, nàng mãnh liệt xóc lên chăn mềm che ở trên người Liễu Ly, cười dịu dàng nhìn vật ngao nghể ưỡn lên giữa hai chân Liễu Ly.

Liễu Ly ngờ ngác nhìn nàng, mắt hoa đào trùng trùng, bờ môi tươi mới có chút mở ra, một bộ dáng chán kinh quá độ, thế nhưng nàng nhìn chăm chú, phía dưới như trước không có mềm xuống, mà là càng có tinh thần rồi.

Triệu Đà quỳ gối bên giường, nhìn sững sờ, ngăn người nhìn Liễu Ly nho nhỏ ngao nghể ưỡn lên, khóe miệng có chút nhếch lên.

Kết hôn ba năm, một mực hỗn hỗn động động nàng hôm nay đã hiểu, Liễu Ly luyện tập công phu chí cương chí dương, đối với hần ảnh hưởng chính là muốn - nhìn qua đặc biệt mạnh mẽ, chỉ cần mình thoáng trêu chọc, nho nhỏ Liễu Ly sẽ lập tức đứng lên, vừa rồi nàng chẳng qua là làm thí nghiệm mà thôi.

Triệu Đà hai tay nắm Liễu Ly nho nhỏ, lại hất cằm lên cười tủm tỉm nhìn Liễu Ly: "hồ ly ca ca của ta, người muốn trước ăn com chiều hay là trước ăn..."

Liễu Ly rũ xuống tầm mắt, lông mi che đi sóng mắt, răng trắng như tuyết cắn bờ môi đỏ tươi, hần im ắng mà nằm ngửa ra.

Triệu Đà lưu ý phản ứng Liễu Ly, thấy hình dạng của hần, lập tức nắm lấy Liễu Ly cứng rắn, bắt đầu cao thấp triệt động. Cùng lúc đó, nàng là lưỡi, thè lưỡi liếm đỉnh Liễu Ly nho nhỏ một cái.

Nàng liên tiếp kích thích động tác lên xuống, Liễu Ly bởi vì ngủ đủ giấc nên mặt trắng nõn thoáng cái đỏ bừng, không tự chủ được đi ra.

hần lần nữa rơi vào bên trong sóng lớn sóng lớn, thân bất do kỷ cao thấp xoay tròn, đem mình hoàn tất triệt để giao cho Triệu Đà.

sự tình xong xuôi, Triệu Đà hầu hạ hần đứng dậy rửa mặt, kêu người đưa com tối đến, cùng hần ăn com chiều.

Com tối còn không có ăn xong, bên ngoài liền đổ mưa tích tí tách.

Mưa thu đúng là rất dai dẳng, tuy rằng không lớn, thế nhưng là một mực ở rơi xuống, mặt đất cũng ướt đầm, giảm mạnh một cước bùn.

Triệu Đà cùng Liễu Ly dứt khoát tiếp tục ngây ngốc trong phòng ngủ.

Liễu Ly dựa vào đệm lớn trên giường, đem Triệu Đà ôm ở trong ngực, nghe Triệu Đà nói chuyện.

"Vân Trạch biệt viện gần như vậy, nếu như ta trong khoảng thời gian này không thể ngồi xe ngựa lác lác, chúng ta đi Vân Trạch biệt viện cho rồi!"

Liễu Ly tay vuốt nhẹ trên người nàng nhàng, nghe nàng nói xong, nhẹ gật đầu, nói: "Được!"

"Cậu Liễu Liên đã đi trở về, hần có thể hay không đem tình trạng của ta nói cho cha mẹ nghe?"

Liễu Ly nhẹ gật đầu, nói: "Nhất định sẽ!"

"Nếu không phải người mời cha mẹ ta cùng mẹ người, tỷ tỷ người cũng đi Vân Trạch biệt viện? Đại ca không phải đem Vân Trạch biệt viện cho ta làm đồ cưới sao, "Triệu Đà hưng phấn lên, "Lúc này thủy tiên ở hậu viên Vân Trạch biệt viện có lẽ vẫn còn nở a, có cảnh đẹp để ngắm đây!"

Liễu Ly tay sờ lên mặt Triệu Đà, nói khẽ: "Nhạc phụ nhạc mẫu là nhất định phải mời, mẹ ta tỷ tỷ của ta, coi như xong đi!"

Triệu Đan đã, vội vàng ngồi dậy nhìn Liễu Ly: "Hò ly ca ca, làm sao vậy?"

Liễu Ly nhìn nàng, khuôn mặt bình tĩnh như nước, nội tâm sóng cả mãnh liệt.

trên thế giới này, hắn sống ba mươi năm

Trí nhớ của hắn là từ hai mươi bảy năm trước.

Hai mươi bảy năm trước vào cái kia mùa đông, hắn ba tuổi.

Hai từ ba tuổi lẽ ra là không có trí nhớ, nhưng lại hắn có.

Thức dậy, hắn phát hiện mình đang ở trong một đồng đồ bỏ đi, bốn phía một mảnh đen kịt, gió thổi vù vù. Hắn tự tay sờ lên mặt, hắn ăn cơm thừa rượu cặn.

Ở trong gió lạnh, Liễu Ly ba tuổi không chỗ nương tựa, trên người chỉ mặc bộ quần áo nhỏ mỏng manh, yết hầu giống như lửa thiêu, không phát ra được thanh âm nào. Hắn lão đảo ở đồng rác đi tới, như mèo nhỏ khóc.

Thế nhưng, nhỏ nhỏ như vậy, yếu ớt như vậy hắn lại không chiếm được một tia đáp lại, bên tai chỉ có gió lạnh gào thét.

Ba tuổi hắn đã có trí nhớ đệ nhất.

hắn bắt đầu ở trong cuộc sống lãnh khốc này giãy giụa giành lấy sự sống sót.

Làm tiểu ăn mày ở Diên Khánh phường, hắn có bề ngoài tinh xảo, nhưng lại có tâm rét lạnh nhất.

Bảy tuổi năm đó, hắn lần đầu tiên giết người.

Đó là một cái tên ăn mày trung niên đem miệng túi sấp tới hôn hắn.

Liễu Ly một bên tỉnh táo mà mặc hắn hôn môi, một bên tỉnh táo mà đem tia kim loại đen mình nhặt được dùng sức đâm vào trái tim của hắn.

Nhìn tên ăn mày trung niên co quắp chết đi, Liễu Ly bảy tuổi hồ hững lau sạch tia kim loại. Tia kim loại không đủ bén, xem ra còn phải tìm đá mài dao mài lại mới được.

Về sau, hắn lại giết rất nhiều người, có rất nhiều người đến đoạt đồ ăn của hắn, có rất nhiều thấy hắn xinh đẹp muốn chiếm tiện nghi của hắn, có rất nhiều người khi dễ hắn, khinh bỉ con đường của hắn.

Vô luận đối phương như thế nào cường đại, hắn một mực chờ đợi, thẳng đến có thể một kích mà giết chết đối phương.

Về sau, hắn gặp sư phụ Liễu Liên, đã có sư phụ cho đầy đủ sinh hoạt cùng công phu cao siêu, đã có Bánh Hấp nhỏ giống như người nhà mang ôn hòa đến cho hắn, thế nhưng, nửa đêm mộng tỉnh, hắn nhớ đến tiểu nam hài năm đó bị ném tới đồng rác Diên Khánh phường chính là không chỗ nương tựa, trong gió rét co rúm lại, thút thít ní non, chạy nhanh, nhưng không ai tới cứu chuộc.

Liễu Ly nằm trên đệm, cầm lấy tay Triệu Đan che trên mặt mình, bí mật dấu ở trong lòng nhiều năm rút cuộc cũng nói ra.

trên mặt của hắn giống như cười mà không phải cười, giống như khóc không phải khóc: "Về sau, mẫu thân tốt của ta cuối cùng nhớ ra giá trị lợi dụng của ta, phái người đi tìm. Ta điều tra về sau phát hiện, lúc trưởng phu của nàng Uy Vương Trúc Hành ẩn núp ở Đại Kim, nàng đã sớm phản bội trưởng phu của nàng, cùng Thái Tử Trúc Thanh Hân, mang thai nghiệt chủng chính là ta. Trúc Hành chết đi tin tức truyền đến, ta đã bị tuyên bố là Trúc Hành mò côi từ trong bụng mẹ!"

"Thái Tử Phi Hoàn Nhan thị lúc ấy không có con nối dõi. Ta ba tuổi năm đó, mẹ của ta là người có dã tâm cao ngất, lại muốn tiến cung làm Trắc Phi của Thái Tử, lấy ta làm thẻ đánh bạc, áp chế Thái Tử Phi cùng gia tộc Hoàn Nhan."

"Nàng ngoại trừ mỹ mạo còn có cái gì? không có cái gì? vương thất Tây Nhung sớm đã bại vong! không có gia tộc, không có có trí khôn, nàng chỉ có thể dựa vào mỹ mạo của nàng, lại tự cho là mình thông minh vô cùng, có thể nói mỹ mạo cùng trí tuệ song toàn!"

Triệu Đan cảm thấy tay mình che ở trên ánh mắt Liễu Ly ẩm ướt.

Nàng tiến lên, ôm chặt lấy Liễu Ly.

Liễu Ly nhắm mắt lại.

Ba tuổi năm đó, hắn lão đảo chạy vào trường thành lạnh như băng, từ nay về sau lập tức lớn lên.

Ở trong ngực Triệu Đan, hắn lại trở về năm đó, không chỗ nương tựa, tiểu nam hài yếu đuối đáng thương.

"Hoàn Nhan gia tộc xếp đặt thiết kế bắt đi ta, sát thủ phụ trách nghĩ đến việc bóp chết vào ta rồi ném vào đồng rác Diên Khánh phường, không nghĩ tới, ta lại tỉnh lại!"

"Lúc này, mẹ của ta đang làm cái gì? Nàng đang cùng Thái Tử Trúc Thanh Hàn tư thông! Tỷ tỷ của ta đang làm cái gì? Nàng trà trộn vào các yến hội thượng lưu ở Đông Xu, cùng nam nhân mất đi mây lại lần thu thủy (chỉ mất long lanh của người con gái đẹp) tới tiền đưa..."

hắn đẩy Triệu Đàn ra, nói ra áp lực rất lâu: "Triệu Đàn, ta chán ghét các nàng, cho nên, không muốn các nàng xuất hiện ở trong cuộc sống của ta!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh [2] a ~

không có nhấn lại, thật sự rất cô độc...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Đêm đã khuya, đại viện khách sạn trống rỗng, bên ngoài mưa như trút nước rơi xuống, rơi trên lá cây Bạch Dương trong sân, phát ra thanh âm "Ba ba ba BA~", làm cho màn đêm yên tĩnh tăng thêm vài phần tiếng vang.

Trong phòng ngủ mờ nhạt ánh nến chập chờn, trong chốc lát phát ra tiếng hoa nến "Đùng", trong phòng ngủ ôn hòa mà an nhàn.

Triệu Đàn ở phía trước ôm chặt Liễu Ly, nói khẽ: "Liễu Ly, người còn có ta, còn có con của chúng ta!"

"Ấn." Liễu Ly đem cái cằm đặt trên vai ở Triệu Đàn, ôm lấy Triệu Đàn.

Trong phòng ánh đèn đã tắt, Liễu Ly Triệu Đàn vợ chồng hai người kẻ cùng một chỗ, song song nằm ở trên giường, nói tới việc đặt tên của hài tử trong bụng. Triệu Đàn nhớ tới Liễu cữu cữu có hai đứa con trai, lớn lên xinh đẹp như vậy, lại bởi vì cậu Liễu Liên lười biếng, một đứa tên là Liễu Nhất, một đứa tên là Liễu Nhị. Nàng vội hỏi Liễu Ly: "Người có nghĩ đến việc đặt tên cho hài tử của chúng ta chưa?"

Kể từ khi biết Triệu Đàn mang thai, Liễu Ly mỗi ngày đều muốn. Hắn vừa muốn vừa nói: "Nếu như là nam hài tử mà nói, liền kêu Liễu Mạch; là nữ hài tử mà nói, liền kêu Liễu Mạch Mạch!"

Triệu Đàn: "..."

Nam hài tử gọi Liễu Mạch, nữ hài tử liền kêu Liễu Mạch Mạch, cái đó và cậu Liễu Liên đặt tên lung tung có cái gì khác biệt?

Nàng quyết định không làm phiền hồ ly ca ca, tự mình đặt tên cho hài tử, miễn cho tương lai hài tử bực bội danh tự của mình.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, mưa đã tạnh rồi, rửa mặt xong, Liễu Ly cùng Triệu Đàn dùng điểm tâm, lúc này mới đi ra ngoài làm chính sự.

Hắn sai Trần Tứ đem xe ngựa lên trấn làm cho cỗ kiệu, cũng tu sửa một phen, sau đó phân phó Liễu Tứ mang người đi Vân Trạch biệt viện, chỉnh đốn sửa sang lại sân nhỏ, nhất là hậu viện của quận chúa.

Triệu Đàn thì lưu lại trong phòng viết thư về nhà.

Thiên tư vạn tượng, Triệu Đàn chỉ viết một phong thư cho mẫu thân. Nàng nói rõ mong muốn mẫu thân đến vân trạch biệt viện thăm mình, nhưng mà ngàn vạn không phải báo cho bà bà cùng tỷ tỷ.

Chuyện như vậy chỉ có thể nói cho mẫu thân, người khác thấy nội dung như vậy sẽ cảm thấy kỳ quái, tối thiểu nhất sẽ cảm giác mình không hiểu thuận, mà mẫu thân chưa bao giờ quan tâm những thứ này.

Thời gian còn lại, Liễu Ly ở lại Lạc Hà trấn, một bên cùng Triệu Đàn, một bên điều khiển chỉ huy Liễu Tứ chỉnh đốn sửa sang lại vân trạch biệt viện.

Vân trạch biệt viện là Nam An Vương Triệu Tử cho muội muội làm của hồi môn, vân trạch ở phía nam dựa vào Nam Cương rất ẩm ướt, mà phương Bắc thì dựa lưng vào rừng tùng rậm rạp ngàn dặm, đối mặt với vân trạch ẩm ướt đấy, bên cạnh chính là Nam Cương cùng Nam Man vùng giao dịch thị trường lớn nhất—— trấn Vân Trạch.

Rừng tùng ngàn dặm đẹp nhất là vào mùa thu.

Trời xanh bay nhiều đóa mây trắng, dưới nền trời xanh ngắt là rừng tùng ngàn dặm.

Gió thu mát mẻ thổi qua đồi núi, thổi qua rừng tùng, thổi qua hồ nước... vì vân trạch biệt viện đã đến mùa đẹp nhất.

Vân trạch biệt viện hướng về Nam Triều bắc, đất đai cực kỳ rộng lớn, chia làm ngoại viện cùng nội viện.

Ngoại viện chia làm Đông viện, Tây viện. Tinh vệ Nam An Vương phủ ở Đông viện, ám vệ Nam An Vương phủ ở Tây viện, mà sân huấn luyện trong viện thì Tinh Vệ cùng ám vệ sử dụng chung.

Nội viện chia làm chính viện cùng hoa viên. Chính viện lại chia làm Tiền viện cùng hậu viện, Tiền viện là nam chủ nhân gặp khách địa phương, hậu viện là nữ chủ nhân gặp khách địa phương. Hậu viện cùng hoa viên liền cùng một chỗ, hoa viên diện tích rất lớn, bất quá bố trí rất đơn điệu, ngoại trừ gần hậu viện có cái hồ lớn trồng đủ loại thủy tiên bên ngoài, bộ phận còn lại trồng đủ các loại cây, đều là chút ít cây tùng, bách thụ, Bạch Dương cây cùng cây Bạch Hoa.

Rừng cây trong hoa viên sở dĩ trở thành rừng cây, là vì vị trí rừng cây vốn rất ẩm ướt, đành phải căn cứ vào độ ẩm bất đồng của đất mà trồng các loại cây cối phù hợp, mà người nào nếu muốn vào trong rừng cây tản bộ, cũng không thể đi loạn, chỉ có thể giẫm ở trên tấm ván gỗ Liễu Ly sai người trải thành đường nhỏ.

Tiết Trung thu, vân trạch biệt viện rút cuộc tu chỉnh hoàn tất.

Vào một ngày nắng ráo, Liễu Ly cỡi ngựa, che chở kiệu Triệu Đàn, chạy tới vân trạch biệt viện.

Triệu Đàn chỉ ghé qua vân trạch biệt viện một lần, lần trước nàng mới mười tuổi, mười năm qua đi, nàng chỉ nhớ rõ vân trạch biệt viện phong cảnh cực đẹp, trong hoa viên có rất nhiều thủy tiên.

Lần này chạy tới vân trạch biệt viện, nàng mới chính thức ý thức được vân trạch biệt viện có bao nhiêu đẹp.

Liễu Ly chỉ huy kiệu phu đem kiệu mềm trực tiếp mang tới hậu viện nội viện.

Lầu chính ở hậu viện là một tòa lầu các ba tầng bằng mộc, lầu một là phòng khách, phòng bếp chứa đồ và làm chỗ ở cho nha hoàn bà tử hầu hạ, lầu hai là phòng trọ, lầu ba có sáu gian phòng ở bên trong. Liễu Ly lựa chọn phòng lớn nhất phía đông làm phòng ngủ cho hấn và Triệu Đàn.

Liễu Ly cùng Triệu Đàn sau khi dùng cơm tối liền nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Triệu Đàn mới thấy Liễu Ly bố trí người hầu hạ ở lầu chính.

Chịu trách nhiệm là hầu hạ Triệu Đàn chính là hai đại nha hoàn, một cái vẻ mặt xinh đẹp nhưng mà tướng ngũ đoản, năm nay mười bảy tuổi, tên gọi Liễu Diệp; một cái dáng người thâm thúy vẻ mặt bình thản, năm nay mười sáu tuổi, tên gọi Liễu Chi.

Chịu trách nhiệm phòng bếp cùng chọn mua chính là Tôn mụ mụ, dáng người bảo trì rất khá, áo đồ thâm váy lụa màu đen, nói theo cách của nương là bộ dạng thủy mị vẫn còn; ở phòng bếp giúp việc bếp núc chính là tiểu nha hoàn Liễu Như mười bốn tuổi, con mắt nhỏ nhỏ, rất đáng yêu, nàng tuy rằng mập mạp, nhưng hành động nhanh nhẹn ngôn ngữ lạnh lẽ.

Chuyên quản quét dọn chỉnh đốn có hai cái nha hoàn, một tên là Liễu Thu., một tên là Liễu Kiên, là một đôi song bào thai, đều là dáng người cao gầy ngũ quan bình thường, thoạt nhìn rất thuận mắt, thế nhưng là đảo mắt liền không nhớ nổi tướng mạo rồi.

Chịu trách nhiệm hậu viện chính là một vị Yên mụ mụ, mập mạp, vừa nhìn chính là người nóng nảy, bộ dạng rất tốt.

Mười bốn tháng tám ngày ấy, lão Vương gia Triệu Trinh, Chu thái phi, Nam An Vương Triệu Tử cùng Tôn vương phi mang theo tiểu thế tử Triệu Hi Chi trùng trùng điệp điệp chạy tới vân trạch biệt viện.

Triệu Trinh cùng Triệu Tử mang theo Hứa Văn Cử Hầu Lâm Sinh đám người đi ngoại viện, Chu thái phi cùng Tôn vương phi mang theo tiểu thế tử Triệu Hi Chi đi nội viện.

Triệu Đàn sớm đã mang theo nha hoàn mụ mụ nghênh đón bên trong cửa sân.

Chu thái phi cùng Tôn vương phi không nhìn thấy Triệu Đàn tái nhợt, gầy yếu, cấp bách cần yêu mến, nghênh đón các nàng chính là một thiếu phụ mỹ mạo sắc mặt hồng nhuận phon phớt, mặc quần áo rộng thùng thình.

Thấy Chu thái phi cùng Tôn vương phi, Triệu Đàn trước cùng đại tẩu Tôn vương phi hành lễ, lúc này mới làm nũng mà nhào vào trong ngực mẫu thân, uốn éo âu yếm nửa ngày.

Chu thái phi đã từ chỗ Liễu Liên biết tin tức Triệu Đàn mang thai, lúc này, đại phu cũng mang đi qua, trước dàn xếp ở ngoại viện.

Bắt chuyện với mẫu thân cùng đại tẩu, Triệu Đàn từ trong tay vú em nhận lấy cháu trai Triệu Hi Chi. Hi Chi hơn năm tháng, trắng trắng mập mập vô cùng đáng yêu, Triệu Đàn đem hấn ôm vào trong ngực, ưa thích cực kỳ.

Hi Chi một mực đi theo Tôn vương phi, Tôn vương phi thương nhi tử, thường thường đem Hi Chi ôm vào trong ngực đi tới đi lui, Hi Chi liền dưỡng thành thói quen cho phép người khác ôm hấn nhưng không được ngồi xuống.

Triệu Đàn vừa ôm Hi Chi ngồi xuống, Hi Chi liền toét ra cái miệng nhỏ nhắn khóc lên.

Chu thái phi cười nói: "Tiểu thế tử là muốn ngươi ôm hắn đi tản bộ! Ngươi vừa mang thai, vẫn là đem hài tử cho mẹ ngươi đi!"

Triệu Đan tất nhiên là không nỡ bỏ, nàng ôm Hi Chi, trong phòng khách đi tới đi lui dụ dỗ Hi Chi chơi.

Liễu Ly lúc tiến vào, thấy Triệu Đan mang thai hai tháng ôm Triệu Hi Chi mập trắng béo tốt đang đi lại.

hắn tập trung nhìn, phát hiện tay mập mạp của tiểu Hi Chi vươn vào trong vạt áo của Triệu Đan, hư hư thực thực đang sờ bộ ngực Triệu Đan, không khỏi nhú mày.

Dường như là kích thích dưỡng của mình, Hi Chi lắc lắc đầu, chảy nước miếng, cái miệng nhỏ nhắn hướng bộ ngực đầy đặn của cô cô cọ a cọ, đem vạt áo trắng thuần của Triệu Đan cọ ướt một mảnh, áo ngực màu đỏ bên trong như ẩn như hiện.

Liễu Ly một hồi nổi giận.

hắn đi qua, vốn là cùng nhạc mẫu đại tẩu hành lễ, sau đó làm ra vẻ cực kỳ tự nhiên, tiến đến bên người Triệu Đan, mỉm cười nói: "Hi Chi lớn như vậy?, Hi Chi cho dưỡng ôm một cái!"

hắn rất tự nhiên từ trong ngực Triệu Đan nhận lấy tiểu mập mạp Triệu Hi Chi hơn năm tháng, ở trên ghế bên cạnh ngồi xuống.

Triệu Đan thấy thế, vội vàng nhắc nhở hắn: "Hồ ly ca ca, Hi Chi không muốn ngồi xuống đâu, nhất định phải đi tới đi lui hắn mới vui vẻ!"

Nàng lời còn chưa dứt, Triệu Hi Chi đã vỗ ra cái miệng nhỏ nhắn nhắm mắt lại khóc lớn lên.

Liễu Ly đành phải ôm Hi Chi đi ra ngoài.

Triệu Đan hướng mẫu thân cùng đại tẩu cười cười, cũng đi theo ra ngoài.

Nàng ra cửa lâu, lại không nhìn thấy Liễu Ly, đưa mắt nhìn chung quanh, rút cuộc thấy lưng Liễu Ly ôm Hi Chi đứng ở đường hành lang bên cạnh, tựa hồ ở nghe thấy mùi hoa quế.

Triệu Đan nghĩ đến dọa Liễu Ly một phát, vì vậy rón ra rón rén đi tới.

Nội viện Tiền viện cùng hậu viện là do một đường hành lang thẳng tắp kết nối cùng một chỗ, hai bên đường hành lang trồng hoa quế. Hôm nay là tháng tám Trung thu, hoa quế đua nở, toàn bộ hậu viện tràn ngập mùi hoa quế nồng đậm.

Liễu Ly ôm Hi Chi, thấp giọng cảnh cáo Hi Chi: "Tiểu mập mạp, không cho phép sờ bộ ngực vợ ta, cũng là cô cô ngươi, không cho phép ở trên vạt áo vợ ta chảy nước miếng, không cho phép..."

"không cho phép cái gì?" Buồn cười Triệu Đan nhảy ra ngoài, đem Liễu Ly càng hoảng sợ: "không thể nhảy!"

"Vâng!" Triệu Đan thành thành thật thật mà đứng ở nơi đó, hỏi: "Ngươi có phải hay không đang uy hiếp cháu trai ta?"

"Nào có!" Liễu Ly vẻ mặt vô cùng chánh nghĩa.

Triệu Đan cười hắc hắc hai tiếng, ở trên miệng nhỏ Hi Chi ướt sũng hôn một cái, nhìn Liễu Ly, lại hôn một cái.

Liễu Ly mặt không biểu tình nhìn Triệu Đan: "Ngươi ăn nước miếng Hi Chi!"

Triệu Đan: "Phốc —— "

Nàng mới không chê nước miếng Hi Chi đâu!

Triệu Đan nâng... mặt to Hi Chi lên, đối với miệng nhỏ Hi Chi liến hôn ba cái, cô cháu hai người cười ngây ngô: "Ha ha ha ha a..."

Liễu Ly: "..."

Liễu Ly bồi Triệu Đan một lát liền đi ra.

Triệu Đan cùng mẫu thân cùng đại tẩu dùng bữa tối.

Dùng qua bữa tối, Triệu Trinh, Triệu Tử cùng Liễu Ly mang theo hai vị đại phu Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử từ ngoại viện tới.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh ở Nam An Vương phủ ngay người hơn ba mươi năm, sớm đã đã thành người nhà Nam An Vương phủ, nữ quyến căn bản không cần lánh tránh.

Triệu Đan chỉ thị liễu chi dâng trà Bích Loa Xuân cho phụ thân, đại ca, Liễu Ly cùng Hứa Hầu hai vị đại phu, cho mẫu thân, đại tẩu cùng mình là trà táo đỏ cầu kỷ, sau đó liền đi phòng khách bên cạnh.

Liễu Ly theo ở phía sau, mang theo Hứa Hầu hai vị đại phu đi vào.

Hứa đại phu nhìn mạch cho Triệu Đàn.

Sau khi xem xong, hần hỏi Liễu Ly nói: "Quý gia tộc hơn mấy đời nay có song bào thai nào không?"

Liễu Ly suy nghĩ một chút, nói: "Nghe gia mẫu đã từng nói qua, nàng cùng cậu là một đôi song bào thai, cái khác cũng không biết!"

Hứa Văn Cử nhẹ gật đầu, nói: "Quận chúa hoài sợ là song bào thai!"

Triệu Đàn nghe vậy đại hỉ, thoáng cái sinh đôi, quả nhiên là chuyện tốt a, về sau có thể không cần sinh nữa rồi!

Liễu Ly nghe vậy kinh hãi, song thai mặc dù tốt, thế nhưng là quá nguy hiểm a! Nhớ tới tình hình lúc Liễu sư mẫu sinh Liễu Nhất, Liễu Nhị, mặt Liễu Ly thoáng cái trở nên tái nhợt.

Biết được Triệu Đàn hoài có thể là song bào thai, Triệu Trinh mọi người kinh sợ lớn hơn vui mừng.

Triệu Trinh lúc này mệnh lệnh Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh: "Các người về sau ở lại chỗ này a!"

Hứa Văn Cử Hầu Lâm Sinh hai vị cũng là mặt sắc mặt ngưng trọng, ngay cả bạc là thứ yêu nhất cũng đã quên xách theo, lúc này đã đáp ứng.

Triệu Đàn vui mừng, mãi cho đến sắp đi ngủ, vẫn không thể tiếp nhận chính mình thoáng cái biến thành động vật siêu cấp.

Cho tới nay, Liễu Ly một mực thừa hành một cái quy tắc —— trời lại nóng giường tuy nhỏ, hần đều muốn cùng Triệu Đàn nhét chung một chỗ ngủ.

Thế nhưng là sắp sửa đi ngủ, Triệu Đàn nhìn chần nệm rải ở dưới giường mình, nhìn lại Liễu Ly cởi áo ngoài chuẩn bị ngủ trên chần đệm dưới đất một chút, có chút há hốc mồm.

Liễu Ly đi chân trần đứng ở chần đệm dưới đất lên, chuẩn bị giúp Triệu Đàn ngồi ở bên giường cởi quần áo.

Triệu Đàn nghiêm mặt chính là không để ý tới hần.

Liễu Ly giúp nàng ngồi xuống, giải thích nói: "Ta sợ ta lúc ngủ tay chân lộn xộn, vạ nhất đè nặng bụng của người..."

"Ta không sợ!" Triệu Đàn nghiêm mặt tiếp tục bức bối.

Liễu Ly đấu tranh thật lâu, cuối cùng không lay chuyển được Triệu Đàn, đành phải nói: "Tốt rồi tốt rồi! Ca ca nghe lời người!"

Đội Liễu Diệp tiến đến lấy đi chần nệm, Triệu Đàn lúc này mới ôm Liễu Ly lăm nững: "Hò ly ca ca, không có người, ta ngủ không yên..."

một câu nói của nàng nói

nội tâm Liễu Ly ảo não nhưng thật âm áp, ở trên trán Triệu Đàn khẽ hôn một cái, nói: "Ta lúc ngủ thanh tĩnh một chút là được!"

Triệu Đàn rất nhanh liền ngủ mất, Liễu Ly lại như lâm vào đại địch không dám ngủ.

hần muốn lật cái thân, lại sợ làm tỉnh Triệu Đàn, đành phải toàn thân cứng ngắc nằm ở nơi đó; hần mơ mơ màng màng sắp ngủ rồi, lại sợ không cẩn thận đè trên bụng Triệu Đàn lại tỉnh ngủ.

Nửa đêm, Triệu Đàn đứng lên đi tiểu, phát hiện Liễu Ly còn chưa ngủ.

Nàng suy nghĩ một chút sẽ hiểu, quyết tâm cùng Liễu Ly nói một chút.

Triệu Đàn đầu mặc đồ ngủ đứng ở bên giường, Liễu Ly đối mặt với nàng đứng lên.

Triệu Đàn nhìn Liễu Ly: "Hò ly ca ca, ta rất mảnh mai sao?"

Liễu Ly nhú mày nhìn nàng, không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng lắc đầu. Triệu Đàn thân thể nội tình tốt, luôn luôn khỏe mạnh, từ nhỏ đến lớn, hầu như không có sanh bệnh.

Triệu Đàn nhìn thoáng qua Liễu Ly, thoáng cái nằm ở trên giường, còn trên giường lăn vài cái, sau đó hỏi Liễu Ly: "Hò ly ca ca, như vậy rất nguy hiểm sao?"

Liễu Ly nhú chặt chân mày lá liễu thoáng cái giãn ra, trong mắt của hần vẻ lo lắng tiêu tán: "không nguy hiểm."

Triệu Đàn hướng về hần vươn tay: "còn không qua đây ngủ cùng ta!"

Liễu Ly: "..."

Liễu Ly ôm lấy Triệu Đà, rút cuộc buông lòng mà tiến nhập mộng đẹp.

Ngày hôm sau Triệu Đà khi... tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, Liễu Ly vẫn còn khích lệ nàng: "Lại nằm một chút, đợi lát nữa hãy khỏi giường! Hứa đại phu nói rồi, song thai mà nói, phụ nữ có thai rời giường dễ chóng vàng đầu, tốt nhất trước nằm một lát!"

Nằm một lát kết quả là điểm tâm Triệu Đà cũng trên giường dùng, hơn nữa là Liễu Ly dứt ăn.

Triệu Đà tựa ở gối mềm, nuốt xuống một muỗng cháo, trong nội tâm thoải mái cực kỳ.

Phải biết rằng, làm thê tử của một nam nhân thích sạch sẽ, giống như vậy không chải đầu, không rửa mặt, không đánh răng, không súc miệng nằm ở trên giường ăn cái gì, quả nhiên là trăm năm khó gặp a!

Rời giường rửa mặt, Triệu Đà dựa vào cửa sổ nhìn cảnh trí đằng sau hoa viên, Liễu Ly thì ngồi ở trên giường xem sách thuốc Hứa đại phu sai người đưa tới.

Hồ lớn trong Hậu hoa viên sóng xanh gọn nhẹ, trời xanh mây trắng cùng rừng tùng bên hồ chiếu vào trong hồ nước, cảnh sắc yên tĩnh đẹp như họa. Triệu Đà nhìn về phía xa trong chốc lát, bắt đầu nhìn thùy tiên gần mặt hồ.

Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy đại tẩu lẻ loi lơ lửng một người đứng ở bên hồ, xung quanh cũng không có người hầu hạ, trong nội tâm không khỏi cả kinh.

Nàng vừa muốn mở miệng gọi đại tẩu, chợt thấy một nam tử dáng người cao gầy từ đường mòn sau lưng đại tẩu đi tới, từ phía sau ôm lấy đại tẩu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Liễu Ly cùng Triệu Đà hỏi từ tên gọi là gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Triệu Đà ở phía trước cửa sổ nhìn bên hồ, rất là vui vẻ, lại buồn cười, bắt chuyện Liễu Ly nói: "Hồ ly ca ca, mau tới đây nhìn ra bên ngoài!"

Liễu Ly đem sách buông ra, đi tới vừa nhìn, phát hiện ở bên hồ, trong hoa viên đúng là đại ca Nam An Vương Triệu Tử từ phía sau ôm Tôn vương phi, cảm thấy phi lễ chó nhìn, vội vàng kéo Triệu Đà: "Triệu Đà, người rất rảnh rồi sao? Qua theo ta đọc sách!"

Đợi Triệu Đà rút cuộc thoát khỏi Liễu Ly giả bộ đứng đắn, lần nữa chạy đến phía trước cửa sổ nhìn, nàng phát hiện đại ca cùng đại tẩu sớm không ở nơi đó, cảm giác thật sự là tiếc nuối a!

Buổi trưa, Liễu Ly đứng trước cùng nhạc phụ cùng đại ca.

Triệu Đà ở hậu viện cùng mẫu thân, đại tẩu cùng một chỗ dụ dỗ Hi Chi.

Hôm nay là mười lăm tháng tám tiết Trung thu.

Đến buổi tối, Triệu Trinh, Triệu Tử cùng Liễu Ly bên ngoài viện cùng mọi người ăn uống tiệc rượu, Triệu Đà cùng mẫu thân cùng đại tẩu ở hậu viện ngắm trăng.

Triệu Đà đột nhiên rất muốn ăn đồ ăn mẫu thân làm, liền năn nỉ mẫu thân Chu thái phi xuống bếp.

Chu thái phi hiểu rõ Triệu Đà nhất, liền xuống bếp làm vài món đồ ăn, làm món đậu phụ cùng ớt xanh xào thịt Triệu Đà thích ăn, cũng có món cá cùng hoa sen thập cẩm hầm cách thủy Tôn vương phi thích ăn.

Triệu Đà sai người ở trong đình hậu hoa viên chuẩn bị buổi tiệc.

một vòng trăng sáng treo ở trên không, trên mặt hồ gió sóng nhẹ thổi từng ánh sáng lặn tắt, ba người cũng bắt luận ăn không nói ngủ không nói, ăn đồ ăn trò chuyện, bầu không khí khó được hòa hợp.

Tôn vương phi tối nay tâm tình giống như thật là tốt, trên mặt thủy chung mang theo vui vẻ.

Thấy nàng vui vẻ, Chu thái phi cùng Triệu Đà cũng rất vui vẻ.

Triệu Đà sai người mang tới rượu lê hoa râm cạ Liễu Liên cất chứa được Liễu cửu mẫu phái người đưa tới, nàng mang mang thai không thể uống rượu,

nên chỉ rót cho mẫu thân cùng đại tẩu mỗi người rồi một ly.

Mẹ chồng nàng dâu hai người cùng chén, đều là uống một hơi cạn sạch.

Ngoại viện yến hội kết thúc, Liễu Ly cùng Triệu Trinh cùng Triệu Từ trở về hậu viện.

Hậu viện ngoại trừ lầu chính Liễu Ly cùng Triệu Đan ở, còn có hai tòa lầu nhỏ, vợ chồng Triệu Trinh tiến vào lầu nhỏ phía đông, vợ chồng Triệu Từ tiến vào phía tây lầu nhỏ.

Liễu Ly trước cùng Triệu Từ cùng một chỗ đưa phụ thân Triệu Trinh quay về đông lầu, sau đó tiễn Triệu Từ quay về tây lầu.

Hai người đều uống nhiều rượu, nhất là Triệu Từ, vốn là uống một lọ lê hoa râm, về sau lại uống nửa cân rượu mạnh mùa xuân, thoảng cái say mềm, đi đường có chút đầu nặng gốc nhẹ (*cơ sở không vững).

Liễu Ly dắt díu lấy Triệu Từ, chậm rãi từ từ mà đi dạo, tản bộ đi tây lầu.

Ánh trăng như nước, nhuộm dần lấy toàn bộ viện, đem hoa và cây cảnh hai bên đường mòn biến thành một đám lại một đám bóng đen, đem đường mòn chiếu lên sáng sáng trung, căn bản không cần đèn lồng.

Triệu Từ cùng Liễu Ly mọi người xa xa mà theo ở phía sau.

Triệu Từ tối nay uống quả thật có hơi nhiều.

Toàn gia đoàn tụ đêm trăng tròn, lại làm hán nhớ tới một cái đêm trăng tròn nhiều năm trước.

Thời gian trôi qua, chuyện cũ chỉ để lại bóng dáng đậm nhạt, ở sâu trong nội tâm vốn cho rằng sẽ vĩnh cửu, vết thương thối rữa cũng dần dần khỏi hẳn.

Mùa hè, Triệu Từ ở thủ phủ đông biên cương Đạo Dương gặp Chi nương.

Lúc ấy Triệu Từ cỡi ngựa mang theo hai vệ sĩ cải trang đến quân doanh ngoài thành, thời điểm đi ngang qua phủ nha Nhuận Dương gặp được Chi nương.

hắn lặng lẽ ghì ngựa, chậm rãi đi tới.

Chi nương không nhìn thấy hắn.

Nàng mang theo hai nữ đứng ở đầu phố bên cạnh nha môn đội trượng phu của nàng.

Hơn ba năm không gặp, nàng tựa hồ mượt mà hơn, trâm cài búi tóc, quần áo gọn gàng, nắm một tay tiểu cô nương, cúi đầu mỉm cười cùng tiểu cô nương nói chuyện, vành tai đeo ngọc bích của nàng lúc ẩn lúc hiện.

một người nam tử mặc đồng phục màu đen đai lưng đỏ sậm bước đến, cùng nàng cười nói, đem tiểu cô nương bế lên, ba miệng cùng một chỗ đi về hướng tây.

Ngựa Triệu Từ hướng theo hướng ngược nhau chậm rãi đi tới.

Bọn hắn giao thoa mà qua.

Nguyên lai, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, thay vì đắm chìm với hồi ức, không bằng quý trọng cái trước mắt, tuy rằng đáy lòng còn có một đạo vết thương nhàn nhạt, thể nhưng tương lai thời gian vẫn chờ hắn.

Vương Phủ sự vật bận rộn, Triệu Từ cùng Tôn vương phi ở năm sáu ngày liền rồi đi, đem Hi Chi cùng vú em cùng một chỗ giữ lại, cho phép Hi Chi làm bạn với Chu thái phi cùng Triệu Đan.

Hi Chi yêu nhất cô cô rồi, chính xác ra, yêu nhất sờ bộ ngực cô cô. hắn bình thường trong ngực bú sữa mẹ, dưỡng thành tật xấu vừa ăn vừa sờ, cho nên đã đến trong ngực Triệu Đan, tay tiểu béo tự động tự phát mà tiến vào trong vật áo, cách áo ngực tìm meo meo, sờ không tới liền nhếch miệng khóc.

Triệu Đan rất nuông chiều hài tử, nếu như ở trong phòng, lại mặc chính là cái yếm mà nói, có đôi khi sẽ thỏa hiệp, cho phép tiểu béo Triệu Hi Chi sờ một lần.

Đương nhiên chuyện này không thể để cho Liễu Ly biết.

Liễu Ly cùng Triệu Đan làm vợ chồng đến hôm nay, kết hôn đã ba năm rồi, ngược lại lộ ra bộ mặt thật lẫn nhau. Liễu Ly cũng không hề giả làm người khiêm tốn, trước mặt ở Triệu Đan biểu hiện ra bộ dáng chân thật; mà Triệu Đan, ở trước mặt Liễu Ly cho tới bây giờ đều là chân thật nhất—— một nữ nhân, nếu như là từ nhỏ bị một người nam nhân tắm rửa qua, đem nước tiểu chỉ đạo qua, có kinh lần đầu, sợ là muốn giả bộ cũng không được!

Tính độc chiếm của Liễu Ly rất mạnh, rất thích ăn dấm chua, hắn trước kia đều dùng mặt nạ mây trôi nước chảy, ôn nhu săn sóc che lại, hôm nay hết thấy đều xích lỏa khỏa thân à biểu hiện ra.

Liễu Ly ghen cái đối tượng thứ nhất chính là tiểu thể tử Triệu Hi Chi.

Ngày hôm đó Liễu Ly từ bên ngoài trở về, nghe tiểu nha hoàn nói Triệu Đàn cùng Chu thái phi đi hậu hoa viên, cũng liền đi qua.

Sắp tới giữa trưa, mặt trời mùa thu cao chiếu, ấm ấm áp áp mà chiếu vào trên người.

Triệu Đàn sai người ở trên đồng cỏ bên hồ thả giường gấm, cùng mẫu thân ngồi ở phía trên, dụ dỗ Hi Chi chơi đùa.

Lúc Liễu Ly qua, Hi Chi sắp ngủ rồi, Triệu Đàn ôm hân chậm rì rì đi tới, vừa vận đối diện với Liễu Ly.

Liễu Ly rõ ràng thấy tiểu mập mạp Triệu Hi Chi mơ mơ màng màng sắp ngủ, tay mập của hân từ phía trên tiến vào trong áo ngực Triệu Đàn, từ góc độ Liễu Ly nhìn lại, thậm chí có thể nhìn thấy được động tác Hi Chi sờ tới sờ lui.

Nhìn thấy tình cảnh này, trong nội tâm Liễu Ly rất khó chịu, thế nhưng nhạc mẫu đại nhân ở bên cạnh, nha hoàn vú em cũng đều đang hầu hạ, hân cũng không thể nói cái gì.

Liễu Ly mỉm cười đi qua, vẻ mặt hiền lành, từ Triệu Đàn trong ngực tiếp nhận Hi Chi.

Triệu Đàn biết gian kế của hân, nghiêng người né tránh nói: "Hi Chi ngủ rồi, chờ một lát rồi nói sau!"

Liễu Ly đành phải trông mong mà nhìn Hi Chi xâm phạm lãnh địa của mình.

Triệu Đàn liếc mắt hân, thò tay trên trán hân gõ một cái: "dượng Hi Chi hư hỏng!"

Qua chín tháng chín, thời tiết càng ngày càng... mát hơn, lão Vương gia cùng Chu thái phi liền mang theo thể tử Hi Chi quay về Nhuận Dương.

không có tiểu tình địch Triệu Hi Chi, Liễu Ly vô cùng yên lòng, hết sức chuyên chú mà cùng Triệu Đàn trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc.

hân buổi sáng xử lý ngoại vụ vân trạch biệt viện, buổi chiều theo bồi Triệu Đàn. Vợ chồng hai người cùng một chỗ, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, trong nháy mắt mùa thu đi xa mùa đông đã đến, lúc tuyết ở vân trạch biệt viện bay đầy trời, mỗi năm một lần giao thừa đi tới.

Đại khái bởi vì hoài chính là song thai, mặc dù mới hơn năm tháng, nhưng mà bụng Triệu Đàn đặc biệt rõ ràng. Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh hai vị đại phu một mực ở tại viện cùng vân trạch biệt viện ngoại của bọn hân. Liễu Ly tuân theo dặn dò của hai vị đại phu, mỗi ngày đều rút ra nửa canh giờ thời gian cùng Triệu Đàn tản bộ.

Tuy rằng bởi vì người mang thai không thể quay về Nhuận Dương, nhưng mà Triệu Đàn sai người chuẩn bị món ăn dân dã, da lông cùng các món đồ chơi đặc biệt, chia làm bốn phần, phân chia đưa đến Nam An Vương phủ, nhà cậu Liễu Liên, tỷ Trúc Thuyền gia cùng chỗ bà bà.

Liễu Ly không muốn gặp mẹ cùng tỷ tỷ của mình, Triệu Đàn liền thuận theo hân, nhưng mà mỗi tháng đều sai người đến hỏi thăm bà bà.

Mùng ba đầu năm, lão Vương gia mang theo Chu thái phi đi vào vân trạch biệt viện, cùng Triệu Đàn cùng Liễu Ly ăn lễ mừng năm mới. Qua hết năm, Liễu Ly cùng Triệu Đàn dứt khoát giữ hai người lại, dứt khoát bắt sống ở vân trạch biệt viện ở cùng với mình.

Mùa xuân chim bay đầy trời, tram hoa đua nở, cuối xuân rất nhanh liền đi tới, Triệu Đàn sắp sanh rồi.

Liễu Ly không dám cho nàng làm vận động quá kịch liệt, ngay cả lầu cũng không cho nàng đi xuống, ngày ngày ở trong phòng cùng hành lang đi tới đi lui rèn luyện thân thể.

Hai mươi sáu tháng ba, giờ dần hai khắc, Liễu Ly canh giữ ở ngoài phòng sanh, đã nghe được hai tiếng gà gáy, hai tay của hân che mặt, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Triệu Đàn thuận lợi sinh ra một đôi song bào thai.

Triệu Đàn còn nằm ở trên giường, Chu thái phi cùng Tôn vương phi mỗi người ôm một đứa cho Liễu Ly nhìn.

Hai tiểu gia hòa toàn thân đỏ rực, con mắt còn không có mở ra, thế nhưng đã có thể nhìn ra là hai đứa giống nhau như đúc rồi.

Chu thái phi cười hi hi đẩy tã lót trong lòng ngực của mình ra, cho Liễu Ly nhìn tiểu * giữa hai chân hài tử; Tôn vương phi vội vàng noi theo bà bà, đẩy tã lót trong lòng ngực của mình ra, cười nói: "Cái này cũng là tiểu công tử!"

Liễu Ly lưu luyến nhìn thoáng qua hài tử, vén rèm lên tiến vào nội thất, nhìn Triệu Đàn.

Nên đặt tên cho hai cái hài tử, thế nhưng Liễu Ly thật sự không biết đặt tên, đành phải nhờ sự trợ giúp của nhạc phụ đại nhân.

Lão Vương gia Triệu Trinh lật sách cổ, đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, thuận tiện thỉnh giáo những văn nhân khách môn của mình, cuối cùng đưa ra hai cái tên —— Liễu Du Chi cùng Liễu Giác Chi.

Mới đó đã đến lễ mừng trăm ngày của Liễu Du Chi cùng Liễu Giác Chi, hai huynh đệ trắng trắng mềm mềm như ngọc tuyết đáng yêu, trở mã có thể gặp

người rồi.

Triệu Đán đối với tướng mạo của hai Tiểu ca Liễu Du Chi cùng Liễu Giác Chi thoả mãn cực kỳ, chỉ cần không có người ngoài ở trước mắt, liền hôn lấy hôn để, hôn hoài không dứt, còn ngây ngô mà nói với mẫu thân Chu thái phi: "Mẫu thân a, Du Chi cùng Giác Chi sao có thể đẹp mắt như vậy, đáng yêu như thế?"

Chu thái phi ở trên đầu nàng gõ một cái: "Đó là bởi vì hai đứa nó giống Liễu Ly, nếu là giống người, hừ hừ hừ..."

Triệu Đán: "..."

Liễu Ly đối với Du Chi cùng Giác Chi vô cùng thoả mãn—— Tướng mạo của hai Tiểu ca này ngoại trừ ——ngày thường rất giống hần. Mục tiêu của hần là sinh một hài tử giống như Triệu Đán, bởi vậy nhìn hai bảo bối này, thường thường cảm thấy không hài lòng. Liễu Ly quyết định, muốn rèn luyện thân thể, cố gắng trông tốt, tốt nhất sang năm tái sinh một đôi nữ hài tử giống như Triệu Đán.

Đương nhiên, nếu muốn thực hiện cái mục tiêu này, gánh nặng của hần và Triệu Đán còn xa, đều phải nỗ lực, còn phải cùng một chỗ cố gắng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mạc mạc khoác huyền huyền áo ngoài cổ nói « nam nhân của ta là hồ ly », cùi mục nữ nhân vật chính bị hồ tiên lão công lên trời xuống đất dây dưa sùng ái cửu thế máu chó câu chuyện!

Đại Kim phong văn đệ nhất bộ lạc « nam an thái phi truyền »

Đại Kim phong văn bộ 3 « xuyên qua Chi hiện thể không chịu nổi »

Mạc mạc cổ nói « xuân thủy chảy » linh hồn mạc nữ Tống Triều không may hành trình

Mạc mạc hiện nói « không phải oan gia không tụ hợp đầu » bình thường nữ cùng nhà giàu mới nổi mỹ nam cùng Tiểu Quân quan tình yêu hành trình (kết cục một chọi một)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Chi Kiều Nữ - Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.